

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 90 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 13, 14 i 15 kwietnia 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na zapytania**

część 1

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 90. posiedzenia Sejmu w dniach 13, 14 i 15 kwietnia 2011 r.

część 1

	<i>str.</i>	<i>str.</i>	
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
Interpelacje			
Poseł Artur Gierada oraz grupa posłów	48	Poseł Jarosław Zieliński	87
Poseł Jerzy Polaczek	49	Poseł Maria Nowak	88
Poseł Anna Sobecka	50	Poseł Adam Lipiński	89
Poseł Stanisław Witaszczyk	50	Poseł Edward Czesak	90
Poseł Stanisław Wziątek	53	Poseł Aleksander Chłopek	90
Poseł Jerzy Budnik	53	Posłowie Barbara Bartuś i Robert Telus	91
Poseł Józef Piotr Klim	54	Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	92
Poseł Jan Bury s. Antoniego	54	Poseł Artur Górski	93
Poseł Janusz Cichoń	55	Poseł Jan Kazmierczak	93
Poseł Jerzy Polaczek	56	Poseł Adam Krupa	94
Poseł Jan Bury s. Antoniego	57	Poseł Krzysztof Brejza	95
Poseł Stanisław Wziątek	58	Poseł Jarosław Rusiecki	97
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański	59	Poseł Janusz Cichoń	98
Poseł Krzysztof Jurgiel	59	Poseł Marzena Okła-Drewnowicz	99
Poseł Krzysztof Brejza oraz grupa posłów	60	Poseł Grzegorz Roszak	100
Posłowie Dorota Rutkowska i Cezary Tomczyk	60	Poseł Łukasz Borowiak oraz grupa posłów . . .	103
Posłowie Tomasz Piotr Nowak i Arkady Fiedler	61	Poseł Jarosław Gowin	104
Poseł Magdalena Kochan	62	Poseł Jarosław Matwiejuk	105
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	62	Poseł Wojciech Kossakowski	108
Poseł Andrzej Szlachta	63	Poseł Stanisław Rydzoń	109
Poseł Anna Sobecka	65	Posłowie Stanisław Szwed i Jadwiga Wiśniewska	109
Poseł Paweł Poncyłjusz	68	Poseł Jacek Osuch	110
Poseł Elżbieta Zakrzewska	69	Poseł Michał Wojtkiewicz	111
Poseł Barbara Marianowska	70	Poseł Jerzy Materna	111
Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza . . .	71	Poseł Kazimierz Moskal	112
Poseł Jarosław Stawiarski	72	Poseł Jarosław Stawiarski	112
Poseł Wojciech Szarama	74	Poseł Ludwik Dorn	112
Poseł John Abraham Godson	75	Poseł Bożena Szydłowska	113
Poseł Krzysztof Tchórzewski	76	Poseł Jarosław Katulski	117
Poseł Tadeusz Woźniak	77	Poseł Wojciech Wilk	117
Poseł Romuald Ajchler	77	Poseł Bożena Sławiak	118
Poseł Łukasz Zbonikowski	78	Poseł Anna Bańkowska	120
Poseł Anna Sobecka	83	Poseł Stanisław Kalemba	121
Poseł Krzysztof Borkowski	84	Poseł Jarosław Katulski	122
Poseł Kazimierz Moskal	84	Poseł Dariusz Seliga	123
Poseł Piotr Walkowski	85	Poseł Teresa Piotrowska	123
Poseł Stanisław Ożóg	85	Poseł Marek Opiola	124
Poseł Roman Kaczor	86	Poseł Zbigniew Girzyński	125
		Poseł Iwona Arent	126
		Poseł Tomasz Głogowski	128
		Poseł Witold Klepacz	129
		Poseł Stanisław Stec	130
		Poseł Dariusz Bąk	130
		Poseł Piotr Babinetz	131
		Poseł Jerzy Gosiewski	132
		Poseł Waldemar Andzel	132
		Poseł Robert Telus oraz grupa posłów	133

Posel Krzysztof Sołta oraz grupa posłów . . .	133
Posel Izabela Kloc oraz grupa posłów	135
Posel Mieczysław Golba	139
Posel Aleksander Chłopek	140
Posel Barbara Bartuś	141
Posel Krzysztof Jurgiel oraz grupa posłów . . .	143
Posel Piotr Polak	143
Posel Beata Mazurek	144
Posel Adam Abramowicz	147
Posel Gabriela Masłowska	147
Posel Marek Polak oraz grupa posłów	148
Posel Waldemar Andzel	149
Posel Jan Warzecha	150
Posel Kazimierz Moskal	151
Posel Maks Kraczkowski oraz grupa posłów . .	152
Posel Marek Matuszewski	153
Posłanki Urszula Augustyn i Izabela Katarzyna Mrzygłocka	154
Posel Marian Filar	154
Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza . . .	155
Posel Jan Kochanowski	156
Posel Krzysztof Brejza	156
Posel Krzysztof Brejza oraz grupa posłów . . .	156
Posel Elżbieta Zakrzewska	157
Posel Joanna Mucha	158
Posel Krystyna Łybacka	159
Posel Wiesław Andrzej Szczepański	160
Posłowie Piotr Tomański i Renata Butryn . .	161
Posel Janusz Chwierut	161
Posel Bożena Sławiak	162
Posel Adam Wykręt	163
Posel Dariusz Lipiński	163
Posel Ludwik Dorn	165
Posel Maria Zuba	165
Posel Stanisław Wziątek	197
Posel Agnieszka Kozłowska-Rajewicz oraz grupa posłów	198
Posel Artur Gierada oraz grupa posłów . . .	198
Posel Tomasz Piotr Nowak oraz grupa posłów	198
Posel Krzysztof Gadowski oraz grupa posłów	199
Posel John Abraham Godson	201
Posłowie Jan Musiał i Tadeusz Arkit	201
Posel Adam Rogacki	202
Posel Stanisław Ożóg	202
Posel Zbigniew Girzyński	204
Posel Stanisław Wziątek	205
Posel Ewa Wolak	206
Posel Paweł Poncyłjusz	207
Posel Jan Kaźmierczak	207
Posel Monika Wielichowska	208
Posel Adam Krupa	210
Posel Leszek Redzimski oraz grupa posłów . .	210
Posel Krystyna Kłosin oraz grupa posłów . . .	211
Posel Jarosław Wojciechowski	211
Posel Jan Kamiński	212
Posel Kazimierz Moskal	215

Posel Wojciech Szczęsny Zarzycki	219
Posel Stanisław Szwed	220
Posel Łukasz Zbonikowski	220
Posel Grzegorz Sztolcman	222
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	223
Posel Tadeusz Tomaszewski	223
Posel Maria Zuba	227
Posel Ewa Drozd oraz grupa posłów	227
Posel Michał Stuligrosz	228
Posel Grzegorz Roszak	229
Posel Witold Klepacz	231
Posel Waław Martyniuk	232
Posel Anna Sobeca	232
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	235
Posel Stanisław Stec	237
Posel Witold Klepacz	239
Posel Sławomir Worach	239
Posel Barbara Bartuś	240
Posel Łukasz Zbonikowski	241
Posłowie Tadeusz Arkit i Jan Musiał	242
Posel Bogdan Bojko	244
Posel Halina Rozpondek	245
Posel Tadeusz Tomaszewski	246
Posłowie Maks Kraczkowski i Andrzej Jaworski	246
Posel Jarosław Rusiecki	247
Posel Andrzej Walkowiak	249
Posłowie Marzena Machałek i Adam Lipiński	250
Posel Marzena Machałek	251
Posel Maria Zuba	251
Posel Beata Szydło oraz grupa posłów	253
Posel Piotr Polak	254
Posel Beata Mazurek	255
Posel Robert Telus oraz grupa posłów	257
Posłowie Robert Telus i Krzysztof Sołta . . .	257
Posel Robert Telus oraz grupa posłów	257
Posel Jerzy Rębek oraz grupa posłów	258
Posel Adam Krupa	258
Posel Dorota Rutkowska oraz grupa posłów . .	259
Posel Łukasz Tusk oraz grupa posłów	260
Posel Wojciech Saługa oraz grupa posłów . . .	261
Posel Urszula Augustyn oraz grupa posłów . . .	261
Posel Wojciech Saługa oraz grupa posłów . . .	262
Posel Piotr Babinetz	262
Posel Waldemar Andzel	263
Posel Dariusz Lipiński	264
Posel Krzysztof Brejza	264
Posel Jarosław Matwiejuk	265
Posel Zenon Durka	266
Posel Anna Paluch oraz grupa posłów	268
Posel Ewa Malik oraz grupa posłów	269
Zapytania	
Posel Stanisław Rydzoń	271
Posel Dawid Jackiewicz	271
Posel Jan Widacki	272

Poseł Wojciech Szarama	272
Poseł Jan Widacki	272
Poseł Barbara Bartuś	273
Poseł Arkadiusz Mularczyk	273
Poseł Daniela Chrapkiewicz	274
Poseł Jarosław Stawiarski	274
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	275
Poseł Kazimierz Moskal	275
Posłowie Zbigniew Chmielowiec i Kazimierz Moskal	292
Poseł Artur Gierada	295
Poseł Krzysztof Tchórzewski	295
Poseł Dariusz Kaczanowski	296
Poseł Jan Warzecha	296
Poseł Wiesław Rygiel	298
Poseł Józef Rojek	298
Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	299
Poseł Andrzej Kania	299
Poseł Tadeusz Tomaszewski	300
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	300
Poseł Michał Wojtkiewicz	302
Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski	302
Poseł Witold Sitarz	303
Poseł Włodzimierz Karpiński	303
Poseł Daniela Chrapkiewicz	303
Poseł Wojciech Wilk	304
Poseł Stanisław Pięta	304
Poseł Ireneusz Raś	307
Poseł Elżbieta Zakrzewska	307
Poseł Wojciech Szarama	308
Poseł Sławomir Piechota	308
Poseł Iwona Arent	309
Poseł Jan Kochanowski	309
Poseł Jan Widacki	310
Poseł Andrzej Adamczyk	310
Poseł Beata Mazurek	311
Poseł Kazimierz Moskal	313
Poseł Andrzej Adamczyk	313
Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski	314
Poseł Adam Wykręt	314
Poseł Dariusz Lipiński	314
Poseł Miron Sycz	315
Poseł Grzegorz Karpiński	316
Poseł Adam Szejnfeld	317
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	319
Poseł Grażyna Ciemniak	320
Poseł Kazimierz Moskal	320
Poseł Bogusław Wontor	321
Poseł Anna Zalewska	321
Poseł Krzysztof Gadowski	322
Poseł Arkadiusz Mularczyk	325
Poseł Marek Balicki	325
Poseł Wiesław Rygiel	326
Poseł Zbigniew Kozak	326
Poseł Gabriela Masłowska	327
Poseł Leonard Krasulski	328
Poseł Grzegorz Raniewicz	328

Poseł Stanisław Rydzoń	328
Poseł Michał Stuligrosz	330
Poseł Łukasz Tusk	330
Poseł Tadeusz Tomaszewski	331
Poseł Jarosław Matwiejuk	332
Poseł Bogusław Wontor	340
Poseł Maciej Orzechowski	341
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	341
Poseł Piotr Polak	342
Poseł Tadeusz Wita	342
Poseł Zbigniew Kozak	343
Poseł Beata Mazurek	343
Poseł Barbara Bartuś	345
Poseł Adam Kurpa	346
Poseł Maciej Orzechowski	346
Poseł Jan Kuriata	348
Poseł Dariusz Lipiński	348
Poseł Maciej Orzechowski	348
Odpowiedzi na zapytania	
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	350
Sekretarz stanu Jakub Szulc	350
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	352
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	352
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	354
Minister Elżbieta Bieńkowska	356
Podsekretarz stanu Marek Bucior	357
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	359
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	360
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	361
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	363
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	366
Sekretarz stanu Jarosław Duda	370
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	396
Sekretarz stanu Czesław Piątas	397
Minister Aleksander Grad	397
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	399
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	400
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	400
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	401
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	402
Minister Aleksander Grad	403
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	406
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	407
Podsekretarz stanu Anna Wypych-Namiołko	410
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	413
Minister Bogdan Klich	414
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	414
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	415
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	416
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	417
Podsekretarz stanu Marcin Korolec	419
Minister Bogdan Zdrojewski	421
Minister Barbara Kudrycka	421
Minister Bogdan Klich	423
Minister Elżbieta Bieńkowska	424
Minister Aleksander Grad	426

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	426
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	427
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgiewic	429
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	430
Sekretarz stanu Jakub Szulc	432
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	432
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	435
Sekretarz stanu Jan Borkowski	435
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	436
Podsekretarz stanu Marek Bucior	437
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	437
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	438
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	439
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	440
Sekretarz stanu Jarosław Duda	441
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	442
Sekretarz stanu Jakub Szulc	443
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	443
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	444
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	445
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	446
Minister Elżbieta Bienkowska	450
Sekretarz stanu Jarosław Duda	452
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	453
Sekretarz stanu Jarosław Duda	455
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jezierski	456
Sekretarz stanu Jarosław Duda	458
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	461
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	461
Sekretarz stanu Jakub Szulc	463
Sekretarz stanu Jarosław Duda	464
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	465
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	470
Sekretarz stanu Jarosław Duda	470
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	471

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	472
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	473
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	473
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	474
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	475
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	476
Podsekretarz stanu Marek Haber	476
Minister Aleksander Grad	477
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	478
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	478
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	478
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	480
Podsekretarz stanu Marek Haber	481
Minister Bogdan Klich	482
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	483
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	484
Minister Elżbieta Bienkowska	485
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	486
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	487
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	488
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	490
Minister Bogdan Klich	491
Podsekretarz stanu Marek Haber	492
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	493
Minister Aleksander Grad	494
Sekretarz stanu Jarosław Duda	495
Minister Bogdan Klich	496
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	497
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	499
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	499
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	501
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	503

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie potrzeby przygotowania nowelizacji ustawy o rencie socjalnej wprowadzającej podwyższenie limitów osiąganego przychodu, po przekroczeniu którego zawieszona jest wypłata renty socjalnej – do ministra pracy i polityki społecznej – ponowna (20622),

2) posła Jerzego Polaczka w sprawie zmiany odinków zwolnionych z opłat za przejazd autostradami A1 i A4 w woj. śląskim, w związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych – do ministra infrastruktury – ponowna (20751),

3) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zasad udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej – do ministra zdrowia (21534),

4) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Gospodarki w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej – do ministra gospodarki (21668),

5) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21669),

6) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej – do ministra pracy i polityki społecznej (21670),

7) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Infrastruktury w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej – do ministra infrastruktury (21671),

8) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Środowiska w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej – do ministra środowiska (21672),

9) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie nakładania kar pieniężnych wynikających z ustawy o odpadach – do ministra środowiska (21673),

10) posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na przykładzie planu likwidacji Urzędu Pocztowego w Świerczynie, gm. Wierzychowo – do ministra infrastruktury (21674),

11) posła Jerzego Budnika w sprawie postulatu Polskiego Związku Krótkofalowców dotyczącego liberalizacji oraz ujednoczenia przepisów dotyczących zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne – do ministra środowiska (21675),

12) posła Józefa Piotra Klimy w sprawie emerytur dla osób pracujących w szkodliwych warunkach – do ministra pracy i polityki społecznej (21676),

13) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie trudnej sytuacji obywateli i spekulacyjnego kreowania cen cukru i paliw – do prezesa Rady Ministrów (21677),

14) posła Janusza Cichonia w sprawie planowanych zmian w projekcie rozporządzenia ministra sprawiedliwości dotyczącego nowych siedzib oraz obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych – do ministra sprawiedliwości (21678),

15) posła Janusza Cichonia w sprawie naliczania podatku VAT w przypadku prowadzenia prac konserwatorskich przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków – do ministra finansów (21679),

16) posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia przyczyn opóźnień prac projektowych dotyczących modernizacji linii kolejowych będących własnością PKP PLK SA i możliwych konsekwencji dla pozyskiwania środków Unii Europejskiej na rozwój linii kolejowych w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (21680),

17) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku reakcji polskich władz na kolejne niepodparte faktami publikacje książkowe żydowskiego pisarza Jana Tomasza Grossa i jego antypolskich wypowiedzi medialnych – do ministra spraw zagranicznych (21681),

18) posła Stanisława Wziątka w sprawie uhonorowania wicemarszałka Sejmu RP śp. Jerzego Szmajdzińskiego – do ministra obrony narodowej (21682),

19) posła Stanisława Wziątka w sprawie braku dialogu pomiędzy stroną rządową i przedstawiciela-

mi Służby Celnej o skutkach procesu opisu i wycenienia stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych – do ministra finansów (21683),

20) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie wyceny gruntów rolników wywłaszczonych pod budowę obwodnicy Bojanowa i Rawicza w ciągu drogi S5 w woj. wielkopolskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21684),

21) posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie działań podejmowanych przez Radę Ministrów wobec narodowego operatora pocztowego Poczty Polskiej SA – do prezesa Rady Ministrów (21685),

22) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie ochrony danych osobowych uczniów – do ministra edukacji narodowej (21686),

23) posłów Doroty Rutkowskiej i Cezarego Tomczyka w sprawie możliwości przesunięcia środków w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego na poddziałanie 6.1.2 – do ministra rozwoju regionalnego (21687),

24) posłów Tomasza Piotra Nowaka i Arkadego Fiedlera w sprawie projektowanego systemu kształcenia ratowników medycznych – do ministra zdrowia oraz ministra edukacji narodowej (21688),

25) poseł Magdaleny Kochan w sprawie wycofania przez Rzeczpospolitą Polską zastrzeżeń do art. 7 i art. 38 Konwencji o prawach dziecka – do ministra edukacji narodowej (21689),

26) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie zasad finansowania przygotowań olimpijskich z budżetu państwa – do ministra sportu i turystyki (21690),

27) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie inwestycji sportowych realizowanych w 2011 r. z dofinansowaniem środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej – do ministra sportu i turystyki (21691),

28) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. zachodniopomorskim – do ministra infrastruktury (21692),

29) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. wielkopolskim – do ministra infrastruktury (21693),

30) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra infrastruktury (21694),

31) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. świętokrzyskim – do ministra infrastruktury (21695),

32) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. śląskim – do ministra infrastruktury (21696),

33) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. pomorskim – do ministra infrastruktury (21697),

34) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. podlaskim – do ministra infrastruktury (21698),

35) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. opolskim – do ministra infrastruktury (21699),

36) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. mazowieckim – do ministra infrastruktury (21700),

37) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (21701),

38) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. łódzkim – do ministra infrastruktury (21702),

39) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. podkarpackim – do ministra infrastruktury (21703),

40) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. lubuskim – do ministra infrastruktury (21704),

41) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. lubelskim – do ministra infrastruktury (21705),

42) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra infrastruktury (21706),

43) posła Andrzeja Szlachty w sprawie planów likwidacji oddziałów Poczty Polskiej SA w woj. dolnośląskim – do ministra infrastruktury (21707),

44) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zasłonięcia krzyża w trakcie przemówienia w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku – do ministra edukacji narodowej (21708),

45) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości najniższego wynagrodzenia – do ministra pracy i polityki społecznej (21709),

46) poseł Anny Sobeckiej w sprawie używania jednorazówek przez szpitale – do ministra zdrowia (21710),

47) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wszczęcia dochodzenia przez litewską prokuraturę dotyczącego materiałów zamieszczonych na polskim portalu Kresowy.pl – do ministra spraw zagranicznych (21711),

48) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia zakazu wjazdu do UE Władimira Putina – do ministra spraw zagranicznych (21712),

49) poseł Anny Sobeckiej w sprawie apelu Światowego Kongresu Żydowskiego o restytucję – do ministra spraw zagranicznych (21713),

50) poseł Anny Sobeckiej w sprawie pozytywnego zaopiniowania prokuratora do pracy w Prokuraturze Generalnej – do ministra sprawiedliwości (21714),

51) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmniejszenia deficytu finansów publicznych – do ministra finansów (21715),

52) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie zobowiązań podatkowych nakładanych na podmioty prowadzące sprzedaż paliw, w szczególności oleju opałowego – do ministra finansów (21716),

53) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie sytuacji na lokalnym rynku pracy w jeleniogórskich powiatach grodzkim i ziemskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21717),

54) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie zbyt małego nacisku położonego na konieczność zagospodarowania szlaków wodnych w Polsce w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (21718),

55) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych – do ministra finansów (21719),

56) poseł Jarosława Stawiarskiego w sprawie wzrostu podatku VAT na usługi konserwatorskie – do ministra finansów (21720),

57) poseł Jarosława Stawiarskiego w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+ – do ministra zdrowia (21721),

58) poseł Wojciecha Szaramy w sprawie mniejszości narodowych na Śląsku – do prezesa Rady Ministrów (21722),

59) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie ulg dla studentów uczelni zagranicznych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21723),

60) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie składki na ubezpieczenie zdrowotne – do ministra zdrowia (21724),

61) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie dotacji finansowej dla czasopisma „Tygiel Kultury” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21725),

62) poseł Johna Abrahama Godsona w sprawie Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (21726),

63) poseł Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie żądań urzędów skarbowych zapłaty podatku VAT od wynagrodzeń syndyków przyznanych przez sądy upadłościowe – do ministra finansów (21727),

64) poseł Tadeusza Woźniaka w sprawie naliczania przez ZUS zaliczek, a nie emerytur właściwych i wynikających z tego faktu konsekwencji dla osób, które wcześniej pobierały emerytury pomostowe – do ministra pracy i polityki społecznej (21728),

65) poseł Romualda Ajchlera w sprawie opodatkowania wniesienia wkładów niepieniężnych do spółek niebędących osobami prawnymi w okresie do 31 grudnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (21729),

66) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie podwyższenia stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie – do ministra finansów (21730),

67) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmian w przepisach dotyczących odliczania podatku VAT od paliwa do pojazdów z homologacją ciężarową – do ministra finansów (21731),

68) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zastosowania procedur odwoławczych od raportu MAK – do prezesa Rady Ministrów (21732),

69) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sprzedaży pakietu kontrolnego PKP Cargo – do ministra infrastruktury (21733),

70) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie budowy gazociągu Nord Stream – do prezesa Rady Ministrów (21734),

71) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie przesunięcia środków unijnych z kolei na inwestycje drogowe – do ministra infrastruktury (21735),

72) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie dyskryminacji polskiej mniejszości na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (21736),

73) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie drastycznego wzrostu cen na rynku paliw – do ministra finansów (21737),

74) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie legitymacji studenckich – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21738),

75) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie warunków lokalizacji elektrowni wiatrowych – do ministra środowiska (21739),

76) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji w PLL LOT – do ministra skarbu państwa (21740),

77) poseł Krzysztofa Borkowskiego w sprawie wystawiania świadectw przez lekarzy weterynarii na terenie powiatów Sokółów Podlaski oraz Łosice – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21741),

78) poseł Kazimierza Moskala w sprawie abolicji dla cudzoziemców od wielu lat przebywających w Polsce nielegalnie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21742),

79) poseł Piotra Walkowskiego w sprawie pozostających w sprzeczności przepisów ustaw: o izbach rolniczych, o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz o podatku od towarów i usług – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21743),

80) poseł Stanisława Ożoga w sprawie zasłonięcia krzyża w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku – do ministra edukacji narodowej (21744),

81) poseł Stanisława Ożoga w sprawie nieudzielenia odpowiedzi na pytania zadane w dniu 16 marca 2011 r. w Sejmie podczas debaty nad informacją ministra spraw zagranicznych o założeniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r. – do ministra spraw zagranicznych (21745),

82) poseł Romana Kaczora w sprawie toczących się prac nad projektem ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (21746),

83) poseł Jarosława Zielińskiego w sprawie wsparcia państwa w zakresie podtrzymywania i rozwoju muzyki cerkiewnej w Polsce – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21747),

84) poseł Jarosława Zielińskiego w sprawie statusu zawodowego emerytowanych nauczycieli dyplomowanych i mianowanych podejmujących pracę w szko-

łach w niepełnym wymiarze czasu pracy – do ministra edukacji narodowej (21748),

85) poseł Marii Nowak w sprawie sytuacji w Katowickim Holdingu Węglowym, Kompanii Węglowej i Jastrzębskiej Spółce Węglowej – do ministra gospodarki (21749),

86) poseł Marii Nowak w sprawie ograniczenia wysokości wynagrodzenia otrzymywanego ze stosunku pracy przez osoby niepełnosprawne pobierające rentę socjalną – do ministra pracy i polityki społecznej (21750),

87) poseł Adama Lipińskiego w sprawie rozliczenia stowarzyszeń za energię elektryczną w oparciu o taryfę C11 – do ministra gospodarki (21751),

88) poseł Adama Lipińskiego w sprawie likwidacji przez Zarząd Telewizji Polskiej SA emisji programów lokalnych na antenie TVP2 – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21752),

89) poseł Edwarda Czesaka w sprawie masowej likwidacji szkół na terenach wiejskich – do ministra edukacji narodowej (21753),

90) poseł Aleksandra Chłopka w sprawie liczby wagonów w porannych pociągach InterRegio na trasie Gliwice – Katowice – do ministra infrastruktury (21754),

91) poseł Aleksandra Chłopka w sprawie rezygnacji przez dowództwo Wojsk Lądowych z wysłania żołnierzy na szkolenia do Wojskowych Zakładów Mechanicznych w Siemianowicach Śląskich – do ministra obrony narodowej (21755),

92) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie sposobu waloryzacji rent i emerytur – do prezesa Rady Ministrów (21756),

93) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie stanu, znaczenia i wprowadzenia w życie reformy szkolnictwa wyższego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21757),

94) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie współpracy z uniwersytetami trzeciego wieku i ich stanu – do ministra edukacji narodowej (21758),

95) poseł Artura Górskiego w sprawie negatywnej oceny celników dotyczącej przepisów prawnych określających sposób funkcjonowania Służby Celnej – do prezesa Rady Ministrów (21759),

96) poseł Jana Kaźmierczaka w sprawie rocznej karencji na ponowne złożenie wniosku o wyjazd na leczenie uzdrowiskowe ze skierowaniem NFZ – do ministra zdrowia (21760),

97) poseł Adama Krupy w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego gm. Popielów – do ministra środowiska (21761),

98) poseł Adama Krupy w sprawie rozszerzenia opracowywanego przez Ministerstwo Zdrowia programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny i leki inkretynowe – do ministra zdrowia (21762),

99) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie nadużywania zaświadczeń lekarskich przez pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (21763),

100) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie procedury unikania płacenia podatku akcyzowego od samocho-

dów sprowadzanych z zagranicy – do ministra finansów (21764),

101) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad prowadzenia dokumentacji rachunkowej przez organizacje pozarządowe – do ministra finansów (21765),

102) poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie kształcenia zawodowego w szkołach ponadgimnazjalnych – do ministra edukacji narodowej (21766),

103) poseł Jarosława Rusieckiego w sprawie dostępu pacjentów do lekarza specjalisty – gastrologa – do ministra zdrowia (21767),

104) poseł Jarosława Rusieckiego w sprawie rozwiązania problemu, jakim jest stosunek liczby ofert pracy w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych do liczby osób potrzebujących oraz chętnych do podjęcia zatrudnienia w ramach tych prac – do ministra pracy i polityki społecznej (21768),

105) poseł Janusza Cichonia w sprawie naliczania podatku VAT w przypadku działalności placówek pozaszkolnych – do ministra finansów (21769),

106) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz ustawy o bibliotekach – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21770),

107) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie planowanej lokalizacji zakładów spółki PKP Polskie Linie Kolejowe – do ministra infrastruktury (21771),

108) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie zakazu używania plastikowych butelek zawierających toksyczny związek organiczny z grupy fenoli – bisfenol A – do ministra zdrowia (21772),

109) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21773),

110) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie wyodrębnienia specjalnego funduszu metropolitalno-miejskiego z Funduszu Spójności – do ministra rozwoju regionalnego (21774),

111) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie propozycji wprowadzenia przepisów o rozwoju miast i rewitalizacji – do ministra infrastruktury (21775),

112) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie opodatkowania przychodu pracownika z tytułu udziału w imprezie integracyjnej organizowanej przez pracodawcę – do ministra finansów (21776),

113) poseł Grzegorza Roszaka w sprawie zasad zwrotu kosztów podróży świadków w postępowaniu karnym i cywilnym – do ministra sprawiedliwości (21777),

114) poseł Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie istniejących programów wsparcia ze strony państwa dla nowych dyscyplin sportowych oraz trybu wydawania decyzji o utworzeniu polskiego związku sportowego – do ministra sportu i turystyki (21778),

115) poseł Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie przeszkód natury prawnej przy realizacji inwestycji melioracyjnych, wynikających z braku

ujednoczenia zapisów w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane i Prawo ochrony środowiska, wraz z aktami towarzyszącymi – do ministra środowiska (21779),

116) posła Jarosława Gowina w sprawie finansowania projektów renowacji zabytków – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21780),

117) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zintegrowanego systemu informatycznego w Ministerstwie Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (21781),

118) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie obowiązku prowadzenia pełnej rachunkowości przez organizacje pozarządowe – do ministra finansów (21782),

119) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia ogłaszanych przez gminy konkursów na prowadzenie szkół – do ministra edukacji narodowej (21783),

120) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia zapisów dotyczących bezpieczeństwa na drogach – do prezesa Rady Ministrów (21784),

121) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rezygnacji ze szkoleń załóg obsługujących transportery typu Rosomak w Wojskowych Zakładach Mechanicznych w Siemianowicach Śląskich – do ministra obrony narodowej (21785),

122) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie elektrowni wiatrowych – do prezesa Rady Ministrów (21786),

123) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przebudowy drogi S8 Wyszaków – Białystok – do prezesa Rady Ministrów (21787),

124) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zwiększenia zatrudnienia większej liczby urzędników mianowanych – do prezesa Rady Ministrów (21788),

125) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapisów w projekcie ustawy z dnia 18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych – do prezesa Rady Ministrów (21789),

126) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wdrażania unijnych przepisów o sankcjach za nielegalne zatrudnianie cudzoziemców – do prezesa Rady Ministrów (21790),

127) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie możliwości przywrócenia warunków nabywania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem, zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 15 maja 1989 r., które utraciło moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1999 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21791),

128) posła Stanisława Rydzonia w sprawie funkcjonowania Karty Polaka – do ministra spraw zagranicznych (21792),

129) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla najbliższych członków rodziny – do ministra pracy i polityki społecznej (21793),

130) posła Jacka Osucha w sprawie przystosowania CMK do parametrów linii dużych prędkości

(KDP) poprzez budowę nowego odcinka linii kolejowej poprowadzonej w okolicach Olkusza – do ministra infrastruktury (21794),

131) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie usuwania drzew i krzewów z terenów nieruchomości – do ministra środowiska (21795),

132) posła Jerzego Materny w sprawie nałożenia na budowane przez deweloperów drogi dojazdowe 23-procentowej stawki podatku VAT – do ministra finansów (21796),

133) posła Kazimierza Moskala w sprawie niezapewnienia przez Ministerstwo Zdrowia wszystkim chorym na WZW typu B dostępu do nowoczesnych leków w pierwszej linii leczenia – do ministra zdrowia (21797),

134) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie projektu ustawy ograniczającej wysokość spreadów walutowych w bankach – do ministra finansów oraz ministra gospodarki (21798),

135) posła Ludwika Dorna w sprawie wyroku Wielkiej Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Lautsi i inni przeciwko Republice Włoskiej – do prezesa Rady Ministrów (21799),

136) posła Ludwika Dorna w sprawie braku sukcesów eksportowych Grupy Bumar – do ministra skarbu państwa (21800),

137) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie kontrowersji wokół projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (21801),

138) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie interpretacji art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami – do ministra infrastruktury (21802),

139) posła Jarosława Katulskiego w sprawie ewentualnych planów przygotowania programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych – do ministra zdrowia (21803),

140) posła Wojciecha Wilka w sprawie procedur obowiązujących podczas starania się o świadczenie rentowe z tytułu niezdolności do pracy powstałej poza granicami kraju – do ministra pracy i polityki społecznej (21804),

141) posła Wojciecha Wilka w sprawie ograniczenia dopuszczalnej gęstości pól elektromagnetycznych w zakresie mikrofalowym na terenach przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz w miejscach dostępnych dla ludności – do ministra infrastruktury (21805),

142) poseł Bożeny Sławiak w sprawie przygotowań projektu programu terapeutycznego dotyczącego długo działających analogów insuliny – do ministra zdrowia (21806),

143) poseł Bożeny Sławiak w sprawie niekorzystnych dla samorządu powiatowego regulacji wprowadzonych ustawą o finansach publicznych – do ministra finansów (21807),

144) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie opłat za oświetlenie dróg ekspresowych i obwodnic – do ministra gospodarki (21808),

145) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie monopolistycznych praktyk stosowanych przez firmy energetyczne w zakresie pobierania opłat za oświetlenie ulic – do ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury (21809),

146) posła Stanisława Kalemby w sprawie kwot Funduszu Pracy przyznanych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21810),

147) posła Stanisława Kalemby w sprawie ograniczania w 2011 r. wydatków z Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21811),

148) posła Jarosława Katulskiego w sprawie zablokowania w budżecie państwa środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników – do ministra finansów (21812),

149) posła Dariusza Seligi w sprawie zmiany w funkcjonowaniu poradni podstawowej opieki zdrowotnej i gabinetów zabiegowych nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (21813),

150) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie zmian w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21814),

151) posła Marka Opióły w sprawie nowego statutu Służby Kontrwywiadu Wojskowego wprowadzającego m.in. Zarząd Ochrony Ekonomicznych Interesów Sił Zbrojnych – do ministra obrony narodowej (21815),

152) posła Marka Opióły w sprawie związków szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego z zatrzymanym przez CBA we wrześniu 2010 r. pełnomocnikiem w sprawach o wielomilionowe odszkodowania przed kościelną Komisją Majątkową – do prezesa Rady Ministrów (21816),

153) posła Marka Opióły w sprawie podróży i harmonogramu pracy prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska w dniu 13 stycznia 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (21817),

154) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, którego wejście w życie przewiduje się z dniem 1 kwietnia 2011 r. – do ministra finansów (21818),

155) poseł Iwony Arent w sprawie skutków objęcia całego terytorium obwodu królewieckiego porozumieniem o małym ruchu granicznym – do prezesa Rady Ministrów (21819),

156) poseł Iwony Arent w sprawie roli Warmii i Mazur podczas polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej – do prezesa Rady Ministrów (21820),

157) poseł Iwony Arent w sprawie ograniczenia liczby punktów medycznych przyjmujących w nocy i w dni świąteczne – do ministra zdrowia (21821),

158) posła Tomasza Głogowskiego w sprawie dofinansowania czasopism kulturalnych w ramach programu „Literatura i czytelnictwo” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21822),

159) posła Witolda Klepacza w sprawie refundacji kompleksowego leczenia obrzęku limfatycznego – do ministra zdrowia (21823),

160) posła Witolda Klepacza w sprawie poprawy porządku i bezpieczeństwa ruchu drogowego w Szczecocinach po dokonanej modernizacji drogi krajowej nr 78 – do ministra infrastruktury (21824),

161) posła Stanisława Steca w sprawie realizacji przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, wynikających z nowelizacji z października 2010 r. – do ministra finansów (21825),

162) posła Dariusza Bąka w sprawie szkodliwych działań władz ZUS w Warszawie i Radomiu – do ministra pracy i polityki społecznej (21826),

163) posła Piotra Babinetza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle – do ministra sprawiedliwości (21827),

164) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie działania polskich bibliotek funkcjonujących zarówno w dużych ośrodkach miejskich, jak i w niewielkich gminach – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21828),

165) posła Waldemara Andzela w sprawie wynagradzania członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych na stanowiskach oskarżycieli skarbowych – do ministra finansów (21829),

166) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie środków finansowych przewidzianych dla jednostek PSP z terenu woj. łódzkiego – do ministra finansów (21830),

167) posła Krzysztofa Sońty oraz grupy posłów w sprawie likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie – do ministra sprawiedliwości (21831),

168) posła Krzysztofa Sońty oraz grupy posłów w sprawie komunalizacji przedsiębiorstwa PKS w Radomiu – do ministra skarbu państwa (21832),

169) poseł Izabeli Kloc oraz grupy posłów w sprawie liczby i wartości złożonych wniosków, podpisanych umów lub wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO na lata 2007–2013 – do ministra rozwoju regionalnego (21833),

170) posła Mieczysława Golby w sprawie zmiany rozporządzenia dotyczącego podatku akcyzowego nakładanego na produkowane w Polsce wina gronowe, owocowe i miody pitne – do ministra finansów (21834),

171) posła Mieczysława Golby w sprawie obniżenia stawki podatku akcyzowego na paliwa silnikowe – do ministra finansów (21835),

172) posła Mieczysława Golby w sprawie przyspieszenia budowy autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa – do ministra infrastruktury (21836),

173) posła Aleksandra Chłopka w sprawie ewentualnej sprzedaży Polskich Kolei Linowych – do prezesa Rady Ministrów (21837),

174) poseł Barbary Bartuś w sprawie kontraktowania ambulatoryjnych specjalistycznych świadczeń na 2011 r. – do ministra zdrowia (21838),

175) poseł Barbary Bartuś w sprawie ograniczenia dostępu do świadczeń specjalistycznych w pow. gorlickim wskutek warunków kontraktowania ustanowionych przez NFZ – do ministra zdrowia (21839),

176) posła Krzysztofa Jurgiela oraz grupy posłów w sprawie procesu prywatyzacyjnego Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem oraz przyszłości polskiej biotechnologii – do ministra skarbu państwa (21840),

177) posła Krzysztofa Jurgiela oraz grupy posłów w sprawie obowiązkowych kursów typu e-learning dla służby doradczej w rolnictwie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21841),

178) posła Piotra Polaka w sprawie jak najszybszego wprowadzenia w życie przepisów dotyczących możliwości łączenia małych szkół podstawowych i przedszkoli w zespoły, zawartych w projekcie ustawy o systemie oświaty skierowanej do konsultacji społecznych w marcu 2011 r. – do ministra edukacji narodowej (21842),

179) poseł Beaty Mazurek w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21843),

180) poseł Beaty Mazurek w sprawie zmiany ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie stawki VAT na wyroby ciastkarskie i świeże ciastka – do ministra finansów (21844),

181) poseł Beaty Mazurek w sprawie obniżenia poziomu życia emerytów i rencistów – do prezesa Rady Ministrów (21845),

182) poseł Beaty Mazurek w sprawie rozwoju geotermii na terenie pow. chełmskiego, włodawskiego i krasnostawskiego – do ministra środowiska (21846),

183) posła Adama Abramowicza w sprawie zamiarów ścigania przez rząd „wulgarnych i bezczelnych spekulantów” – do prezesa Rady Ministrów (21847),

184) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym wypłaty odszkodowań dla członków spółdzielni ze środków własnych spółdzielni – do ministra finansów (21848),

185) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie realizacji wniosków o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości – do ministra infrastruktury oraz ministra sprawiedliwości (21849),

186) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21850),

187) posła Waldemara Andzela w sprawie dalszej eksploatacji samolotu rządowego TU-154M – do ministra obrony narodowej (21851),

188) posła Waldemara Andzela w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21852),

189) posła Jana Warzechy w sprawie art. 151a ustawy Prawo zamówień publicznych regulującego możliwość wypłacania wykonawcom zaliczek na wykonanie zamówienia publicznego – do prezesa Rady Ministrów (21853),

190) posła Kazimierza Moskala w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji wydziałów pracy Sądu Rejonowego w Ropczycach oraz Dębicy – do ministra sprawiedliwości (21854),

191) posła Maksa Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie nieuwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” drogi ekspresowej S11 na odcinku woj. wielkopolskiego – do prezesa Rady Ministrów (21855),

192) posła Maksa Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie remontu drogi wojewódzkiej nr 180 na terenie Piły – do prezesa Rady Ministrów (21856),

193) posła Maksa Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie planów likwidacji przez Poczta Polską SA placówek na terenie woj. wielkopolskiego – do prezesa Rady Ministrów (21857),

194) posła Marka Matuszewskiego w sprawie trudnej sytuacji rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21858),

195) poseł Urszuli Augustyn i Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego przez rzemieślników – do ministra pracy i polityki społecznej (21859),

196) posła Mariana Filara w sprawie planowanej sprzedaży francuskiej firmie EDF spółki ENEA SA – do ministra skarbu państwa (21860),

197) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie podstawy do ustalenia wysokości dotacji dla przedszkoli niepublicznych – do ministra edukacji narodowej (21861),

198) posła Jana Kochanowskiego w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty w latach 2003–2005 – do ministra infrastruktury (21862),

199) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przepisów Kodeksu postępowania karnego regulujących obowiązek wysłuchania osoby zatrzymanej – do ministra sprawiedliwości (21863),

200) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie sytuacji polskich szkół na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (21864),

201) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21865),

202) poseł Joanny Muchy w sprawie możliwości odstąpienia od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Parczewie – do ministra sprawiedliwości (21866),

203) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21867),

204) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku możliwości rejestracji w Polsce po-

jazdów samochodowych z kierownicą po prawej stronie – do ministra infrastruktury (21868),

205) poseł Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie o grach hazardowych w zakresie dotyczącym prowadzenia loterii fantowych – do ministra finansów (21869),

206) posła Janusza Chwieruta w sprawie interpretacji zapisów w ustawie o gospodarce nieruchomościami – do ministra infrastruktury (21870),

207) posła Janusza Chwieruta w sprawie zmiany ustawy o sporcie oraz jej rozporządzeń wykonawczych, dotyczących w szczególności instruktorów szkoleń i egzaminujących żeglarzy ubiegających się o uzyskanie patentów upoważniających do prowadzenia jachtów żaglowych po jeziorach, rzekach i morzach – do ministra sportu i turystyki (21871),

208) poseł Bożeny Sławiak w sprawie zwolnienia z podatku VAT usług konserwatorskich w zakresie malarstwa i rzeźby polichromowanej – do ministra finansów (21872),

209) posła Adama Wykręta w sprawie rozporządzenia zaliczającego do pojęcia długu publicznego zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym – do ministra finansów (21873),

210) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21874),

211) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie leczenia fenylketonurii – do ministra zdrowia (21875),

212) posła Ludwika Dorna w sprawie wprowadzenia w błąd opinii publicznej przez ministra obrony narodowej w kwestii gotowości bojowej samolotów F-16 – do prezesa Rady Ministrów (21876),

213) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Opatowiec w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21877),

214) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oleśnica w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21878),

215) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Tarłów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21879),

216) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wiślica w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21880),

217) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wilczyce w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21881),

218) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wąchock w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21882),

219) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sobków w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21883),

220) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Górnio w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21884),

221) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Słupia Jędrzejowska w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21885),

222) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Pińczów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21886),

223) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Pacanów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21887),

224) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Skalbierz w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21888),

225) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Osiek w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21889),

226) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Ożarów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21890),

227) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Obrazów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21891),

228) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oksa w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21892),

229) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Nowy Korczyn w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21893),

230) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Klimontów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21894),

231) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Mirzec w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21895),

232) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Łonów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21896),

233) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Kazimierza Wielka w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21897),

234) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Michałów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21898),

235) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Dwikozy w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21899),

236) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Działoszyce w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21900),

237) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Brody w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21901),

238) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Chęciny w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21902),

239) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bieliny w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21903),

240) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bejsce w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21904),

241) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Solec-Zdrój w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21905),

242) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Starachowice w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21906),

243) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sandomierz w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21907),

244) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sitkówka-Nowiny w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21908),

245) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Samborzec w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21909),

246) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Piekoszów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21910),

247) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Morawica w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21911),

248) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Łubnice w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21912),

249) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Zawichost w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21913),

250) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Połaniec w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21914),

251) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wodzisław w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21915),

252) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bogoria w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21916),

253) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Kije w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21917),

254) poseł Marii Zuby w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Suchedniów w woj. świętokrzyskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21918),

255) posła Stanisława Wziątka w sprawie sytuacji wojskowych emerytów i rencistów – do ministra obrony narodowej (21919),

256) poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów w sprawie kryteriów oceny oraz standardów etycznych w pracy naukowej i dydaktycznej nauczycieli akademickich – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21920),

257) posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie konieczności uregulowania stawek podatku VAT na produkty rolne – do ministra finansów (21921),

258) posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie podstawowych urządzeń melioracyjnych będących własnością Skarbu Państwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21922),

259) posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21923),

260) posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie wydania rozporządzenia zatwierdzającego wzory tablic drogowych D-52 i D-53 koniecznych do oznakowania strefy ruchu w rozumieniu przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym – do ministra infrastruktury (21924),

261) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie prac nad ustawą dotyczącą odwróconego kredytu hipotecznego – do ministra finansów (21925),

262) posłów Jana Musiała i Tadeusza Arkita w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa uczniom szkół podstawowych, którzy dojeżdżają do szkół, korzystając ze zbiorowego transportu – do ministra edukacji narodowej oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (21926),

263) posła Adama Rogackiego w sprawie budowy i przebiegu linii kolei dużych prędkości – do ministra infrastruktury (21927),

264) posła Stanisława Ożoga w sprawie ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (21928),

265) posła Stanisława Ożoga w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21929),

266) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie stanowiska rządu wobec propozycji zmian w polskim prawie podatkowym w odniesieniu do wprowadzenia podatku VAT na usługi szkoleniowe – do prezesa Rady Ministrów (21930),

267) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie stanowiska rządu wobec propozycji zmian w polskim prawie podatkowym w odniesieniu do wprowadzenia podatku VAT na towary i usługi wydawnicze – do prezesa Rady Ministrów (21931),

268) posła Stanisława Wziątka w sprawie planu przekształcenia Polskiej Żeglugi Morskiej Przedsię-

biorstwa Państwowego w spółkę prawa handlowego – do ministra skarbu państwa (21932),

269) poseł Ewy Wolak w sprawie proponowanych zmian w refundacji preparatów żywieniowych – do ministra zdrowia (21933),

270) poseł Ewy Wolak w sprawie pomocy finansowej na zakup sprzętu operacyjnego dla Szpitala św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy – do ministra zdrowia (21934),

271) posła Pawła Poncyłjusa w sprawie wyłaniania uczestników zbliżającej się XVII Sesji Sejmu Dzieci i Młodzieży – do ministra edukacji narodowej (21935),

272) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie wprowadzenia zarządu komisarycznego w Polskim Związku Curlingu – do ministra sportu i turystyki (21936),

273) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie rozbudowy Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych w Kudowie-Zdroju, pow. kłodzki, woj. dolnośląskie – do ministra rozwoju regionalnego oraz ministra edukacji narodowej (21937),

274) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie odwołania SPZOZ w Kłodzku z dnia 14 grudnia 2010 r. od decyzji (sygn. WDR/46802 w/MKL/2010/DEC) wydanej przez PFRON w Warszawie – do ministra pracy i polityki społecznej (21938),

275) posła Adama Krupy w sprawie szczegółowego zdefiniowania w art. 403 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska „kosztów inwestycyjnych”, na których pokrywanie jednostki samorządu terytorialnego mogą przeznaczać dotacje celowe w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych – do ministra środowiska (21939),

276) posła Leszek Redzimski oraz grupy posłów w sprawie przewlekłych procedur i umarzania postępowań w sprawach kierowanych do prokuratury przez Państwową Inspekcję Pracy – do ministra sprawiedliwości (21940),

277) poseł Krystyny Kłosin oraz grupy posłów w sprawie realizacji „Krajowego planu działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” – do ministra gospodarki (21941),

278) posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie finansowania oświetlenia dróg krajowych przez gminy – do ministra infrastruktury (21942),

279) posła Jana Kamińskiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21943),

280) posła Jana Kamińskiego w sprawie projektu ustawy likwidującego Centralną Komisję Edukacyjną – do ministra edukacji narodowej (21944),

281) posła Jana Kamińskiego w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21945),

282) posła Jana Kamińskiego w sprawie nowelizacji ustawy o systemie oświaty – do ministra edukacji narodowej (21946),

283) posła Jana Kamińskiego w sprawie zmian w ustawie o kierujących pojazdami – do ministra infrastruktury (21947),

284) posła Jana Kamińskiego w sprawie rezygnacji ze szkolenia w wojsku – do ministra obrony narodowej (21948),

285) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK poważnych nieprawidłowości podczas realizacji inwestycji w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” – do ministra infrastruktury oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (21949),

286) posła Kazimierza Moskala w sprawie opóźnień we wprowadzeniu unijnej dyrektywy 2008/96/WE z 19 listopada 2008 r. w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej – do ministra infrastruktury (21950),

287) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewywiązania się rządu z obietnic sfinansowania dokończenia budowy zbiornika przeciwpowodziowego w Świnnej Porębie w woj. małopolskim – do prezesa Rady Ministrów (21951),

288) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości w systemach informatycznych Ministerstwa Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (21952),

289) posła Kazimierza Moskala w sprawie grożących Polsce kar nałożonych przez Komisję Europejską za nieprawidłowości przy informatyzacji urzędów pracy oraz przy umowach podpisanych w ramach pierwszego priorytetu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra rozwoju regionalnego (21953),

290) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości przy wdrażaniu aplikacji Syriusz dla urzędów pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (21954),

291) posła Kazimierza Moskala w sprawie wzmożonej zachorowalności dzieci z woj. podkarpackiego na zapalenie płuc – do ministra zdrowia (21955),

292) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytego przez NIK nierzetelnego prowadzenia przez zarządców dróg dokumentacji stanu technicznego dróg podczas realizacji inwestycji w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21956),

293) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej opinii NIK o działalności Ministerstwa Środowiska w zakresie nadzoru nad gospodarką zasobami naturalnymi Polski – do ministra środowiska (21957),

294) posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie dramatycznej sytuacji rolników wiosną 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (21958),

295) posła Stanisława Szweda w sprawie ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych – do ministra pracy i polityki społecznej (21959),

296) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie polityki dotyczącej zmian granic jednostek samorządu terytorialnego – do prezesa Rady Ministrów (21960),

297) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie przejścia spółki ENEA SA przez francuską spółkę EDF – do ministra skarbu państwa (21961),

298) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie ustawy o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (21962),

299) posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21963),

300) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie zakupu laptopów dla uczniów – do ministra infrastruktury (21964),

301) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek – do ministra sportu i turystyki (21965),

302) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra spraw zagranicznych (21966),

303) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra obrony narodowej (21967),

304) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21968),

305) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra infrastruktury (21969),

306) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21970),

307) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra edukacji narodowej (21971),

308) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra zdrowia (21972),

309) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra środowiska (21973),

310) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra sprawiedliwości (21974),

311) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra sportu i turystyki (21975),

312) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra skarbu państwa (21976),

313) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra rozwoju regionalnego (21977),

314) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21978),

315) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21979),

316) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra finansów (21980),

317) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra pracy i polityki społecznej (21981),

318) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej – do ministra gospodarki (21982),

319) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie korzystania przez mężczyzn i kobiety z uprawnień związanych z rodzicielstwem w służbach mundurowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21983),

320) poseł Marii Zuby w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego skażonego alkoholu etylowego – do ministra finansów (21984),

321) poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie finansowego wsparcia projektów dotyczących rozwoju instytucji opieki nad dzieckiem do lat 3 w ramach rządowego programu „Maluch” – do ministra pracy i polityki społecznej (21985),

322) posła Michała Stuligrosza w sprawie współpracy wizowej Polski i Australii – do ministra spraw zagranicznych (21986),

323) posła Michała Stuligrosza w sprawie liberalizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – do ministra sprawiedliwości (21987),

324) posła Grzegorza Roszaka w sprawie ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21988),

325) posła Grzegorza Roszaka w sprawie ochrony praw polskich konsumentów w przypadku zawarcia umowy sprzedaży biletów na mecze Euro 2012 – do prezesa Rady Ministrów (21989),

326) posła Grzegorza Roszaka w sprawie propozycji dotyczącej powierzenia Narodowemu Bankowi Polskiemu praw autorskich do wzorów krajowych banknotów – do ministra finansów (21990),

327) posła Witolda Klepacza w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21991),

328) posła Wacława Martyniuka w sprawie przywrócenia możliwości dokonywania odpraw celnych przesyłek drogowych w Urzędzie Celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice – do ministra finansów (21992),

329) poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpieczeństwa dostaw węgla – do ministra środowiska (21993),

330) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydatków na badania i rozwój – do prezesa Rady Ministrów (21994),

331) poseł Anny Sobeckiej w sprawie internetowej sprzedaży testu Multiselect – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21995),

332) poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (21996),

333) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia zapisów dotyczących bezpieczeństwa na drogach – do ministra infrastruktury (21997),

334) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydobycia gazu łupkowego – do ministra gospodarki (21998),

335) poseł Anny Sobeckiej w sprawie paktu na rzecz konkurencyjności – do prezesa Rady Ministrów (21999),

336) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (22000),

337) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie planowanych przez rząd zmian w ustawie o systemie oświaty – do ministra edukacji narodowej (22001),

338) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia burd i przypadków łamania porządku publicznego w związku z meczami piłkarskimi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22002),

339) posła Stanisława Steca w sprawie racjonalizacji zatrudnienia w ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (22003),

340) posła Stanisława Steca w sprawie występujących zaległości w realizacji wynagrodzeń – do prezesa Rady Ministrów (22004),

341) posła Stanisława Steca w sprawie pomocy finansowej przy instalacji baterii słonecznych w budynkach wielorodzinnych będących własnością członków spółdzielni mieszkaniowych oraz nieobjęcia pomocą finansową innych ekologicznych źródeł pozyskiwania energii – do ministra środowiska (22005),

342) posła Stanisława Steca w sprawie sprzedaży nieruchomości objętych umową dzierżawy – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22006),

343) posła Stanisława Steca w sprawie warunków sprzedaży browaru w Czarnkowie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22007),

344) posła Stanisława Steca w sprawie realizacji rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22008),

345) posła Stanisława Steca w sprawie ubezpieczeń upraw rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22009),

346) posła Witolda Klepacza w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami A1 i A4 w aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej – do ministra infrastruktury (22010),

347) posła Sławomira Woracha w sprawie konieczności ponownej legalizacji tablic rejestracyjnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22011),

348) poseł Barbary Bartuś w sprawie zwiększenia funduszy na aktualizację ewidencji gruntów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22012),

349) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakupu 20 luksusowych aut terenowych przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy – do ministra obrony narodowej (22013),

350) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie prywatyzacji Lubuskich Zakładów Aparatów Elektrycznych Lumel – do ministra skarbu państwa (22014),

351) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie braku refundacji preparatu do leczenia fenylketonurii – do ministra zdrowia (22015),

352) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie sposobu przekazywania środków finansowych PFRON na przykładzie gm. Gorlice, woj. małopolskie – do ministra pracy i polityki społecznej (22016),

353) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie zgodności niektórych przepisów ustawy o kierujących pojazdami z konstytucyjnymi zasadami równości i swobody działalności gospodarczej – do ministra infrastruktury (22017),

354) posła Bogdana Bojki w sprawie dodatkowych środków na dofinansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (22018),

355) posła Bogdana Bojki w sprawie stworzenia wzajemnie uzupełniającego się systemu zachęt do uczestniczenia w honorowym krwiodawstwie oraz określenia działań w celu zapewnienia bezpiecznego poziomu zapasów krwi i osocza na okres wakacyjny – do ministra zdrowia (22019),

356) poseł Haliny Rozpondek w sprawie umieszczenia drogi krajowej nr 46 Szlak Staropolski w „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra infrastruktury (22020),

357) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie tworzenia przeszkód biurokratycznych dla organizacji pozarządowych aplikujących o środki finansowe z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej – do ministra sportu i turystyki (22021),

358) posłów Andrzeja Jaworskiego i Makska Krackowskiego w sprawie projektu zmian w ustawie Ordynacja podatkowa – do prezesa Rady Ministrów (22022),

359) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22023),

360) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zapisu ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy

Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zakładającej wliczanie do skróconego czasu pozostawionego adiunktom na uzupełnienie habilitacji lat, które upłynęły przed wejściem w życie ustawy – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22024),

361) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do zmiany art. 403 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska poprzez zastąpienie wyrazu „inwestycji” wyrazem „przedsięwzięć” – do ministra środowiska (22025),

362) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów zatrudnienia młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (22026),

363) posłów Marzeny Machałek i Adama Lipińskiego w sprawie likwidacji urzędów Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (22027),

364) posłów Marzeny Machałek i Adama Lipińskiego w sprawie konieczności zwrotu przez Polskę unijnych środków pomocowych – do ministra rozwoju regionalnego (22028),

365) poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia kolejowego z Drezna do Jeleniej Góry – do ministra infrastruktury (22029),

366) poseł Marii Zuby w sprawie konkursu na stanowisko prezesa Radia Kielce – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22030),

367) poseł Marii Zuby w sprawie uznania nowotworu płaskonabłonkowego krtani, czyli raka krtani, u pracowników Cementowni Małogoszcz za chorobę zawodową – do ministra zdrowia (22031),

368) poseł Beaty Szydło oraz grupy posłów w sprawie sytuacji przewoźników drogowych i kierowców pojazdów samochodowych o masie powyżej 3,5 t i poniżej 12 t wykonujących transport drogowy na drogach krajowych lub ich odcinkach, na których pobiera się opłatę – do ministra infrastruktury (22032),

369) posła Piotra Polaka w sprawie planowanych i przeprowadzanych redukcji etatów w komendach powiatowych Policji powiązanych z likwidacją posterunków i komisariatów Policji w gminach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22033),

370) posła Piotra Polaka w sprawie niepokojąco wysokich cen oleju napędowego wykorzystywanego przez rolników do produkcji rolnej na wiosnę 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22034),

371) posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zapobiegających nadmiernemu wzrostowi cen nawozów sztucznych na wiosnę 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22035),

372) poseł Beaty Mazurek w sprawie podwyższenia progów interwencji socjalnej – do ministra pracy i polityki społecznej (22036),

373) poseł Beaty Mazurek w sprawie uruchomienia rezerwy ministra finansów na rzecz aktywnego przeciwdziałania bezrobociu na Lubelszczyźnie – do ministra pracy i polityki społecznej (22037),

374) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji aptek w Polsce – do ministra zdrowia (22038),

375) posłów Roberta Telusa i Krzysztofa Sońty w sprawie dalszego postępowania dotyczącego sytuacji zakładu tekstylnego Optex SA w Opcznie – do ministra skarbu państwa (22039),

376) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie likwidacji Inspektoratu ZUS w Opcznie – do ministra pracy i polityki społecznej (22040),

377) posła Jerzego Rębka oraz grupy posłów w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe między Rzeczpospolitą Polską i Federacją Rosyjską – do ministra infrastruktury (22041),

378) posła Adama Krupy w sprawie zmiany zapisów ustawy o systemie oświaty w zakresie bezpłatnego dowozu dzieci do szkół i przedszkoli realizowanego przez jednostki samorządu terytorialnego – do ministra edukacji narodowej (22042),

379) poseł Doroty Rutkowskiej oraz grupy posłów w sprawie stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie – do ministra finansów (22043),

380) posła Łukasza Tuska oraz grupy posłów w sprawie usunięcia z projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania zmiany ograniczającej wiek kredytobiorcy – do ministra infrastruktury (22044),

381) posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22046),

382) posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie przeniesienia tzw. zerówek z przedszkoli do szkół – do ministra edukacji narodowej (22047),

383) poseł Urszuli Augustyn oraz grupy posłów w sprawie mandatów nałożonych na przedsiębiorców za niezłożenie w terminie sprawozdań o wytworzonych odpadach – do ministra środowiska (22048),

384) posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa przejazdów busami – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22049),

385) posła Wojciecha Saługi oraz grupy posłów w sprawie wypalania traw – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22050),

386) posła Piotra Babineta w sprawie refundacji wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom szkolonym przez rzemieślników – do ministra pracy i polityki społecznej (22051),

387) posła Waldemara Andzela w sprawie sytuacji mniejszości Polskiej mieszkającej na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (22052),

388) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – do ministra infrastruktury (22053),

389) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie skutecznego karania osób znęcających się nad zwierzętami – do ministra sprawiedliwości (22054),

390) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie możliwości wykorzystania komunikacji głosowej w ramach technologii VoIP (Voice over Internet Protocol) w administracji publicznej – do ministra infrastruktury (22055),

391) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzrostu opłaty za wydanie wiążącej interpretacji podatkowej na wniosek przedsiębiorców – do ministra finansów (22056),

392) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy Gazociągu Północnego – do ministra gospodarki (22057),

393) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanych zmian w przepisach o mieszkalnictwie komunalnym i socjalnym – do prezesa Rady Ministrów (22058),

394) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ulgi podatkowej w związku z planami wprowadzenia dodatkowych polis zdrowotnych – do prezesa Rady Ministrów (22059),

395) posła Zenona Durki w sprawie możliwości korzystania przez asystentów sędziów z urlopu na przygotowanie do egzaminu adwokackiego, o którym mowa w art. 78c ustawy Prawo o adwokaturze – do ministra sprawiedliwości (22060),

396) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie opóźnień we wdrażaniu programu ISPA i Funduszu Spójności z lat 2004–2006 – do ministra środowiska (22061),

397) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie wypełniania przez Polskę zobowiązań wynikających z akcesji do UE w zakresie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii ze źródeł odnawialnych – do ministra środowiska (22062),

398) poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie działań Ministerstwa Zdrowia wobec problemów związanych z leczeniem obrzęku limfatycznego u kobiet po mastektomii – do ministra zdrowia (22063),

399) poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego na odcinku Kozłów – Starzyny przy okazji modernizacji linii kolejowej E65 – Południe – do ministra infrastruktury (22064).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zmian cen gazu (20187),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie propozycji dotyczących składki zdrowotnej (20189),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie niepra-

widłowości w funkcjonowaniu utrwalonego przez lata systemu placówek służby zdrowia w pow. tarnowskim oraz na terenie miasta Tarnowa (20319),

4) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania informacji o działaniach rządu wobec Federacji Rosyjskiej w okresie od kwietnia 2010 r. do dnia otrzymania projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK), w świetle wykazu braków dokumentów, danych i informacji zawartych w „Uwagach...” Rzeczypospolitej Polskiej przekazanych 19 grudnia 2010 r. (20334),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Kłosin w sprawie dworca kolejowego w Rumi (20381),

6) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Jakubiak w sprawie prowadzenia przez powiaty instytucji gospodarki budżetowej (20413),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wielomiesięcznego terminu oczekiwania na wizytę w poradniach endokrynologicznych (20426),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie funkcjonowania samorządu zawodowego w świetle ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (20446),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Henryka Młynarczyka w sprawie podjęcia działań mających na celu wyjaśnienie przyczyn utrzymującego się od roku stanu alarmu powodziowego na rzece Wieprz w mieście Krasnystaw i okolicach oraz spowodowanie ich usunięcia (20452),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania wszczepiania kardiowerterów-defibrylatorów (20488),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Walejko – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Roberta Kołakowskiego w sprawie niepokojących informacji o planowanej likwidacji sądów gospodarczych, w tym Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Ciechanowie (20504),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie reorganizacji Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie (20552),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł

Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie szkód powodziowych w woj. małopolskim (20559),

14) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania KPRM w obecnym rządzie (20570),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie prawnokarnej oceny postępowania pracowników Ministerstwa Finansów w związku z zaniedbaniami związanymi z implementacją do krajowego porządku prawnego dyrektyw UE (20596),

16) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Piotra Nowaka i Macieja Orzechowskiego w sprawie zmiany kwalifikacji taryfowej opłat za energię elektryczną dla jednostek OSP (20615),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie zmian w prawie dotyczących Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (20619),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (20661),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie planowanej likwidacji połączeń kolejowych z Lubelszczyzny w związku z zaniedbaniami w zakresie napraw rewizyjnych wagonów kolejowych (20664),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie art. 132 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (20666),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie analizy wykazu leków dopuszczonych do stosowania w Polsce w świetle zastrzeżeń Towarzystwa Farmaceutyczno-Ekonomicznego (20678),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie leczenia nowatorską szczepionką przeciw czerniakowi (20679),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na in-

terpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie braku możliwości leczenia w Polsce naczyniaka u dzieci (20683),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Mirosławy Nykiel w sprawie dofinansowania kościelnych domów pomocy społecznej (20689),

25) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Jerzego Borowczaka w sprawie wyrażenia zgody na działalność jako polski związek sportowy w dyscyplinie sport taneczny (20693),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie palenia tytoniu podczas przewozu pojazdem mechanicznym osób poniżej 13. roku życia (20694),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (20696),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie likwidacji szkół w woj. opolskim na granicy polsko-czeskiej (20698),

29) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie przyszłości Krajowego Festiwalu Polskiej Piosenki w Opolu (20699),

30) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie podjęcia działań w kierunku udzielenia pomocy dwóm spółkom: Zakładowi Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których ZUCHiAP Chemar SA jako jednoosobowa spółka Skarbu Państwa posiada 100% udziałów (20700),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Breyzy w sprawie zasad oznakowania miejsc kontroli przez strażników gminnych (miejskich) ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących (20701),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie planowanych zwolnień pracowników cywilnych armii (20702),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzestrzegania przez stronę niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisanego w Bonn

dnia 17 czerwca 1991 r., oraz dyskryminacji obywateli polskich przez sądy Republiki Austrii przy jednoczesnym braku dbałości polskich placówek dyplomatycznych o zapewnienie obywatelom polskim należytej pomocy prawnej (20704),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzestrzegania przez stronę niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisanego w Bonn dnia 17 czerwca 1991 r. (20705),

35) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku możliwości oceny zgodności w zakresie interoperacyjności kolei przez krajowe jednostki notyfikowane w obszarze rynku kolejowego (20706),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie programu wspierającego pacjentów wymagających leczenia insulinami analogowymi (20707),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (20708),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie uregulowań prawnych dotyczących możliwości uzyskania świadczeń emerytalnych w Polsce przez współmałżonków repatriantów polskiego pochodzenia (20709),

39) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Pawła Arndta w sprawie nieuwzględnienia określonej grupy osób w ustawie o opłatach abonamentowych i jej późniejszych zmianach (20710),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie inicjatywy potępiającej prześladowania chrześcijan na świecie (20712),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie skuteczności egzekucji należności od dłużników alimentacyjnych (20714),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie budowy Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Zamościu (20715),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na

interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie ewentualnych działań zmierzających do znacznego obniżenia cen leków w naszym kraju (20716),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie planów Ministerstwa Zdrowia dotyczących skrócenia edukacji lekarzy i staży lekarskich (20718),

45) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie drastycznego ograniczenia środków przeznaczanych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu (20719),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Walejko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie projektu zmian właściwości terytorialnej sądów, na przykładzie Warmii i Mazur (20723),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Dziedziczaka w sprawie stanowiska Komisji Krajowej Krajowego Związku Zawodowego Pracowników Ratownictwa Medycznego dotyczącego proponowanych zmian systemu ratownictwa medycznego w Polsce (20725),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, ustawy o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych w kwestii gruntów położonych w tzw. międzywalu (20726),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez NFZ na 2011 r. (20728),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie konieczności pozyskania nowoczesnych lokomotyw przez spółkę PKP InterCity (20729),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie konieczności zakupu przez spółkę PKP InterCity nowoczesnych wagonów przystosowanych do poruszania się z prędkością 200 km/h (20730),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie znaczącego wzrostu bezrobocia w pow. olkuskim w styczniu 2011 r. (20732),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zaopatrzenia w wodę mieszkańców ziemi

olkuskiej po zakończeniu eksploatacji złóż przez Zakładę Górniczo-Hutnicze Bolesław (20734),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie braku insulin analogowych na liście leków refundowanych (20735),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie umów na świadczenia stomatologiczne pomiędzy lekarzami pow. jarosławskiego a Podkarpackim Oddziałem Wojewódzkim NFZ z siedzibą w Rzeszowie (20736),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Ćwierza w sprawie obniżenia środków finansowych przeznaczonych na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu w woj. podkarpackim w 2011 r. (20737),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (20738),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie interwencji ministra finansów na rynku walutowym (20739),

59) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie ograniczenia możliwości zadłużania się i inwestowania przez samorządy terytorialne (20740),

60) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie podziału środków z krajowej rezerwy wykonania (20742),

61) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wprowadzenia przez NFZ nowych zasad organizacji świadczenia nocnej, świątecznej i wyjazdowej opieki zdrowotnej (20744),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie apelu ukraińskiego portalu o niszczenie polskiego dziedzictwa na Ukrainie (20745),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie podjęcia czynności skutkujących utworzeniem i podaniem do publicznej wiadomości danych dotyczących specjalnego konta bankowego, na które osoby fizyczne i podmioty mogłyby dobrowolnie wpłacać darowizny przeznaczone bezpośrednio na spłatę zadłużenia Polski (20747),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra

– na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie gwałtownego wzrostu inflacji w styczniu 2011 r. i spowodowanej tym drożyzny, zwłaszcza produktów żywnościowych (20749),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie znowelizowanego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który znacząco zmienia przyjęte wcześniej priorytety inwestycyjne i może skutkować odroczeniem w czasie realizacji ważnych przedsięwzięć inwestycyjnych dotyczących obwodnicy Wąchocka na drodze krajowej nr 42 (20752),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk GDDKiA oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikających z oszczędności przy przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł (20755),

67) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie działań Urzędu Komunikacji Elektronicznej w celu wyeliminowania tzw. konkursowych SMS-ów przychodzących do abonentów sieci komórkowych (20756),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zagospodarowania części niewykorzystanych nieruchomości należących do PKP SA (20757),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie problemów z poprawnym działaniem numeru ratunkowego 112 na terenie Małopolski Zachodniej (20758),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie przeprowadzenia modernizacji budynku dworca PKP w Miechowie oraz konieczności remontu peronów na stacji Miechów (20759),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie remontu torów i zwiększenia prędkości pociągów osobowych na linii kolejowej nr 62 Sosnowiec Południowy – Tunel przez Olkusz (20761),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Leszczyny w sprawie niezgodności polskiego prawa akcyzowego z prawem wspólnotowym w zakresie alkoholu etylowego (20765),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra van der Coghena

w sprawie niekontrolowanego rozsiewu parzącej rośliny zwanej barszczem Sosnowskiego (20766),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra van der Coghena w sprawie ewentualnego zagrożenia powodowanego przez smugi kondensacyjne tworzone przez samoloty odrzutowe (20767),

75) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie zniesienia refundacji wynagrodzenia uczniów szkolonych przez rzemieślników (20770),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie ustawy o kierujących pojazdami (20771),

77) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przesyłania reklam gier losowych przez operatorów telefonii komórkowej (20776),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad prowadzenia egzekucji administracyjnej przez miasta (20777),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przepisów regulujących odszkodowania dla podróżnych korzystających z usług kolei (20778),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń pielęgnacyjnych w projekcie rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (20779),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie realizacji projektu ASEKU odnoszącego się do bezpieczeństwa osobistego ludzi i zabezpieczenia ich działań (20780),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie promocji szczepień ochronnych jako najskuteczniejszej metody profilaktyki chorób zakaźnych (20781),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie ostrzeżeń dotyczących sprzedaży napojów energetycznych (20782),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy

w sprawie znaków informujących o monitoringu za-
instalowanym w miastach (20784),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-
pelację posła Beaty Małeckiej-Libery w sprawie gwa-
rancji składu i jakości wprowadzanych na rynek pro-
duktów żywnościowych dla niemowląt i małych dzieci
(20785),

86) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha
na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie roz-
wiązań systemowych dla żołnierzy zawodowych od-
woływanych ze stanowisk służbowych w instytucjach
cywilnych (20788),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finan-
sów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra
– na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie
szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych
zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym
do długu Skarbu Państwa (20789),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-
pelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego
w sprawie regulacji dotyczących sprzedaży napojów
energetyzujących (20791),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infra-
struktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia
ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja
Szczepańskiego w sprawie gospodarowania nierucho-
mościami w Poczcie Polskiej SA (20792),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infra-
struktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia
ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja
Szczepańskiego w sprawie zlecania w latach 2007–
–2011 przez Poczta Polską SA i zależne od niej spółki
opracowań firmom zewnętrznym (20793),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Ja-
kuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpe-
lację posła Krystyny Kłosin w sprawie możliwości po-
łączenia dokumentu, jakim jest karta ubezpieczenia
zdrowotnego, z nowym dowodem osobistym (20795),

92) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha
na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie
dalszych prac nad prototypem platformy bojowej An-
ders (20797),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego
– z upoważnienia ministra – na interpelację posła
Mariusza Grada w sprawie przywrócenia zlikwidowa-
nego posterunku Policji w Komarowie (20798),

94) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospo-
darki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnie-
nia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza
w sprawie ponoszenia kosztów utrzymania oraz mo-
dernizacji punktów świetlnych stanowiących włas-
ność zakładów energetycznych (20799),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego
– z upoważnienia ministra – na interpelację posła
Dariusza Lipińskiego w sprawie planowanych zmian

w zakresie warunków pracy służb mundurowych
(20801),

96) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona
w sprawie spółki „Niewiadów” SA (20805),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Za-
granicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia
ministra – na interpelację posła Johna Abrahama
Godsona w sprawie wiz dla studentów z Afryki
(20807),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finan-
sów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia mini-
stra – na interpelację posła Piotra van der Coghena
w sprawie stosowanego masowo procederu zalegania
z zapłatą za faktury VAT powodującego bankructwo
firm (20808),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środo-
wiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia mini-
stra – na interpelację posła Jana Burego s. Antonie-
go w sprawie odbioru i utylizacji żarówek kompaktow-
wych zawierających rtęć (20809),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infra-
struktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-
nistra – na interpelację posła Jana Burego s. Anto-
niego w sprawie braku działań modernizacyjnych
i remontowych na drodze krajowej nr 4 na odcinku
od Łańcuta do wschodniej granicy kraju (20810),

101) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bień-
kowskiej na interpelację posła Elżbiety Streker-Dem-
bińskiej w sprawie konsekwencji późnego wdrożenia
dyrektywy Unii Europejskiej dotyczącej zamówień
publicznych (20811),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdro-
wia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra
– na interpelację posła Elżbiety Streker-Dembińskiej
w sprawie efektów działalności Rady Akredytacyjnej
i Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdro-
wia (20812),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finan-
sów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra
– na interpelację posła Elżbiety Streker-Dembińskiej
w sprawie możliwości realizacji finansowania inwe-
stycji w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego
(20813),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rol-
nictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upo-
ważnienia ministra – na interpelację posła Michała
Marcinkiewicza w sprawie wydatkowania środków
na tworzenie małych firm na wsi (20814),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-
nia ministra – na interpelację posła Michała Marcinkiewicza
w sprawie cofnięcia dotacji na szkolenie
uczniów szkół zawodowych (20815),

106) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-
pelację posła Michała Marcinkiewicza w sprawie
sprzedaży napojów energetycznych w sklepikach
szkolnych (20816),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Marcinkiewicza w sprawie zwolnień usług kulturalnych z podatku VAT (20817),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20818),

109) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20820),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20821),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20823),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie nadzoru nad handlem lekami w Polsce (20825),

113) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie zawierania umów przez OHP z pracodawcami zajmującymi się przygotowaniem zawodowym pracowników młodocianych (20826),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie (20830),

115) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie likwidacji jednostek gospodarczych i publicznych o znaczeniu strategicznym dla woj. świętokrzyskiego (20831),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach (20832),

117) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie decy-

zji ministra skarbu państwa odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EDF (20833),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie wprowadzenia zmian w systemie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (20834),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie umów inwestorskich zawieranych w trybie specustawy Euro 2012, w sytuacji gdy inwestycje nie zostaną zrealizowane lub rozpoczęte (20836),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie rosyjskiej propozycji dotyczącej rehabilitacji Polaków zamordowanych przez NKWD w 1940 r. (20837),

121) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie statusu studentów doktorantów (20838),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie możliwości przejęcia przez gminy części infrastruktury oświetleniowej będącej własnością firm energetycznych (20839),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów (20843),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie sprzedaży przez Agencję Nieruchomości Rolnych gruntów, wobec których istnieją udokumentowane roszczenia reprivatyzacyjne (20848),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Chwieruta w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych działających przy Sądach Rejonowych w Wadowicach i Chrzanowie (20849),

126) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie braku reakcji ministra skarbu państwa i ministra obrony narodowej na trudną sytuację, w jakiej znalazła się Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni (20851),

127) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie przyznawania stypendiów socjalnych w szkolnictwie wyższym (20852),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie

opodatkowania bezwarunkowej cesji wierzytelności (20853),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie niewłaściwego ukształtowania systemu pomocy prawnej udzielanej z urzędu w postępowaniu cywilnym (20855),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmniejszenia kwoty na wspieranie walki z bezrobociem (20857),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i niezaliczania przez KRUS przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego składek opłacanych do ZUS (20859),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie zmiany zasad przyznawania świadczenia chorobowego dla rolników i jego wysokości (20860),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie wypłat rent strukturalnych (20866),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie uruchomienia środków z rezerwy celowej przeznaczonych na potrzeby melioracji dla samorządu wojewódzkiego (20868),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie importu z Niemiec mięsa wieprzowego, które jest zarażone dioksynami (20869),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie remontu dworca kolejowego w Poznaniu (20870),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie opodatkowania tzw. lokat dziennych (20871),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego (20873),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie realizacji dodatkowej dopłaty bezpośredniej do użytków zielonych (20874),

140) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka

– z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie stosowania przepisów ustawy Kodeks wyborczy (20876),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wiesława Kiliana i Waldemara Wiązowskiego w sprawie podwyższania stawek podatku akcyzowego (20877),

142) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Kiliana w sprawie cyfryzacji radiofonii i telewizji w Polsce (20878),

143) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie wprowadzenia odpłatności za drugi kierunek studiów (20880),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie niewystarczającego wdrożenia ptasiej dyrektywy i pozwania Polski przez Komisję Europejską do Trybunału Sprawiedliwości UE (20882),

145) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie wstrzymania budowy korwety Gawron i dramatycznej sytuacji Stoczni Marynarki Wojennej (20885),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie opieszałości przy rozpatrywaniu przez ARiMR wniosków o pomoc na tworzenie nowych firm na wsi (20886),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie zapowiadanej redukcji połączeń kolejowych na trasie Białystok – Warszawa (20887),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie braku nadzoru Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad nad rozliczaniem się firm ze sprzedanych winiet (20888),

149) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie narastającego problemu upadłości małych sklepów (20889),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych (20890),

151) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży (20892),

152) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga

w sprawie uchwały Bundestagu o ustanowieniu Dnia wypędzonych (20893),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza w sprawie zmian systemowych w ZUS (20898),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza w sprawie poprawy bezpieczeństwa na torowiskach (20900),

155) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie wsparcia książki, czytelnictwa i rozwoju bibliotek publicznych (20901),

156) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie studiującej młodzieży w Polsce i prognozy na przyszłość (20902),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji finansowej polskich przedsiębiorstw (20903),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie obowiązku wykonywania orzeczeń Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (20904),

159) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatrudnienia w administracji (20905),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie gospodarczych planów polskiego rządu na przyszłość (20908),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Macieja Szpunara – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie paktu na rzecz konkurencyjności (20909),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmiany zasad świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (20910),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Macieja Szpunara – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przyłączenia się Polski do paktu na rzecz konkurencyjności (20911),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji prawnej aplikanta radcowskiego, który zdał egzamin radcowski, a nie został jeszcze wpisany na listę radców prawnych (20912),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie odcinka autostrady A1 między Piekarami Śląskimi a Zabrzem (20913),

166) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie środków na prace konserwatorskie (20914),

167) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie likwidacji Komisji Majątkowej (20918),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie niewystarczających limitów przyjęć pacjentów przez lekarzy specjalistów (20919),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zadłużenia samorządów (20920),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w systemie emerytalnym (20921),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wideorejestratorów w radiowozach (20922),

172) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie szkolenia żołnierzy (20924),

173) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w związku z porozumieniem wystosowanym przez wojewodę łódzkiego do wszystkich środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi (20927),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie dofinansowania inwestycji w ekologiczne ogrzewanie w gospodarstwach indywidualnych (20928),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian warunków udzielania kredytów (20929),

176) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie rozszerzenia pomocy państwa dla żołnierzy górników (20930),

177) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikow-

skiego w sprawie przepisów dotyczących zatrudniania osób z orzeczeniem o niepełnosprawności (20932),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie oznakowania świń rzeźnych (20934),

179) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie niejasnych okoliczności związanych z reprivatyzacją nieruchomości budynkowych i gruntowych w m.st. Warszawa oraz potencjalnych nieprawidłowości w postępowaniu urzędników prezydenta m.st. Warszawy w związku z tym procedurą reprivatyzacyjną (20935),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie projektowanej zmiany granic własności Sądu Okręgowego w Kielcach (20937),

181) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posłów Witolda Czarneckiego i Adama Hofmana w sprawie sprzedaży przez Skarb Państwa udziałów w KWB Konin w Kleczewie SA, KWB Adamów SA i ZE PAK SA (20938),

182) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie trudnej sytuacji finansowej emerytów i rencistów (20940),

183) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie problemów dotyczących dostosowania planów zagospodarowania przestrzennego do ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (20941),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie udzielania osobom bezrobotnym refundacji na zakup aparatów słuchowych (20942),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie nakładania grzywien przez funkcjonariuszy Policji w postępowaniu mandatowym wobec sprawców wykroczeń niemających stałego zamieszkania na terytorium RP (20943),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości przy stosowaniu przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego (20944),

187) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie programów oszczędnościowych w administracji publicznej (20946),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dzieciola w sprawie opodatkowania należności z tytułu wygaśnięcia spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego (20947),

189) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Witolda Sitarza w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (20951),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Lamczyka w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. określającego szczegółowy sposób klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego (20952),

191) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Artura Dunina w sprawie nowelizacji ustawy o opłatach abonentowych (20954),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie problemów z uzyskaniem przez dużą liczbę ekologicznych producentów rolnych dofinansowania do poniesionych kosztów certyfikacji (kontroli) za 2009 r. (20955),

193) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia ubóstwa dzieci w Polsce (20957),

194) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie realizacji założeń programu „Solidarność pokoleń 50+” (20958),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie zainicjowania reformy służb nadzoru i kontroli rynku żywnościowego w Polsce (Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, Inspekcja Weterynaryjna) celem poprawy sytuacji na krajowym rynku żywnościowym oraz perspektyw rozwoju polskiego rolnictwa i przemysłu żywnościowego w kontekście polskiej prezydencji w UE i wspólnej polityki rolnej po 2013 r. (20960),

196) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Szydło w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r. i wstępnych zasad udzielania wsparcia finansowego na rzecz aktywizacji bezrobotnych (20967),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia (20974),

198) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie społecznych i ekonomicznych skutków dyrektyw unijnych związanych z CCS, których następstwem jest rezygnacja koncernu Vattenfall z budowy strategicznej elektrowni konwencjonalnej wraz z ZA Puławy SA (20975),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie dokonania nakazanej ustawą korekty listy refundacyjnej leków (20977),

200) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie konkursów internetowych i gier SMS-owych (20979),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Czartoryskiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Ostrołeki w ciągu drogi krajowej nr 61 (Warszawa – Augustów) (20991),

202) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie ograniczenia godzin nauczania historii (20993),

203) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. świętokrzyskim i zatrważająco niskich kwot środków finansowych przyznanych powiatowym urzędem pracy z Funduszu Pracy na zwalczanie bezrobocia (20996),

204) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie prognozowanego 60-procentowego wzrostu cen energii elektrycznej (20998),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Asta w sprawie planowanego zniesienia Sądu Rejonowego we Wschowie (21005),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie rezygnacji przez regionalny zarząd gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika wrocławskiego (21007),

207) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie braku domu studenckiego w Skierniewicach (21010),

208) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie budowy odcinka autostrady A4 z Brzeska do Wierchosławic (21014),

209) wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Kozak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie produkcji niebezpiecznych zabawek (21023),

210) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie zmiany podstawy programowej nauczania historii (21033),

211) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie usunięcia z ustawy Karta Nauczyciela zapisu art. 42 ust. 2 pkt 2 dotyczącego realizacji przez nauczycieli dodatkowych nieodpłatnych godzin w ramach prowadzonych zajęć (21034),

212) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu kodeksu etyki nauczyciela (21035),

213) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie nowych zasad udzielania świadczeń nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej (21037),

214) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie niejasnej sytuacji dzieci objętych edukacją przedszkolną i wczesnoszkolną (21038),

215) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Anny Paluch i Marka Polaka w sprawie zapewnienia w nowelizacji ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na lata 2006–2010” środków finansowych na realizację zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika (21039),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Giżycku (21041),

217) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji placówek pocztowych (21042),

218) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie podwyżek cen pieczywa od początku 2011 r. (21044),

219) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie przewidywanych opłat za przejazd odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia (21049),

220) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie rozszerzenia transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T w Polsce (21050),

221) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Lidii Staroń w sprawie zasad regulujących postępowania dyscyplinarne wobec nauczycieli (21051),

222) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami w zakresie loterii i konkursów SMS-owych (21054),

223) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. (21055),

224) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych ustaw – w zakresie wychowania fizycznego (21058),

225) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie prawnych możliwości utworzenia szkoły dla dorosłych w strukturze zespołu szkół (21066),

226) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie ustalenia stawki procentowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości (21067),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie wadliwych zasad waloryzacji emerytur i rent (21079),

228) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad organizacji wyjazdów turystycznych do miejsc niebezpiecznych (21081),

229) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie wzrastających cen podręczników szkolnych w perspektywie roku szkolnego 2011/2012 (21082),

230) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie zmniejszenia środków na aktywizację osób bezrobotnych (21083),

231) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wypowiedzi na temat błędu polskich pilotów w katastrofie pod Smoleńskiem (21087),

232) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia analogami insuliny (21088),

233) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw wraz z projektami aktów wykonawczych (21089),

234) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie oszczędności w kontraktach drogowych (21092),

235) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych (21093),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie zwrotu składek od wynagrodzenia z tytułu Karty Hutnika i dodatku z tytułu Dnia Hutnika przez ZUS (21095),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie zagrożenia istnienia sanatoriów oraz uzdrowisk dla dzieci i młodzieży, na przykładzie uzdrowiska w Rabce-Zdroju (21097),

238) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie przygotowania specjalnych programów szkolnych uczących młodzież szeroko rozumianej tolerancji (21101),

239) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie świadczeń opiekuńczych (21103),

240) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie drogi ekspresowej S8 na terenie gm. Rzgów w woj. łódzkim (21104),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie TBS-ów (21106),

242) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie masowej likwidacji placówek oświatowych (21111),

243) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie przywrócenia refundacji wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej za pracowników młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu (21115),

244) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do odprawy pośmiertnej (21116),

245) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie likwidacji szkół na terenie całego kraju (21119),

246) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie interpretacji przepisów dotyczących całodobowych ośrodków pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną (21121),

247) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niewykorzystywania przez rektorów uczelni medycznych znaczenia inicjującej i opiniodawczej roli rad społecznych funkcjonujących przy szpitalach klinicznych (21127),

248) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie licznych nieprawidłowości wykrytych przez NIK po kontroli w samorządach i instytucjach odpowiedzialnych za ochronę przeciwpowodziową na Lubelszczyźnie (21135),

249) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie licznych wykrytych przez NIK nieprawidłowości dotyczących budowy boisk w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” (21136),

250) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie stwierdzonego przez NIK niepełnego wykorzystania „Orlików” oraz niewłaściwego nadzoru nad tymi obiektami (21139),

251) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej opinii NIK w zakresie pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych (21142),

252) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nierzetelnego nadzoru Ministerstwa Zdrowia nad badaniami klinicznymi produktów leczniczych i wyrobów medycznych (21148),

253) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację posła Kazimierza Moskala w sprawie narastającego problemu nadwagi wśród dzieci (21152),

254) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie braku rzetelnej wiedzy na temat rzeczywistych kosztów budowy „Orlików” przed przystąpieniem do ich budowy przez samorządy (21153),

255) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności dostosowania się Polski do prawodawstwa unijnego w zakresie ochrony lotnictwa (21156),

256) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie kontraktowania świadczeń stomatologicznych przez NFZ (21160),

257) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Henryka Siedlacza w sprawie udzielania pomocy weteranom poszkodowanym w misjach (21163),

258) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opioly w sprawie zagrożenia powodziowego dotyczącego gmin nadwiślańskich pow. płockiego (21174),

259) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (21175),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej w Łomży i powiatach: łomżyńskim, kolneńskim, zambrowskim, wysokomazowieckim i grajewskim (21176),

261) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zanieczyszczania środowiska naturalnego i zagrożenia życia ludzkiego w związku ze źle zabezpieczonymi wysypiskami śmieci, na przykładzie zakładu Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach k. Gdyni (21177),

262) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Tomasza Garbowski w sprawie długości procesu oceny wniosków o unijne dotacje z regionalnych programów operacyjnych (21178),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Młynarczyka oraz grupy posłów w sprawie zmiany niekorzystnych dla rolników gm. Urszulin planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego oraz interwencji w sprawie zmiany ustawy Prawo łowieckie w zakresie szkód łowieckich (21179),

264) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie możliwości nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego regulujących terminy załatwiania spraw w administracji publicznej (21182),

265) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie ograniczenia wymiaru czasu pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu (21183),

266) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzenny Drab w sprawie obniżenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundację wynagrodzeń pracowników młodocianych (21184),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości położone w pasie projektowanej budowy drogi S7 na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granic woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granic woj. małopolskiego (21185),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie odstąpienia od postulowanej likwidacji Urzędu Pocztowego w Bliżynie i innych małych gminach na terenie woj. świętokrzyskiego (21186),

269) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Macieja Szpunara – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie planowanej budowy farmy wiatrowej przez spółki Synergion Mladkov a.s. i Synergion Hraníční Vrch a.s. na granicy Rzeczypospolitej Polskiej (21189),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie rozważenia zmiany przepisu ustawy o grach hazardowych dotyczącego loterii fantowych organizowanych na szczytny cel społeczny (21190),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości według wyższej stawki w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej (21191),

272) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie nowelizacji ustawy o Karcie Polaka (21193),

273) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie zmiany wzoru legitymacji szkolnych (21197),

274) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie rozwoju obszarów metropolitalnych i aglomeracyjnych Polski południowej z uwzględnieniem Ostrawskiego Obszaru Metropolitalnego (21199),

275) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Sztolcmana i Izabeli Leszczyny w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie (21204),

276) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie planów likwidacji drukarni Polskiej Agencji Prasowej (21206),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie budowy linii kolejowej Podłęże – Piekiełko wraz z odgałęzieniem w kierunku Nowy Targ – Zakopane (21210),

278) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy (21214),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie (21215),

280) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Bładka w sprawie zmiany obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, poprzez włączenie do jego właściwości Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Opatowie i Sądu Rejonowego w Staszowie (21218),

281) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie subwencji oświatowej dla gmin wiejskich (21222),

282) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie skuteczności programu pomocy dla rolników poszkodowanych w wyniku powodzi, podtopień i innych klęsk żywiołowych (21224),

283) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie negatywnych skutków realizacji przez za-

rząd Poczty Polskiej SA planu likwidacji placówek pocztowych oraz zwolnień pracowników (21225),

284) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego (21226),

285) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie reformy Służby Celnej (21227),

286) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie zakończenia inwestycji – budowa obwodnicy Puław (II etap) w ciągu drogi krajowej nr 12 (21229),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na przykładzie pow. puławskiego i lubartowskiego (21230),

288) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie dostępności leczenia stomatologicznego w szkołach na przykładzie miasta Puław (21233),

289) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia negocjacji zmierzających do obniżenia cen gazu płynących przez Polskę koncernowi Gazprom (21239),

290) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie ponownych planów wprowadzenia w życie rozporządzenia dotyczącego włączenia sądów rejonowych w Elku, Giżycku, Olecku i Pisz do właściwości Sądu Okręgowego w Suwałkach (21240),

291) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasa Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu ustawy z dnia 18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (21241),

292) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie stanu, monitorowania i użytkowania kompleksów boisk sportowych typu „Orlik” (21242),

293) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Kempy w sprawie opłat za korzystanie z autostradowej obwodnicy Wrocławia (21244),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra van der Coghena

w sprawie powszechnej likwidacji barier architektonicznych dla osób niepełnosprawnych w obiektach PKP (21245),

295) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zakazu promocji wyrobów tytoniowych zawartego w ustawie o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (21250),

296) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie likwidacji części szkół na terenach wiejskich (21251),

297) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie niekonsultowania z organizacjami związkowymi PSP przesunięć środków placowych (21252),

298) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zgubnych skutków programu restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (21254),

299) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Kochan w sprawie sposobu obliczania dotacji dla przedszkoli publicznych i niepublicznych prowadzonych przez inne organy niż jednostki samorządu terytorialnego (21259),

300) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie finansowania form przeciwdziałania bezrobociu (21260),

301) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (21261),

302) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie opóźnień w realizacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (21263),

303) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie kontraktowania świadczeń ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej funkcjonujących na terenie miasta Ruda Śląska (21265),

304) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszow-

skiego w sprawie treści projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych (21266),

305) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie dofinansowania przebudowy i modernizacji drogi powiatowej nr 2075 D na odcinku Zabłoto – Kostomłoty oraz drogi powiatowej nr 2079 D na odcinku Kostomłoty – autostrada A4 (21274),

306) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie reformy szkolnictwa zawodowego (21276),

307) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie korekty w zaplanowanych przez wojewodę małopolskiego zmianach struktury systemu ratownictwa medycznego w Małopolsce (21277),

308) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowego projektu ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa (21281),

309) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie publikacji archiwalnych materiałów źródłowych dotyczących powstań śląskich w 90. rocznicę zwycięskiego III powstania Śląskiego i powrotu części Górnej Śląska do macierzy (21282),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia cukrzycy lekami inkretynowymi (21286).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na interpelację:

1) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie przyznawania zasiłku dla bezrobotnych osobom, które skorzystały z preferencyjnych warunków opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności, na podstawie art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – od ministra pracy i polityki społecznej (20764) – 20 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Stanisława Rydzonia w sprawie potrzeby wybudowania wału zabezpieczającego mieszkańców Dworów Drugich – do ministra środowiska (9079),

2) posła Dawida Jackiewicza w sprawie niepokojących informacji na temat zamiaru likwidacji Wy-

działów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy i Wołowie – do ministra sprawiedliwości (9080),

3) posła Jana Widackiego w sprawie udostępniania dokumentów osobowych znajdujących się w zbiorze zastrzeżonym Instytutu Pamięci Narodowej osobom, których te dokumenty dotyczą – do ministra sprawiedliwości (9081),

4) posła Wojciecha Szaramy w sprawie likwidacji punktów nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej w woj. śląskim – do ministra zdrowia (9082),

5) posła Jana Widackiego w sprawie cofnięcia dotacji na wydawanie czasopisma „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9083),

6) poseł Barbary Bartuś w sprawie przyszłości Urzędu Pocztowego Poczty Polskiej SA w Gródku nad Dunajcem – do ministra infrastruktury (9084),

7) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację Urzędu Pocztowego w Muszynie i zwolnienia pracowników w nim zatrudnionych – do ministra infrastruktury (9085),

8) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację Urzędu Pocztowego w Gródku nad Dunajcem i zwolnienia pracowników w nim zatrudnionych – do ministra infrastruktury (9086),

9) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie prac nad tytoniową dyrektywą produktową (2001/37/WE) – do ministra zdrowia (9087),

10) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie nie-
respektowania przywilejów zasłużonych honorowych dawców krwi w placówkach opieki medycznej w Kraśniku – do ministra zdrowia (9088),

11) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na obszarach wiejskich – do ministra infrastruktury (9089),

12) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzieleniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiśniowa – do prezesa Rady Ministrów (9090),

13) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzieleniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niebylec – do prezesa Rady Ministrów (9091),

14) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzieleniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Frysztak – do prezesa Rady Ministrów (9092),

15) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzieleniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czudec – do prezesa Rady Ministrów (9093),

16) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Strzyżów – do prezesa Rady Ministrów (9094),

17) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zarszyn – do prezesa Rady Ministrów (9095),

18) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyrywa Wołoska – do prezesa Rady Ministrów (9096),

19) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Komańcza – do prezesa Rady Ministrów (9097),

20) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bukowsko – do prezesa Rady Ministrów (9098),

21) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Besko – do prezesa Rady Ministrów (9099),

22) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zagórz – do prezesa Rady Ministrów (9100),

23) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Sanok – do prezesa Rady Ministrów (9101),

24) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Trzebownisko – do prezesa Rady Ministrów (9102),

25) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sanok – do prezesa Rady Ministrów (9103),

26) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Świlcza – do prezesa Rady Ministrów (9104),

27) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubenia – do prezesa Rady Ministrów (9105),

28) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasne – do prezesa Rady Ministrów (9106),

29) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kamień – do prezesa Rady Ministrów (9107),

30) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Hyzne – do prezesa Rady Ministrów (9108),

31) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dynów – do prezesa Rady Ministrów (9109),

32) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chmielnik – do prezesa Rady Ministrów (9110),

33) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyczyn – do prezesa Rady Ministrów (9111),

34) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sokółów Małopolski – do prezesa Rady Ministrów (9112),

35) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Głogów Małopolski – do prezesa Rady Ministrów (9113),

36) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Boguchwała – do prezesa Rady Ministrów (9114),

37) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Błażowa – do prezesa Rady Ministrów (9115),

38) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dynów – do prezesa Rady Ministrów (9116),

39) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielopole Skrzyńskie – do prezesa Rady Ministrów (9117),

40) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ostrów – do prezesa Rady Ministrów (9118),

41) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwierzycze – do prezesa Rady Ministrów (9119),

42) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sędziszów Małopolski – do prezesa Rady Ministrów (9120),

43) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ropczyce – do prezesa Rady Ministrów (9121),

44) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tryńcza – do prezesa Rady Ministrów (9122),

45) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Przeworsk – do prezesa Rady Ministrów (9123),

46) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jawornik Polski – do prezesa Rady Ministrów (9124),

47) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gać – do prezesa Rady Ministrów (9125),

48) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Adamówka – do prezesa Rady Ministrów (9126),

49) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przeworsk – do prezesa Rady Ministrów (9127),

50) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sieniawa – do prezesa Rady Ministrów (9128),

51) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kańczuga – do prezesa Rady Ministrów (9129),

52) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żurawica – do prezesa Rady Ministrów (9130),

53) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stubno – do prezesa Rady Ministrów (9131),

54) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przemyśl – do prezesa Rady Ministrów (9132),

55) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Orły – do prezesa Rady Ministrów (9133),

56) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Medyka – do prezesa Rady Ministrów (9134),

57) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzywczka – do prezesa Rady Ministrów (9135),

58) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasieczyn – do prezesa Rady Ministrów (9136),

59) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Fredropol – do prezesa Rady Ministrów (9137),

60) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dubiecko – do prezesa Rady Ministrów (9138),

61) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bircza – do prezesa Rady Ministrów (9139),

62) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzeszów – do prezesa Rady Ministrów (9140),

63) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jeżowe – do prezesa Rady Ministrów (9141),

64) posła Kazimierza Moskała w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jarocin – do prezesa Rady Ministrów (9142),

65) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Harasiuki – do prezesa Rady Ministrów (9143),

66) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ulanów – do prezesa Rady Ministrów (9144),

67) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rudnik nad Sanem – do prezesa Rady Ministrów (9145),

68) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nisko – do prezesa Rady Ministrów (9146),

69) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żołyńca – do prezesa Rady Ministrów (9147),

70) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rakszawa – do prezesa Rady Ministrów (9148),

71) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Markowa – do prezesa Rady Ministrów (9149),

72) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna – do prezesa Rady Ministrów (9150),

73) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Białobrzegi – do prezesa Rady Ministrów (9151),

74) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Łańcut – do prezesa Rady Ministrów (9152),

75) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Łańcut – do prezesa Rady Ministrów (9153),

76) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielkie Oczy – do prezesa Rady Ministrów (9154),

77) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stary Dzików – do prezesa Rady Ministrów (9155),

78) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Lubaczów – do prezesa Rady Ministrów (9156),

79) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Horyniec-Zdrój – do prezesa Rady Ministrów (9157),

80) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Oleszyce – do prezesa Rady Ministrów (9158),

81) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Narol – do prezesa Rady Ministrów (9159),

82) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubaczów – do prezesa Rady Ministrów (9160),

83) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cieszanów – do prezesa Rady Ministrów (9161),

84) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Leżajsk – do prezesa Rady Ministrów (9162),

85) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kuryłówka – do prezesa Rady Ministrów (9163),

86) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grodzisko Dolne – do prezesa Rady Ministrów (9164),

87) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Sarzyna – do prezesa Rady Ministrów (9165),

88) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Leżajsk – do prezesa Rady Ministrów (9166),

89) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Solina – do prezesa Rady Ministrów (9167),

90) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Olszanica – do prezesa Rady Ministrów (9168),

91) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cisna – do prezesa Rady Ministrów (9169),

92) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baligród – do prezesa Rady Ministrów (9170),

93) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lesko – do prezesa Rady Ministrów (9171),

94) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wojaszówka – do prezesa Rady Ministrów (9172),

95) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Miejsce Piastowe – do prezesa Rady Ministrów (9173),

96) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krościenka Wyżne – do prezesa Rady Ministrów (9174),

97) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Korczyn – do prezesa Rady Ministrów (9175),

98) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jaśliska – do prezesa Rady Ministrów (9176),

99) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chorkówka – do prezesa Rady Ministrów (9177),

100) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rymanów – do prezesa Rady Ministrów (9178),

101) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jedlicze – do prezesa Rady Ministrów (9179),

102) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwonicz-Zdrój – do prezesa Rady Ministrów (9180),

103) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dukla – do prezesa Rady Ministrów (9181),

104) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tarnowiec – do prezesa Rady Ministrów (9182),

105) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Skołyszyn – do prezesa Rady Ministrów (9183),

106) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Osiek Jasielski – do prezesa Rady Ministrów (9184),

107) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowy Zmigród – do prezesa Rady Ministrów (9185),

108) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krempna – do prezesa Rady Ministrów (9186),

109) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Radymno – do prezesa Rady Ministrów (9187),

110) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dębowiec – do prezesa Rady Ministrów (9188),

111) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzyska – do prezesa Rady Ministrów (9189),

112) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kołaczyce – do prezesa Rady Ministrów (9190),

113) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasło – do prezesa Rady Ministrów (9191),

114) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiązownica – do prezesa Rady Ministrów (9192),

115) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rożwienica – do prezesa Rady Ministrów (9193),

116) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rokietnica – do prezesa Rady Ministrów (9194),

117) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radymno – do prezesa Rady Ministrów (9195),

118) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pruchnik – do prezesa Rady Ministrów (9196),

119) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pawłosiów – do prezesa Rady Ministrów (9197),

120) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Laszki – do prezesa Rady Ministrów (9198),

121) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chłopice – do prezesa Rady Ministrów (9199),

122) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żyraków – do prezesa Rady Ministrów (9200),

123) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jodłowa – do prezesa Rady Ministrów (9201),

124) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. bieszczadzkiem – do prezesa Rady Ministrów (9202),

125) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. dębickim – do prezesa Rady Ministrów (9203),

126) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pilzno – do prezesa Rady Ministrów (9204),

127) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ustrzyki Dolne – do prezesa Rady Ministrów (9205),

128) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lutowiska – do prezesa Rady Ministrów (9206),

129) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Domaradz – do prezesa Rady Ministrów (9207),

130) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzozów – do prezesa Rady Ministrów (9208),

131) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzostek – do prezesa Rady Ministrów (9209),

132) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nozdrzec – do prezesa Rady Ministrów (9210),

133) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasienica Rosielna – do prezesa Rady Ministrów (9211),

134) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Haczów – do prezesa Rady Ministrów (9212),

135) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dydnia – do prezesa Rady Ministrów (9213),

136) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzie-

laniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Dębica – do prezesa Rady Ministrów (9214),

137) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Radymno – do prezesa Rady Ministrów (9215),

138) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Jarosław – do prezesa Rady Ministrów (9216),

139) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dębica – do prezesa Rady Ministrów (9217),

140) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jarosław – do prezesa Rady Ministrów (9218),

141) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jasło – do prezesa Rady Ministrów (9219),

142) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Raniszów – do prezesa Rady Ministrów (9220),

143) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niwiska – do prezesa Rady Ministrów (9221),

144) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Majdan Królewski – do prezesa Rady Ministrów (9222),

145) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dzikowiec – do prezesa Rady Ministrów (9223),

146) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cmolas – do prezesa Rady Ministrów (9224),

147) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kolbuszowa – do prezesa Rady Ministrów (9225),

148) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wadowice Górne – do prezesa Rady Ministrów (9226),

149) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tuszów Narodowy – do prezesa Rady Ministrów (9227),

150) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Padew Narodowa – do prezesa Rady Ministrów (9228),

151) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Mielec – do prezesa Rady Ministrów (9229),

152) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gawłuszowice – do prezesa Rady Ministrów (9230),

153) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czermin – do prezesa Rady Ministrów (9231),

154) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Borowa – do prezesa Rady Ministrów (9232),

155) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl Wielki – do prezesa Rady Ministrów (9233),

156) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przeclaw – do prezesa Rady Ministrów (9234),

157) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Mielec – do prezesa Rady Ministrów (9235),

158) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na

usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaleszany – do prezesa Rady Ministrów (9236),

159) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaklików – do prezesa Rady Ministrów (9237),

160) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl nad Sanem – do prezesa Rady Ministrów (9238),

161) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pysznica – do prezesa Rady Ministrów (9239),

162) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bojanów – do prezesa Rady Ministrów (9240),

163) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stalowa Wola – do prezesa Rady Ministrów (9241),

164) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grębów – do prezesa Rady Ministrów (9242),

165) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gorzyce – do prezesa Rady Ministrów (9243),

166) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Dęba – do prezesa Rady Ministrów (9244),

167) posłów Zbigniewa Chmielowca i Kazimierza Moskala w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baranów Sandomierski – do prezesa Rady Ministrów (9245),

168) posła Artura Gierady w sprawie niejasności przepisów określających zasady skierowań na leczenie uzdrowiskowe – do ministra zdrowia (9246),

169) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie świadczeń mieszkaniowych dla żołnierzy – do ministra obrony narodowej (9247),

170) posła Dariusza Kaczanowskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na terenie

pow. zyrardowskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9248),

171) posła Jana Warzechy w sprawie regulacji i umocnienia brzegów rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn – do ministra środowiska (9249),

172) posła Jana Warzechy w sprawie działalności zakładu Serwimed w Dębicy – do ministra środowiska (9250),

173) posła Jana Warzechy w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w Jodłowej – do ministra infrastruktury (9251),

174) posła Wiesława Rygla w sprawie zaniechania likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Ropczycach – do ministra sprawiedliwości (9252),

175) posła Wiesława Rygla w sprawie przywrócenia pracodawcom refundacji wynagrodzeń i składek ubezpieczeniowych młodocianych pracowników odbywających przygotowanie zawodowe – do ministra pracy i polityki społecznej (9253),

176) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Tarnów – do ministra środowiska (9254),

177) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie stanu i planów realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (9255),

178) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie 51-procentowej ulgi dla studentów w komunikacji publicznej – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (9256),

179) posła Andrzeja Kani w sprawie planowanych ewentualnie zmian w zakresie struktur organizacyjnych i przynależności terytorialnej prokuratur okręgowych – do ministra sprawiedliwości (9257),

180) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zamiaru likwidacji Urzędu Pocztowego w Pyzdrach – do prezesa Rady Ministrów (9258),

181) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w opiece zdrowotnej – do ministra zdrowia (9259),

182) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie – do ministra sprawiedliwości (9260),

183) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie ilości i rodzaju zespołów ratownictwa medycznego na terenie Tarnowa – do ministra zdrowia (9261),

184) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie stanu prac nad rządowym projektem ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – do prezesa Rady Ministrów (9262),

185) posła Witolda Sitarza w sprawie szczególnej sytuacji osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (9263),

186) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie uczęszczania 5-latków do oddziałów zerowych, w których uczą się dzieci 6- i 7-letnie – do ministra edukacji narodowej (9264),

187) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie pozwoleń na emisję dwutlenku węgla w Polsce – do ministra gospodarki (9265),

188) posła Wojciecha Wilka w sprawie grupowania szkół – do ministra edukacji narodowej (9266),

189) posła Wojciecha Wilka w sprawie lekarzy uprawnionych do wydawania zaświadczeń o zdolności do wykonywania zawodu – do ministra zdrowia (9267),

190) posła Stanisława Pięty w sprawie naprawy wyrządzonych przez powódź szkód w gm. Radziechowy Wieprz – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9268),

191) posła Stanisława Pięty w sprawie procesu prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej, w którym uczestniczy firma rodzinie powiązana z posłami Platformy Obywatelskiej, oraz działalności Rady Nadzorczej i Zarządu ŚWWG Polmos SA – do ministra skarbu państwa (9269),

192) posła Ireneusza Rasia w sprawie wstrzymania refundacji z Funduszu Pracy na 2011 r. dla pracodawców szkolących młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (9270),

193) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie 11 polskich placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora – do ministra spraw zagranicznych (9271),

194) posła Wojciecha Szaramy w sprawie środków przeznaczonych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego na wykonanie projektu spalarni śmieci w woj. śląskim – do ministra rozwoju regionalnego (9272),

195) posła Sławomira Piechoty w sprawie możliwości prowadzenia przez stowarzyszenie Wspólnota całodobowego ośrodka pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną na podstawie przepisów ustawy o pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (9273),

196) poseł Iwony Arent w sprawie prywatyzacji PKS w Olsztynie – do ministra skarbu państwa (9274),

197) posła Jana Kochanowskiego w sprawie realizacji budowy odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz – do ministra infrastruktury (9275),

198) posła Jana Widackiego w sprawie prezentowania statystyki kryminalnej przez Policję – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9276),

199) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zmian lokalizacji podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie pow. krakowskiego i chrzanowskiego – do ministra zdrowia (9277),

200) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zabezpieczenia powodziowego w gm. Skawina – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9278),

201) poseł Beaty Mazurek w sprawie możliwości utworzenia muzeum cukrownictwa wieków na bazie zabytkowych budynków po byłej Cukrowni Rejowiec w Rejowcu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego oraz ministra skarbu państwa (9279),

202) poseł Beaty Mazurek w sprawie jakości usług medycznych zakontraktowanych przez Lubelski Od-

ział Wojewódzki NFZ w ramach nocnej i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej świadczonych w Chełmie – do ministra zdrowia (9280),

203) posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji Wytwórni Filtrów PZL – Sędziszów SA w Sędziszowie Małopolskim i jej pracowników – do ministra skarbu państwa (9281),

204) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie budowy autostrady A1 – do ministra infrastruktury (9282),

205) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych – do ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki społecznej (9283),

206) posła Adama Wykręta w sprawie włączenia leków inkretynowych – inhibitorów DPP IV do programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny – do ministra zdrowia (9284),

207) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie rozbudowy Liceum Plastycznego im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9285),

208) posła Mirona Sycza w sprawie zgodności z prawodawstwem unijnym ustawy o podatku akcyzowym – do ministra finansów (9286),

209) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie przystąpienia Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego oraz Europejskiej Agencji Kosmicznej – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (9287),

210) posła Adama Szejnfelda w sprawie realizacji programu energetyki jądrowej w Polsce, w tym ewentualnej budowy elektrowni jądrowej w Klempiczu – do ministra gospodarki (9288),

211) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie problemów ze stosowaniem nieprecyzyjnych przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz aktów wykonawczych do tej ustawy – do ministra pracy i polityki społecznej (9289),

212) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie braku rozporządzenia określającego wymagania techniczne dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdu za wycofany z eksploatacji – do ministra infrastruktury (9290),

213) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rządowych nagród dla strażaków biorących udział w akcji powodziowej w 2010 r. w pow. mieleckim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9291),

214) posła Bogusława Wontora w sprawie możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją na wnioskowane przez siebie przedsięwzięcie – do ministra finansów (9292),

215) poseł Anny Zalewskiej w sprawie likwidacji Rivendell sp. z o.o. w Szczawnie-Zdroju – do ministra skarbu państwa (9293),

216) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie postępów w realizacji inwestycji związanych z organizacją przez Polskę i Ukrainę Mistrzostw Europy

w Pilce Nożnej Euro 2012 – do ministra sportu i turystyki (9294),

217) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9295),

218) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (9296),

219) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji inwestycji początkowych w górnictwie – do ministra gospodarki (9297),

220) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji zadań związanych z promocją sportu w ramach Departamentu Rozwoju i Promocji Sportu oraz Departamentu Infrastruktury Sportowej w Ministerstwie Sportu i Turystyki – do ministra sportu i turystyki (9298),

221) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych – do ministra gospodarki (9299),

222) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju – do ministra skarbu państwa (9300),

223) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie wysokości dotacji przekazanej przez Ministerstwo Infrastruktury na budowę i remonty dróg w woj. śląskim – do ministra infrastruktury (9301),

224) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie nieodpłatnego przekazywania jednostkom samorządu terytorialnego dworców kolejowych wraz z należącymi do nich gruntami przez spółkę PKP SA – do ministra infrastruktury (9302),

225) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie nazw węzłów leżących na autostradzie A1 w miejscowościach Bełk, Świerklany i Mszana – do ministra infrastruktury (9303),

226) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie wysokości dotacji przekazanej przez Ministerstwo Infrastruktury na modernizację infrastruktury kolejowej na terenie subregionu zachodniego woj. śląskiego – do ministra infrastruktury (9304),

227) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie możliwości odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej przewidującej likwidację Urzędu Poczтового w Ropie i zwolnienia pracujących w nim pracowników – do ministra infrastruktury (9305),

228) posła Marka Balickiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (9306),

229) posła Wiesława Rygla w sprawie decyzji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej dotyczącej wniosku złożonego przez samorząd pow. ropczyko-śędziszowski w dniu 14 lutego 2011 r. oraz zmiany zasad współfinansowania ze strony samorządu prac publicznych i interwencyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (9307),

230) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie funkcjonowania Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (9308),

231) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie kryteriów zatrudnienia stosowanych w Komisji Nadzoru Finansowego i poczynionych oszczędności w kosztach zatrudnienia – do prezesa Rady Ministrów (9309),

232) posła Leonarda Krasulskiego w sprawie wypłaconych premii prezesowi NFZ oraz dyrektorom wojewódzkich oddziałów NFZ za 2010 r. – do ministra zdrowia (9310),

233) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie budynków po byłej Cukrowni Rejowiec – do ministra skarbu państwa (9311),

234) posła Stanisława Rydzonia w sprawie przyszłości projektu inwestycyjnego „Droga wodna górnej Wisły” – do ministra środowiska (9312),

235) posła Michała Stuligrosza w sprawie projektu rozbudowy budynku Liceum Plastycznego im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9313),

236) posła Łukasza Tuska w sprawie podjęcia działań zmierzających do zmian w regulacji rynku cukru – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9314),

237) posła Łukasza Tuska w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” – do ministra gospodarki (9315),

238) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją na wnioskowane przez siebie przedsięwzięcie – do ministra rozwoju regionalnego (9316),

239) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zawady – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9317),

240) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zabłudów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9318),

241) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Turośń Kościelna – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9319),

242) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowinka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9320),

243) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Płaska – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9321),

244) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Perlejewo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9322),

245) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Poświętne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9323),

246) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Rudka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9324),

247) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Sidra – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9325),

248) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Suchowola – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9326),

249) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Supraśl – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9327),

250) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Surz – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9328),

251) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Mielnik – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9329),

252) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Szudziałowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9330),

253) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Tykocin – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9331),

254) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Wasilków – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9332),

255) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Wyszki – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9333),

256) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Czyże – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9334),

257) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Dobrzyniewo Duże – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9335),

258) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Dąbrowa Białostocka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9336),

259) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wypo-

sażenia dla jednostek OSP w gm. Grodzisk – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9337),

260) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Drohiczyn – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9338),

261) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Dziadkowice – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9339),

262) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Dubicze Cerkiewne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9340),

263) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Michałowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9341),

264) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Milejczyce – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9342),

265) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Narew – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9343),

266) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Narewka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9344),

267) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowy Dwór – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9345),

268) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nurzec-Stacja – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9346),

269) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Orla – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9347),

270) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Gródek – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9348),

271) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Janów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9349),

272) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Juchnowiec Kościelny – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9350),

273) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wypo-

sażenia dla jednostek OSP w gm. Kleszczele – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9351),

274) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Korycin – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9352),

275) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kuźnica – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9353),

276) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Białowieża – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9354),

277) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Boćki – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9355),

278) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Brańsk – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9356),

279) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Czarna Białostocka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9357),

280) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Czeremcha – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9358),

281) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Wąsosz – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9359),

282) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Trzcianne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9360),

283) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Miastkowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9361),

284) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Piątnica – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9362),

285) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Przytuły – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9363),

286) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Wizna – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9364),

287) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Radziłów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9365),

288) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Mały Płock – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9366),

289) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Turośl – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9367),

290) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kolno – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9368),

291) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Grabowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9369),

292) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zbójna – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9370),

293) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Śniadowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9371),

294) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Rutka-Tartak – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9372),

295) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Klukowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9373),

296) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Czyżew – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9374),

297) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Szumowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9375),

298) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Rutki – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9376),

299) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kołaki Kościelne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9377),

300) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Wizajny – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9378),

301) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Szypliszki – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9379),

302) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kulesze Kościelne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9380),

303) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Lipsk – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9381),

304) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Bargłów Kościelny – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9382),

305) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kobylin-Borzymy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9383),

306) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowe Piekuty – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9384),

307) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Sokoły – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9385),

308) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Szepietowo – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9386),

309) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Jasionówka – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9387),

310) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Jaświły – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9388),

311) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Krypno – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9389),

312) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Łapy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9390),

313) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy stacji elektroenergetycznych i linii przesyłowych w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (9391),

314) posła Bogusława Wontora w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze – do ministra sprawiedliwości (9392),

315) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin – do ministra infrastruktury (9393),

316) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie działań zmierzających do przystąpienia Polski do Europejskiej Agencji Kosmicznej – do ministra gospodarki (9394),

317) posła Piotra Polaka w sprawie struktury podatków zawartych w cenie oleju napędowego – do ministra finansów (9395),

318) posła Piotra Polaka w sprawie możliwości zmiany nazwiska obywatela poprzez dopisanie drugiego członu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9396),

319) posła Tadeusza Wity w sprawie senackiego projektu ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – do ministra sprawiedliwości (9397),

320) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie akcji pracowniczych wydanych przez Skarb Państwa będących w posiadaniu byłych pracowników Stoczni Gdynia SA – do ministra skarbu państwa (9398),

321) poseł Beaty Mazurek w sprawie przyznania Powiatowemu Urzędowi Pracy w Chełmie dodatkowych środków finansowych na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (9399),

322) poseł Beaty Mazurek w sprawie zmniejszenia środków finansowych z PFRON na realizację przez miasto Chełm zadań w 2011 r. w zakresie wsparcia osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (9400),

323) poseł Barbary Bartuś w sprawie planowanej likwidacji placówki Poczty Polskiej SA w gm. Ropa – do ministra infrastruktury (9401),

324) posła Adama Krupy w sprawie strategii Poczty Polskiej SA na lata 2010–2015 w aspekcie funkcjonowania urzędów pocztowych na terenie woj. opolskiego – do ministra infrastruktury (9402),

325) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miejscowości Jarocin w ciągu drogi krajowej nr 11 – do ministra infrastruktury (9403),

326) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Koźmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15 – do ministra infrastruktury (9404),

327) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miejscowości: Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15 – do ministra infrastruktury (9405),

328) posła Jana Kuriaty w sprawie zarządzeń i instrukcji b. Służby Bezpieczeństwa PRL – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9406),

329) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego osiedla Lotnictwa Polskiego w Poznaniu – do ministra infrastruktury (9407),

330) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przejęcia budynku dworca PKP przez gm. Opatówek – do ministra infrastruktury (9408).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego w sprawie dziewiętnastowiecznego dworu w Przedwojewie (8652),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie kontraktu na świadczenia w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu (8721),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie (8730),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Żaczka w sprawie budowy nowej Komendy Powiatowej Policji w Rykach (8733),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie elektrowni wiatrowych powstających lub mających powstać w Polsce (8735),

6) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bienkowskiej na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie sieci autostrad i superszybkich kolei (8738),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie programów promocji zatrudnienia i innych fakultatywnych zadań w ramach tzw. algorytmu oraz projektów systemowych Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (8740),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie realnych możliwości zwiększenia liczebności śląskiego garnizonu Policji w 2011 r. (8743),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie stanu wyposażenia Policji w kamizelki kuloodporne (8745),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku (8747),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego w sprawie pogłębienia dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz regulacji

Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wyszogród do Płocka (8748),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie budowy przez inwestorów czeskich elektrowni wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości (8750),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie ostatecznego wyegzekwowania kompleksowej kontroli firmy Kronospan w Szczecinku przeprowadzonej przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, z obowiązkowym udziałem strony społecznej, oraz natychmiastowego i definitywnego uregulowania kwestii ochrony środowiska naturalnego (8752),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Suchoj Beskidzkiej (8753),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Zakopanem (8754),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Wieliczce (8755),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Wadowicach (8756),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Bochni (8757),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Brzesku (8758),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Chrzanowie (8759),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Tarnowie (8760),

22) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia

ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Krakowie (8761),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Gorlicach (8762),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Limanowej (8763),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Miechowie (8764),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Myślenicach (8765),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Nowym Sączu (8766),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Nowym Targu (8767),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Dąbrowie Tarnowskiej (8768),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Olkuszu (8769),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Oświęcimiu (8770),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Proszowicach (8771),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie terminowego ukończenia budowy autostrady A4 (8773),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra

– na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie problemów z wyposażeniem polskiej armii w hełmy keplarowe (8776),

35) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyźnego w sprawie przyszłości zakładów chemicznych Anwil SA we Włocławku (8780),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie likwidacji poczty w miejscowości uzdrowskiej Wysowa-Zdrój (8781),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego (8782),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasz Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie pomocy rządowej dla Bogatyni (8783),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Stanke w sprawie nieuzyskania prawa do użytkowania obwodów rybackich przez Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy (8784),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Stanke w sprawie planowanej likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości Konarzyny w pow. chojnickim (8785),

41) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie sytuacji ekonomicznej w ostatnich 2 latach polskich portów morskich o podstawowym znaczeniu i prognozie rozwoju na najbliższą przyszłość (8786),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Haliny Olenzkiej w sprawie projektu reformy organizacyjnej sądownictwa powszechnego przygotowywanej w Ministerstwie Sprawiedliwości, zakładającej likwidację sądów pracy, w których wpływ spraw pracowniczych nie przekracza 120 w ciągu roku (8788),

43) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie sytuacji w pomorskiej oświacie oraz wynagrodzeń nauczycieli (8791),

44) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namietko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie kondycji polskich portów morskich (8792),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Ostrowskiego

w sprawie likwidacji małych urzędów pocztowych w woj. łódzkim (8793),

46) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zmiany na stanowisku zastępcy szefa do spraw operacyjnych Służby Wywiadu Wojskowego w kontekście stanu bezpieczeństwa polskiego kontyngentu wojskowego w Afganistanie (8794),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie złego stanu technicznego dworców kolejowych (8795),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wąlejko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie (8799),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8800),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8802),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Marcina Korolca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8803),

52) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8805),

53) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8806),

54) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8807),

55) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8810),

56) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8811),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8813),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8814),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8815),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8816),

61) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej w sprawie refundacji szczepionek przeciwko pneumokokom w grupach ryzyka (8817),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wąlejko na zapytanie posła Lucjana Karasiewicza w sprawie dyskryminowania praw ojców w aspekcie sprawowania władzy rodzicielskiej nad dzieckiem (8818),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego (8854),

64) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłanek Ewy Malik i Anny Paluch w sprawie działań Ministerstwa Spraw Zagranicznych w kwestii ustalenia miejsca pochówku śp. arcybiskupa Jana Cieplaka w Wilnie oraz możliwości sprowadzenia jego doczesnych szczątków do Polski (8855),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie nowej struktury organizacyjnej Komendy Miejskiej Policji w Chełmie (8857),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie fatalnego w skutkach przeniesienia orzecznictwa lekarskiego ZUS z Inspektoratu w Chełmie do oddalonego o ponad 100 km Oddziału w Biłgoraju (8861),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji połączeń kolejowych (8862),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Kazimierza Gwiaz-

dowskiego i Zbigniewa Chmielowca w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (8863),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie połączenia wschodniej i zachodniej obwodnicy Poznania z autostradą A2 (8866),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie prezentowania przez Wydział Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości danych dotyczących liczby prawomocnie zasądzonych w latach 1999–2010 odszkodowań z tytułu niesłusznego skazania, a także liczby wznowionych w latach 1999–2010 postępowań w sprawach karnych (8868),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Sztorca w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (8869),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn odwołania przez starostę szczecińskiego dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinku (8871),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Olszyna na Dolnym Śląsku (8872),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych (8873),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie (8874),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie poprawy sytuacji lokalowej i kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie (8875),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie poprawy efektywności Biura Odzysku Mienia (8879),

78) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Adama Wykręta w spra-

wie usprawnienia instytucjonalnej pomocy w zakresie promocji projektów dotowanych przez UE (8880),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie środków Funduszu Pracy (8881),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Rygla w sprawie niskiej opłacalności produkcji rolnej oraz drastycznie niskich cen skupu żywca wieprzowego (8882),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie refundowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników w rzemieślniczych zakładach pracy (8883),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie uciążliwości dla środowiska naturalnego, jakie może nieść powstanie kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego (8887),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Waldemara Andzela w sprawie możliwości odmrożenia środków zgromadzonych w Funduszu Pracy i przeznaczenia ich na aktywizację zawodową osób pozostających bez pracy (8890),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Charsznicy w woj. małopolskim (8891),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty celnej za auto (8893),

86) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie zagrożenia likwidacją oddziału urazowo-ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu ZOZ w Płońsku (8894),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników (8899),

88) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Wojtkowskiego w sprawie realizacji przez samorzady terytorialne zapisów art. 42 ustawy Karta Nauczyciela (8901),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie braku wyłączenia z opłat autostradowych całego odcinka autostrady A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy (8902),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zwiększenia środków dla woj. lubuskiego z Funduszu Pracy (8903),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości Skąpe w woj. lubuskim (8904),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie likwidacji gminnych posterunków Policji w pow. plockim (8906),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie możliwości sfinansowania przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego rewitalizacji zabytkowego budynku Liceum Ogólnokształcącego im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku (8907),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie woj. opolskiego (8910),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze (8914),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie planowanego wprowadzenia opłat na dolnośląskim odcinku autostrady A4 (8915),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie wydłużenia relacji pociągu TLK 26102/3 spółki PKP InterCity Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry (8916),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie (8921),

99) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie prywatyzacji Śląskiej Fabryki Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej (8922),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie posła Czesława Czechyry w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 79, zwłaszcza na odcinku Ryczywół – Kozienice (8923),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie remontu dworca PKP w Legnicy (8924),

102) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” (8925),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie stanu usuwania azbestu w Polsce (8926),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Janiny Okrągły oraz grupy posłów w sprawie zmian zasad kontraktowania w zakresie ratownictwa medycznego (8927),

105) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie dalszych losów 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów im. R. Traugutta w Lublinie oraz jej pododdziału stacjonującego w Chełmie (8928),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie projektu likwidacji Urzędu Pocztowego w Rejowcu (8929),

107) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Zuby w sprawie liczby podjętych przez przedsiębiorców decyzji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (8931),

108) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej, ujętego na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 (8933),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie łamania przepisów ustawy o ochronie przyrody na terenie Poleskiego Parku Narodowego (8935),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie planów likwidacji małych urzędów pocztowych na terenach wiejskich (8937),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Biernata w sprawie projektu zarządzenia określającego warunki zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne

– projekt planu działania systemu państwowego ratownictwa medycznego dla woj. łódzkiego (8943),

112) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Sellina w sprawie działań, jakie będą realizowane w placówkach edukacyjnych w związku z Narodowym Dniem Życia obchodzonym w Polsce już siódmy raz 24 marca (8945),

113) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Mariusza Błaszczaka w sprawie działalności w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego Kwaterna sp. z o.o. (8946),

114) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie wpisania na listę procedur refundowanych przez NFZ operacji chirurgicznych wykonywanych robotem da Vinci (8947),

115) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Kozłowie w woj. małopolskim (8948),

116) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF (8950),

117) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową osób bezrobotnych (8951),

118) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie przyszłości 115. Szpitala Wojskowego w Helu (8954),

119) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zróżnicowanych cen eksportu rosyjskiego gazu dostarczanego przez

Gazprom do Polski w porównaniu do cen gazu dostarczanego do państw Europy Zachodniej, tj. Niemiec, Włoch, Francji, Finlandii czy Turcji oraz podejmowanych działań rządu w tej sprawie (8958),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Siedlaczka w sprawie przekazania na własność na rzecz Muzeum w Raciborzu obrazu „Kłos zboża” (8962),

121) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie likwidacji szkół (8964),

122) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Dunina w sprawie automatycznego odrolnienia działek w granicach miast (8965),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego (8966).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – od ministra pracy i polityki społecznej (8808) – 21 dni,

2) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie wątpliwości dotyczących działań Energi Oświetlenie sp. z o.o. – od ministra gospodarki (8898) – 9 dni,

3) poseł Anny Zalewskiej w sprawie funkcjonowania i działalności Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych Victoria SA – od ministra skarbu państwa (8969) – 5 dni.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 20622)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie potrzeby przygotowania
nowelizacji ustawy o rencie socjalnej
wprowadzającej podwyższenie limitów
osiąganego przychodu, po przekroczeniu
którego zawieszają się wypłatę renty socjalnej**
– ponowna

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.) oraz art. 191 ust. 1 i art. 192 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.), wnoszę interpelację poselską w sprawie ponownego rozpatrzenia potrzeby przygotowania nowelizacji ustawy o rencie socjalnej.

Szanowna Pani Minister! Pozwalam sobie na ponowne pytań zawartych w interpelacji w sprawie potrzeby przygotowania nowelizacji ustawy o rencie socjalnej (...) (interpelacja nr 20622), ponieważ uzyskane odpowiedzi są dla mnie oraz dla dużej grupy społecznej zainteresowanej tą sprawą niesatysfakcjonujące. Na pytania dotyczące rozważenia potrzeby podwyższenia limitów osiąganego przychodu, po przekroczeniu którego zawieszają się wypłatę renty socjalnej, w odrębnej ustawie oraz o rozszerzenie możliwości szkoleń dla osób niepełnosprawnych dostałem ogólną odpowiedź mówiącą, że sprawa ta „była kilkunastokrotnie przedmiotem pytań, wystąpień poselskich oraz tematem różnego rodzaju komisji” oraz że „Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej po raz kolejny rozpoczęło analizę możliwości przeprowadzenia oraz skutków nowelizacji ustawy o rencie socjalnej”. Przyjmuję to za dobry znak, ale taka sytuacja ciągnie się od lat. Sprawa ta dotyczy głównie młodych ludzi, dla których czas jest bardzo ważny. Nierozpoczęcie praktyki zawodowej w terminie, tuż po zakończeniu edukacji, grozi im ogromnymi problemami na rynku pracy w późniejszym czasie. Po-

nadto nie zgadzam się ze stwierdzeniem, że „osoby pobierające rentę socjalną w większości nigdy nie osiągają samodzielności życiowej”. Młodzi, niepełnosprawni ludzie, jeśli im tylko stan niepełnosprawności na to pozwala, chcą pracować i normalnie żyć, zaś praca jest dla nich również formą rehabilitacji i źródłem poczucia godności. Obecnie obowiązujące przepisy zdecydowanie komplikują podjęcie pracy.

Pozwolę sobie zacytować fragment uzasadnienia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (druk nr 627): „Głównym celem nowelizacji jest zatem zwiększenie tej aktywności przez uniezależnienie pobierania renty socjalnej od wysokości osiąganego przychodu m.in. związanego z wykonywaną pracą zarobkową. Uchylenie art. 10 ustawy o rencie socjalnej umożliwi uzyskanie przychodów niepowodujących zawieszenia prawa do renty socjalnej.

Nowelizacja ustawy jest skierowana przede wszystkim do tych, którzy obawiając się utraty stałego źródła utrzymania, jakim jest renta socjalna, nie podejmują zatrudnienia lub podejmują je w niepełnym wymiarze czasu pracy (mimo stanu zdrowia umożliwiającego pracę na pełnym etacie) czy też godzą się na niższe wynagrodzenie, gwarantujące im utrzymanie renty.

Wyeliminowanie przepisu zawieszającego prawo do renty socjalnej (art. 10 ustawy o rencie socjalnej) jest dokonywane przede wszystkim z myślą o ludziach młodych, którzy z racji swojego wieku, nie posiadając dostatecznego doświadczenia zawodowego, mają znacznie utrudnione wejście na rynek pracy i trudności związane z utrzymaniem stałego i pewnego źródła dochodów. Renta socjalna gwarantuje ciągły dochód, na którego utratę decyduje się niewiele osób. Ze statystyk ZUS wynika, że to właśnie młode osoby niepełnosprawne (w wieku do 29 lat) stanowią najliczniejszą wiekową grupę pobierającą rentę socjalną (ok. 124 tys.)”.

W przeciwieństwie do aktualnej odpowiedzi rządowy projekt ustawy widzi problem i został on już dostatecznie zanalizowany. Czy coś się zmieniło od tego momentu? Projekt nie został wprowadzony w życie z powodów innych niż kwestia renty socjalnej.

Pytając zatem o zasadność wprowadzenia odrębnej nowelizacji, mam na uwadze przyspieszenie procedowania nad tą niezmiernie ważną dla wielotysięcznej grupy społecznej sprawą. Uprzejmie proszę Panią Minister o pochylenie się nad tym problemem i ponownie zadają pytania.

1. Czy według ministerstwa jest zasadne odrębne przygotowanie nowelizacji ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, wprowadzającej podwyższenie limitów osiąganego przychodu, po przekroczeniu którego zawieszają się wypłatę renty socjalnej?

2. Czy istnieje możliwość wprowadzenia zmian, po których osoby niepełnosprawne mogłyby korzystać z całego dostępnego rynku szkoleń, w tym staży?

Z poważaniem

Posel Artur Gierada
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20751)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmiany odcinków zwolnionych z opłat za przejazd autostradami A1 i A4 w woj. śląskim, w związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych – ponowna

Panie Ministrze! W odpowiedzi na złożoną przeze mnie interpelację poselską odpowiadający w Pana imieniu pan wiceminister Radosław Stępień wskazał na formalnoprawne przesłanki ujęcia w przedmiotowym projekcie rozporządzenia odcinków autostrad, na których nie pobiera się opłat.

Pierwsza wskazana przesłanka – pozostawianie odcinka w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w przypadku wymienionych przeze mnie odcinków autostrad A1 i A4 na terenie aglomeracji górnośląskiej jest bezsprzecznie spełniona.

Co do drugiej, cytuję: odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Mogę stwierdzić bezsprzecznie, iż wszystkie osoby znające specyfikę aglomeracji górnośląskiej nie mają wątpliwości co do spełnienia tej przesłanki. W wielu miejscach granice administracyjne pomiędzy poszczególnymi miastami wyznaczają w zasadzie jedynie tablice z nazwami miejscowości. Osoby spoza regionu odnoszą wrażenie, iż poruszają się po jednym wielkim mieście. W taki sposób ukształ-

towana jest także publiczna komunikacja autobusowa i tramwajowa czy ciągle przebudowywany, by sprostać zwiększającym się potrzebom mieszkańców regionu i jego rozwijającej się gospodarki, wewnątrz-aglomeracyjny układ drogowy.

W tym stanie rzeczy utrzymywanie stanowiska o niewłączeniu do projektu rozporządzenia Rady Ministrów odcinków autostrad A1: węzeł Międzynarodowy Port Lotniczy (MPL) Katowice w Pyrzowicach – węzeł Piekary – węzeł Bytom – węzeł Sośnica, oraz A4: węzeł Murkowska – węzeł Brzęczkowice zarówno rozmią się z oczekiwaniami mieszkańców aglomeracji górnośląskiej, jak i utrudni już skomplikowaną i odznaczającą się bardzo dużym natężeniem ruchu samochodowego sytuację komunikacyjną w miastach, gdyż wymienione odcinki autostrad stanowią integralne elementy wewnętrznego układu drogowego w obrębie miast metropolii Silesia.

Proszę o odpowiedź, jakie jest stanowisko Pana Ministra wobec wniosku Górnośląskiego Związku Metropolitalnego przekazanego do resortu wraz z uzasadnieniem, w którym ta zrzeszająca miasta aglomeracji organizacja samorządowa przedstawiła swoje negatywne stanowisko wobec nieujęcia wymienionych wyżej odcinków autostrad w projekcie rozporządzenia.

Czy w ocenie Pana Ministra trzeci najważniejszy w kraju port lotniczy, jakim jest Międzynarodowy Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice, leżący w ciągu autostrady A1 obejmującej kilkanaście miast aglomeracji, nie jest jej integralnym elementem? Dojazdu do niego, który miała ułatwić budowa autostrady A1, nie można obciążać opłatami!

Jako poseł na Sejm RP z okręgu wyborczego Katowice odbieram również liczne sygnały mieszkańców będące komentarzem do propozycji rządowych. Sprowadzają się one do wniosku, iż propozycje zawarte w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów wprowadzają po ponad 60 latach na nowo podział tej części Górnego Śląska w taki sposób, iż opłaty za przejazd od węzła Bytom do węzła MPL Katowice-Pyrzowice mają uiszczać kierowcy na obszarze włączonym w 1922 r. do Polski, w przeciwieństwie do obszaru realizowanego odcinka Sośnica – Bytom będącego w granicach państwa niemieckiego do 1945 r.

Czy Pan Minister życzy sobie, aby proponowane przez niego rozwiązania były w ten właśnie sposób komentowane trwale przez opinię publiczną na Górnym Śląsku?

Panie Ministrze, proszę o udzielenie odpowiedzi zawierającej pełne stanowisko resortu w podniesionych przeze mnie kwestiach.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21534)

do ministra zdrowia

**w sprawie zasad udzielania nocnej
i świątecznej opieki lekarskiej**

Szanowna Pani Minister! Na początku marca zmieniły się zasady udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej. Zmniejszyła się liczba placówek, które mogą przyjmować pacjentów. Obowiązujące od 1 marca nowe zasady dotyczące udzielania nocnej i świątecznej opieki medycznej likwidują obowiązek rejonizacji, a pacjenci według założeń NFZ mogą wybierać lecznicę, w której chcą skorzystać ze świadczeń. Według NFZ ma to sprzyjać zmniejszeniu odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do miejsca, w którym otrzyma on poradę lekarską, a ponadto ma się poprawić jakość usług. Tylko w Warszawie i Wrocławiu liczba placówek nocnej pomocy medycznej nieznacznie wzrosła, a w kilku się nie zmieniła. W pozostałych ograniczenia są duże: np. w woj. zachodniopomorskim liczba punktów nocnej pomocy medycznej zmniejszyła się o 75%, radykalnie spadła też liczba punktów świadczących tego typu pomoc w woj. śląskim i pomorskim. Dotychczas pomoc w przypadku nagłej choroby była udzielana wyłącznie przez te poradnie, które wskazał lekarz POZ, u którego dany pacjent leczył się na co dzień. Od 1 marca opiekę nad pacjentami, codziennie w godz. 18–8, a w soboty, niedziele i święta przez całą dobę przejęły placówki wyłonione przez NFZ w ramach konkursu świadczeń. W ocenie NFZ zmiana przepisów regulujących zasady udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej ma na celu poprawę systemu, który wcześniej niekoniecznie spełniał swoją rolę, ponadto nowa formuła ma być bardziej korzystna dla pacjentów.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Jakie działania podjął NFZ, aby rozwiązać problem chaosu związanego z poszukiwaniem przez pacjentów w nocy i święta placówki, do której można się zgłosić po pierwszą pomoc?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21668)

do ministra gospodarki

**w sprawie pakietu rozwiązań
przeciwpowodziowych przygotowanych
przez Ministerstwo Gospodarki w ramach
tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej**

Na dyżurach w biurach poselskich oraz na spotkaniach z wyborcami zwracali się do mnie miesz-

kańcy z terenów popowodziowych i z terenów zagrożonych lokalnymi podtopieniami w sprawie ustawowej pomocy, która miała być przyznawana z przygotowywanej w 2010 r. ustawy przeciwpowodziowej. Osoby te są zaniepokojone faktycznym stanem kontynuowania prac nad tą ustawą.

Przyjęta przez Sejm w czerwcu ustawa dotycząca szczególnych zasad usuwania skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835) nie załatwi problemów ewentualnych klęsk żywiołowych, które mogą wystąpić w przyszłości.

Jak wiadomo, ostatnie spotkanie dotyczące ofensywy legislacyjnej, w której to widnieje tzw. duża ustawa z pakietem rozwiązań przeciwpowodziowych, miało miejsce jesienią 2010 r.

Obecnie jedyny pakiet przeciwpowodziowy reguluje ustawa Prawo wodne z 18 lipca 2001 r. (Dz. U. Nr 115, poz. 1229), które uchwalił Sejm. Natomiast istotne zmiany odnoszące się do działań przeciwpowodziowych miał przynieść pakiet ustaw w ramach tzw. jesiennej ofensywy legislacyjnej, opracowany przez kilka resortów, w tym Ministerstwo Gospodarki. W tym przypadku chodzi o pomoc przedsiębiorcom zalanych terenów.

W związku z tym proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jaki jest stan prac nad rozwiązaniami prawnymi w Ministerstwie Gospodarki dotyczącymi powyższego zagadnienia?

2. Jakie dalsze działania planuje resort gospodarki w celu zminimalizowania ewentualnych skutków klęsk żywiołowych w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21669)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pakietu rozwiązań
przeciwpowodziowych przygotowanych
przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
i Administracji w ramach tzw. dużej ustawy
przeciwpowodziowej**

Na dyżurach w biurach poselskich oraz na spotkaniach z wyborcami zwracali się do mnie mieszkańcy z terenów popowodziowych i z terenów zagrożonych lokalnymi podtopieniami w sprawie ustawowej pomocy, która miała być przyznawana z przygotowywanej w 2010 r. ustawy przeciwpowodziowej.

Osoby te są zaniepokojone faktycznym stanem kontynuowania prac nad tą ustawą.

Przyjęta przez Sejm w czerwcu ustawa dotycząca szczególnych zasad usuwania skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835) nie załatwi problemów ewentualnych klęsk żywiołowych, które mogą wystąpić w przyszłości.

Jak wiadomo, ostatnie spotkanie dotyczące ofensywy legislacyjnej, w której to widnieje tzw. duża ustawa z pakietem rozwiązań przeciwpowodziowych, miało miejsce jesienią 2010 r.

Obecnie jedyny pakiet przeciwpowodziowy reguluje ustawa o Prawie wodnym z 18 lipca 2001 r. (Dz. U. 2001 Nr 115, poz. 1229), które uchwalił Sejm. Natomiast istotne zmiany odnoszące się do działań przeciwpowodziowych miał przynieść pakiet ustaw w ramach tzw. jesiennej ofensywy legislacyjnej, opracowywany przez kilka resortów, w tym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. W tym przypadku chodzi m.in. o wprowadzenie polis katastroficznych, które to MSWiA miało przygotować wraz z ubezpieczycielami dla powodzi i mieszkańców terenów zalewowych.

W związku z tym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

— Jaki jest stan prac nad rozwiązaniami prawnymi w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji dotyczącymi powyższego zagadnienia?

— Co do tej pory zostało już zrobione, a jakie rozwiązania przewidziane są w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21670)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pakietu rozwiązań
przeciwpowodziowych przygotowanych
przez Ministerstwo Pracy i Polityki
Społecznej w ramach tzw. dużej ustawy
przeciwpowodziowej**

Na dyżurach w biurach poselskich oraz na spotkaniach z wyborcami zwracali się do mnie mieszkańcy z terenów popowodziowych i z terenów zagrożonych lokalnymi podtopieniami w sprawie ustawowej pomocy, która miała być przyznawana z przygotowywanej w 2010 r. ustawy przeciwpowodziowej. Osoby te są zaniepokojone faktycznym stanem kontynuowania prac nad tą ustawą.

Przyjęta przez Sejm w czerwcu ustawa dotycząca szczególnych zasad usuwania skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835) nie załatwi problemów ewentualnych klęsk żywiołowych, które mogą wystąpić w przyszłości.

Ostatnie spotkanie dotyczące ofensywy legislacyjnej, w której to widnieje tzw. duża ustawa z pakietem rozwiązań przeciwpowodziowych, miało miejsce jesienią 2010 r.

Obecnie jedyny pakiet przeciwpowodziowy reguluje ustawa Prawo wodne z 18 lipca 2001 r. (Dz. U. 2001 Nr 115, poz. 1229), którą uchwalił Sejm. Natomiast istotne zmiany odnoszące się do działań przeciwpowodziowych miał przynieść pakiet ustaw w ramach tzw. jesiennej ofensywy legislacyjnej, opracowywany przez kilka resortów, w tym Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. W tym przypadku chodzi o działania wspomagające różne formy niesienia pomocy ofiarom klęsk żywiołowych – w tym powodzi. Działania Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w tym zakresie miały polegać na m.in. przyznaniu środków na prace interwencyjne przy budowie i umocnieniu wałów przeciwpowodziowych.

W związku z tym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Jaki jest stan prac nad rozwiązaniami prawnymi w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dotyczącymi powyższego zagadnienia?

Co do tej pory zostało już zrobione, a jakie rozwiązania przewidziane są w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21671)

do ministra infrastruktury

**w sprawie pakietu rozwiązań
przeciwpowodziowych przygotowanych
przez Ministerstwo Infrastruktury w ramach
tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej**

Na dyżurach w biurach poselskich oraz na spotkaniach z wyborcami zwracali się do mnie mieszkańcy z terenów popowodziowych i z terenów zagrożonych lokalnymi podtopieniami w sprawie ustawowej pomocy, która miała być przyznawana z przygotowywanej w 2010 r. ustawy przeciwpowodziowej. Osoby te są zaniepokojone faktycznym stanem kontynuowania prac nad tą ustawą.

Przyjęta przez Sejm w czerwcu ustawa dotycząca szczególnych zasad usuwania skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835) nie załatwi problemów ewentualnych klęsk żywiołowych, które mogą wystąpić w przyszłości.

Jak wiadomo, ostatnie spotkanie dotyczące ofensywy legislacyjnej, w której to widnieje tzw. duża ustawa z pakietem rozwiązań przeciwpowodziowych, miało miejsce jesienią 2010 r.

Obecnie jedyny pakiet przeciwpowodziowy reguluje ustawa Prawo wodne z 18 lipca 2001 r. (Dz. U. 2001 Nr 115, poz. 1229), którą uchwalił Sejm. Natomiast istotne zmiany odnoszące się do działań przeciwpowodziowych miał przynieść pakiet ustaw w ramach tzw. jesiennej ofensywy legislacyjnej, opracowywany przez kilka resortów, w tym Ministerstwo Infrastruktury. W tym przypadku chodzi o działania związane z nadzorem budowlanym na terenach zalewowych i wspomaganie działań dotyczących różnych form odbudowywania gospodarstw zniszczonych w czasie powodzi.

W związku z tym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Jaki jest stan prac nad rozwiązaniami prawnymi w Ministerstwie Infrastruktury dotyczącymi powyższego zagadnienia?

Co do tej pory zostało już zrobione, a jakie rozwiązania przewidziane są w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21672)

do ministra środowiska

**w sprawie pakietu rozwiązań
przeciwpowodziowych przygotowanych
przez Ministerstwo Środowiska w ramach
tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej**

Na dyżurach w biurach poselskich oraz na spotkaniach z wyborcami zwracali się do mnie mieszkańcy z terenów popowodziowych i z terenów zagrożonych lokalnymi podtopieniami w sprawie ustawowej pomocy, która miała być przyznawana z przygotowanej w 2010 r. ustawy przeciwpowodziowej. Osoby te są zaniepokojone faktycznym stanem kontynuowania prac nad tą ustawą.

Przyjęta przez Sejm w czerwcu ustawa dotycząca szczególnych zasad usuwania skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835) nie załatwi problemów ewentualnych klęsk żywiołowych, które mogą wystąpić w przyszłości.

Jak wiadomo, ostatnie spotkanie dotyczące ofensywy legislacyjnej, w której to widnieje tzw. duża ustawa z pakietem rozwiązań przeciwpowodziowych, miało miejsce jesienią 2010 r.

Obecnie jedyny pakiet przeciwpowodziowy reguluje ustawa Prawo wodne z 18 lipca 2001 r. (Dz. U. 2001 Nr 115, poz. 1229), którą uchwalił Sejm. Natomiast istotne zmiany odnoszące się do działań przeciwpowodziowych miał przynieść pakiet ustaw w ramach tzw. jesiennej ofensywy legislacyjnej, opracowywany przez kilka resortów, w tym Ministerstwo

Środowiska. W tym przypadku chodzi o przygotowanie planu zarządzania ryzykiem powodziowym, tzn. utworzenie mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego, które mają zapobiegać, chronić oraz prognozować ewentualne powodzie i stwarzać sprawny system wcześniejszego ostrzeżenia. Do podjęcia takich działań obliguje nas unijna dyrektywa powodziowa.

W związku z tym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Jaki jest stan prac nad rozwiązaniami prawnymi w Ministerstwie Środowiska dotyczącymi powyższego zagadnienia?

Co do tej pory zostało już zrobione, a jakie rozwiązania przewidziane są w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21673)

do ministra środowiska

**w sprawie nakładania kar pieniężnych
wynikających z ustawy o odpadach**

Do mojego biura poselskiego zwrócili się na piśmie przedstawiciele prywatnych gabinetów stomatologicznych w sprawie wprowadzonych zmian do nowelizacji ustawy o odpadach, dotyczących nakładania bardzo wysokich sankcji na posiadaczy odpadów lub transportujących je w trybie art. 79c (Dz. U. 2010 r. Nr 185, poz. 1243).

Osoby te są zaniepokojone wprowadzonymi zmianami, które budzą wątpliwości interpretacyjne w zakresie ich stosowania. Osoby te są zdania, iż termin na przygotowanie złożenia zbiorczych zestawień w tak krótkim terminie (nowelizacja ustawy weszła z dniem 12 marca 2010 r., a termin złożenia zestawień upływał 31 marca 2010 r.) jest wręcz niemożliwe, a trzykrotna wartość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, za brak złożenia jednego dokumentu w nieprzekraczalnym terminie, jest nieadekwatna do popełnionych uchybień.

Dodatkowo lekarze uważają, iż właściwy organ powinien najpierw wezwać zobowiązany podmiot do złożenia stosownego zestawienia bądź jego korekty, a dopiero później zastosować przepisy karne (w postaci nałożenia kar pieniężnych).

Wnioskodawcy podnoszą, że stosowanie takich samych kar w stosunku do wszystkich podmiotów zobowiązanych do właściwego gospodarowania odpadami jest niesprawiedliwe – sankcje są takie same w stosunku do dużych placówek medycznych, jak i do małych (często jednoosobowych) gabinetów stomatologicznych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytanie:

Czy Ministerstwo Środowiska przewiduje zmiany w przedmiotowej ustawie polegające na zróżnicowaniu kar pieniężnych w zależności od wielkości podmiotu i ilości koniecznych do zagospodarowania odpadów?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21674)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na przykładzie planu likwidacji urzędu pocztowego w Świerczynie, gm. Wierzchowo

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie Poczta Polska realizuje swój program oszczędnościowy, likwidując urzędy pocztowe na terenie całego kraju, między innymi również we wsi Świerczyna w gminie Wierzchowo. Na spotkaniu w Świerczynie przedstawiciele Poczty Polskiej zakomunikowali mieszkańcom wsi, że w miejscu filii urzędu pocztowego będzie prowadzona agencja pocztowa, w której planuje się świadczyć wszystkie powszechne usługi pocztowe. Mieszkańcy Świerczyny, jak i sąsiednich miejscowości kategorycznie sprzeciwiają się likwidacji filii urzędu, ponieważ prywatna agencja pocztowa nie budzi zaufania lokalnej społeczności. Ponadto argumenty przedstawione na zebraniu nie przekonały zarówno mieszkańców, jak i władz samorządowych gminy, tym bardziej iż planowane usługi pocztowe mają być świadczone w sklepie z artykułami spożywczymi i alkoholem. Samorząd oraz mieszkańcy uważają, że stanowisko Poczty Polskiej pełniącej funkcję operatora publicznego zobowiązanego do zapewnienia dostępności do usług pocztowych jest działaniem dyskryminującym ze strony instytucji użyteczności publicznej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Jakie są kryteria wyznaczania do likwidacji małych urzędów pocztowych?

Jakie działania planuje ministerstwo, aby zwiększyć dostępność usług pocztowych w małych miejscowościach w przypadku zlikwidowania w nich urzędu pocztowego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21675)

do ministra środowiska

w sprawie postulatu Polskiego Związku Krótkofalowców dotyczącego liberalizacji oraz ujednoczenia przepisów dotyczących zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne (Dz. U. z 2010 r. nr 130, poz. 879) określa wzór formularza zgłoszenia instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne. Zdaniem działaczy Polskiego Związku Krótkofalowców wzór ten nie uwzględnia specyfiki działania krótkofalowców amatorów. Sygnalizują oni m.in. następujące problemy:

1. Przeciętny krótkofalowiec używa kilku lub nawet kilkunastu fal częstotliwości. Na każdym paśmie używa kilku rodzajów emisji. Ilość używanych przez niego anten zmienia się w ciągu roku. Przeciętny krótkofalowiec ma ich kilka, a nawet kilkanaście. Niektóre są budowane tylko na kilka dni. Spełnienie wymogu zlecenia wyspecjalizowanym laboratoriom kosztownych pomiarów dla każdej z anten, a potem aktualizowanie tych analiz, jest dla krótkofalowców amatorów niewykonalne także ze względów finansowych (1500 zł netto + 23% VAT kosztuje jeden pomiar).

2. Działalność krótkofalowców jest wyłącznie działalnością hobbystyczną, nie są z tym związane żadne korzyści komercyjne. Osiągnięcie takich korzyści jest wręcz prawnie zabronione. Tymczasem w punkcie 1 do załącznika rozporządzenia należy podać wielkość produkcji lub wielkość świadczonych usług, a w punkcie 8 – czas funkcjonowania instalacji (dni tygodnia i godziny), chociaż powszechnie wiadomo, że funkcjonowanie radiostacji zależy od chęci i wolnego czasu krótkofalowca.

3. Określony w załączniku nr 2 wymóg dotyczący dokładnego określenia współrzędnych geograficznych anten instalacji z dokładnością 1/10 sekundy lub w zaokrągleniu do 1 m jest w praktyce niemożliwy do spełnienia. Działacze Polskiego Związku Krótkofalowców zwracają uwagę na to, że instalacje amatorskie zasadniczo różnią się od instalacji komercyjnych lub przemysłowych, które wyposażone są w odpowiednie, profesjonalne maszty i punkty wysokościowe.

Po przedstawieniu ww. problemów, kieruję do Pana Ministra dwa pytania:

1. Czy przewidziana jest liberalizacja prawa w ww. zakresie tak, by wymogi, które to prawo określa, dotyczące zgłoszeń instalacji amatorskich, było przez krótkofalowców amatorów wykonalne?

2. Czy podejmie Pan Minister działania mające na celu jednolitą interpretację art. 122a ustawy Pra-

wo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r.? Artykuł ten zobowiązuje do przysyłania wyników pomiarów pola elektromagnetycznego. W objaśnieniu do załącznika nr 2 rozporządzenia ministra środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. jest informacja, że zgodnie z art. 3 pkt. 21 ustawy Prawo ochrony środowiska przez pomiar rozumie się również obserwacje oraz analizy. Nie wszyscy wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska dopuszczają możliwość zastąpienia pomiaru obserwacją lub analizą.

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21676)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie emerytur dla osób pracujących
w szkodliwych warunkach**

Szanowna Pani Minister! Na jednym z dyżurów poselskich zgłosił się do mnie pan J. B. z prośbą o pomoc w poniższej sprawie. Pan J. B. w latach 1974–1992, a więc 18 lat, pracował w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Aby przejść na emeryturę, zgodnie z przepisem ustawy należy osiągnąć wiek emerytalny, czyli ukończyć 65 lat, bądź też posiadać okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, w tym w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Z informacji uzyskanych z ZUS-u wynika, iż zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 65 lat dla mężczyzny. Prawo do ww. emerytury nie jest uzależnione od udowodnienia określonego okresu ubezpieczenia. W myśl art. 87 powołanej ustawy ustalona wysokość emerytury zostanie podwyższona do określonej kwoty tylko wówczas, gdy ubezpieczony udowodni na przestrzeni życia co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Biorąc pod uwagę sytuację osobistą, zainteresowany chciałby „dopracować” do wymaganych 25 lat, jednakże ZUS twierdzi, iż nie ma takiej możliwości w obecnym stanie prawnym.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), będę wdzięczny za udzielenie informacji oraz wyjaśnienie aspektów prawnych opisanych w niniejszym piśmie.

Proszę również Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy resort otrzymuje tego typu sygnały z innych województw?
2. Czy ministerstwo rozważa projekt zmian ustawodawczych?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21677)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie trudnej sytuacji obywateli
i spekulacyjnego kreowania cen cukru i paliw**

Szanowny Panie Premierze! Ceny w ostatnim czasie – szczególnie w sektorach spożywczym i paliwowym – rosną w zastraszającym tempie. I, co podkreślają eksperci, nie ma żadnego realnego uzasadnienia, by tak się działo. Według stanowiska zajętego przez dr. Piotra Szajnera z Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej ktoś manipuluje cenami. Ekonomista Marek Zuber jednoznacznie stwierdza, że to spekulanci podbijają ceny. Uzasadniając swoje stanowisko, Zuber konkluduje: „Ceny w Polsce podbijane są przez spekulantów. To wielki kapitał kręci rynkiem. Działa to w prosty sposób. Mając duże środki, korporacje lokują je w cukrze, którego tak naprawdę nie potrzebują. W efekcie firmy, które potrzebują cukru do produkcji, nie mogą go dostać. To powoduje wzrost cen. Wtedy wielki kapitał postanawia sprzedać zapasy, które zgromadził. Na rynku jest panika, bo chociaż cukier znów się pojawia, jego cena utrzymuje się na wysokim poziomie”. A rząd i odpowiednie instytucje mające zapobiegać tego rodzaju praktykom zachowują się tak, jakby problemu nie było. Takie działanie sprawia, że cukrownicy oraz krajowe koncerny paliwowe, zwiększając marże, osiągają coraz to większe zyski, nie patrząc na coraz trudniejszą sytuację finansową społeczeństwa. Faktu, że w działalności koncernu – w tym przypadku Grupy Lotos – najważniejsze jest generowanie zysków, nie kryje jej prezes, który w wywiadzie udzielonym w styczniu br. Radiu PiN powiedział m.in.: „Zawsze są szanse na coraz lepsze wyniki (...), a dla zarządu jest to obowiązek, żeby wynik był coraz lepszy, a 1 mld zł (zysku) jest nie tylko w zasięgu, zaś granica 5 zł za litr paliwa to jest nie tylko granica psychologiczna, ale granica, którą musimy(!) przekroczyć”. Okazuje się, że koncerny paliwowe wykrzystują każdy, nawet najmniejszy wzrost ceny baryłki jako pretekst do zwiększania zysków. Z kolei spadki cen ropy na giełdach światowych niekoniecz-

nie przekładają się na relatywne do ich skali obniżki cen paliw wprowadzane przez koncerny.

Zdrowy wolny rynek to taki, na którym ceny reguluje prawo podaży i popytu, to taki rynek, który chroniony jest stosownym prawem i jego sprawną egzekucją przed tymi, którzy próbują wykorzystywać instrumenty sprzeczne z literą prawa, a takim bezsprzecznie jest spekulowanie cenami. Do czego może doprowadzić niekontrolowany liberalizm rynkowy kreowany przez Platformę Obywatelską, możemy przekonać się, obserwując niczym nieuzasadniony wzrost cen artykułów żywnościowych i paliw.

Na potwierdzenie tej tezy pozwolę sobie za jednym z dzienników podać fakty przemawiające za spekulacyjnymi działaniami, jakie mają miejsce na rynku.

Ceny paliwa

lipiec 2008

na światowych giełdach baryłka – 140 USD

na stacjach w Polsce litr Pb 95 – 4,70 zł;

marzec 2011

na światowych giełdach baryłka – 113,28 USD

na stacjach w Polsce litr Pb 95 – ponad 5 zł.

Ceny buraka cukrowego w skupie

styczeń 2011 – 0,93 zł za kg buraka, 3,20–3,30 zł/kg cukru w detalu

początek lutego 2011 – 0,75 zł za kg, 3,80–3,90 zł/kg cukru

koniec lutego – marzec 2011 – 0,66 zł za kg, ponad 5 zł/kg cukru.

Panie Premierze, obserwując, w jaki sposób drenowane są kieszenie Polaków zarówno przez decyzje rządu, jak i poczynania rynkowych spekulantów (przy całkowitej bierności rządu), należy zadać sobie pytanie, jak wiele uciążliwości będzie w stanie znieść polskie społeczeństwo, w którym 13 mln obywateli już chwili obecnej cierpi niedostatek^{*)}. To pytanie zadaję przede wszystkim Panu i Pańskim ministrom. To wy odpowiadacie za losy państwa i jego obywateli. To gwoli przypomnienia, gdybyście o tym zapomnieli.

Panie Premierze:

1. Czy rząd nie dostrzega faktów świadczących o nieuzasadnionym kreowaniu coraz to wyższych cen – szczególnie na artykuły żywnościowe – przez różnego rodzaju spekulantów?

2. Czy podnoszenie cen paliw do pułapów nigdy dotąd niemających miejsca w naszym kraju nie wpisuje się w założenia kierownictw koncernów naftowych funkcjonujących na naszym rynku, nastawionych przede wszystkim na generowanie coraz to wyższych zysków? Czy nie świadczy to o słabości naszego rynku, w którym nie reguły ekonomiczne, a raczej monopolistyczna pozycja na nim decyduje o możliwo-

ści windowania cen na poziom trudny do zaakceptowania przez społeczeństwo?

3. Czy rząd zamierza podjąć działania zapobiegające patologicznym sytuacjom na rynku, o których wcześniej wspominałem?

4. Czy wobec katastrofalnej sytuacji ekonomiczno-finansowej, jaka jest udziałem coraz to większego odsetka obywateli, Pański rząd ma do zaproponowania społeczeństwu rozwiązania pozwalające na godne życie, czy wyłącznie wegetowanie?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21678)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie planowanych zmian w projekcie rozporządzenia ministra sprawiedliwości dotyczącego nowych siedzib oraz obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych

Szanowny Panie Ministrze! Projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości, który ma wejść w życie 1 kwietnia 2011 r., ustala nowe siedziby oraz obszary właściwości zarówno sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych. Proponowane zmiany budzą moje zaniepokojenie. Najważniejszym czynnikiem, które przemawia za pozostawieniem sądów rejonowych w obecnych lokalizacjach, jest funkcjonowanie jednostek w ramach jednego województwa. Zmiany struktury terytorialnej sądów okręgowych w 2001 r., tak aby znajdowały się one w granicach tego samego województwa, miały swoje uzasadnienie – umożliwiły obniżenie kosztów i usprawniły współpracę m.in. organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości z Policją.

Nie bez znaczenia jest również spójność administracyjna. Przykładem dobrej współpracy i obniżania kosztów funkcjonowania mogą być sądy rejonowe w Ełku, Giżycku, Olecku i Piszcu. Prowadzą one wspólną politykę rachunkowości, co zapewnia jednolite prowadzenie ksiąg rachunkowych, ponoszenia wydatków. Jest to nierozdzielnie połączone z zapewnieniem łatwego obiegu informacji między sądami prowadzącymi księgi wieczyste i katastrzem nieruchomości, uproszczonym prowadzeniem obsługi bankowej sądów, funkcjonowaniem Krajowego Rejestru Sądowego w granicach województw.

Mając powyższe na uwadze, samorząd województwa warmińsko-mazurskiego oraz jednostki samorządu terytorialnego, których dotyczy projektowane rozporządzenie, podjęły od 2001 r. szereg inicjatyw i

^{*)} Raport Polskiej Koalicji Social Watch (PK SW) oraz Rady Wykonawczej Polskiego Komitetu Europejskiej Sieci Przeciwdziałania Ubóstwu (PK EAPN – European Anti-Poverty Network) przygotowany na Światowy Dzień Sprawiedliwości Społecznej (20.02.20011 r.), zatytułowany „Ubóstwo i wykluczenie społeczne w Polsce”.

działań, tworząc dogodną infrastrukturę komunikacyjną zapewniającą obywatelom właściwy dostęp do Sądu Okręgowego w Olsztynie, a jednocześnie do siedziby województwa. Umożliwia to mieszkańcom województwa załatwianie innych spraw pozostających w kompetencji wszelkich organów i instytucji mających siedzibę na terenie miasta Olsztyna.

Od wielu lat miasto Olsztyn wraz z Uniwersyteciem Warmińsko-Mazurskim podejmuje starania o utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego. Powołując w 2008 r. Wydział Prawa i Administracji na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie, władze uczelni otrzymały zapewnienie o utworzeniu w Olsztynie sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej. Absolwenci UWM byłiby zapleczem kadrowym dla nowo powstałych jednostek apelacyjnych. Zmian spodziewam się raczej w tym kierunku, a nie rozbitcia dobrze funkcjonujących jednostek.

Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na pytania:

Czemu ma służyć planowana zmiana?

Czy planowane jest utworzenie sądu apelacyjnego w Olsztynie?

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie poruszonych kwestii.

Z poważaniem

Poseł Janusz Cichoń

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21679)

do ministra finansów

**w sprawie naliczania podatku VAT
w przypadku prowadzenia prac
konserwatorskich przy obiektach
wpisanych do rejestru zabytków**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z nowelizacją ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r. pojawiły się zapytania środowiska konserwatorskiego o jednoznaczną interpretację przepisów odnośnie do naliczania podatku VAT w przypadku prac przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków.

Zgodnie z załącznikiem nr 4 do ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. prace konserwatorskie jako usługi związane z kulturą zwolnione były z podatku VAT. Wraz z wejściem w życie nowelizacji ustawy załącznik nr 4 z wykazem usług zwolnionych z VAT został uchylony.

Art. 43 ust. 1 pkt 33b obowiązującej ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r. mówi o zwolnieniu z podatku VAT usług kulturalnych wykonywanych przez indywidualnych twórców, artystów i wykonawców w rozumieniu przepisów o prawie autorskim. Środowisko konserwator-

skie uważa, że wyżej wymieniony przepis dotyczy również prac konserwatorskich.

Należy pamiętać, że większość prowadzonych prac jest działaniami wieloletnimi, perspektywicznymi, a umowy były zawierane podczas obowiązywania poprzednich zapisów ustawy i wprowadzenie od stycznia 23% podatku VAT doprowadzi do niezrealizowania wielu projektów. Tak drastyczne zwiększenie kosztów konserwacji zabytków – dziedzictwa kulturowego, dobra narodowego będzie miało negatywny wpływ na stan zachowania zabytków w Polsce.

Rozpatrując powyższy problem, należy również poruszyć kwestię jednoosobowych działalności gospodarczych, które zajmują się konserwacją zabytków, np. konserwacją zabytków ruchomych wpisanych na listę zabytków. Najczęstszymi odbiorcami tych prac są kościoły parafialne oraz jednostki sektora finansów publicznych, a powyższe działania konserwatorskie finansowane są ze środków publicznych.

Nasuwa się pytanie: Czy wykonywane prace konserwatorskie, wykonywane zarówno w ramach jednoosobowej działalności, jak i przez firmy zajmujące się renowacjami zabytków, są nadal zwolnione z VAT?

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie poruszonych kwestii.

Z poważaniem

Poseł Janusz Cichoń

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21680)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wyjaśnienia przyczyn opóźnień
prac projektowych dotyczących modernizacji
linii kolejowych będących własnością PKP
PLK SA i możliwych konsekwencji
dla pozyskiwania środków Unii Europejskiej
na rozwój linii kolejowych w Polsce**

Infrastruktura kolejowa, będąca własnością PKP Polskich Linii Kolejowych SA (PKP PLK SA), jest przestarzała i podlega modernizacji finansowanej, w znacznej części ze środków Unii Europejskiej. Modernizacja ta wymaga przeprowadzenia uprzednich, kosztownych prac projektowych, które są finansowane również w znacznej części przy użyciu środków Unii Europejskiej. Niejednokrotnie PKP PLK SA podpisuje z wykonawcami prac projektowych umowy zawierające postanowienia niekorzystne dla świadczących usługi projektowe, zawierające często m.in. postanowienia dotyczące kar umownych za opóźnienia w wykonaniu zadań określonych w umowach, niezależnie od przyczyny powstania tych opóźnień.

Jak mnie wielokrotnie informowano, do takich opóźnień dochodzi bardzo często z przyczyn leżących po stronie zamawiającego (tj. PKP PLK SA), w tym ze względu na przedłużające się procedury zatwierdzenia wykonanych prac projektowych przez PKP PLK SA, a także wprowadzane przez zamawiającego zmiany przyjętych uprzednio rozwiązań technicznych oraz zlecenie w ramach umowy dodatkowych, czasochłonnych prac projektowych. Powstałe w wyniku takich działań opóźnienia są następnie wykorzystywane przez zamawiającego do naliczania kar umownych. Ponadto niejednokrotnie kwestionowane są wartości dodatkowych prac wykonywanych na wyraźne żądanie zamawiającego. Zamawiający, działając w taki sposób, obniża należne wykonawcy wynagrodzenie, stosując potrącenie naliczonych przez siebie kar umownych. W tej sytuacji wykonawcy są często zmuszani do występowania na drogę sądową w celu uzyskania należnego wynagrodzenia. Często wypłata wynagrodzenia jest przedmiotem ugody. Na tle tego rodzaju sytuacji wątpliwości powzięła Komisja Europejska. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że przedmiotem zainteresowania KE jest niewykorzystanie środków przekazanych przez UE na projekty modernizacji infrastruktury kolejowej w Polsce oraz nienależyty sposób rozliczania umów z wykonawcami prac projektowych.

W związku z powyższym pozwałam sobie zadać Panu Premierowi następujące pytania:

1. Przy ilu projektach modernizacji linii kolejowych wystąpiły opóźnienia w realizacji prac projektowych? Jakiego było średnie opóźnienie w przygotowaniu dokumentacji projektowych i czego dotyczyły?

2. W ilu projektach modernizacji linii kolejowych PKP PLK SA po zawarciu umowy z projektantem zmieniła założenia realizacji linii kolejowych i dlaczego?

3. W ilu opóźnionych projektach firmy projektowe musiały finansować prace niezwiązane bezpośrednio z projektowaniem (np. geotechnika, geologia, prace geodezyjne) i jaki procent wartości umowy one stanowiły?

4. Jaki jest wpływ Ministerstwa Infrastruktury na umowy zawierane przez PKP PLK SA z wykonawcami prac projektowych modernizacji linii kolejowych? Czy w związku z finansowaniem prac projektowych ze środków Unii Europejskiej minister infrastruktury kontroluje umowy zawierane przez PKP PLK SA z wykonawcami prac projektowych?

5. Czy umowy takie były lub są przez ministra infrastruktury zatwierdzane? Dlaczego umowy przewidują tak wysokie kary za opóźnienia, często przerażające kwotę samego zamówienia, w sytuacji gdy większość opóźnień powstaje z przyczyn nieleżących po stronie wykonawców prac projektowych?

6. Ile postępowań sądowych zakończyło się lub toczy się przeciwko PKP PLK SA w związku z niewypłaceniem wynagrodzenia za realizowane prace projektowe dotyczące modernizacji linii kolejowych?

7. Jakie środki publiczne zostały wydane w związku z zapadłymi wyrokami lub zawartymi ugodami? Jakie środki unijne nie zostały wykorzystane (a więc utracone przez Polskę) w związku z wejściem przez PKP PLK SA w spory z wykonawcami prac projektowych?

8. Czy rząd jest w posiadaniu informacji o upadłościach lub utracie płynności finansowej przez firmy projektowe, wynikających z przedstawionej wyżej polityki PKP PLK SA?

9. Jak rząd ocenia działalność Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (powoływanej przez kierownictwo PKP PLK SA) oraz Branżowej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych, która prowadzi do opóźnień w realizacji projektów?

10. Jakie działania podjął minister infrastruktury, jako reprezentant Skarbu Państwa, w PKP PLK SA w celu eliminacji opóźnień wynikających z działań KOPI oraz BKOPI?

11. Na jakim etapie znajdują się rozmowy z Komisją Europejską dotyczące wykorzystania lub błędnego wykorzystania środków przeznaczonych na modernizację linii kolejowych w Polsce, w szczególności w części dotyczącej projektów? Jakiego jest zagrożenie, że już przyznane środki unijne nie zostaną wykorzystane?

12. Jakiego mogą być, zdaniem rządu, skutki finansowe dla prac projektowych związanych z modernizacją linii kolejowych w Polsce, wynikające ze stanowiska KE?

13. Czy w związku z zaistniałą sytuacją w ocenie rządu istnieje zagrożenie dla środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej przyznanych dla wsparcia modernizacji polskich linii kolejowych? Jakiego, sumarycznie, środków finansowych pochodzących z UE zostały utracone lub są zagrożone w związku z polityką PKP PLK SA związaną z udzielanymi zamówieniami na prace projektowe dotyczące modernizacji linii kolejowych?

Z poważaniem

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21681)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie braku reakcji polskich władz na kolejne niepodparte faktami publikacje książkowe żydowskiego pisarza Jana Tomasza Grossa i jego antypolskich wypowiedzi medialnych

Szanowny Panie Ministrze! W czasie II wojny światowej wielu Polaków życiem przyplaciło pomoc świadczoną Żydom. O skali pomocy, jakiej Polacy udzielali osobom narodowości żydowskiej, niech świadczy ilość

uhonorowań dokonanych przez Instytut Pamięci Męczenników i Bohaterów Holocaustu Yad Vashem w Jerozolimie. Spośród 22 tys. osób, którym przyznano medal „Sprawiedliwy wśród Narodów Świata”, ponad 6 tys. stanowią Polacy. Pragnę przypomnieć, że nie gdzie indziej jak w Polsce powstała jedyna w swym rodzaju organizacja podziemna działająca w latach 1942–1945, której zadaniem było niesienie pomocy dla Żydów w gettach oraz poza nimi. Została ona utworzona przez polski rząd na uchodźstwie pod nazwą Rada Pomocy Żydom przy Delegacie Rządu RP na Kraj i konspiracyjnym kryptonimem „Żegota”. Jednym z kierunków działania „Żegoty” było przygotowywanie fałszywych dokumentów, m.in. we współpracy ze wspólnotami zakonnymi zaopatrywano Żydów w katolickie metryki chrztu, które pomagały im ocaleć. W sumie wydano osobom pochodzenia żydowskiego ok. 60 tys. fałszywych dokumentów.

Jakże cynicznie w tym kontekście jawi się stanowisko zaprezentowane przez Jana Tomasza Grossa, autora kolejnej kontrowersyjnej – ujmując rzecz najdelikatniej – książki „Złote żniwa”, który stwierdził, „że zjawiskiem powszechnym na całym terenie okupacji niemieckiej (w Polsce) było traktowanie Żydów przez ludność autochtoniczną w sposób nieprzyjazny. Jeśli chodzi o pomaganie Żydom, to było to marginalne zjawisko”. To skandal, że rząd polski nie podjął żadnych działań, które położyłyby kres dalszemu szkalowaniu przez Grossa Polaków i przeinaczaniu rzeczywistych faktów historycznych. Z jednej strony pragnąc przypomnieć, że negowanie holokaustu jest prawnie karane^{*)}, trudno z drugiej przejść do porządku dziennego nad faktem kreowania przez Grossa wypaczonego obrazu relacji polsko-żydowskich i negowania przez niego historycznie udokumentowanych faktów. Czy w takim przypadku nie powinny obowiązywać takie same kanony prawne, jak w przypadku negowania zbrodni popełnionych na narodzie żydowskim podczas II wojny światowej? To pytanie do Pana Ministra i odpowiednich instytucji powołanych do ochrony prawdy i faktów historycznych.

Panie Ministrze:

Dlaczego rząd i kompetentne instytucje nie podejmują działań obnażających cyniczne i dalekie od prawdy postępowanie Jana Tomasza Grossa? Dlaczego nie podejmuje się skutecznych i zdecydowanych kroków w obronie prawdy historycznej i działań Polaków świadczących pomoc osobom narodowości żydowskiej – często z narażeniem własnego życia i życia bliskich – w czasie II wojny światowej?

Czy rząd zamierza podjąć kroki skutkujące postawieniem zapory przed dalszymi napastliwymi publi-

^{*)} Art. 55. Kto publicznie i wbrew faktom zaprzecza zbrodniom, o których mowa w art. 1 pkt 1 (zbrodnie nazistowskie, komunistyczne i inne przestępstwa stanowiące zbrodnie przeciwko pokojowi, ludzkości lub zbrodnie wojenne), podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 3. Wyrok podawany jest do publicznej wiadomości. (Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424.)

kacjami i wypowiedziami Grossa skierowanymi przeciw narodowi polskiemu?

Czy w pełni zamierzone i cynicznie propagowane antypolskie treści nie powinny podlegać – podobnie jak w chwili obecnej ma to miejsce z wypowiedziami i hasłami antyżydowskimi – usankcjonowaniu prawnemu?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21682)

do ministra obrony narodowej

w sprawie uhonorowania wicemarszałka Sejmu RP śp. Jerzego Szmajdzińskiego

Szanowny Panie Ministrze! Tragiczna katastrofa w Smoleńsku przerwała życie wielu wybitnych Polaków. W listopadzie ubiegłego roku w siedzibie ministra obrony narodowej odbyły się uroczystości upamiętniające ofiary katastrofy lotniczej pod Smoleńskiem, podczas których nadano imię śp. Stanisława Jerzego Komorowskiego, podsekretarza stanu w MON, sali konferencyjnej. W katastrofie samolotu prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego pod Smoleńskiem, w drodze do Katynia, zginął również Jerzy Szmajdziński, wicemarszałek Sejmu RP, kandydat SLD i Porozumienia Społecznego na prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, minister obrony narodowej w latach 2001–2005.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy zechce Pan Minister w sposób szczególny uhonorować śp. Jerzego Szmajdzińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, który wraz z wieloma wybitnymi politykami zginął tragicznie w katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21683)

do ministra finansów

w sprawie braku dialogu pomiędzy stroną rządową i przedstawicielami Służby Celnej o skutkach procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych

Szanowny Panie Ministrze! Od początku 2011 r. funkcjonariusze celni pełnią służbę na nowo utwo-

rzonych stanowiskach służbowych, które zostały określone w akcie wykonawczym do ustawy o Służbie Celnej. Przedstawiciele Służby Celnej uważają, że akty prawne wdrożone wraz z opisem i wartościowaniem stanowisk są przepisami szkodliwymi dla Służby Celnej i ogółu jej funkcjonariuszy oraz mają wpływ na pogorszenie jakości obsługi i bezpieczeństwa obywateli Unii Europejskiej. Zarządzenie w sprawie dokonywania opisu i wartościowania stanowisk funkcjonariuszy celnych oraz rozporządzenie w sprawie stanowisk służbowych są zdaniem funkcjonariuszy w rzeczywistości przepisami martwymi, stosowanymi jedynie w zależności od wygody organów Służby Celnej.

Celem wartościowania jest też wprowadzenie uzasadnienia dla sprzeniewierzenia publicznych środków poprzez ich rozdysponowanie w sposób umożliwiający podwyżki miesięczne rzędu nawet 2 tys. zł i wypłatę wyrównań wybranym funkcjonariuszom, jednocześnie pozbawiając podwyżek ogromnej większości funkcjonariuszy odpowiedzialnych za kontrolę, zwalczających hazard, nadzorujących akcyzę, mających bezpośredni kontakt z przedsiębiorcą i zatrudnionych na zewnętrznej granicy UE oraz w oddziałach celnych wewnętrznych. Wdrożenie procesu wartościowania i opisu stanowisk spowodowało także degradację wielu doświadczonych funkcjonariuszy. Projekt wdrażany w Służbie Celnej jest uznawany w środowisku funkcjonariuszy celnych za eksperymentalny oraz mający negatywny wpływ na motywację celników oraz ich poziom zaangażowania się w realizowane zadania.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister podejmie dialog z przedstawicielami Służby Celnej i zapozna się z sytuacją funkcjonariuszy celnych spowodowaną wdrażaniem procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21684)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wyceny gruntów rolników
wywłaszczonych pod budowę obwodnicy
Bojanowa i Rawicza w ciągu drogi S5
w woj. wielkopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Od lipca ubiegłego roku trwa budowa obwodnicy Bojanowa i Rawicza w ciągu drogi ekspresowej S5 w województwie wielkopolskim. Niestety, mimo że od wydania decyzji wy-

właszczeniowych minęło już ponad pół roku, nadal wielu rolników nie otrzymało odszkodowania za odebrany im grunt pod budowę drogi ekspresowej. Zdają sobie sprawę, że wiele osób nie zgodziło się na przedstawioną im propozycję odszkodowania, ale trudno ich nie zrozumieć, skoro wcześniej rzeczoznawcy przedstawili im wyceny na o wiele większe kwoty. Brak było w ogóle w tej kwestii współpracy między Urzędem Wojewódzkim a GDDKiA, bowiem dokonane oszacowania najpierw pokazywano rolnikom, a dopiero potem przedstawicielom GDDKiA. Występują rażące różnice w wypłatach wynagrodzeń, np. jednemu rolnikowi za 1 m² wypłaca się kwotę 15,38 zł, a drugiemu np. 35,20 zł. Powoduje to sytuację podejrzeń co do prawidłowości prowadzonych wycen.

Zwracam się zatem do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego mimo upływu 8 miesięcy od daty wywłaszczenia wielu rolników nie otrzymało jeszcze odszkodowania?
2. Ilu rolnikom i w stosunku do ilu działek nie wypłacono odszkodowań?
3. Kiedy należy spodziewać się, że rolnicy przy budowanej drodze ekspresowej S5 (Kaczkowo – Korzeńsko) otrzymają należne odszkodowania?
4. Co jest powodem tak rażących różnic w wysokości wycen od 15 zł/m² do 35 zł/m²?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21685)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych
przez Radę Ministrów wobec narodowego
operatora pocztowego Poczty Polskiej SA**

Polacy są dumni z narodowego operatora pocztowego Poczty Polskiej SA. Niestety w ostatnich latach prowadzone są działania, których celem jest doprowadzenie do likwidacji spółki.

Wielokrotnie podejmowałem interwencje mające na celu zatrzymanie przedmiotowego procesu.

Szczególnie w ostatnim czasie można zauważyć nasilenie działań rządu wobec Poczty Polskiej SA polegających m.in. na:

- 1) planowanej przez rząd likwidacji ponad 4,9 tys. etatów. Wśród grup zawodowych objętych zwolnieniami wymienia się listonoszy, naczelników urzędów pocztowych oraz pracowników zajmujących się bezpośrednią obsługą klientów;
- 2) likwidacji 3 tys. z 5 tys. urzędów pocztowych. Przedmiotowe działania uniemożliwią mieszkańcom

małych miast i wsi dostęp do usług pocztowych. Nastąpi utrata rynku oraz likwidacja miejsc pracy;

3) strategia spółki Poczta Polska SA na lata 2010–2015 zmierza do zmarginalizowania Podlasia. Tworzy się 6 makroregionów: Warszawa, Gdańsk, Poznań, Katowice, Kraków i Łódź, zaś Białystok został przyłączony do Warszawy.

Za dwa lata polski rynek pocztowy zostanie otwarty dla wszystkich operatorów europejskich. Podejmowanie przedmiotowych działań zmierzających do niszczenia naszego operatora narodowego spowoduje, że Poczta Polska SA nie będzie w stanie konkurować z podmiotami zagranicznymi. Po Poczcie Polskiej pozostanie tylko szkielet, łatwy do taniego przejęcia.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do Pana Premiera o zaniechanie działań mających na celu likwidację Poczty Polskiej SA. W szczególności proszę o wyjaśnienie następujących kwestii:

1. Dlaczego przeprowadza się zwolnienia grupowe, mając na uwadze fakt, że w 2010 r. wypracowano 1 mln godzin nadliczbowych?

2. Dlaczego poczta wycofuje się ze świadczenia najbardziej rozwojowych i przyszłościowych usług (np. kurierskich)?

3. Dlaczego wprowadzono w Centrum Poczty złe programy informatyczne?

4. Czy Polacy nie zasługują na dobre usługi pocztowe i czy likwidacja sieci urzędów pocztowych nie pogorszy dostępu do usług pocztowych, co w szczególności będzie miało bardzo dotkliwie skutki dla polskiej wsi?

5. Dlaczego podjęto decyzję o tworzeniu wewnętrznej konkurencji dla Poczty Polskiej SA, posługującej się nowym logo?

6. Jak ocenili likwidację własnej sieci usług pocztowych niezależni eksperci?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21686)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie ochrony danych osobowych uczniów

Szanowna Pani Minister! Ze środków masowego przekazu, jak również bezpośrednio od zainteresowanych osób docierają do nas informacje dotyczące przypadków ujawniania danych osobowych uczniów. Z powyższych wiadomości wynika, że problem jest największy na najniższym szczeblu kształcenia, tj. w szkołach podstawowych. W wielu placówkach edukacyjnych podczas zebrań nauczycieli lub ich spotkań z rodzicami poruszane są zagadnienia ingerujące w istotny sposób w prywatność uczniów, w tym ujaw-

niane są tzw. dane wrażliwe, w szczególności dotyczące chorób lub trudnej sytuacji rodzinnej.

Oczywiste jest, że prawidłowe funkcjonowanie szkół i prowadzenie procesu nauczania wymaga zbierania i upubliczniania pewnych danych osobowych. Powstaje jednak pytanie, czy działania te są dokonywane ze świadomością istniejących regulacji prawnych i z troską o zachowanie prywatności uczniów. Jak wynika z rozmów z osobami, których ten problem dotyczy, wiele z nich nie protestuje z obawy przed negatywnymi konsekwencjami dla ucznia w szkole. Powyższe zagadnienie powinno być zatem przedmiotem odgórnych, systematycznych działań w szczególności w zakresie szkolenia nauczycieli.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy nauczyciele przechodzą szkolenia z zakresu ochrony danych osobowych?

2. Jakie inne działania podejmuje ministerstwo w celu zapewnienia ochrony danych osobowych i prywatności uczniów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21687)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie możliwości przesunięcia środków w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego na poddziałanie 6.1.2

Pani Minister! W wielu urzędach pracy istnieje ryzyko konieczności zastosowania zwolnień grupowych w stosunku do części pracowników kluczowych, tj. doradców zawodowych i pośredników pracy. Zwolnienie grozi ok. 20% fachowców. W sytuacji pogłębiającego się bezrobocia rola tych właśnie pracowników wydaje się być nieoceniona. Są to osoby tworzące ścieżki kariery zawodowej, pomagające bezrobotnym dostosować się do zmieniających się warunków na rynku pracy. W obliczu dość drastycznych cięć środków na formy aktywizacji zawodowej ci właśnie ludzie będą szczególnie potrzebni.

Wynagrodzenia tych osób finansowane były ze środków EFS poddziałania 6.1.2: Wsparcie powiatowych i wojewódzkich urzędów pracy w realizacji zadań na rzecz aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych w regionie.

Niektóre województwa, w tym np. woj. łódzkie, które reprezentujemy, wykorzystało limit środków europejskich przewidzianych w tym poddziałaniu na

lata 2007–2013. Dodać należy, że limity te zostały wykorzystane w najbardziej aktywnych województwach.

W związku z taką sytuacją kierujemy do Pani Minister pytania:

1. Czy rząd rozważa możliwość przesunięcia środków z innych działań EFS na poddziałanie 6.1.2?
2. Jeśli tak, to w jakim terminie można się spodziewać decyzji?
3. Jeśli nie, prosimy o podanie powodów.

Z poważaniem

Posłowie Dorota Rutkowska
i Cezary Tomczyk

Warszawa, dnia 4 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21688)

do ministra zdrowia
oraz
ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektowanego systemu
kształcenia ratowników medycznych**

W związku z reformą szkolnictwa trwają prace nad systemowymi rozwiązaniami m.in. kształcenia kadr medycznych, w tym na potrzeby systemu ratownictwa medycznego. Według środowisk oświatowych rozważane są dwie koncepcje rozwiązań systemowych:

- 1) proponowana przez Ministerstwo Zdrowia, polegająca na likwidacji szkół policealnych i przeniesienia kształcenia na poziom studiów wyższych,
- 2) koncepcja MEN polegająca na likwidacji kształcenia realizowanego w szkołach policealnych na rzecz kształcenia w formie kursów.

Przedstawione koncepcje wywołują liczne dyskusje w środowiskach nie tylko oświatowych. Konwent Marszałków Województw RP przedstawił swoje stanowisko w związku z projektem likwidacji kształcenia w zawodzie ratownik medyczny na poziomie średnim w szkołach policealnych. Konwent postuluje o ponowne rozważenie projektowanych zmian w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym w zakresie wymagań kwalifikacyjnych ratowników medycznych, w szczególności utrzymania kształcenia na poziomie policealnym, przy jednoczesnym stworzeniu warunków do kształcenia akademickiego.

W uzasadnieniu konwent wyraża stanowisko, iż obecnie system ratownictwa medycznego odczuwa niedobór ratowników, a zatem zaprzestanie kształcenia w szkołach policealnych może wpłynąć na zmniejszenie zatrudnienia w zawodzie. Uczelnie wyższe głównie usytuowane są w dużych miastach, na-

tomiast szkoły policealne na terenie całego kraju zapewniają bardziej dogodny dostęp do edukacji. Ponadto istniejąca baza dydaktyczna wraz z doświadczoną, profesjonalną kadrą specjalistów zaspokajają wymogi jakości kształcenia, dzięki czemu absolwenci obecnych szkół są dobrze przygotowani do wykonywania zadań zawodowych, zarówno pod względem teoretycznym, jak i praktycznym.

Wprowadzony w 2006 r. zewnętrzny egzamin potwierdzający kwalifikacje zawodowe oraz standardy wymagań egzaminacyjnych ujednoliciły wymagania dotyczące kształcenia w tym zawodzie, co także stało się gwarantem wysokiego poziomu nauczania. Po zdaniu egzaminu absolwenci otrzymują dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe i tytuł zawodu: ratownik medyczny, wraz z certyfikatem „Europass”, który jest licencją na wykonywanie zawodu ratownika w krajach Unii Europejskiej.

W odniesieniu do koncepcji MEN Zarząd Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Na Rzecz Policealnego Szkolnictwa Medycznego i Społecznego w Poznaniu wyraża zaniepokojenie planowaną przez Ministerstwo Edukacji Narodowej transformacją kształcenia w zawodach medycznych, polegającą na likwidacji kształcenia realizowanego w szkołach policealnych na rzecz kształcenia w formie kursów.

Przeniesienie kształcenia ze szkół policealnych na poziom kursów budzi zaniepokojenie o jakość kształcenia w zawodach medycznych, których wykonywanie wiąże się z odpowiedzialnością za ludzkie zdrowie i życie. Specyfika pracy w systemie ochrony zdrowia wymaga gruntownej wiedzy i wysokich umiejętności zawodowych. Zasadny wydaje się niepokój o jakość wiedzy wyniesionej z kształcenia w formie kursów. Istniejąca baza dydaktyczna wraz z doświadczoną, profesjonalną kadrą specjalistów zaspokajają wymogi jakości kształcenia, dzięki czemu absolwenci obecnych szkół są dobrze przygotowani do wykonywania zadań zawodowych, zarówno pod względem teoretycznym, jak i praktycznym.

Utrzymanie wielopoziomowego systemu kształcenia w zawodzie ratownik medyczny (szkoła policealna – licencjat – studia magisterskie) wydaje się zasadne. Kraje europejskie kształcą personel medyczny na różnych poziomach. Absolwenci kierunku ratownik medyczny w szkołach policealnych osiągają kompetencje porównywalne z innymi państwami UE, czego potwierdzeniem jest dokument „Europass”. Ponadto w odniesieniu do zawodu ratownika medycznego nie ma dyrektyw sektorowych, które nakazywałyby ujednoczenie kształcenia w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

W związku z wzrostem zainteresowania młodzieży zawodami medycznymi oraz mając na względzie najlepszą i najbardziej skuteczną metodę kształcenia ratowników medycznych, zwracamy się do resortu zdrowia oraz resortu edukacji z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi konsultacje z Ministerstwem Edukacji Narodowej przy przy-

gotowywaniu projektowanego systemu kształcenia ratowników medycznych?

2. Jakie propozycje brane są pod uwagę przy projekcie nowelizacji ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym?

3. Czy kształcenie ratowników medycznych tylko na poziomie akademickim nie spowoduje, jak to ma miejsce w przypadku pielęgniarek, niedoboru ratowników medycznych w systemie opieki zdrowotnej?

4. Czy przeniesienie kształcenia ze szkół policealnych na poziom kursów nie spowoduje obniżenia jakości kształcenia ratowników medycznych?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Piotr Nowak
i Arkady Fiedler

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21689)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wycofania przez Rzeczpospolitą
Polską zastrzeżeń do art. 7 i art. 38
Konwencji o prawach dziecka**

Szanowna Pani Minister! Resortowi edukacji została powierzona koordynacja realizacji praw dziecka wynikających z umów międzynarodowych, a w szczególności Konwencji o prawach dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 20 listopada 1989 r. (Dz. U z 1991 r. Nr 120, poz. 526). Rzeczpospolita Polska, ratyfikując konwencję, zgłosiła dwa zastrzeżenia:

1) w odniesieniu do art. 7 konwencji Rzeczpospolita zastrzega, że prawo dziecka przysposobionego do poznania rodziców naturalnych będzie podlegało ograniczeniu poprzez obowiązywanie rozwiązań prawnych umożliwiających przysposabiającym zachowanie tajemnicy pochodzenia dziecka;

2) Rzeczpospolita Polska zastrzega, że o granicy wieku, od której dopuszczalne jest powołanie do służby wojskowej lub podobnej oraz uczestnictwo w działaniach zbrojnych, rozstrzyga prawo Rzeczypospolitej Polskiej. Granica ta nie może być niższa niż przewidziana w art. 38 konwencji: „Państwa Strony podejmą wszelkie możliwe kroki dla zapewnienia, aby osoby, które nie osiągnęły wieku piętnastu lat, nie brały bezpośredniego udziału w działaniach zbrojnych”.

W świetle obowiązującego prawa utrzymywanie powyższych zastrzeżeń jest bezzasadne. Przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego stanowią, że osoba przysposabiana powinna być wysłuchana po ukończeniu 13. roku życia oraz że przysposobiony pełnoletni ma prawo żądać wglądu do akt stanu cywilnego.

Dlatego też zastrzeżenie wskazujące na potrzebę zachowania w tajemnicy adopcji jest bezprzedmiotowe. Również zastrzeżenie dotyczące granicy wieku dopuszczającej do powołania do służby wojskowej wydaje się zbędne z uwagi na obowiązujące prawo wewnętrzne.

Należy mieć na uwadze, że w ostatnim raporcie Komitet Praw Dziecka zasygnalizował, iż Polska powinna kontynuować i ukończyć proces wycofania zastrzeżeń do konwencji.

Zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Dlaczego pomimo licznych apeli rzecznika praw dziecka w sprawie konieczności wycofania zastrzeżeń do konwencji (wystąpienia generalnie z dnia 26 stycznia 2009 r., 26 października 2009 r. oraz z 8 lutego 2011 r.) nie uregulowano tej kwestii do tej pory? Proszę Panią Minister o przedstawienie wszystkich działań podjętych przez resort w tym zakresie.

Z poważaniem

Poseł Magdalena Kochan

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21690)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zasad finansowania przygotowań
olimpijskich z budżetu państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Z dokumentów resortu wynika, że racjonalizacja systemu przygotowań olimpijskich w 2011 r. będzie polegać na kontynuacji modelu ukierunkowanego na pełne zabezpieczenie potrzeb szkoleniowych najbardziej utalentowanych zawodników, mających szansę na medale olimpijskie. Na ten cel przeznaczono w budżecie państwa w 2011 r. kwotę 30 mln zł. Bieżący rok będzie rokiem decydującym o kwalifikacjach olimpijskich przed igrzyskami w Londynie.

Wobec powyższego prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu zawodników w 2011 r. będzie objętych indywidualnym programem przygotowań do igrzysk w Londynie i Soczi?

2. Prosimy o imienny wykaz zawodników wraz z podaniem przyznanych im kwot na rok 2011, którzy uczestniczą w programach Klub Polska – Londyn 2012 i Klub Polska – Soczi 2014.

3. Jaki jest obieg pieniędzy publicznych przeznaczonych na realizację ww. programów?

4. Kto podejmuje decyzje i podpisuje umowy ze sztabem szkoleniowym poszczególnych zawodników zakwalifikowanych do programu?

5. Jakie są kryteria kwalifikacji do udziału w programie i kto podejmuje imienne decyzje o włączeniu poszczególnych zawodników do programu?

6. W jaki sposób resort wspiera przygotowania do igrzysk olimpijskich pozostałych polskich sportowców, w tym gry zespołowe?

7. W jaki sposób i ile środków finansowych przeznaczony się w 2011 r. na przygotowania do igrzysk paraolimpijskich i światowych igrzysk głuchych?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21691)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie inwestycji sportowych
realizowanych w 2011 r. z dofinansowaniem
środków z Funduszu Rozwoju Kultury
Fizycznej**

Szanowny Panie Ministrze! Wyrażamy zaniepokojenie w związku z informacją przekazaną na posiedzeniu Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki, dotyczącą planowanej struktury wydatków inwestycyjnych.

Resort planuje przeznaczyć na inwestycje w ramach limitów wojewódzkich kwotę 139 894 tys. zł, tj. 44,8% ogółu wydatków na inwestycje. Relacja tych wydatków przez wiele lat wynosiła 70%, 60%, ewentualnie 50% na rzecz inwestycji wojewódzkich. Taka struktura wydatków na inwestycje powoduje ogromne niezadowolenie samorządów wojewódzkich. Rząd od początku kadencji centralizuje wydatki na inwestycje sportowe ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. Jak wiemy, tak są realizowane inne programy i wydawane środki finansowe z budżetu na program Orlik 2012.

Jednak prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy tak drastyczne przesunięcie środków funduszu na inwestycje sportowe kosztem inwestycji wojewódzkich jest celowym działaniem resortu, czy wynika tylko z obniżonych wpływów do funduszu?

2. Jakie środki finansowe z funduszu przeznaczono w latach 1997–2010 na dofinansowanie inwestycji sportowych ogółem z podziałem na inwestycje o szczególnym znaczeniu dla sportu oraz inwestycje o charakterze wojewódzkim?

3. Prosimy o podanie limitów wydatków na dofinansowanie inwestycji wojewódzkich w 2011 r. we

wszystkich województwach. Czy te limity odzwierciedlają stosowany algorytm podziału na województwa?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21692)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. zachodniopomorskim**

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska planowała zamknięcie 3 tys. swoich oddziałów i zwolnienie blisko 5 tys. pracowników. Plan był rozpisany na 3 lata. Działania te miały doprowadzić do zmniejszenia sieci operatora do około 2 tys. oddziałów. Uzyskane w ten sposób oszczędności miały poprawić wyniki finansowe operatora, którego pozycję stale osłabia prywatna konkurencja. Przez 5 lat Poczta Polska miała zaoszczędzić ok. 1,7 mld zł.

Nowy prezes Poczty Polskiej podjął decyzję o wstrzymaniu procesu likwidacji oddziałów. Nie wycofał się z zamiaru uruchomienia agencji pocztowych w tych miastach, gdzie z usług operatora korzysta więcej klientów. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile dotychczas oddziałów Poczty Polskiej zamknięto w województwie?

2. Ile osób utraciło w związku z tym pracę w Poczcie Polskiej w województwie?

3. Ile dotychczas utworzono na terenie województwa agencji poczty i ile powstało w ten sposób nowych miejsc pracy?

Poseł Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21693)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. wielkopolskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21694)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA
w woj. warmińsko-mazurskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21695)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. świętokrzyskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21696)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. śląskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21697)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. pomorskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21698)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. podlaskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21699)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. opolskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21700)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. mazowieckim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21701)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21702)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. łódzkim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21703)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21704)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej w woj. lubuskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21705)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. lubelskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21706)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj.
kujawsko-pomorskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21707)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów likwidacji oddziałów
Poczty Polskiej SA w woj. dolnośląskim**

Patrz interpelacja nr 21692, str. 63.

Interpelacja
(nr 21708)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zasłonięcia krzyża w trakcie
przemówienia w Zespole Szkół Katolickich
we Włocławku**

Szanowna Pani Minister! Media informują o tym, że krzyż okazał się przeszkodą w wystąpieniu Pani Minister w Zespole Szkół Katolickich im. ks. Jana Długosza we Włocławku. Został więc zasłonięty na czas przemówienia. Zanim Pani Minister zaczęła przemawiać, wicedyrektor z zaskoczeniem zauważy-

ła, że krzyż został zasłonięty planszą z napisem: Włocławek. Bez wahania odsłoniła znak męczeństwa Chrystusa. Ale gdy tylko podeszła do drzwi, banner ponownie go zasłaniał. – W tym momencie podbiegł do mnie człowiek z otoczenia minister Hall i bardzo stanowczo zakazał mi przesuwania banneru. Zapytałam, o co mu chodzi. W odpowiedzi usłyszałam: To ma zasłaniać krzyż! – relacjonuje K. Z. – Nie pomogły argumenty, że jest to odwzorowanie panoramy naszego miasta. Mężczyzna skwitował je wypowiedzią: To tylko pani wie, a my nie jesteśmy na spotkaniu modlitewnym – przytacza wicedyrektor. Jako osobę wierzącą bardzo mnie to zabolalo – dodaje.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy było to tylko nadużycie samych pracowników, czy może realizacja wcześniejszych, z góry założonych ustaleń?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21709)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wysokości najniższego
wynagrodzenia**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że Polacy zasługują na wyższe pensje. Choć koszty życia bezustannie pną się w górę, a drożyzna pustoszy nasze portfele, pensje Polaków stoją w miejscu. Od zeszłego roku płaca minimalna wzrosła zaledwie o 69 zł. Tak niewielka podwyżka nie jest w stanie zrekomensować Polakom drożyzny, jaką wywołała tegoroczna podwyżka choćby podatku VAT. Setki tysięcy rodzin łapie się za portfele i rezygnuje z zakupu wielu produktów. Tymczasem obywatele Irlandii, Belgii czy Hiszpanii nie muszą stawać przed takimi dylematami. Bo jak wynika z najnowszych badań Eurostatu, najniższe zarobki obywateli państw Unii Europejskiej są nawet kilkakrotnie wyższe niż w Polsce. Zarobki Polaków drastycznie różnią się od pensji w innych państwach. Jak sprawdził Eurostat, pod względem wysokości płacy minimalnej nasz kraj znajduje się daleko za europejską czołówką. Zdecydowanie mniej od nas zarabiają za to Litwini, Rumuni i Bułgarzy. Tymczasem w państwach, do grona których od lat aspirujemy, płaca minimalna wynosi nawet kilka razy więcej niż w Polsce. Dla przykładu najniższe wynagrodzenie w Irlandii, o której często lubił mówić premier Donald Tusk (54 l.), to prawie 6 tys. zł! A to wcale nie najwięcej, gdyż w Luksemburgu po przeliczeniu na złotówki najniższa pensja wynosi ponad 7 tys. zł. To są pieniądze, za które bardzo trudno jest wyżywić się wielu polskim rodzinom. Od początku roku znacznie drożeją podstawowe artyku-

ły żywnościowe, w tym np. cukier o 100%, pieczywo czy paliwa. To poważnie odbija się na kieszeni właśnie tych najmniej zamożnych, ale przecież pracujących Polaków. Nie może być tak, że osoba uczciwie pracująca po 8 godz. dziennie nie jest w stanie się utrzymać.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby najmniej zarabiającym Polakom żyło się lepiej?

3. Czy ministerstwo zamierza w najbliższym czasie podnieść płacę minimalną?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21710)

do ministra zdrowia

**w sprawie używania jednorazówek
przez szpitale**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że szpitale kilkakrotnie używają jednorazówek. Ponad połowa szpitali kilkakrotnie wykorzystuje sprzęt jednorazowego użytku. Podobno wszystkiemu winne są pieniądze, bo często sterylizacja jest tańsza niż nowy sprzęt. Dyrektorzy placówek twierdzą jednak, że pacjenci są bezpieczni, a więcej zła może wyrządzić niewłaściwa higiena rąk. O procederze poinformowała Iza Gospodarcza Polmed zrzeszająca firmy sprzedające sprzęt medyczny. „Rzeczpospolita” zapytała o to dyrektorów kilku placówek. Wszyscy twierdzą, że u nich nic takiego nie ma miejsca, ale słyszeli, że w innych szpitalach to standard. Część sprzętu niszczy się w czasie sterylizacji, ale i na to medycy znaleźli sposób. Wprowadza się wewnętrzne ograniczenia, np. tubę do ułatwienia oddychania (według producenta jednorazową) sterylizuje się i wykorzystuje ją „tylko” pięć razy.

Jeden z byłych dyrektorów szpitala w Warszawie mówi, iż tam, gdzie sterylizacja jest droższa niż sprzęt jednorazowy, nie robi się jej. Jeśli jest opłacalna dla placówki, pokusa oszczędności jest bardzo duża.

Od 1 stycznia za takie praktyki na szpitale można nakładać kary, ponieważ mimo wszystko, jak sama nazwa wskazuje to sprzęt jednorazowego użytku, a nie wielokrotnego po wcześniejszej sterylizacji. Jednak jak zwraca uwagę dyrektor szpitala w Grudziądzu, to producent, a nie państwowa Agencja Oceny Technologii Medycznych ocenia, czy sprzęt można wykorzystać po sterylizacji. A producent ma przecież interes w tym, by sprzedać jak najwięcej.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo sprawuje kontrolę nad listą jednorazówek?

2. W jaki sposób ministerstwo nadzoruje właściwe wykorzystywanie sprzętu jednorazowego użytku?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21711)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wszczęcia dochodzenia
przez litewską prokuraturę dotyczącego
materiałów zamieszczonych na polskim
portalu Kresowy.pl**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że Prokuratura Generalna Litwy wszczęła dochodzenie w sprawie zamieszczonych na polskim portalu Kresowy.pl materiałów, w których, jej zdaniem, można się dopatrzeć próby naruszenia suwerenności Litwy przy użyciu siły.

Dochodzenie wszczęto na wniosek posła Związku Ojczyzny Gintarasa Songailys, członka partii rządzącej Litwą, znanego z antypolskiego nastawienia. Jego zdaniem większość filmów zamieszczonych na portalu nosi znamiona szowinizmu, agresywnego rewanżyzmu, a nawet ma charakter ekspansjonistyczny. Według posła w niektórych materiałach filmowych na portalu Kresowy.pl roszczenia terytorialne są wysuwane nie tylko wobec Litwy, Białorusi, Ukrainy, ale też wobec Czech, Słowacji, Niemiec, a nawet Rosji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych zamierza podjąć jakieś działania w tej sprawie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21712)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wprowadzenia zakazu wjazdu
do UE Władimira Putina**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że w wywiadzie dla popularnej litewskiej gazety „Lietuvos Avizė”, opublikowanym 10 marca 2011 r., minister spraw zagranicznych Łotwy Ģirts Valdis Kristovskis z przykrością zauważył, iż wśród krajów UE nie ma jednolitego stanowiska odnośnie do wniesienia na czarną listę nie tylko prezydenta Białorusi Aleksandra Łukaszenki, lecz również premiera Rosji

Władimira Putina. W odpowiedzi na pytanie dziennikarza, czy można zrobić tak, żeby zablokować wjazd do UE nie tylko białoruskim, lecz również rosyjskim urzędnikom, wśród nich Władimirowi Putinowi, „który niedawno odwiedził Brukselę i został przyjęty na wysokim szczeblu”, szef łotewskiego MSZ odpowiedział: „Niestety, w polityce nie zawsze wszystko odbywa się według jednego kryterium. Są różne układy sił, interesów i często właśnie one określają stosunek do tego lub innego państwa”.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie jest stanowisko polskiego rządu w tej sprawie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21713)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie apelu Światowego Kongresu
Żydowskiego o restytucję**

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że Światowy Kongres Żydowski apeluje do Polski o restytucję. Ocaleni z zagłady potrzebują rekompensat za mienie utracone w Polsce, aby radzić sobie z problemami starości – mówi sekretarz generalny WJC Michael Schneider. Podobnie jak przewodniczący Światowej Organizacji ds. Restytucji Mienia Żydowskiego (WJRO) Ronald S. Lauder, Schneider sugerował, że Polskę powinno być stać na rekompensaty, ponieważ „wydaje się być w lepszej sytuacji ekonomicznej niż trzy lata temu”. Wyraził żal, że sprawa restytucji żydowskiego mienia prywatnego ciągnie się tak długo: Sprawa ta ciągnie się od wielu lat. Za każdym razem, kiedy wydaje się, że dochodzimy do rozwiązania problemu, następuje zmiana rządu w Polsce i musimy zaczynać znowu z nowym rządem – powiedział. Podkreślił też, że WJC docenia proizraelską politykę rządu RP, ale nie powinno się tego łączyć z kwestią restytucji. – Nie mówimy tego w agresywny sposób. Polska jest krajem, który podziwiamy. Podziwiamy jej znakomite stosunki z Izraelem. Wzywamy jednak Polskę, aby postąpiła słusznie i ostatecznie zamknęła ten smutny rozdział historii – powiedział.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie jest stanowisko Pana Ministra w tej sprawie i jakie kroki podejmie rząd, aby zapobiec tego typu roszczeniom?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21714)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie pozytywnego zaopiniowania
prokuratora do pracy w Prokuraturze
Generalnej**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że prokurator L. P. z Wrocławia, który w stanie wojennym oskarżał opozycjonistów z Dolnego Śląska, a trzy lata temu w niesławie odchodził z ministerstwa sprawiedliwości, wraca na szczyty prokuratorowskiej hierarchii – został pozytywnie zaopiniowany do pracy w prestiżowej Prokuraturze Generalnej. Nazwisko P. można znaleźć na stronie internetowej Instytutu Pamięci Narodowej poświęconej PRL-owskiemu prokuratorom, którzy oskarżali w stanie wojennym.

Prokurator P. krzychał na mnie w sądzie, nazywał wrogiem ludu i wicherzycielem. Domagał się dla mnie najwyższego wymiaru kary jako dla wroga porządku prawnego socjalistycznej Polski – tak zachowanie komunistycznego prokuratora relacjonował były opozycjonista z Dolnego Śląska, którego prokurator P. oskarżał.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy Pan Minister uważa, że pan prokurator L. P. jest właściwą osobą, aby pracować w Prokuraturze Generalnej?

2. Jakimi powodami kierowano się przy pozytywnym zaopiniowaniu do pracy w Prokuraturze Generalnej osoby oskarżającej w stanie wojennym opozycjonistów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21715)

do ministra finansów

**w sprawie zmniejszenia deficytu finansów
publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Zapewnił Pan Komisję Europejską, że Polska w ciągu niespełna dwóch lat zmniejszy deficyt finansów publicznych z 7,9% do 3% PKB. Jednak ekonomiści oceniają ten plan jako nierealny. Eksperci zastanawiają się nad wiarygodnością danych i przewidują drastyczne cięcia wydatków publicznych po wyborach.

W 2012 r. deficyt sektora finansów publicznych Polski spadnie z 7,9% do 3% PKB – zapewnił minister finansów Jacek Rostowski w liście do komisarza ds. gospodarczo-walutowych UE. List Rostowskiego był odpowiedzią na żądanie Komisji Europejskiej,

aby Polska przedstawiła plan naprawy finansów publicznych w związku z wdrożoną wobec naszego kraju tzw. procedurą nadmiernego deficytu. Niejasne jest, jaki jest realny poziom deficytu: czy jest to 7,7% PKB, czy 8,5% PKB, co ma związek z niejasnymi operacjami, po których gwałtownie spadły wydatki o 5–10 mld zł.

Rostowski poinformował w piśmie do komisarza o wprowadzeniu w budżecie na 2011 r. reguły wydatkowej, która zakazuje wzrostu wydatków elastycznych budżetu i nowych wydatków sztywnych do 1% powyżej stopy inflacji oraz o wprowadzeniu zakazu przyjmowania przez rząd projektów ustaw, które ograniczają dochody sektora finansów publicznych. Zakaz ten ma obowiązywać do czasu zamknięcia procedury nadmiernego deficytu, a więc co najmniej do roku 2013. Szef resortu finansów zapowiedział opracowanie przez rząd docelowej reguły wydatkowej, która będzie trwale ograniczała deficyt i redukowała wielkość sektora publicznego. Ma się ona odnosić nie tylko do sektora rządowego, ale także do samorządów, dla których zostaną ustalone limity zadłużenia w zależności od możliwości spłaty przez daną jednostkę.

Skuteczność ministerialnych planów redukcji deficytu kwestionuje główny ekonomista SKOK. Mechanizm ślepych cięć i limitów działa jak miecz obosieczny, z jednej strony redukując wydatki, z drugiej – obniżając dochody – podkreśla Szewczak. Cięcia, limity, podwyżki podatków przełożą się na spadek koniunktury, konsumpcji, sprzedaży, wzrostu gospodarczego, a na koniec – na spadek wpływów podatkowych – ostrzega.

Gwałtowny wzrost deficytu w ostatnich dwóch latach nastąpił, zdaniem Rostowskiego, za sprawą większego niż się spodziewano spadku wpływów podatkowych, zwłaszcza z podatku CIT od przedsiębiorstw. – To skutek rozliczania przez przedsiębiorstwa wcześniejszych strat wywołanych kryzysem – tłumaczył komisarzowi Rostowski. Przecież cały czas mieliśmy w Polsce wzrost, więc dochody powinny rosnać. Albo więc dane makroekonomiczne są nieprawdziwe, albo rząd stracił panowanie nad sytuacją w sektorze przedsiębiorstw – zauważa. Znaczna część wydatków sektora publicznego w ostatnim okresie wiązała się, jak podkreślił w liście minister, ze współfinansowaniem projektów unijnych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie wydatki spowodowały tak radykalne oszczędności powodujące spadek deficytu?

2. Jakie konkretne kroki zamierza podjąć ministerstwo w celu osiągnięcia założonego deficytu w 2012 r.?

3. Co Pan Minister Rostowski miał na myśli, mówiąc, iż gotów jest sięgnąć po dodatkowe środki do realizacji osiągnięcia założonego deficytu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21716)

do ministra finansów

w sprawie zobowiązań podatkowych nakładanych na podmioty prowadzące sprzedaż paliw, w szczególności oleju opałowego

Do mojego biura poselskiego napływają informacje od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży paliw, w szczególności oleju opałowego, z których wynika, że na masową skalę dochodzi do bankructw spowodowanych nakładaniem zobowiązań podatkowych wskutek kontroli urzędów celnych dotyczących prawidłowości oświadczeń nabywców oleju opałowego, iż olej ten będzie zużyty wyłącznie do celów grzewczych.

Chodzi o sytuację sprzed 1 marca 2009 r., czyli przed wejściem w życie ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r., Nr 3, poz. 11, ze zm.), która uchyliła ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym. Pod rządami wydanego na podstawie art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie obniżenia stawek podatku akcyzowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 87, poz. 825, ze zm.) sprzedawca oleju opałowego był obowiązany w ustawowo określonych sytuacjach do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub też będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych. Przepisy rozporządzenia nie nakładały na niego obowiązku weryfikowania prawdziwości danych w nim zawartych.

Z informacji, które do mnie docierają, wynika, że pomimo przestrzegania przez sprzedawców przepisów rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. organy kontrolujące sprzedawców, jeżeli okaże się, że nabywca przeznaczył olej opałowy na inny cel aniżeli grzewczy, skutkami naruszenia prawa przez nabywców, obciążają sprzedawców.

Obciążenie sprzedawcy odpowiedzialnością (czy to w sposób prawny czy faktyczny) za to, w jaki sposób nabywca zużyje zakupiony olej opałowy, stoi w oczywisty sposób w rażącej sprzeczności z zasadami państwa prawnego. Nie ma żadnych przesłanek natury prawnej, by wobec braku obowiązku weryfikowania przez sprzedawców prawdziwości danych zawartych w oświadczeniu (w stanie prawnym sprzed 1 marca 2009 r.) nakładać na nich sankcje karnoskarbowe. Wagę problemu pokazuje fakt, że kwestionowane są również oświadczenia wystawiane przez jednostki budżetowe czy inne instytucje publiczne.

W piśmie pana ministra Jacka Kapicy, znak: AE1/0602/16/JQL/09/BMI 9-15723, skierowanego do marszałka Sejmu Bronisława Komorowskiego wyrażone jest stanowisko, że w stanie prawnym od 1 maja 2004 r. do 28 lutego 2009 r. sprzedający nie tylko nie miał obowiązku weryfikowania prawdziwości wymaga-

nych oświadczeń, ale też nie miał ku temu stosownych instrumentów.

Z mojej wiedzy wynika, że Komitet Koordynacyjny Dystrybutorów Lekkiego Oleju Opalowego wspiera przedsiębiorców paliwowych w sporządzaniu skarg konstytucyjnych do Trybunału Konstytucyjnego.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy Ministerstwo Finansów dysponuje danymi, jaki odsetek skarg przedsiębiorców do sądów administracyjnych na decyzje dyrektorów izb celnych zapadające w opisanych wyżej okolicznościach w przedmiocie określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym jest uwzględnianych?

2. Ministerstwo Finansów w powołanym piśmie potwierdziło, że sprzedawcy w opisanej wyżej sytuacji nie powinni ponosić odpowiedzialności, czy składane są pozwy do sądów powszechnych przez sprzedawców przeciwko Skarbowi Państwa w związku z opisaną sytuacją (bezprawnym legislacyjnym)? Jeżeli tak, czy sądy powództwa te uwzględniają?

3. Jak Pan Minister zamierza rozwiązać przedstawiony problem, skoro oficjalne stanowisko potwierdzające, że sprzedawcy nie mieli obowiązku weryfikowania prawdziwości wymaganych oświadczeń, nie jest respektowane przez organy celne?

4. Czy prawdą jest, że Komisja Europejska w związku opisaną sytuacją złożyła skargę na Polskę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyliusz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21717)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji na lokalnym rynku pracy w jeleniogórskich powiatach grodzkim i ziemskim

Szanowna Pani Minister! Sytuacja na lokalnym rynku pracy w jeleniogórskich powiatach grodzkim i ziemskim – odwołując się do danych pozyskanych od dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Jeleniej Górze – zaczyna być nieciekawa. Według danych GUS stopa bezrobocia w Jeleniej Górze wynosiła na koniec stycznia br. 11% i od 2009 r. stale rośnie, a w powiecie jeleniogórskim – 22,1% i też stale rośnie.

W jeleniogórskim PUP na koniec lutego 2011 r. zarejestrowanych było 8952 bezrobotnych, w tym z Jeleniej Góry – 4259 osób, a z powiatu jeleniogórskiego – 4693, z czego prawo do zasiłku posiadało tylko 1742 bezrobotnych.

W ogólnej liczbie 8190 zarejestrowanych znajduje się w sytuacji szczególnej na rynku pracy: do 25. roku

życia – 1081; długotrwale bezrobotnych – 4075; kobiet, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka – 732; osób powyżej 50. roku życia – 2929; osób bez kwalifikacji zawodowych – 2868; osób bez doświadczenia zawodowego – 1758; osób bez wykształcenia średniego – 5848; osób samotnie wychowujących co najmniej jedno dziecko do 18. roku życia – 1199; osób, które po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęły zatrudnienia – 227; niepełnosprawnych – 648.

Styczeń i luty br. również były kolejnymi miesiącami, w których odnotowano wzrost liczby bezrobotnych w Jeleniej Górze oraz we wszystkich gminach powiatu jeleniogórskiego. Tendencja wzrostu liczby osób pozostających bez pracy i zarejestrowanych w urzędzie utrzyma się, dopóki nie poprawi się ogólny stan gospodarki, co ma bezpośrednie przełożenie na rozwój firm i tworzenie nowych miejsc pracy. Ponadto na niekorzystną sytuację na rynku pracy wpływa wzrost napływu (rejestracji) absolwentów, zarówno w liczbach bezwzględnych, jak i procentowo. Ma to związek ze zwiększoną liczbą osób kończących studia wyższe, szkoły średnie, spowolnieniem gospodarczym oraz restrukturyzacją wielu gałęzi i branż gospodarczych, co przekłada się na znikome zapotrzebowanie na nowych pracowników.

W najbliższych latach należy liczyć się z dalszym wzrostem liczby bezrobotnych w tej grupie. W 2011 r. szkoły wyższe w Jeleniej Górze ukończy 998 osób. Przewiduje się, iż co najmniej 1/3 stanowią mieszkańcy Jeleniej Góry i powiatu jeleniogórskiego, którzy zasilą lokalny rynek pracy. Niepokojące jest również to, że w 2010 r. przybyło rejestrujących się w tutejszym urzędzie bezrobotnych do 12 miesięcy od dnia ukończenia nauki nieposiadających kwalifikacji zawodowych, wzrost do 17,7% ogółu bezrobotnych w tej grupie.

W 2010 r. zamiar zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu w ramach zwolnień grupowych zgłosiło 8 pracodawców. Zgłoszenie dotyczyło 733 pracowników, z czego 557 osób z terenu działania jeleniogórskiego PUP. Wśród rejestrujących się w 2010 r. było 650 osób zwolnionych z przyczyn dotyczących zakładu pracy, 5,1% ogółu zarejestrowanych w 2010 r., w tym z Jeleniej Góry – 285 osób, a z powiatu jeleniogórskiego – 365. W styczniu i lutym br. zarejestrowały się 54 osoby zwolnione z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

W 2011 r. zamiar zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu w ramach zwolnień grupowych zgłosiły: Poczta Polska SA, zwolnieniem zostanie objętych 27 osób z Jeleniej Góry i 7 osób z powiatu jeleniogórskiego; przedsiębiorstwo ECO Jelenia Góra, zwolnienie grupowe nastąpi w okresie od 1.04.2011 r. do 31.05.2011 r. i dotyczyć będzie 91 pracowników.

Powiatowy Urząd Pracy w Jeleniej Górze wskazuje i na to, że zamiar przeprowadzenia zwolnień grupowych mają: Dolnośląski Zakład Spółki PKP CARGO SA, Telekomunikacja Polska SA, AIG Bank

Polska SA, Ruch SA, Zakład Ubezpieczeń na Życie SA i EnergiaPro SA oddział Jelenia Góra. Szczegóły dotyczące ilości osób zwolnionych, w tym informacja o liczbie osób z terenu działania jeleniogórskiego PUP, będą przekazane w późniejszym terminie.

Niezwykle istotną sprawą w możliwościach ograniczania bezrobocia jest nie tylko liczba bezrobotnych, ale także ich struktura według różnych kryteriów, tj. wieku osób bezrobotnych, poziomu wykształcenia, stażu pracy oraz okresu pozostawania bez pracy. Wszystkie te czynniki mają wpływ na czas pozostawania w ewidencji urzędu pracy.

W rejestrach Powiatowego Urzędu Pracy w Jeleniej Górze przeważają osoby w wieku 25–34 lat, 26,7%, oraz 45–54 lat, 25,9%. Sukcesywnie wzrasta liczba bezrobotnych we wszystkich grupach wyodrębnionych według wykształcenia. Najwięcej jednak osób zarejestrowanych legitymuje się wykształceniem gimnazjalnym i niższym oraz zasadniczym zawodowym, 65,8% ogółu bezrobotnych.

Niepokojący jest znaczny wzrost liczby bezrobotnych posiadających ponad 30 letni staż pracy. Wśród nich dominują osoby, z którymi w 2010 r. rozwiązano umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Jest to grupa osób, którym bardzo trudno wrócić na rynek pracy. Pracodawcy pomimo wsparcia proponowanego przez PUP nie byli zainteresowani zatrudnieniem tej grupy bezrobotnych ze względu na ich wiek (większość to osoby powyżej 50. roku życia). W konsekwencji powiększa się liczba bezrobotnych pozostających w rejestrach powyżej 12 miesięcy, co czwarta osoba. W tej sytuacji zestawienie środków przeznaczonych na aktywne programy przeciwdziałania bezrobociu w latach 2008–2011 oraz zaktywizowanych osób zarejestrowanych budzą niepokój.

Oto środki FP przyznane (limit) w 2011 r. w stosunku do wykonanych w 2010 r. mają się jak, w zaokrągleniu do pełnych tysięcy zł, 7993 mln zł do 21,458 mln, zaś liczba osób zaktywizowanych odpowiednio jak 1554 do 3408.

Tak małe w 2011 r. środki finansowe na aktywizację osób zarejestrowanych budzą zaniepokojenie tak bezrobotnych, jak i pracodawców, w tym gmin organizujących roboty publiczne na rzecz utrzymania czystości, m.in. szlaków turystycznych, ścieżek rowerowych oraz poboczy dróg gminnych, powiatowych i wojewódzkich. A przecież rejon działania Powiatowego Urzędu Pracy w Jeleniej Górze obejmuje tereny pozbawione zakładów przemysłowych oraz innych dużych firm, region, który nastawiony jest na usługi, głównie w zakresie gastronomii i obsługi ruchu turystycznego. Nie dziwi więc duże zainteresowanie wśród osób bezrobotnych różnymi formami wsparcia, w tym głównie programami staży, jednorazowymi środkami na podjęcie działalności gospodarczej, szkoleniami i przekwalifikowaniami.

Również przedsiębiorcy, ze szczególnym uwzględnieniem mikro- i małych przedsiębiorców, są zainteresowani dofinansowaniem tworzenia dodatkowych miejsc pracy dla skierowanych bezrobotnych. Ale

środki przyznane na te cele w 2011 r. są stanowczo niewystarczające dla pokrycia chociażby częściowych potrzeb lokalnego rynku pracy.

Biorąc pod uwagę przedstawioną tu sytuację PUP w Jeleniej Górze, na jego przykładzie należy stwierdzić, że nastąpiło poważne ograniczenie możliwości wychodzenia z bezrobocia poprzez tworzenie własnej działalności gospodarczej, że możliwości znalezienia pracy nawet przez bardzo aktywnych bezrobotnych w sytuacji kryzysu są minimalne, a samorządów nie stać na organizację prac interwencyjnych – zatrudniania bezrobotnych na obecnie oferowanych warunkach.

Proszę więc o wskazanie stanowiska ministerstwa w powyższych sprawach:

1. Dlaczego tak drastycznie ograniczono środki w porównaniu do lat ubiegłych?

2. Jakie planowane są przedsięwzięcia organizacyjne i finansowe, zmierzające do poprawy wskazanej wyżej sytuacji?

3. Powiatowe urzędy pracy z takimi małymi środkami nie są w stanie realizować na właściwym poziomie ustawowych zadań. Kiedy więc mogą i na jakich zasadach spodziewać się dodatkowych środków pieniężnych na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu na swoim terenie?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21718)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie zbyt małego nacisku położonego na konieczność zagospodarowania szlaków wodnych w Polsce w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Do mojego biura poselskiego zwrócili się przedstawiciele Stowarzyszenia Miłośników Ziemi Niepołomickiej, którzy podnoszą argumenty, iż projekt „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” zawiera braki w kwestii zagospodarowania szlaków wodnych żeglugi towarowej i pasażerskiej, energetyki wodnej oraz turystyki i wypoczynku związanych z rzekami.

Wprawdzie zasoby rzeczne Polski nie czynią z naszego kraju potentata w dziedzinie żeglugi śródlądowej, nie zmienia to jednak faktu, iż Odra czy Wisła mogą i powinny być szeroko wykorzystywane zarówno w celach żeglugowych, jak i energetycznych. Jednocześnie powstaną wtedy warunki do rozwoju turystyki i wypoczynku bazujących na ww. infrastrukturze.

Wobec powyższego konieczna jest dogłębna analiza wniosków Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Niepołomickiej:

„Postulujemy przywrócenie zapisów projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” wg wersji z dnia 18 maja 2010 r.

1. Polskie drogi wodne, należące w większości do III klasy żeglowności, zostaną zmodernizowane do IV klasy, zwłaszcza odrzańska droga wodna od Kanału Gliwickiego do Szczecina i Świnoujścia, wraz z połączeniami kanałami Odra–Sprewa i Odra–Hawela z Berlinem oraz z europejskim systemem dróg wodnych, co umożliwi transport wodny polskich towarów z wykorzystaniem nowoczesnych wielkowiarymowych środków transportu wodnego. Inne szlaki żeglowne to połączenie dorzecza Odry przez Bydgoszcz do Gdańska, droga E70, a także Wisła od ujścia Przemszy. Na wschodnich obszarach Polski rozwój dróg wodnych przewidywany jest głównie dla celów turystycznych. Transport wodny jest także dziedziną gospodarki wodnej i jego rozwój musi być skoordynowany z planami gospodarowania wodą w poszczególnych dorzeczach. Proekologiczna wartość transportu wodnego powinna być uwzględniona w zintegrowanym planowaniu przestrzennym kraju i jego regionów. Strona nr 91.

2. Postulujemy wpisanie do projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” inwestycji obejmujących rozbudowę kaskady górnej Wisły od Krakowa do Sandomierza lub co najmniej do ujścia Dunajca.

Według nas priorytetowe działania dotyczące zadań inwestycyjnych obejmują modernizację i rozbudowę skanalizowanego odcinka drogi wodnej górnej Wisły, zwłaszcza budowę stopni wodnych Niepołomice i Podwale.

Projekt KPZK 2030 nie odnosi się do „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, w którym uwzględniono jako zadanie składowe budowę stopnia wodnego Niepołomice do stabilizacji koryta Wisły poniżej Krakowa. Wnioski te popierają m.in. wójt gminy Igołomia-Wawrzeńczyce pismem z dnia 7.02.2011 r. do Stowarzyszenia Miłośników Ziemi Niepołomickiej (znak: R.6332.3.2011) oraz Ministerstwo Infrastruktury pismem z dnia 16 lutego 2011 r. nr GT5/504/103/2011.

3. Postulujemy o wpisanie do projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” projektu budowy kanału śląskiego, dzięki któremu droga wodna górnej Wisły przez odrzańską drogę wodną zostanie włączona do europejskiego systemu dróg wodnych.

4. Postulujemy o wpisanie energetyki wodnej jako kolejnego źródła energii odnawialnej w rozdziale 5.1.6: Zwiększanie produkcji energii ze źródeł odnawialnych projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”.

Obszarem predestynowanym do rozwoju energetyki wodnej jest możliwość dalszego wykorzystania energetycznego rzeki Wisły przez budowę nowych

stopni wodnych zwłaszcza na jej górnym odcinku od Krakowa do Sandomierza lub co najmniej do ujścia Dunajca”.

Wobec powyższego interpeluję:

1. Czy kwestie gospodarczego wykorzystania rzek, zwłaszcza Wisły, były szczegółowo analizowane podczas prac nad projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

2. Czy w wyżej wymienionej kwestii były przeprowadzane konsultacje społeczne ze środowiskami zainteresowanymi?

3. Czy powyższe postulaty zostaną uwzględnione podczas dalszych prac na projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

Z poważaniem

Posel Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21719)

do ministra finansów

w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 130 ustawy o finansach publicznych dotacje przedmiotowe są to środki przeznaczone na dopłaty do określonych rodzajów wyrobów lub usług, kalkulowane według stawek jednostkowych. W przypadku gdy ustawa budżetowa ustali dotacje przedmiotowe do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych, minister finansów ustala, w drodze rozporządzenia, stawki oraz określa szczegółowy sposób oraz tryb udzielania i rozliczania dotacji, w tym formę składania wniosków, informowania o ich przyjęciu lub odrzuceniu, warunki przekazywania i rozliczenia dotacji, termin zwrotu dotacji, uwzględniając łączne kwoty dotacji na poszczególne cele określone w ustawie budżetowej oraz mając na celu zapewnienie jawności i przejrzystości gospodarowania środkami budżetu państwa. Z dniem 1 stycznia 2011 r. weszło w życie rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych. Zgodnie z przedmiotowym rozporządzeniem stawkę dotacji przedmiotowej do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych, zwanej dalej „dotacją”, ustala się w wysokości 40% wartości zakupionych surowców, powiększonej o marżę gastronomiczną zastosowaną

przez przedsiębiorcę, nie wyższą jednak niż 30%, po wyłączeniu wartości ubytków naturalnych, liczonych w cenach gastronomicznych, wartości towarów handlowych i surowców sprzedawanych w stanie nieprzetworzonym oraz wartości surowców zużytych do sporządzania potraw w barze mlecznym i sprzedawanych innym odbiorcom niż konsumentom spożywającym posiłki w barze mlecznym, liczonej w cenach gastronomicznych. W przypadku zakupu surowców poza jednostkami handlu detalicznego, w tym w hurcie, na targowiskach, bezpośrednio od producentów, wartość surowców podwyższa się o 20%. Pod pojęciem surowców ustawodawca w § 2 pkt 2 rozumie surowce zużyte do sporządzania posiłków w barach mlecznych, wymienione w załączniku nr 1 do rozporządzenia. Mimo że załącznik ten zawiera wykaz 73 rodzajów produktów, to budzi on wśród prowadzących bary mleczne duże kontrowersje. Według korzystających z dotacji wykaz jest nieracjonalny, ponieważ pomija istotne produkty, które są konieczne do przygotowania posiłków w tego typu punktach gastronomicznych, oferując jednocześnie produkty niewykorzystywane w takich placówkach. Wykaz pomija np. mrożone warzywa, keczup, popularne owoce, majeranek, wskazując jednocześnie np. soczewicę, cieciorkę. Wykaz ten jest również niejednoznaczny i rodzi wiele trudności w jednoznacznym zidentyfikowaniu produktu. Obowiązujący wykaz surowców do sporządzania posiłków w barach mlecznych, do których mogą być udzielane dotacje, powoduje, że ceny posiłków w tych punktach wzrosły. Warto podkreślić, że w Polsce działa ponad 150 barów mlecznych, które dla pewnej grupy obywateli są jedynym rozwiązaniem na zjedzenie ciepłego posiłku. Obecny stan prawny może również powodować, że bary mleczne staną się nierentowne, co determinować będzie ich zamknięcie.

Panie Ministrze! Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie? Czy podejmie Pan działania w celu zmiany obecnego stanu prawnego?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21720)

do ministra finansów

**w sprawie wzrostu podatku VAT na usługi
konserwatorskie**

Szanowny Panie Ministrze! Do końca ubiegłego roku na mocy polskich przepisów usługi konserwatorskie były zwolnione z podatku VAT. Po nowelizacji

ustawy o podatku VAT i po wprowadzeniu jej rozporządzeniami przez ministerstwo okazało się, że podatek VAT na usługi konserwatorskie prowadzone przez specjalistyczne firmy wzrósł gwałtownie aż do 23%. Jest to o tyle niepokojące, że może doprowadzić de facto do zniweczenia wysiłków zmierzających do wykorzystania środków unijnych przeznaczonych przecież na to, aby zabytki były w odpowiedni sposób konserwowane.

Najbardziej niepokojące jest to, że realizacja projektów, które już zostały przygotowane, a których realizację podpisano w formie umowy ze stawką VAT 0% obowiązującą do końca 2010 r., są w tej chwili zagrożone, ponieważ realne koszty inwestycji wzrosły o 23%.

Nawiązując do pytania zadanego w sprawach bieżących na 87. posiedzeniu Sejmu w dniu 18 marca br. do ministra finansów – które brzmiało: Jak w zaistniałej sytuacji mają sobie poradzić podmioty realizujące projekty, na które umowy są już podpisane? Czy jest szansa, aby doprowadzić do zmiany niekorzystnego rozporządzenia? – i odpowiedzi podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego, który potwierdził, że „sytuacja tych wykonawców, a również inwestorów, jest szczególna. Nie mamy tu do czynienia z podniesieniem stawki podatku o 1 punkt procentowy, jak to było na przykład w stosunku do robót budowlanych. Usługi te były zwolnione, a teraz zostały objęte stawką podstawową. Obecnie, jeśli chodzi o usługi konserwatorskie w stosunku do zabytków i dzieł sztuki, rozważamy zastosowanie jakiegoś przejściowego zwolnienia z podatku od towarów i usług. Analizy trwają. Dostrzegamy ten problem. Natomiast, tak jak już powiedziałem, możemy myśleć, jak pan poseł już mówił, o jakichś przejściowych rozwiązaniach, które dotyczyłyby tych wykonawców, którzy zawarli kontrakty do końca zeszłego roku”, pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy są prowadzone prace w Ministerstwie Finansów dotyczące problemu wzrostu VAT na usługi konserwatorskie?

2. Kiedy możemy się spodziewać decyzji dotyczącej przejściowego zwolnienia z podatku od towarów i usług robót budowlano-konserwatorskich zakontraktowanych do końca 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21721)

do ministra zdrowia

w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. wydała Pani Minister rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”. Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu ente-

kawir i tenofowir). Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem. Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br. a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie. Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych. Eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych, poważnych konsekwencji zakażenia, do których należą marskość i rak wątroby, a tym samym prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

W związku z powyższym chciałbym zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyną w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z

zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21722)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie mniejszości narodowych na Śląsku

Wojewoda śląski powołał 16 marca br. pełnomocnika ds. mniejszości narodowych i etnicznych. Poinformował, że do jego zadań należeć będzie koordynowanie w województwie śląskim działań na rzecz mniejszości, w tym w szczególności respektowanie ich praw oraz przeciwdziałanie naruszaniu tych praw i dyskryminacji osób do nich należących. Decyzja wojewody, a w szczególności jej uzasadnienie, jest dla mnie niezrozumiała. Nie spotkałem się z żadnymi informacjami o dyskryminacji mniejszości w naszym województwie. Od kilku miesięcy zastępcą marszałka województwa śląskiego jest przewodniczący Ruchu Autonomii Śląska, któremu powierzono odpowiedzialność za kulturę i szkolnictwo. Wicemarszałek sejmiku mówi: „Jestem Ślązakiem, nie Polakiem, moją ojczyzną jest Górny Śląsk. Nie czuję się zobowiązany do lojalności wobec Rzeczypospolitej”.

Pytam Pana Premiera: Jakie prawa i jakich mniejszości nie są na Śląsku respektowane? Kto narusza prawa mniejszości lub dyskryminuje osoby do nich należące? Czyba nie jest to wywodzący się z Platformy Obywatelskiej wojewoda śląski lub zdomi-

nowany przez PO zarząd województwa, współpracujący z wyżej wymienionym wicemarszałkiem.

Z informacji prasowych wynika, iż sugestia powołania pełnomocnika przyszła z MSWiA. Czy ta informacja jest prawdziwa, a jeśli tak, to jakimi przesłankami kierował się pan minister?

W czasie marcowego kongresu Ruchu Autonomii Śląska został wysunięty projekt zmiany Konstytucji RP zmierzający do przekształcenia Rzeczypospolitej w unitarne państwo regionalne, umożliwiające uzyskanie statusu autonomicznego wszystkim aspirującym do tego regionom Polski. W autonomicznym województwie śląskim powołany byłby osobny rząd. Senat RP miałby składać się z członków rządów województw autonomicznych, które mogłyby ich powoływać i odwoływać, jeśli nie działałyby na rzecz swoich wyborców. Autonomia województwa śląskiego miałaby obowiązywać od 2020 r.

W kongresie RAŚ uczestniczyli przewodniczący Klubu Parlamentarnego PO poseł Tomasz Tomczykiewicz oraz wicewojewoda śląski.

Czy Panu Premierowi jest znany ten projekt? Jaki jest Pana stosunek do proponowanych zmian? Czy Platforma Obywatelska skieruje te propozycje do sejmowej komisji konstytucyjnej?

Od wielu miesięcy w mediach na Śląsku prowadzona jest kampania na rzecz deklarowania w rozpoczynającym się 1 kwietnia spisie powszechnym narodowości śląskiej zamiast polskiej. Zwolennicy takiej deklaracji zapowiadają akcje plakatu, druk i kolportaż 100 000 ulotek i spoty telewizyjne, w których mają przekonywać mieszkańców naszego województwa do rezygnacji z deklarowania narodowości polskiej. Wśród tych osób jest poseł Platformy Obywatelskiej Marek Plura, który stwierdził publicznie, iż: „tak naprawdę my Ślązacy pytamy co dzień Polski, czy nas wybiera, czy nas chce takimi, jakimi jesteśmy naprawdę, czyli Ślązakami obywatelstwa polskiego”. Pan Plura od ponad 3 lat jest posłem na Sejm. Uchwała obowiązująca prawo na podstawie przepisów konstytucji, która w swoim pierwszym artykule mówi, że Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli. Na tydzień przed spisem, korzystając z wsparcia lokalnym gazet, pyta Polskę, czy akceptuje Ślązaków!

Panie Premierze Rządu Polskiego! Czy mogłyby Pan panu posłowi, członkowi swojej partii, odpowiedzieć na jego pytanie?

Część regionalnych polityków, mających oparcie w Platformie Obywatelskiej, chce doprowadzić do tego, aby spis powszechny na Śląsku zmienić w swisty plebiscyt. Prowadzona od wielu miesięcy akcja dzielenia Ślązaków jest przez wielu odczytywana jako zabieg zmierzający do zapewnienia sobie poparcia w nadchodzących wyborach parlamentarnych.

Panie Premierze! Apeluję o podjęcie działań, które doprowadza do rzetelnego i spokojnego przeprowadzenia spisu powszechnego na terenie województwa śląskiego. Wyniki spisu są potrzebne do lepszego funkcjonowania państwa polskiego, pełnego określe-

nia potrzeb i problemów jego obywateli. Nie dzielimy Polski i Polaków.

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21723)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie ulg dla studentów uczelni zagranicznych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o udzielenie wyjaśnień w sprawie ulg studenckich na przejazdy transportowe.

Zapisy ustawy budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 29, poz. 150) wprowadzają podwyższenie do 51% ulgi na przewozy dla studentów. Zgodnie z przekazaną mi informacją osoby studiujące za granicą napotykały trudności w uzyskaniu tej ulgi w czasie pobytu w Polsce. Nie respektuje się faktu posiadania przez nich legitymacji uczelni zagranicznej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy ulga transportowa dla studentów, o której mowa w ww. ustawie, przysługuje także obywatelom Polski kształcącym się na uczelniach poza granicami kraju?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21724)

do ministra zdrowia

w sprawie składki na ubezpieczenie zdrowotne

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą obowiązku regulowania składek na ubezpieczenie zdrowotne wynikającego z ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135).

Zgodnie z zapisami art. 82 ustawy, w przypadku gdy ubezpieczony uzyskuje przychody z więcej niż jednego tytułu do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego, składka na ubezpieczenie zdrowotne opłacana jest z każdego z tych tytułów odrębnie.

Powyższy przepis budzi protest wielu obywateli naszego państwa. Kilkakrotnie miałem okazję rozmawiać z emerytami, którzy prowadzą działalność gospodarczą. Wśród grupy moich rozmówców znalazły się także osoby niepełnosprawne. Ustawa nakłada na nich obowiązek dwukrotnego uiszczenia opłaty za ubezpieczenie zdrowotne.

Nie będąc przekonanym do prawidłowości i celowości zapisów ustawy, zwracam się do Pani Minister o wyjaśnienie i odpowiedź na pytania:

Dlaczego istnieje konieczność dwukrotnego regulowania opłat przez ww. grupy społeczne?

Czy przewiduje się w najbliższym czasie podjęcie dyskusji nad zmianą przepisów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21725)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie dotacji finansowej dla czasopisma „Tygiel Kultury”

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie nieprzyznania dotacji na rok 2011 łódzkiemu „Tyglowi Kultury”.

„Tygiel Kultury” to czasopismo o zasięgu ogólnokrajowym, od 15 lat wydawane w Łodzi. Jest to periodyk niekomercyjny, niskonakładowy i jako taki jest finansowany przede wszystkim z dotacji ministra kultury i dziedzictwa narodowego oraz łódzkiego samorządu, przyznawanych w drodze corocznych konkursów.

Staranie się o dotację samorządową jest możliwe jedynie w momencie zapewnienia „wkładu własnego”. Bez dotacji ministerialnej czasopismo nie będzie w stanie uregulować tej kwoty. Środki finansowe pochodzące od sponsorów nie są wystarczające, aby „Tygiel Kultury” mógł wnioskować o dotację samorządową.

Chciałbym zauważyć, że profil „Tygla Kultury”, jego założenia programowe oraz podejmowana tematyka wielokulturowa znane są w Polsce i za granicami naszego kraju. Nazwa „Tygiel Kultury” znacząco wiele dla Łodzi. Powraca do jego historycznej wielokulturowości, przywraca jej znaczenie.

Dziwi więc fakt, że mimo dotąd wysoko ocenianych wartości merytorycznych i w konsekwencji corocznie otrzymywanych dotacji, „Tygiel Kultury” nie uzyskał wspomnianej akceptacji.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą i odpowiedź na pytanie:

Czy możliwa jest zmiana decyzji i przyznanie dotacji ministerialnej na działalność „Tygla Kultury” na rok 2011?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21726)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie Funduszu Pracy

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi pytaniami, które kierują do mnie osoby bezrobotne, uprzejmie proszę o wyjaśnienie kwestii dotyczącej uruchomienia Funduszu Pracy w 2011 r.

Zgodnie z przekazem, w roku bieżącym urzędy pracy w Łodzi nie podejmują żadnych działań związanych z przeznaczeniem środków pochodzących z Funduszu Pracy, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, ze zm.). Należy zauważyć, że dla osób pozostających bez zatrudnienia propozycje szkoleń, staży i innych form pomocy okazują się niezwykle istotne w próbie ponownego odnalezienia się na rynku pracy. Jest to dla nich szansa na zdobycie nowych kwalifikacji ułatwiających ponowne zatrudnienie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Kiedy zostanie uruchomiony Fundusz Pracy w 2011 r.?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21727)

do ministra finansów

w sprawie żądań urzędów skarbowych zapłaty podatku VAT od wynagrodzeń syndyków przyznanych przez sądy upadłościowe

Szanowny Panie Ministrze! Syndycy masy upadłościowej otrzymują z urzędów skarbowych wezwania do zapłaty podatku VAT od wynagrodzeń za kilka ostatnich lat.

Jak wynika z rozporządzenia ministra sprawiedliwości z 1998 r., utrzymanego w ustawie o VAT z

11 marca 2004 r., syndyk ma przyznawane zaliczki na poczet wynagrodzenia w kwocie brutto i rozlicza te kwoty jak przy umowie zlecenia z potrąceniem kosztów uzyskania przychodu i zaliczki podatku dochodowego od osób fizycznych. Tego sposobu rozliczeń nie kwestionowały zarówno sądy upadłościowe/gospodarcze, jak i urzędy skarbowe.

Argumentem urzędów skarbowych, które naliczają podatek VAT od wynagrodzeń za kilka ostatnich lat, jest to, że syndyk osiąga wynagrodzenie, które stanowi jego przychód, a ten jest obrotem gospodarczym. Taka interpretacja jest niezgodna z przepisami o podatku od towarów i usług, gdyż syndyk nie występuje i nigdy nie występował w charakterze podmiotu gospodarczego, nie ma go też w wykazie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług.

Podatnikami podatku VAT od towarów i usług są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

Jak mówi orzecznictwo wojewódzkich sądów administracyjnych, syndyk masy upadłościowej nie jest podatnikiem podatku VAT w rozumieniu powyższego przepisu, gdyż prowadzona przez niego działalność gospodarcza nie ma przymiotu samodzielności. Warunkiem uzyskania statusu podatnika VAT jest prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek, a takiej nie wykonuje syndyk, gdyż działa on na rachunek upadłego.

O braku samodzielności w działaniu syndyka świadczy też to, że wszelkie czynności w zakresie zarządu oraz rozporządzania mieniem upadłego syndyk wykonuje pod nadzorem sądu upadłościowego i sędziego – komisarza prowadzącego postępowanie upadłościowe. Sądowy proces cywilny, którym jest postępowanie upadłościowe, wyklucza jakąkolwiek samodzielność organów tego postępowania, a więc sądu, sędziego komisarza i syndyka, żaden z tych organów nie może działać samodzielnie.

Syndyk masy upadłościowej, podobnie jak komornik, jest funkcjonariuszem publicznym sprawującym swą funkcję publiczną w oparciu o przepisy art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej – działającym jako organ władzy publicznej.

Syndyk, który posiada jako jedyne źródło dochodów wynagrodzenie z tytułu prowadzenia postępowania upadłościowego, nie ma możliwości korzystania z odliczeń VAT i w przypadku naliczenia podatku VAT stałby się jednostronnym płatnikiem tego podatku.

Nasuwa się też wniosek, że żądanie fiskusa do zapłaty podatku VAT od syndyków jest sprzeczne z Konstytucją RP, gdyż prowadzi do ponownego opodatkowania przychodu, narusza też równość obywateli wobec prawa, gdyż wiele zawodów (adwokaci, radcowie prawni, biegli sądowi), w których prowadzi się działalność gospodarczą, nie jest obciążonych podatkiem VAT.

Dlaczego urzędy skarbowe żądają zapłaty VAT, nie zapewniając możliwości jego przerzucenia na nabywcę, co w konsekwencji powoduje, że ten ciężar ponosić będą podatnicy?

Jak Pan Minister zamierza uregulować sprawę podatku VAT syndyków masy upadłościowej?

Czy wstrzymane zostaną postępowania administracyjne prowadzone wobec syndyków?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21728)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie naliczania przez ZUS zaliczek,
a nie emerytur właściwych i wynikających
z tego faktu konsekwencji dla osób, które
wcześniej pobierały emerytury pomostowe**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego w Kutnie zgłaszają się osoby, które po okresie pobierania emerytury pomostowej osiągnęły wiek emerytalny i powinny zacząć pobierać emeryturę właściwą naliczoną zgodnie z przepisami prawa w wysokości rzeczywiście należnej. Osoby te otrzymały decyzje z ZUS o przyznaniu emerytury, na mocy której ZUS z urzędu przyznaje zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego.

W opinii wielu emerytów zaliczki są znacznie niższe w stosunku do kwot, jakie powinny być im naliczone po przepracowanym okresie z uwzględnieniem odpowiednich przeliczników. Zgodnie z pouczeniem, odwołanie od tej decyzji nie przysługuje. Świadczeniobiorcy czują się pokrzywdzeni przyznaniem zaliczki na poczet mającej być w przyszłości wyliczonej zgodnie z prawem emerytury w pełnej wysokości. Sytuacja ta trwa od wielu miesięcy i emeryt de facto nie wie, w jakiej wysokości osiągnął emeryturę i jaki procent tej emerytury stanowi zaliczka. Istnieje też obawa, że zaliczka może być wyższa niż przysługująca emerytura i być może ZUS w przyszłości karze zwracać nadpłacone kwoty. Żadne interwencje emerytów w tej sprawie nie przynoszą pożądanych rezultatów, gdyż pracownicy ZUS twierdzą, że nie mają odpowiedniego programu komputerowego do obliczania emerytury, a ręcznie nie mogą tego wykonać. Na zadawane pytania emeryci nie otrzymują odpowiedzi odnośnie do terminu naliczenia emerytury właściwej.

Pani Minister:

1. Od kiedy trwa bałagan w ZUS-ie związany z naliczeniem emerytur osobom, które osiągnęły wiek

emerytalny po okresie pobierania świadczenia w postaci emerytury pomostowej?

2. Kiedy ruszy program komputerowy pozwalający naliczać emerytury w wysokościach wynikających z przepisów prawa?

3. Dlaczego obywatel Rzeczypospolitej Polskiej nie ma prawa odwołania się od decyzji ZUS o przyznaniu zaliczki na poczet przysługującej emerytury?

4. Co będzie, w przypadku gdy świadczeniobiorca nie dożyje momentu naliczenia emerytury właściwej? Czy pieniądze przepadną, czy będą dziedziczone przez spadkobierców?

5. Czy istnieje możliwość, że zaliczka jest naliczona w wysokości wyższej niż przysługująca emerytura? Jeżeli tak, to czy możliwe jest, że organ emerytalno-rentowy zażąda zwrotu nadpłaconych kwot wraz z odsetkami?

6. Czy świadczeniobiorca otrzyma jednorazowo zwrot różnicy pomiędzy wypłaconą zaliczką a emeryturą właściwą wraz z odsetkami? Jeżeli tak, to kiedy to nastąpi?

Posel Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21729)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie opodatkowania wniesienia
wkładów niepieniężnych do spółek
niebędących osobami prawnymi w okresie
do 31 grudnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! Do końca 2010 r. przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie regulowały kwestii podatkowych związanych z wniesieniem aportów do spółek niebędących osobami prawnymi. Doprowadziło to do licznych sporów pomiędzy podatnikami a organami podatkowymi. Podatnicy uważali, że wniesienie aportu do spółki niebędącej osobą prawną, w szczególności wniesienie aportem udziałów i akcji nie rodzi skutków podatkowych dla wnoszącego aport, natomiast organy podatkowe zajmowały z reguły stanowisko przeciwne.

W konsekwencji kwestia sporna trafiała do rozstrzygnięcia przez sądy administracyjne. W licznych wyrokach sądy administracyjne zajęły stanowisko, że aport udziałów/akcji do spółki niebędącej osobą prawną nie rodzi skutków podatkowych dla osoby fizycznej wnoszącej aport. Mimo to organy podatkowe zajmowały odmienne stanowisko.

Ostatnio stanowisko o braku podstawy prawnej do opodatkowania aportu do spółek niemających osobowości prawnej podtrzymał Naczelny Sąd Administracyjny w składzie poszerzonym w wyroku z dnia 14 marca 2011 r. (sygn. II FPS 8/10). Według posze-

zonego składu czynność wniesienia aportem udziałów do spółki osobowej nie stanowi przypadku nieodpłatnego zbycia, w związku z czym u wnoszącego nie kreuje powstania przychodu podatkowego na gruncie art. 17 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy PIT.

Mimo wykształconej linii orzeczniczej o braku opodatkowania aportów do spółek osobowych organy podatkowe wciąż, także po zapadnięciu wskazanej wyżej uchwały, zajmują stanowisko negatywne dla podatników, co powoduje niepewność co do skutków podatkowych działań dokonanych przez nich przed 31 grudnia 2010 r. i niepotrzebne kosztowne spory podatkowe.

W tej sprawie upór organów podatkowych można śmiało porównać ze znanym ministrowi finansów konfliktem wokół opodatkowania dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej, sromotnie dla ministra zakończonym po kilku latach sporów.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie działania zamierza podjąć minister finansów w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego w zakresie opodatkowania aportów do spółek niebędących osobami prawnymi, dokonanych do końca 2010 r. przez osoby fizyczne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Romuald Ajchler

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21730)

do ministra finansów

w sprawie wprowadzenia podatku VAT na usługi konserwatorskie

Szanowny Panie Ministrze! Problem, z którym występuję, dotyczy nowelizacji ustawy o podatku VAT, na mocy której podatkiem tym zostają objęte usługi konserwatorskie. Zmiana ta niewątpliwie przyczyni się do znacznego ograniczenia tego rodzaju prac lub nawet ich zaniechania. Jeszcze w roku ubiegłym usługi konserwatorskie były zwolnione z podatku VAT, obecnie stawka podatku wynosi aż 23%.

Pierwsze symptomy tego zjawiska są już zauważalne. Dyrektorzy muzeów wskazują, iż dostają wiele propozycji od firm świadczących prace renowatorskie, które oferują wykonanie prac po konkurencyjnych cenach. Według dyrektorów takie zjawisko nie miało miejsca, gdy usługi konserwatorskie nie podlegały podatkowi VAT. Jest to dowód na to, iż nowelizacja ustawy wymusiła zmiany na rynku.

Co więcej, rozporządzenie ministerstwa odnośnie do wprowadzenia 23-procentowego podatku od re-

montowania zabytkowych obiektów może mieć negatywny wpływ na działania dążące do wykorzystania funduszy unijnych przeznaczonych na ten cel.

Problem stanowią także projekty zaplanowane w latach ubiegłych i obecnie realizowane, gdyż zmiany w ustawie spowodują nieprzewidywany wcześniej i znaczny wzrost kosztów tych prac, bo aż o 1/4.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego resort podejmuje decyzje prowadzące do utrudnień i ograniczeń w pracach mających na celu ochronę dziedzictwa narodowego?

2. Czy istnieją szanse na modyfikację niesprzyjających zarządzeń?

3. Jakie rozwiązania zostaną podjęte w przypadku niewypłacalności instytucji realizujących wcześniej zaplanowane prace konserwatorskie?

4. Czy istnieją jakiegokolwiek okoliczności pozwalające na zwolnienie usług renowacyjnych z podatku VAT?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21731)

do ministra finansów

w sprawie zmian w przepisach dotyczących odliczania podatku VAT od paliwa do pojazdów z homologacją ciężarową

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy skarg obywateli dotyczących przepisów ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym. Przedsiębiorcy skarżą się na zmiany poczynione w zasadach odliczania podatku VAT od paliwa do samochodów z homologacją ciężarową. Problem stanowi pojęcie pojazdu ciężarowego, odmiennie rozumianego w zależności od tego, czy odliczenie podatku dotyczy samego auta, czy też wykorzystywanego paliwa. Okazuje się bowiem, że tzw. auta z krótką zaliczają się do aut ciężarowych, jeśli chodzi o odliczanie VAT od ich zakupu. Natomiast w sytuacji, gdy odliczane jest paliwo od ww. aut przestają one być traktowane jako ciężarowe, gdyż takie stanowią w tej sytuacji jedynie pojazdy z jednym rzędem siedzeń.

W związku z opisywaną ustawą nowelizującą, przedsiębiorcy napotykać także trudności wiążące się z wymuszeniem dodatkowych kosztów. Problem dotyczy konieczności poddawania aut wykorzystywanych w prowadzeniu działalności gospodarczej ponownym badaniom diagnostycznym, mającym na

celu określenie, czy pojazd już zarejestrowany jako ciężarowy jest pojazdem ciężarowym.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego resort naraża przedsiębiorców na dodatkowe koszty badań diagnostycznych pojazdów, które już zostały zarejestrowane jako ciężarowe na podstawie wcześniejszych badań?

2. Dlaczego auta z kratką kwalifikują się do pojazdów z homologacją ciężarową podczas odliczania podatku od ich kupna, a przestają nimi być w przypadku odliczania podatku od paliwa do nich wykorzystywanego?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21732)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zastosowania procedur
odwoławczych od raportu MAK**

Szanowny Panie Premierze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy zadeklarowanego przez Pana Premiera odwołania się od raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego w sprawie katastrofy w Smoleńsku 10 kwietnia 2010 r. Według raportu ogłoszonego 12 stycznia 2011 r. całkowitą odpowiedzialność za katastrofę TU-154 ponosi strona polska. Tuż po moskiewskiej konferencji prasowej, gdzie ujawniony został raport, Pan Premier podjął decyzję o złożeniu odwołania w przedmiotowej sprawie do instytucji międzynarodowych. Niestety, jak dotąd wszelkie głosy ze strony rządu w tej sprawie ucichły. Od opublikowania raportu i oświadczenia Pana Premiera o zamiarze przedsięwzięcia czynności odwoławczych minęły niemalże trzy miesiące, jednak nie pojawiła się żadna informacja na temat podjęcia procedur odwoławczych.

Sprawie katastrofy smoleńskiej towarzyszy wiele kontrowersji. Zaliczają się do nich także wnioski formułowane przez MAK odnośnie do wcześniejszych katastrof lotniczych. Międzypaństwowy Komitet Lotniczy wykazuje wyraźną tendencję do orzekania, iż przyczynami katastrof jest tylko i wyłącznie czynnik ludzki. Odrzucane są twierdzenia, że mogą one być rezultatem złego stanu technicznego statków powietrznych i portów lotniczych, błędów obsługi naziemnej, zamachów terrorystycznych czy innych. Odpowiedzialnością za katastrofy lotnicze MAK ustawicznie obwinia jedynie załogi samolotów. Tego rodzaju inklinacja powinna zostać wzięta pod szczególną uwagę przez polski rząd, tym bardziej, iż kata-

strofa smoleńska była wydarzeniem, do którego doszło na terenie państwa, w którym komitet został powołany.

Szanowny Panie Premierze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego Pan Premier tak długo zwleka z odwołaniem się od raportu MAK?

2. Kiedy nastąpi zapowiedziane przez Pana Premiera odwołanie?

3. Czy prowadzone są jakiegokolwiek działania w celu zastosowania procedur odwoławczych?

4. Czy brak działań w tej sprawie oznacza pełną akceptację też przedstawionych w rosyjskim protokole?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21733)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sprzedaży pakietu kontrolnego
PKP Cargo**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję dotyczy zbywania większościowego pakietu akcji PKP Cargo. Przedmiotowa spółka stanowi jedyne przedsiębiorstwo kolejowe przynoszące w ostatnim czasie zyski. Plany jej sprzedaży w okresie kryzysu gospodarczego wydają się być nielogiczne, gdyż grozi to zbyciem rentownej spółki, istotnej dla rozwoju gospodarczego za bezcen.

Sprawie sprzedaży akcji PKP Cargo towarzyszą także inne niejasności i sprzeczności. Jedną z nich jest pełnomocnictwo do dokonania czynności prawnych, związanych ze zbyciem akcji spółki, którego Pan Minister rzekomo udzielił PKP Cargo w listopadzie 2008 r., działając w ten sposób wbrew zapisom ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji PKP. Co więcej, tego typu posunięcie stanowi ewenement w całej dotychczasowej, rodzimej prywatyzacji oraz naturalnie budzi wątpliwości co do zgodności przedsięwzięcia z prawem.

Kolejne problematyczne zagadnienia stanowią domniemane zmiany w dokumentach Strategii dla Transportu Kolejowego do 2013 r. wprowadzone bez koniecznych konsultacji społecznych. Modyfikacje te miały za zadanie „legitymizowanie” planu prywatyzacji spółki, zmieniając wartość przewidywanych dochodów z jej sprzedaży w sytuacji, gdy nie zostały jeszcze złożone żadne oferty cenowe.

Sprzeczności dotyczące funkcjonowania polskich spółek kolejowych dotyczą działań rządu z jednej strony prowadzących do prywatyzacji PKP Cargo, a w przyszłości najprawdopodobniej także PKP Intercity

i innych a z drugiej do powołania nowej spółki Dworzec Polski SA. Co ważne, podmiot ten planuje wprowadzenie podatku w formie opłaty peronowej, która niewątpliwie zniechęci Polaków do korzystania z bardziej ekologicznego i bezpieczniejszego transportu publicznego. Co gorsza, pierwsze przychody płynące z opłaty peronowej zostaną pochłonięte przez koszty związane z obsługą zarządu i administracji spółki, inwestycje zaś, zostaną odsunięte na dalszy plan.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego sprzedaż spółki planowana jest w czasie kryzysu gospodarczego wymuszającego osiągnięcie niezadowolającej ceny?

2. Czy Pan Minister rzeczywiście udzielił spółce PKP Cargo SA pełnomocnictwa do dokonywania czynności prawnych, związanych ze sprzedażą akcji podmiotu gospodarczego? Jak Pan Minister wytłumaczy złamanie w ten sposób zapisów ustawy w sprawie komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji PKP z 8 września 2008 r.?

3. Czy Rada Ministrów dokonała domniemanych zmian w zapisach Strategii dla Transportu Kolejowego do 2013 r.?

4. Dlaczego w obliczu prywatyzacji spółek kolejowych powoływana jest kolejna spółka Dworzec Polski SA?

5. Czy wraz z prywatyzacją PKP Cargo nie dojdzie do zbycia elementów infrastruktury kolejowej, które nie podlegają procesowi prywatyzacji na mocy przepisów unijnych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Wrocław, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21734)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy gazociągu Nord Stream

Szanowny Panie Prezesie! Sprawa, z którą występuję, dotyczy rządowego aktu niedopilnowania podstawowych interesów gospodarczych naszego kraju, tj. uniemożliwienia zawijania do portów w Szczecinie i Świnoujściu wielkich jednostek wodnych o zanurzeniu przekraczającym 13,5 m, poprzez wykazywanie biernej i niedbałej postawy podczas podejmowania decyzji o rozpoczęciu budowy Gazociągu Północnego. Rura gazociągowa ułożona na głębokości 17,5 m, przecinająca tor podejściowy do portu w Świnoujściu, a tym samym blokująca dostępność zespołu portowego dla największych statków spowoduje znaczny regres w rozwoju ww. portów. Doprowadzi to także do sytuacji, w której funkcje polskiego zespołu portowego zostaną przejęte przez niemiecki Rostock. Tego

typu okoliczności nie są sytuacją bez wyjścia, gdyż problem mógłby zostać rozwiązany poprzez umieszczenie gazociągu na odcinku toru wodnego prowadzącego do Świnoujścia w dniu Bałtyku. Jednak działania wymagane do zaaplikowania tego stosunkowo prostego rozwiązania zdają się przewyższać umiejętności rządu.

Ponadto budowa Nord Stream postawi pod znakiem zapytania byt powstającego już terminalu ciekłego gazu ziemnego stanowiącego fundament różnicowania źródeł dostaw energii nie tylko dla Polski, ale także dla innych państw Wspólnoty Europejskiej.

Kwestii budowy gazociągu Nord Stream towarzyszy także inna kontrowersja, a mianowicie pominięcie terytorium Polski, co oznacza poważne osłabienie pozycji naszego kraju na arenie międzynarodowej i daje Rosji jeszcze większe możliwości manipulowania dostawami gazu do naszego kraju. Gazociąg Nord Stream pozwoli na redukcję, a nawet całkowite powstrzymanie dostaw surowca do Polski bez limitowania ilości gazu dostarczanego do innych krajów.

Pominięcie Polski w przypadku budowy gazociągu nasuwa tym większe podejrzenia o polityczne przyczyny tej decyzji, rozpatrując fakt, iż umiejscowienie gazociągu na dnie morza jest przedsięwzięciem niebezpiecznym, biorąc pod uwagę aspekt ekologiczny, oraz nieekonomiczny, gdyż poprowadzenie go drogą lądową wymagałoby znacznie mniejszych nakładów pieniężnych.

Szanowny Panie Prezesie! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu nie zostały podjęte działania zmierzające ku powstrzymaniu niekorzystnych dla polskiej gospodarki decyzji?

2. Dlaczego nie dołożono żadnych starań, aby na istotnym dla Polski odcinku Gazociągu Północny został umieszczony w dnie morskim?

3. Dlaczego polityka gabinetu nacechowana jest nieustannymi ustępstwami, zaniedbaniami i brakiem asertywności skutkującymi przedkładaniem interesów Niemiec i Rosji nad interesy Polski?

4. Dlaczego Polska jako jedyne państwo rejonu Morza Bałtyckiego nie była zainteresowana organizacją wysłuchania politycznego z udziałem reprezentantów konsorcjum zajmującego się budową gazociągu Nord Stream?

5. Jakim prawem władze konsorcjum zasugerowały Polsce zmianę przebiegu jej własnego toru wodnego w celu wyeliminowania problemu bariery ograniczającej dostępność zespołu portowego Szczecin – Świnoujście dla statków o zanurzeniu powyżej 13,5 m?

6. Z jakiego powodu nie zostały podjęte jakiegokolwiek kroki w celu uzyskania odszkodowań dla rybaków, którzy stracą możliwość poławiania ryb w rejonie gazociągu?

7. Jakim prawem Polska będąca członkiem Unii Europejskiej nie jest traktowana na równi z innymi państwami należącymi do wspólnoty?

8. Jakim prawem Polsce odmawiane jest prawo do swobodnego transferu towarów i wolnej konkurencji,

które tak często podkreślane jest w sloganach mówiących o demokratycznej polityce UE?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21735)

do ministra infrastruktury

w sprawie przesunięcia środków unijnych z kolei na inwestycje drogowe

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą się zwracam, obejmuje zagadnienie zachwiania struktury wydatkowania unijnych środków na finansowanie polskiej infrastruktury transportowej. Wbrew zaleceniom Unii Europejskiej rząd postanowił zredukować fundusze przeznaczone na transport kolejowy o blisko 5 mld zł na rzecz budowy dróg. W ten sposób znacznie odstąpił od zalecanego przez UE modelu zakładającego, iż infrastruktura drogowa powinna pochłaniać co najwyżej 60% wydatków, podczas gdy kolei należy się 40% tego udziału. Nie zostały poczynione także żadne kroki zmierzające w kierunku ustalenia strategii spójności z dyrekcją transportową komisji.

Podjęcie tego rodzaju decyzji stanowi bardzo nieekonomiczne posunięcie. Przede wszystkim prowadzi ono do nieuchronnej zapaści infrastruktury kolejowej. Ponadto zwiększenie wydatków na drogi przyczyni się do ich intensywniejszego użytkowania przez ciężki tranzyt, a co za tym idzie do wzmożonej dewastacji, co następnie wymusi zwiększenie kosztów ich napraw.

Decyzja o transferze funduszy z kolei na system dróg jest szczególnie niezrozumiała, biorąc pod uwagę fakt, iż przez lata infrastruktura kolejowa borykała się z niedoborem środków na modernizację, teraz, kiedy jest to możliwe, fundusze tę są przeznaczane na inny cel.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czym podyktowane było podejmowanie niekorzystnej dla kolei decyzji w tak trudnym dla transportu kolejowego okresie?

2. Dlaczego tak istotna decyzja nie została podjęta na posiedzeniu rządu, a na konferencji prasowej?

3. Dlaczego nie istnieją w tej sprawie żadne dokumenty?

4. Czy rzeczywiście uda się w ten sposób znacznie poprawić kondycję polskiej infrastruktury drogowej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21736)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie dyskryminacji polskiej mniejszości na Litwie

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy dyskryminacji Polaków zamieszkujących terytorium Republiki Litewskiej. Brak tolerancji dla naszych rodaków przejawia się tam na różnorakie sposoby, z których najistotniejszymi są: usuwanie polskich klas i szkół lub nauczanie w nich większości przedmiotów w języku litewskim, zmniejszanie ich dofinansowania, dyskryminacja podczas zwrotów ziemi, zakaz publicznego posługiwania się językiem polskim jako językiem pomocniczym, a także polskimi imionami i nazwiskami, oraz usuwanie tablic z polskojęzycznymi nazwami ulic i miejscowości na terenach, gdzie Polacy stanowią większość.

Dyskryminacja polskiej mniejszości stanowi rażący przykład pogwałcenia zarówno zasad demokracji, praw człowieka, jak i dyrektywy Unii Europejskiej z dnia 29 czerwca 2009 r. mówiącej o równym traktowaniu osób bez względu na ich pochodzenie rasowe lub etniczne.

Nieustępliwe stanowisko Litwy w przedmiotowej sprawie wydaje się być szczególnie nie na miejscu, biorąc pod uwagę, iż zarówno Litwa, jak i Polska przynależą do Unii Europejskiej.

Powagi sprawie nadaje także fakt, iż brak poszanowania dla praw Polaków zamieszkujących Republikę Litewską jest problemem bardzo uciążliwym ze względu na okoliczność, iż jest on zjawiskiem długotrwałym, mimo to wciąż brakuje perspektyw na jego rozwiązanie.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmowane są przez ministerstwo w celu wyeliminowania dyskryminacji Polaków mieszkających na Litwie?

2. Jeden z najgłośniejszych problemów, tj. kwestia usuwania tablic z polskimi nazwami, pojawił się już stosunkowo dawno, a jednak nadal nie został rozwiązany. Jak długo polska mniejszość będzie musiała jeszcze czekać na efektywne działania resortu w obronie jej praw?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21737)

do ministra finansów

**w sprawie drastycznego wzrostu cen
na rynku paliw**

Szanowny Panie Ministrze! Podwyżki cen paliw należą obecnie do jednych z najbardziej palących problemów polskiego społeczeństwa. Wartość paliw waha się bezustannie, wykazując wyraźną tendencję zwyżkową, a perspektyw na stabilizację sytuacji próżno szukać. Wzrost cen paliw odczuwają wszyscy, bez względu na to, czy są posiadaczami aut, czy też nie, gdyż zjawisko to wywołuje falę podwyżek innych produktów i usług, jako że w ten sposób przedsiębiorcy rekompensują sobie zwiększone koszty transportu. Według danych GUS ceny towarów i usług wzrosły o 3,8% w porównaniu z początkiem roku poprzedniego. Natomiast wysokość wynagrodzenia nie uległa poprawie, co najdotkliwiej odczuwają osoby gorzej i średnio sytuowane.

Za czasów rządów Prawa i Sprawiedliwości nie milkły głosy w sprawie podwyżek cen paliw, których wątkiem przewodnim było ustawiczne nękanie społeczeństwa wizją ceny za litr benzyny wynoszącą 5 zł. Prym w tej aktywności wiodło wielu polityków obecnej koalicji rządzącej. W latach 2005–2007 ceny zdecydowanie nie dorównywały obecnym, które przekroczyły już psychologiczną barierę 5 zł za litr i dalej rosą. Niemniej jednak członkowie koalicji PO–PSL przestali postrzegać wysokie ceny na rynku paliw jako skandaliczne.

Na cenę paliw składają się jego wartość w rafinerii, akcyza, VAT, opłata paliwowa oraz marża stacji benzynowej. Wraz z początkiem bieżącego roku zwiększone zostały podatek VAT oraz opłata paliwowa, co szczególnie przyczyniło się do wzrostu kosztów tankowania pojazdów, a co za tym idzie – pozostałych produktów. Istotnym czynnikiem zwiększającym cenę paliw są także ogromne marże stacji benzynowych.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy planowane są działania mające na celu ustabilizowanie już i tak wysokich cen na rynku paliw?
2. Czy zdaniem Pana Ministra nie byłoby rozsądne zmniejszenie marży na paliwa?
3. Czy przewidywane są rokowania z liderami firm paliwowych w celu zredukowania marży?
4. Czy działanie na szkodę obywateli jest jedynym sposobem gabinetu Donalda Tuska na załatwienie dziury budżetowej?
5. Skoro sięganie do portfeli podatników jest rozwiązaniem problemu deficytu budżetowego, to dlaczego jest on pięciokrotnie wyższy niż za kadencji poprzedniego rządu?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21738)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie legitymacji studenckich

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie dokumentacji przebiegu studiów prawo do posiadania legitymacji studenckiej mają studenci do dnia ukończenia studiów. Zatem w normalnym przypadku student zwraca uczelni legitymację w dniu obrony.

Dla każdego studenta jednym z najważniejszych przywilejów związanych z posiadaniem legitymacji studenckiej jest możliwość uzyskania ulg w przejazdach transportu publicznego. W Polsce pewnym standardem jest studiowanie na drugim stopniu studiów, nie przestając jedynie na licencjacie. Studenci traktują studia magisterskie właściwie jako kolejne dwa lata studiów. Jednak na okres przypadający pomiędzy tymi etapami studiów tracą status studenta, a co za tym idzie – legitymację studencką.

Z kolei osoby kończące studia, najczęściej ma to miejsce w czerwcu, właśnie w tym czasie zwracają legitymacje. Dla absolwentów zaczyna się wtedy gorączkowe poszukiwanie pracy. W polskich warunkach, jak wiemy, ten proces trwa często jakiś czas, pomijając częste przypadki długotrwałego bezrobocia absolwentów. Dużym udogodnieniem byłaby możliwość zatrzymania legitymacji do czasu utraty jej ważności, a więc do końca października. Byłaby to swoista pomoc o charakterze materialnym dla absolwentów, chociażby w celach poszukiwania pracy.

Warto jeszcze nadmienić, że nie wszystkie jednostki uczelni trzymają się sztywno zasad wynikających z rozporządzenia i nie wymagają od studentów oddania w dniu obrony legitymacji studenckich. Powoduje to pewnego rodzaju dyskryminację studentów ze względu na to, jaką uczelnię kończyli.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak ocenia Pani możliwość zachowania przez studentów legitymacji do czasu utraty ich ważności, ewentualnie możliwość wprowadzenia innych rozwiązań, np. wydania innego dokumentu, aby absolwenci mogli korzystać z ulg zasadniczo do końca października?
2. Czy ministerstwo rozważy lub rozważyło wprowadzenie rozwiązań skutkujących możliwościami jak powyżej?
3. Czy są znane ministerstwu przypadki niewypełniania przez niektóre uczelnie lub ich jednostki postanowień wymienionego rozporządzenia? Jak ocenia się taką praktykę?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21739)

do ministra środowiska

w sprawie warunków lokalizacji elektrowni wiatrowych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie w naszym kraju powstaje coraz więcej elektrowni wiatrowych. Okazuje się, że przepisy dotyczące warunków lokalizacji tych obiektów są niezbyt precyzyjne, na wielu płaszczyznach prawo wykazuje luki. W efekcie dochodzi do patologicznych sytuacji. W zależności od konkretnego przypadku, negatywne skutki dotyczą samych mieszkańców, a czasami inwestorów, którzy pomimo dobrych chęci i wydatkowania określonych kwot muszą wycofać się z przedsięwzięcia.

Najwięcej wątpliwości budzą przepisy dotyczące odległości elektrowni wiatrowych od zabudowań mieszkalnych. W obiegu prawnym funkcjonują tylko te dotyczące norm hałasowych, co w praktyce wiąże się z odległością przynajmniej 350 m. Jednak mieszkańcy takich domostw (oddalonych właśnie o 350 m) i tak odczuwają dyskomfort związany z hałasem. Ponadto, co ich zdaniem jest najgorsze, wiatraki o określonych porach dnia wpływają na powstawanie bardzo dokuczliwego efektu cienia. Opisywany przypadek został opisany w lokalnej prasie, a dotyczy elektrowni wiatrowej w Brąchnówku (powiat toruński, gmina Chełmża).

Wiele do powiedzenia w sprawach lokalizacji elektrowni wiatrowych mają lokalne samorządy, które poprzez prawo miejscowe mogą kształtować przepisy określające kryteria lokalizacji wiatraków. Okazuje się, że wielu właścicieli gruntów chciałoby na swoim terenie elektrownię wiatrową, bo wiąże się to z bardzo dobrym zarobkiem. Ze względu na określone odległości nie wszyscy mają zdolność do posadowienia na swoim terenie takiego obiektu. Znane są przypadki, w których rady gmin zwiększały minimalne odległości od zabudowań (argumentowano to dobrem mieszkańców), aby określone właściciele gruntów zostali wyłączeni z możliwości inwestycji na ich terenie. Powody tego mają często najbardziej przyziemny charakter, związany z sąsiedzką rywalizacją – okazuje się, że jedynym domostwem znajdującym się w otoczeniu potencjalnego wiatraka jest obiekt samego właściciela gruntu.

Warto zauważyć, że przepisy regulujące daną materię są często wprowadzane w ostatniej chwili, w czasie, kiedy inwestorzy zainwestowali spore kwoty pieniędzy.

Proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zdaniem ministerstwa obecne regulacje są wystarczające? Czy nie należałoby wprowadzić przepisów wprowadzających inne kryteria niż tylko związane z dopuszczalnym hałasem?

2. Czy w praktyce owe 350 m jest wystarczające?

3. Czy jest możliwe wprowadzenie jednolitego kryterium na terenie całego kraju?

4. Czy ministerstwu są znane różne patologiczne przypadki z całego kraju? Jaka jest skala takich zjawisk? Czy są jakieś instrumenty prawne zapobiegające podobnym przypadkom?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21740)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji w PLL LOT

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że w ciągu pięciu lat Polskie Linie Lotnicze LOT miały aż 11 prezesów pochodzących faktycznie z politycznego nadania. W ostatnich latach tylko w jednym roku PLL LOT wykazały zysk. Dziś, choć mogłyby korzystać z dobrego geograficznego położenia kraju, z doskonale wykwalifikowanych pracowników, którzy średnio kosztują dwa i pół razy mniej niż pracownicy w zachodnich liniach, to spółka znajduje się na krawędzi bankructwa, a jej majątek trwały jest wyprzedawany. Były prezes LOT, który na czele firmy stanął w 2009 r., zarówno nie miał doświadczeń stricte menedżerskich, jak i nie legitymował się nawet wyższym wykształceniem. Obecny prezes – wybrany na to stanowisko w październiku ubiegłego roku – również przyszedł do LOT jako osoba nieznaną rynku przewozów lotniczych. Kolejni prezesi LOT mieli też pomysły, aby zamiast korzystać ze sztabu zatrudnionych pracowników, wynajmować szereg firm doradczych i konsultingowych. Wynajmowanie przez zarząd firm i osób z zewnątrz do rozmowy z pracownikami jest dla sytuacji w LOT bardzo znamienne. Piloci LOT są tańsi o blisko 30% niż na zachodzie Europy, stewardesy prawie trzykrotnie, a mechanicy czterokrotnie. Szacuje się, że ogółem koszty pracownicze są dwa i pół razy mniejsze niż w liniach zachodnich. Decyzje prezesów z politycznego nadania, niemających wiedzy o rynku lotniczym, czy też transferowanie pieniędzy do firm doradczych zrobiły jednak swoje. Tragiczne w skutkach dla spółki okazało się m.in. podpisanie w 2008 r., za prezesury nieżyjącego już D. N., kontraktów paliwowych. Obowiązujący przez dwa lata kontrakt obligował LOT do płacenia za paliwo nawet dwa razy więcej, niż płacili jego konkurenci.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Dlaczego LOT jest na granicy bankructwa, skoro od kilkunastu lat miał wyższe ceny biletów niż w zachodnich liniach lotniczych, a przy tym wyższe za-

pełnienie miejsc w samolotach przy jednocześnie niższych kosztach pracy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21741)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wystawiania świadectw
przez lekarzy weterynarii na terenie
pow. Sokołów Podlaski oraz Łosice**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy trwa proceder bardzo restrykcyjnych działań wobec rolników, producentów trzody chlewnej, powiatowej inspekcji weterynaryjnej na terenie powiatów Sokołów Podlaski oraz Łosice.

Urzędowi lekarze weterynarii wydelegowani przez powiatowego lekarza weterynarii, pomimo wydanego przez RM rozporządzenia z dn. 30 grudnia 2010 r. (które znosi obowiązek zaopatrywania w świadectwo zdrowia przesyłek świń przewożonych bezpośrednio do rzeźni), nadal na skupach zwierząt prowadzonych przez zakłady mięsne wypisują świadectwa i pobierają od rolników znaczące opłaty. Po zapłaceniu przez producenta rolnego opłaty w jego obecności lekarze niszczą ten dokument, gdyż nie jest on przydatny (prawo nie przewiduje, aby zakład kupujący wymagał takiego świadectwa). Kiedy rolnicy protestują, lekarz weterynarii nasyla policję, twierdząc, że działa zgodnie z wytycznymi MRiRW oraz krajowego lekarza weterynarii.

W taki to sposób służby, które moim zdaniem powinny wspierać producentów rolnych, utrudniają im pracę poprzez ograniczenie możliwości sprzedaży trzody chlewnej. Powiatowym lekarzom weterynarii udało się w powiecie sokołowskim i łosickim na skutek zastraszenia rolników rozpędzić i skasować kilka skupów. Sfrustrowani i zdesperowani rolnicy transportują trzodę chlewną kilkanaście, a nawet kilkadziesiąt kilometrów do skupu w sąsiednim powiecie siedleckim (gm. Paprotnia), gdzie lekarze weterynarii działają zgodnie z prawem. Sytuacja wystawiania świadectw, pobierania opłat od rolnika, a później niszczenia dokumentu przez lekarzy weterynarii również wystąpiła w powiecie siedleckim na terenie gm. Przesmyki, którą zgłosił wójt gminy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Co ministerstwo uczyni, aby całkowicie zlikwidować nurtujący problem wystawiania świadectw wraz z pobieraniem opłat na skupach przez lekarzy weterynarii?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21742)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie abolicji dla cudzoziemców
od wielu lat przebywających w Polsce
nielegalnie**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Rzecznik praw obywatelskich wystąpił do ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie abolicji dla cudzoziemców od wielu lat przebywających w Polsce nielegalnie. Do biura rzecznika regularnie wpływają skargi od cudzoziemców, którzy po wielu latach nielegalnego zamieszkiwania w Polsce zostali zatrzymani przez Straż Graniczną w celu wydalenia lub zdecydowali się podjąć bezskuteczną, jak się okazało, próbę uzyskania prawa pobytu w naszym kraju. Sytuacja życiowa tych osób zwykle jest dramatyczna. Żyją one w ciągłej obawie przed wydaleniem, a nielegalny pobyt sytuuje je w szarej strefie i naraża na marginalizację w życiu społecznym, ekonomicznym i kulturalnym. Pomimo tych niekorzystnych zjawisk cudzoziemcy ci koncentrują często swoje życie rodzinne i prywatne w Polsce i z Polską wiążą swoją przyszłość. Integrują się ze społecznością, w której żyją, tworząc trwałe więzi o charakterze osobistym, społecznym i gospodarczym. Deklarują także chęć życia w zgodzie z polskim prawem i realizowania nakładanych przez to prawo obowiązków.

W ocenie rzecznika przedstawiony wyżej problem wymaga rozwiązania kompleksowego, jakim jest wprowadzenie kolejnej abolicji dla cudzoziemców przebywających w Polsce nielegalnie. Zapewnienie możliwości legalizacji pobytu osobom, które od wielu już lat zamieszkują na terytorium Polski bez wymaganych prawem zezwoleń, pozwoli im na opuszczenie szarej strefy i umożliwi pełny i aktywny udział w życiu społecznym, a także, w dalszej kolejności, podjęcie realnej konkurencji na rynku pracy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy w ministerstwie prowadzone są obecnie prace nad ustanowieniem abolicji dla cudzoziemców zamieszkujących na terytorium Polski nielegalnie?
3. Jakie działania zostały podjęte przez ministerstwo po interwencji RPO?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21743)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie pozostających w sprzeczności przepisów ustaw: o izbach rolniczych, o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz o podatku od towarów i usług

Szanowny Panie Ministrze! Wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 5 ust. 1 pkt 11 i art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy o rozwoju obszarów wiejskich było, ażeby beneficjent w celu uzyskania pomocy w ramach działania pn.: Korzystanie z usług doradczych przez rolników i posiadaczy lasów, skorzystał z usług świadczonych przez izby rolnicze. Podkreślenia wymaga, iż świadczone na rzecz potencjalnych beneficjentów usługi doradcze, o których mowa w rzeczonyj ustawie, mają mieć charakter odpłatny.

W związku z powyższym powstała wątpliwość, czy tego typu odpłatna działalność izb rolniczych nie będzie naruszała przepisu z art. 7 ust. 1 ustawy o izbach w związku z art. 15 ust. 2 ustawy o VAT. Przytoczony przepis z ustawy o izbach jednoznacznie wyklucza prowadzenie działalności gospodarczej przez izby rolnicze, natomiast w myśl art. 15 ust. 2 ustawy o VAT działalność gospodarcza obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas, gdy czynność została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy. Działalność gospodarcza obejmuje również czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych. W konsekwencji Wielkopolska Izba Rolnicza wystąpiła do ministra finansów o udzielenie interpretacji indywidualnej. Z interpretacji nr ILPP1/443-962/10-7/AI, wydanej przez dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu w imieniu ministra finansów, jednoznacznie wynika, że rozpoczęcie świadczenia odpłatnych usług doradczych, o których mowa w ustawie o rozwoju obszarów wiejskich, będzie rozumiane na gruncie ustawy o VAT jako prowadzenie działalności gospodarczej. W praktyce usługi te podlegały będą opodatkowaniu na zasadach ogólnych z zastosowaniem 23-procentowej stawki podatku, lecz do momentu przekroczenia określonego limitu przysługiwało będzie zwolnienie podmiotowe.

Nadmienić należy, że podnoszony problem był już przedmiotem wystosowanej przeze mnie interpelacji poselskiej skierowanej do prezesa Rady Ministrów oraz ministra finansów, który w swojej odpowiedzi potwierdził prawidłowość udzielonej interpretacji podatkowej oraz zawartych w niej konkluzji. W świetle

brzmienia interpretacji organu podatkowego prawidłową konstatacją jest uznanie, że ustawa o izbach rolniczych w zakresie art. 5 ust. 1 pkt 6, art. 7 ust. 1 pkt 1, art. 12 ust. 1 pkt 15 oraz ustawa o rozwoju obszarów wiejskich w zakresie art. 36 ust. 1 pkt 2 pozostaje w oczywistej sprzeczności z art. 15 ust. 2 ustawy o VAT.

Zwracam się do Pana Ministra w sprawie pozostających w sprzeczności przepisów następujących ustaw:

1) ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, ze zm., dalej zwanej ustawą o izbach);

2) ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 64, poz. 427, ze zm., dalej zwanej ustawą o rozwoju obszarów wiejskich) oraz wydanych do niej aktów wykonawczych;

3) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm., dalej zwanej ustawą o VAT).

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra o wyjaśnienie: W jaki sposób samorządy rolnicze mają realizować wolę ustawodawcy wyrażoną w ustawie o rozwoju obszarów wiejskich, w szczególności w jakim trybie izby rolnicze mają świadczyć odpłatne usługi doradcze na rzecz rolników, o czym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 11 w związku z art. 36 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, nie narażając się na zarzut łamania przepisu z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o izbach rolniczych wobec treści art. 15 ust. 2 ustawy o VAT?

Z szacunkiem

Poseł Piotr Walkowski

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21744)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zasłonięcia krzyża w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku

W związku z wydarzeniami we Włocławku, które były Pani udziałem, wyrażam zdecydowany sprzeciw wobec zachowania mającego na celu eliminację krzyża katolickiego z tła podczas Pani wystąpienia w Zespole Szkół Katolickich. Jak sama nazwa wskazuje, jest to szkoła katolicka, a więc niepubliczna placówka prowadzona przez Kościół katolicki jako pozapaństwowa i suwerenna instytucja. Dalece niezrozumiałe jest zachowanie Pani i Pani współpracowników, którzy zmusili dyrekcję szkoły do zasłonięcia miejsca, gdzie na banerze widnieje krzyż i to krzyż upamiętniający morderstwo na bł. ks. Jerzym Popiełuszcze.

Niedopuszczalne jest, by w katolickiej Polsce, a nawet i w żadnym innym państwie minister zmuszał gospodarzy do usuwania lub zasłaniania ich symboli religijnych. Nawet jeśli jest Pani ateistką lub innego wyznania, to nie miała Pani prawa do wymuszania decyzji o zasłonięciu krzyża w szkole, która jest już w nazwie szkołą katolicką.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wydała Pani polecenie zasłonięcia krzyża w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku?

2. Jaki jest Pani stosunek do tego wydarzenia?

3. Czy w każdej placówce oświatowej, którą Pani odwiedza, dochodzi do zasłaniania symboli religijnych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21745)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie nieudzielenia odpowiedzi na pytania zadane w dniu 16 marca 2011 r. w Sejmie podczas debaty nad informacją ministra spraw zagranicznych o założeniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r.

W dniu 16 marca 2011 r. odbyło się w Sejmie wysłuchanie informacji ministra spraw zagranicznych o założeniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r. Po przedstawieniu informacji przez Pana Ministra miała miejsce debata, podczas której między innymi ja zadałem Panu Ministrowi konkretne pytanie, na które nie otrzymałem odpowiedzi. Jakim kluczem kierował się Pan Minister przy odpowiadaniu na pytania? Dlaczego nie odpowiedział na moje? Powtarzam je zatem w niniejszej interpelacji.

Usłyszeliśmy w wypowiedzi Pana Ministra i w wypowiedziach koleżanek i kolegów posłów z Platformy wzniosłe słowa o Partnerstwie Wschodnim, o dobrosąsiedzkich stosunkach ze Wschodem, natomiast przejdźmy do konkretów. Na etapie konsultacji społecznych praktycznie wydłużonych o kolejny miesiąc i dwa tygodnie jest bardzo ważny dokument „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju”. Dokument zaiste o znaczeniu strategicznym, gdyż będzie podstawą do negocjowania trzech perspektyw finansowych Unii Europejskiej. Dokument ten przedstawia powiązania ze Wschodem jako pomocnicze i uzupełniające. Sprawa akcesji Ukrainy z Unią Europejską jest pominięta, ten dokument milczy w tej sprawie. Nie ma mowy o rozbudowie przejść granicznych na wschodzie, nie ma mowy o wykorzystaniu LHS.

Następna sprawa. Wspólna polityka rolno czy polityka energetyczna jest chyba fikcją. Cena gazu rosyjskiego jest różna, w Niemczech, we Francji jest o 30% niższa. Ulga zlikwidowana w ramach akcyzy na biokomponenty – rząd przyznaje się, że chodzi o oszczędność w budżecie państwa rzędu 1,5 mld zł – chyba otwiera polski rynek niemieckiemu producentowi. Czy toczą się prace, jakie jest zaangażowanie resortu spraw zagranicznych w tej sprawie?

I ostatnia kwestia. W odpowiedzi na interpelację z 9 kwietnia 2008 r. w sprawie powstałego centrum Widoczny Znak napisał Pan, że polski rząd nie bierze udziału w tym przedsięwzięciu i będzie, cytuję: bacznie przypatrywał się jego realizacji. Mam pytanie: Co z tego wynikło i czy Pan, Panie Ministrze, nadal się przypatruje, co będzie się działo po przyjęciu przez parlament niemiecki uchwały w sprawie dnia wypędzonych? Jaka była, czy jaka będzie reakcja?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21746)

do ministra zdrowia

w sprawie toczących się prac nad projektem ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z interpelacją w sprawie toczących się w chwili obecnej prac nad projektem ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych.

Otóż nie ulega wątpliwości, iż fenyloketonuria jest niezwykle rzadką i ciężką chorobą genetyczną, uwarunkowaną niedoborem enzymu uniemożliwiającego przemianę fenyloalaniny w tyrozynę. Nieleczona prowadzi może nie tylko do upośledzenia umysłowego, ale również nieodwracalnych zmian w mózgu. W Polsce jest zarejestrowanych kilkadziesiąt takich przypadków. Nie trzeba podkreślać, iż tak ciężka choroba dotyka nie tylko pacjentów, ale również ich najbliższą rodzinę czy osoby, które się nimi opiekują. I to właśnie na ich liczne prośby zwracam się do Pani Minister z interpelacją.

Największe wątpliwości w przedmiotowym projekcie ustawy, jak wskazali zainteresowani, budzi art. 15 ust. 1 dotyczący stworzenia wspólnych grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, w ramach których zostaną wyznaczone limity refundacyjne. Ust. 5 pkt 1 ww. artykułu definiuje podstawę limitu refundacyjnego na poziomie

najniższego kosztu trzydziestodniowego stosowania, według cen hurtowych.

W ocenie zainteresowanych zapis ten w praktyce spowoduje głównie refundację preparatów starszej generacji, a więc takich, które nie są tak skuteczne jak ich nowsze odpowiedniki. Ponadto zapisy te zamkną drogę dostępu do nowszych i bardziej skutecznych preparatów, których koszty zakupu niestety są dużo droższe. Warte podkreślenia w tym miejscu jest również to, iż wielu osób nie będzie stać na kontynuację leczenia preparatami nowszej generacji bez ich refundacji, w wyniku czego będą zmuszone przejść na starsze preparaty, co bez wątpienia odbije się na ich stanie zdrowia. Pamiętać należy również o tym, że brak refundacji skutecznych preparatów jest równy pogłębieniu się niepełnosprawności intelektualnej pacjentów. Warte zaznaczenia jest również to, że powrót do najstarszych preparatów głównie u małych pacjentów, którzy są szczególnie wyczuleni na ich smak, spowoduje ich szybką reakcję (np. w postaci wymiotów czy ich całkowitej nietolerancji). Należy wziąć pod uwagę także to, że pacjenci posiadający szeroki asortyment preparatów dla swoich potrzeb są w stanie dobrać ten najskuteczniejszy.

Dodatkowo z punktu widzenia chorych wprowadzenie limitów refundacyjnych spowoduje całkowity lub częściowy zanik ich leczenia, gdyż miesięczny koszt zakupu specjalnych produktów to kwota rzędu 1500 zł. Warte zaznaczenia jest także to, że Polska jest jedynym krajem w Europie, który nie refunduje żywności chorym z fenylketonurią.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem:

1. Czy wprowadzenie proponowanych limitów refundacyjnych w ocenie Pani Minister jest rozsądnym rozwiązaniem?

2. Jaki jest sens ograniczenia chorym dostępu do preparatów nowszej generacji?

3. Czy proponowane w przedmiotowym projekcie ustawy zapisy naprawdę służą dobru pacjentów?

Z poważaniem

Poseł Roman Kaczor

Oława, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21747)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wsparcia państwa w zakresie podtrzymywania i rozwoju muzyki cerkiewnej w Polsce

Do zadań mecenatu państwa w dziedzinie kultury powinno należeć m.in. wspieranie działań mających na celu podtrzymywanie i rozwój kultury mniej-

szości narodowych i religijnych w Polsce. Jednym z unikalnych jej przejawów jest muzyka cerkiewna. Od trzydziestu lat rokrocznie organizowany jest w województwie podlaskim międzynarodowy festiwal tej muzyki, podczas którego prezentuje swój dorobek artystyczny kilkadziesiąt chórów z wielu krajów i kontynentów. Festiwal ten może się odbywać dzięki dofinansowaniu udzielanemu z budżetu państwa przez ministra kultury.

W 2011 r. resort kultury i dziedzictwa narodowego przyznał na organizację XXX jubileuszowej edycji Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej Hajnówka 2011 dofinansowanie w kwocie 118 tys. zł, co stanowi jedynie połowę wielkości dotacji ubiegłorocznej. Tak niskie dofinansowanie nie tylko nie pozwala na właściwą organizację jubileuszowej edycji festiwalu (utrudnia ją również m. in. znaczny wzrost cen towarów i usług), ale może spowodować zagrożenie dla ciągłości prezentacji osiągnięć w dziedzinie muzyki cerkiewnej i w konsekwencji przyczynić się do jej marginalizacji.

Jak poinformowali organizatorzy, chęć uczestnictwa w tegorocznym festiwalu zgłosiło ponad 70 chórów, spośród których wybrano około 30 zespołów z Polski oraz 16 innych krajów Europy, Azji i Afryki. Potwierdziły one już swój udział w tegorocznej jubileuszowej edycji festiwalu. Brak środków finansowych mógłby oznaczać anulowanie zaproszenia dla części spośród zakwalifikowanych chórów. Do takiej sytuacji nie wolno dopuścić.

Międzynarodowy festiwal muzyki cerkiewnej w Białymstoku ma długą tradycję, cieszy się niesłabnącą popularnością, a o jego znaczeniu i randze świadczy fakt, że dotychczas wzięło w nim udział około 650 chórów z 35 krajów Europy, Ameryki Północnej, Azji i Afryki, w tym większość znaczących chórów z Polski. Dorobek ten zasługuje na dalsze wsparcie ze strony państwa.

Siła i atrakcyjność kultury Rzeczypospolitej wynikała m.in. z jej różnorodności. Państwo polskie mimo kryzysu gospodarczego i finansowego stać chyba na to, aby udzielić dotacji w łącznej wysokości 290 tys. zł, zamiast przyznanych 118 tys. zł, na organizację festiwalu sakralnej muzyki cerkiewnej. Przemawiają za tym nie tylko oczekiwania obywateli Polski wyznania prawosławnego, ale również niekwestionowana potrzeba ocalenia wielowiekowego dorobku kultury cerkiewnej stanowiącej ważny komponent tradycji Rzeczypospolitej.

Wobec powyższego, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest polityka rządu Donalda Tuska i kierowanego przez Pana Ministra resortu kultury i dziedzictwa narodowego w zakresie podtrzymywania i wspierania rozwoju mniejszości narodowych i religijnych w Polsce?

2. Czy Pan Minister skoryguje podjętą wcześniej decyzję i zwiększy wysokość dotacji na organizację XXX jubileuszowej edycji Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej Hajnówka 2011 w Białymstoku?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21748)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie statusu zawodowego emerytowanych nauczycieli dyplomowanych i mianowanych podejmujących pracę w szkołach w niepełnym wymiarze czasu pracy

Do mojego biura poselskiego zgłaszają się nauczyciele, którzy odeszli na emeryturę, posiadając stopień awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego lub mianowanego, a następnie w związku z potrzebami kadrowymi szkół i placówek oświatowych podjęli pracę w niepełnym wymiarze godzin, uzyskując zatrudnienie w charakterze nauczycieli kontraktowych. Wątpliwości tych osób sprowadzają się do pytania, czy prawidłowe i zgodne z prawem jest takie zatrudnienie nauczyciela emerytowanego w niepełnym wymiarze czasu pracy wobec faktu, że przejście na emeryturę nie unieważnia przecież kwalifikacji, doświadczenia, wiedzy i umiejętności, które stanowiły podstawę do awansu na stopień nauczyciela dyplomowanego czy mianowanego. Mianowanie w rozumieniu Karty Nauczyciela od jej uchwalenia w 1982 r. było formą nawiązania stosunku pracy, lecz wprowadzenie obecnie obowiązującego systemu awansu zawodowego nauczycieli nadało inny sens mianowaniu jako jednemu ze stopni w nauczycielskiej hierarchii.

Wobec powyższego, działając na podstawie art. 14. ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: W jaki sposób zgodnie z obowiązującym prawem powinien zostać nawiązany stosunek pracy z emerytowanym nauczycielem dyplomowanym lub mianowanym, który podejmuje się pracy w szkole lub placówce oświatowej na części etatu? Czy regulujące to przepisy lub przyjęta aktualnie interpretacja tego zagadnienia ulegały w ostatnich latach zmianie?

Jednoznaczne wyjaśnienie powyższego problemu ma duże znaczenia dla zatrudnionych w powyższym charakterze nauczycieli ze względu na ich prestiż za-

wodowy, wymiar uposażenia i ewentualną zmianę wysokości świadczeń emerytalnych.

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21749)

do ministra gospodarki

w sprawie sytuacji w Katowickim Holdingu Węglowym, Kompanii Węglowej i Jastrzębskiej Spółce Węglowej

Szanowny Panie Premierze! Od pewnego czasu w przemyśle węglowym trwa spór zbiorowy. Od miesiąca jest on w Jastrzębskiej Spółce Węglowej, od dwóch tygodni – w Katowickim Holdingu Węglowym, a od 21 marca br. – w Kompanii Węglowej. Według informacji, które docierają do mojego biura poselskiego, górnicy domagają się odejścia od strategii, która jest niekorzystna dla branży. Żądają zwiększenia zatrudnienia ze względu na konieczność wzrostu bezpieczeństwa pracy w kopalniach, biorąc pod uwagę fakt, iż już w tym roku wydarzyło się w kopalniach 10 wypadków śmiertelnych. W wyniku występującej inflacji górnicy domagają się podwyżek. Twierdzą oni, że powiązanie wynagrodzenia z wydobyciem jest niesłuszne, ponieważ jako cel stawia się cięcie kosztów i wzrost wydobycia, zupełnie pomijając kwestie bezpieczeństwa pracy i sprawy socjalne.

Dlatego zwracam się z prośbą o ustosunkowanie się do przedstawionych wyżej problemów oraz o przekazanie informacji dotyczących:

- 1) strategii dla Kompanii Węglowej,
- 2) strategii dla Jastrzębskiej Spółki Węglowej,
- 3) strategii dla Katowickiego Holdingu Węglowego.

Proszę o odpowiedź na pytanie: Jaki jest plan działań na najbliższe miesiące?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21750)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia wysokości
wynagrodzenia otrzymywanego ze stosunku
pracy przez osoby niepełnosprawne
pobierające rentę socjalną**

Szanowna Pani Minister! Wiele osób niepełnosprawnych pobierających rentę socjalną jest zainteresowanych podjęciem zatrudnienia. Wynika to z niskiej kwoty świadczenia niezapewniającego sfinansowania podstawowych potrzeb życiowych oraz chęci bycia aktywnym zawodowo. Niestety bardzo często otrzymywanie renty socjalnej stoi w sprzeczności z podjęciem zatrudnienia.

Obecna wysokość świadczenia renty socjalnej wynosi około 500 zł. Nie wystarcza to oczywiście na wydatki związane z bieżącymi opłatami, zakupem żywności i lekarstw oraz prowadzeniem rehabilitacji, która w strukturze wydatków osób niepełnosprawnych jest wyjątkowo sporym obciążeniem. Stąd też konieczność podjęcia pracy zawodowej przez takie osoby.

Zgodnie z istniejącym prawem osoba pobierająca rentę socjalną, aby po podjęciu pracy mogła nadal ją otrzymywać, nie może otrzymywać wynagrodzenia wyższego niż 1 tys. zł brutto. W przeciwnym wypadku, po przekroczeniu powyższej kwoty, renta socjalna jest odbierana.

Osoby niepełnosprawne chcące podjąć pracę zawodową czują się poszkodowane i dyskryminowane. Minimalna wysokość świadczenia zmusza je do podjęcia zatrudnienia. Rygorystyczne ustalenie limitów wynagrodzenia sprawia, że otrzymując nawet mniej, niż wynosi pensja minimalna, tracą prawo do renty socjalnej, która ze względu na ich ciężar niepełnosprawności jest im przynależna. Niepełnosprawni czują się poszkodowani, gdyż przy zarobkach powyżej 1 tys. zł brutto państwo polskie niesłusznie odbiera im tytuł osoby niepełnosprawnej. Dla wielu osób jest to od zawsze bariera, z powodu której nigdy nie podjęły pracy zawodowej. Sytuacja ta budzi w wielu środowiskach sprzeciw, szczególnie gdy od dłuższego czasu głośno mówi się o wspieraniu promocji aktywizacji zawodowej i zatrudniania osób niepełnosprawnych, które na rynku pracy powinny być otoczone szczególnymi prawami.

Artykuł 32 Konstytucji RP gwarantuje równość wobec prawa oraz to, że nikt nie może być dyskryminowany. Wydaje się, że obecna sytuacja prawna te przepisy narusza. Nie ma bowiem automatycznego zawieszenia, a jedynie stopniowe zmniejszanie rent chorobowych i wypadkowych. W przypadku rent socjalnych odbierane jest prawo do jakiegokolwiek wysokości świadczenia. To zniechęca do wysiłku w poszukiwaniu pracy. Likwidacja tego zapisu pozwoliłaby wielu osobom niepełnosprawnym realizować swo-

je plany zawodowe i życiowe, które obecnie w wyniku istniejącej tzw. pułapki rentowej są nierealne. Apeluje o podjęcie działań celem zmiany przepisów prawa w przedmiocie opisanej sprawy.

Proszę zatem o odpowiedź na pytanie: Czy wobec powyższych faktów Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza zmienić przepisy określające zależność pomiędzy wysokością wynagrodzenia pobieranego przez pracującą osobę niepełnosprawną otrzymującą rentę socjalną a wysokością tego świadczenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21751)

do ministra gospodarki

**w sprawie rozliczania stowarzyszeń
za energię elektryczną w oparciu o taryfę C11**

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego dotarła informacja o problemach, jakie mają stowarzyszenia z rozliczaniem rachunków za energię elektryczną. Pomimo niewielkiego zużycia energii rachunki, jakie otrzymują za prąd, są bardzo wysokie. Dzieje się tak, gdyż stowarzyszenia rozliczane są przez dystrybutorów energii według taryfy C11. W taryfie tej są bardzo wysokie koszty stałe i różnego rodzaju opłaty dodatkowe, jakie płaci odbiorca. Doprowadza to do sytuacji, iż opłata za zużytą energię elektryczną stanowi tylko niewielki procent całego rachunku. Resztę stanowią wspomniane opłaty stałe i różnego rodzaju opłaty dodatkowe.

Rozliczanie stowarzyszeń za energię elektryczną w oparciu o taryfę C11 wynika z rozporządzenia o kształtowaniu i regulacji taryf w obrocie energią elektryczną. Stowarzyszenia traktowane są tak samo jak podmioty gospodarcze, np. sklepy. W wypadku stowarzyszeń, które nie prowadzą działalności gospodarczej lub nie mają stałych dotacji, powoduje to rosnące problemy z regulacją rachunków za prąd.

W mojej ocenie niesprawiedliwe i nieracjonalne jest rozliczanie stowarzyszeń działających non profit według tej samej taryfy, co w wypadku firm handlowych czy produkcyjnych.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy istnieje możliwość zmiany stosownych przepisów, aby stowarzyszenia nie były rozliczane za zużytą energię elektryczną przez zakłady energetyczne według taryfy C11, to znaczy tej samej, co podmioty gospodarcze? Jeżeli tak, to proszę o podanie terminu zmiany

tych przepisów. Jeżeli nie, proszę o szczegółowe uzasadnienie takiej decyzji.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Lipiński

Legnica, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21752)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie likwidacji przez Zarząd Telewizji
Polskiej SA emisji programów lokalnych
na antenie TVP 2**

Szanowny Panie Ministrze! Od 3 stycznia 2011 r. decyzją Zarządu Telewizji Polskiej SA zlikwidowana została emisja pasma regionalnego na antenie TVP 2. Oznacza to, iż programy lokalne produkowane przez ośrodki regionalne telewizji publicznej emitowane są już tylko na antenie TVP Info.

Zasięg techniczny TVP 2 obejmuje ponad 99% powierzchni Polski, natomiast TVP Info – tylko ok. 75%. Miliony Polaków zostało pozbawionych dostępu do lokalnych programów, zwłaszcza informacyjnych.

Decyzja ta szczególnie dotknęła Dolny Śląsk. Ze względów technicznych TVP Info nie dociera do ok. 1/3 mieszkańców województwa. Dla mieszkańców Kotliny Jeleniogórskiej czy ziemi zgorzeleckiej, płacących regularnie abonament telewizyjny, oznacza to brak możliwości oglądania programów przygotowywanych przez TVP Wrocław. Sytuacja ta budzi zrozumiałe niezadowolenie mieszkańców tych terenów.

Moim zdaniem emisja programów lokalnych na antenie TVP 2 powinna zostać przywrócona do nieodległego przecież czasu przejścia w całej Polsce na nadawanie w systemie naziemnej telewizji cyfrowej, co samoistnie rozwiąże ten problem.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie były przyczyny likwidacji z dniem 3 stycznia 2011 r. emisji programów lokalnych produkowanych przez ośrodki regionalne telewizji na antenie TVP 2?

2. Czy istnieje możliwość przywrócenia emisji programów lokalnych na antenie TVP 2 do czasu przejścia w całej Polsce na nadawanie cyfrowe?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Lipiński

Legnica, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21753)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie masowej likwidacji szkół
na terenach wiejskich**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie niemalże ze wszystkich stron kraju dochodzą do nas niepokojące wieści o likwidacji setek szkół na terenach wiejskich. Zazwyczaj szkoły te, poza swoją podstawową funkcją, stanowią również centra kulturalne miejscowości, w których się znajdują.

W przytłaczającej większości przypadków przyczyną likwidacji placówek szkolnych na terenach wiejskich są względy natury ekonomicznej, co bezpośrednio wynika z wysokości subwencji oświatowej otrzymywanej przez jednostki samorządu terytorialnego, zwłaszcza gminy.

Społeczne konsekwencje obserwowanego zjawiska, związanego z likwidacją szkół na terenach wiejskich, będą bardzo głębokie i są nie do zaakceptowania. Z pejzażu polskich wsi znikną miejsca stanowiące ich serca społecznego i kulturalnego życia, zaś dzieci będą zmuszone dojeżdżać do szkół oddalonych niejednokrotnie o wiele kilometrów od ich miejsc zamieszkania. Likwidacji ulegnie olbrzymia ilość miejsc pracy, zwłaszcza dla nauczycieli, pozbawiając mieszkańców wsi źródła utrzymania.

W tym stanie rzeczy proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Edukacji Naukowej planuje wprowadzić rozwiązania, które zapobiegą masowej likwidacji placówek szkolnych na terenach wiejskich, a jeżeli tak, to jakie?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Naukowej rozważa możliwość zwiększenia subwencji oświatowej dla jednostek samorządu terytorialnego, a zwłaszcza gmin, w celu zapewnienia możliwości sfinansowania działalności szkół wiejskich przez gminy?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21754)

do ministra infrastruktury

**w sprawie liczby wagonów w porannych
pociągach InterRegio na trasie
Gliwice – Katowice**

Szanowny Panie Ministrze! Wielu mieszkańców województwa śląskiego codziennie dojeżdża do Katowic. Są to zarówno studenci, jak i osoby pracujące.

Zgodnie z informacjami, które otrzymuję od mieszkańców miasta Gliwice, poranne pociągi relacji Gliwice – Katowice są przepełnione, a jeżeli weźmiemy pod uwagę fakt, iż na trasie pociągu dosiada się jeszcze wiele osób z innych dużych miast województwa śląskiego leżących na linii przejazdu, wtedy w wagonach panuje niesamowity ścisk. W zatłoczonych wagonach pasażer nie odczuwa żadnego komfortu zjazdu. W przepełnionych składach panuje także brak odpowiedniej cyrkulacji powietrza spowodowanej nadmiarem osób, co może prowadzić do omdleń i zasłabnięć.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra pytanie: Czy jest możliwe dodanie dodatkowych wagonów do porannych składów pociągów spółki PKP Przewozy Regionalne na odcinku trasy Gliwice – Katowice?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21755)

do ministra obrony narodowej

w sprawie rezygnacji przez dowództwo Wojsk Lądowych z wysłania żołnierzy na szkolenia do Wojskowych Zakładów Mechanicznych w Siemianowicach Śląskich

Szanowny Panie Ministrze! Z artykułu prasowego dowiedziałem się ostatnio, że dowództwo Wojsk Lądowych RP w styczniu br. zrezygnowało ze współpracy z Wojskowymi Zakładami Mechanicznymi w Siemianowicach Śląskich, które szkoliły od 2005 r. naszych żołnierzy obsługi kołowych transporterów opancerzonych typu Rosomak, używanych m.in. na misji pokojowej w Afganistanie. Przy wyżej wymienionych zakładach znajduje się specjalistyczna baza do szkoleń na tego typu sprzęcie wojskowym. Powodem rezygnacji ze szkoleń dla naszych żołnierzy jest – jak podaje prasa – oszczędność ok. 3 mln zł rocznie przez Ministerstwo Obrony Narodowej. Chciałbym nadmienić również, iż oszczędności w szkoleniu najtragiczniejsze okazały się w Siłach Powietrznych RP, gdzie być może niepełne przeszkolenie pilotów stało się jedną z przyczyn katastrofy samolotu typu CASA w 2008 r. oraz samolotu typu Bryza w 2009 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy polskie Siły Zbrojne są w stanie zapewnić odpowiednie przeszkolenie naszych żołnierzy w zakresie obsługi transporterów opancerzonych typu Rosomak we własnym zakresie, jak miało to miejsce w specjalistycznej bazie w Siemianowicach Śląskich?

2. Czy Ministerstwo Obrony Narodowej musi szukać oszczędności akurat w szkoleniach naszych żołnierzy?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21756)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie sposobu waloryzacji rent i emerytur

Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w art. 88 gwarantuje coroczną waloryzację świadczeń w oparciu o wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych, występujący w poprzedzającym roku kalendarzowym.

Problematyka sposobu dokonywania podwyżek rent i emerytur budzi zaniepokojenie i niezadowolenie świadczeniobiorców wskutek narastających dysproporcji w wysokości otrzymywanych należności. Dla wielu uprawnionych obowiązująca waloryzacja procentowa jest krzywdząca, gdyż znacząco zwiększa świadczenia osobom posiadającym już wysokie emerytury i renty w odniesieniu do osób z minimalnymi świadczeniami.

Jednocześnie Pan Premier zapowiedział już w ubiegłym roku, iż rząd chce zaproponować kwotową waloryzację świadczeń emerytalnych, potwierdzając ten fakt publicznym wystąpieniem i przekazaniem społeczeństwu informacji o zmianie sposobu waloryzacji rent i emerytur na kwotową.

Pragnę zaznaczyć, że w odpowiedzi na nasze interpelacje w sprawie waloryzacji rent i emerytur uzyskaliśmy od pani minister Fedak informację, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie prowadzi żadnych prac w zakresie zmiany obowiązujących zasad podwyżki świadczeń, utrzymując tym samym waloryzację procentową.

Emerytura jest świadczeniem pieniężnym mającym służyć jako zabezpieczenie bytu na starość osób, które ze względu na wiek nie posiadają już zdolności do pracy zarobkowej albo utraciły ją w znacznym stopniu oraz nie dysponują innymi źródłami dochodu gwarantującymi możliwość utrzymania się. Pełni zatem funkcję zabezpieczenia społecznego.

Biorąc pod uwagę dysproporcje w zakresie otrzymywanych świadczeń emerytalno-rentowych, kolejny raz postuluję o wprowadzenie waloryzacji mieszanej, czyli kwotowo-procentowej, która, w moim przekonaniu, byłaby najbardziej sprawiedliwa dla świadczeniobiorców.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Premiera zapytaniem:

1. Czy Pan Premier zamierza zlecić prace nad dokonaniem zmian w zakresie obowiązujących zasad waloryzacji rent i emerytur, które uwzględniałyby wysokość składek odłożonych przez emeryta, a jednocześnie nie pogłębiałyby tak znacząco dysproporcji między najniższymi a najwyższymi świadczeniami?

2. Na jakiej podstawie zapowiedział Pan Premier zmiany, których realizacji Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie przewidywało?

3. Dlaczego Pan Premier wycofał się z deklarowanej kwotowej waloryzacji rent i emerytur?

4. Dlaczego świadczeniobiorcom zostają przekazywane sprzeczne informacje w zakresie zasad waloryzacji rent i emerytur?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21757)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie stanu, znaczenia i wprowadzenia
w życie reformy szkolnictwa wyższego**

Działalność Pani Minister zasługuje na wysoki szacunek i uznanie, bowiem po reformie systemu nauki podjęła Pani Minister bardzo trudne i złożone prace nad reformą szkolnictwa wyższego. Jako posłowie pomorscy braliśmy aktywny udział w dyskusji nad tymi ważnymi reformami.

Z naszych doświadczeń i konsultacji wynika, że najczęściej dyskusji, sporów i emocji wywoływały prace nad reformą szkolnictwa wyższego. Dobrze się stało, iż w trakcie prac parlamentarnych udało się osiągnąć wiele uzgodnień. Naturalnie nad niektórymi rozwiązaniami będą nadal trwały dyskusje. Wciąż utrzymuje się duże zainteresowanie reformą szkolnictwa wyższego. Obecnie bardzo wiele będzie zależało od sposobu i charakteru wprowadzenia w życie reformy szkolnictwa wyższego w Polsce. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Panią Minister zapytujemy:

1. Jak generalnie należy ocenić system konsultacji w pracach nad Prawem o szkolnictwie wyższym oraz ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym?

2. Jakie podstawowe, najważniejsze zmiany dla pracowników uczelni wyższych i studentów wprowadza reforma szkolnictwa wyższego?

3. W jakim stopniu reforma szkolnictwa wyższego ułatwi i umocni współpracę uczelni z przedsiębiorstwami i firmami?

4. Jak obecne zapisy i rozwiązania polskiej reformy szkolnictwa wyższego uwzględniają najnowsze dokonania i osiągnięcia wysokorozwiniętych państw Unii Europejskiej?

5. W jaki sposób Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zamierza upowszechnić w społeczeństwie rolę i znaczenia uchwalonej ostatnio w parlamencie reformy szkolnictwa wyższego?

6. Jak organizacyjnie, czasowo i pod względem finansowym będzie wyglądało wprowadzenie w życie reformy szkolnictwa wyższego?

7. Jakie dodatkowe działania podejmie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, aby sprawnie wprowadzić w życie reformę szkolnictwa wyższego?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21758)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie współpracy z uniwersytetami
trzeciego wieku i ich stanu**

Kształcenie dorosłych w nowoczesnym świecie nabiera coraz większego znaczenia. Można powiedzieć, że społeczeństwo XXI wieku jest społeczeństwem nieustannie edukującym się.

W województwie pomorskim coraz bardziej rozwija się inicjatywa uniwersytetów trzeciego wieku. W wielu miastach pomorskich uniwersytety te cieszą się dużą frekwencją wśród słuchaczy i wsparciem miejscowych samorządów lokalnych. Nierzadko, my posłowie, jesteśmy proszeni o pomoc w charakterze prelegentów, co też chętnie czynimy. Wydaje nam się jednak, że zachodzi potrzeba pewnej współpracy uniwersytetów trzeciego wieku z uczelniami wyższymi, jak też z Ministerstwem Edukacji Narodowej. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Panią Minister zapytujemy:

1. Jak ogólnie układa się współpraca kuratoriów oświaty w regionach z uniwersytetami trzeciego wieku?

2. Jakim zasobem wiedzy na temat działalności uniwersytetów trzeciego wieku dysponuje Ministerstwo Edukacji Narodowej?

3. Jak generalnie zapatruje się Pani Minister na działalność uniwersytetów trzeciego wieku?

4. Czy i w jakim stopniu można mówić o wykrywalizowanej polityce MEN wobec działalności uniwersytetów trzeciego wieku?

4. Jakie podstawowe postulaty i oczekiwania kierują do MEN liderzy i organizatorzy uniwersytetów trzeciego wieku?

5. W jakim stopniu polskie doświadczenia uniwersytetów trzeciego wieku nawiązują do kształcenia dorosłych w Unii Europejskiej?

6. Jakie inicjatywy i działania planuje MEN, aby wesprzeć i umocnić funkcjonowanie uniwersytetów trzeciego wieku?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21759)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie negatywnej oceny celników
dotyczącej przepisów prawnych
określających sposób funkcjonowania
Służby Celnej**

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Premierowi interpelację poselską w sprawie reformy przeprowadzonej przez Ministerstwo Finansów w Służbie Celnej, szczególnie w aspekcie przepisów prawnych określających sposób funkcjonowania tej służby.

W opinii przewodniczącego Związku Zawodowego Celnicy PL wdrożone akty prawne wraz z opisem i wartościowaniem stanowisk w Służbie Celnej są przepisami wielce szkodliwymi dla służby oraz sposobu jej funkcjonowania. Zarządzenie Ministerstwa Finansów w sprawie dokonywania opisu i wartościowania funkcjonariuszy celnych oraz rozporządzenie ministerstwa w sprawie stanowisk służbowych są przepisami martwymi, stosowanymi uznaniowo w interesie organów Służby Celnej, sprzyjającymi kumoterstwu i nepotyzmowi. Według przewodniczącego związku jest to także swoiste uzasadnienie dla niesprawiedliwej i obciążającej budżet polityki płac, a wartościowanie stanowisk będzie sprzyjało zachowaniom korupcyjnym w Służbie Celnej, jak też przyczynia się do błędnej polityki kadrowej, która nie opiera się na takich przesłankach, jak staż, doświadczenie i kwalifikacje funkcjonariuszy, przez co mają one wpływ na pogorszenie jakości obsługi i bezpieczeństwa obywateli UE. Stanowią również zagrożenie dla interesu publicznego.

Obecnie wdrożona reforma nie daje pełnej możliwości profesjonalizacji służby, a nawet nie pozwala na skuteczne ściganie licznych przestępstw oraz patologii, które w dużej mierze zagrażają społeczeństwu i uczciwie działającym przedsiębiorstwom. Opracowanie wdrożenia reformy powierzono ósrodkowi odpowiedzialnemu za wieloletnie zaniedbania Służby Celnej. W efekcie chybionych działań po wprowadzeniu procesów modernizacyjnych większość funkcjonariuszy Służby Celnej ocenia jej kondycję jako fatalną. Powszechne jest przeświadczenie, że nastąpił regres w efektywności służby i nie zostały zrealizowane cele uchwały modernizacyjnej rządu.

Głównymi postulatami przedstawionymi przez środowisko pracownicze Służby Celnej jest zrównanie praw i obowiązków funkcjonariuszy celnych z innymi służbami oraz spełnienie deklaracji składanych w styczniu 2008 r. przez Pana Premiera w zakresie uposażeń oraz naprawy wartościowania stanowisk i nieingerencji przez Ministerstwo Finansów w kadry Służby Celnej.

W związku z powyższym mam do Pana Premiera następujące pytania:

Jaki jest stosunek Pana Premiera do obecnie obowiązujących przepisów prawnych regulujących funkcjonowanie Służby Celnej, a także wobec stanowiska środowiska celnego wyrażonego przez ZZ Celnicy PL?

Czy Pan Premier uważa, że obecne przepisy prawne zabezpieczają właściwie prace Służby Celnej, a także jakość obsługi i bezpieczeństwo obywateli UE?

Czy nie należałoby zmodyfikować krytykowanych przez związek aktów wykonawczych wydanych przez ministra finansów w sprawie dokonywania opisu i wartościowania stanowisk funkcjonariuszy celnych?

Jaki jest stopień realizacji celów zawartych w uchwale modernizacyjnej rządu?

Czy nie uważa Pan Premier, że zaniechanie jakichkolwiek zmian może prowadzić do obniżania efektywności pracy Służby Celnej oraz rozwój szarej strefy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21760)

do ministra zdrowia

**w sprawie rocznej karencji na ponowne
złożenie wniosku o wyjazd na leczenie
uzdrowskie ze skierowaniem NFZ**

Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47) zwracam się z prośbą o wyjaśnienia w następującej sprawie.

Do mojego biura poselskiego trafiają osoby ubezpieczone w NFZ ze skargą na praktykę stosowaną w służbie zdrowia, która pozwala na złożenie wniosku o ponowny wyjazd do sanatorium dopiero po upływie roku od powrotu z poprzedniego turnusu sanatoryjnego. Osoby te wskazują, że rozpatrzenie złożonego wniosku przez NFZ jest długotrwałe (trwa zwykle minimum kilkanaście miesięcy). Zatem konieczność odczekania całego roku przed złożeniem kolejnego wniosku dodatkowo wydłuża czas na przyznanie skierowania na leczenie uzdrowiskowe, co nieraz może być powodem pogorszenia stanu zdrowia. Praktyka blokowania możliwości składania wniosku o ponowne skierowanie przed upływem roku od powrotu z poprzedniego turnusu jest według mojej wiedzy powszechnie stosowana przez lekarzy w woj. śląskim.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy stosowanie rocznej karencji na ponowne złożenie wniosku o wyjazd na leczenie uzdrowiskowe obowiązuje w całym kraju, czy jest to praktyka stosowana lokalnie?

2. Jaka jest podstawa prawna takich działań NFZ?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21761)

do ministra środowiska

w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego gm. Popielów

Szanowny Panie Ministrze! Gmina Popielów położona jest w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki Odry. W maju 2010 r. po raz kolejny mieszkańcy gminy Popielów stanęli w obliczu powodzi, która mogła stanowić żywioł, jaki miał miejsce w 1997 r.

Największym niebezpieczeństwem, które groziło gminie Popielów, było przerwanie wału przeciwpowodziowego na rzece Odrze. Tylko dzięki sprawnie przeprowadzonej akcji ratowniczej, przy bardzo dużym wsparciu jednostek ochotniczych straży pożarnych, wojska, a także wielkiego zaangażowania mieszkańców, udało się nie dopuścić do przerwania wału, ratując tym samym kilka tysięcy mieszkańców miejscowości Stare Siołkowice, Popielów, Popielowska Kolonia, Rybna, Stare Kolnie i Stobrawa.

Obwałowania na tym odcinku rzeki Odry wymagają podjęcia prac remontowo-modernizacyjnych. Na odcinku Stare Kolnie – Stare Siołkowice wały przeciwpowodziowe nie były remontowane od czasów powojen-

nych. Ich struktura jest naruszona przez liczne zakrzaczenia oraz szkody spowodowane przez zwierzęta.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jak przedstawia się stan zabezpieczenia przeciwpowodziowego gminy Popielów?

2. Jaki jest stan wałów przeciwpowodziowych na rzece Odrze w tym rejonie?

3. Jakie prace zostały podjęte po zeszłorocznej powodzi?

4. Czy dokonany został przegląd tych obwałowań?

5. Jakie prace zostaną podjęte w ramach usuwania skutków powodzi?

6. Czy na te prace są zabezpieczone środki finansowe?

7. Jak przedstawia się harmonogram prac w tym zakresie?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21762)

do ministra zdrowia

w sprawie rozszerzenia opracowywanego przez Ministerstwo Zdrowia programu terapeutycznego dotyczącego analogów insulin o leki inkretynowe

Szanowna Pani Minister! W Polsce szacuje się, że ok. 2,5 mln osób dotkniętych jest cukrzycą, natomiast tylko 60% tej populacji wie o tej chorobie. Cukrzyca, zwana potocznie chorobą cywilizacyjną, jest na świecie przyczyną ok. 4 mln zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań sercowo-naczyniowych, jak np. udar mózgu i zawał serca. Ta „choroba cywilizacyjna” jest bardzo istotnym czynnikiem wpływającym na długość życia każdego człowieka, wpływa na pogorszenie jego jakości, będąc jednocześnie główną przyczyną amputacji kończyn czy też niewydolności nerek i przyczyną utraty wzroku.

Jak podkreśla Polskie Stowarzyszenie Diabetyków, do kosztów bezpośrednich leczenia cukrzycy (leków, opieki lekarskiej, opieki szpitalnej) należy również dodać koszty pośrednie (zgon, trwałe inwalidztwo, zmniejszona wydajność w pracy, renty), które przekładają się na koszty całościowe leczenia cukrzycy. Ważnym zagadnieniem w aspekcie wzrostu kosztów opieki medycznej związanej z cukrzycą typu II jest również konieczność leczenia samych powikłań tej choroby.

Dlatego tak ważne jest opracowanie odpowiednich regulacji – programu, który pozwoli na długofalowe cele związane z zapewnieniem chorym na cukrzycę maksymalnego dostępu do nowoczesnych i skutecznych rozwiązań medycyny w dziedzinie leczenia cukrzycy, przy jednoczesnym racjonalnym wykorzystaniu dostępnych środków finansowych z budżetu państwa.

W chwili obecnej resort zdrowia kierowany przez Panią Minister pracuje nad programem terapeutycznym dla analogów insuliny. Polskie Stowarzyszenie Diabetyków podkreśla, iż opracowywany program powinien zostać poszerzony o doustne leki inkretynowe. Pacjenci, którzy wymagają leczenia poszczególnymi medykamentami, spełniający kryteria włączenia do programu terapeutycznego, powinni otrzymać całkowicie bezpłatny dostęp do leczenia DPP IV inhibitorami i GLP-1 analogami. Opracowywany program terapeutyczny powinien dawać możliwość zastosowania u chorych takich rodzajów leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną, i zgadzam się z Polskim Stowarzyszeniem Diabetyków, iż ta grupa lekarstw powinna być refundowana przez państwo, tym bardziej że rynek lekarstw oferuje wiele nowoczesnych leków w zakresie leczenia cukrzycy.

Niestety ze względu na wysokie koszty zakupu nie są one dostępne dla chorych. Przykładem są analogi insuliny oraz leki inkretynowe. Te ostatnie są to leki nowej klasy, które mogą skutecznie odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii. Leki te uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych (wyrażone w: stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 20/6/20100 z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvus®) w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego). Niestety Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji.

Obecnie według Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków leczenie cukrzycy nie jest pozbawione wad. Dla przykładu, metformina – tania i uznana metoda leczenia – w ok. 25% przypadków nie jest tolerowana przez pacjentów, co wymusza stosowanie innych grup leków, takich jak pochodnych sulfonylomoczników i insuliny. Powikłania ich stosowania są z kolei częstą przyczyną drugiego „koszyka” kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Ponadto terapia insuliną jak również pochodnymi sulfonylomocznika może powodować

przyrost masy ciała, co wpływa negatywnie na dalsze leczenie cukrzycy. Tworzy się błędne koło, które zmusza do zwiększania dawek insuliny w celu przełamania insulinoodporności. Podnosi to koszty leczenia cukrzycy.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister, aby w toku prac nad programem terapeutycznym dla insuliny analogów rozważyć rozszerzenie tego programu o doustne leki inkretynowe. Bez wątplenia rozwiązaniem, które w perspektywie długofalowej może przyczynić się do ograniczenia kosztów związanych z cukrzycą, jest zapewnienie chorym dostępu do odpowiedniego leczenia, którego celem powinno być dążenie do jak najlepszego wyrównania glikemii we wczesnym stadium. Włączenie do programu terapeutycznego doustnych leków inkretynowych będzie nie tylko bardzo ważnym czynnikiem warunkującym odpowiedni dostęp chorych na cukrzycę do nowoczesnych lekarstw, lecz również przyczyni się do ograniczenia całościowych kosztów związanych z leczeniem cukrzycy.

Mając na względzie dobro osób chorych na cukrzycę oraz ich prawidłowy dostęp do nowoczesnych lekarstw na cukrzycę, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy resort zdrowia widzi możliwość wprowadzenia leków inkretynowych do programu terapeutycznego dla analogów insuliny?

2. Jaki jest powód braku opracowywania programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywną rekomendację AOTM i powinny być finansowane przez państwo?

3. Kiedy możemy spodziewać się wdrożenia programu terapeutycznego dla analogów insuliny?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21763)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nadużywania zaświadczeń
lekarskich przez pracowników**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w związku z obserwowanym przeze mnie zjawiskiem nadużywania przez pracowników zaświadczeń lekarskich jako formy poprawy swojej sytuacji zawodowej. Dotyczy to w szczególności sytuacji rozwiązywania stosunku pracy. Według informacji przekazywanych mi przez pracodawców dość często zdarza się, iż zaświadczenia są przedstawiane przez osoby, które mają zostać zwolnione z przyczyn dys-

cyplinarnych. Również osoby już zwolnione przedstawiają często zaświadczenia z datą wsteczną.

Opisane powyżej praktyki sprawiają, że rozwiązywanie stosunku pracy jest jeszcze trudniejsze, niż to wynika z przepisów Kodeksu pracy. W rezultacie pracodawcy nie są nieraz w stanie zwolnić osoby, która działa na szkodę firmy lub prezentuje jednoznacznie negatywny do niej stosunek. Przyczyną powyższych problemów jest w szczególności łatwość dostępu do zaświadczeń lekarskich, umożliwiającą daleko posunięte instrumentalne wykorzystywanie przepisów mających w założeniu służyć ochronie pracowników. Jednocześnie osoba przebywająca bezpodstawnie na zwolnieniu chorobowym obciąża budżet Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co w czasie kryzysu finansów publicznych ma znaczenie szczególne.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie są podstawy prawne oraz możliwości po stronie pracodawców oraz służb państwowych do przeprowadzenia kontroli zasadności wydawania zaświadczeń chorobowych przez lekarzy?

2. Czy zdaniem ministerstwa obecne rozwiązania dotyczące odpowiedzialności lekarzy za wystawianie zaświadczeń wbrew stanowi faktycznemu są wystarczające?

3. Jakie działania ministerstwo rozważa w celu poprawy sytuacji w powyższym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21764)

do ministra finansów

w sprawie procederu unikania płacenia podatku akcyzowego od samochodów sprowadzanych z zagranicy

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie niepokojące informacje na temat procederu, który można uznać za przestępczy oraz naruszający interes ekonomiczny państwa polskiego. Samochody osobowe nabywane w drodze wewnątrzspółnotowego nabycia towarów są poddawane przeróbkom przed pierwszą rejestracją na terytorium Polski. Przeróbki te mają charakter czasowy i polegają na wymontowaniu z części tylnej pojazdu wyposażenia przeznaczonego do przewozu pasażerów oraz chwilowym zamontowaniu przegrody (kraty) za przednim rzędem siedzeń. Przeróbki te są dokonywane w sposób nietrwały, tak aby umożliwiały natychmiastowy powrót do stanu pierwotnego.

Przerobiony w ten sposób samochód trafia do niemieckiej stacji przeglądów (TUV), gdzie otrzymuje, w związku ze zmianą przeznaczenia, status samochodu ciężarowego wraz ze stosowną adnotacją w dowodzie rejestracyjnym pojazdu. Polskie stacje kontroli pojazdów w zdecydowanej większości nie posługują się przepisami dotyczącymi podatku akcyzowego. W rezultacie właściciel pojazdu bez większych problemów może na podstawie przetłumaczonych dokumentów niemieckich uzyskać zaświadczenie, że dany pojazd jest samochodem ciężarowym. Na podstawie wspomnianego zaświadczenia wydział komunikacji rejestruje pojazd bez opłaty podatku akcyzowego.

Wspomniane samochody po uzyskaniu stałej rejestracji są przerabiane na samochody osobowe lub ciężarowe czteroosobowe. W wyniku opisanych wyżej działań właściciel dysponuje samochodem osobowym bez uiszczenia podatku akcyzowego. Ponieważ znaczny odsetek takich pojazdów stanowią samochody luksusowe, straty Skarbu Państwa w przypadku jednego pojazdu potrafią sięgać nawet kilkudziesięciu tysięcy złotych. W obecnych czasach kryzysu finansów publicznych powyższy temat wydaje się szczególnie wymagać zainteresowania właściwych organów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec powyżej przedstawionego problemu i jakie działania planuje ministerstwo w celu powstrzymania tego procederu?

2. Jaka, w opinii ministerstwa, jest skala omówionych wyżej działań i jak wysokie mogą być roczne straty budżetu państwa z tego tytułu?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21765)

do ministra finansów

w sprawie zasad prowadzenia dokumentacji rachunkowej przez organizacje pozarządowe

Szanowny Panie Ministrze! Rola organizacji pozarządowych w społeczeństwie obywatelskim jest trudna do przecenienia. Fundacje i stowarzyszenia zajmują się organizowaniem życia kulturalnego i dbają o dobrą kulturę i rodzime tradycje. Zajmują się pomocą udzielaną jednostkom najsłabszym, niejednokrotnie zapobiegając ich wykluczeniu poza nawias społeczeństwa.

Niestety w obowiązującym stanie prawnym działanie fundacji i stowarzyszeń napotyka liczne prze-

szkody natury biurokratycznej. Wśród najważniejszych z nich należy wymienić konieczność prowadzenia pełnych ksiąg handlowych. W tym zakresie polskie prawo jest bardziej restrykcyjne w stosunku do organizacji pozarządowych niż w stosunku do osobowych spółek prawa handlowego. Dysproporcja ta wydaje się nie być uzasadniona. Trudno przy tym twierdzić, aby niwelowało ją rozporządzenie w sprawie szczególnych zasad rachunkowości dla niektórych jednostek niebędących spółkami handlowymi, nieprowadzących działalności gospodarczej. Nie wpływa ono bowiem istotnie na czasochłonność prowadzenia dokumentacji, której tworzenie pochłania środki, które przynajmniej częściowo można by spożytkować na realizację celów statutowych organizacji pozarządowych.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Ministra:

Jaki jest pogląd Pana Ministra na przedstawiony powyżej problem?

Czy widzi Pan Minister możliwość wprowadzenia zmian o charakterze legislacyjnym, które uprościłyby zasady prowadzenia dokumentacji rachunkowej przez organizacje pozarządowe?

W jaki sposób, według danych, którymi dysponuje Ministerstwo Finansów, regulowana jest kwestia dokumentacji rachunkowej w organizacjach pozarządowych w innych państwach Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21766)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie kształcenia zawodowego
w szkołach ponadgimnazjalnych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w związku z zaobserwowaną nasilającą się tendencją na rynku pracy. Z jednej strony środki masowego przekazu i urzędy pracy informują o rosnącej liczbie bezrobotnych absolwentów szkół wyższych. Z drugiej – przedsiębiorcy bezskutecznie poszukują wykwalifikowanych pracowników fizycznych oraz pracowników technicznych niższego szczebla. Na oba powyższe zjawiska zwracają moją uwagę osoby zgłaszające się do biura poselskiego z prośbą o podjęcie działań w kierunku poprawy sytuacji na rynku pracy.

Nie znając dokładnych danych w powyższym zakresie, zwracam uwagę na widoczną tendencję spadkową w zakresie zainteresowania kształceniem zawodowym. Dominująca większość absolwentów gimnazjów wybiera licea ogólnokształcące, a następnie

studia uniwersyteckie. Oczekiwania tych osób często rozmiągają się z potrzebami pracodawców, którzy potrzebują większej liczby pracowników fizycznych lub technicznych niż absolwentów kierunków ogólnokształcących lub humanistycznych.

Szczególnie jaskrawym przykładem ilustrującym powyższe zjawisko może być bezskuteczne poszukiwanie przez inowrocławskich przedsiębiorców wykwalifikowanych operatorów CNC (tokarek elektronicznych). Pomimo znacznego popytu na pracowników tej branży, w przeprowadzonych badaniach społecznych kształcenie w tym kierunku zapowiedziało jedynie dwóch gimnazjalistów w Inowrocławiu.

Nie ulega wątpliwości, że zmiana powyższej sytuacji wymaga działań na wielu płaszczyznach objętych zakresem kompetencji różnych organów. Istotną rolę odgrywa tu również funkcjonowanie nowoczesnego i dobrze zorganizowanego kształcenia zawodowego na poziomie ponadgimnazjalnym.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje danymi w zakresie zmian liczby kandydatów do szkół ponadgimnazjalnych, kształcących w zakresie zawodowym?

2. Czy zmiany w zakresie kierunków kształcenia, w szczególności oferowanych zawodów, są konsultowane z przedstawicielami przedsiębiorców lub resortem pracy?

3. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje akcje promocyjne mające zachęcić młodzież do wybierania kształcenia zawodowego?

4. Czy ministerstwo rozważa możliwość prowadzenia w gimnazjach zajęć informacyjnych dotyczących perspektyw wynikających z kształcenia zawodowego oraz zawodów najbardziej poszukiwanych na rynku pracy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21767)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępu pacjentów do lekarza
specjalisty – gastrologa**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel pacjentów, którzy borykają się z problemem dostępu w rozsądnym terminie do lekarza specjalisty – gastrologa.

W przypadku pacjentów cierpiących na tego typu schorzenia czas odgrywa tu kluczową rolę, natomiast na dzień dzisiejszy czas oczekiwania na wizytę jest zdecydowanie zbyt długi, co negatywnie oddziałuje

na późniejszą ewentualną terapię. Ponadto warto zwrócić uwagę na fakt, iż rozwiązanie przedmiotowej kwestii stanowi obowiązek co do zabezpieczenia potrzeb zdrowotnych pacjentów dotkniętych takimi schorzeniami.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą, co na pewno przyczyni się do poprawy sytuacji w zakresie dostępu w rozsądnym czasie do lekarza gastrologa.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Jakie kroki należy podjąć, aby rozwiązać problem długiego oczekiwania na wizytę u lekarza specjalisty – gastrologa?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21768)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie rozwiązania problemu, jakim jest stosunek liczby ofert pracy w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych do liczby osób potrzebujących oraz chętnych do podjęcia zatrudnienia w ramach tych prac

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpływają liczne apele z prośbą o podjęcie działań w sprawie rozwiązania problemu, jakim jest liczba ofert pracy w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych, co szczególnie odczuwalne jest w województwie świętokrzyskim.

Zatrudnianie osób w ramach ww. prac kierowanych do nich przez urzędy pracy jest niezwykle ważnym elementem polityki zatrudniania w szeroko rozumianym znaczeniu i stanowi nierzadko jedyną możliwość podjęcia pracy przez osoby, które z punktu widzenia potencjalnego pracodawcy nie są poszukiwanymi na rynku pracy pracownikami z uwagi na wiek, niepełnosprawność oraz inne tego typu kryteria. Ponadto liczba chętnych do podjęcia zatrudnienia tak dalece przekracza liczbę ofert, iż tworzone są listy osób oczekujących na zatrudnienie, a to wiąże się z bardzo długim okresem oczekiwania, nierzadko kilkunastomiesięcznym. Warto również zwrócić uwagę na fakt, iż taka sytuacja doprowadza do powstawania negatywnych zjawisk społecznych oraz ich eskalacji. Ludzie w trudnej sytuacji życiowej zmuszeni są do walki o miejsce w kolejce na liście oczekujących i jest to sytuacja wysoce bulwersująca oraz szkodliwa dla społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą. W zwią-

ku z powyższym, zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Czy możliwe jest podjęcie działań i jeśli tak, to jakich, w celu rozwiązania problemu, jakim jest liczba ofert pracy w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych w stosunku do liczby osób potrzebujących oraz chętnych do podjęcia zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21769)

do ministra finansów

w sprawie naliczania podatku VAT w przypadku działalności placówek pozaszkolnych

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o podatku od towarów i usług obowiązująca od 1 stycznia 2011 r. wprowadziła znaczące zmiany w stosowaniu stawki podatku VAT w zakresie świadczenia usług edukacyjnych. W dalszym ciągu zwolnieniem od tego podatku zostały objęte w sposób podmiotowy jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów o systemie oświaty w zakresie kształcenia i wychowania, uczelnie i jednostki naukowe w zakresie kształcenia na poziomie wyższym, usługi prywatnego nauczania na wszystkich poziomach świadczone przez nauczycieli oraz niektóre usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego. Ustawodawca zastosował także, jako jedyne, zwolnienie przedmiotowe w zakresie usług nauczania języków obcych.

Dyrektywa unijna 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zakłada stosowanie zwolnienia od tegoż podatku wobec podmiotów świadczących usługi w zakresie kształcenia dzieci i młodzieży, o ile jest to związane z istnieniem interesu publicznego. Jest szeregiem podmiotów realizujących na rynku edukacyjnym pokrewne zadania, których zwolnieniem nie objęto, a chodzi tu o zajęcia ściśle związane ze zwiększaniem szans edukacyjnych, poprawą jakości i efektywności kształcenia na którymkolwiek z poziomów edukacji szkolnej, czy też wprost pozwalające na uzyskanie wyższych kwalifikacji poprzez ugruntowanie i usystematyzowanie zdobywanej w szkole wiedzy. Kwestie te dotyczą placówek pozaszkolnych, które prowadzą zajęcia z zakresu treningu pamięci, szybkiego czytania, rozwijania zdolności logicznego i twórczego myślenia, jak również placówek zajmujących się prowadzeniem korepetycji z przedmiotów wykładanych w różnego typu szkołach oraz placówek przygotowują-

cych do zdawania egzaminów na wszelkiego typu poziomach nauczania szkolnego.

Przyznaje, że zwolnieniem zostały objęte usługi prywatnego nauczania na poziomie przedszkolnym, podstawowym, gimnazjalnym, ponadgimnazjalnym i wyższym realizowane przez nauczycieli, jednakże nie jest to rozwiązanie zbyt doskonałe, z uwagi na fakt stawiania w pozycji uprzywilejowania jednych wobec drugich, co godzi w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa. Otóż, jak powszechnie wiadomo, większość prywatnych nauczycieli nie rejestruje swojej dodatkowej aktywności zawodowej, a zatem nie płaci podatków od uzyskiwanych dochodów, poza tym nawet gdyby to robiła, i tak zwykle korzystałaby ze zwolnienia, nie przekraczając progu obrotów w ciągu roku podatkowego (w 2011 r. kwota 150 000 zł). Większe podmioty operujące na rynku edukacyjnym, zatrudniając nauczycieli, wykazując dochody i płacąc podatki i tak do tej pory nie mogąc konkurować z prywatnymi nauczycielami ceną, musiały dbać o jakość kształcenia i choć w taki sposób podjąć się wyzwania związanego z operowaniem w warunkach gospodarki wolnorynkowej. Obecnie w myśl obowiązującej ustawy placówki takie do cen swoich usług muszą doliczać 23% podatku VAT, co w wydatny sposób obniży ich konkurencyjność, a nawet może uniemożliwić jej prowadzenie w ogóle.

Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na pytania:

Czy nie należałoby uznać, że działalność wszelkich podmiotów realizujących usługi wspomagające wobec całego systemu oświaty stanowi wysoce istotny interes publiczny?

Czy nie należy wobec tego rozciągnąć zwolnienia przedmiotowego od podatku od towarów i usług również na takie jednostki, niezależnie od ich formy prawnej?

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie poruszonych kwestii.

Z poważaniem

Poseł Janusz Cichoń

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21770)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie nowelizacji ustawy
o organizowaniu i prowadzeniu działalności
kulturalnej oraz ustawy o bibliotekach**

Szanowny Panie Ministrze! Duży niepokój w środowiskach świętokrzyskich bibliotekarzy budzą planowane zmiany w ustawie o organizowaniu i prowa-

dzeniu działalności kulturalnej oraz w ustawie o bibliotekach.

Kontrowersje wzbudza zmiana zapisu drugiej z nich, która daje przyzwolenie na łączenie bibliotek z innymi instytucjami kultury. Zdaniem znacznej części środowiska może to doprowadzić do faktycznego zamykania kolejnych placówek, szczególnie w mniejszych gminach. Ich samorzady, zmuszone do różnego rodzaju oszczędności, wykorzystają tego rodzaju zapisy do działań likwidacyjnych. Wydaje się, że organem, z którym takowe zmiany powinny konsultować gminy, są wojewódzkie biblioteki publiczne, z wiążącą opinią w tejże materii.

Obawy środowiska bibliotekarskiego wzbudza też propozycja powoływania dyrektorów bibliotek na czas określony. Zapis taki nie tylko może oznaczać wyjęcie środowiska bibliotekarzy poza nawias wszystkich innych grup zawodowych, których takowe ostrzeżenia nie dotyczą. W opinii bibliotekarzy określony czas umowy z dyrektorem nie tylko nie wzmacnia jego pozycji, ale w konsekwencji czyni go szefem od wyborów... do wyborów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wspomnianymi zmianami ministerstwo faktycznie planuje powierzyć samorządom funkcję swego rodzaju organizatora sieci bibliotek na swoim terenie, a jeśli tak, to w jaki sposób znowelizowana ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej może zapobiec oszczędnościowemu wariantowi działań gmin w tym zakresie?

2. Czy ministerstwo obligatoryjnie wprowadzi zakaz powierzania stanowiska dyrektora biblioteki na czas nieokreślony, a jeśli tak, to jakie są tego powody?

Z poważaniem

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21771)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej lokalizacji zakładów
spółki PKP Polskie Linie Kolejowe**

Szanowny Panie Ministrze! Od pewnego czasu opina publiczna w województwie świętokrzyskim jest zaniepokojona planowanymi zmianami w lokalizacji zakładów spółki PKP Polskie Linie Kolejowe. Szczególnie środowiska kolejowe z niepokojem przyjmują pojawiające się w środkach masowego przekazu informacje, które mają potencjalnie zapowiadać likwidację większej części z 23 funkcjonujących dotąd zakładów PLK. W województwie świętokrzyskim oba-

wy te są tym większe, że funkcjonują tu, jak dotąd dwa zakłady: w Kielcach i w Skarżysku-Kamiennej. W miastach tych istotna część zatrudnionych łączy swe życie zawodowe z koleją, co w kontekście wspomnianych planów przekształceń powoduje obawy o zwiększenie liczby bezrobotnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy w ramach planowanych przekształceń na terenie województwa świętokrzyskiego ministerstwo planuje siedzibę spółki PKP Polskie Linie Kolejowe?

Z poważaniem

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21772)

do ministra zdrowia

w sprawie zakazu używania plastikowych butelek zawierających toksyczny związek organiczny z grupy fenoli – bisfenol A

Szanowna Pani Minister! Od 1 marca 2011 r. w państwach Unii Europejskiej obowiązuje zakaz stosowania organicznej substancji bisfenol A (BPA) do produkcji plastikowych butelek dla niemowląt. Bisfenol A to wysoce toksyczny związek organiczny z grupy fenoli stosowany powszechnie przy produkcji tworzyw sztucznych. Jak wykazały badania kanadyjskie z lat 2005–2009, jest on kancerogenny i powoduje zaburzenia hormonalne u osób wystawionych na jego wpływ. Nie stwierdzono przy tym, aby szkodliwe były tylko wysokie dawki tego związku – niskie dawki BPA potrafią także powodować choroby i zaburzenia, np. u kobiet w ciąży.

Rząd Kanady i amerykańska agencja FDA zajmująca się kontrolą leków i żywności zażądały od producentów wycofania bisfenolu A z produkcji butelek niemowlęcych z tworzyw sztucznych, powodował on bowiem silne zaburzenia hormonalne u niemowląt.

BPA jest używany niemal na całym świecie, m.in. do produkcji jednorazowych butelek do napojów oraz folii i jednorazowych pojemników plastikowych do przechowywania żywności. Według badań amerykańskich, więcej tego związku znajduje się w tworzywach sztucznych pochodzących z krajów rozwijających się, ale występuje on także w tworzywach pochodzących z Europy Zachodniej i USA.

Dlatego też mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy resort zdrowia posiada informacje dotyczące stosowania bisfenolu A w Polsce?

2. Czy nadzorowane będą działania zmierzające do wycofania z kraju butelek plastikowych dla nie-

mowlat, które zawierają ten toksyczny związek organiczny?

3. Czy planuje się również wprowadzenie zakazu używania na terenie RP pozostałych tworzyw sztucznych zawierających bisfenol A?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21773)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo z Fundacji „Gwiazda Nadziei” z siedzibą w Katowicach. Fundacja ta zwraca się z prośbą o podjęcie działań w zakresie programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Jak informuje ww. fundacja, 18 lutego 2011 r. zostało wydane rozporządzenie w sprawie nowego programu leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych (bezpiecznych) leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAG+. Zdaniem fundacji skorzystać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych, dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem, lamiwudyną, będącym leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Ponadto organizacja ta informuje, że w maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera on następujący zapis: jako, że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

W ocenie fundacji eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i może w najbliższym czasie dojść do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby.

Dodatkowo fundacja przekonuje, opierając się na opinii ekspertów, iż lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir).

Biorąc po uwagę powyższe, jak i również prośbę Fundacji „Gwiazda Nadziei”, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, polegających na poprawieniu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu 6.1: „U pacjentów HBeAg leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii”?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do powyższego programu leczenia umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21774)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie wyodrębnienia specjalnego funduszu metropolitalno-miejskiego z Funduszu Spójności

Szanowna Pani Minister! W przyjętym 16 marca 2011 r. stanowisku Unia Metropolii Polskich poparła inicjatywę Stowarzyszenia Eurocities na rzecz wyodrębnienia specjalnego funduszu metropolitalno-miejskiego z Funduszu Spójności Unii Europejskiej.

Propozycja tego stowarzyszenia zakłada zwiększenie udziału wielkich miast w podziale środków w perspektywie finansowej UE na lata 2014–2020 poprzez wyodrębnienie oddzielnego funduszu dla regionów metropolitalnych. Zdaniem Unii Metropolii Polskich w naszym kraju także powinien powstać specjalny program operacyjny na lata 2014–2020 nakierowany na budowanie, zgodnie z „Koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju” i długookreso-

wą strategią rozwoju kraju, sieci polskich metropolii jako fragmentu takiej sieci w całej UE.

Według prezydentów największych polskich miast takie rozwiązanie przyczyni się do spójności terytorialnej Europy, zaś w wymiarze krajowym stanie się czynnikiem rozwoju i jego równoważenia – o ile polski program operacyjny na lata 2014–2020 obejmie oprócz metropolii także inne duże ośrodki miejskie.

W związku z tym pragnę zadać pytania:

1. Jakie działania podejmuje ministerstwo w opisanej sprawie?

2. Czy w ocenie resortu rozwoju regionalnego istnieje możliwość wyodrębnienia specjalnego funduszu metropolitalno-miejskiego?

3. Jakie szanse i zagrożenia zawiera proponowana inicjatywa na rzecz wyodrębnienia tego funduszu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21775)

do ministra infrastruktury

w sprawie propozycji wprowadzenia przepisów o rozwoju miast i rewitalizacji

Szanowny Panie Ministrze! Rewitalizacja to działania podejmowane na obszarach miast, które uległy degradacji. Ma poprawić jakość życia mieszkańców. Obejmuje ona zarówno remont i modernizację obiektów, jak i działania społeczne, czyli np. budowę ścieżek rowerowych czy domów kultury. Celem rewitalizacji jest np. zagospodarowanie terenów zniszczonych przez przemysł, poprawienie jakości życia na dużych osiedlach, odnowienie zabytków, stworzenie miejsc pracy etc.

Wiele miast opracowało lokalne programy rewitalizacji i stara się, choć ze zmiennym szczęściem, je wdrażać. Jak podaje gazeta „Rzeczpospolita”, tylko na stronie Śląskiego Związku Gmin i Powiatów wymienionych jest ponad 20 różnych projektów. W ocenie ekspertów miastom brakuje przepisów dotyczących rewitalizacji, dzięki którym szybciej mogłyby wprowadzać w życie swoje projekty. Swoje ustawy o rewitalizacji mają m.in. Francja czy Niemcy.

Jak przekonują specjaliści, zakwalifikowanie rewitalizacji mogłoby zostać zaliczone do celów publicznych, których listę zawiera art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Na tych propozycjach mogliby skorzystać również prywatni właściciele nieruchomości, którzy chcieliby skorzystać z funduszy na dofinansowanie remontu własnych kamienic.

W związku z powyższym pragnę zadać pytania Panu Ministrowi:

1. Jakie stanowisko prezentuje ministerstwo w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy w najbliższym czasie planuje się wprowadzenie przepisów o rewitalizacji miast do obecnie obowiązujących ustaw?

3. Czy w ocenie resortu infrastruktury zasadna jest propozycja dotycząca zakwalifikowania rewitalizacji do katalogu zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21776)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania przychodu
pracownika z tytułu udziału w imprezie
integracyjnej organizowanej
przez pracodawcę**

Szanowny Panie Ministrze! Każdy pracownik, który ma możliwość udziału w firmowej imprezie integracyjnej, uzyska przychód ze stosunku pracy. Przychodem tym będzie wartość zapłacona przez pracodawcę na jednego pracownika. Co więcej, samo otrzymanie zaproszenia spowoduje powstanie przychodu do opodatkowania. Takie stanowisko prezentują organy podatkowe. Można tu wymienić np. interpretacje nr: ILPB1/415-917/10-4/TW, IBPBII/1/415-653/10/HK, ITPB2/415-643/10/MU.

Bardziej liberalnie do tej kwestii podchodzą sądy administracyjne. W orzecznictwie przeważa pogląd, że w sytuacji gdy pracodawca organizuje imprezę integracyjną dla pracowników, ci ostatni nie uzyskują przychodu. Eksperti radzą, iż trzeba doprecyzować przepisy ustawy o PIT lub przynajmniej wydać ogólną interpretację podatkową. Pracodawcy nie wiedzą, które świadczenia dla pracowników opodatkowywać, a których nie.

Kwestia przyznania określonych świadczeń pracownikom przez pracodawcę rodzi wiele wątpliwości w zakresie ich opodatkowania. Uczestnictwo pracownika w imprezie integracyjnej trudno uznać za przychód ze stosunku pracy. Jest to element życia zawodowego mający na celu integrację załogi, który może nawet nie mieć waloru czysto rozrywkowego – dla niektórych pracowników uczestnictwo wiąże się wyłącznie z pewnym obowiązkiem.

Urzędnicy skarbowi w zakresie interpretacji nieodpłatnego przychodu powołują się m.in. na uchwałę

NSA wydaną w kwestii abonamentów medycznych (sygn. akt II FPS 1/10), zgodnie z którą świadczeniem jest nie tylko wykorzystana konkretna usługa, lecz także sama możliwość skorzystania z niej.

W ocenie ekspertów w przypadku, gdy wartości świadczeń nie można przyporządkować do świadczeń uzyskiwanych przez konkretnego pracownika, a będzie tak, gdy np. opłata jest wnoszona ryczałtowo – bez względu na to, czy pracownik ze świadczeń korzystał, czy też nie – brak jest podstaw do ustalenia kwoty przychodu uzyskanego z tytułu finansowania przez pracodawcę kosztów organizowanej imprezy. Sądy administracyjne prezentują jednolitą linię orzeczniczą. Korzystne dla pracowników uczestniczących w imprezach integracyjnych wyroki wydały ostatnio WSA w Warszawie (wyrok z 3 marca 2011 r., sygn. akt III SA/Wa 1154/10), WSA we Wrocławiu (wyrok z 20 stycznia 2011 r., sygn. akt I SA/Wr 1284/10), WSA w Poznaniu (wyrok z 9 grudnia 2010 r., sygn. akt I SA/Po 718/10) oraz WSA w Szczecinie (wyrok z 20 stycznia 2011 r., sygn. akt I SA/Sz 862/09).

Sądy uznają, że w sytuacji gdy pracodawca organizuje imprezę integracyjną dla pracowników, to ci ostatni nie uzyskują przychodu. W efekcie pracodawca nie ma obowiązku pobrania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wyroki dotyczą zwykle skarg na interpretacje indywidualne. Zdaniem skarżących firm, w przypadku gdy wysokość ponoszonych wydatków nie może być przypisana do konkretnego pracownika – bez względu na to, czy skorzystał on z poczęstunku podczas imprezy, czy też nie – brak jest podstaw do ustalenia przychodu z tytułu świadczeń nieodpłatnych w związku z organizacją przez pracodawcę imprez integracyjnych. Z takim stanowiskiem zgadzają się sądy.

Dotatkowo eksperci wskazują, że nie ma uzasadnienia sposób obliczania przychodu proponowany przez organy podatkowe, tj. dzielenie łącznych kosztów organizacji imprezy przez liczbę jej uczestników i ustalanie wirtualnego przychodu przypadającego na głowę zaproszonego pracownika. Z tych powodów, zdaniem ekspertów, stanowisko zaprezentowane w powyższych wyrokach należy uznać za prawidłowe.

Przedstawiając powyższe, proszę udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jak ministerstwo zamierza rozwiązać ww. problem?

2. Czy zostanie wydana przez resort interpretacja ogólna w powyższym zakresie?

3. Czy rozważana jest możliwość zwolnienia z opodatkowania tego rodzaju imprez, mając szczególnie na uwadze korzystne wyroki sądowe w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21777)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zasad zwrotu kosztów podróży
świadków w postępowaniu karnym
i cywilnym**

Szanowny Panie Ministrze! Przepis dekretu z 1950 r., nakazujący podróżować świadkom wzywanych w procesach karnych i cywilnych tylko II klasą, sędziowie uznali za niekonstytucyjny. Zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis zawierał, że za koszty podróży uznaje „przejazd w klasie najniższej, w braku zaś takiego środka – koszty przejazdu najtańszym z dostępnych środków lokomocji”, z tym iż dotyczy świadka występującego tylko w procesie karnym. Odmienne, bardziej korzystnie dla świadków problem zwrotów kosztów przejazdu został uregulowany w postępowaniu cywilnym.

Trybunał zaznaczył przy tym, że funkcja zeznań świadków w obydwu postępowaniach jest tożsama i polega na ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Obowiązki świadków są również takie same: stawienie się, przysięga i zeznawanie zgodnie z prawdą. Nakłady na realizację tych obowiązków są identyczne w postępowaniu karnym i cywilnym. Rodzaj procedury nie wpływa na wysokość kosztów podróży.

Panie Ministrze! Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi: Czy w najbliższym czasie zostanie przedstawiony projekt ustawy o ujednoczeniu praw majątkowych świadków w postępowaniu cywilnym i karnym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21778)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie istniejących programów wsparcia
ze strony państwa dla nowych dyscyplin
sportowych oraz trybu wydawania decyzji
o utworzeniu polskiego związku sportowego**

Szanowny Panie Ministrze! W komunikacie z 18 października 2010 r., sporządzonym na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857), minister sportu i turystyki zawarł liczącą 68 pozycji wykaz polskich związków sportowych.

Wykaz dyscyplin i dziedzin sportu, w których mogą działać polskie związki sportowe, podlegał dy-

namicznym zmianom na przestrzeni lat. Wciąż pojawiają się nowe formy uprawiania sportu, co prowadzi do powstawania nowych dyscyplin.

Bardzo dobrym przykładem takiej dynamicznie rozwijającej się na polskim gruncie dziedziny sportu jest petanque. Jej początków historycy doszukują się już w czasach antycznych. Poprzez kolejne wieki ta niezwykle prosta, ale dająca dużo emocji gra ewoluowała i tworzyła wiele odmian. Za historyczny początek petanque w formie, w jakiej jest rozgrywana do dziś, uważa się rok 1907. Za kolebkę uznawana jest Francja, gdzie sport ten jest narodową dyscypliną jej mieszkańców. Obecnie gra rozprzestrzeniła się na 5 kontynentach. W ponad 70 krajach należących do Światowej Federacji Petanque, której Polska jest członkiem od 2003 r., zarejestrowanych jest ponad 600 tys. licencjonowanych graczy. Polska Federacja Petanque działa zgodnie z ustawą Prawo o stowarzyszeniach oraz ustawą o sporcie. Liczy kilkuset licencjonowanych zawodników zrzeszonych w 26 krajowych klubach.

Polska Federacja Petanque jest niezwykle prężnie działającą organizacją. Dobrym przykładem tej aktywności jest chociażby rozegrany w terminie 19–20 marca 2011 r. w Lesznie I Ogólnopolski Halowy Turniej Petanque o Puchar P.F.P. oraz Ogólnopolskie Halowe Grand Prix Leszna. Zawody cieszyły się ogromnym zainteresowaniem.

Naturalne jest, że dynamiczny rozwój nowej dyscypliny sportowej wiąże się z potrzebą właściwego uregulowania jej organizacji w skali kraju. Osobiście spotkaliśmy się z licznymi pytaniami ze strony szerokiego środowiska zawodników i sympatyków tego sportu dotyczącymi kwestii proceduralnych związanych z trybem powoływania przez ministra sportu i turystyki polskiego związku sportowego. Liczne pytania dotyczyły również istniejących programów wsparcia dla nowych dyscyplin sportowych.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy obecny status prawny Polskiej Federacji Petanque pozwala na ubieganie się ww. organizacji o wsparcie ze strony państwa? Prosimy o podanie form, w jakich taką pomoc można by uzyskać.

2. Czy funkcjonują programy, a jeśli tak, to jakie, wspierające rozwój nowych dyscyplin sportowych?

3. Czy istnieje określony tryb postępowania w zakresie wydawania decyzji o utworzeniu polskiego związku sportowego?

4. Jakie warunki musi spełniać dziedzina lub dyscyplina sportu, żeby zostać dołączona do wykazu polskich związków sportowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21779)

do ministra środowiska

**w sprawie przeszkód natury prawnej
przy realizacji inwestycji melioracyjnych,
wynikających z braku ujednolicenia zapisów
w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane
i Prawo ochrony środowiska, wraz z aktami
towarzyszącymi**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach obserwujemy w skali kraju występowanie zjawisk lokalnych powodzi i podtopień. Są one powodem poważnych strat materialnych, których skalę potęguje fakt regularnego zalewania tych samych terenów. W wielu przypadkach sytuacja taka uniemożliwia normalne funkcjonowanie i rozwój lokalnych społeczności. Władze samorządowe szczebla gminnego i powiatowego we współpracy z władzami wojewódzkimi podejmują liczne działania celem poprawy sytuacji w tym zakresie. Chodzi tu o realizację przedsięwzięć polegających m.in. na przebudowie koryt cieków wodnych oraz modernizację obwałowań i urządzeń im towarzyszących.

Jednostki samorządu terytorialnego napotykają jednak na liczne trudności związane z brakiem ujednolicenia zapisów w ustawach: Prawo wodne, Prawo budowlane i Prawo ochrony środowiska wraz z aktami towarzyszącymi.

Aktualny stan prawny rodzi konflikty pomiędzy administratorami a dyrektorami ochrony środowiska. Prawo wodne zobowiązuje do utrzymania w optymalnym stanie urządzeń melioracji wodnych. Obowiązek ten jednak nie jest realizowany co najmniej z dwóch powodów: z powodu braku wystarczającej ilości środków finansowych, a następnie w wyniku powstania nowych biocenoz i ekosystemów, które podlegają ochronie i powinny pozostać w stanie nienaruszonym. Samorządy stają więc przed dylematem, którą z ustaw naruszyć. Brak jednoznacznych uregulowań prawnych oraz jasnych procedur najbardziej odczuwalny jest przy działaniach ochronnych lub w trakcie powodzi na obszarach Natury 2000 i innych obszarach cennych przyrodniczo, a które jednocześnie stanowią tereny zagospodarowane rolniczo.

Wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych udzielają uprawnienia organizacjom pozarządowym, które zajmują się ochroną przyrody. Oznacza to co najmniej trzykrotne wydłużenie procesu przygotowania inwestycji, co w konsekwencji skutkuje tym, że dana inwestycja ulega znacznemu przedłużeniu, a w ostateczności może dochodzić nawet do przerwania (np. Południowy Kanał Obry) inwestycji już przygotowanych.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo ma wiedzę o wyżej opisanych problemach, na jakie napotykają jednostki samorządu realizujące inwestycje melioracyjne?

2. Czy są prowadzone lub planowane prace mające na celu wyeliminowanie przeszkód prawnych wynikających z rozbieżności w unormowaniach przywołanych wyżej ustaw?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21780)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie finansowania projektów renowacji
zabytków**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pragnę zwrócić Pana uwagę na problem związany z finansowaniem renowacji zabytków po wprowadzeniu 23-procentowego podatku VAT na usługi konserwatorskie.

Do końca 2010 r. prace konserwatorskie obłożone były 0-procentową stawką podatku VAT. Jednakże obowiązująca od 2011 r. reforma podatkowa, zmieniająca stawki podatku od towarów i usług, wprowadziła sporo niejasności w zakresie opodatkowania i w konsekwencji finansowania przedsięwzięć w dziedzinie renowacji zabytków. Zgodnie z nowymi stawkami firmy wykonujące usługi renowacyjne zobowiązane są odprowadzać podatek w wysokości 23%. Faktycznie oznacza to zwiększenie kosztów renowacji zabytków i dóbr kultury niemal o 1/4 oraz skutkuje znacznym zmniejszeniem ilości prac, które zostaną wykonane w najbliższych latach.

Zmiany w systemie podatkowym dotyczą w szczególności usługodawców, którzy prace konserwatorskie rozpoczęli w poprzednich latach, a ze względu na rozmiar projektu zakończyli dopiero w 2011 r., gdy obowiązywały już nowe stawki podatkowe. Oznacza to, że są teraz zobowiązani odprowadzić podatek od usługi, którą wycenili, nie uwzględniając obciążeń wynikających z wprowadzenia nowej stawki VAT.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmym zapytaniem o wysokość środków, które Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego planuje przeznaczyć w 2011 r. na renowację i konserwację zabytków, oraz z pytaniem, czy wysokość świadczeń uwzględni podwyżkę

stawki podatku VAT w taki sposób, aby możliwe było utrzymanie ilości wykonywanych prac na dotychczasowym poziomie.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Gowin

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21781)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zintegrowanego systemu
informatycznego w Ministerstwie Skarbu
Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Skarbu Państwa od 2004 r. do 2010 r. wydało 11,1 mln zł na informatyzację resortu, przy czym niemal 7,1 mln zł przeznaczono na zintegrowany system informatyczny. Przedmiotowy system miał być wiarygodnym źródłem informacji o ilości i wartości mienia Skarbu Państwa. Jak jednak pokazał raport po kontroli Najwyższej Izby Kontroli, tak niestety nie jest. Przede wszystkim zastrzeżenia budzi sposób tworzenia raportu o stanie mienia Skarbu Państwa, który tworzony jest poza systemem, a dane są wprowadzane do niego ręcznie, co powoduje wątpliwości co do jego wiarygodności.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Dlaczego w resorcie nie jest wykorzystywany generator raportów Oracle Discoverer?
3. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zapewnienia pełnej wiarygodności umieszczanych tam danych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21782)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku prowadzenia pełnej
rachunkowości przez organizacje
pozarządowe**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami wszystkie organizacje pozarządowe, nawet te, które posiadają niewielkie dochody, są

zobowiązane do prowadzenia pełnej rachunkowości. Jest to dość istotna bariera dla organizacji, których dochody nie są znaczne, a koszty obsługi rachunkowej i sprawozdawczej są nieproporcjonalne do prowadzonej przez daną organizację działalności.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy uproszczenia w tym zakresie mogłyby prowadzić do nadużyć ze strony takich organizacji?
3. Jakich nadużyć mogłaby dokonać organizacja, której przychody nie przekraczają kilkunastu tysięcy złotych rocznie uzasadniających stosowanie pełnej rachunkowości?
4. Czy nie bardziej zasadne byłoby wprowadzenie obciążeń stosownie do skali działalności i przychodów organizacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21783)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planów wprowadzenia
ogłaszanych przez gminy konkursów
na prowadzenie szkół**

Szanowna Pani Minister! Wedle informacji podanych w ostatnich dniach resort edukacji ponownie rozważa rozwiązanie, zgodnie z którym samorządy będą mogły zlecać zadania oświatowe (w tym m.in. prowadzenie szkół) innemu podmiotowi, w tym organizacji pozarządowej. Tym samym, jeśli będą chętni do przejęcia szkoły, samorząd będzie mógł ogłosić konkurs na jej prowadzenie i przekazać ją. Z wprowadzeniem przedmiotowego rozwiązania nie zgadzają się przedstawiciele Związku Nauczycielstwa Polskiego i już zapowiadają akcję protestacyjną.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy wprowadzenie przedmiotowego rozwiązania faktycznie zapobiegnie likwidacji szkół?
2. Jakie są faktyczne powody powrotu do przedmiotowego pomysłu?
3. Jakie są przewidywane skutki ewentualnych zmian?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21784)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wprowadzenia zapisów
dotyczących bezpieczeństwa na drogach**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 20 grudnia 2010 r. minął termin, w którym Polska miała wprowadzić zapisy dotyczące bezpieczeństwa na drogach. Przedmiotowe przepisy stworzone przez Unię miały na celu obniżenie liczby wypadków śmiertelnych na drogach.

Dyrektywa unijna nakazuje dokonanie ocen pod kątem bezpieczeństwa ruchu i okresowe zewnętrzne audyty. Jest to obowiązkowe przy inwestycjach na drogach należących do transeuropejskiej sieci transportowej, a w naszym kraju dotyczy to ponad 1000 km.

Należy ponadto pamiętać, iż wprowadzenie przedmiotowych przepisów było warunkiem koniecznym otrzymania dotacji, w wysokości 46 mld zł, na budowę dróg.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Jakie negatywne konsekwencje grożą w związku z przekroczeniem terminu (20 grudnia 2010 r.)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21785)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie rezygnacji ze szkoleń załóg
obsługujących transportery typu Rosomak
w Wojskowych Zakładach Mechanicznych
w Siemianowicach Śląskich**

Szanowny Panie Ministrze! Transportery opancerzone typu Rosomak stanowią jeden z głównych środków transportu żołnierzy przebywających na misji w Afganistanie. Pojazdy te są bardzo dobrze oceniane zarówno przez ekspertów, jak i przez samych żołnierzy z nich korzystających w czasie patroli. To właśnie dzięki nim bezpieczeństwo żołnierzy znacząco wzrosło, jednak nie byłoby to możliwe, gdyby nie wykwalifikowane załogi obsługujące te transportery. Dotychczas żołnierze byli wysłani na szkolenia zorganizowane przez producenta rosomaków, tj. Wojskowe

Zakłady Mechaniczne (WZM) w Siemianowicach Śląskich. Ich program był przygotowywany przez wojskowych oraz ekspertów z WZM. Dodatkowym atutem przedmiotowych szkoleń było to, iż szkolący się mieli możliwość zapoznania się z budową transportera już na etapie jego produkcji. Niestety w styczniu tego roku podjęto decyzję o rezygnacji z tego typu szkoleń i że armia sama będzie prowadzić je we własnym zakresie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie były powody rezygnacji ze szkoleń odbywających się u producenta rosomaków, tj. w Wojskowych Zakładach Mechanicznych (WZM) w Siemianowicach Śląskich?

2. Jakie oszczędności to wygeneruje?

3. Czy ograniczenie szkoleń w przedmiotowym zakresie nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa żołnierzy użytkujących transportery?

4. Gdzie będą się odbywać szkolenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21786)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie elektrowni wiatrowych

Szanowny Panie Premierze! W Polsce średnie dobowe zapotrzebowanie na energię elektryczną mieści się w przedziale 22–24 tys. MW. Energia elektryczna w naszym kraju w 94% pochodzi z elektrowni ciepłych (głównie węglowych), jednak w niedługim czasie mają zacząć powstawać elektrownie wiatrowe. Do tej pory Polskie Sieci Energetyczne wydały zezwolenia na przyłączenie do krajowej sieci energetycznej farm wiatrakowych o łącznej mocy niemal 5 tys. MW. Już teraz wiadomo, iż tak duża ilość energii z farm wiatrakowych nie jest potrzebna. Dodatkowo pojawi się problem z odbiorem przedmiotowej energii, gdyż zakłady energetyczne zobowiązane są do odbierania energii z farm wiatrakowych w pierwszej kolejności. Ponadto w 2011 r. do ich obowiązku będzie należało wykazanie, że 7% produkowanej energii pochodzi ze źródeł odnawialnych, a do 2020 r. ma to być aż 20%. Nie pozostaje również bez znaczenia fakt, iż cena energii wiatrowej jest dwa razy wyższa niż pozostałej.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Co będzie się działo z nadmiarem energii wiatrowej, do odbioru której zakłady energetyczne będą zobowiązane?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21787)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przebudowy drogi S8
Wyszków – Białystok**

Szanowny Panie Premierze! Rada Gminy Szumowo wyraża sprzeciw odnośnie do przesunięcia przebudowy drogi S8 Wyszków – Białystok w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do inwestycji rezerwowych, które mogą być wykonane do roku 2013. Projektowana trasa ekspresowa S8 na terenie województwa podlaskiego ma przebiegać przez gminę Szumowo. Dzięki przebudowie trasy ekspresowej S8 gmina miałaby wielką szansę na rozwój. Wybudowanie w całości tej trasy dałoby możliwość połączenia Białegostoku z Warszawą i – co za tym idzie – z pozostałą częścią kraju i innymi państwami Europy. Zbudowanie tej trasy dałoby znaczący impuls do dalszego rozwoju lokalnych firm oraz znacznego wykorzystania potencjału turystycznego gminy.

W latach 2008–2010 na drodze krajowej nr 8 na terenie powiatu zambrowskiego wydarzyło się 45 wypadków i 348 kolizji drogowych, w wyniku czego 37 osób zostało rannych i aż 12 osób straciło życie. Są to liczby chyba najbardziej przemawiające za podjęciem niezwłocznie przebudowy S8 do standardów drogi bezpiecznej.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?

2. Czy jest szansa na to, aby inwestycja ta znalazła się na liście inwestycji rozpoczynających się w 2013 r.

3. Czy jest możliwość wybudowania dróg dojazdowych serwisowych?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21788)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zatrudnienia większej liczby
urzędników mianowanych**

Szanowny Panie Premierze! We wrześniu 2008 r. rząd przyjmował tzw. trzyletni plan limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej na lata 2009–2011. Zakładał on docelowy wzrost liczby o 6 tys. Gdyby ten plan został zrealizowany, to w administracji rządowej w tym roku powinno pracować już blisko 12 tys. takich osób. W 2009 r. było ich bowiem tylko 5,4 tys. Obecnie mamy ich zaledwie o 1 tys. więcej. Dodatkowo tegoroczny limit został zmniejszony z 2,5 tys. do 500 miejsc. Nie powinno być tak, iż oszczędza się na liczbie tworzonych etatów, a jednocześnie ogranicza się liczbę mianowań. W zaistniałej sytuacji urzędników mianowanych powinno być 20%, a nie – jak obecnie – zaledwie 5%, zwłaszcza że mimo zmniejszania limitu miejsc przyszłych urzędników zainteresowanych mianowaniem nie brakuje. Liczba urzędników służby cywilnej cały czas rośnie, zmienia się jedynie dynamika tego wzrostu. W latach 2007–2010 udział urzędników wśród członków korpusu służby cywilnej wzrósł z 3,9% do 5,6%.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?

2. Czy jest możliwość zwiększenia zatrudnienia osób mianowanych?

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21789)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zapisów w projekcie ustawy z dnia
18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób
przebywających na obszarach wodnych**

Szanowny Panie Premierze! W projekcie ustawy z dnia 18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych wprowadza się szereg zmian, które mogą stanowić przeszkody w działaniu organizacji pozarządowych, które aktywnie działają i przyczyniają się do rozwoju ratownictwa wodnego.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy nie byłoby zasadne rozszerzenie definicji kąpieliska o dodatkowe zapisy, precyzujące wymagania związane z odpowiednią infrastrukturą i wyposażeniem, gwarantującymi bezpieczeństwo, kulturę pobytu i higienę wypoczynku na tego typu obiektach, a także dokonanie podziału kąpielisk na zorganizowane i prowizoryczne?

2. Czy rozważane jest wprowadzenie podziału kąpielisk na zorganizowane i prowizoryczne?

3. Dlaczego w art. 2 nie uwzględniono Towarzystwa Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących („TZTiRT”) – specjalistycznego stowarzyszenia ratownictwa wodnego o zasięgu regionalnym?

4. Dlaczego w art. 3 ust. 1 został pominięty zapis o zapewnieniu bezpiecznego wypoczynku nad wodą, realizowanego poprzez zapobieganie, a nie tylko organizowanie pomocy, a także ratowanie osób?

5. Dlaczego zgodnie z art. 3 ust. 1 WOPR uzyskał wyłączność na organizację, prowadzenie szkoleń, egzaminowanie i nadawanie stopni ratownikom wodnym, skoro Towarzystwo Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących ma uprawnienia do: szkolenia, doszkalania, nadawania stopni z zakresu ratownictwa wodnego?

6. Czy rozważane jest wprowadzenie do art. 11 zapisu, iż ekspertyzy funkcjonowania danego obiektu mają być sporządzone przez organizacje ratownictwa wodnego (a nie jedynie WOPR), które działają na danym terenie i w danych obiektach, z którymi zostały podpisane umowy na poziomie gminy lub właściwego administratora obiektu?

7. Czy ust. 2 i 3 w art. 6 w obecnym brzmieniu nie doprowadzą do ograniczenia możliwości działania innych organizacji pozarządowych istniejących w sferze ratownictwa wodnego poprzez utrudnienie dostępu do pozyskiwania środków z budżetu państwa?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21790)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wdrażania unijnych przepisów
o sankcjach za nielegalne zatrudnianie
cudzoziemców**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z zapisami tzw. dyrektywy Frattiniego na terenie całej Unii Europejskiej mają zostać zharmonizowane zasady karania przedsiębiorców, którzy nielegalnie zatrudniają cudzoziemców. Polska ma czas na wdrożenie przed-

miotowych przepisów do 20 lipca br., jednak pojawiają poważne wątpliwości, czy uda się dokonać implementacji w przedmiotowym terminie. Jeżeli nowe regulacje nie wejdą w życie w ww. terminie, może to oznaczać negatywne konsekwencje dla naszego kraju włącznie z wielomilionowymi karami pieniężnymi.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Kiedy projekt ustawy trafi do Sejmu?

3. Czy w związku z zaistniałą sytuacją termin 20 lipca jest realny na dokonanie implementacji?

4. Czy Rządowe Centrum Legislacji podjęło prace nad projektem przedmiotowej ustawy?

5. Jeśli tak, to na jakim są one etapie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21791)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości przywrócenia
warunków nabywania prawa
do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki
nad dzieckiem, zawartych w rozporządzeniu
Rady Ministrów z 15 maja 1989 r.,
które utraciło moc obowiązującą
z dniem 1 stycznia 1999 r.**

Rozporządzenie Rady ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r. Nr 28, poz. 149, z późn. zm.) przyznawało rodzicom, którzy opiekują się dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy i do samodzielnej egzystencji albo też całkowicie niezdolnym do pracy i którzy ponadto mieli co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy w przypadku kobiet lub 25-letni w przypadku mężczyzn. Niestety wspomniane rozporządzenie utraciło moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1999 r.

Wraz z końcem obowiązywania rozporządzenia tyśiące rodziców opiekujących się trwale chorym dzieckiem oraz jednocześnie pracujący na etacie pozbawieni zostali możliwości wcześniejszego odejścia na emeryturę. Niejednokrotnie pracujący rodzic to jedyne źródło utrzymania w rodzinie, w przypadku gdy samodzielnie opiekuje się schorowanym dzieckiem, jest mu niezwykle ciężko godzić obowiązki w pracy i w domu. Obecnie, nawet gdy ma już 25-letni okres skład-

kowy i nieskładkowy, nie ma przepisów, które zezwoliłyby mu przejść na wcześniejszą emeryturę.

Warto podkreślić, iż opieka nad całkowicie niezdolnym do pracy i samodzielnej egzystencji dzieckiem to opieka 24 godziny na dobę, wymagająca pełnego zaangażowania, oddania i poświęcenia. Do tego dodać trzeba jeszcze wysiłek włożony w pracę zarobkową. Po 1 stycznia 1999 r. tylko ci, którzy spełniali warunki zawarte w rozporządzeniu z 1989 r. przed dniem utraty mocy obowiązującej, mogą ubiegać się o przejście na wcześniejszą emeryturę. To dyskryminujące wobec tych, którzy spełniają warunki obecnie, lecz w wyniku utraty mocy obowiązującej pozbawieni są szansy na skorzystanie z możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę z tytułu opieki nad dziećmi wymagającymi stałej opieki.

W związku z pokrótce opisaną przeze mnie sytuacją zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy ministerstwo nie widzi potrzeby i nie przewiduje podjęcia prac nad ustawą, która przywróciłaby rodzicom opiekującym się całkowicie niezdolnym do pracy dzieckiem możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę?

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21792)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie funkcjonowania Karty Polaka

Szanowny Panie Ministrze! Ze względu na poczucie tożsamości i przynależności do narodu polskiego sporo Polaków mieszkających za wschodnią granicą Rzeczypospolitej Polskiej w ostatnich latach ubiegało się o obywatelstwo polskie na długo przed uchwaleniem przez Sejm RP ustawy o Karcie Polaka. Jedni otrzymywali pozytywne postanowienia prezydenta RP w dość krótkim czasie, inni wciąż czekali na decyzję.

W międzyczasie weszła w życie ustawa o Karcie Polaka, o zatwierdzenie której aktywnie starała się m.in. Federacja Organizacji Polskich na Ukrainie. Ci Polacy, którzy nie otrzymali odpowiedzi odnośnie do obywatelstwa, złożyli prośbę o Kartę Polaka, którą wkrótce otrzymali. Po jakimś czasie osoby te otrzymały zawiadomienie o przyznaniu obywatelstwa polskiego, a wkrótce potem informację z Konsulatu Generalnego we Lwowie o treści: „Konsulat informuje, że od daty wystawienia postanowienia prezydenta RP wnioskodawca posiada obywatelstwo polskie bez względu na to, czy odebrał to postanowienie, czy nie. Kancelaria Prezydenta RP powiadamia właściwe władze w Polsce o nadaniu obywatelstwa polskiego i dane te zostały wprowadzone do rejestrów obywatel-

li polskich w urzędach polskich. Jako obywatelowi polskiemu nie przysługuje Karta Polaka i jej posiadacz powinien ją niezwłocznie zwrócić do konsulatu. Nie można się nią posługiwać i korzystać z ulg przewidzianych ustawą o Karcie Polaka ani z wizy uzyskanej na jej podstawie”.

W zasadzie osoby, którym przyznano obywatelstwo polskie, traktują decyzję prezydenta RP jako zadośćuczynienie, satysfakcję i dumę za lata trwania i przetrwania w świadomości swej przynależności narodowej. To właśnie one są nadal „ambasadorami” Polski na Ukrainie, kultywując nadal tradycje swego narodu wśród współobywateli Ukrainy, która jest ich małą ojczyzną, z której większość nie ma zamiaru wyjeżdżać.

W takiej sytuacji decyzja dotycząca unieważnienia Karty Polaka i żądanie jej zwrotu jest, zdaniem Polaków mieszkających na Ukrainie, wielce krzywdząca i poniżająca ich godność. Nadto zwracają uwagę, że może zaistnieć sytuacja, iż m.in. ze względów finansowych będą pozbawieni, zwłaszcza emeryci, możliwości odwiedzenia swoich krewnych w ukochanej historycznej ojczyźnie.

W takiej sytuacji proszą oni o pilną nowelizację ustawy o Karcie Polaka, a mianowicie art. 17 akapit 5, który winien brzmieć:

„Karta Polaka traci ważność z chwilą osiedlenia się na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”

W przedstawionej sytuacji proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy ministerstwo także zauważyło potrzebę nowelizacji ustawy o Karcie Polaka?
2. Jeśli tak, to kiedy stosowny projekt ustawy zostanie zgłoszony do łaski marszałkowskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21793)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla najbliższych członków rodziny

Zgodnie z art. 17.1 ustawy z 28.11.2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t. j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, ze zm.). świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia w celu sprawowania opieki nad dzieckiem lub osobą z orzeczeniem o określonym stopniu niepełnosprawności przysługuje osobom spokrewnionym w innym niż w pierwszym stopniu tylko w wypadku, gdy nie ma osoby spokrewnionej w pierwszym stopniu i tylko tym, na których ciąży obo-

wiązek alimentacyjny. Ustawa nie daje więc prawa do tego świadczenia synowej i zięciowi oraz innym krewnym, którzy bardzo często jednak sprawują opiekę nad niezdolnymi do samodzielnej egzystencji członkami rodziny rezygnując z zatrudnienia.

Takie zapisy niezgodne są z odczuciami społecznymi, odbierane są przez obywateli jako niesprawiedliwe, o czym informują nas i proszą o zmianę przepisów.

Szanowna Pani Minister! Nasze społeczeństwo starzeje się i problem opieki nad osobami niezdolnymi do samodzielnej egzystencji staje się dużym problemem dla rodzin, ale także dla placówek opieki, w których ciągle brakuje miejsc.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewiduje się zmianę ustawy o świadczeniach rodzinnych?

2. Czy przewiduje się rozszerzenie kręgu osób uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego o najbliższych członków rodziny, faktycznie sprawujących opiekę?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21794)

do ministra infrastruktury

w sprawie przystosowania CMK do parametrów linii dużych prędkości (KDP) poprzez budowę nowego odcinka linii kolejowej poprowadzonej w okolicach Olkusza

17 marca br. w Olkuszu odbyło się spotkanie informacyjne dotyczące modernizacji linii E65 – Południe odcinek: Grodzisk Mazowiecki/Zawiercie – Kraków/Katowice – Zwardoń/Zebrzydowice – granica państwa. W zaprezentowanych przez przedstawicieli Centrum Kolei Dużych Prędkości PKP PLK koncepcjach przebiegu linii KDP znalazł się wariant poprowadzenia nowej linii kolejowej przez okolice Olkusza wraz z budową 2 peronów na stacji Olkusz-Południe.

Wariant ten wart jest szczególnego rozważenia, gdyż daje możliwość aktywizacji nowych terenów i ożywienia gospodarczego tej części Małopolski Zachodniej, która dotychczas była pozbawiona możliwości skorzystania z szybkiego połączenia kolejowego Kraków/Katowice – Warszawa. Podczas spotkania w Olkuszu zastępca dyrektora Centrum Kolei Dużych

Prędkości PKP PLK ocenił, że czwarty rozważany wariant poprowadzenia nowej linii o prędkości maksymalnej $V=300$ km/h (właśnie przez Olkusz) jest najbardziej racjonalny z punktu widzenia czasu przejazdu na odcinku Kraków – Warszawa i Katowice – Warszawa. Daje on również możliwość uruchomienie linii dużych prędkości dla dwóch aglomeracji, tj. krakowskiej i katowickiej – pomiędzy którymi czas przejazdu mógłby wynieść około 30 minut.

Podczas spotkania dotyczącego budowy KDP zaprezentowano także koncepcje budowy stacji kolejowej Olkusz-Południe, na której mogłoby zatrzymywać się część szybkich pociągów. Z opracowanych wariantów wynika, że czas przejazdu pomiędzy odcinkiem Olkusz-Warszawa przy prędkości 300 km. na godz. wyniósłby zaledwie 60 minut. Nowo wybudowanym odcinek linii Olkusz-Katowice udałoby się pokonać w czasie 12 minut, zaś Olkusz-Kraków w 17 minut.

Budowa nowej linii kolejowej powinna być jednak szeroko konsultowana z lokalną społecznością. Zaprezentowany wstępnie wariant KDP został poprowadzony bowiem przez tereny zurbanizowane i już zagospodarowane – w tym m.in. przez Szkołę Podstawową w Żuradzie.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jaki jest wstępny koszt budowy nowego odcinka KDP w wersji z przebiegiem przez okolice Olkusza? Kiedy zostanie dokonany ostateczny wybór koncepcji, którą ma przebiegać linia KDP?

2. Jakie są realne szanse na powstanie w rejonie Olkusza nowej linii kolei dużych prędkości?

3. Kiedy planowane jest rozpoczęcie procesu wykupu ewentualnych gruntów?

4. Czy w przypadku wybrania opcji przez Olkusz pewna jest budowa stacji kolejowej Olkusz-Południe, na której miałyby zatrzymywać się część szybkich pociągów?

5. Czy w przypadku wybrania innego wariantu przebiegu KDP niż przez Olkusz PKP PLK zamierza zmodernizować obecną infrastrukturę kolejową na linii nr 62 Sosnowiec Płd. – Olkusz-Tunel do prędkości ok 120 km/h, aby umożliwić przewoźnikom przejazd w dobrej prędkości szlakowej dla pociągów trasą Katowice – Olkusz-Tunel – CMK – Warszawa?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21795)

do ministra środowiska

**w sprawie usuwania drzew i krzewów
z terenów nieruchomości**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 21 maja 2010 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw wprowadziła pewne zmiany w zapisach ustawy o ochronie przyrody dotyczące m.in. uzyskiwania zezwoleń na usunięcie drzew i krzewów.

Jedną z istotniejszych zmian jest nowe brzmienie art. 83 ust. 6 pkt. 4 ww. ustawy, który mówi, że obowiązek uzyskania zezwolenia na usunięcie drzew dotyczy drzew w wieku powyżej 10 lat, a nie, jak w poprzednim brzmieniu przepisu, gdzie obowiązek uzyskania zezwolenia na usunięcie drzewa dotyczył drzew w wieku powyżej 5 lat.

Zmiany w ustawie o ochronie przyrody nie mówią jednak nic o możliwości wycięcia bez zezwolenia niezależnie od wieku tzw. chwastów wśród drzew. Zarówno w gospodarce rolnej, jak i leśnej stosowane jest pojęcie chwastu w odniesieniu do drzew mało wartościowych (np. topola, modrzew, wierzba), które niejednokrotnie stwarzają zagrożenie dla ludzi.

W efekcie możliwości zarządzania własnym terenem są ciągle bardzo ograniczone.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zostanie zniesiona procedura zgłaszania wycinki drzew?
2. Czy wydawanie decyzji zostanie uproszczone?
3. Czy czas wydawania decyzji zostanie skrócony?

Z poważaniem

Poseł Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21796)

do ministra finansów

**w sprawie nałożenia na budowane
przez deweloperów drogi dojazdowe
23-procentowej stawki podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 1 kwietnia br. ma wejść w życie nowelizacja ustawy o podatku VAT, która określa, że infrastruktura taka jak drogi osiedlowe, przekazywana przez deweloperów nieodpłatnie gminom, ma zostać obłożona 23-procentowym

podatkiem VAT. Dotąd deweloperzy budujący drogi dojazdowe (np. do swoich osiedli), aby następnie przekazać je gminom, byli zwolnieni z płacenia podatku. Według nowych przepisów będą musieli od 1 kwietnia dołożyć do takich inwestycji jeszcze 23-procentowy VAT. Taka infrastruktura dojazdowa stanowi już obecnie od 10% do nawet 30% łącznych wydatków na budowę. Tendencja jest taka, że w wielu przypadkach warunkiem wydania dla dewelopera zgody na budowę jest zbudowanie przez niego pewnej infrastruktury (np. dróg dojazdowych), a następnie przekazanie jej gminom.

Obłożenie tego typu inwestycji podatkiem VAT spowoduje ogólny wzrost kosztów inwestycji, który przełoży się na ceny mieszkań. Spadający w ostatnich latach popyt na mieszkania w stosunku do podaży powoduje, że firmy deweloperskie nie są w stanie wziąć tych dodatkowych wydatków na siebie. Gminy zaś nie są w stanie na bieżąco radzić sobie z tworzeniem infrastruktury dla każdego nowo powstałego osiedla. Dlatego też firmy deweloperskie, które przejmują te zadania, a później przekazują wybudowaną już infrastrukturę na rzecz samorządu za cenę jedynie wartości gruntu, powinny mieć pewne profity z tego względu, zaś jakiegokolwiek utrudnienia i nakładanie dodatkowych obciążeń finansowych nie wpłyną pozytywnie na realizację tego typu działań.

Skutkiem wzrostu ceny mieszkań, związanego z nałożeniem na infrastrukturę budowaną przez deweloperów podatku, będzie jeszcze większy spadek popytu, a oczywisty jest przecież fakt, że branża nieruchomości jest jedną z sił napędowych gospodarki. Wprowadzając więc takie przepisy, hamujemy rozwój gospodarczy naszego kraju, nie wspominając już o niwelowaniu możliwości zakupu własnego mieszkania przez przeciętnego Polaka.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania. Czy wprowadzone zostaną przepisy ułatwiające budowę przez dewelopera infrastruktury, którą planuje oddać na rzecz gminy? Czy planowane są działania zapobiegające wzrostowi cen mieszkań po wprowadzeniu 23-procentowego podatku na budowę infrastruktury przekazywanej następnie samorządom? Czy w tym przypadku nie byłby zasadny powrót do stanu sprzed nowelizacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jerzy Materna

Warszawa – Zielona Góra, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21797)

do ministra zdrowia

**w sprawie niezapewnienia
przez Ministerstwo Zdrowia wszystkim chorym
na WZW typu B dostępu do nowoczesnych
leków w pierwszej linii leczenia**

Szanowna Pani Minister! W połowie stycznia rzecznik prasowy Ministerstwa Zdrowia zapewniał na łamach mediów, że w ciągu dwóch czy trzech tygodni wszyscy potrzebujący chorzy na WZW typu B będą mogli być leczeni nowymi lekami. MZ nie dotrzymało żadnej z tych obietnic – nie dość, że do nowych leków dostęp będzie miała tylko garstka chorych, to stanie się to dopiero od kwietnia, bo wtedy nowy program zacznie faktycznie funkcjonować.

Opublikowany na stronie internetowej MZ program terapeutyczny zawiera zapis, który ogranicza zastosowanie nowych leków przeciwwirusowych tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. Hbe+. W praktyce, biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że cały czas starymi lekami będzie leczonych ok. 80% pacjentów.

Podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki, i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałymi, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności

zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21798)

do ministra finansów oraz ministra gospodarki

**w sprawie projektu ustawy ograniczającej
wysokość spreadów walutowych w bankach**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa dotycząca spreadów walutowych ma wielki wymiar społeczny i jest przedmiotem zainteresowania blisko 500 tys. polskich kredytobiorców. W związku z doniesieniami medialnymi dotyczącymi przerwania prac nad projektem ustawy ograniczającej spready w bankach uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Finansów wobec projektu ustawy dotyczącego zmian zasad naliczania spreadów walutowych przy spłacie kredytów hipotecznych w walutach – projektu zainicjowanego przez wicepremiera, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka?

2. Czy prawdą jest, że projekt ten został oprotestowany przez Ministerstwo Finansów, co z kolei spowodowało ostateczne zablokowanie tego projektu?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21799)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wyroku Wielkiej Izby
Europejskiego Trybunału Praw Człowieka
w sprawie Lautsi i inni przeciwko
Republice Włoskiej**

Szanowny Panie Premierze! 18 marca br. Wielka Izba Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydała wyrok w sprawie Lautsi i inni przeciwko Republice Włoskiej. Wielka Izba rozpatrywała odwołanie rządu włoskiego od wyroku Trybunału z 3 października 2009 r., który uznał obecność krzyża w publicz-

nych szkołach włoskich za sprzeczną z Europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i wolności podstawowych. W wyroku z 18 marca br. Wielka Izba uznała, że obecność krzyża w publicznych szkołach włoskich nie narusza tejże konwencji.

3 grudnia 2009 r. Sejm 357 głosami „za”, 40 „przeciw”, 5 „wstrzymującymi się” podjął uchwałę w sprawie ochrony wolności wyznania i wartości będących wspólnym dziedzictwem narodów Europy, w której uznał m.in., że znak krzyża jest nie tylko symbolem religijnym i znakiem miłości Boga do ludzi, ale w sferze publicznej przypomina o gotowości do poświęcenia dla drugiego człowieka, wyraża wartości budujące szacunek dla godności każdego człowieka i jego praw, oraz wyraził zaniepokojenie decyzjami, które godzą w wolność wyznania, lekceważą prawa i uczucia ludzi wierzących oraz burzą pokój społeczny, i ocenił krytycznie wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka kwestionujący podstawy prawne obecności krzyży w klasach szkolnych we Włoszech.

W postępowaniu odwoławczym przed Wielką Izbą uczestniczyły na mocy art. 36 Konwencji o ochronie praw człowieka i wolności podstawowych, jako interweniujące (na rzecz obecności krzyża) strony, rządy: Armenii, Bułgarii, Cypru, Federacji Rosyjskiej, Grecji, Litwy, Malty, Monako, Rumunii i Republiki San Marino.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o wyjaśnienie: Dlaczego rząd Rzeczypospolitej Polskiej skorzystał z okazji, by milczeć i nie przystąpił jako „interweniująca strona” do procesu w sprawie Lautsi vs. Włochy przed Wielką Izbą Trybunału Praw Człowieka, pomimo że Sejm w swojej uchwale przyjętej miażdżącą większością głosów krytycznie ocenił wyrok Trybunału w pierwszej instancji w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21800)

do ministra skarbu państwa

w sprawie braku sukcesów eksportowych Grupy Bumar

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie Bumar nie zawarł żadnego znaczącego kontraktu eksportowego. Taka sytuacja stoi w sprzeczności z zapowiedziami zarządu firmy dotyczącymi umów z Indiami, Irakiem i Peru. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kontrakty eksportowe i na jaką kwotę zostały zawarte przez Bumar w poszczególnych latach okresu 2008–2010?

2. Kiedy zostanie podpisany kilkakrotnie zapowiadany przez prezesa Bumar kontrakt z Indiami?

3. Czy ma Pan świadomość, że w ostatnim czasie sukcesy eksportowe odnosi nawet serbski Yugoimport? W ostatnich trzech latach wartość eksportu tego koncernu wzrosła ponaddwukrotnie. W ciągu tego okresu Yugoimport sprzedał uzbrojenie warte 1,2 mld dolarów. Jak to wyjaśnić? Czy serbski przemysł zbrojeniowy produkuje sprzęt wyższej jakości, czy może ich koncern jest – w przeciwieństwie do naszego – profesjonalnie zarządzany?

4. Czy rząd monitoruje sytuację na światowym rynku uzbrojenia i kondycję przemysłu zbrojeniowego w innych krajach? Jeśli tak, to jak rząd ocenia w tym kontekście działalność Bumar?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21801)

do ministra zdrowia

w sprawie kontrowersji wokół projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego oraz wyrobów medycznych

Szanowna Pani Minister! Art. 15 przekazanego do prac w Komisji Zdrowia projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego oraz wyrobów medycznych, przewiduje utworzenie grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego, w ramach których zostaną wyznaczone limity refundacyjne. Limit refundacyjny określany jest na podstawie poziomu najniższego kosztu 30 dniowego stosowania według cen hurtowych.

Proponowane rozwiązanie budzi sprzeciw środowisk osób chorych na fenyloketonurię (PKU). Jak podnoszą chorzy, wprowadzenie limitu spowoduje, że refundowane będą tylko najtańsze preparaty starej generacji i tym samym zostaje zamknięta droga zakupu preparatów nowoczesnych i lepszych. Taki zapis jest nie do przyjęcia dla osób, które są zmuszone prowadzić dietę eliminacyjną przez całe życie. Dieta jest koniecznością terapii i nie ma innej możliwości leczenia fenyloketonurii.

Preparaty starego typu są trudno przyswajalne przez organizm, często powodują wymioty i złe samopoczucie; dla chorych, a w szczególności dzieci, akceptacja smaku preparatu jest bardzo trudna, dlatego też często preparaty są zmieniane, gdy trzeba uwzględnić potrzeby dzieci. Obecnie na rynku istnieje szeroka gama nowoczesnych preparatów, umożliwiających

liwiająca dobranie kuracji do potrzeb poszczególnych chorych dzieci, dzieci w wieku szkolnym młodzieży, osób uprawiających sport, kobiet w ciąży, wg zapotrzebowań na witaminy, mikro- i makroelementy oraz wapń. Przewidywane zmiany znacząco ograniczą tę swobodę, z przyczyn ekonomicznych, i przyczynią się do pogorszenia sytuacji chorych na fenylketonurię.

Należy podkreślić, że sytuacja osób cierpiących na PKU jest wystarczająco trudna, gdyż Polska jako jeden z nielicznych krajów nie refunduje żywności PKU. Koszt żywienia dla nastolatka przy zakupie specjalnych produktów PKU, tj. chleba, pasztetów, makaronów, ryżu, kleików, i innych produktów, wynosi ok. 1500 zł miesięcznie.

Wprowadzenie limitów refundacyjnych spowoduje w wielu przypadkach zaniechanie leczenia ze względów czysto finansowych. Większość matek mających chore dziecko na PKU nie ma możliwości powrotu do pracy lub jej podjęcia ze względu na to, że dzieci nie są przyjmowane do żłobków i przedszkoli prowadzonych przez państwo, ze względu na to, że nie ma możliwości przynoszenia własnego jedzenia. Tym samym, mając chore dziecko sytuacja finansowa rodziny poprzez brak możliwości zarobkowania przez jedno z rodziców i tak jest bardzo ciężka.

Wprowadzenie limitów jest zaprzeczaniem polityki ministra zdrowia, które miały polepszyć stan zdrowia i poziom życia chorych z fenylketonurią.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Jaka jest szansa na uwzględnienie trudnej sytuacji cierpiących na fenylketonurię w przewidywanym projekcie ustawy?

2. Czy ministerstwo planuje podjąć działania mające na celu zwiększenie pomocy państwa względem rodzin, w których wychowuje się dziecko z fenylketonurią? Jeśli tak, to jakie?

W imieniu osób cierpiących na tę rzadką chorobę genetyczną liczę, że Pani Minister pochyli się nad tym problemem.

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Poznań, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21802)

do ministra infrastruktury

**w sprawie interpretacji art. 94 ust. 1 pkt 2
ustawy o gospodarce nieruchomościami**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się samorządowcy z terenu gminy Kostrzyn z prośbą pomoc w uzyskaniu interpretacji

wydanej przez Ministerstwo Infrastruktury art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, który mówi, że w przypadku braku planu zagospodarowania przestrzennego podziału można dokonać, jeżeli jest zgodny z warunkami określonymi w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, a w szczególności w jakich przypadkach winien być stosowany wobec poniższych interpretacji organu odwoławczego.

Ilustrując konieczność doprecyzowania lub interpretacji powyższego przykładu, posłużę się jednym z wielu przypadków, o których wspominali władze gminy Kostrzyn. Wnioskiem z dnia 25 września 2009 r. państwo P. wniosli o zaopiniowanie wstępnego projektu podziału działki nr 240/2 o powierzchni 0,3273 ha, jako zgodnego z załączoną decyzją o warunkach zabudowy. Burmistrz gminy Kostrzyn, rozpatrując przedmiotowy wniosek, postanowieniem nr ZG-9430/52/2009 z dnia 4 grudnia 2009 r. zaopiniował go negatywnie, pisząc w uzasadnieniu:

Zgodnie z art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami podziału można dokonać, jeśli jest zgodny z warunkami określonymi w decyzji o warunkach zabudowy.

Wnioskodawcy, państwo P. są właścicielami działki nr 240/2 o powierzchni 0,3273 ha, dla której burmistrz gminy Kostrzyn w dniu 16 listopada 2009 r. wydał decyzję o warunkach zabudowy nr ZZ-7331-WZ/98.5/09. Decyzja zezwala na wybudowanie na działce nr 240/2 o powierzchni 0,3273 ha wybudowanie jednego budynku mieszkalnego oraz określa pozostałe uwarunkowania związane z tą zabudową.

Państwo P., przedkładając powyższą decyzję, wnioskiem z dnia 25 września 2009 r. wniosli o zaopiniowanie wstępnego projektu podziału działki 240/2 na 4 działki pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną o powierzchni około 800 m² każda. Burmistrz gminy jako organ w przedmiotowej sprawie, rozpatrując powyższy wniosek o podział, postanowieniem nr ZG-7430/52/2009 z dnia 4 grudnia 2009 r. stwierdził jego bezzasadność, ponieważ zgodnie z decyzją o warunkach zabudowy na działce nr 240/2 można wybudować tylko jeden budynek mieszkalny, do wybudowania którego nie jest potrzebny podział działki. Burmistrz w uzasadnieniu postanowienia podkreślił, że przychyłając się do wniosku państwa P., naruszyłby istotę wydanej przez siebie decyzji o warunkach zabudowy dla działki nr 240/2, w której jednoznacznie określił, co na tej działce można wybudować, a powyższa decyzja została wydana zgodnie z tym, o co wnosili wnioskodawcy.

Państwo P. wnioskiem z dnia 18 grudnia 2009 r., za pośrednictwem burmistrza gminy, złożyli zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu na przedmiotowe postanowienie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z dnia 10 lutego 2010 r. nr SKO-GN4001/2/10 orzekło uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać organowi I instancji do ponownego rozpoznania. W

uzasadnieniu orzeczenia Samorządowe Kolegium Odwoławcze zauważyło, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, zaś zaskarżone postanowienie zapadło bowiem bez wystarczającego wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz uzasadnienia przyjętego stanowiska. Samorządowe Kolegium Odwoławcze podkreśliło, że przede wszystkim należy zauważyć, że, co wynika pośrednio z załączonej do akt umowy notarialnej, przedmiotowa nieruchomość stanowi grunt rolny. Jeśli jest tak w istocie, organ I instancji powinien przedmiotowe postanowienie umorzyć. Zgodnie bowiem z art. 92 ustawy o gospodarce nieruchomościami podziały gruntów rolnych bądź na takie cele wykorzystywanych, z przewidzianymi w przepisie wyjątkami, nie podlegają reglamentacji administracyjnej i jako czynność materialno-techniczna pozostawiona jest swobodnemu uznaniu przez właściciela nieruchomości. Ponadto uchybieniu mającym wpływ na wynik sprawy według Samorządowego Kolegium Odwoławczego jest brak w aktach sprawy wypisu z rejestru gruntów, co sprawia, że na etapie postępowania odwoławczego nie sposób niezbić przesądzić o charakterze przedmiotowej nieruchomości.

Organ I instancji, rozpatrując ponownie wniosek państwa P. z dnia 22 września 2009 r. o zgodności proponowanego podziału działki nr 240/2 z decyzją o warunkach zabudowy, w związku z wydanym postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 10 lutego 2010 r., wydał postanowienie opiniujące negatywnie przedłożony projekt podziału. W uzasadnieniu burmistrz w szerszym zakresie powtórzył argumentację co do zasady sprawy z postanowienia z dnia 4 grudnia 2009 r. przytoczoną powyżej. Jednocześnie burmistrz polemizował ze stanowiskiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w sprawie, czy decyzja o warunkach zabudowy wydana na teren rolny (wg danych z ewidencji gruntów) jest podstawą do dokonania podziału tego terenu. Burmistrz potwierdził, że podziela pogląd Samorządowego Kolegium Odwoławczego, że jeżeli przedmiotem podziału jest nieruchomość rolna, to organ I instancji takie postępowanie powinien umorzyć zgodnie z art. 92 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Jednak gdy w dniu złożenia wniosku o podział w obrocie prawnym funkcjonuje decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu, to zgodnie z ustawą o gospodarce nieruchomościami wniosek właściciela działki o podział powinien być rozpatrywany w oparciu o art. 94 ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy. Państwo P. w dniu 8 kwietnia 2010 r. ponownie złożyli zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego na postanowienie burmistrza o negatywnym zaopiniowaniu proponowanego podziału.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem nr SKO-6N-4001/241/10 z dnia 8 czerwca 2010 r. orzekło o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i umorzeniu postępowania organu I instancji. W uzasadnieniu organ odwoławczy stwierdził, że wbrew temu, co twierdzi organ I instancji, decyzja ustalają-

ca warunki zabudowy dla danego terenu z racji swojego deklaratoryjnego charakteru nie może i nie zmienia dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości. Ten przywilej zarezerwowany jest wyłącznie dla planu zagospodarowania przestrzennego. Natomiast za pomocą decyzji o warunkach zabudowy można jedynie doprowadzić do takiego zainwestowania nieruchomości, który w swoim charakterze i parametrach nawiązuje do sposobu zagospodarowania już istniejącego w tym terenie. Tak więc sam fakt wydania warunków zabudowy dla nieruchomości nie sprawia, że nieruchomość do tej pory wykorzystywana na cele rolne traci taki charakter i staje się automatycznie nieruchomością przeznaczoną pod zabudowę mieszkaniową. Organ odwoławczy twierdzi dalej, że wobec powyższego przedmiotowa nieruchomość w całości stanowi nadal grunt rolny, co zresztą wynika z załączonego wypisu z ewidencji gruntów, który z kolei stanowi, zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami, miarodajną informację o przeznaczeniu terenu będącego przedmiotem badania. A zatem organ I instancji orzekający w niniejszej sprawie, stwierdzając taki stan rzeczy, powinien postępowanie podziałowe jako bezprzedmiotowe umorzyć. Strona skarżąca zaskarżyła takie rozstrzygnięcie Samorządowego Kolegium Odwoławczego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu. WSA sprawy jeszcze nie rozstrzygnął.

Drugim przykładem ilustrującym niejasność art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest wniosek z dnia 27 września 2010 r. o zaopiniowanie przedłożonego projektu podziału działki nr 165/3 o pow. 0,3577 ha na podstawie wydanej przez burmistrza gminy Kostrzyn decyzji o warunkach zabudowy nr ZS-7331-WZ/78/10 z dnia 31 sierpnia 2010 r. Burmistrz gminy Kostrzyn, rozpatrując powyższy wniosek, wydał w dniu 7 października 2010 r. postanowienie o umorzeniu postępowania podziałowego jako bezprzedmiotowego (analogicznie jak w sprawie państwa P.) W uzasadnieniu podał, że:

Właściciel działki nr 165/3 wniósł o zaopiniowanie jej podziału. Organ rozpatrując powyższy wniosek stwierdził, że obszar projektowanych działek nr 165/6; 165/7 i 165/8 znajduje się na terenie, który według danych z ewidencji gruntów jest gruntem rolnym klasy IVb. Organ I instancji, posiłkując się orzeczeniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego nr GN-4001/241/10 z dnia 8 czerwca 2010 r., które orzekło, że decyzja o warunkach zabudowy nie zmienia dotychczasowego przeznaczenia terenu, wynikającego z danych z ewidencji gruntów, podtrzymuje to stanowisko i tym samym zgodnie z art. 92 ustawy o gospodarce nieruchomościami obszar projektowanych działek nr 165/6; 165/7 i 165/8 nie podlega reglamentacji administracyjnej w postępowaniu podziałowym. Zmiana przeznaczenia terenu obejmującego obszar projektowanych działek nr 165/6; 165/7 i 165/8 nie wynika również z załączonej decyzji burmistrza gminy Kostrzyn nr ZS-7331-WZ/78/10 z dnia 31 sierpnia 2010 r. o warunkach zabudowy, która

ustala wyłącznie rodzaj zabudowy i zagospodarowania terenu. Pan M. K. złożył zażalenie na umorzenie postępowania przez organ I instancji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem nr SKO-GN-4001/621/10 z dnia 22.12.2010 r. orzekło o uchyleniu zaskarżonego postanowienia i przekazaniu organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. W uzasadnieniu Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło:

W niniejszej sprawie nie było podstaw do umorzenia postępowania podziałowego. Organ I instancji powinien, mimo że przedmiotowa nieruchomość stanowi grunt rolny, rozstrzygnąć co do istoty. Należy bowiem rozróżnić sytuację, gdy właściciel nieruchomości rolnej planuje ją podzielić na działki większe niż 0,3 ha. Wówczas podziału, jako czynności materialno-technicznej, nie prowadzi się w postępowaniu administracyjnym w trybie jej przepisów. Natomiast w przypadku gdy dochodzi do wydzielenia działek gruntu o powierzchni mniejszej niż 0,3 ha, podział takiej nieruchomości podlega reżimowi administracyjnemu i mają zastosowanie przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami z określonymi w ustawie ograniczeniami. Zatem z uwagi, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca przewidywał wydzielenie z nieruchomości rolnej działek o powierzchni mniejszej niż 0,3 ha, organ I instancji zobowiązany był do przeprowadzenia postępowania w niniejszej sprawie i oceny, czy z uwagi na powyższe ograniczenia projektowany podział nieruchomości jest możliwy. Organ odwoławczy twierdzi dalej, że nie przesądzając o rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie, pragnie jedynie przedstawić swoje stanowisko w kwestii podziału nieruchomości rolnych na działki o powierzchni mniejszej niż 0,3 ha, w sytuacji gdy dla terenu zostały wydane decyzje o warunkach zabudowy. Zgodnie z przepisem art. 93 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami przed zatwierdzeniem projektu podziału musi być on zaopiniowany pod kątem jego zgodności z ustaleniami planu miejscowego lub w przypadku jego braku, z przepisami odrębnymi bądź wcześniej wydanymi warunkami zabudowy. Jak wynika z ewidencji gruntów, przedmiotowa nieruchomość stanowi grunty rolne klasy IVb. Zgodnie z art. 93 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami podział nieruchomości położonych na obszarach rolnych wg planu miejscowego lub wykorzystywanych na cele rolne, tak jak w rozpatrywanym przypadku, skutkujący wydzieleniem działek poniżej 0,3 ha, jest dopuszczalny jedynie w celu powiększenia sąsiedniej nieruchomości lub regulacji granic sąsiednich działek. Ograniczenie wprowadzone tym przepisem dotyczy zatem sytuacji, gdy jedynym celem podziału nieruchomości byłoby wydzielenie działek o powierzchni mniejszej niż 0,3 ha, mających charakter działek budowlanych, a w rozpatrywanym przypadku wnioskodawca proponował właśnie taki podział. Jak dalej Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdza, że bez znaczenia w jego ocenie jest fakt, że dla nieruchomości będącej

przedmiotem podziału ustalono warunki zabudowy. Z uwagi, że decyzja taka zostaje wydana w sytuacji, gdy na danym terenie nie obowiązuje plan miejscowy, nie oznacza to, że za jej pomocą można zmieniać przeznaczenie nieruchomości. Ten przywilej zarezerwowany jest wyłącznie dla planu zagospodarowania przestrzennego. Oznacza to tyle, że jakkolwiek można ustalić warunki zabudowy dla nieruchomości rolnej i w efekcie ją zabudować, sam fakt ich ustalenia nie powoduje, że decyzja taka pozbawia grunty rolne charakteru ze wszelkimi konsekwencjami na przykład ograniczeń w ich podziale. W sytuacji jak niniejsza, gdy celem podziału nieruchomości rolnej jest wydzielenie działki o powierzchni mniejszej niż 0,3 ha, mającej charakter niezabudowanej działki budowlanej, powinno mieć zastosowanie ograniczenie z art. 93 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Ponadto Samorządowe Kolegium Odwoławcze dodało, że abstrahując nawet od faktu, że przedmiotowa nieruchomość jest nieruchomością rolną, proponowany podział nie jest zgodny z warunkami zabudowy ustalonymi decyzją o warunkach zabudowy, realizacją zamierzenia budowlanego dla obszaru działki nr 165/3. Wydzielenie z niej nowej działki naruszyłoby wskazane w decyzji parametry i wskaźniki dotyczące przyszłych inwestycji, a skarżący, pragnąc zabudować swoją nieruchomość zgodnie z ustaleniami wynikającymi z treści decyzji, może to zrobić bez dokonywania jej podziału.

Użyte przez organ odwoławczy słowa „abstrahując” stawia organ I instancji przed pytaniem, czy art. 93 ust. 2a jest „ważniejszy” od art. 94 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W art. 92 ust. 2 jest również zapis, który mówi, że za nieruchomości wykorzystywane na cele rolne i leśne uznaje się nieruchomości wykazane w katastrze nieruchomości, jak użytki rolne, jeżeli nie ustalono dla nich warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.

Wobec powyższego orzecznictwa Samorządowego Kolegium Odwoławczego organ I instancji stanął przed dylematem zastosowania art. 94 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy według orzecznictwa SKO organ I instancji powinien uznać, że w przypadku gdy decyzja o warunkach zabudowy dotyczy terenów, które według danych z ewidencji gruntów stanowią grunty rolne, sprawę należy rozpatrywać w oparciu o art. 93 ust. 2a, czyli że nie można dokonać podziału nieruchomości na podstawie wydanej decyzji o warunkach zabudowy, gdyż decyzja o warunkach nie zmienia przeznaczenia terenu?

2. Czy też organ I instancji powinien zastosować art. 92 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który mówi, że jeżeli na teren rolny została wydana decyzja o warunkach zabudowy, to traci on charakter rolny i w katastrze nieruchomości nie będzie figurować jako wykorzystywany na cele rolne i leśne, a sprawę należy rozpatrywać w oparciu o art. 94 ust.

1 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, stanowiący że podziału można dokonać, jeżeli jest zgodny z decyzją o warunkach zabudowy?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Poznań, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21803)

do ministra zdrowia

**w sprawie ewentualnych planów
przygotowania programu terapeutycznego
dotyczącego leków inkretynowych**

Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora – art. 14 ust. 1 pkt 7 z dnia 9 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 390), zwracam się do Pani Minister z zapytaniem:

Czy Ministerstwo Zdrowia planuje przygotowanie programu terapeutycznego dla leków inkretynowych?

Jak wiadomo, Ministerstwo Zdrowia pracuje aktualnie nad przygotowaniem projektu programu terapeutycznego dla długo działających analogów insuliny, ale oprócz chorych, którzy wymagają leczenia tą grupą leków, istnieje też grupa pacjentów, którzy w opinii lekarzy powinni przyjmować leki inkretynowe.

Dzięki zastosowaniu leków z tej grupy u części chorych możliwe jest odsunięcie w czasie rozpoczęcia insulinoterapii. Oznacza to możliwość ochrony ich przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią, w tym niedocukrzeniami i wzrostem wagi ciała, a także innymi powikłaniami cukrzycy, ponieważ chorzy niechętnie stosują insulinoterapię i często unikają jej wdrażania. Leki te obniżają hiperglikemię bez zwiększenia ryzyka hipoglikemii, a nawet powodują redukcję masy ciała. To niezwykle istotne korzyści, biorąc pod uwagę skalę i powagę tychże powikłań.

Leki inkretynowe – inhibitory DPP IV uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych (wyrażone w stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 20/6/2010 dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu 2 jako świadczenia gwarantowanego; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu 2; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010

r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvus®) w leczeniu cukrzycy typu 2 jako świadczenia gwarantowanego oraz stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 48/14/2010 z dnia 5 lipca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku sitagliptin (Januvia®) w leczeniu cukrzycy typu 2 w skojarzeniu z metforminą (dwuskładnikowa terapia doustna) oraz metforminą i sulfonilomocznikiem (trójskładnikowa terapia doustna), w przypadku gdy dieta i ćwiczenia fizyczne oraz stosowanie tych leków nie wystarczają do odpowiedniej kontroli glikemii, jako świadczenia gwarantowanego w sprawie zasadności zakwalifikowania w leczeniu cukrzycy typu 2. Niestety do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o sposobie ich refundacji.

Biorąc pod uwagę, jak powszechną i groźną chorobą jest cukrzyca, wydaje się zasadne, aby prace nad programem terapeutycznym zostały rozszerzone tak, aby umożliwiając indywidualne podejście do pacjenta, niosły kompleksowe rozwiązanie.

W związku z powyższym bardzo proszę o poinformowanie: Czy zostaną podjęte kroki w celu rozwiązania nakreślonego przeze mnie problemu?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 11 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21804)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie procedur obowiązujących podczas
starania się o świadczenie rentowe z tytułu
niezdolności do pracy powstałej poza
granicami kraju**

Szanowna Pani Minister! W związku z otwarciem granic dla pracowników z Polski i obecnością naszego kraju w strukturach Unii Europejskiej od kilku już lat znaczna liczba naszych rodaków pracuje legalnie poza granicami naszego kraju. Wielu znajduje zatrudnienie między innymi w rolnictwie lub budownictwie, chociażby we Włoszech, Niemczech czy Hiszpanii. Podczas wykonywania tej pracy dochodzić może do różnego rodzaju zdarzeń, które spowodują uszczerbek na zdrowiu powodujący niezdolność do pracy. Osoby takie po powrocie do kraju często starają się o przyznanie świadczenia rentowego. Fakt, że do wypadku przy pracy doszło poza granicami Polski, rodzi jednak w związku z tym spore trudności.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Czy Polak, który uległ wypadkowi podczas pracy poza granicami naszego kraju, może starać się w Polsce o rentę z tytułu niezdolności do pracy?

Kto wówczas taką rentę z tytułu wypadku przy pracy wypłaca?

Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych pośredniczy w staraniach o renty wypłacane przez instytucje ubezpieczeniowe z innych krajów?

Jakie procedury obowiązują w tym względzie?

Czy są określone terminy obligujące instytucje ubezpieczeniowe innych państw Unii Europejskiej do rozpatrywania tego typu spraw?

Czy na wniosek ZUS instytucje ubezpieczeniowe innych krajów mają obowiązek udzielenia informacji dotyczącej zatrudnienia i ubezpieczenia naszych rodaków podczas pobytu na ich terenie? Jakie terminy obowiązują w tym względzie?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21805)

do ministra infrastruktury

w sprawie ograniczenia dopuszczalnej gęstości pól elektromagnetycznych w zakresie mikrofalowym na terenach przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz w miejscach dostępnych dla ludności

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie naszego kraju powstaje coraz więcej stacji bazowych telefonii komórkowej. Inwestycje te są niewątpliwie potrzebne ze względu na rozwój telekomunikacji, ale budzą też wiele kontrowersji ze względu na możliwość szkodliwego oddziaływania na ludzkie zdrowie pola elektromagnetycznego. Protesty pojawiają się szczególnie wówczas, gdy urządzenia takie lokalizowane są w pobliżu lub wręcz w centrum osiedli mieszkaniowych.

Przykładów tego typu sytuacji można by wymienić bardzo wiele. Tylko w ostatnich tygodniach protesty w związku z tego typu inwestycjami miały miejsce chociażby w dwóch miejscowościach Lubelszczyzny: Kraśniku i Janowie Lubelskim. W pierwszym przypadku maszt z przekaźnikami i antenami GSM stanął na dachu jednego z bloków w centrum osiedla mieszkaniowego (Osiedla Młodych), a w drugim lokalny samorząd wydał zgodę na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej w bezpośrednim sąsiedztwie osiedla Zaolszynie. Protestujący mieszkańcy obawiają się przede wszystkim szkodliwego wpływu promieniowania elektromagnetycznego, ale też między innymi spadku wartości mieszkań i gruntów znajdujących się w pobliżu takich urządzeń.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

1. Czy resort infrastruktury rozważa nowelizację przepisów polegającą na ograniczaniu dopuszczalnej gęstości szkodliwych zdrowotnie pól elektromagnetycznych w zakresie mikrofalowym na terenach przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz w miejscach dostępnych dla ludności?

2. Jakim rygorom, jeśli chodzi o lokalizację, podlegają w myśl obecnie obowiązujących przepisów tego typu urządzenia?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21806)

do ministra zdrowia

w sprawie przygotowań projektu programu terapeutycznego dotyczącego długo działających analogów insuliny

Otrzymałam od Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków zapytanie w kwestii postępu pracy nad projektem programu terapeutycznego dla długo działających analogów insuliny. Środowiska chorych na cukrzycę skarżą się na brak długofalowego i kompleksowego rozwiązania kwestii refundacji leczenia. Proponowany program terapeutyczny powinien umożliwić zastosowanie leków na cukrzycę, zapewniając największe korzyści chorym.

Prócz chorych wymagających leczenia analogami insuliny istnieje też grupa pacjentów, którzy w opinii lekarzy powinni przyjmować leki inkretynowe. Dzięki zastosowaniu leków z tej grupy u części chorych możliwe jest odsunięcie w czasie rozpoczęcia insulinoterapii. Oznacza to możliwość ochrony ich przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią, w tym niedocukrzeniami i wzrostem wagi ciała, a także innymi powikłaniami cukrzycy. Chorzy niechętnie stosują insulinoterapię i często unikają jej wdrażania. Leki inkretynowe obniżają hiperglikemię bez zwiększania ryzyka hipoglikemii, a nawet powodują redukcję masy ciała. To niezwykle istotne korzyści, biorąc pod uwagę skalę i powagę tych powikłań. Wydaje się wobec tego zasadne, aby program, nad którym pracuje Ministerstwo Zdrowia, umożliwiał także nieodpłatne leczenie lekami chorych, którzy spełnią kryteria określone przez krajowego konsultanta w dziedzinie diabetologii.

Szacuje się, że w Polsce na cukrzycę cierpi ok. 2,5 mln osób, z czego o chorobie wie tylko ok. 60% z nich. Cukrzyca jest na świecie przyczyną ok. 4 mln zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań sercowo-naczyniowych, udarów mózgu i zawałów. Choroba w istotny sposób pogarsza jakość i skraca życie chorych.

Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwi zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści.

Szanowna Pani Minister! W świetle przedstawionych argumentów Polskie Stowarzyszenie Diabetyków proponuje:

1. Uwzględnienie w obecnych pracach nad programem terapeutycznym rozwiązań kompleksowych przekształcających obecne doraźne podejście do chorych na cukrzycę w system indywidualny umożliwiający dostęp do najlepszych i najefektywniejszych leków.

2. System ten powinien w miarę upływu czasu i rozwoju medycyny być modernizowany i aktualizowany o nowe leki i metody walki z chorobą.

3. Włączenie leków inkretynowych (inhibitorów DPP IV) do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny, co pozwoli udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy Ministerstwo Zdrowia planuje wprowadzenie programu terapeutycznego z uwzględnieniem leków inkretynowych?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21807)

do ministra finansów

w sprawie niekorzystnych dla samorządu powiatowego regulacji wprowadzonych ustawą o finansach publicznych

Otrzymałam od Konwentu Starostów i Wicestarostów Lubuskich negatywne stanowisko w stosunku do ww. ustawy. Zgodnie z art. 242 oraz art. 243 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych regulacje prawne, według konwentu, nie przystają do warunków, w jakich samorzady powiatowe działają, mianowicie:

1) art. 243. Algorytm, według którego wyliczana jest możliwość zaciągania zobowiązań i ich spłacania, wyklucza w większości powiatów ziemskich działania i inwestycje prorozwojowe oraz uniemożliwia praktyczne dozwolone prawem rolowanie zadłużenia, a tym samym obsługę dotychczasowego zadłużenia, np. po likwidacji publicznego SP ZOZ;

2) art. 242. Zrównanie wydatków z dochodami bieżącymi nie budzi zastrzeżeń. Jednakże zaliczenie do kategorii wydatków bieżących także spłat rat ka-

pitalowych kredytu, zaciągniętych na spłatę zadłużenia po SP ZOZ, przejętych przez powiat ogranicza, a niekiedy wyklucza, wykonywanie bieżących zadań powiatu na właściwym poziomie;

3) nie negują potrzeby podwyższenia poziomu dyscypliny budżetowej, jednakże powiaty w przeciwieństwie do gmin i województw nie mogą kreować wzrostu swoich dochodów bieżących. Nie pobierają bezpośrednio podatków i opłat, których wysokość można by regulować. Nie mają prawa prowadzić dochodowej, wspomagającej budżet działalności gospodarczej. Zgodnie z przywołaną na wstępie ustawą zlikwidowano gospodarstwa pomocnicze i zakłady budżetowe, których działalność istotnie wspomaga wykonywanie zadań własnych powiatu. Sytuację powiatów pogorszyło także rozporządzenie MF z 23.12.2010 r., zgodnie z którym do długu wliczać należy również m.in. zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym, leasingu i umów z odroczonym terminem zapłaty dłuższym niż rok.

Konwent Starostów i Wicestarostów Lubuskich wnioskuje o:

1) wyłączenie spod rygorów ustawy spłaty zadłużenia przejętego po zakończeniu likwidacji publicznych SP ZOZ – tak jak środków UE;

2) oparcie bieżących dochodów powiatu o źródła jednoznacznie związane z lokalnym rozwojem społeczno-gospodarczym, np. udział w przyszłym podatku katastralnym, w podatku VAT, a także poprzez przekazanie powiatom zarządzania nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa;

3) uznanie dochodów z opłaty skarbowej wnoszonej do miast za usługi administracyjne starostw za dochód powiatów. Gminy powinny uzyskać adekwatną rekompensatę utraty tego dochodu w innym tytule;

4) ustawowe uregulowanie sprawy zwrotów opłat wniesionych za karty pojazdu. Środki te zostały zebrane przez starostwa w imieniu Skarbu Państwa i wykorzystane na ustawowe zadania własne w miejsce innych niewykorzystanych przez państwo dochodów powiatów w latach 2004–2006. Obecnie kwoty opłat podwyższone o odsetki i koszty sądowe muszą zwracać w wyniku prawomocnych wyroków sądowych. Grozi to zapaścią finansową niektórych powiatów;

5) prawne dopuszczenie do prowadzenia przez powiaty działalności gospodarczej np. w oparciu o zasoby Skarbu Państwa administrowane przez starostów;

6) ograniczenie ingerencji państwa w warunki funkcjonowania administracji i realizacji zadań powiatowych, np. tzw. standardów zatrudnienia w domach pomocy społecznej, urzędach pracy itp. Głównie w ten sposób rosną obecnie koszty bieżące powiatów, nierekompensowane dodatkowymi dochodami.

7) dokonanie zmian w sposobie wyliczenia indywidualnego wskaźnika zadłużenia lub zmiana wskaźnika również ze względu na to, że aktualnie obowiązujący zniechęca do pozyskiwania środków zewnętrznych na inwestycje nawet przy minimalnym wkładzie

własnym. W takim przypadku bowiem wskaźnik z art. 243 ulega zmniejszeniu;

8) odstąpienie od narzucania j.s.t. obowiązku podwyższenia wynagrodzeń nauczycieli bez zapewnienia nam realnego wpływu na jakość i wymiar pracy nauczycieli;

9) uznanie prawa j.s.t. do decyzji, np. przez organ stanowiący, o dalszym przeznaczeniu w refundowanych wydatków na przedsięwzięcia inwestycyjne. W obecnie dopiero jako wolne środki mogą być przeznaczone na wydatki bieżące w następnym roku budżetowym;

10) włączenie do budżetu powiatów dochodów i wydatków służb i inspekcji administracji zespolonej. Pozwoli to z jednej strony na ocenę potrzeb tych jednostek oraz wsparcie ich przez powiaty z innych źródeł, z drugiej urealniony zostanie i upubliczniony poziom rzeczywistych dochodów i wydatków administracji powiatowej;

11) włączenie do budżetu powiatu dochodów i wydatków Funduszu Pracy realizowanego z bezpośredniej dotacji przez nasze jednostki organizacyjne, np. urzędy pracy.

Szanowny Panie Ministrze! Biorąc pod uwagę powyższą argumentację, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak jest Pana stanowisko wobec powyższej argumentacji?

2. Czy jest możliwa nowelizacja ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. uwzględniając stanowisko Konwentu Starostów i Wicestarostów Lubuskich?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21808)

do ministra gospodarki

w sprawie opłat za oświetlenie dróg ekspresowych i obwodnic

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348) za oświetlenie dróg publicznych, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, powinny płacić te gminy, przez które przebiegają dane trasy.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, powołując się na nowelizację ustawy Prawo energetyczne, uważa, że wspomniane wyłączenie z opłat za oświetlenie dotyczy tylko autostrad i dróg ekspresowych, które są płatne.

W związku z powyższym od początku br. dyrektorzy lokalnych oddziałów GDDKiA wypowiadają

umowy z dostawcami prądu na oświetlenie dróg ekspresowych oraz obwodnic, a koszty oświetlenia przeliczają na gminy.

Samorządy, szczególnie te mniejsze, często nie są w stanie pokryć wydatków związanych z oświetleniem dróg, gdyż stanowi to znaczącą część ich budżetu. Skutkiem takiego stanu może być coraz większa ilość dróg ekspresowych i obwodnic całkowicie pozbawionych oświetlenia i co z tym związane większe niebezpieczeństwo dla ich użytkowników.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzić zmiany w Prawie energetycznym dotyczące sposobu finansowania oświetlenia dróg, których zarządcą jest GDDKiA?

2. Czy w świetle obowiązujących przepisów możliwe jest finansowanie przez Skarb Państwa oświetlenia obwodnic i dróg ekspresowych położonych na terenie małych gmin, dla których takie wydatki stanowią znaczące obciążenie ich budżetu?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21809)

do ministra gospodarki
oraz
ministra infrastruktury

w sprawie monopolistycznych praktyk stosowanych przez firmy energetyczne w zakresie pobierania opłat za oświetlenie ulic

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze! Kilkadziesiąt gmin położonych na terenie województw: kujawsko-pomorskiego, łódzkiego, mazowieckiego, pomorskiego, warmińsko-mazurskiego oraz zachodniopomorskiego stanęło przed groźbą wyłączenia oświetlenia ulicznego.

Tak niekorzystna sytuacja jest efektem monopolistycznych praktyk stosowanych przez dostawcę energii elektrycznej świadczącego usługi na terenie wymienionych województw – koncernu Energa Oświetlenie sp. z o.o. Firma ta wykorzystuje fakt, że w wyniku przekształceń w prawie energetycznym jest właścicielem poważnej części instalacji oświetlenia publicznych ulic, placów oraz dróg.

Nowe ceny usług związanych z dostawą energii oraz konserwacją ulicznych latarni przedstawione przez wspomnianego operatora są w wielu przypadkach wyższe o 200–300% od dotychczasowych, a w przypadku gminy Ciechocinek wyższe nawet o 600%.

W związku z powyższym gminy, postawione de facto przed ultimatum, protestują przeciwko monopolistycznym praktykom firmy Energa, w wielu przypadkach nie podpisały nowej umowy na świadczenie usług energetycznych.

Dlatego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedstawionej sprawie?

2. Czy samorządy, przy obecnym stanie prawnym, mają możliwość organizowania przetargów na dostawę energii elektrycznej do celów oświetleniowych oraz konserwację infrastruktury energetycznej, także w sytuacji, kiedy jej właścicielem jest spółka energetyczna?

3. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie takich zmian w prawie, które umożliwią rekommunikację majątku oświetleniowego, który w wielu przypadkach powstał za pieniądze samorządów, a obecnie jest własnością spółek energetycznych?

Z poważaniem

Posel Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21810)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie kwot Funduszu Pracy przyznanych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.

Z napływających do mego biura poselskiego informacji, a między innymi od starostów z województwa wielkopolskiego oraz od Zarządu Stowarzyszenia Gmin i Powiatów Wielkopolski, wynika, że przyznane w tym roku środki Funduszu Pracy przeznaczone dla powiatów na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. zostały zmniejszone o prawie 70% w stosunku do ubiegłorocznego planu, co będzie miało wpływ na radykalne pogorszenie sytuacji na lokalnych rynkach pracy. Może to w konsekwencji zahamować rozwój gospodarczy powiatów i przyczynić się do pogorszenia sytuacji osób pozostających bez zatrudnienia.

W wielu powiatach przyznane kwoty wystarczą jedynie na pokrycie zobowiązań powiatowych urzędów pracy wynikających z zawartych w 2010 r. umów.

Drastyczne zmniejszenie środków na realizację podstawowych usług rynku pracy obniży dostępność usług i instrumentów rynku pracy dla bezrobotnych i spowoduje, że urzędy nie będą mogły prowadzić żad-

nej polityki interwencjonizmu na rynku pracy. Wpływie to na znaczny wzrost liczby osób bezrobotnych rejestrujących się w urzędach, co w konsekwencji będzie skutkowało wzrostem obligatoryjnych nakładów finansowych na zasiłki dla bezrobotnych oraz składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Takie radykalne obniżenie w tym roku kwot finansowych Funduszu Pracy będzie skutkowało zmniejszeniem w 2012 r. środków w wysokości 7% kwoty, jakie otrzymują urzędy pracy na zatrudnienie pracowników na kluczowych stanowiskach, co spowoduje obniżenie poziomu świadczonych usług, a w konsekwencji zmniejszenie zatrudnienia w powiatowych urzędach pracy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w przedmiotowej sprawie?

2. Czy resort podejmuje działania zmierzające do zwiększenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21811)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ograniczania w 2011 r. wydatków z Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego

Od kilku tygodni do mojego biura poselskiego w Poznaniu napływają niepokojące informacje w przedmiotowej sprawie, między innymi z Wielkopolskiej Izby Rzemieślniczej, Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia w Poznaniu, Powiatowego Cechu Rzemiosł Różnych Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Grodzisku Wielkopolskim oraz z Cechu Rzemiosł Różnych w Złotowie. Podkreślają one jednoznacznie, że ograniczenie wydatków na finansowanie kształcenia młodocianych pracowników spowoduje brak możliwości realizacji zawartych w ohotniczych hufcach pracy na kilka lat umów dotyczących refundacji wynagrodzeń i realizacji ustawowego zadania nałożonego na gminy w zakresie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych zatrudnionych w celu praktycznej nauki zawodu.

Stwierdzają, że podjęta na najwyższych szczeblach władzy decyzja o ograniczeniu wydatków z Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu oraz na wypłaty refundacji jest szkodliwa społecznie i niesie za sobą wiele niebezpieczeństw, a przede wszystkim:

— w najbliższych miesiącach należy spodziewać się wzrostu bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży,

— brak wsparcia ze strony państwa szkolenia zawodowego i jego ograniczenie przez pracodawców negatywnie wpłynie na rynek pracy i jeszcze bardziej zwiększy odczuwalny w wielu zawodach deficyt wykwalifikowanych kadr na stanowiskach pracowniczych, zwłaszcza robotniczych,

— deficyt zwiększy również otwarcie od 1 maja 2011 r. niemieckiego rynku pracy na fachowców z Polski, w tym również na absolwentów szkół, którzy na terenie Niemiec znajdują o wiele bardziej atrakcyjne oferty nauki zawodu.

Rzemieślnicy lub w ich imieniu właściwe cechy dotrzymali wszelkich terminów związanych ze składaniem wniosków o zawarcie umowy o refundację oraz dostarczeniem kopii zawartych z młodocianymi umów o pracę, określonych w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (Dz. U. Nr 235, poz. 1601). Jako podstawę prawną odmowy zawierania nowych umów komendanci wojewódzcy ochotniczych hufców pracy podają decyzję w tej sprawie Departamentu Rynku Pracy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz komendanta głównego ochotniczych hufców pracy z dnia 30 września 2010 r., a przecież przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz stosowne rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej regulujące system refundacji nie zostały zmienione i nadal obowiązują

W tej sytuacji należy się zastanowić, czy realizacja doraźnych celów politycznych i ograniczenie za wszelką cenę deficytu budżetowego są warte pogłębienia niekorzystnych zjawisk na rynku pracy, które będą przez kolejne lata bardzo negatywnie oddziaływać na polską gospodarkę.

Mając na względzie konieczność rozwiązania przedstawionego problemu, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w przedmiotowej sprawie?

2. Czy resort rozważa możliwość zmiany decyzji i umożliwienie pracodawcom refundacji wynagrodzeń za zatrudnionych młodocianych pracowników w celu przygotowania zawodowego od 1 września 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21812)

do ministra finansów

w sprawie zablokowania w budżecie państwa środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników

Docierają do mnie liczne niepokojące wiadomości o wstrzymaniu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników wypłacanych z Funduszu Pracy, będącym efektem zmienionego planu finansowego na rok 2011. Zainteresowani, powołując się na ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzenia wykonawcze, w których określone są warunki, jakie musi spełniać pracodawca, aby umowa o dokonanie refundacji mogła być zawarta, twierdzą, iż taka sytuacja, że pracodawca mimo spełnienia warunków otrzymuje odmowę w sprawie podpisania wspomnianej umowy, jest niedopuszczalna, a środki gromadzone w Funduszu Pracy powinny być wykorzystywane zgodnie z celami, dla których został on utworzony.

Kształcenie zawodowe ma istotny wpływ na rynek pracy, na którym ze względu na brak wykwalifikowanych kadr na stanowiskach pracowniczych sytuacja i tak jest trudna. Konieczne jest więc wspieranie form kształcenia zawodowego, które zwiększają liczbę absolwentów przygotowanych do pracy w małych i średnich przedsiębiorstwach, a w ponad połowie przypadków uczniowie szkół prowadzących kształcenie zawodowe odbywają praktyki zawodowe i zajęcia praktyczne właśnie u pracodawców. Z obserwacji rynku wynika, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zajęcia praktyczne odbywali na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, łatwiej znajdują zatrudnienie.

W związku z powyższym decyzja o wstrzymaniu środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest wbrew interesom młodych osób chcących zdobyć zawód, przedsiębiorcom, a co za tym idzie, interesom całego społeczeństwa.

W związku z powyższym bardzo proszę o poinformowanie: W jaki sposób można rozwiązać zgłoszony przeze mnie problem?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21813)

do ministra zdrowia

w sprawie zmiany w funkcjonowaniu poradni podstawowej opieki zdrowotnej i gabinetów zabiegowych nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej

Szanowna Pani Minister! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego oraz na prośbę mieszkańców gminy Gorzkowice zwracam się z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Mianowicie doszły do mnie informacje, że nastąpiły zmiany w funkcjonowaniu poradni podstawowej opieki zdrowotnej nocnej i świątecznej oraz gabinetów zabiegowych nocnych i świątecznych opieki zdrowotnej. Dowiedziałem się również, że Samorząd Gminy Gorzkowice nie uzyskał wcześniej jakiegokolwiek informacji na temat planowanych zmian w tym przedmiocie. Mieszkańcy są zaniepokojeni likwidacją takiej opieki oraz nie kryją zaskoczenia.

Na uwadze mam dobro tych osób, dlatego chciałbym pomóc w rozwiązaniu problemu oraz bardzo bym prosił o odpowiedź na moje pismo wraz z wyjaśnieniem całej sytuacji.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy istnieje szansa na przywrócenie opieki zdrowotnej nocnej i świątecznej w placówkach na terenie Piotrkowa Trybunalskiego?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21814)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zmian w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw

Ustawa dotycząca zmian w organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej ma na celu poprawienie jakości funkcjonowania instytucji, które współtworzą kulturę w całym kraju oraz są współodpowiedzialne za to, jak zmiany zachodzące w życiu kulturalnym kraju przekładają się na naszą aktywność kulturalną w Europie i na świecie.

Środowiska artystyczne są jednak zaniepokojone niektórymi z wprowadzonych zmian. Dotyczą one m.in. sposobu zatrudniania dyrektorów instytucji oraz pracowników artystycznych. W ich opinii wykreślenie słów „lub nieokreślony” spowoduje, że dyrektorzy oraz pracownicy zupełnie utracą możliwość

stabilnego zatrudnienia. Sugerują, aby umowa na czas określony obowiązywała na okres od dwóch do czterech sezonów artystycznych, następnie możliwe byłoby skorzystanie z umowy na czas nieokreślony. Zmianie powinny ulec również regulacje w zakresie wymagań kwalifikacyjnych oraz trybu ich stwierdzenia, zwłaszcza dyrektorów instytucji. Opinia związków zawodowych działających na terenie danej instytucji mogłaby pomóc w podjęciu właściwej decyzji, nie byłaby ona wiążąca. Podobna opinia wymagana byłaby również od związków do dnia 30 kwietnia każdego roku, w którym organizator będzie zamierzał przedłużyć umowę na kolejny sezon.

Pracownicy mają również wątpliwości co o zapisów mówiących o konieczności posiadania zgody pracodawcy na podjęcie innego zatrudnienia w wolnym czasie. Sytuacja materialna wielu artystów zmusza ich do zatrudniania się jako wykładowcy w szkołach oraz na uczelniach artystycznych, występują solo lub w innych zespołach artystycznych, zdobywając również doświadczenie. Dzięki dodatkowym dochodom mogą oni również podnosić swoje kwalifikacje, korzystając z różnego rodzaju warsztatów artystycznych.

Wątpliwości dotyczą także łączenia instytucji kulturalnych łączących różne formy organizacyjne oraz zapis o możliwości wyodrębniania jednostki lub jednostek organizacyjnych w celu utworzenia na ich bazie nowej instytucji kultury. Funkcjonowanie, organizacja pracy oraz struktura instytucji jest bardzo zróżnicowana. Również cele działalności są bardzo często rozbieżne. Zapisy zatem mogą być szczególnie szkodliwe dla bibliotek oraz instytucji artystycznych, może dochodzić do manipulowania instytucjami, likwidacji niektórych jednostek kosztem powstania nowych, których funkcjonowanie generować będzie wyższe koszty.

Wiele wątpliwości dotyczy także zapisów o niekorzystnych zasadach przyznawania nagród jubileuszowych i dodatkowych wynagrodzeń oraz braku zapisów o dodatkach przyznawanych pracownikom za prace wykonywane w warunkach szkodliwych. Pracownicy artystyczni uważają, że na scenie i w pracowniach teatralnych występuje wiele szkodliwych dla zdrowia czynników – zapylenie, sztuczne oświetlenie, nadmierny hałas.

W związku z tym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rozważy uwzględnienie sugestii Rady Krajowej Sekcji Pracowników Instytucji Artystycznych NSZZ „Solidarność”?

2. Czy nie obawia się Pan Minister, iż wprowadzone zmiany obniżą poziom funkcjonowania instytucji kulturalnych oraz ich oferty?

3. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie regulacji dotyczących łączenia instytucji kulturalnych tak, aby te, których struktura i cele są bardzo zróżnicowane, mogły pozostać odrębnymi placówkami?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21815)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie nowego statutu Służby
Kontrwywiadu Wojskowego
wprowadzającego m.in. Zarząd Ochrony
Ekonomicznych Interesów Sił Zbrojnych**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie nowy statut Służby Kontrwywiadu Wojskowego wprowadzający m.in. Zarząd Ochrony Ekonomicznych Interesów Sił Zbrojnych, która to jednostka dotychczas stanowiła wydział jednego z zarządów SKW.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Ile doniesień do prokuratury w związku z wykryciem podejrzeń korupcji w jednostkach podległych MON zostało skierowanych w kolejnych latach między rokiem 2006 a 2010 przez Pana Ministra, Żandarmerię Wojskową oraz Służbę Kontrwywiadu Wojskowego?

2. Czy podniesienie rangi tej jednostki zwalczającej korupcję w armii wynika z narastających problemów o tym charakterze w podległym Panu Ministrowi resorcie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21816)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie związków szefa Służby
Kontrwywiadu Wojskowego z zatrzymanym
przez CBA we wrześniu 2010 r.
pełnomocnikiem w sprawach
o wielomilionowe odszkodowania
przed kościelną Komisją Majątkową**

Szanowny panie Premierze! W dniach 17–18 lutego br. telewizja TVN24 wyemitowała dwuczęściowy reportaż o związkach szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, gen. bryg. J. N., z zatrzymanym przez CBA we wrześniu 2010 r. pełnomocnikiem w sprawach o wielomilionowe odszkodowania przed kościelną Komisją Majątkową panem M. P. Komisja ta działała od 1989 r., a jej przedmiotem był majątek wart miliardy złotych. Jest więc rzeczą naturalną, że taki proces winien być bezwarunkowo osłaniany tzw. tarczą antykorupcyjną przez odpowiednie instytucje: CBA, ABW, wcześniej UOP, UKS. Z informacji zawartych w reportażu wynika, że osoba odpowiedzial-

na za te działania, gen. bryg. J. N., dyrektor Zarządu Ochrony Ekonomicznych Interesów Państwa UOP, a następnie dyrektor Delegatury ABW w Krakowie, gdzie zakres działania komisji był niezwykle szeroki, przyjaźni się z byłym funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej, a następnie Służby Bezpieczeństwa, M. P., który był oficjalnym pełnomocnikiem w kilkudziesięciu postępowaniach odszkodowawczych prowadzonych przed Komisją Majątkową, a następnie został zatrzymany przez CBA w związku z podejrzeniem o korupcję. Dodatkowo żona gen. bryg. J. N. była pracownicą jednej z firm podejrzanego o poważne przestępstwa pana M. P. Konflikt interesów w opisanym sprawie jest więc bezsporny.

W związku z powyższym, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w okresie sprawowania przez gen. bryg. J. N. funkcji dyrektora Zarządu Ochrony Ekonomicznych Interesów Państwa Urzędu Ochrony Państwa jednostka ta zajmowała się działalnością kościelnej Komisji Majątkowej, pana M. P. bądź którejkolwiek z należących do niego spółek? Jeśli tak, to w jakim okresie, na jakiej podstawie i jakie czynności podjęto? Czy działania te były koordynowane z innymi służbami np. Policją lub urzędem kontroli skarbowej?

2. Czy w okresie sprawowania przez gen. bryg. J. N. funkcji dyrektora Delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w Krakowie jednostka ta zajmowała się działalnością kościelnej Komisji Majątkowej, pana M. P. bądź którejkolwiek z należących do niego spółek? Jeśli tak, to w jakim okresie, na jakiej podstawie i jakie czynności podjęto? Czy działania te były koordynowane z innymi służbami, np. Policją lub CBA?

3. Czy w okresie sprawowania przez gen. bryg. J. N. funkcji szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego służba ta zajmowała się działalnością kościelnej Komisji Majątkowej, pana M. P. bądź którejkolwiek z należących do niego spółek? Jeśli tak, to w jakim okresie, na jakiej podstawie i jakie czynności podjęto? Czy działania te były koordynowane z innymi służbami, np. Policją, ABW lub CBA?

4. Czy w okresie sprawowania przez gen. bryg. J. N. funkcji dyrektora Zarządu Ochrony Ekonomicznych Interesów Państwa UOP, dyrektora Delegatury ABW w Krakowie, a następnie szefa SKW pan M. P. był zabezpieczony w kartotece operacyjnej tych służb? Jeśli tak, to na jakiej podstawie i czy sprawdzona została legalność takiego działania?

4. Czy w toku postępowań sprawdzających, w myśl ustawy o ochronie informacji niejawnych, prowadzonych przez ABW, a następnie SKW wobec gen. bryg. J. N. sprawdzany był charakter jego kontaktów oraz jego najbliższej rodziny z panem M. P.?

5. Czy którakolwiek ze służb specjalnych próbowała wpływać na działania CBA w sprawie pana M. P. oraz jego firm i współpracowników? Jeśli tak, to których z ich przedstawicieli, kiedy i na jakiej podstawie?

6. Czy w toku postępowania prowadzonego przez CBA w związku z działalnością M. P. badany jest

wątek jego znajomości z gen. bryg. J. N. jako dyrektorem Zarządu Ochrony Ekonomicznych Interesów Państwa UOP, dyrektorem Delegatury ABW w Krakowie, a następnie szefem SKW?

7. Czy Kolegium ds. Służb Specjalnych kiedykolwiek zajmowało się relacjami łączącymi gen. bryg. J. N. i pana M. P.? Jeśli tak, to kiedy, z czyjej inicjatywy, w jakim zakresie i z jakim skutkiem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 21 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21817)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podróży i harmonogramu pracy
prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
w dniu 13 stycznia 2011 r.**

W dniu 13 stycznia 2011 r. po publikacji Raportu MAK prezes Rady Ministrów przerwał urlop wypoczynkowy we Włoszech i przyjechał do Warszawy na konferencję prasową. Według rzecznika rządu po spotkaniu z dziennikarzami prezes Rady Ministrów „wrócił (do Włoch – przyp. Marek Opiola), żeby przywieźć rodzinę, którą tam zostawił”.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakimi środkami transportu odbyła się druga podróż, powrót do Włoch?

2. Czy w jej trakcie prezes Rady Ministrów odbył jakiegokolwiek spotkania, poza rodzinnymi, na których poruszał kwestie dotyczące katastrofy TU-154M nr 101?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 21 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21818)

do ministra finansów

**w sprawie projektu rozporządzenia ministra
finansów z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie
wykonania niektórych przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług, którego
wejście w życie przewiduje się
z dniem 1 kwietnia 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do mojego pytania w sprawach bieżących, które zadawałem Panu Ministrowi podczas posiedzenia Sejmu RP 17

marca 2011 r., oraz idącej w ślad za tym interpelacji poselskiej w sprawie podatku VAT na usługi konserwatorskie z satysfakcją zauważam reakcję Pana Ministra w postaci projektu rozporządzenie z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, którego wejście w życie przewiduje się z dniem 1 kwietnia 2011 r. Po zapoznaniu się z tym projektem zauważam jednak, że proponowane tam rozwiązanie doraźne jest wysoce niewystarczające!

Rozporządzenie to w rozdziale 12: Przepisy przejściowe i końcowe w § 43 ust. 1 ma treść: Zwalnia się od podatku w okresie do 31 grudnia 2011 r. usługi polegające na prowadzeniu prac konserwatorskich i restauratorskich dotyczących zabytków w rozumieniu odrębnych przepisów.

Takie rozwiązanie, niestety, nie pozwala wykonać zaplanowanych prac zgodnie z zawartym przed 1 stycznia 2011 r. porozumieniem np. między prezydentem Torunia a ministrem kultury i dziedzictwa narodowego. Jak już relacjonowałem we wcześniejszej korespondencji, zawarte są wieloletnie umowy o dofinansowanie inwestycji w zakresie konserwacji i restauracji zabytków z udziałem środków Unii Europejskiej do roku 2014. W projekcie: „Toruńska Starówka – ochrona i konserwacja dziedzictwa kulturowego UNESCO” ostatnim rokiem realizacji inwestycji jest rok 2013. W związku z tym zasadne wydaje się, aby zwolnienie okresowe od podatku VAT było zgodne w czasie z zawartymi umowami o dofinansowaniu projektów. Takie załatwienie sprawy będzie słuszne i zgodne z interesem społecznym, jakim jest utrzymanie obiektów dziedzictwa kulturowego na właściwym poziomie.

Jeżeli ten tryb i forma mają zdecydowanie szybszą szansę wejścia w życie od zmiany przepisów ustawy, tak aby zwolnienie przedmiotowe dla usług konserwatorskich z podatku VAT było trwałe (o co nadal usilnie będę zabiegał), czy nie rozważyłby Pan Minister jako bardziej właściwego rozwiązania polegającego na przesunięciu wskazanej w projekcie rozporządzenia daty na do 31 grudnia 2013 r.?

Jeszcze bardziej rozsądnym w mojej opinii rozwiązaniem wydaje się umieszczenie bezpiecznego zapisu, że zwolnione z podatku VAT są wszelkie prace konserwatorskie, na które środki finansowe na podstawie projektów były przyznane przed 1 stycznia 2011 r. Byłoby to zgodne zarówno z zasadą niedziałania prawa wstecz, jak i zabezpieczałoby już prowadzone prace przed ich załamaniem z powodu rozbieżności wcześniej sporządzanych kosztorysów (bez podatku VAT) z obecnie wprowadzonymi rozwiązaniami.

Czy dostrzegając te ważne problemy, o których pragnę Pana Ministra poinformować, dokona Pan Minister pilnych zmian w projekcie rozporządzenia lub przygotuje stosowną nowelizację ustawy, aby doprowadzić do spokojnej i zgodnej z wcześniejszym stanem prawnym realizacji prac konserwatorskich w wielu miejscach Polski?

Sprawa, o której pisze, dotyka miasto Toruń, ale problem ma charakter szerszy i otrzymuję liczne sygnały z całej Polski wpisujące się w moją argumentację. Będę zobowiązany za szybką interwencję Pana Ministra w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21819)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie skutków objęcia całego terytorium
obwodu królewieckiego porozumieniem
o małym ruchu granicznym**

Kierowany przez Pana Premiera rząd poprzez ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego, a także przy wsparciu parlamentarzystów Platformy Obywatelskiej (m.in. A. Halickiego), niezwykle mocno zaangażował się w projekt objęcia małym ruchem granicznym (MRG) całego obszaru obwodu królewieckiego (OK). Umowa taka sprzeczna jest z obowiązującym porządkiem prawnym Unii Europejskiej. Zaangażowanie w zmianę wspólnotowych przepisów Niemiec i Francji, pomijając kontrargumenty graniczącej z OK Litwy, każe podejrzewać, iż we wprowadzeniu umowy w proponowanej przez ministra R. Sikorskiego i parlamentarzystów Platformy Obywatelskiej wersji decydujące znaczenie ma czynnik polityczny, pomijając zupełnie analizę ewentualnych skutków, zagrożeń i korzyści dla Rzeczypospolitej, a w szczególności Warmii i Mazur. Z uwagi na powyższe oraz fakt, iż podpisanie umowy o MRG w omawianym kształcie niesie za sobą następstwa dotyczące wielu resortów (m.in. Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Finansów) i instytucji (m.in. Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Policji, sanepidu, Izby Celnej, Urzędu Kontroli Skarbowej, Straży Granicznej, głównego lekarza weterynarii, pomorskiego i warmińsko-mazurskiego urzędów wojewódzkich) proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Która ze stron (polska, rosyjska, niemiecka czy francuska) była faktycznym inicjatorem objęcia małym ruchem granicznym całego obwodu królewieckiego? Kiedy i w jakich okolicznościach podjęto pierwsze rozmowy o rozszerzeniu projektowanej umowy o MRG na obszar całego OK?

2. Dlaczego strona polska nie wzięła pod uwagę wątpliwości strategicznego partnera litewskiego, jednego z dwóch państw UE bezpośrednio sąsiadujące-

go z rosyjską eksklawą, dzieląc argumenty Republiki Federalnej Niemiec i Federacji Rosyjskiej?

3. Czy polski rząd rozważał objęciem Ukrainy rozszerzoną formułą umowy o małym ruchu granicznym, sięgającą Lwowa? Jeżeli tak, jakie podjął w tym kierunku działania i czy w ewentualnych negocjacjach rozważał wykorzystanie partnerów uczestniczących obecnie w rozmowach na temat MRG w obwodzie królewieckim?

4. Czy strona polska, zabiegając o rozszerzenie w sposób naturalny strefy bezwizowej na terytorium całego obwodu królewieckiego, zabiega o objęcie taką możliwością terenu całego województwa warmińsko-mazurskiego, pomorskiego, a także północnej części województwa podlaskiego? Jaki jest planowany geograficzny zasięg takiej umowy? Jak daleko (jaki promień w kilometrach) w ramach projektowanej umowy sięgać będzie strefa przygraniczna po stronie polskiej?

5. Czy strona polska dokonała analizy poziomu przestępczości w obwodzie królewieckim, a także wynikających z tego faktu zagrożeń dla RP?

6. Jakie działania zamierza kierowany przez Pana Premiera rząd podjąć, aby decyzja o wprowadzeniu MRG nie spowodowała pogorszenia bezpieczeństwa w przygranicznym obszarze? Jakie są koszty ewentualnych działań?

7. Czy podległe Panu instytucje dokonały oceny ewentualnego wzrostu zagrożenia terrorystycznego po objęciu ruchem bezwizowym obywateli Federacji Rosyjskiej zamieszkującym OK? Jakie restrykcje (np. konieczność zamieszkiwania OK o więcej niż obligatoryjny rok wstecz przed otrzymaniem zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach MRG) poprawiające bezpieczeństwo zamierza Pana rząd wprowadzić? Czy ewentualne podpisanie umowy o MRG związane jest z wzmożoną wymianą danych w ramach Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) i współpracą służb Rzeczypospolitej Polskiej i Federacji Rosyjskiej?

8. Czy stosowany w ramach podobnych umów zakaz przemieszczania się poza strefę przygraniczną dotyczyć będzie także możliwości przekraczania granicy przez mieszkańców OK także z państwem trzecim (np. Litwą)?

9. Czy polski rząd zna dane odnoszące się do katastrofalnej oceny zdrowotnej mieszkańców obwodu (w tym gruźlica, HIV) i czy widzi w związku z tym zagrożenia dla obywateli RP?

10. Czy polski rząd podejmując decyzję o objęciem MRG obszaru całego OK analizował skalę przemytu towarów bez akcyzy i niezgodnych z polskim prawem? Proszę o przedstawienie danych odnośnych wykrytego przemytu takich towarów (z rozdzieleniem na papierosy, alkohol, paliwo, narkotyki, dzieła sztuki, broń itp.) oraz podanie przewidywań co do oceny rzeczywistej skali tego zjawiska, a także prognoz po wprowadzeniu MRG z całym OK.

11. Ile wiz, według poszczególnych rodzajów, a także przeznaczenia, wydał mieszkańcom OK Kon-

sulat Generalny w Królewcu, a ile wiz rosyjskich uprawniających do przebywania na terytorium obwodu królewieckiego otrzymali obywatele polscy zamieszkujący terytorium, które ma objąć projektowana umowa o MRG? Jakie są statystyki odmów przyznania wiz mieszkańcom obwodu?

12. Jak wyglądają statystyki odpraw granicznych na przejściach Rzeczypospolitej Polskiej z Federacją Rosyjską w 2010 r.? Co zamierza rząd Pana Premiera uczynić, aby zminimalizować czas odprawy po stronie rosyjskiej, sięgający nawet kilkunastu godzin? Czy rząd przeprowadził symulację, w jakim stopniu wprowadzenie umowy o MRG w zakładanym kształcie wpłynie na przepustowość przejść granicznych?

13. Jakie założenia co do zwiększenia ruchu granicznego po podpisaniu umowy przyjął Pana rząd?

14. Czy w związku z ewentualną umową Pana rząd rozważy rozbudowę infrastruktury granicznej, w tym budowę nowych przejść granicznych i turystycznych (m.in. Perły – Kryłowo i Michałkowo – Żeleznodorożny)? Jeżeli tak, to jaką, w jakich miejscach i jaki będzie zakładany koszt takich inwestycji?

15. Czy rząd przeanalizował potrzeby służb i inspekcji odpowiedzialnych za obsługę przejść granicznych, zapewnienie bezpieczeństwa i ochronę interesów ekonomicznych państwa? Czy znane są osobowe, sprzętowe i finansowe uwarunkowania wprowadzenia umowy o MRG w takim kształcie?

16. Jakie łącznie koszty utrzymania infrastruktury przejścia Grzechotki – Mamonowo II, wynikające z opóźnień po stronie rosyjskiej, poniósł budżet państwa (w samym 2008 r. miały one przekroczyć 2 mln zł)? Jak w związku z 4-letnim brakiem wykorzystania infrastruktury na wspomnianym przejściu wygląda sprawa jej amortyzacji, a także gwarancji wykonawczych, szczególnie w zakresie infrastruktury drogowej i parkingowej?

17. Jak w ocenie Pana rządu objęcie MRG całego obwodu wpłynie na wydajność polskich służb (Straży Granicznej, izby celnej, Policji, inspekcji sanitarnej, weterynaryjnej, nasiennej i innych)? Jakie działania planuje Pan podjąć, aby wzmocnić potencjał tych służb w kontekście zwiększenia obowiązków i zadań? Jakie będą koszty takich działań?

18. Jak Pan ocenia natężenie rozmów o objęciu MRG całego obwodu w kontekście informacji strony rosyjskiej o możliwym (lub faktycznie już dokonanym) rozmieszczeniu przy granicy z Polską rakiet Iskander?

19. Czy nie jest tak, że strona rosyjska w negocjacjach na szczeblu unijnym wykorzystuje rozmowy w sprawie OK w celu uzyskania reżimu bezwizowego dla całości Federacji Rosyjskiej?

20. Omawiane zagadnienie ma wymiar międzyresortowy. Jak wyglądał tryb konsultacji i wypracowywania polskiego stanowiska wobec objęcia MRG mieszkańców całego obwodu królewieckiego? Które podmioty (ministerstwa, urzędy wojewódzkie,

inspekcje i straże) brały udział w takich konsultacjach i czy któryś z nich wyraził zastrzeżenia? Jeżeli tak, to jakie?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21820)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie roli Warmii i Mazur podczas polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej

1 lipca br. Rzeczpospolita Polska obejmie przewodnictwo w Radzie Unii Europejskiej. Przez sześć miesięcy nasz kraj będzie miał okazję pokierować pracami UE, wprowadzając w jej agendę zagadnienia gospodarcze, społeczne i polityczne pod kątem specyfiki charakterystycznej dla naszego regionu Europy. Szczególnym miejscem w skali kraju, ale także całej 27 są Warmia i Mazury – region charakteryzujący się m.in. jednym z najwyższych w całej 27 poziomem bezrobocia, bardzo silnym wykluczeniem komunikacyjnym czy cyfrowym. Województwo warmińsko-mazurskie to także piękno przyrody oraz wiele przykładów skuteczności wykorzystywania środków z budżetu UE. Są to niezmiernie istotne argumenty w kontekście projektowania nowej perspektywy finansowej oraz walki o jak najkorzystniejszy kształt polityki spójności czy wspólnej polityki rolnej. Niestety, z dostępnych mi informacji wynika, iż Warmia i Mazury w projekcie wydarzeń polskiej prezydencji traktowane są marginalnie.

Z uwagi na powyższe proszę Pana Premiera o docenienie województwa warmińsko-mazurskiego w planach polskiej prezydencji oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaką rolę dla województwa warmińsko-mazurskiego, będącego modelowym wzorcem dla argumentów o konieczności utrzymania wysokiego poziomu Funduszu Spójności, widzi Pan podczas polskiej prezydencji?

2. Jakie wydarzenia o znaczeniu wspólnotowym, międzyrządowym, a także politycznym, gospodarczym czy kulturalnym zamierza Pana rząd podczas polskiej prezydencji zorganizować na Warmii i Mazurach?

3. Czy Pana rząd zamierza wykorzystać doświadczenia Warmii i Mazur w wykorzystaniu środków europejskich w walce o jak najkorzystniejszą dla Polski nową perspektywę finansową Unii Europejskiej? Jeżeli tak, to w jaki sposób?

4. Czy Pana rząd zamierza wykorzystać piękno Warmii i Mazur, reklamowane pod hasłem „Mazury Cud Natury”, do promocji Polski podczas przewodnictwa Radzie UE? Jeżeli tak, to w jaki sposób?

5. W jakim stopniu Pana rząd zamierza przedstawić pozytywne skutki wspólnej polityki rolnej i zabiegać o jej jeszcze korzystniejszy kształt dla polskich rolników i polskiej gospodarki, między innymi poprzez zrównanie poziomu dopłat bezpośrednich? Jakie miejsce w takich zabiegach widzi Pan dla rolniczego regionu Warmii i Mazur?

Proszę o przedstawienie zagadnień i spotkań ujętych w planie kalendarza polskiej prezydencji dotyczących województwa warmińsko-mazurskiego.

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21821)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczenia liczby punktów
medycznych przyjmujących w nocy
i w dni świąteczne**

Z dniem 1 marca Narodowy Fundusz Zdrowia radykalnie ograniczył liczbę punktów medycznych przyjmujących w nocy i w dni świąteczne (z 813 działających w całym kraju pozostało 491). Niektóre miejscowości zostały całkowicie pozbawione nocnego dyżuru lekarza, więc pacjenci zmuszeni są do odwiedzania innych odległych placówek. Dodatkowo zlikwidowana zostaje rejonizacja nocnej i świątecznej pomocy medycznej.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest uzasadnienie powyższej decyzji?

2. Dlaczego NFZ nadal odpowiada za organizację i finansowanie ochrony zdrowia w Polsce, mimo że wywołuje jedynie coraz większy chaos? Co z proponowaną przez PiS reformą budżetowego finansowania ochrony zdrowia?

3. Czy Pani Minister nie sądzi, że ograniczenie punktów medycznych przyjmujących w nocy i dni świąteczne, a więc w czasie gdy komunikacja publiczna funkcjonuje dużo gorzej, narazi zdrowie i życie wielu ubogich osób?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21822)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie dofinansowania czasopism
kulturalnych w ramach programu
„Literatura i czytelnictwo”**

Szanowny Panie Ministrze! Tegoroczne rozstrzygnięcia programu „Literatura i czytelnictwo” przynajmniej dotacje dla czasopism kulturalnych wywołały sporo dyskusji. Ponadto zwraca uwagę fakt, że większość beneficjentów to pisma o charakterze społecznym lub społeczno-politycznym, a nie kulturalnym. Zwraca również uwagę sytuacja, iż wiele zasłużonych pism – o profilu zdecydowanie kulturalnym, literackim, artystycznym – nie otrzymało dotacji w tegorocznym rozstrzygnięciu.

Sprawą wymagającą zmiany jest sposób podawania przez instytucję oceniającą oceny końcowej, w tym przypadku jedynie oceny całościowej, bez rozbięcia na poszczególne elementy, np. oceniające wartość literacką, edytorską, merytoryczną czy udział specjalistów danej dziedziny. Ten fakt niepodania szczegółowej oceny utrudnia czasopismom ich rozwój, nie pozwala na poprawienie ewentualnych usterek i lepsze przygotowanie oferty wydawniczej w przyszłym roku.

Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra i podzielić się swoim głębokim zdziwieniem, iż w tym roku dotacji nie uzyskał kwartalnik „Twój Blues”. Czasopismo to jest obecne na rynku wydawniczym od kilkunastu lat, prezentuje bezdyskusyjnie wysoki poziom edytorski i merytoryczny w swojej dziedzinie. W minionych latach otrzymywało dotacje ministra kultury i dziedzictwa narodowego, a trudno dostrzec, aby poziom pisma w ostatnim roku uległ zmianie. Fakt nieotrzymania dotacji przez kwartalnik „Twój Blues” jest szczególnie przykry w tym roku, kiedy pismo to otrzymało prestiżową nagrodę Keeping the Blues Alive – jako pierwsze w tej części Europy i szóste na kontynencie europejskim pismo uhonorowane przez kapitułę The Blues Foundation.

Nieprzyznanie dotacji zadziwia tym bardziej, że kwartalnik ten wnioskował o stosunkowo niewielką kwotę, bo jedynie 40 tys., przy określeniu rocznych kosztów wydawania pisma na 150 tys. (reszta kwoty pozyskiwana jest z prenumeraty oraz ogłoszeń). Ta niewielka kwota wnioskowana przez wydawcę kwartalnika „Twój Blues” zwraca szczególną uwagę wobec kwot, które otrzymały inne pisma, często nawet do 140 tys., np. „Kwartalnik Romski”. Wydawałoby się zasadne wprowadzenie znacznie niższego górnego limitu dofinansowania w przypadku kwartalników.

W wywiadzie prasowym Pan Minister zapowiedział możliwość dodatkowej ścieżki dofinansowania poszczególnych tytułów, a nawet konkretnych numerów danego wydawnictwa. W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra: Czy istnieje moż-

liwość dofinansowania w tym roku kwartalnika „Twój Blues”?

Proszę również o odpowiedź, czy nie rozważa Pan Minister wypracowania mechanizmów umożliwiających dofinansowanie pism o charakterze stricte kulturalnym, gdyż jak pokazała praktyka, przegrywają one z wydawnictwami niewątpliwie cennymi (poświęconymi mniejszościom etnicznym czy też życiu społecznemu), acz nie mającymi zbyt wiele wspólnego z kulturą.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Głogowski

Tarnowskie Góry, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21823)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji kompleksowego
leczenia obrzęku limfatycznego**

Szanowna Pani Minister! Obrzęk limfatyczny jest chorobą przewlekłą wymagającą zintegrowanego, kompleksowego i interdyscyplinarnego działania lekarzy, pielęgniarek, fizjoterapeutów i psychologów. Powiększenie się obrzęku powoduje zmniejszenie się ogólnej sprawności fizycznej, jak również silnych dolegliwościach psychicznych, na które przy chorobach zniekształcających najczęściej cierpią młode kobiety.

Obrzęk limfatyczny występuje u 20 do 30% kobiet leczonych z powodu raka piersi. Leczenie chirurgiczne raka piersi stanowi najczęstszą przyczynę rozwoju obrzęku limfatycznego na kończynie górnej. Szczególnie niebezpieczna jest radioterapia, która podobnie jak przedłużone powikłania zapalane stymuluje powstanie procesu włóknienia i bliznowacenia w obrębie pachy, a to powoduje zamknięcie naczyń chłonnych, zastój chłonki i nasilenie obrzęku wskutek zalegania płynu i białek w przestrzeni śródmiąższowej i do zahamowania mobilizacji limfocytów, które biorą udział w procesie miejscowej i ogólnej odporności komórkowej. Może to być przyczyną częstego występowania stanów zapalnych w tkankach z zastojem chłonki oraz częstszego występowania nowotworów. Ten rodzaj obrzęku limfatycznego prowadzi do bólu, który powstaje na skutek napięcia.

Czas pojawienia się obrzęku limfatycznego od momentu zabiegu operacyjnego, szczególnie po napromienianiu, może być bardzo różny. Po usunięciu węzłów chłonnych lub przecięciu naczyń limfatycznych w ramach terapii nowotworowej obrzęk może pojawić się zarówno bardzo szybko, jak i dopiero po kilku latach wskutek powolnego skracania się blizn pooperacyjnych. Natomiast po napromienianiu obrzęk pojawia się z powodu narastających zwłóknień.

Po zakończeniu fazy intensywnej terapii przeciwobrzękowej, w momencie ustabilizowania objętości obrzękniętej kończyny ordynowane są rękawy uciskowe. Zgodnie z gwarancją producenta odzież kompresyjna spełnia swoje właściwości przez okres 6 miesięcy codziennego użytkowania. Należy zwrócić uwagę na konieczność stosowania ucisku przez całe życie.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia bierze pod uwagę możliwość uznania obrzęku limfatycznego jako choroby, a tym samym refundowanie leczenia pacjentów z obrzękiem limfatycznym, tak jak w innych krajach Unii Europejskiej?

2. Odzież kompresyjna umieszczona jest w wykazie środków pomocniczych i wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi. Czy ministerstwo zamierza ująć odzież kompresyjną jako świadczenia gwarantowane z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne dla chorych na obrzęk limfatyczny, pamiętając o konieczności stosowania ucisku przez całe życie?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21824)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poprawy porządku
i bezpieczeństwa ruchu drogowego
w Szczekocinach po dokonanej modernizacji
drogi krajowej nr 78**

Szanowny Panie Ministrze! Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad w Katowicach dokonała modernizacji drogi krajowej DK78. Po przebudowie w mieście Szczekociny droga krajowa stwarza bardziej niebezpieczną sytuację w ruchu drogowym niż przed modernizacją. Powodem tej sytuacji są nieprzebrane przez projektanta i wykonawcę GDDKiA w Katowicach zwiężenia jezdni w mieście i na ostrych zakrętach.

Zlikwidowanie łuku jezdni na pl. T. Kościuszki dla samochodów skręcających w prawo do drogi krajowej DK78 w kierunku Kielc powoduje, iż samochody ciężarowe tamują ruch pojazdów poruszających się po sąsiednim pasie jezdni. Ponadto istnieje uzasadniona obawa, że przy tak dużym skřęćie w prawo może dojść do przewrócenia się samochodu, gdyż koła naczepy, przyczepy nie toczą się, a przesuwają się po jezdni w bok, powodując ścieranie się opon i niszczenie jezdni. Spowoduje to zablokowanie tej trasy na kilka godzin,

zniszczenie przewożonego mienia, a co najgorsze, zagraża życiu i zdrowiu użytkowników drogi.

Zamknięcie wyjazdu koło kościoła z pl. Panny Marii w kierunku Kielc na drogę krajową DK78 spowodowało niebezpieczeństwo wystąpienia kolizji i wypadków drogowych. Zdaniem władz i mieszkańców Szczekocin pierwotny wyjazd z pl. Panny Marii był bardziej bezpieczny niż obecny. Podczas realizacji modernizacji drogi krajowej DK78 zapomniano o bezpieczeństwie, o życiu i zdrowiu ludzi, o tych, którzy na co dzień w tym mieście mieszkają.

Po konsultacji z mieszkańcami władze miasta Szczekociny proponują zmiany w projekcie przebudowy drogi krajowej w ul. Śląskiej, której modernizacja została przesunięta w czasie z uwagi na konieczność ułożenia kolektora sanitarnego przed modernizacją. Zmiana dotyczy zwężenia jezdni po lewej stronie, patrząc od rynku w kierunku Katowic, co spowoduje pozyskanie około 2 m pasa i możliwość wytyczenia ścieżki dla rowerów. Rozwiązanie, jakie zastosowano w ul. Żeromskiego (zwężenia jezdni po obu stronach), nie daje możliwości wytyczenia ścieżki dla rowerów. Aktualnie po modernizacji ul. Żeromskiego, jadąc rowerem, w przypadku mijania się z samochodem ciężarowym trzeba zjeżdżać na chodnik, gdyż istnieje potencjalne zagrożenie wpadnięcia z rowerem pod samochód.

W praktyce modernizacja GDDKiA nie spełniła oczekiwań użytkowników drogi, wręcz stworzyła niebezpieczeństwo dla ich życia i zdrowia.

Zaistniała sytuacja wymaga korekty w przeprowadzanej modernizacji z uwzględnieniem konsultacji społecznych, których brak było przy akceptacji projektu.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę opinie władz miasta Szczekociny, przedstawicieli Policji, ekspertów inżynierii drogowej, pracowników Urzędu Miasta i Gminy Szczekociny merytorycznie zajmującymi się tym zagadnieniem oraz postulaty mieszkańców co do pogorszenia się bezpieczeństwa ruchu drogowego w mieście po modernizacji drogi krajowej DK78?

2. Czy w celu zmniejszenia ryzyka występowania wypadków w projekcie dokonywanej modernizacji drogi krajowej DK78 zostanie przywrócony łuk jezdni na pl. T. Kościuszki, który został zlikwidowany dla samochodów skręcających w prawo do drogi krajowej DK78 w kierunku Kielc?

3. Czy w projekcie dokonywanej modernizacji drogi krajowej DK78 zostanie przywrócony wyjazd koło kościoła z pl. Panny Marii w kierunku Kielc na drogę krajową DK78, co będzie bardziej bezpieczne dla kierowców i przyczyni się do szybkiego i bezpiecznego rozładowania ruchu samochodów osobowych?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21825)

do ministra finansów

**w sprawie realizacji przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług, wynikających
z nowelizacji z października 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach poselskich w dalszym ciągu podnoszone są kwestie związane z ostatnimi zmianami w ustawie o podatku od towarów i usług oraz wątpliwości odnośnie do ich stosowania. Wątpliwości te dotyczą m.in. zastosowania stawki 8% bądź 23% do obiektów sportowych, takich jak korty tenisowe, oraz odnośnie do usług służących poprawie kondycji fizycznej, kwalifikowanych w PKWiU pod numerem 93.13.10.0.

Zdaję sobie sprawę, iż podatnik, który ma wątpliwości, może wystąpić o interpretację wiążącą na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa, jednak na odpowiedź trzeba stosunkowo długo czekać.

Dlatego zwracam się z pytaniem: Jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21826)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie szkodliwych działań władz ZUS
w Warszawie i Radomiu**

Prezes ZUS w Warszawie, nie zwracając uwagi na protesty rady i starosty powiatu lipskiego, rad i wójtów wszystkich gmin powiatu lipskiego, rady i burmistrza miasta Lipsko, w dniu 29 grudnia 2010 r. wydał zarządzenie, na mocy którego z dniem 1 stycznia 2011 r. rozpoczęto proces destrukcji ważnego podmiotu na terenie powiatu lipskiego, jakim było Biuro Terenowe ZUS w Lipsku.

Posłowie i senatorowie Prawa i Sprawiedliwości regionu radomskiego, okręg nr 17, w dniu 26 stycznia 2011 r. zajęli negatywne stanowisko w tej sprawie i przesłali je do prezesa ZUS w Warszawie. Treść tego stanowiska załączam jako integralną część niniejszej interpelacji*).

Do mojego biura poselskiego wpłynęła odpowiedź od prezesa ZUS w Warszawie, w której uzasadnia on motywy swego działania. Z odpowiedzi pana prezesa ZUS w Warszawie posłowie i senatorowie dowiedzie-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

li się, że argumenty posłów i senatorów przedstawiane w stanowisku przesłanym do niego nie mogą przesłaniać racji zakładu jako państwowej jednostki organizacyjnej.

Te argumenty, które pan prezes ignoruje w stanowisku posłów i senatorów, to m.in.:

— nieliczenie się z potrzebami ani zdaniem zarówno obywateli powiatu lipskiego, jak i władz samorządowych wszystkich szczebli na terenie tego powiatu,

— na mocy zarządzenia pana prezesa ZUS w Warszawie, wydanego 29 grudnia 2010 r., przestał funkcjonować od 1 stycznia 2011 r. merytoryczny trzon Biura Terenowego ZUS w Lipsku, a tym samym kilka tysięcy interesantów rocznie zmuszonych będzie do załatwiania swoich spraw w Zwoleniu odległym o 25 km od Lipska, ponosząc dodatkowe uciążliwości i koszty.

W odpowiedzi, którą pan prezes ZUS w Warszawie przesłał posłom i senatorom, najważniejsze jest to, że aktualnie w ZUS realizowany jest projekt Platforma Usług Elektronicznych dla klientów ZUS (PUE) będący – jak pisze – innowacyjnym przedsięwzięciem w zakresie elektronicznej administracji publicznej. Pisze też o obniżeniu kosztów funkcjonowania ZUS, nie określając, jakiego rzędu są to oszczędności.

Mając na względzie lekceważącą odpowiedź pana prezesa ZUS udzieloną posłom i senatorom, a także ignorowanie przez pana prezesa argumentacji obywateli i samorządów powiatu lipskiego, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy celem polityki Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej jest utrudnianie załatwiania spraw przez interesantów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?

2. Jakiego rzędu oszczędności uzyska prezes ZUS, likwidując ZUS Biuro Terenowe w Lipsku?

3. Czy pan prezes ZUS w Warszawie wie, kim są interesanci ZUS Biura Terenowego w Lipsku, i czy wie, jakie dodatkowe koszty muszą oni ponosić, żeby załatwiać sprawy w odległym o 25 km od Lipska Zwoleniu?

4. Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest instytucją, która w jakimś zakresie pełni rolę służebną wobec obywateli, bo opisane zdarzenia nie potwierdzają tego?

Wnosząc o zainteresowanie się funkcjonowaniem ZUS w Warszawie, informuję, że takie szkodliwe decyzje, jakie zaprezentował pan prezes wobec społeczności powiatu lipskiego, nie budują zaufania do władz, lecz je niszczą.

Z poważaniem

Poseł Dariusz Bąk

Radom, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21827)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle

Szanowny Panie Ministrze! W związku z projektowaną przez Pana Ministra zmianą struktury Sądu Rejonowego w Jaśle, polegającej na likwidacji wydziału pracy, która związana jest z programem oszczędnościowym wdrażanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości, chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na negatywne aspekty tego rozwiązania.

Powiat jasielski obejmuje 10 gmin: 2 miejskie oraz 8 gmin wiejskich. Zamieszkuje go ponad 114 tys. mieszkańców, z czego liczba zatrudnionych przekracza 30 tys. osób. Liczba podmiotów gospodarki narodowej zarejestrowanych w powiecie jasielskim wynosi kilka tysięcy, w tym zatrudniające na ogół po kilkaset osób jak np.: Zakład Tworzyw Sztucznych Gamrat SA, Rafineria Lotos Jasło SA, Grupa Nowy Styl sp. z o.o., Poszukiwania Nafty i Gazu w Jaśle sp. z o.o., Fabryka Armatur Jafar SA, Vortumnus sp. z o.o. w Lisowie. W ciągu każdego roku Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle rozpoznaje sto kilkadziesiąt spraw pracowniczych z obszaru jasielskiego rynku pracy.

Działalność sądu w Jaśle ma swoją długą, sięgającą roku 1888, historię i społeczne uzasadnienie. Wydział Pracy funkcjonuje w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle od 25 lat. W tym czasie rozpatrzono tysiące spraw. Wydział zawsze oceniany był bardzo wysoko, zarówno pod względem sprawności jak i poziomu orzecznictwa. W październiku 2008 r. oddano do użytku nową siedzibę, której budowa wraz z wyposażeniem kosztowała 6 mln zł. Obok wydziału pracy mieści się w niej wydział karny wraz z obsługą oraz biura kuratorów sądowych. Ograniczenie katalogu spraw rozpatrywanych przez Sąd Rejonowy prowadzi do degradacji Jasła i powiatu jasielskiego jako ośrodka sądowego.

Zdaniem środowiska prawniczego, a także Rady Powiatu w Jaśle, takie rozwiązanie nie przyniesienie znaczących oszczędności, a jedynie wydatki dla interesantów, którzy każdą sprawę dotyczącą praw pracowniczych będą zmuszeni kierować do właściwego sądu na terenie byłego woj. krośnieńskiego. W efekcie likwidacja Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle będzie powodować znaczne utrudnienia dla mieszkańców powiatu jasielskiego w dochodzeniu swoich praw, wydłużenie procesu sądowego, a w konsekwencji przewlekłość prowadzenia spraw.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy w świetle powyższych argumentów uważa Pan Minister za zasadne likwidowanie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle?

2. Czy w ministerstwie, podczas prac nad programem oszczędnościowym odnośnie do Sądu Rejonowego w Jaśle, zwrócono uwagę na takie aspekty jak wysoki poziom sprawności i orzecznictwa tej jednostki oraz dokonane inwestycje na budowę i wyposażenie nowej siedziby sądu?

3. Czy rozważy Pan Minister rezygnację z niekorzystnego dla mieszkańców, pracowników, przedsiębiorców i środowiska prawniczego oraz dla prestiżu miasta Jasła i powiatu jasielskiego projektu w postaci likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle?

Z poważaniem

Posel Piotr Babinetz

Krosno, dnia 23 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21828)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie działania polskich bibliotek
funkcjonujących zarówno w dużych
ośrodkach miejskich, jak i w niewielkich
gminach**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku analizy projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jestem zaniepokojony niektórymi zapisami proponowanego projektu ustawy. Dotychczasowa stabilizacja sieci polskich bibliotek narażona została na szwank. Do tej pory realizacja dwóch programów ogólnopolskich przyniosła małym bibliotekom publicznym wiele korzyści i zapewniła prawidłowe funkcjonowanie. Proponowane w projekcie ustawy zapisy mogą osłabić lub zaprzepaścić dotychczasowe osiągnięcia.

Osoby zaangażowane w kierowanie tego typu placówkami zaniepokojone są możliwością wprowadzenia zapisu, który stanowi, że dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach przez rok od dnia wejścia w życie ustawy. W terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do pięciu lat bez przeprowadzania konkursu (...), w przypadku niepowołania na stanowisko dyrektora na czas określony, dotychczasowy stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem tego okresu. W związku z tym istnieje uzasadniona obawa przed wystąpieniem w całym kraju chaosu w prawidłowym funkcjonowaniu bibliotek publicznych. W stosunku do powyższego zdumiewa uzasadnienie zapisu, w którym autorzy projektu tłumaczą, że propozycja rezygnacji z możliwości powołania dyrektora na czas nieokreślony wzmocni jego pozycję oraz spowoduje większe poczucie stabilności w działaniu in-

stytucji kultury oraz że „rozwiązanie to gwarantuje większą stabilność pracy dyrektora, co jest szczególnie istotne w instytucjach artystycznych”. Zapis ten w środowisku bibliotekarskim spotkał się z negatywną oceną, głównie z uwagi na brak odniesienia do realiów funkcjonowania instytucji kultury w gminach, gdzie do tej pory brak jest rozwiniętego rynku pracy, a w szczególności rynku profesjonalnych dyrektorów instytucji kultury. Mowa tu o instytucjach pozostających w przeciwieństwie do dużych ośrodków miejskich. Może warto byłoby zastanowić się nad zmianą formy zapisu z obligatoryjnego na fakultatywny? W obecnej sytuacji spójność i efektywność działalności bibliotek może zapewnić wyłącznie cały pakiet przepisów prawnych, a mianowicie nowa ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz nowa ustawa o bibliotekach wraz z rozporządzeniami wykonawczymi.

Panie Ministrze:

Co zamierza Pan uczynić dla sprawnego, efektywnego, a przede wszystkim spójnego działania polskich bibliotek?

Jakie podejmie Pan środki, aby dostosować projektowane zmiany do warunków istniejących nie tylko w ośrodkach wielkomiejskich, lecz także w instytucjach kultury w małych środowiskach, bez narażania na destabilizację małych bibliotek publicznych?

Z poważaniem

Posel Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21829)

do ministra finansów

**w sprawie wynagradzania członków korpusu
służby cywilnej zatrudnionych
na stanowiskach oskarżycieli skarbowych**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm RP chciałbym zwrócić uwagę na system wynagradzania panujący w urzędach skarbowych, który dyskryminuje stanowisko pracy oskarżyciela skarbowego.

Stosownie do rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz. U. Nr 211, poz. 1630) stanowisko to należy do grupy stanowisk samodzielnych w służbie cywilnej i zostało usytuowane w hierarchii tych stanowisk wysoko (na poziomie radcy prawnego oraz kierownika referatu). Jest to też jedno z nielicznych stanowisk pracy w urzędach skarbowych, do którego

pełnienia konieczne jest posiadanie wykształcenia wyższego profilowanego (prawniczego). Wydaje się więc, że intencją twórców rozporządzenia było docenienie roli, jaką stanowisko to odgrywa w realizowanej przez urzędy skarbowe funkcji ścigania przestępstw i wykroczeń skarbowych. Praca oskarżycieli skarbowych obarczona jest też dużym stresem związanym z charakterem realizowanych przez nich zadań. Tymczasem praktyka w urzędach skarbowych w sposób oczywisty dyskryminuje to stanowisko pracy nie tylko w wymiarze wynagrodzenia zasadniczego, ale także przysługujących pracownikom służby cywilnej co kwartał nagród motywacyjnych. Oskarżyciel skarbowy w istocie jest traktowany jako szeregowy pracownik. Jego pensja (mnożnik kwoty bazowej służący do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego) jest nie tylko znacząco mniejsza od pensji kierownika referatu, ale często także od pensji pracowników umieszczonych niżej w tabeli hierarchii stanowisk urzędniczych (starszego specjalisty, starszego informatyka). Należy zauważyć, iż oskarżyciel skarbowy swoją pracą w sposób bezpośredni przyczynia się do wpływów budżetowych (poprzez negocjowane ze sprawcą kary grzywny, wymierzane mandaty karne). Wreszcie wszczęcie przez oskarżyciela skarbowego postępowania karnego skarbowego niejednokrotnie mobilizuje sprawcę do wpłaty zobowiązania podatkowego. Na uwagę zasługuje również i ta okoliczność, że oskarżyciele skarbowi samodzielnie reprezentują finansowe organy dochodzenia przed sądami powszechnymi I i II instancji. Powyższe okoliczności zdają się jednak nie być dostrzegane przez naczelników urzędów skarbowych oraz przedstawicieli Ministerstwa Finansów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy przysługujący członkowi korpusu służby cywilnej mnożnik służący do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego powinien być uzależniony od usytuowania danego stanowiska pracy w tabeli grup stanowisk urzędniczych?

2. Czy jest dopuszczalne, aby w obrębie tego samego urzędu skarbowego osoba piastująca stanowisko pracy należące do grupy stanowisk samodzielnych (oskarżyciel skarbowy) otrzymywała znacząco mniejsze wynagrodzenie od kierownika referatu (stanowiska usytuowanego niżej w grupie stanowisk samodzielnych)?

3. Czy resort może wpłynąć w jakiś sposób na podniesienie rangi stanowiska oskarżyciela skarbowego (także w wymiarze płacowym)?

4. Jaki jest stosunek resortu do przedstawionego problemu?

Z poważaniem

Posel Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21830)

do ministra finansów

**w sprawie środków finansowych
przewidzianych dla jednostek PSP z terenu
woj. łódzkiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji uzyskanej z Łódzkiego Zarządu Wojewódzkiego Związku Zawodowego Strażaków „Florian” wynika, że ustawa budżetowa na rok 2011 przewiduje, że środki finansowe przewidziane dla jednostek Państwowej Straży Pożarnej z terenu woj. łódzkiego wynoszą 2 279 000 zł. ŁZWZS „Florian” tym samym zwraca uwagę, że powyższe wyliczenie jest błędne i znacząco zaniżone. Jest ono przede wszystkim niezgodne z ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 239, poz. 1589) dokonującą nowelizacji ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej.

W świetle tej nowelizacji prawidłowe wyliczenie przysługujących środków finansowych dla woj. łódzkiego winno wykazać kwotę 7 619 000 zł. Wyliczenie to przedstawia się następująco: $1924 \times 12 \times 24 \times 13,75 = 7 619 000$, gdzie: 1924 – ilość strażaków w systemie zmianowym, 12 – ilość służb w ciągu roku przewidzianych na zwiększenie dobowych stanów etatowych, 24 – ilość godzin na służbie, 13,75 – stawka, ryczałt za nadgodzinę.

Panie Ministrze, w związku powyższym zwracam się do Pana z następującym pytaniem: Czy Ministerstwo Finansów podejmie działania zmierzające do dokonania stosownej korekty w ustawie budżetowej na rok 2011?

Z poważaniem

Posel Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21831)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
Sądu Rejonowego w Opocznie**

Szanowny Panie Ministrze! Z posiadanych przez nas informacji wynika, że od 1 kwietnia bieżącego roku likwidacji ulega Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie. Sprawy z terenu powiatu opoczyń-

skiego właściwe do rozpatrywania przez sądy pracy kierowane mają być do Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim (około 30 km od Opoczna).

Wydział Pracy istnieje w Sądzie Rejonowym w Opocznie od początku utworzenia sądu pracy i przeniesienia dawnych komisji odwoławczych przy urzędach miast do sądownictwa powszechnego. Posiada doświadczoną kadrę prawniczą. Ponadto około 3 lat temu oddany został do użytku nowy, komfortowy budynek Sądu Rejonowego z ośmioma nowoczesnymi salami rozpraw. Budynek zaprojektowany został na potrzeby 6 wydziałów, w tym Wydział Pracy o łącznej powierzchni ponad 80 m².

Bardzo istotny jest znaczny wpływ spraw do Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie. Obecnie, do połowy marca bieżącego roku, zanotowano już wpływ równy ubiegłorocznemu, tj. ponad 150 spraw. opoczyński sąd pracy rozpatruje między innymi spory zbiorowe, czasem dotyczące ilości około 100 pracowników z jednego zakładu. Skierowanie tak znacznej ilości spraw do Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim spowoduje znaczne obciążenie tej placówki.

Przeniesienie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie wygeneruje także bardzo duże koszty społeczne, gdyż petentami tegoż wydziału są głównie osoby mało zamożne. To właśnie na nich przerzuczone zostaną koszty wątpliwej reorganizacji wymiaru sprawiedliwości. Znacznie zwiększa się koszty dojazdów do sądu świadków, pełnomocników i stron. Łatwo więc przewidzieć nieuchronny skutek takiej reorganizacji, jakim będzie niewątpliwie ograniczenie, ze względów finansowych, dostępu niezamożnej części społeczeństwa do wymiaru sprawiedliwości. Wysokie koszty zniechęcą wiele takich osób do dochodzenia w swojej słusznej sprawie.

Rozporządzenie ustalające właściwość sądów pracy dla powiatu opoczyńskiego w Tomaszowie Mazowieckim nie znajduje żadnego uzasadnienia w przesłankach organizacyjnych czy to ekonomicznych.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakimi względami Ministerstwo Sprawiedliwości tłumaczy konieczność likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie?

2. Czy w związku z reorganizacją Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zmniejszyć liczbę etatów w Sądzie Rejonowym w Opocznie, czy też oszczędności mają polegać tylko i wyłącznie na zaoszczędzeniu na dodatkach funkcyjnych dla przewodniczącego Wydziału Pracy i kierownika sekretariatu?

3. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości przewiduje zwiększenie etatów w Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim, jeżeli wpływ spraw z powiatu opoczyńskiego będzie utrzymywała się na obecnym poziomie?

4. Z jakich środków Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza pokryć koszty zabezpieczenia i utrzy-

mania w należyтым stanie pustych pomieszczeń po zlikwidowanym Wydziale Pracy Sądu Rejonowego w Opocznie?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Sońta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21832)

do ministra skarbu państwa

w sprawie komunalizacji przedsiębiorstwa PKS w Radomiu

Dnia 20 marca 2008 r. prezydent miasta Radomia wystosował do Pana Ministra list intencyjny dotyczący komercjalizacji Przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej w Radomiu. W piśmie tym wyraził gotowość włączenia się w procedurę komercjalizacji w celu komunalizacji PPKS w Radomiu. W tym celu wystąpił do Rady Miejskiej w Radomiu o wyrażenie zgody na wystąpienie z wnioskiem do ministra skarbu państwa na dokonanie przedmiotowej komercjalizacji i nieodpłatne nabycie akcji spółki PPKS Radom przez gminę Radom. Rada Miejska stosowną uchwałę przyjęła.

PPKS w Radomiu jest przedsiębiorstwem użyteczności publicznej i świadczy usługi w zakresie osobowego transportu autobusowego, czym zaspakaja przede wszystkim potrzeby społeczności lokalnej. Zadania samorządu i działalność PPKS Radom są tożsame, tak więc zostaje spełniona najważniejsza przesłanka przyświecająca komunalizacji, to jest racjonalne wykorzystanie mienia społecznego do zaspakajania potrzeb zbiorowych ogółu mieszkańców Radomia i okolic.

Samorządy zachęcane były do występowania o komunalizację takich przedsiębiorstw przez Krzysztofa Żuka, wiceministra skarbu, na łamach „Rzeczpospolitej”.

Na spotkaniu reprezentatywnych organizacji związkowych w PPKS Radom podjęto jednogłośnie uchwałę o poparciu załogi dla procesu komunalizacji przez gminę Radom. Zostało wysłane pismo do wojewody mazowieckiego jako organu założycielskiego ze stanowiskiem załogi w powyższej sprawie.

W 2011 r. przeniesiono siedzibę firmy (już skomercjalizowanej od 1 kwietnia 2010 r.) PKS Radom sp. z o.o. do Skaryszewa.

Powstaje pytanie, czy fikcyjne przeniesienie siedziby spółki poza Radom (gdyż faktycznie w działalności spółki się nic nie zmieniło i rzeczywista siedziba jest dalej w Radomiu) miało na celu uniemożliwić

nieodpłatne nabycie udziałów spółki przez gminę miasta Radomia, a co za tym idzie, uratowanie ponad 200 miejsc pracy w regionie szczególnie zagrożonym bezrobociem.

Pytania:

1. Czy Pan Minister wycofuje się z polityki resortu w sprawie komunalizacji przedsiębiorstw takich jak PPKS Radom?

2. Czy ten konkretny wniosek został już rozpatrzone i jaka jest decyzja ministra skarbu w tej sprawie?

3. Czy lokalna społeczność miasta Radomia, 14. miasta co do wielkości i liczby mieszkańców, może liczyć na podmiotowe traktowanie przez ministra skarbu?

4. Czy Pan Minister wydał zgodę wojewodzie mazowieckiemu na przeniesienie siedziby przedsiębiorstwa w celu uniemożliwienia skomunalizowania tego przedsiębiorstwa na rzecz gminy Radom?

Posel Krzysztof Sołta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21833)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie liczby i wartości złożonych wniosków, podpisanych umów lub wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO na lata 2007–2013

Szanowna Pani Minister! W informacji miesięcznej Wykorzystanie środków UE w ramach Strategii Wykorzystania Funduszu Spójności na lata 2004–2006 oraz Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007–2013, jaka pojawia się na stronach Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, przedstawia się w ujęciu tabelarycznym liczby wskazujące na stan wykorzystania środków z podziałem na programy operacyjne, wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej, wnioski o dofinansowanie zatwierdzone, umowy o dofinansowanie oraz wnioski o płatność (tabela nr 3 powyższego opracowania). Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007–2013, jeśli chodzi zarówno o umowy o dofinansowanie, jak i o wnioski o płatność, przedstawiony jest w ujęciu procentowym z rozpisaniem na poszczególne programy operacyjne, tj.:

- program „Innowacyjna gospodarka”,
- program „Infrastruktura i środowisko”,
- program „Kapitał ludzki”,
- program „Pomoc techniczna”,
- program „Rozwój Polski Wschodniej”,
- program „Europejskiej Współpracy Terytorialnej”.

W podawanych przez ministerstwo danych nie znajdujemy jednak danych uszczegółowionych, dotyczących poziomu wykorzystania alokacji z podziałem na poszczególne priorytety i działania w ramach programów operacyjnych.

Wobec powyższego zwracamy się do Pani Minister z następującym pytaniem: Prosimy o przedstawienie zestawienia tabelarycznego danych dotyczących poziomu wykorzystania alokacji w ramach umów o dofinansowania, jak też wniosków o płatność z podziałem na poszczególne priorytety i działania w ramach programów operacyjnych, tj.

1) W ramach programu „Innowacyjna gospodarka”:

Oś priorytetowa 1: Badania i rozwój nowoczesnych technologii:

1.1: Wsparcie badań naukowych dla budowy gospodarki opartej na wiedzy,

1.1.1: Projekty badawcze z wykorzystaniem metody foresight,

1.1.2: Strategiczne programy badań naukowych i prac,

1.1.3: Projekty systemowe,

1.2: Wzmocnienie potencjału kadrowego nauki,

1.3: Wsparcie projektów B+R na rzecz przedsiębiorców realizowanych przez jednostki naukowe,

1.3.1: Projekty rozwojowe,

1.3.2: Wsparcie ochrony własności przemysłowej tworzonej w jednostkach naukowych w wyniku prac B+R,

1.4: Wsparcie projektów celowych;

Oś priorytetowa 2: Infrastruktura sfery B+R:

2.1: Rozwój ośrodków o wysokim potencjale badawczym,

2.2: Wsparcie tworzenia wspólnej infrastruktury badawczej jednostek naukowych,

2.3: Inwestycje związane z tworzeniem infrastruktury informatycznej nauki; Oś priorytetowa 3: Kapitał dla innowacji:

3.1: Inicjowanie działalności innowacyjnej,

3.2: Wspieranie funduszy kapitału podwyższonego ryzyka,

3.3: Tworzenie systemu ułatwiającego inwestowanie w MSP;

Oś priorytetowa 4: Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia:

4.1: Wsparcie wdrożeń wyników prac B+R,

4.2: Stymulowanie działalności B+R przedsiębiorstw oraz wsparcie w zakresie wzornictwa przemysłowego,

4.3: Kredyt technologiczny,

4.4: Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym,

4.5: Wsparcie inwestycji o dużym znaczeniu dla gospodarki,

4.5.1: Wsparcie inwestycji w sektorze produkcyjnym,

4.5.2: Wsparcie inwestycji w sektorze usług nowoczesnych;

Oś priorytetowa 5: Dyfuzja innowacji:

5.1: Wspieranie rozwoju powiązań kooperacyjnych o znaczeniu ponadregionalnym,

5.2: Wspieranie instytucji otoczenia biznesu świadczących proinnowacyjne usługi oraz ich sieci o znaczeniu ponadregionalnym,

5.3: Wspieranie ośrodków innowacyjności,

5.4: Zarządzanie własnością intelektualną;

Oś priorytetowa 6: Polska gospodarka na rynku międzynarodowym:

6.1: Paszport do eksportu,

6.2: Rozwój sieci centrów obsługi inwestorów i sprzedających poza Polskę oraz powstawanie nowych terenów inwestycyjnych,

6.2.1: Wsparcie dla sieci centrów obsługi inwestorów i sprzedających poza Polskę,

6.2.2: Wsparcie działań studyjno-koncepcyjnych w ramach przygotowania terenów inwestycyjnych dla projektów inwestycyjnych od podstaw,

6.3: Promocja turystycznych walorów Polski,

6.4: Inwestycje w produkty turystyczne o znaczeniu ponadregionalnym,

6.5: Promocja polskiej gospodarki,

6.5.1: Promocja polskiej gospodarki na rynkach międzynarodowych,

6.5.2: Wsparcie udziału przedsiębiorców w programach promocji;

Oś priorytetowa 7: Społeczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji;

Oś priorytetowa 8: Społeczeństwo informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki:

8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie gospodarki elektronicznej,

8.2: Wspieranie wdrażania elektronicznego biznesu typu B2B,

8.3: Przeciwdziałanie wykluczeniu cyfrowemu – e-Inclusion,

8.4: Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie ostatniej mili;

Oś priorytetowa 9: Pomoc techniczna;

2) W ramach programu „Infrastruktura i środowisko”:

I: Gospodarka wodno-ściekowa,

II: Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi,

III: Zarządzanie zasobami i przeciwdziałanie zagrożeniom środowiska,

IV: Przedsięwzięcia dostosowujące przedsiębiorstwa do wymogów ochrony środowiska,

V: Ochrona przyrody i kształtowanie postaw ekologicznych,

VI: Drogowa i lotnicza sieć TEN-T,

VII: Transport przyjazny środowisku,

VIII: Bezpieczeństwo transportu i krajowe sieci transportowe,

IX: Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku i efektywność energetyczna,

X: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii,

XI: Kultura i dziedzictwo kulturowe,

XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia,

XIII: Infrastruktura szkolnictwa wyższego,

XIV: Pomoc techniczna – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego,

XV: Pomoc techniczna – Fundusz Spójności;

3) W ramach programu „Kapitał ludzki”:

Priorytety PO KL:

— centralne:

I: Zatrudnienia i integracja społeczna,

II: Rozwój zasobów ludzkich i potencjału adaptacyjnego przedsiębiorstw oraz poprawa stanu zdrowia osób pracujących,

III: Wysoka jakość systemu oświaty,

IV: Szkolnictwo wyższe i nauka,

V: Dobre rządzenie,

— regionalne:

VI: Rynek pracy otwarty dla wszystkich,

VII: Promocja integracji społecznej,

VIII: Regionalne kadry gospodarki,

IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach;

4) Program „Pomoc techniczna”:

Priorytet 1: Wsparcie zasobów:

Działanie 1.1: Wsparcie zatrudnienia,

Działanie 1.2: Podnoszenie kwalifikacji,

Priorytet 2: Wsparcie informatyczne realizacji Narodowej Strategii Spójności:

Działanie 2.1: Funkcjonowanie i rozwój systemu informatycznego,

Działanie 2.2: Infrastruktura informatyczna,

Priorytet 3: Wsparcie realizacji operacji funduszy strukturalnych:

Działanie 3.1: Funkcjonowanie instytucji zaangażowanych w realizację NSRO,

Działanie 3.2: Indywidualne projekty kluczowe,

Działanie 3.3: Ocena (ewaluacja) NSRO,

Działanie 3.4: Koordynacja polityki spójności Wspólnoty z innymi politykami krajowymi, sektorowymi i regionalnymi,

Działanie 3.5: Wsparcie realizacji celu Europejska Współpraca Terytorialna,

Priorytet 4: Komunikacja i promocja:

Działanie 4.1: Promocja i informacja,

Działanie 4.2: Wymiana doświadczeń pomiędzy uczestnikami procesu realizacji NSRO;

5) Program „Rozwój Polski Wschodniej”:

Oś priorytetowa I: Nowoczesna gospodarka:

I.1: Infrastruktura uczelni,

I.2: Instrumenty inżynierii finansowej,

I.3: Wspieranie innowacji,

I.4: Promocja i współpraca,

Oś priorytetowa II: Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego:

II.1: Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej,

Oś priorytetowa III: Wojewódzkie ośrodki wzrostu:

III.1: Systemy miejskiego transportu zbiorowego,

III.2: Infrastruktura turystyki kongresowej i targowej,

Os priorytetowa IV: Infrastruktura transportowa:

IV.1: Infrastruktura drogowa,

Os priorytetowa V: Zrównoważony rozwój potencjału turystycznego opartego o warunki naturalne:

V.1: Promowanie zrównoważonego rozwoju turystyki,

V.2: Trasy rowerowe,

Os priorytetowa VI: Pomoc techniczna:

VI.1: Wsparcie procesu wdrażania oraz promocja programu;

6) Program Europejskiej Współpracy Terytorialnej:

Priorytet 1: Rozwój transgraniczny:

1.1: Infrastruktura komunikacyjna i transportowa,

1.2: Infrastruktura ochrony środowiska,

Priorytet 2: Rozwój społeczno-gospodarczy:

2.1: Rozwój współpracy transgranicznej w zakresie turystyki,

2.2: Ochrona dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego,

2.3: Projekty sieciowe,

Priorytet 3: Wsparcie inicjatyw lokalnych (mikroprojekty);

Priorytet 4: Pomoc techniczna;

PWT „Południowy Bałtyk”:

Priorytet 1: Konkurencyjność gospodarcza:

1.1: Rozwój przedsiębiorstw,

1.2: Integracja wyższego wykształcenia i rynków pracy,

1.3: Dostępność transportowa,

Priorytet 2: Atrakcyjność i wspólna tożsamość:

2.1: Zarządzanie środowiskiem Morza Bałtyckiego,

2.2: Oszczędzanie energii i energia odnawialna,

2.3: Zrównoważone wykorzystywanie dziedzictwa naturalnego i kulturowego dla rozwoju regionalnego,

2.4: Inicjatywy społeczności lokalnych,

Priorytet 3: Pomoc techniczna;

PWT „Polska – Brandenburgia”:

Priorytet 1: Wsparcie infrastruktury oraz poprawa stanu środowiska:

1.1: Budowa i poprawa infrastruktury,

1.2: Ochrona i gospodarowanie zasobami naturalnymi i kulturowymi oraz ochrona przeciwpożarowa i usuwanie skutków katastrof oraz zapobieganie im,

1.3: Rozwój regionalny i planowanie regionalne oraz rozwój współpracy między jednostkami samorządu terytorialnego,

Priorytet 2: Wsparcie powiązań gospodarczych oraz współpracy sektorów gospodarki i nauki:

2.1: Działania wspierające gospodarkę,

2.2: Regionalny i lokalny marketing,

2.3: Wpieranie sieci i kooperacja w zakresie B+R,

Priorytet 3: Wsparcie dalszego rozwoju zasobów ludzkich i transgranicznej kooperacji:

3.1: Wsparcie projektów z zakresu kształcenia oraz zatrudnienia,

3.2: Współpraca i spotkania (Fundusz Małych Projektów [FMP] i projekty sieciowe),

Priorytet 4: Pomoc techniczna:

4.1: Przygotowanie, realizacja, monitoring, ocena i kontrola interwencji,

4.2: Działania uzupełniające pomoc techniczną;

PWT „Polska – Meklemburgia”:

Priorytet 1: Wsparcie działań na rzecz infrastruktury służącej współpracy transgranicznej i poprawie stanu środowiska na obszarze pogranicza:

1.1: Poprawa transgranicznych połączeń komunikacyjnych (drogi, linie kolejowe, drogi wodne, ścieżki rowerowe),

1.2: Wsparcie transgranicznej struktury gospodarczej,

1.3: Działania na rzecz poprawy jakości wody, ochrony środowiska, krajobrazu, klimatu, ograniczenie negatywnego wpływu na środowisko oraz ryzyka związanego ze środowiskiem naturalnym,

Priorytet 2: Wsparcie transgranicznych kontaktów gospodarczych i zacieśnienie współpracy gospodarczo-naukowej:

2.1: Wsparcie polsko-niemieckich kontaktów gospodarczych i sieci współpracy gospodarczej,

2.2: Działania na rzecz transgranicznego marketingu turystycznego i pozyskiwania inwestorów,

2.3: Wsparcie transgranicznej współpracy i sieci ośrodków naukowych, badawczych i technologicznych celem ułatwienia dostępu do wiedzy i transferu technologicznego,

Priorytet 3: Transgraniczny rozwój zasobów ludzkich oraz wsparcie współpracy transgranicznej w zakresie ochrony zdrowia, kultury i edukacji:

3.1: Wspólne projekty w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, wydawania świadectw i uprawnień zawodowych w polsko-niemieckim obszarze wsparcia, edukacji ekologicznej,

3.2: Wsparcie współpracy jednostek samorządu terytorialnego oraz prywatnych ośrodków kulturalnych, stowarzyszeń i innych instytucji działających na rzecz rozwijania kontaktów transgranicznych i integracji,

3.3: Fundusz Małych Projektów (FMP),

Priorytet 4: Pomoc techniczna:

4.1: Przygotowanie, realizacja, monitoring i kontrola oraz ewaluacja i analizy, działania informacyjne i promocyjne;

PWT „Polska – Saksonia”:

Priorytet 1: Rozwój transgraniczny:

1.1: Gospodarka i nauka,

1.2: Turystyka i działalność uzdrowiskowa,

1.3: Transport i komunikacja,

1.4: Środowisko przyrodnicze,

1.5: Ład przestrzenny i planowanie regionalne,

Priorytet 2: Transgraniczna integracja społeczna:

- 2.1: Kształcenie i szkolenie,
- 2.2: Kultura i sztuka,
- 2.3: Infrastruktura społeczna,
- 2.4: Bezpieczeństwo publiczne,
- 2.5: Rozwój współpracy partnerskiej,
- 2.6: Fundusz Małych Projektów;

PWT „Polska – Czechy”
 Priorytet 1: Wzmacnianie dostępności komunikacyjnej, ochrona środowiska, profilaktyka zagrożeń:

- 1.1: Wzmacnianie dostępności komunikacyjnej,
- 1.2: Ochrona środowiska,
- 1.3 Profilaktyka zagrożeń,

Priorytet 2: Poprawa warunków rozwoju przedsiębiorczości i turystyki:

- 2.1: Rozwój przedsiębiorczości,
- 2.2: Wspieranie rozwoju turystyki,
- 2.3: Wspieranie współpracy w zakresie edukacji,

Priorytet 3: Wspieranie współpracy społeczności lokalnych:

3.1: Współpraca terytorialna instytucji świadczących usługi publiczne,

3.2: Wspieranie przedsięwzięć kulturalnych, rekreacyjno-edukacyjnych oraz inicjatyw społecznych,

- 3.3: Fundusz Mikroprojektów,

Priorytet 4: Pomoc techniczna;

PWT „Polska – Litwa”:

Priorytet 1: Zwiększenie konkurencyjności i produktywności na obszarze wsparcia:

- 1.1: Poprawę infrastruktury ekonomicznej,
- 1.2: Promowanie otoczenia biznesowego,
- 1.3: Rozwój zrównoważonej turystyki transgranicznej oraz zachowanie kulturowego i historycznego dziedzictwa,

Priorytet 2: Spójność transgraniczna i ogólna poprawa jakości obszaru wsparcia:

2.1: Rozwój nowych i wzmacnianie istniejących sieci współpracy w obszarze społecznym i kulturalnym,

2.2: Poprawa środowiska życia,

Priorytet 3: Pomoc techniczna;

Programy Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa:

PWT „Polska – Białoruś – Ukraina”:

Priorytet 1: Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego:

- 1.1: Lepsze warunki dla przedsiębiorczości,
- 1.2: Rozwój turystyki,
- 1.3: Poprawa dostępności regionu,

Priorytet 2: Poprawa jakości życia:

2.1: Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym,

2.2: Sprawne i bezpieczne granice,

Priorytet 3: Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych:

3.1: Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej,

3.2: Inicjatywy społeczności lokalnych,

Priorytet 4: Pomoc techniczna;

PWT „Polska – Litwa – Rosja”:

Priorytet 1: Przyczynianie się do rozwiązywania wspólnych problemów i wyzwań:

- 1.1: Zrównoważone wykorzystanie środowiska,
- 1.2: Poprawa dostępności,

Priorytet 2: Wspieranie rozwoju społecznego, gospodarczego i przestrzennego:

- 2.1: Rozwój turystyki,
- 2.2: Rozwój potencjału ludzkiego poprzez poprawę warunków społecznych, rządzenia i szans edukacyjnych,

2.3: Zwiększenie konkurencyjności MŚP i rozwój rynku pracy,

2.4: Wspólne planowanie przestrzenne i społeczno-ekonomiczne,

Priorytet horyzontalny dotyczący kontaktów międzyludzkich,

Programy współpracy transnarodowej:

Program dla Europy Środkowej:

Priorytety i obszary interwencji:

Priorytet 1: Wspieranie innowacyjności na obszarze Europy Środkowej:

Obszary interwencji priorytetu:

P1.1: Poprawa ramowych warunków dla innowacji,

P1.2: Tworzenie możliwości dla rozprzestrzeniania i stosowania innowacji,

P1.3: Wspieranie rozwoju wiedzy,

Priorytet 2: Poprawa zewnętrznej i wewnętrznej dostępności obszaru Europy Środkowej:

Obszary interwencji priorytetu:

P2.1: Poprawa wewnętrznych połączeń w obszarze Europy Środkowej,

P2.2: Rozwój współpracy w dziedzinie multimodalnej logistyki,

P2.3: Promowanie mobilności bezpiecznej i zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju,

P2.4: Technologie informatyczno-komunikacyjne i rozwiązania alternatywne dla zwiększenia dostępu,

Priorytet 3: Odpowiedzialne korzystanie ze środowiska:

Obszary interwencji priorytetu:

P3.1: Rozwój wysokiej jakości środowiska poprzez zarządzanie zasobami naturalnymi i dziedzictwem oraz ich ochroną,

P3.2: Redukcja ryzyka oraz skutków zagrożeń naturalnych i wywołanych działalnością człowieka,

P3.3: Wspieranie wykorzystywania źródeł energii odnawialnej i zwiększania efektywności energetycznej,

P3.4: Wspieranie ekologicznych, przyjaznych środowisku technologii i działań,

Priorytet 4: Podniesienie konkurencyjności oraz atrakcyjności miast i regionów:

Obszary interwencji priorytetu:

P4.1: Rozwój policentrycznych struktur osadniczych oraz współpracy terytorialnej,

P4.2: Uwzględnienie terytorialnych skutków zmian demograficzno-społecznych w rozwoju miast i regionów,

P4.3: Wykorzystanie zasobów kulturowych dla uatrakcyjnienia miast i regionów;

Program współpracy międzyregionalnej Interreg IV C.

Jaki jest poziom wykorzystania alokacji z podziałem na poszczególne priorytety i działania w ramach programów operacyjnych?

Poseł Izabela Kloc
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21834)

do ministra finansów

**w sprawie zmiany rozporządzenia
dotyczącego podatku akcyzowego
nakładanego na produkowane w Polsce
wina gronowe, owocowe i miody pitne**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie zmiany rozporządzenia dotyczącego podatku akcyzowego nakładanego na produkowane w Polsce wina gronowe, owocowe i miody pitne.

Podstawą właściwej polityki gospodarczej w stosunku do rolnictwa jest stwarzanie sprzyjających warunków dla rozwoju produkcji rolniczej w różnych jej sektorach, w tym tzw. niszowych, i warunków do jej przetwarzania. Jedną z dziedzin takiej produkcji jest uprawa winorośli. Wyrazem dobrej polityki gospodarczej rządu w stosunku do wsi i jej mieszkańców będzie sprzyjanie gospodarczemu wykorzystaniu uprawy winorośli. Wynika z tego to, że przepisy prawne (fiskalne, gospodarcze, celne) powinny sprzyjać rozwojowi tego rodzaju produkcji. Przykładem takiej troski w krajach Unii Europejskiej są przepisy promujące produkcję win gronowych na bazie uprawy winorośli w tych krajach. Polska może rozwijać, w szerokim tego słowa znaczeniu, produkcję win gronowych, owocowych i miódów pitnych, które winny stać się polską specjalnością w ramach Unii Europejskiej. Jednakże analizując stan prawny w zakresie podatków, można powiedzieć, że zostało zrobione wszystko, aby nie można było rozwijać produkcji ww. wyrobów. Polityka obecnie proponowana doprowadzi do całkowitego upadku rozwijającego się z takim trudem sektora, co wiąże się również ze znacznym wzrostem bezrobocia w tym sektorze, jak również w sektorach współpracujących (przemysł szklarski, cukrowniczy itp.) i w zasadniczy sposób ujemnie odbije się na rolnictwie i obszarach wiejskich.

W wyniku zmiany obecnej „polityki fiskalnej” na postulowaną rolnicy, właściciele małych gospo-

darstw agroturystycznych, pasiek mogliby zakładać winnice, a to byłby sposób na to, żeby zagospodarować tereny górskie i podgórskie. Są to areale o wielkości przykładowo pół hektara powierzchni. Obecnie to wszystko leży odłogiem i niszczeje, szczególnie w Małopolsce, na Podkarpaciu, Dolnym Śląsku, w Lubuskiem.

Na dzień dzisiejszy drobni producenci win są tak samo traktowani, jak potentaci na rynku wyrobów alkoholowych. Wykorzystując wzory z państw sąsiednich, Czech, Węgier, Austrii, można dać impuls dla tej produkcji w szerszym zakresie. Ponadto status przedsiębiorcy w tym przypadku winien być nadawany wówczas, gdy ta produkcja nabierze jakichś poważniejszych rozmiarów. Jednak na etapie rozwoju, rozpoczęcia przedsięwzięcia po prostu nie należy nakładać zbyt ostrych wymagań, gdyż to zniechęci zainteresowanych.

Należy dodać, że rozwój tego sektora przyniesie istotne korzyści naszemu państwu. Zwiększy to atrakcyjność turystyczną regionów, w których powstaną winnice. Będzie to związane z tworzeniem nowych miejsc pracy przy uprawie winorośli, produkcji win oraz obsłudze ruchu turystycznego.

1. Czy w resorcie kierowanym przez Pana Ministra są prowadzone prace, aby w najbliższym czasie przeanalizować kwestię wydania rozporządzenia zmieniającego te kwestie na postulowane?

2. Czy Ministerstwo Finansów przygotowuje stosowne zmiany, aby ułatwić właścicielom małych winnic produkcję i dystrybucję swoich wyrobów?

3. Kiedy te prace zostaną zakończone i przybiorą formę aktów prawnych?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21835)

do ministra finansów

**w sprawie obniżenia stawki podatku
akcyzowego na paliwa silnikowe**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz większe koszty, jakie ponoszą kierowcy w związku ze wzrostem cen paliw na stacjach benzynowych, oraz obciążenia, jakie z tego tytułu ponoszą właściciele firm usługowych i produkcyjnych, budzą uzasadnione obawy i niepokój. Ceny paliw na polskich stacjach już nie rosną, a wręcz galopują. Przyczyny tego stanu rzeczy są wielorakie, ale wszystkie upoważniają do tego, aby rząd poczynił stosowne kroki w celu obniżania podatku akcyzowego na paliwa silnikowe. Sytuacja wzrostu cen paliw generuje uzasadnione obawy,

zwłaszcza ze strony uboższej części społeczeństwa, że wzrost cen paliw spowoduje wzrost kosztów transportu, a także cen artykułów tzw. pierwszej potrzeby, głównie żywności, poza tym zwiększy inflację, zwiększy koszty usług transportowych i produkcji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Finansów nie powinno zmniejszyć podatku akcyzowego na paliwa silnikowe?

2. Dlaczego nie podejmuje Pan decyzji w sprawie obniżenia stawki akcyzy na paliwa silnikowe?

3. Czy i w jakim terminie przewiduje się obniżenie stawki akcyzy?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21836)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przyspieszenia budowy autostrady
A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie informacji w sprawie przyspieszenia budowy autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa.

Realizacja autostrady A4 jest jednym z podstawowych dla Podkarpacia przedsięwzięć. Rozwój nowoczesnej infrastruktury komunikacyjnej, a szczególnie drogowej, będzie stanowił o wpływie na wzrost atrakcyjności inwestycyjnej regionu, a w dalszej perspektywie doprowadzi do szybszego wyrównywania poziomu rozwoju Podkarpacia w stosunku do innych regionów kraju. Terminowe oddanie do użytku odcinków autostrady, która połączy przez Polskę zachód Europy z Ukrainą, ma niebagatelne znaczenie dla Polski i Ukrainy jako organizatorów Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Podkarpacki odcinek A4 (ponad 160 km) ma być oddany przed Euro 2012. Jednak z dostępnych informacji wynika, że największe opóźnienia występują na odcinkach: Tarnów – Dębica, Rzeszów – Jarosław oraz Rzeszów Centralny – Rzeszów Zachodni. Zakończenie budowy autostrady A4 w pełnym wymiarze i oddanie jej do użytkowania w połowie 2012 r. przed mistrzostwami Euro 2012 powinno być priorytetem, jeśli tak się nie stanie, nasz kraj się skompromituje, wykonanie autostrady fragmentarycznie na odcinku Rzeszów – Korczowa przy braku obwodnic takich miast, jak Przeworsk i Łańcut spowoduje gigantyczne utrudnienia komunikacyjne zarówno w komuni-

kacji lokalnej, jak i tranzytowej na tym odcinku. Nastąpi spowolnienie rozwoju gospodarczego regionu.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy faktem jest, że budowa autostrady A4 na odcinku Rzeszów – Korczowa nie zostanie zrealizowana do połowy 2012 r.?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury jest w stanie określić termin ukończenia realizacji autostrady A4 w pełnym zakresie?

3. Czy Pan Minister, na podstawie dotychczasowego tempa budowy autostrady A4, widzi realną możliwość jej ukończenia przed rozpoczęciem mistrzostw Euro 2012?

4. Czy zdaje sobie Pan Minister sprawę z konsekwencji, jakie wynikną w przypadku niedotrzymania ww. terminu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21837)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ewentualnej sprzedaży Polskich
Kolei Linowych**

Szanowny Panie Premierze! Do Polskich Kolei Linowych należy wiele wyciągów turystycznych m.in. kolej linowa na Kasprowy Wierch oraz kolej linowo-terenowa na Gubałówkę. Kolej linowa na Kasprowy Wierch, oprócz swojej funkcji turystycznej, jest także perłą polskiej sztuki użytkowej. Nie będę przytaczał tu całej historii kolejki na Kasprowy Wierch, ale chciałem nadmienić tylko fakt, że była to pierwsza tego typu kolejka linowa w Polsce, a sześćdziesiąta na świecie.

W zeszłym roku rząd ogłosił zamiar sprzedaży spółki, jaką są Polskie Koleje Linowe. Całe szczęście, że z tego zamiaru szybko się wycofano. Spółka ta w roku 2009 wypracowała 9,7 mln zł zysku, zatem wniosek nasuwa się sam, iż jest na tyle rentowna, że państwo polskie nie musi do niej dopłacać. Dziś znów na wokandzie pojawia się ten problem.

Dlatego, w trosce o nasze dziedzictwo historyczne, a także o finanse publiczne państwa, kieruję do Pana Premiera pytania:

1. Czy rząd RP naprawdę pragnie wystawić na sprzedaż Polskie Koleje Linowe?

2. Dlaczego rząd RP chce sprzedawać rentowną spółkę Skarbu Państwa, jaką są Polskie Koleje Linowe?

3. Jak zostanie zabezpieczone środowisko naturalne, gdy PKL znajdzie się w posiadaniu prywatne-

go przedsiębiorcy, jeżeli część infrastruktury Polskich Kolei Linowych mieści się na terenie Tatrzańskiego Parku Narodowego?

4. Dlaczego rząd RP nie liczy się z opinią Dyrekcji Tatrzańskiego Parku Narodowego, która sprzeciwia się sprzedaży PKL w obawie o naruszenie względów ekologicznych?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21838)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania ambulatoryjnych specjalistycznych świadczeń na 2011 r.

Zakończyło się kontraktowanie specjalistycznych ambulatoryjnych świadczeń medycznych na 2011 r., refundowanych przez NFZ. Jego wyniki budzą duże zdziwienie. NFZ podpisało umowy z wieloma nowymi podmiotami świadczącymi usługi medyczne. Bez kontraktów pozostały natomiast liczne gabinety i przychodnie specjalistyczne istniejące od wielu lat na rynku, zatrudniające specjalistów cieszących się dużym zaufaniem u chorych, wyposażone w nowy sprzęt diagnostyczny. W przypadku nowych świadczeniodawców istnieje duże podejrzenie, że znając wcześniej warunki kontraktowania zastosowało w swojej ofercie ceny dumpingowe, zatrudniło wirtualnych specjalistów, nie posiadało żadnego sprzętu medycznego.

Mimo zapewnień NFZ i Ministerstwa Zdrowia, że o podpisaniu kontraktu ze świadczeniodawcą decydowały przede wszystkim zatrudnieni specjaliści i posiadana aparatura medyczna, to patrząc na końcowy efekt, wydaje się że liczyła się tylko jak najniższa cena za świadczone usługi.

NFZ gwarantował pełną dostępność chorym do specjalistycznej opieki ambulatoryjnej. Realna rzeczywistość pokazała coś innego. Wielu chorych straciło możliwość leczenia się u swoich zaufanych lekarzy, z których usług korzystali często kilkadziesiąt lat. Więcej, część z nich musi szukać specjalistycznej opieki lekarskiej w odległych od swojego miejsca zamieszkania poradniach.

Doprowadziło to wszystko do dezorientacji pacjentów co do miejsca leczenia oraz zmusiło ich do płacenia za usługi medyczne, dotychczas finansowane ze środków NFZ.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister zapytaniem:

1. Dlaczego tylko cena decydowała o zakontraktowaniu przez NFZ specjalistycznych usług lekarskich?

2. Jaki procent świadczeniodawców, którzy pierwszy raz przystąpili do konkursu ofert, spełnia – nie formalnie, a rzeczywiście – warunki kontraktowania? Szczególnie dotyczy to zatrudnionych specjalistów i posiadania sprzętu medycznego.

3. Czy NFZ zamierza zweryfikować podpisane umowy z tymi podmiotami, które nie spełniają warunków kontraktowania?

4. Czy wszyscy chorzy mają dostęp do ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na warunkach z roku 2010? Szczególnie dotyczy to możliwości dostępu do lekarzy jak najbliższej miejsca zamieszkania chorego.

5. Jak wygląda w świetle obowiązujących obecnie przepisów prawo chorego do swobodnego wyboru lekarza?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21839)

do ministra zdrowia

w sprawie ograniczenia dostępu do świadczeń specjalistycznych w pow. gorlickim wskutek warunków kontraktowania ustanowionych przez NFZ

W związku ze sporym sprzeciwem, jaki wśród mieszkańców powiatu gorlickiego oraz zakładów opieki zdrowotnej działających na tym terenie wzbudzą zasady kontraktowania usług medycznych, zwracam się ponownie do Pani Minister w powyższej sprawie.

Jak wynika z otrzymanych przeze mnie informacji, w wyniku ograniczenia bądź pozbawienia placówek świadczących usługi medyczne kontraktów na dotychczas realizowane zadania z zakresu opieki zdrowotnej w powiecie gorlickim nastąpiło wydłużenie okresu oczekiwania pacjentów na uzyskanie fachowej porady, a w szczególnych przypadkach nawet do pozbawienia ich całkowitego dostępu do specjalisty.

Odnosząc się do odpowiedzi Pani Minister, udzielonej na moje poprzednie interpelacje dotyczące poruszanej kwestii, pragnę podkreślić, iż kryteria stosowane przez NFZ przy wyborze placówek medycznych nie kierowały się dobrem pacjentów, a jedynie opierały się w znacznej mierze na względach finansowych. Również zawarte wyjaśnienia w otrzymanej korespondencji budzą ogromne wątpliwości, przecząc rzeczywistej sytuacji.

Za przykład może posłużyć specjalistyczny gabinet lekarski pulmonologiczny indywidualna praktyka lekarska lek. med. M. W., która przez decyzję NFZ

nie otrzymała kontraktu w 2011 r. na świadczenie usług medycznych z zakresu pulmonologii.

Do mojego biura poselskiego w ostatnich miesiącach coraz częściej zgłaszają się pacjenci pani doktor M. W., którzy wyrażają zdecydowany sprzeciw wobec tak niezrozumiałego postępowania MOW NFZ. W wyniku podjętej decyzji przez NFZ mieszkańcy powiatu, którzy pozostali od 1 stycznia 2011 r. bez opieki specjalistycznej, w ostatnim czasie rozpoczęli zbieranie podpisów. Na obecną chwilę jest już 352 podpisy z podanym nr PESEL, co potwierdza ich wiarygodność. Głównie są to stali pacjenci pani Wójtowicz, których przebieg choroby niejednokrotnie jest bardzo skomplikowany, a tylko dokładna znajomość historii choroby pozwala na jej skuteczne leczenie. Pacjenci korzystający z gabinetu opieki przez 20 lat ww. specjalisty nie chcą podejmować dalszego leczenia u innych lekarzy, gdyż jak twierdzą, nie potrafią po tylu latach obdarzyć kogoś innego zaufaniem, a na leczenie w prywatnych gabinetach ich nie stać. Otrzymałam również informację, że pani M. W., kierując się dobrem swoich pacjentów, stara się udzielać darmowych porad i nieodpłatnie służy pomocą swoim stałym najbardziej potrzebującym pacjentom i w przeciwieństwie do NFZ nie kieruje się wyłącznie chłodną kalkulacją zysków.

Nawiązując do otrzymanej odpowiedzi od sekretarza stanu pana Jakuba Szulca na moje zapytanie poselskie w powyższej sprawie, pragnę wyrazić swoje obawy i wątpliwości.

Według informacji w trakcie trwania procedury konkursowej fundusz porównywał złożone przez świadczeniobiorców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną.

Zatem niezrozumiałe jest, że ludzie, którzy od 20 lat bez przerwy leczyli się w ww. gabinecie, są teraz pozbawieni tej możliwości z powodu niepodpisania umowy z świadczeniodawcą przez NFZ. I jak będzie można wymagać ciągłości w przyszłym roku od ww. gabinetu, kiedy to został pozbawiony tej możliwości przez NFZ? Ciągłość jest niewątpliwie w pulmonologii nieodzowna ponieważ leczenie wszystkich tych schorzeń jest długotrwałe, a wielu pacjentów po odebraniu temu gabinetowi kontraktu na 2011 r. zostało pozbawionych opieki specjalistycznej, co w skrajnych przypadkach grozi nawet śmiertelnymi powikłaniami.

Kolejnym kryterium, jak wyżej napisano, jest jakość udzielanych świadczeń oraz kwalifikacje personelu. Zatem niezrozumiałym jest fakt, iż gabinet, który posiada najwyższą wczesną wykrywalność nowotworów płuc w woj. małopolskim, został zamknięty, kiedy to właśnie ten gabinet powinien być promowany ze względu na swoją skuteczność. Ponadto z całą pewnością personel z 20-letnim stażem pracy w zawodzie, specjalistą pulmonologiem posiadającym specjalizację z zakresu internisty przedstawia wysokie kwalifikacje.

Odnosząc się do kryterium dostępności, trzeba zauważyć, że gabinet ten wywiązywał się bez zarzutu z zawartych kontraktów i realizował liczne tzw. nadwykonania, nie zwracając uwagi na fakt, iż może nie być szansy otrzymania za nie dodatkowych pieniędzy. Do mojego biura przyszły liczne pisma, które ten fakt potwierdzają. Poprzez brak kontraktu to właśnie NFZ doprowadził do braku dostępu do specjalistycznej opieki biednym mieszkańcom powiatu gorlickiego, co tym samym skazuje ich na śmierć, ponieważ schorzenia pulmonologiczne muszą być objęte stałym leczeniem.

Utrzymanie takiej decyzji małopolskiego oddziału NFZ dramatycznie ograniczyło zakres leczenia pulmonologicznego nie tylko stałych pacjentów ww. gabinetu, ale i wszystkich osób w powiecie gorlickim. Wątpliwe jest, mimo zapewnień zawartych w odpowiedzi na moją wcześniejszą interpelację, by jeden pulmonolog dziecięcy i jeden pulmonolog internista byli w stanie zapewnić wystarczającą opiekę dla populacji ponad 100-tysięcznego powiatu.

Według otrzymanych zapewnień małopolski oddział wojewódzki funduszu z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierzał szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej. Wobec powyższego czy nie zauważono w powiecie gorlickim żadnych niepokojących sytuacji, w których to pacjenci mają ograniczony dostęp do specjalistycznej opieki? Do mojego biura bowiem docierają nadal liczne sygnały o braku dostępu do specjalistycznej opieki zdrowotnej, w tym pulmonologii.

W związku z tym muszę zauważyć, że biurowe podejście do spraw niesienia pomocy pacjentom budzi mój stanowczy sprzeciw, zaś odnosząc się do odpowiedzi otrzymanej na moje poprzednie zapytanie poselskie nasuwają się mi następujące pytania:

1. Czy Pani Minister nie uważa, że większe oszczędności można zyskać na zapobieganiu niż leczeniu choroby?

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort, po zapoznaniu się ze stanem faktycznym dot. zakontraktowania usług pulmonologicznych w powiecie gorlickim, może jeszcze zmienić decyzję NFZ, aby faktycznie dobro pacjenta stało się tym dobrem najważniejszym?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21840)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie procesu prywatyzacyjnego
Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o.
w Krasnem oraz przyszłości polskiej
biotechnologii**

Szanowny Panie Ministrze! Skarb Państwa jest właścicielem 100% udziałów w kapitale zakładowym Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. z siedzibą w Krasnem.

Ministerstwo Skarbu Państwa zamierza zbyć 70% udziałów spółki w trybie innym niż publiczny, tj. w oparciu o wystąpienie z ofertą zbycia udziałów na rzecz osób uprawnionych.

Rozpoczęto już prywatyzację spółki – do 31 stycznia 2011 r. wyznaczono termin składania wniosków dotyczących chęci nabycia udziałów przez rolników i pracowników po cenach preferencyjnych.

Każdy rolnik mógł złożyć wniosek o maksymalnie 1% udziałów. Uprawnionych do złożenia takiego wniosku było ok. 90 tys. rolników i 350 pracowników.

Do dnia 30 stycznia wpłynęło ok. 300 takich wniosków. Tymczasem 31 stycznia 2011 r. niejako hurtem wpłynęło 350 wniosków od rolników z woj. podkarpackiego. Po wywiadzie w terenie z rolnikami okazało się, że podpisali oni umowy z inwestorem – bliżej nieznaną osobą, która pożyczy im pieniądze na wykup, po czym za gratyfikację w wysokości 10 tys. zł każdy z rolników odsprzeda inwestorowi nabytą drogą prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki ziemię.

Wobec powyższego chcielibyśmy zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy w pakiecie prywatyzacyjnym zapewniono realizację dotychczasowych zadań związanych z biotechnologią?

2. Czy w umowach zbycia zabezpieczono kwestię niemożności sprzedaży udziałów?

Poseł Krzysztof Jurgiel
oraz grupa posłów

Mikołów, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21841)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie obowiązkowych kursów typu
e-learning dla służby doradczej w rolnictwie**

Szanowny Panie Ministrze! Zadaniem ośrodków doradztwa rolniczego są: prowadzenie doradztwa rol-

niczego obejmującego działania w zakresie rolnictwa, rozwoju wsi, rynków rolnych oraz wiejskich gospodarstw domowych, mające na celu poprawę poziomu dochodów rolniczych oraz podnoszenie konkurencyjności rynkowej gospodarstw rolnych; wspieranie zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich; także podnoszenie poziomu kwalifikacji zawodowych rolników i innych mieszkańców obszarów wiejskich.

Centrum doradztwa rolniczego powinno przekazywać informacje związane ze zmianami legislacyjnymi oraz innymi, które dotyczą bezpośredniej pracy doradców związanych z realizowanymi programami – w praktyce oznacza to przekazywanie informacji „w dół”, tak by rolnik nie musiał jej szukać. Tymczasem coraz częściej zaczyna się „wypełniać” czas doradców organizowaniem różnego typu obowiązkowych egzaminów typu e-learning, zabierając tym samym niepotrzebnie czas przeznaczony na doradztwo i niejako podważając kompetencje i merytoryczne przygotowanie doradców do pełnienia swojej funkcji.

Wobec powyższego chcielibyśmy zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Jaki jest cel takiego podejścia do sprawy – wprowadzenia egzaminów typu e-learning dla doradców, które w ich ocenie są „czasochłonnym zawracaniem głowy”? Czy doradztwo w terenie nie jest zdaniem ministerstwa wystarczająco kompetentne do współpracy z rolnikami?

2. Czy kursy typu e-learning są rzeczywiście miarodajnym źródłem podnoszenia kompetencji doradców?

Poseł Krzysztof Jurgiel
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21842)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie jak najszybszego wprowadzenia
w życie przepisów dotyczących możliwości
łączenia małych szkół podstawowych i
przedszkoli w zespoły, zawartych w projekcie
ustawy o systemie oświaty skierowanej
do konsultacji społecznych w marcu 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W lutym byliśmy świadkami wielu decyzji podejmowanych przez lokalne samorządy w temacie likwidacji małych szkół podstawowych. W Sejmie RP odbyła się nawet debata dotycząca tego problemu. W dniu 9 marca 2011 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej skierowało do konsultacji zewnętrznych projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty. W ustawie zawarte są nowe prze-

pisy regulujące ważne kwestie łączenia małych szkół czy przedszkoli w zespoły. W uzasadnieniu projektu ustawy czytamy, że projektowana ustawa da samorządom możliwość nauczania dzieci w dotychczasowych budynkach bez konieczności likwidacji szkół i przenoszenia uczniów do innych placówek.

Wprowadzenie jak najszybciej w życie cytowanych przepisów zapobiegłoby prawdopodobnie likwidacji wielu szkół. Samorządy na tę ustawę czekają.

Pytam więc: Kiedy projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty będzie skierowany pod obrady Wysokiej Izby i zostanie uchwalony?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21843)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

18 lutego br. Pani Minister Zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym został zawarty zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną, będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Lamiwudyna jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna i szkodzi chorym. Lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutacje wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Od 1 kwietnia br. z możliwości leczenia nowszymi lekami (entekawir, adefowir) nie będą mogli korzystać pacjenci z HBeAg- oraz chorzy z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią

o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków antywirusowych. Ponadto nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy z HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym postępowaniem.

W nowym programie nadal nie uwzględniono leku tenofowir, który jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę, i często staje się lekiem ratującym życie dla pacjentów z zaawansowaną marskością wątroby.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, zwracam się z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymywać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków? Czy prawdą jest, że w maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki leku zawierającego lamiwudynę (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: Jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek?

3. Czy prawdą jest, że w zdecydowanej większości krajów europejskich nie stosuje się lamiwudyny?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji, zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

5. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

6. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir – lek o udowodnionej skuteczności

zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21844)

do ministra finansów

**w sprawie zmiany ustawy o podatku
od towarów i usług w zakresie stawki VAT
na wyroby ciastkarskie i świeże ciastka**

W grudniu 2010 r. Sejm wprowadził zapis do ustawy o VAT, który spowodował chaos na rynku piekarsko-ciastkarskim. Mimo publicznych zapowiedzi dotyczących wzrostu VAT na ciastka tylko o 1%, w rzeczywistości podatek VAT wzrósł o 16%, tj. z 7% w 2010 r. do 23% w 2011 r.

Podwyżki cen na wyroby ciastkarskie uderzyły przede wszystkim w polskich konsumentów, z których główną grupą odbiorczą ww. artykułów spożywczych są dzieci.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. zaczął obowiązywać też zapis o 14-dniowym terminie przydatności do spożycia ciastek i wyrobów ciastkarskich, a trwające obecnie prace nad wydłużeniem tego terminu do 45 dni zdają się świadczyć o braku merytorycznej analizy skutków wprowadzonych pod koniec 2010 r. zmian legislacyjnych. Producenci ciastek apelują o przywrócenie zapisu obowiązującego do 31 grudnia 2010 r., mówiącego, że niższa stawka VAT obowiązuje na „wyroby ciastkarskie i ciastka świeże”. Jednocześnie ostrzegają, że zapis warunkujący niższy VAT na „wyroby ciastkarskie i ciastka świeże, których data minimalnej trwałości oznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami nie przekracza 45 dni, a w przypadku oznaczania tych towarów zgodnie z odrębnymi przepisami wyłącznie terminem przydatności do spożycia, termin ten również nie przekracza 45 dni”, będzie skutkował wieloma negatywnymi zjawiskami, dodatkowym chaosem, niezadowoleniem społeczeństwa i pogorszeniem i tak już ciężkiej sytuacji finansowej producentów ww. wyrobów cukierniczych.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawdą jest, że termin przydatności do spożycia lub data minimalnej trwałości muszą być na produkcie oznaczone „zgodnie z odrębnymi przepisami” (rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych)? W związku z tym nie będzie

możliwości stosowania obniżonej stawki VAT 8% dla wyrobów sprzedawanych bez opakowania, na wagę, które nie są w ogóle oznaczone datą minimalnej trwałości lub przydatności do spożycia, a przeznaczone są do spożycia w okresie dłuższym niż 24 godziny od wytworzenia?

2. Czy prawdą jest, że w krajach Unii Europejskiej wszystkie ciastka i wyroby ciastkarskie, bez względu na okres przydatności do spożycia, są objęte niższą stawką VAT, oraz że zgodnie z przepisami unijnymi zabrania się odmiennego traktowania jednorodnych, a przez to konkurujących ze sobą towarów i usług? Wobec takich towarów i usług należy stosować jednorodną stawkę podatku VAT?

3. Czy istnieje możliwość objęcia preferencyjną stawką VAT wyrobów ciastkarskich i ciastek świeżych bez względu na termin przydatności do spożycia? A jeśli tak, to kiedy?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21845)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie obniżenia poziomu życia emerytów
i rencistów**

Niestety, pomimo zapowiedzi Pana Premiera, że wzrost podatku VAT nie przełoży się na wysoki wzrost cen żywności i innych dóbr, od stycznia 2011 r. ceny towarów i usług konsumpcyjnych według wstępnych danych GUS są znacznie wyższe niż przed rokiem i niestety wciąż rosną. Więcej niż w grudniu ub. roku konsumenci płacą za drób, owoce, warzywa oraz cukier. Wzrosły ceny mąki, mięsa wołowego i wieprzowego, jaj, ryżu oraz ryb. Wyższe są także ceny mleka, masła i pieczywa. Podrożały również napoje bezalkoholowe, w tym kawa, wody mineralne lub źródlane. Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej podał, że w styczniu hurtowe ceny jabłek wzrosły w ujęciu rocznym o 77%, zaś ceny gruszek o 39%. Najbardziej podrożały warzywa przeznaczone na eksport, jak: kapusta pekińska, biała i czerwona (ponad dwukrotnie), buraki (o 97%), selery (o 94%), cebula (o 67%), marchew (o 63%) i pory (o 27%).

Ponadto od nowego roku wzrosła znacząco cena nośników energii elektrycznej, gazu, paliw płynnych. Rosną ceny za wodę zimną i podgrzewaną, rosną ceny za ogrzewanie, gaz butlowy i węgiel opałowy, wywóz nieczystości stałych, podatek od gruntu, a najgorsze jest to, że wprowadzone przez Ministerstwo Zdrowia ostatnie zmiany na tzw. liście leków refundowanych w radykalny sposób zaczęły ograni-

czać możliwość skutecznego leczenia, tym bardziej że same leki również zdrożały.

Dalej po stronie zwiększonych kosztów utrzymania należy zapisać:

— brak waloryzacji progów dochodowych umożliwiających ubieganie się o zasiłek z opieki społecznej, co rokrocznie znacznie ogranicza ilość uprawnionych,

— brak waloryzacji progów dochodowych umożliwiających ubieganie się o dodatek mieszkaniowy, co również skutecznie w sposób lawinowy obniża ilość uprawnionych,

— wprowadzenie ostatnio zmiany przepisów uniemożliwiających zatrudnienie po osiągnięciu wieku emerytalnego, emeryci zostali pozbawieni jakiegokolwiek szansy na podjęcie dodatkowej pracy w celu zapewnienia sobie minimum bytowego,

— obniżenie w sposób znaczący wysokości zasiłku pogrzebowego.

Panie Premierze! To głównie świadczeniobiorcy otrzymujący poniżej 1600 zł uboższą najszybciej, to oni w sposób najbardziej odczuwalny ponoszą skutki podnoszenia przez Pana rząd podatków pośrednich, to oni po opłaceniu wydatków sztywnych: czynszu, nośników energii, ogrzewania, leków coraz częściej ograniczają w sposób nie do przyjęcia wydatki na droższą żywność. Panie Premierze! Zapowiadając we wrześniu 2010 r. wzrost VAT miał Pan wiedzę o niższych zbiorach w rolnictwie, a w grudniu, gdy rząd zdecydował o wzroście VAT, cen nośników energii, paliw płynnych, wiedział o złych zbiorach i rosnących cenach żywności. Wzrost VAT od wyższych cen, bo oczywiście inflacja rośnie, co już obserwujemy, zapewnia wyższe wpływy z tego podatku do budżetu państwa. Takie postępowanie Pana rządu wywołuje oburzenia i gniew środowisk bliskich emerytom i rencistom, którzy twierdzą, że tegoroczna waloryzacja rent i emerytur zostanie pochłonięta przez podwyżki cen podstawowych produktów, a podwyżki te wywołane świadome przez działania rządu kosztem najuboższych zapewnią wyższe wpływy z VAT do budżetu państwa.

W związku z przedstawionymi powyżej argumentami proszę o odpowiedzi na pytania:

1. Czy rząd przewiduje możliwość podniesienia kwoty minimalnego świadczenia emerytalno-rentowego, jeśli tak, to o ile procent i kiedy to nastąpi?

2. Czy i kiedy nastąpi waloryzacja progów dochodowych umożliwiających ubieganie się większej grupie emerytów i rencistów o zasiłek z opieki społecznej?

3. Czy i kiedy nastąpi waloryzacja progów dochodowych umożliwiających ubieganie się o dodatek mieszkaniowy?

4. Do czasu ewentualnego wprowadzenia nowych rozwiązań, czy przewiduje się możliwość wprowadzenia i wypłaty dodatku drożyznianego dla najuboższych?

5. W przypadku braku akceptacji powyższych rozwiązań, jakie działania i kiedy planuje podjąć rząd w celu zabezpieczenia przetrwania najuboższym, któ-

rzy obecnie żyją w sytuacji poniżej progu minimalnej egzystencji, nie mogą liczyć na żadną pomoc z opieki społecznej i ponoszą skutki rosnących cen podstawowych produktów niezbędnych do życia?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21846)

do ministra środowiska

**w sprawie rozwoju geotermii na terenie
pow. chełmskiego, włodawskiego
i krasnostawskiego**

Jednym z odnawialnych źródeł energii jest energia geotermalna. Gromadzi się ona w gruntach, skałach oraz szczelinach skalnych. Woda z opadów wnika w głąb ziemi, gdzie w wyniku kontaktu z intruzjami lub aktywnymi ogniskami magmy ulega nagrzaniu do znacznych temperatur. Tak nagrzana wędruje do powierzchni ziemi jako gorąca woda lub para wodna.

Ciepło uzyskiwane z energii Ziemi można wykorzystać na różne sposoby. Jednym z nich są elektrownie geotermalne, które służą do produkcji prądu elektrycznego. Inne zastosowania geotermii to ciepłownictwo, rolnictwo i ogrodnictwo (np. uprawy szklarniowe), hodowla ryb czy też zastosowanie przemysłowe, np. pasteryzacja mleka czy też suszenie drewna.

Geotermia to źródła praktycznie niewyczerpalne, które nie podlegają wahaniom warunków klimatycznych i pogodowych oraz nie wydzielają do środowiska naturalnego żadnych szkodliwych substancji. Jej pokłady są zasobami lokalnymi, tak więc mogą być pozyskiwane w pobliżu miejsca użytkowania. Ponadto urządzenia techniki geotermalnej nie zajmują wiele miejsca i nie wpływają na wygląd krajobrazu.

Wody geotermalne znajdują się pod powierzchnią prawie 80% Polski, ich temperatura wynosi około 25–150 °C, a głębokość występowania od 1 do 10 km. Zasoby wód geotermalnych skoncentrowane są na obszarze Podkarpacia, w regionie grudziądzko-warszawskim oraz w pasie od Łodzi do Szczecina.

W związku z powyższym pytam:

1. Czy w obszarze powiatów chełmskiego, włodawskiego i krasnostawskiego prowadzone są badania związane z ustaleniem zasobów wód termalnych oraz ocena możliwości wykorzystania rozpoznanych zasobów?

2. Jeżeli tak, to jakie są wyniki tego typu działań? Czy istnieją perspektywiczne zasoby wód termalnych na ww. terenach?

3. Czy Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przewiduje finansowanie geo-

termii ze swoich środków, a jeśli tak, to na jakich zasadach?

4. Jakie są efekty geotermii toruńskiej?

5. Jakie są źródła finansowania tego typu przedsięwzięć na rzecz samorządów lokalnych?

6. Czy Ministerstwo Środowiska wspiera rozwój geotermii jako jednego z głównych źródeł energii odnawialnej? A jeśli tak, to w jaki sposób?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21847)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zamiarów ścigania przez rząd „wulgarnych i bezczelnych spekulantów”

Szanowny Panie Premierze! Media przytoczyły Pańską wypowiedź na konferencji prasowej w dniu 23 marca 2011 r.: „Zarty się skończyły. Będziemy szukali wszystkich dostępnych metod, aby tam, gdzie jest to możliwe, ceny nie były efektem takiej wulgarniej, bezczelnej spekulacji”.

Bardzo proszę o podanie dokładnego terminu, do kiedy rząd zakończy szukanie tych „wszystkich dostępnych metod”.

Jeżeli rząd i Pan Premier znalazł te metody do czasu otrzymania mojej interpelacji, proszę o poinformowanie:

- jakie to są metody,
- jakie będą przewidywane skutki zastosowania każdej z tych metod,
- wobec kogo będą stosowane,
- w jakim terminie rząd rozpocznie ich stosowanie.

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21848)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym wypłaty odszkodowań dla członków spółdzielni ze środków własnych spółdzielni

Panie Ministrze! W związku z wypłatą właścicielom lokali odszkodowań za szkody, np. z tytułu zalania mieszkań, przez spółdzielnię mieszkaniową z tzw.

środków własnych pojawia się pytanie: Czy kwoty tych odszkodowań objęte są podatkiem dochodowym od osób fizycznych?

Spółdzielnia twierdzi, „że w związku z wyczerpaniem się limitu ubezpieczeniowego i związanymi z tym odmowami firmy ubezpieczeniowej wypłaty odszkodowań, spółdzielnia zdecydowała się przejąć na siebie wypłatę odszkodowań z tego tytułu ze środków własnych”. Powołując się na art. 9 ust. 1 art. 42a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, informuję o konieczności wypełnienia PIT-8C.

Czy takie działanie spółdzielni jest prawidłowe?

Czy może wypłacać odszkodowanie ze środków własnych, zamiast sfinansować remont z funduszu remontowego?

Członkowie byliby w tej sytuacji podwójnie obciążeni – pierwszy raz, dokonując wpłat na fundusz remontowy i na ubezpieczenie oraz drugi raz, płacąc podatek dochodowy od odszkodowania wypłaconego im przez spółdzielnię z tzw. środków własnych.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21849)

do ministra infrastruktury
oraz
ministra sprawiedliwości

w sprawie realizacji wniosków o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości

Panie Ministrze! Ustawą o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości z 7 września 2007 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 91, poz. 1371) ustawodawca przyznał ustawowe bonifikaty od opłaty za przekształcenie osobom fizycznym, których dochód na jednego członka rodziny nie przekracza przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i jeśli nieruchomość przeznaczona jest na cele mieszkaniowe. Także przyznano bonifikaty, jeśli osoby fizyczne otrzymały prawo użytkowania wieczystego przed 5 grudnia 1990 r. oraz gdy nieruchomość wpisana jest do rejestru zabytków (art. 4 ust. 8, 9 i 10).

Ze względu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują tylko do 8 sierpnia 2011 r. w odniesieniu do gruntów jednostek samorządu terytorialnego.

Czy w sytuacji gdy upoważniona gmina odmawia realizacji wniosku z żądaniem przekształcenia w terminie do 8 sierpnia, uzasadniając odmowę wykona-

niem prac przez rzeczoznawcę dopiero w październiku, i gdy z dużym prawdopodobieństwem można uznać, że robi to celowo:

— obywatel może i w jaki sposób wyegzekwować realizację wniosku do 8 sierpnia;

— czy może zaproponować własnego rzeczoznawcę (każdy rzeczoznawca jest osobą zaufania publicznego);

— czy wnioski realizowane po 8 sierpnia będą zapewniały bonifikaty zawarte w okresie obowiązywania ustawy na mocy K.p.a., czy też wnioskodawcy będą ich pozbawieni (nie z własnej winy)?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21850)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B

Wydane 18 lutego br. przez ministra zdrowia rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym ograniczono możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+, wywołało poruszenie wśród pacjentów i osób zrzeszonych wokół fundacji działających w zakresie ochrony zdrowia.

W ich ocenie będzie mogło skorzystać z tego jedynie 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem, lamiwudyną, będą leczeni wszyscy chorzy włączeni dotychczas do leczenia oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem badania naukowe udowodniły, że lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Dlatego też w większości krajów europejskich tego leku już się nie stosuje.

Podkreślenia wymaga fakt, że Europejska Agencja Leków podjęła decyzję o zmianie charakterystyki lamiwudyny (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”. Eksperci zgodnie twierdzą, że podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefo-

wir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie znajduje pokrycia w żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir). Eksperci, powołując się na istniejące badania, podkreślają, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte.

Niepokój wśród specjalistów budzi fakt, że zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązujący od 1 kwietnia br. nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę.

Zapis w programie terapeutycznym ograniczający stosowanie nowszych leków oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Obecnie część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperci są zgodni, że jeśli nie zostaną podjęte szybkie działania w kierunku zapewnienia chorym na WZW typu B w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby. Istnieje również obawa, że prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna. Pytania:

1. Jakimi przesłankami kierowało się Ministerstwo Zdrowia, ograniczając grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+, i czy istnieją podstawy naukowe uzasadniające takie rozwiązanie?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifika-

cji” zapisu z punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyna przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Łączymy wyrazy szacunku

Poseł Marek Polak
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21851)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie dalszej eksploatacji samolotu
rządowego TU-154M**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku tygodni słyszemy informacje o problemach z dalszą eksploatacją samolotu rządowego TU-154M. Samolot przeszedł pomysłenie wszystkie testy i uzyskał certyfikat pozwalający przewozić najważniejsze osoby w państwie tzw. head. Tymczasem zarówno od strony Kancelarii Sejmu, Senatu RP, jak i Kancelarii Prezydenta RP występuje brak zamówień na loty tą maszyną, pomimo wcześniejszych wielokrotnych zapewnień, iż będą one nadal zainteresowane lotami samolotem TU-154M.

Ostatni remont główny samolotów TU-154M, połączony z przedłużeniem resursu i modyfikacją, został wykonany w zakładach lotniczych w Samarze w Rosji. Zwycięzcą przetargu na remont samolotów zostało konsorcjum firm MAW Telecom i Polit Elektronik, z którym podpisano umowę o wartości blisko 70 mln zł. Takim oto sposobem Ministerstwo Obrony Narodowej wydało kilkadziesiąt milionów złotych na remont samolotów przeznaczonych do przewozu VIP-ów, podczas gdy większość państw wycofała się z eksploatacji tych maszyn z uwagi na wybitnie częste wypadki lotnicze z ich udziałem. Zaledwie kilka miesięcy po remoncie generalnym katastrofa z udziałem samolotu TU-154M nie ominęła również naszego państwa, doprowadzając do największej tragedii w historii powojennej Polski.

Tymczasem na początku marca tego roku rosyjskie agencje informacyjne podały, że tamtejsza agencja lotnicza zarekomendowała zawieszenie eksploatacji samolotów TU-154M w związku z wadliwą konstrukcją, mającą wpływ na awaryjność. Podano, że agencja nakazała producentowi tupolewów opracowanie programu, który pozwoli na usunięcie często pojawiających się w ciągu ostatnich lat usterek i awarii w tych maszynach. Mają one następnie zostać przekazane przedsiębiorstwu remontowym i użytkownikom tupolewów. Jeśli zalecenia te nie zostaną spełnione, Rosyjska Agencja Lotnicza rekomenduje, aby od lipca zawieszono eksploatację TU-154M.

W związku z tym podjął Pan decyzję o ponownym zakazie wykonywania lotów typu head na pozostającym w dyspozycji 36 SPLT samolocie TU-154M nr boczny 102. Decyzja ta, choć słuszna, rodzi wiele pytań i wątpliwości co do dalszego losu i sensu utrzymywania samolotu TU-154M. Warto więc rozważyć scenariusz całkowitego wycofania z użycia tego samolotu, ponieważ samo jego utrzymanie powoduje ogromne koszty. Nie widać sensu dalszego trwania takiego stanu, ponieważ Kancelarie Sejmu, Senatu i Prezydenta RP nie określiły jednoznacznie, czy będą kiedykolwiek występowały o udostępnienie TU-154M. Przyczyn takiego stanu rzeczy jest z pewnością wiele, ale nie chcę wnikać tu w szczegóły.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje uzasadnienie ekonomiczne do dalszej eksploatacji pozostającego do dyspozycji najważniejszych osób w państwie samolotu TU-154M nr boczny 102?

2. Czy ministerstwo rozważa całkowite wycofanie z eksploatacji samolotu TU-154M nr boczny 102 i jego ewentualną sprzedaż?

3. Czy Kancelarie Sejmu, Senatu bądź Prezydenta RP opowiedziały się jednoznacznie, czy kiedykolwiek wystąpią o udostępnienie na swoje potrzeby samolotu TU-154M nr boczny 102?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21852)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego 2011 r. wydała Pani rozporządzenie w sprawie programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby

typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych – bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko dla wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Jak twierdzą organizacje pożytku publicznego zajmujące się chorymi na WZW typu B, skorzystać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że „starym” lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz ok. 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna jest nie tylko w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na ten lek znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność dalszych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Z tego też powodu lek ten wycofano już w większości krajów europejskich, w tym w Bułgarii i Rumunii.

Zgodnie z opinią ekspertów, podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki, jak np. entekawir, adefowir, i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących w Polsce czy świecie wytycznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych. Brakuje badań dowodzących słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy na HBeAg- są osobami zazwyczaj zakażonymi od wielu lat i zmiany włókien ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Więc podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa, wydaje się być działaniem nieuzasadnionym.

Zgodnie z rozporządzeniem podział pacjentów na HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed tą datą, a u których mutacja (lekoodporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu tych leków. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki z nadzieją, iż wkrótce znajdą się one na liście leków dostępnych w programie terapeutycznym. Niestety miesięczne koszty terapii wielu chorych przewyższają ich możliwości finansowe.

Według większości ekspertów WZW typu B jest „wirusową bombą zegarową” i jeśli nie zostaną podjęte szybkie i zdecydowane działania w kierunku

zapewnienia chorym skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych, poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość wątroby czy rak wątroby.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia liczby pacjentów, którzy mogą otrzymywać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii mimo wprowadzonych z zalecenia Europejskiej Agencji Leków zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na pozostawieniu do wyłącznej decyzji lekarzy wyboru odpowiedniej terapii?

4. Czy rozważane jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiających objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21853)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie art. 151a ustawy Prawo zamówień publicznych regulującego możliwość wypłacania wykonawcom zaliczek na wykonanie zamówienia publicznego

Szanowny Panie Premierze! Art. 151a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych umożliwia wypłacanie wykonawcom zaliczek na wykonanie zamówienia publicznego. Wprowadzenie tej regulacji miało na celu wsparcie przedsiębiorców. Dzięki temu rozwiązaniu wykonawcy, zwłaszcza ci, którzy nie posiadają znacznych środków finansowych, przez wprowadzenie instytucji zaliczek mogliby wykonać zamówienie bez potrzeby zaciągania na jego potrzeby kredytu. Sytuacja, w której przedsiębiorca zadłuża się, aby wykonać zamówienie publiczne, skutkuje również tym, że ma on mniejszą możliwość brania udziału w innych postępowaniach przetargowych, co może zmniejszać konkurencyjność na rynku zamówień publicznych. Według danych opublikowanych w Biuletynie Zamówień Publicznych w 2010 r. na około 57 tys. ogłoszonych zamówień pu-

blicznych na roboty budowlane zaliczki zostały przewidziane w 279, zaś na 62 tys. zamówień ogłoszonych na dostawy zaliczki przewidziane zostały w 168 przypadkach. Tym samym przepis, którego rozwiązaniem są bardzo korzystne dla przedsiębiorców, jest stosowany w stopniu marginalnym.

W związku z tą sytuacją, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego w tak znikomym stopniu wykorzystywana jest możliwość wypłacania zaliczek na wykonanie zamówienia publicznego?

2. Czy rząd planuje rozwiązania, które zwiększą stosowanie art. 151a ustawy Prawo zamówień publicznych?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21854)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji wydziałów pracy Sądu Rejonowego w Ropczycach oraz Dębicy

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W dotychczasowych działaniach rząd D. Tuska wielokrotnie informował, że wsłuchuje się w głos obywateli i działa na rzecz społeczeństwa obywatelskiego. Niestety słowa nie pokrywają się z decyzjami podejmowanymi przez przedstawicieli rządu.

Kolejną, jedną z antyobywatelskich decyzji jest rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2001 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych. W wyniku tego rozporządzenia z dniem 1 kwietnia 2011 r. likwidacji ma ulec kilkadziesiąt wydziałów pracy w sądach.

Wydaje się, że decyzja o wybiórczej likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych nie ma nic wspólnego z tzw. racjonalizacją struktury sądów. Jako poseł z okręgu wyborczego, znający lokalne uwarunkowania i potrzeby mieszkańców, jestem głęboko zaniepokojony i wyrażam stanowczy protest przeciw działaniom, które nie tylko nie usprawnią pracy sądów, ale z pewnością pogorszą stan obsługi obywateli.

Na obszarze działania sądów rejonowych m.in. w Dębicy, Ropczycach, Leżajsku, Łańcucie, Strzyżowie czy też Jaśle znajduje się szereg zakładów pracy o

różnej, często niepewnej kondycji ekonomicznej. Skutkuje to i zapewne w najbliższym czasie będzie to skutkowało znaczną liczbą spraw spornych podlegających właściwości wydziału pracy sądów rejonowych. Likwidacja ww. wydziałów pracy, oddalenie siedziby sądu będą miały liczne, negatywne konsekwencje:

— ograniczona zostanie realna możliwość dochodzenia praw pracowniczych przez mieszkańców. W przeważającej liczbie do wydziału pracy wpływają sprawy z powództw pracowników. Z uwagi na skomplikowaną materię oraz niską znajomość prawa niejednokrotnie jeszcze przed wniesieniem pozwów do sądu, a także w toku postępowania osobiście zasięgają oni w sekretariacie wydziału pracy informacji o przysługujących im prawach oraz obowiązującej procedurze. Muszą też stawiać się, często wielokrotnie, na rozprawy;

— udział w postępowaniu toczącym się w znacznym oddaleniu od miejsca prowadzenia działalności będzie się wiązał dla pracodawców z nieuchronnymi stratami, które z kolei będą oddziaływać na osiągnięte dochody oraz status ewentualnych innych pracowników. Trzeba zaznaczyć, że większość pracodawców na terenie objętym właściwością Sądu Rejonowego w Ropczycach i Dębicy stanowią mali i średni przedsiębiorcy, a w szczególności osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą;

— kumulacja w jednym sądzie ważnych i zawiłych spraw pracowniczych z całego okręgu już przy obecnej liczbie wnoszonych pozwów niewątpliwie wpłynie na sprawność ich rozpatrywania, doprowadzi to do przewlekłości postępowań i w konsekwencji do pokrzywdzenia stron, a przede wszystkim pracowników, często z naruszeniem przepisów prawa, pozbawionych zatrudnienia;

— nowe rozporządzenie rodzić może skutki w postaci likwidacji etatów i związanej z tym utraty pracy przez wieloletnich i doświadczonych pracowników wydziałów pracy. Oddelegowanie zaś pracowników tych wydziałów do pracy w innych miastach, mając na uwadze odległość, czas dojazdu, znajdzie odzwierciedlenie w wydajności ich pracy, a po stronie Skarbu Państwa spowoduje koszty związane z delegacją. Powyższe z pewnością nie doprowadzi do racjonalizacji wykorzystania kadry sądownictwa, a wręcz przeciwnie, jest działaniem na jej niekorzyść;

— zahamowany zostanie rozwój społeczeństwa obywatelskiego świadomego swych praw oraz godzić w wizerunek państwa zapewniającego równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Nastąpi również naruszenie praw obywateli i spowoduje pogłębienie nierówności w rozwoju poszczególnych regionów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy rozporządzenie z 10 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych jest elementem wdrażania przez rząd PO-PSL rozwoju polaryzacyjno-dyfuzyjnego?

2. Proszę o szczegółowe przedstawienie, ile spraw z zakresu prawa pracy wpływało i było rozpoznawanych przez Sądy Rejonowe w: Dębicy, Nisku, Tarnobrzegu, Stalowej Woli, Mielcu, Sanoku, Jarosławiu, Lubaczowie, Przeworsku, Przemyślu w 2002 r., 2005 r., 2010 r.

3. Czy i jaka opinia Krajowej Rady Sądownictwa była w kwestii likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Dębicy i Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Ropczycach? Proszę o szczegółowe przedstawienie tej opinii (kserokopię).

4. Czy minister wziął pod uwagę skutki likwidacji wydziałów pracy w Sądach Rejonowych w Ropczycach i Dębicy, w szczególności w zakresie społecznym i ekonomicznym w odniesieniu do potencjalnych stron postępowania? Proszę o przedstawienie szczegółowej analizy.

5. Jakie korzyści dla mieszkańców powiatu dębickiego i ropczycko-sędziszowskiego będą związane z likwidacją wydziałów pracy w Sądach Rejonowych w Ropczycach i Dębicy?

6. Czy i kiedy Pan minister wycofa się z tej nieuczciwej decyzji krzywdzącej obywateli niektórych powiatów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21855)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieuwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” drogi ekspresowej S11 na obszarze woj. wielkopolskiego

Szanowny Panie Premierze! Ze smutkiem przyjąłem informacje w sprawie nieuwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” drogi ekspresowej S11 na obszarze woj. wielkopolskiego, w szczególności obwodnic Piły, Ujścia i Obornik. Droga S11 jest kręgosłupem naszego regionu. Łączy Śląsk z Bałtykiem, w wymiarze lokalnym północną Wielkopolskę z Poznaniem, a dalej z Warszawą i Berlinem. Droga S11 przoduje w rankingach natężenia ruchu oraz niestety w statystykach wypadków. Szczególnie trudna sytuacja panuje latem, gdy mieszkańcy z południa Polski podróżują nad morze, zaś Polacy z północnej części kraju kierują się na południe. Sygnalizacja świetlna w takich miastach jak Ujście czy Oborniki powoduje kilometrowe korki i wydłuża czas dojazdu nawet o kilka godzin. Przez kilka lat, począwszy od kampanii wyborczej w 2007 r., mieszkańcy Wielkopolski byli zapewniani przez

czołowych polityków Pańskiego ugrupowania o priorytetowej roli budowy drogi ekspresowej S11, także w formie pisemnych deklaracji programowych sygnowanych podpisami oraz logo Platformy Obywatelskiej. M.in. z powodu tych obietnic Wielkopolanie tak licznie poparli Pana formację polityczną. Najwyraźniej traktuje ich Pan jako obywateli niższej kategorii, niemających alternatywy, pozwalając na pozbawianie ich złudzeń.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest już ostateczna data rozpoczęcia budowy ww. odcinków drogi ekspresowej S11?

2. Czy znany jest termin zakończenia budowy całej drogi ekspresowej w ciągu S11?

3. Czy bierze Pan jako premier polskiego rządu oraz lider Platformy Obywatelskiej odpowiedzialność za obietnice infrastrukturalne składane Polakom przez wielkopolskich polityków Platformy Obywatelskiej?

Z poważaniem

Poseł Maks Kraczkowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21856)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie remontu drogi wojewódzkiej nr 180 na terenie Piły

Szanowny Panie Premierze! Po rozmowie z samorządowcami ziemi pilskiej oraz pracownikami i pacjentami Szpitala Specjalistycznego w Pile proszę o informacje w sprawie możliwości wsparcia inwestycji remontu drogi wojewódzkiej nr 180 na terenie miasta Piła. Fragment ten jest w bardzo złym stanie technicznym i wymaga natychmiastowego remontu. Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego i podległe mu instytucje przewidują remont tego odcinka dopiero w 2012 r. W związku z tym, iż ten odcinek stanowi de facto jedyną drogę dojazdową do Szpitala Specjalistycznego w Pile, jego stan może zagrażać zdrowiu i życiu osób transportowanym do szpitala. Szpital Specjalistyczny w Pile obsługuje większość pacjentów powiatu pilskiego oraz, w niektórych specjalizacjach, znaczną część pacjentów z dawnego woj. pilskiego obejmującego swym zasięgiem teren dzisiejszych ośmiu powiatów.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewiduje Pan możliwość dofinansowania remontu wskazanego fragmentu drogi wojewódzkiej nr 180?

2. Czy w przypadku tragedii spowodowanej transportem pacjentów po drodze w tak złym stanie technicznym wyciągnie Pan konsekwencje wobec osób odpowiadających za zaniedbania?

3. Czy poprosi Pan o informacje na temat stanu ww. fragmentu drogi wojewódzkiej nr 180?

Z poważaniem

Poseł Maks Kraczkowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21857)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów likwidacji
przez Poczta Polska SA placówek na terenie
woj. wielkopolskiego**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich tygodniach przedstawiciele pracowników Poczty Polskiej SA oraz mieszkańcy północnej Wielkopolski zwracali się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie planowanej przez Ministerstwo Infrastruktury oraz Poczta Polska SA likwidacji placówek Poczty Polskiej w mniejszych miejscowościach.

Koncepcja likwidowania placówek ma dotknąć całą Polskę, jednak w rejonie Wielkopolski ma być ona najdotkliwsza. Pomysł zastąpienia regularnych placówek pocztowych agencjami budzi mój głęboki niepokój. Warunki, jakie Poczta Polska SA proponuje potencjalnym agentom, odstają od warunków niezbędnych do prowadzenia efektywnej działalności gospodarczej.

Instytucja poczty od wieków była materią miastotwórczą. Dziś w dobie e-maili i SMS-ów placówki pocztowe pozostają głównym i często niezbędnym czynnikiem przepływu dokumentów i informacji zarówno dla obywateli, jak i dla przedsiębiorstw oraz instytucji państwowych i samorządowych. Ograniczenie dostępu do placówek pocztowych wpłynie niekorzystnie na warunki życia tysięcy Polaków, którzy np. w celu odbioru awiza zmuszeni będą pokonywać kilka lub kilkanaście kilometrów.

Zmiany w Zarządzie Poczty Polskiej SA i rozbieżne stanowiska jej władz w ww. sprawie potęgują niepokój pracowników poczty oraz jej klientów.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest Panu liczba placówek, które Poczta Polska zamierza zlikwidować w obecnym

kształcie działalności na terenie całego kraju jak i Wielkopolski?

2. Czy Poczta Polska SA zamierza zmienić warunki przedstawiane potencjalnym agentom, aby przystawały do warunków prowadzenia rentownej działalności gospodarczej?

Z poważaniem

Poseł Maks Kraczkowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21858)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie trudnej sytuacji rolników

Szanowny Panie Ministrze! Polscy rolnicy są zaniepokojeni zwiększającymi się ustawicznie kosztami produkcji rolnej. W tym roku na rynku zbóż siewnych znacznie wzrosły ceny materiału siewnego. Dla przykładu: cena tony jęczmienia jarego kwalifikowanego w 2010 r. wynosiła ok. 900 zł, obecnie jest to 1800 zł. Nawozy w ubiegłym roku kosztowały ok. 800 zł za tonę z VAT, obecnie kosztują 1300 zł za tonę. Podrożały także chemia, pasze, ropa itd.

Wraz z kosztami produkcji rolnej maleją zyski rolników, gdyż ceny skupu produktów rolnych są niższe niż 15 lat temu. Dla przykładu: ceny żywca wieprzowego z czasów rządu premiera Olszewskiego wynosiły 4,60–4,80 zł za kilogram. Obecnie kształtują się na poziomie 2,80 zł za kilogram. Malejące zarobki polskich rolników i rosnące koszty produkcji rolnej, wraz ze wzrostem stawek VAT, mogą doprowadzić w krótkim czasie do sytuacji, w której produkcja rolna stanie się nieopłacalna. Należy dbać o polską wieś, aby i tak ciężki los wskutek warunków życia i pracy rolników nie uległ drastycznemu pogorszeniu.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kroki zamierza podjąć minister rolnictwa, aby wspomóc rolników w zakupie tańszego materiału siewnego?

2. Jakie działania zamierza ministerstwo rolnictwa podjąć, aby polscy rolnicy uzyskiwali większe zyski z produkcji rolniczej?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21859)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
młodych pracowników zatrudnionych
w celu przygotowania zawodowego
przez rzemieślników**

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi interwencjami członków cechu rzemiosł różnych w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego zwracamy się do Pani Minister z prośbą o wyjaśnienie sytuacji.

Nasz niepokój budzą doniesienia, iż rzemieślnicy nie otrzymują zwrotu kosztów kształcenia. Dlatego prosimy o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo monitoruje sytuację i jest w stanie zapobiec podobnym problemom w przyszłości?

2. Czy Fundusz Pracy zabezpieczył środki na refundację wynagrodzeń młodych pracowników i składek od tych wynagrodzeń, tak aby uzupełnić ew. niewypłacone zaległości i wznowić przyjmowanie uczniów do rzemiosła i małych firm i tym samym wspomagać kształcenie zawodowe?

Z poważaniem

Posłanki Urszula Augustyn
i Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21860)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planowanej sprzedaży francuskiej
firmie EDF spółki ENEA SA**

W ostatnich dniach otrzymałem stanowisko pracowników spółki energetycznej ENEA SA zrzeszonych w związkach zawodowych dotyczące planowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa sprzedaży tejże spółki francuskiemu koncernowi Electricite de France. Tej sprawie poświęcone także było posiedzenie Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego, które odbyło się 21 marca 2011 r. pod przewodnictwem wojewody kujawsko-pomorskiego Ewy Mes.

Panie Ministrze, wszelkie informacje, jakie uzyskałem na temat planowanej sprzedaży firmy ENEA SA, zmuszają do poważnego zastanowienia się nad intencją i celami takiej transakcji. Żyjemy w czasach, w których zagwarantowanie dostępu do źródeł ener-

gii wszelkiego typu staje się jednym z najważniejszych zadań państwa. Można śmiało powiedzieć, iż większość z konfliktów zbrojnych, ale i dyplomatycznych, z jakimi mamy do czynienia w ostatnich 20 latach, ma właśnie podłoże w strategii surowcowej realizowanej przez zaangażowane w nie kraje. Stąd każda decyzja, która ma na celu zmianę istniejącego stanu rzeczy w polskim sektorze energetycznym, nakazuje, w imię racji stanu, dogłębną analizę i podejmowanie spokojnych, wyważonych decyzji. Czy zatem planowana sprzedaż spółki ENEA SA jest rzeczywiście w 100% zgodna z polską racją stanu i ekonomicznym zdrowym rozsądkiem? Czy Ministerstwo Skarbu Państwa konsultowało planowaną transakcję z odpowiedzialnym za bezpieczeństwo energetyczne kraju Ministerstwem Gospodarki? Czy nawiązując współpracę z potencjalnym inwestorem, jakim jest EDF, Ministerstwo Skarbu Państwa przeanalizowało historię tego przedsiębiorstwa i sposób jego funkcjonowania? Electricite de France to obecnie jedno z największych przedsiębiorstw w Europie, praktycznie w pełni kontrolowane przez rząd Republiki Francuskiej, który także wspiera ten koncern w jego ekspansji na rynki zewnętrzne, jednocześnie blokując wejście konkurencji zagranicznej w sferę energetyki na terytorium Francji. Dodatkowo warto zwrócić uwagę na fakt, iż we wszystkich krajach, w których przedsiębiorstwa francuskie inwestują, niezależnie od branży czy też drogi inwestycyjnej (zakup prywatyzowanych przedsiębiorstw przez firmy francuskie czy wejście na rynek od podstaw), wszędzie współpracują z rodzimymi dla nich przedsiębiorstwami jako kooperantami, krajowych przedsiębiorców nie angażując nawet w roli podwykonawców. Liczne przykłady takich praktyk możemy znaleźć również w Polsce. Jest to zdumiewający wręcz przykład nie tylko pewnej solidarności inwestorskiej, ale przede wszystkim współpracy rządu i podmiotów gospodarczych, który w wielu kwestiach można postawić za wzór odpowiedzialnej i strategicznie zorientowanej na zysk państwa polityki. Dlaczego więc Ministerstwo Skarbu Państwa nie rozważa pójścia w tę stronę w sferze przedsiębiorstw energetycznych, w tym spółki ENEA SA?

ENEA SA jest przedsiębiorstwem przynoszącym co roku zyski liczone w milionach złotych. Są to środki w dużej mierze konsumowane przez akcjonariuszy, zwłaszcza przez Skarb Państwa, ale w świetle stojących przed naszym krajem wyzwań cywilizacyjnych, również w sferze energetycznej, gdzie niezbędna jest budowa nowych bloków energetycznych, przebudowa przestarzałych sieci przesyłowych i rozwój ekologicznej energetyki, powinny one pozostawać w spółce, dając jej możliwość rozwoju i inwestowania w te strategicznie istotne obszary. Odnoszę jednak wrażenie, iż Ministerstwo Skarbu Państwa, wobec konieczności pospiesznego łatania dziury budżetowej, woli sprzedać tą firmę, zadowolając się mglistymi obietnicami inwestycji ze strony EDF. Dotychczasowa praktyka ze strony tego przedsię-

biorstwa jak i innego francuskiego potentata energetycznego – Gaz de France, nakazuje daleko posuniętą rozwagę i sceptyczność.

Panie Ministrze, biorąc pod uwagę zyski wypracowywane przez spółkę ENEA SA, jej zakup w przeciągu kilku lat zwróci się nabywcy z nawiązką. Jaki jest więc w tym momencie zysk państwa polskiego, poza jednorazowym szerszym zasileniem budżetu? Czy – jeśli Pan Minister nie widzi możliwości innej niż sprzedaż – nie lepsza byłaby postulowana przez stronę związkową sprzedaż dużego pakietu akcji poprzez Giełdę Papierów Wartościowych bez angażowania inwestora strategicznego, przy jednoczesnym zachowaniu przez Skarb Państwa pakietu kontrolnego? Czy dla polskiej energetyki, dla możliwości kształtowania polityki energetycznej i dla strategicznego bezpieczeństwa państwa nie byłoby to działanie zdecydowanie lepsze? Czy nie warto rozważyć konsolidacji polskich przedsiębiorstw energetycznych, by przy połączonych możliwościach kapitałowych w oparciu o generowane zyski rozpocząć tak bardzo potrzebne strategiczne inwestycje, jednocześnie mając pełne poczucie bezpieczeństwa i odpowiedzialności po stronie państwa polskiego?

Szanowny Panie Ministrze, liczę, że odniesie się Pan do zawartych w mojej interpelacji kwestii i szczegółowo odpowie na zadane w niej pytania.

Z wyrazami szacunku

Poseł Marian Filar

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21861)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie podstawy do ustalenia wysokości dotacji dla przedszkoli niepublicznych

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującym art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty niepubliczne przedszkola, w tym specjalne, szkoły podstawowe i gimnazja, w tym z oddziałami integracyjnymi, z wyjątkiem szkół podstawowych specjalnych i gimnazjów specjalnych oraz szkół podstawowych artystycznych, otrzymują dotacje z budżetu gminy. Dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przed-

szkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego – pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów, nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy przedszkola publicznego podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę na prowadzenie przedszkola publicznego. Podstawą naliczania zatem dotacji dla przedszkoli niepublicznych są wszystkie wydatki bieżące zaplanowane w budżecie gminy na prowadzenie przedszkoli publicznych, łącznie z wydatkami ponoszonymi z opłat uiszczonych przez rodziców uczniów tytułem wyżywienia i pobytu dzieci w przedszkolach ponad 5 godzin dziennie.

Część oświatowa subwencji ogólnej nie uwzględnia finansowania przedszkoli publicznych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego. Przedszkola publiczne finansowane są więc z dochodów własnych gminy oraz opłat rodziców. Obecny stan prawny zobowiązuje samorząd do naliczania dotacji dla przedszkoli niepublicznych na podstawie wydatków gminy z obu tych źródeł. W ten sposób przedszkola niepubliczne w przeliczeniu na jednego ucznia otrzymują dotację wyższą od przedszkoli prowadzonych przez gminę, biorąc pod uwagę wydatki pomniejszone o wpłaty rodziców. Przedszkola niepubliczne, przy obecnie obowiązujących zasadach ustalania wysokości dotacji, otrzymują dotację naliczaną łącznie z opłatami uiszczonymi przez rodziców, a także same pobierają opłaty.

Jak podnoszą eksperci, brak jest uzasadnienia do wliczania z budżetu gminy do dotacji dla przedszkoli niepublicznych tej części wydatków w przedszkolach niepublicznych, które w przedszkolach gminnych finansowane są z opłat uiszczanych przez rodziców. Obowiązujące dziś przepisy powodują nieuzasadnione obciążenie budżetu gminy dotacjami dla przedszkoli niepublicznych oraz nierówne traktowanie w finansowaniu kosztów pobytu dzieci w przedszkolach na terenie gminy ze środków publicznych.

Pani Minister:

Jakie jest Pani stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Czy podejmie Pani działania, aby podstawę naliczania dotacji dla przedszkoli niepublicznych stanowiły wydatki ponoszone w przedszkolach gminnych pomniejszone o wpłaty rodziców?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21862)

do ministra finansów

**w sprawie zwrotu części opłaty za kartę
pojazdu pobieranej przez powiaty w latach
2003–2005**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z problemem, który został mi przedstawiony przez Konwent Starostów i Wicestarostów Lubuskich, a powinien być rozpatrywany w skali kraju, gdyż dotyczy wszystkich powiatów w Polsce.

Problem ten wiąże się z żądaniami właścicieli pojazdów w sprawie zwrotu opłat pobranych za wydanie kart pojazdów samochodów rejestrowanych po raz pierwszy. Opłata ta została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodną z przepisem art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 oraz art. 217 Konstytucji RP.

W konsekwencji daje to możliwość odzyskiwania nienależnie pobranej opłaty od starostwa powiatowego, w którym rejestrowano samochód. Powoduje to znaczne obciążenie budżetów powiatów. Konwenty województw, a także Związek Powiatów Polskich wielokrotnie apelowały o uregulowanie tej sprawy oraz o ustalenie procedury przejmowania tych zobowiązań przez Skarb Państwa.

Dla przykładu podam, iż powiaty nadgranicznego województwa lubuskiego uzyskały z tego tytułu znaczące dochody w wysokości ponad 42 mln zł (powiat strzelecko-drezdenecki ok. 9 mln zł, przy rocznym budżecie ok. 40 mln). Dochody te w całości wydatkowane zostały na zadania własne powiatów, w tym zadania związane z oświatą, utrzymaniem i modernizacją dróg. Zwrot tych środków uniemożliwi sprawne działanie powiatów.

Wobec braku reakcji przedstawicieli rządu w tej szczególnej dla powiatów sprawie zwracam się do Pana Ministra o podjęcie działań w kwestii uregulowania zaistniałego problemu, gdyż nie można w wyniku zaistniałej sytuacji obciążać tylko powiatów. Proszę o ustosunkowanie się do przedstawionego problemu.

1. Dlaczego powiaty mają być obciążane kosztami związanymi ze zwrotem opłat za kartę pojazdu?

2. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę zgłaszane w tej sprawie postulaty powiatów?

3. Czy zostanie ustalona procedura przejmowania przez Skarb Państwa tych zobowiązań?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21863)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przepisów Kodeksu postępowania
karnego regulujących obowiązek
wysłuchania osoby zatrzymanej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie regulacji zawartych w art. 244 § 2 ustawy Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555), które dotyczą obowiązków organów ścigania związanych z zatrzymaniem osoby podejrzanej. Zgodnie z brzmieniem przywołanego wyżej przepisu zatrzymanego należy natychmiast poinformować o przyczynach zatrzymania i o przysługujących mu prawach, w tym o prawie do skorzystania z pomocy adwokata, oraz wysłuchać go.

Moje wątpliwości budzi okoliczność, że powyższy przepis nie wskazuje celu wysłuchania osoby podejrzanej, ani zakresu informacji, których powinna dotyczyć ta czynność. W doktrynie prawa trafnie wskazuje się, że wysłuchanie powinno mieć na celu jedynie określenie zasadności zatrzymania i powinno obejmować jedynie fakty mające dla tej zasadności znaczenie. Jednakże niedookreślenie przepisu sprawia, że organy ścigania mogą próbować wykorzystywać nałóżony na nie obowiązek wysłuchania, aby pozyskiwać od osoby zatrzymanej wiadomości z pominięciem szeregu gwarancji procesowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość nowelizacji powyższego przepisu, w szczególności poprzez wskazanie celu lub zakresu czynności wysłuchania?

2. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje prace legislacyjne w powyższym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 20 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21864)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie sytuacji polskich szkół na Litwie

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach parlament Litwy przyjął nowelizację przepisów dotyczących systemu oświaty. Informacje o uchwalonych zmianach należy uznać za niepokojące, co potwierdzają liczne wiadomości otrzymywane przez nas od mieszkających na Litwie Polaków. Większość z tych

wiadomości utrzymana jest w tonie apelu o pomoc i uzasadnia zainteresowanie się problemem ochrony tożsamości przedstawicieli polskiej mniejszości.

Przyjęta przez władze Litwy nowelizacja znacznie ogranicza zakres przedmiotów, które mogą być nauczane po polsku. Ponadto wprowadza tzw. optymalizację szkół polegającą na zamykaniu najmniejszych placówek. Według szacunków przedstawicieli Polaków na Litwie z działających obecnie 120 szkół zamknięta zostanie ok. połowa.

Dotychczasowe działania Ministerstwa Spraw Zagranicznych wskazują, że sprawy dotyczące Polaków na Wschodzie są Panu Ministrowi bliskie. Wobec powyższego jedynie z ostrożności wskazujemy na palącą potrzebę podjęcia niezwłocznych działań w powyższym zakresie.

Jednocześnie pragniemy zwrócić się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały podjęte przez ministerstwo, a jakie są planowane w związku z powyższą sytuacją?

2. Czy w świetle danych ministerstwa możliwa jest zmiana sytuacji na Litwie poprzez powstrzymanie wdrażania przepisów, o których mowa powyżej?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 20 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21865)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych –bezpiecznych – leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację

wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”. Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir). Eksperti podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat, a zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem. Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wą-

troby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych, i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie. Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Ekspertcy są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B, ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Pytam więc Panią Minister:

Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z pkt 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiających objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Posel Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21866)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie możliwości odstąpienia od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Parczewie

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami przekazanymi przez Radę Powiatu w Parczewie wyrażam zaniepokojenie planowanymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości działaniami restrukturyzacyjnymi, w wyniku których zlikwidowana miałaby zostać Prokuratura Rejonowa w Parczewie. Likwidacja działającej od 37 lat jednostki wymiaru sprawiedliwości spowoduje poważne utrudnienia w dostępie do tak ważnego organu ochrony prawnej dla ofiar przestępstw na terenie powiatu.

Prokuratura Rejonowa w Parczewie obejmuje swoim zasięgiem obszar 1320 km² zamieszkiwany przez 51,5 tys. osób. Zakresem terytorialnym prokuratura obejmuje miasto Parczew oraz gminy: Parczew, Siemień, Milanów, Jabłoń, Wisznice, Sławatycze, Sosnówkę i Hannę. Wskazać należy również, że na terenie działania prokuratury znajduje się przejście graniczne w Sławatyczach oraz kompleksy wypoczynkowo-rekreacyjne.

W tym miejscu podkreślić należy dobrą współpracę władz samorządowych z organami wymiaru sprawiedliwości, których siedziba znajduje się w Parczewie. Wyrazem dobrych stosunków było nieodpłatne przekazanie w trwałą zarząd prokuraturze w Parczewie nieruchomości o powierzchni 228,3 m² wraz z budynkiem garażowym o powierzchni 13 m². Budynek instytucji został w 2004 r. zmodernizowany i gruntownie odremontowany na mocy decyzji starosty podjętej rok wcześniej.

Srodowisko lokalne podnosi argument, że likwidacji Prokuratury Rejonowej w Parczewie utrudni funkcjonowanie organów ścigania na terenie powiatu i doprowadzi do zmniejszenia bezpieczeństwa jego mieszkańców. W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę zdecydowany sprzeciw społeczności lokalnej i rozważy możliwość odstąpienia od planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Parczewie?

Z wyrazami szacunku

Posel Joanna Mucha

Lublin, dnia 21 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21867)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. wydane zostało rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z nich będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Mając na uwadze statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem (lamiwudyną) będą leczeni wszyscy chorzy włączeni obecnie do leczenia oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Zdaniem organizacji działających na rzecz osób chorych na WZW typu B leczenie lamiwudyną nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczne, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii zaprzestano stosowania tego leku.

Lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

W opiniach ekspertów pojawia się pogląd, że podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej kolejności nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir). Podkreśla się również, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby

słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od początku terapii najskuteczniejszych, nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest budzącym wątpliwości procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznego przejścia na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie można zatem mówić o zapewnieniu optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Ekspersi są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby. W takiej sytuacji prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem stanie się nieskuteczna.

Bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź na przedstawione poniżej pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia do grupy pacjentów chorych HBeAg+, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir)?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyną w pierwszej kolejności leczenia mimo wprowadzonych zaleceń EMA (Europejska Agencja Leków) dotyczących zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21868)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku możliwości rejestracji
w Polsce pojazdów samochodowych
z kierownicą po prawej stronie**

Szanowny Panie Ministrze! Tysiące Polaków, którzy zdecydowali się na emigrację zarobkową do Wielkiej Brytanii i Irlandii, po wejściu Polski do Unii Europejskiej zakupiły samochody w kraju swojego obecnego pobytu. Stanowi on dzisiaj znaczny składnik ich majątku, na który zapracowali poza granicami kraju. Jednak Ci, którzy myślą o powrocie do Polski na stałe, obawiają się poważnych trudności podczas rejestracji tych samochodów we właściwych według miejsca stałego zamieszkania starostwach. Odmawiają one dopuszczenia do ruchu takich pojazdów, powołując się na rozporządzenia i wykładnię prawa w tym zakresie przygotowaną przez Ministerstwo Infrastruktury.

Polska jest jednym z nielicznych krajów członkowskich, w których rejestracja takich samochodów jest niemożliwa. Organy administracji w państwach starej Unii nie czynią przeszkód, jeśli auto z kierownicą po prawej stronie spełnia odpowiednie warunki techniczne i zostanie poddane drobnym przeróbkom dostosowującym je do ruchu prawostronnego (bez konieczności przekładania kierownicy).

Według docierających do mnie informacji wynika, że komenda główna na wniosek ministra infrastruktury wydała swego czasu opinię, z której wynika, że pojazdy RHD stanowią duże zagrożenie na polskich drogach. Rodzi się pytanie, czy są na to statystyki, bowiem z dostępnych materiałów nie wynika, w ilu wypadkach sprawcami lub poszkodowanymi były tego typu pojazdy. Rozumiem, że to pogorszenie bezpieczeństwa poprzez umieszczenie kierownicy po prawej stronie w ruchu prawostronnym, jaki obowiązuje w Polsce, wiąże się z manewrami wyprzedzania, omijania czy wymijania. Jednak istnieją możliwości zastosowania w tych pojazdach systemów, np. Krugozor, które eliminują ten problem. Najwyraźniej ministerstwo nie zamierza zmienić decyzji w tym zakresie.

Jednak, wiedząc, że w wielu krajach Unii Europejskiej jeżdżą takie samochody na tablicach miejscowych, rodzi się pytanie, czy implementacja dyrektyw pozwalających rejestrować samochody z kierownicą po prawej stronie w Polsce została przeprowadzona prawidłowo.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo ma rozeznanie, ilu naszych rodaków wróciło dotychczas do Polski z zakupionymi samochodami z kierownicą po prawej stronie?

2. Ile takich samochodów jest obecnie w Polsce?

3. Dlaczego rząd nie chce pomóc tej grupie Polaków?

4. Na jakich zasadach zarejestrowane są pojazdy z kierownicą po prawej stronie jeżdżące na polskich numerach rejestracyjnych?

5. Czy ministerstwo nie zamierza jednak dostosować polskich przepisów do dyrektyw 77/649/EWG oraz 70/311/EWG, z późn. zm., tak aby można było te pojazdy rejestrować w Polsce?

6. W ilu i których krajach Unii Europejskiej istnieje możliwość rejestracji samochodów z kierownicą po prawej stronie, a w ilu i w których jest to niemożliwe?

7. Czy według Pana implementacja dyrektyw unijnych została przeprowadzona prawidłowo w świetle wyroków polskich sądów?

8. Jaki udział w wypadkach w latach 2007–2010 stanowiły samochody z kierownicą z prawej strony?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21869)

do ministra finansów

**w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie
o grach hazardowych w zakresie dotyczącym
prowadzenia loterii fantowych**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540) nakłada obowiązek uzyskania pozwolenia na prowadzenie loterii fantowej. Wniosek o udzielenie takiego pozwolenia na prowadzenie loterii fantowej, w której wartość puli nie przekracza wysokości kwoty bazowej (3271,39 zł na 2010 r.), poza wymaganymi 12 załącznikami, nakłada na wnioskodawcę obowiązek uiszczenia opłaty w wysokości 50% kwoty bazowej (1630,70 zł na 2010 r.). Oprócz ww. opłaty organizatorzy loterii zobowiązani są uiszczyć 10-procentowy podatek dochodowy od wpływów uzyskanych ze sprzedaży losów. Ponadto osoby pełniące funkcje nadzorowania loterii muszą posiadać świadectwo zawodowe, którego koszty uzyskania wynoszą ok. 1500 zł, a które jest aktualne przez 5 lat. Łącznie koszty zorganizowania małej loterii wynoszą ok. 3,5 tys. zł, a w przypadku wynajęcia osoby nadzorującej – ok. 2,5 tys. zł. Przy założeniu, że los nie jest droższy niż 5 zł, tylko na pokrycie ustawowych kosztów należałoby sprzedać od 500 do 700 losów.

Organizacje pozarządowe, przedszkola i szkoły z małych miasteczek i wsi, gdzie liczba mieszkańców nie przekracza 1500 osób, organizowały loterie fantowe, na których losami często były prace wykonane przez dzieci na lekcjach plastyki. Uzyskiwany w ten sposób dochód, najczęściej nieprzekraczający kwoty 1000 zł, umożliwiał realizację celów statutowych, organizowanie jednorazowych akcji wspierających, zdobycie funduszy na pokrycie wkładu własnego wymaganego w trakcie realizacji projektów unijnych. Niejednokrotnie loterie te dostarczały niewielkich kwot potrzebnych do funkcjonowania stowarzyszeń, opłacenia bieżących rachunków, kosztów korespondencji, zorganizowania wieczoru wigilijnego czy Dnia Dziecka.

Panie Ministrze, czy nie należałoby wnikliwie przeanalizować tej części przedmiotowej ustawy, która dotyczy małych loterii fantowych, podsumować zysków oraz strat i dokonać takich zmian, które stworzą bardziej przyjazne warunki dla powstawania nowych inicjatyw społecznych i nie będą utrudniać organizacjom pozarządowym, szczególnie tym z małych miejscowości, aktywnego działania na rzecz swojego środowiska?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Piotr Tomański
i Renata Butryn

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21870)

do ministra infrastruktury

**w sprawie interpretacji zapisów ustawy
o gospodarce nieruchomościami**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuję, że w ramach spotkań z wyborcami zostałem poproszony przez mieszkańców zamieszkujących w budynku wielorodzinnym w Oświęcimiu o pomoc w wyjaśnieniu ich wątpliwości.

Mieszkańcy budynku wielorodzinnego wykupili mieszkania i stali się ich właścicielami. Natomiast grunt, na którym położona jest nieruchomość, oddany jest w użytkowanie wieczyste. Część osób zamieszkujących budynek, tj. mieszkańcy jednej części ze wspólną klatką schodową, jest zainteresowana zamianą użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej na formę własności. Przeszkodą jest fakt, że nie wszyscy mieszkańcy zamieszkujący resztę budynku chcą wyrazić taką wolę.

W związku z tym proszę o udzielenie informacji: Czy istnieje możliwość wystąpienia tylko części zainteresowanych zamianą z użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej na własność, tzn. czy jeden właściciel lub grupa właścicieli zamieszkujących w budynku wielorodzinnym może wszcząć procedurę zmiany takiej formy własności?

Z poważaniem

Poseł Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 19 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21871)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zmiany ustawy o sporcie oraz jej
rozporządzeń wykonawczych, dotyczących
w szczególności instruktorów szkolących
i egzaminujących żeglarzy ubiegających się
o uzyskanie patentów upoważniających
do prowadzenia jachtów żaglowych
po jeziorach, rzekach i morzach**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuję, że w ramach mojej działalności poselskiej skierowany został wniosek w sprawie zmian w ustawie o sporcie (art. 67). Po wejściu w życie tej ustawy i wprowadzonych tą ustawą zmianach w dotychczasowych przepisach dotyczących szkolenia i egzaminowania na uprawnienia do prowadzenia jachtów żaglowych i motorowych nastąpiła, zdaniem środowisk żeglarskich, dezorganizacja, także informacyjna. Zmiana ustawy, zgodnie z opinią Departamentu Prawnego

MSiT, na którą powołują się przedstawiciele PZZ, spowodowała utratę przez wiele tysięcy instruktorów nabytych uprawnień do szkoleń żeglarskich.

Zbliża się sezon żeglarski i zdaniem przedstawicieli Polskiego Związku Żeglarskiego powinno się rozpocząć szkolenia tysięcy adeptów chcących uzyskać uprawnienia do prowadzenia jachtów i nadać im te uprawnienia. Powinni to być ludzie, którzy posiadają wymagane kwalifikacje i doświadczenie, a takie wymagania spełniają właśnie instruktorzy właściwych związków sportowych, min. PZZ i PZMWiNW.

W związku z rozpoczętym w lutym sezonem szkoleń na stopnie żeglarskie oraz zapisami w ustawie o sporcie (art. 67) proszę o udzielenie informacji:

1. Jakie zasady będą obowiązywały w uprawianiu żeglarstwa w 2011 r., szczególnie w żeglarskim szkoleniu i uzyskiwaniu uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych?

2. Kto może uzyskiwać uprawnienia do szkolenia nowych kadr instruktorskich dla żeglarstwa i jaki udział w tym procesie będą miały związki sportowe, w tym przypadku np. PZZ?

3. Czy przygotowany projekt rozporządzenia ministra sportu i turystyki w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie będzie obowiązywał już po sezonie żeglarskim 2011, aby nie wprowadzać zmian w trakcie sezonu żeglarskiego?

Z poważaniem

Poseł Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 19 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21872)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia z podatku VAT
usług konserwatorskich w zakresie
malarstwa
i rzeźby polichromowanej**

Środowiska konserwatorskie w Polsce zgłaszają do mnie problemy związane ze zwolnieniem z podatku VAT usług konserwatorskich w zakresie malarstwa i rzeźby polichromowanej. Środowiska te z dużym niepokojem przyjęły nowelizację ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r. Wspomniana nowelizacja – w ich opinii – nie przyniosła jednoznacznej odpowiedzi na to, czy prace konserwatorskie w tym zakresie są w dalszym ciągu zwolnione z podatku od towarów i usług.

Do końca 2010 r. konserwatorzy zabytków korzystali ze zwolnienia od niniejszego podatku na podstawie załącznika nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. 2004, Nr 54, poz. 533, ze zm.), który stanowił, że usługi związane z kulturą są zwolnione z

podatku VAT. Załącznik nr 4 z wykazem usług zwolnionych z VAT został uchylony, ale część z przepisów znalazła się w tekście obecnie obowiązującej ustawy. Konserwatorzy przy wykonywaniu swoich obowiązków powołują się więc na art. 43 ust. 1 pkt 33b ustawy o podatku od towarów i usług: „Zwalnia się od podatku (...) usługi kulturalne świadczone przez (...) indywidualnych twórców i artystów wykonawców, w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagradzane w formie honorariów, w tym za przekazanie lub udzielenie licencji do praw autorskich lub praw do artystycznego wykonania utworów”. Jednak jak twierdzą, art. 43 ust. 1 pkt 33b jest różnie interpretowany i nie ma jednoznacznej wykładni. Poszukują więc pogłębionych odpowiedzi w innych ustawach oraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Konserwatorzy argumentują, że świadczą usługi o charakterze kulturalnym, więc przysługują im prawa autorskie do wykonanych utworów w postaci dzieł plastycznych (konserwatorskich) oraz autorskich dokumentacji prac konserwatorskich. Dzieła konserwatorskie przez nich tworzone są dziełami oryginalnymi i indywidualnymi, spełniają więc przesłanki do uznania ich za utwory. Zdaniem konserwatorów charakteru autorskiego można odmówić jedynie prostym czynnościom polegającym na czyszczeniu lub zabezpieczeniu przedmiotu, ale każde uzupełnienie go o nowy odtworzony element przesądza o tym, że rezultat tej działalności ma charakter dzieła indywidualnego, podlegającego ochronie z mocy prawa autorskiego.

Zasadniczą przesłanką – w ich opinii – przesądzającą o zastosowaniu w tym przypadku przepisów o prawie autorskim jest oryginalność i indywidualność rozwiązania konserwatorskiego, a nie to, na jakiej podstawie podjęto stosowne prace (umowa zlecenie, umowa o pracę czy umowa o dzieło). Ponadto biorąc pod uwagę art. 1 ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych „przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (...). W szczególności przedmiotem prawa autorskiego są utwory (...) plastyczne”.

Brak jednoznacznej wykładni w tym zakresie powoduje, że środowisko konserwatorskie nie może właściwie realizować swoich zadań. Wiele z prowadzonych prac jest działaniami wieloletnimi i umowy na ich wykonanie były zawierane podczas obowiązywania starej ustawy. Głównym inwestorem prac jest Kościół, który nie jest płatnikiem VAT, i przy większych inwestycjach z trudem gromadzi środki finansowe na udział własny i nie jest w stanie ponieść dodatkowych niebagatelnych kosztów na VAT. Prace konserwatorskie chronią nasze dziedzictwo narodowe. Zabytkami będącymi świadectwem tego dziedzictwa są często właśnie kościoły, które nie dysponują środkami własnymi w takiej wielkości, aby ochronić to nasze dziedzictwo.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy usługi konserwatorskie w zakresie malarstwa i rzeźby polichromowanej są zwolnione z podatku VAT?

2. Czy wspomniany art. 43 ust. 1 pkt 33b jest właściwy do uznania prawa zwolnienia z podatku VAT ww. usług konserwatorskich?

3. Jakiej jest opinia Pana Ministra o poruszanych zagadnieniach?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21873)

do ministra finansów

w sprawie rozporządzenia zaliczającego do pojęcia długu publicznego zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-privatnym

Panie Ministrze! Od kilku tygodni środowiska samorządowe zwracają uwagę polityków i opinii publicznej na obowiązujące od początku bieżącego roku rozporządzenie ministra finansów, które poszerza definicję długu publicznego o zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-privatnym. Samorządowcy podkreślają rolę tego rodzaju współpracy gmin z biznesem w tworzeniu szeroko pojętej gminnej infrastruktury. Wyrażają przy tym obawy, że powyższe rozporządzenie ministerstwa w wielkim stopniu ograniczy stosowanie tego narzędzia. Domagają się w związku z tym zmiany powyższej decyzji resortu.

W związku z powyższym pragnę uzyskać informację: Jakiej jest zdanie Ministerstwa Finansów odnośnie do negatywnej opinii samorządowców na temat poszerzenia definicji długu publicznego o zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-privatnym?

Poseł Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21874)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B

Szanowna Pani Minister! W dniu 18 lutego br. wydane zostało rozporządzenie w sprawie nowego

programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną, będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%.

Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: Jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

Zgodnie z opinią ekspertów, podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir). Ekspertki podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie

przejsć na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg-, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast z niezrozumiałych względów dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę.

Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych, i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie. Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przeniesienie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Ekspertcy są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna. W związku z powyższym pragnę skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji, zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

liwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21875)

do ministra zdrowia

w sprawie leczenia fenyloketonurii

Szanowna Pani Minister! Fenyloketonuria (PKU) jest rzadką chorobą genetyczną, uwarunkowaną niedoborem enzymu uniemożliwiającym przemianę fenyloalaniny w tyrozynę. W przypadku braku leczenia choroba prowadzi do nieodwracalnych zmian w mózgu, znacznego stopnia upośledzenia rozwoju umysłowego i motorycznego.

W projekcie ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych w art. 15 ust. 1 znajduje się koncepcja stworzenia wspólnych grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, w ramach których zostaną wyznaczone limity refundacyjne. W ust. 5 pkt 1 przywołanego artykułu definiuje się podstawę limitu refundacyjnego na poziomie najniższego kosztu 30-dniowego stosowania według cen hurtowych.

Zapis ten wzbudza protesty osób chorych na fenyloketonurię i ich rodzin. Ich zdaniem, zapisy w ustawie spowodują, iż refundowane będą tylko najtańsze preparaty starej generacji, a tym samym zostanie zamknięta droga zakupu preparatów nowoczesnych i lepszych. Taki zapis jest nie do przyjęcia dla osób, które są zmuszone prowadzić dietę eliminacyjną przez całe życie. Dieta jest koniecznością terapii, gdyż nie ma innej możliwości leczenia tej choroby.

Powrót do najstarszych metod leczenia PKU może w dramatyczny sposób pogorszyć standard i tak bardzo trudnego życia chorych na PKU. Dla chorych, a w szczególności dzieci, akceptacja smaku preparatu jest bardzo trudna, dlatego też często preparaty są zmieniane, gdy trzeba uwzględnić potrzeby pacjentów. Często występują wymioty i nietolerancja preparatu. Mając szeroki wybór preparatów, można dobrać odpowiedni preparat dla każdego chorego, w dostosowaniu do potrzeb różnych grup wiekowych. Zabranie

tej możliwości spowoduje brak możliwości leczenia chorych z powodów ekonomicznych, a tym samym zniweczenie efektów prowadzenia diety, co może doprowadzić do nieodwracalnych zmian w mózgu.

Z punktu widzenia chorych na PKU, ich sytuacja w Polsce jest bardzo trudna, Polska jako jeden z niewielu krajów nie ma refundacji na żywność PKU. Koszt specjalnych produktów PKU, tj. chleba, pasztetów, makaronów, ryżu, kleików i innych niezbędnych produktów, wynosi ok. 1500 zł miesięcznie. Wprowadzenie limitów refundacyjnych spowoduje w wielu przypadkach zaniechanie leczenia ze względów czysto finansowych.

Większość matek mających chore dziecko na PKU nie ma możliwości powrotu do pracy lub jej podjęcia ze względu na to, że dzieci nie są przyjmowane do publicznych żłobków i przedszkoli, ze względu na to, że nie ma możliwości przynoszenia własnego jedzenia. Tym samym, mając chore dziecko, sytuacja finansowa rodziny poprzez brak możliwości zarobkowania przez jedno z rodziców i tak jest bardzo ciężka.

Wprowadzenie limitów może stać się zaprzeczaniem polityki Ministra Zdrowia, które miały polepszyć stan zdrowia i poziom życia chorych z fenylketonurią. Wejście w życie proponowanych przepisów sprawi, iż Polska będzie znacząco opóźniona, jeśli chodzi o stosowanie nowoczesnych metod leczenia chorych z fenylketonurią. Stąd też pragnę skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie przesłanki spowodowały wprowadzenie do projektu ustawy wspomnianych powyżej ograniczeń w refundacji leczenia fenylketonurii?

2. Jak, w opinii Pani Minister, powinien wyglądać w Polsce skuteczny system leczenia fenylketonurii?

3. Czy Pani Minister rozważa propozycję takiej zmiany zapisów ustawowych, które przyczynią się do zwiększenia skuteczności terapii dla osób chorych na fenylketonurię?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21876)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wprowadzania w błąd opinii publicznej przez ministra obrony narodowej w kwestii gotowości bojowej samolotów F-16

Szanowny Panie Premierze! Minister obrony narodowej Bogdan Klich w wywiadzie udzielonym 25 marca rozgłośni radiowej RMF FM stwierdził: więk-

szość polskich F-16 mogłaby włączyć się w operację libijską, są combat ready. W świetle odpowiedzi na zapytanie poselskie nr 8318 jest to nieprawda. Odpowiadający mi w imieniu MON wiceminister Czesław Piątas napisał: Samoloty F-16 będą posiadały pełne możliwości bojowe w zakresie obrony indywidualnej z chwilą zaimplementowania ostatecznej wersji oprogramowania systemu AIDEWS wraz z certyfikowaną bazą danych zagrożeń, co zgodnie z deklaracjami strony amerykańskiej nastąpi w maju 2013 r. Od tego momentu samoloty F-16 będą posiadały zdolność wykonywania zadań w potencjalnych rejonach operacji w warunkach zagrożenia oraz będą spełniały wymagania określone dla statków powietrznych wydzielanych do Sił Wysokiej Gotowości NATO. Przy całym moim krytycyzmie wobec pana Klicha odrzucam przypuszczenie, że nie wie on o tym, że nasze F-16 nie posiadają jeszcze pełnych zdolności bojowych, koniecznych m.in. do udziału w operacji NATO nad Libią. Żenująca nieudolność tego kłamstwa świadczy zatem albo o zadufaniu i poczuciu całkowitej bezkarności ministra, który sądzi, że zdemaskowanie jego kłamstw niczym mu politycznie nie zaszkodzi, albo też o jego pogardzie wobec obywateli, których uznaje za niezdolnych do zdemaskowania jego kłamstwa.

Panie Premierze, uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Czy wypowiedanie przez Bogdana Klicha łatwych do zdemaskowania i nieudolnych kłamstw narusza, czy też nie, kryteria kompetencyjne, które stawia Pan przed członkami swego gabinetu?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21877)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Opatowiec w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Opatowiec w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi dzia-

łań zabezpieczających na przyszłość gm. Opatowiec przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Opatowcu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Opatowiec na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Opatowiec dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21878)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oleśnica w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oleśnica w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Oleśnica przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów desz-

czu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Oleśnicy, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskuje do rządu gmina Oleśnica na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskuje dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Oleśnica dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21879)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Tarłów w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Tarłów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań

zabezpieczających na przyszłość gm. Tarłów przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Tarłowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskuje do rządu gmina Tarłów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskuje dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Tarłów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21880)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Wiślica
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wiślica w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Wiślica przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów desz-

czu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Wiślicy, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Wiślica na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Wiślica dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21881)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Wilczyce
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wilczyce w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań

zabezpieczających na przyszłość gm. Wilczyce przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Wilczycach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Wilczyce na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Wilczyce dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21882)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wąchock w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wąchock w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Wąchock przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów desz-

czu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Wąchocku, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Wąchock na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Wąchock dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21883)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sobków w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sobków w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności pod-

jęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Sobków przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Sobkowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Sobków na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaka pomoc od rządu otrzyma gmina Sobków dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21884)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Górno
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Górno w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Górno przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Górnie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Górno na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaka pomoc od rządu otrzyma gmina Górno dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodzią?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21885)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Słupia
Jędrzejowska w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzie-

lonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Słupia Jędrzejowska w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Słupia Jędrzejowska przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Słupi Jędrzejowskiej, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wniosowała do rządu gmina Słupia Jędrzejowska na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wniosowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Słupia Jędrzejowska dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21886)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Pińczów w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Pińczów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Pińczów przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć

gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Pińczowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wniosowała do rządu gmina Pińczów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wniosowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Pińczów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21887)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Pacanów
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o

przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Pacanów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Pacanów przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorzady. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorzady tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Pacanowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wniosowała do rządu gmina Pacanów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wniosowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Pacanów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21888)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Skalbmierz
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Skalbmierz w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Skalbmierz przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed po-

wodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Skalbmierzu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Skalbmierz na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Skalbmierz dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21889)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Osiek
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210,

poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Osiek w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Osiek przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Osieku, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Osiek na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Osiek dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21890)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Ożarów w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Ożarów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Ożarów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki

ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Ożarowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Ożarów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Ożarów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodzią?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21891)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Obrazów w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Obrazów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Obrazów przed kolejnymi powodzią.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterydzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzi, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Obrazowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Obrazów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Obrazów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21892)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oksa w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Oksa w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Oksa przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Oksie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Oksa na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Oksa dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21893)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom
gm. Nowy Korczyn w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Nowy Korczyn w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Nowy Korczyn przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów popowodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Nowym Korczynie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Nowy Korczyn na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Nowy Korczyn dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21894)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Klimontów
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Klimontów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Klimontów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Po-

wódz poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy, co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Klimontowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Klimontów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Klimontów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodzią?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21895)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Mirzec w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Mirzec w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Mirzec przed kolejnymi powodzią.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodzią. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Mircu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Mirzec na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Mirzec dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21896)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Łoniów
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Łoniów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Łoniów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Po-

wódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Łoniów, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Łoniów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Łoniów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21897)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Kazimierza
Wielka w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Kazimierza Wielka w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Kazimierza Wielka przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują pocucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Kazimierzy Wielkiej, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Kazimierza Wielka na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Kazimierza Wielka dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21898)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Michałów
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Michałów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Michałów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Michałowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Michałów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Michałów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21899)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Dwikozy w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Dwikozy w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Dwikozy przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Dwikozach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Dwikozy na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Dwikozy dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21900)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Działoszyce w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Działoszyce w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Działoszyce przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliży się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Działoszycach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Działoszyce na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Działoszyce dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21901)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Brody
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Brody w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Brody przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują pocucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów popowodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Brodach, w tym ile rodzin uznano za uszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Brody na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Brody dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21902)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Chęciny
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Chęciny w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Chęciny przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Chęcinach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Chęciny na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Chęciny dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21903)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bieliny w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 roku o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bieliny w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Bieliny przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Bielinach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Bieliny na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Bieliny dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21904)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Bejsce
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bejsce w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Bejsce przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybko rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Bejskach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Bejsce na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Bejsce dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21905)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Solec-Zdrój
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Solec-Zdrój w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Solec-Zdrój przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują pocucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Solcu-Zdroju, w tym ile rodzin uznano za poszkodowanych i wymagających pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Solec-Zdrój na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Solec-Zdrój dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21906)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm.
Starachowice w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Starachowice w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Starachowice przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Starachowicach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Starachowice na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Starachowice dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21907)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sandomierz w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sandomierz w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Sandomierz przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Sandomierzu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Sandomierz na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie Sandomierz na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy Sandomierz przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21908)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sitkówka-Nowiny w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Sitkówka-Nowiny w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Sitkówka-Nowiny przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Po-

wódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w gm. Sitkówka-Nowiny, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Sitkówka-Nowiny na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc może jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Sitkówka-Nowiny dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21909)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Samborzec
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Samborzec w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Samborzec przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów popowodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Samborcu, w tym ile rodzin uznano za uszkodzone i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Samborzec na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Samborzec dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21910)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Piekoszów
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Piekoszów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Piekoszów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Po-

wódz poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Piekoszowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Piekoszów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc może jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Piekoszów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21911)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Morawica w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Morawica w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Morawica przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiał czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Morawicy, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Morawica na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Morawica dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21912)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Łubnice w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Łubnice w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Łubnice przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Skutki ubiegłorocznego kataklizmu w naszym województwie są odczuwalne do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiek-

tach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Łubnicach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Łubnice na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie Łubnice na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy Łubnice przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21913)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Zawichost
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Zawichost w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Zawichost przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udutki potrzebują pocucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów popowodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Zawichoście, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Zawichost na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzymała gmina Zawichost dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21914)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Połaniec
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Połaniec w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Połaniec przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze,

obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Połancu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Połaniec na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc może jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Połaniec dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21915)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wodzisław w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Wodzisław w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Wodzisław przed kolejnymi powodziami.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na usunięcie których ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Wodzisławiu, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Wodzisław na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Wodzisław dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21916)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bogoria w woj. świętokrzyskim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Bogoria w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Bogoria przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Po-

wódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udreki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Bogorii, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Bogoria na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Bogoria dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21917)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom gm. Kije
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Marszałku! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Kije w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Kije przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne skutki ubiegłorocznego kataklizmu. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziąmi. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach popowodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłym latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Kijach, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Kije na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Kije dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziąmi?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21918)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w usunięciu zniszczeń
popowodziowych udzielonej przez rząd
samorządowi i mieszkańcom
gm. Suchedniów w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat dotychczas udzielonej przez rząd samorządowi i mieszkańcom gm. Suchedniów w woj. świętokrzyskim pomocy w usunięciu zniszczeń popowodziowych oraz o konieczności podjęcia wspólnie z władzami samorządowymi działań zabezpieczających na przyszłość gm. Suchedniów przed kolejnymi powodziąmi.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiały czterdzieści dwie gminy świętokrzyskie położone na terenach dwunastu powiatów. Do dziś w naszym województwie są odczuwalne ubiegłoroczne skutki kataklizmu. Po-

wódz poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze, obiektach użyteczności publicznej oraz w prywatnych zabudowaniach i gospodarstwach. Do dziś wiele rodzin mieszka w mieszkaniach zastępczych udostępnionych przez samorządy. Rodziny po miesiącach udręki potrzebują poczucia bezpieczeństwa. Niestety, dopóki zniszczenia nie zostaną usunięte i nie będą odbudowane ich gospodarstwa, ich byt jest niepewny, gdyż nie mogą się usamodzielnąć.

Zarówno dla nich, jak i samorządów potrzebna jest rządowa pomoc. Ważne jest szybkie rozwiązanie problemów bieżących, jednak kiedy co kilka lat występują powodzie, a w ich efekcie powstają kolejne zniszczenia, na których usunięcie ogromne wydatki ponoszą mieszkańcy i samorządy tych gmin oraz całe nasze społeczeństwo, konieczne jest podjęcie działań, które zabezpieczą te gminy na przyszłość przed powodziami. Kosztów realizacji tych przedsięwzięć gminy nie są w stanie same udźwignąć. I w tym zakresie również nieodzowna jest pomoc rządu.

Od tempa usunięcia zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Zbliża się lipiec, czas największych w Polsce opadów deszczu. Przed tym okresem na terenach powodziowych muszą być wykonane prace związane z odbudową i zabezpieczeniem terenów powodziowych. Rodziny dotknięte powodzią w ubiegłych latach obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest, aby pomoc była im udzielona możliwie jak najszybciej i jak najszybciej zostały przekazywane pieniądze potrzebującym.

Wciąż do mojego biura poselskiego docierają sygnały o wydłużających się pracach przy usuwaniu zniszczeń. Najczęstszym powodem niezakończenia prac jest brak środków finansowych.

Wobec opisanej powyżej sytuacji proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę ogółem oszacowano straty powodziowe w Suchedniowie, w tym ile rodzin uznano za poszkodowane i wymagające pomocy i na jaką wartość ich szkody zostały oszacowane?

2. O jaką kwotę wnioskowała do rządu gmina Suchedniów na odbudowę zniszczeń popowodziowych, a o jaką kwotę wnioskowała dla rodzin potrzebujących pomocy?

3. W jakiej kwocie dotychczas rząd udzielił pomocy gminie na usuwanie skutków powodzi, na odbudowę infrastruktury i pomoc mieszkańcom?

4. Czy i na jaką pomoc mogą jeszcze w bieżącym roku liczyć gmina i jej mieszkańcy?

5. Jaką pomoc od rządu otrzyma gmina Suchedniów dla skutecznego zabezpieczenia mieszkańców gminy przed kolejnymi powodziami?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21919)

do ministra obrony narodowej

w sprawie sytuacji wojskowych emerytów i rencistów

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko emerytów i rencistów wojskowych ma poczucie zapomnienia i marginalizacji. Ich warunki socjalno-bytowe pogarszają się z upływem czasu. Jako powód takiej sytuacji zainteresowani wskazują przepisy regulujące zasady waloryzowania emerytur wojskowych. Przepisy te nie gwarantują zachowania stabilnej wartości ekonomicznej otrzymywanych świadczeń. Brak jest w nich mechanizmu umożliwiającego przystosowanie wartości świadczeń emerytalnych do wzrostu kosztów utrzymania. Możliwości zatrudnienia emerytów służb mundurowych nawet o wysokich kwalifikacjach są minimalne. Wysokość emerytur i rent zależy od: wysługi lat, stopnia wojskowego, stanowiska służbowego i co najważniejsze, od roku przejścia na emeryturę. Istnieją duże różnice w wypłacanych emeryturach wśród tych samych grup i stopni wojskowych. Brak waloryzacji płacowej doprowadził do olbrzymich różnic. Wojskowe biura emerytalne są nieugięte w swojej nieomyślności, zaś emerytowani żołnierze na miarę swoich sił walczą z determinacją o należne im emerytury. Wojskowi, którzy przeszli na świadczenia emerytalno-rentowe przed 1 stycznia 1999 r., czyli przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o rentach i emeryturach z FUS, wbrew intencjom i wyraźnym zapisom tej ustawy, zostali objęci nowym systemem waloryzacji słusznie nabytych rent i emerytur. Zmiana polegała na przejściu z płacowego systemu waloryzowania świadczeń na system inflacyjny (wg wskaźnika inflacji w Polsce). Najważniejszym problemem środowiska emerytów i rencistów wojskowych oraz członków ich rodzin jest polityczna decyzja sprzed lat, która pozbawiła emerytów i rencistów służb mundurowych tzw. waloryzacji płacowej. Ustawa sejmowa z 1993 r. o zapatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin obniżyła poziom emerytur ze 100% do 75% w stosunku do uposażeń kadry czynnej.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy Pan Minister zamierza podjąć kroki, które będą uwzględniały słuszne postulaty wojskowych emerytów i rencistów?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21920)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie kryteriów oceny oraz standardów etycznych w pracy naukowej i dydaktycznej nauczycieli akademickich

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi postulatami, które wpływają do mojego biura poselskiego w związku z procedurami oceny pracy naukowej i dydaktycznej nauczycieli akademickich, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są prace nad rozporządzeniami, które zawierają kryteria oceny naukowej dla poszczególnych dziedzin nauki?

2. Czy w odniesieniu do kwestii etycznych ministerstwo rozważa przygotowanie uniwersalnego (ramowego) kodeksu dobrych praktyk, który wyznaczałby standardy postępowania, np. w przypadku konfliktu interesów lub łamania praw autorskich?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Kozłowska-Rajewicz
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21921)

do ministra finansów

w sprawie konieczności uregulowania stawek podatku VAT na produkty rolne

Panie Ministrze! W obecnym systemie podatkowym od rolników pobierany jest VAT wysokości 5% na produkty rolne. Przy sprzedaży niektórych produktów (np. owies, słoma, siano) obowiązuje stawka 8% i jest to uzasadnione tym, że produkty te zostały zakwalifikowane jako surowce energetyczne. Jednak nie wszystkie te produkty mają przeznaczenie tylko energetyczne: np. słoma może służyć jako podściółka do uprawy pieczarek, zaś owies jako pasza dla koni. Wydaje się, że sprawiedliwym wyjściem z tej sytuacji byłoby rozróżnienie stawek VAT-u w zależności od celu i wprowadzenie oświadczeń, w jakim celu przedmiotowe produkty są kupowane.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie jest stanowisko Pana Ministra względem przedstawionych argumentów?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21922)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie podstawowych urządzeń melioracyjnych będących własnością Skarbu Państwa

W ostatnich miesiącach organizowane są liczne spotkania mieszkańców z samorządowcami w związku z zagrożeniami powodziowymi. Utrzymujący się wysoki poziom wody w strugach i kanałach oraz niska retencja gruntu powodują zalewanie gospodarstw rolnych oraz zabudowań mieszkalnych. Zdaniem samorządowców, jednym z głównych powodów takiej sytuacji są wieloletnie zaniedbania w zakresie konserwacji rowów melioracyjnych i urządzeń hydrotechnicznych oraz zły stan infrastruktury przeciwpowodziowej.

Analiza powtarzającego się zjawiska wskazuje, że wielu strat można by uniknąć, gdyby przy odpowiednio prowadzonej konserwacji prawidłowo funkcjonowały urządzenia melioracyjne na zagrożonych terenach. Utrzymanie kanałów i wałów przeciwpowodziowych należy do państwa i jest zadaniem zleconym samorządowi wojewódzkiemu. Interwencje rolników i samorządowców skierowane do samorządu województwa spotykają się z odpowiedzią, że przyznawane fundusze z budżetu państwa wystarczają na wykonanie niewielkiej ilości prac. Zbyt niskie środki w stosunku do potrzeb nie wystarczają na realizację ustawowych zadań.

Ponad 65% ze skontrolowanych przez NIK w latach 2007–2009 urządzeń służących melioracji nie spełniało wymagań. Niektóre z nich nie były konserwowane od 20, a nawet 30 lat, o czym świadczyły m.in. rosnące w nich dorodne drzewa. Najgorzej sytuacja przedstawiała się tam, gdzie o rowy i przepusty powinni dbać właściciele gruntów.

Według obowiązujących w Polsce przepisów, obowiązek dbania o stan urządzeń melioracyjnych spoczywa na właścicielach gruntów, którzy mogą się zrzeczać w spółki wodne. Problemy jednak w działalności spółek wynikają głównie z braku pieniędzy, gdyż składki członkowskie nie wystarczają na realizację bieżących zadań, od kilku lat nie są podnoszone, ponadto ściągalność składek od niepłacących właścicieli gruntów wynosi od kilkunastu do kilkudziesięciu procent. Nie korzysta się z narzędzi prawnych, aby zobowiązać właścicieli gruntów albo do płacenia na rzecz spółki wodnej, albo do samodzielnego czyszczenia rowów. Największe straty powodziowe powstają na ciekach rolnych i stanowią ok. 82%.

Obowiązek oczyszczania urządzeń melioracyjnych ciąży wprawdzie na właścicielach gruntów, na których one występują, jednak nadzór nad wypełnianiem tego obowiązku należy do starostów. Starostowie, jak wynika z raportów NIK, często nie wykazywali zainteresowania ich utrzymaniem i

konserwacją. Nie wydawali także decyzji zobowiązujących właścicieli do utrzymywania urządzeń melioracji wodnej.

Według kontrolerów NIK, niepokojące jest to, że zaniechania z lat poprzednich ciągle się nawarstwiają i są już tak duże, że część urzędników nie podejmuje żadnych działań, bo nie potrafi poradzić sobie z problemem. Zdarzało się, że starostwa nie posiadały nawet aktualnych danych dotyczących stanu technicznego tych urządzeń na ich terenie.

Pożądane są natychmiastowe działania starostów upowszechniające wśród właścicieli gruntów wiedzę o obowiązku konserwacji urządzeń melioracyjnych, gdyż nieoczyszczanie rowów, przepustów i studzienek grozi kolejnymi podtopieniami i powodzią.

Melioracje wodne podstawowe stanowią własność Skarbu Państwa i powinny być wykonywane, konserwowane i remontowane na jego koszt. Dlatego warunkiem do polepszenia obecnej sytuacji powinno być uporządkowanie i doprowadzenie do należytego stanu podstawowych urządzeń melioracyjnych będących własnością Skarbu Państwa, a w konsekwencji do właściwej troski o własność państwową.

Niewystarczające środki finansowe powodują małą skuteczność działań przeciwpowodziowych. Inwestowanie oraz konsekwentna polityka państwa, polegająca na racjonalnej gospodarce zasobami wodnymi w Polsce, może zapobiec w znacznej mierze kosztownym skutkom powodzi. Według samorządów wojewódzkich potrzebne są zmiany w prawie, gdyż obecnie obowiązujący system prawny dotyczący urządzeń melioracyjnych rozmywa odpowiedzialność za ich utrzymanie. Ponadto jest nieskuteczny w kwestii egzekwowania obowiązków wobec właścicieli gruntów.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo przewiduje zwiększenie nakładów finansowych na melioracje wodne podstawowe stanowiące własność Skarbu Państwa?
2. Czy możliwe będzie w przyszłości dofinansowanie spółek wodnych, by niwelując wieloletnie zaniechania, zapobiegać podtopieniom i powodziom, obciążającym w konsekwencji budżet państwa?
3. Czy ministerstwo nie powinno zainicjować zmian w przepisach prawa, które zapewniłyby większą skuteczność egzekwowania obowiązków dbania o stan urządzeń melioracyjnych spoczywających na właścicielach gruntów?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Piotr Nowak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21923)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B

Pani Minister! 18 lutego br. Ministerstwo Zdrowia wydało rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów oznacza to, że starym lekiem (lamiwudyną) będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% przypadków zachorowań wykrytych po raz pierwszy.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir).

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjen-

tów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutacje wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, wydaje się tym bardziej być nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- zacznie obowiązywać od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie będzie dawał możliwości automatycznego przejścia na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast z niezrozumiałych względów dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przeniesienie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyny

w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Gadowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21924)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wydania rozporządzenia
zatwierdzającego wzory tablic drogowych
D-52 i D-53 koniecznych do oznakowania
strefy ruchu w rozumieniu przepisów ustawy
Prawo o ruchu drogowym**

Panie Ministrze! Nowelizacja ustawy Prawo o ruchu drogowym (t.j. ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym: Dz. U. 1997 Nr 98, poz. 602), dokonana ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010 Nr 152, poz. 1018) wprowadziła w art. 2 ust. 16a pojęcie tzw. strefy ruchu – rozumianej jako obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na który wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

Jednocześnie art. 14 wspomnianej wyżej ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw narzuca na zarządców dróg tworzących strefę ruchu obowiązek oznakowania strefy w ściśle określony

sposób w terminie 24 miesięcy od wejścia w życie nowelizacji. Dla porządku przypomnimy, że Dziennik Ustaw, w którym ukazała się nowelizacja, został opublikowany 20.08.2010 r., zatem nowelizacja obowiązuje od 4.09.2010 r. i od tej daty biegnie 24-miesięczny okres przejściowy, w którym zarządcy muszą oznakować strefę ruchu. Ci jednak wciąż czekają na stosowane rozporządzenie ministra właściwego ds. transportu, wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem obrony narodowej na podstawie przepisów art. 7 ust. 2 i 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Tymczasem już 22.11.2010 r. do uzgodnień międzyresortowych trafił projekt rozporządzenia ministrów infrastruktury oraz spraw wewnętrznych i administracji zmieniający rozporządzenie w sprawie znaków i sygnałów drogowych, przygotowany przez Departament Transportu Drogowego Ministerstwa Infrastruktury. Wprowadza on do katalogu obowiązujących znaków drogowych znak D-52 „strefa ruchu” oznaczający wjazd do strefy ruchu oraz znak D-53, „koniec strefy ruchu” symbolizujący wyjazd z tej strefy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź:

1. Na jakim etapie są prace nad wspomnianym rozporządzeniem?

2. Kiedy rozporządzenie wejdzie w życie, umożliwiając wprowadzenie do kodeksu drogowego nowych znaków oznaczających strefę ruchu?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Gadowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21925)

do ministra finansów

w sprawie prac nad ustawą dotyczącą odwróconego kredytu hipotecznego

Ze względu na kierowane do mnie pytania dotyczące prac nad ustawą o tzw. hipotece odwróconej, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o informację w tej sprawie.

Zgodnie z dostępnymi wiadomościami, w ubiegłym roku Pana resort pracował nad nową ustawą proponującą osobom po 60. roku życia skorzystanie z nowej usługi bankowej – tzw. kredytu odwróconego.

W związku z brakiem szczegółowych informacji dotyczących kolejnych etapów związanych z powstaniem ww. ustawy zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Kiedy przewiduje się zakończenie prac nad projektem i związku

z tym wprowadzenie jakich regulacji prawnofinansowych przewiduje nowe brzmienie ustawy?

Z poważaniem

Posel John Abraham Godson

Łódź, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21926)

do ministra edukacji narodowej
oraz
ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa uczniom szkół podstawowych, którzy dojeżdżają do szkół, korzystając ze zbiorowego transportu

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze! Wielu gmin w całym kraju dotyczy problem niżu demograficznego. Mniejsza liczba dzieci przekłada się na trudności, z jakimi spotykają się władze lokalne na poziomie gmin z utrzymaniem szkół podstawowych. Jako że gminy nie są w stanie ponieść znacznych kosztów utrzymania szkół podstawowych, szczególnie zaś tych z mniejszą ilością uczniów – zmuszone są do zamknięcia wielu placówek. Chcąc jednak wywiązać się z ciążącego na nich obowiązku, samorzady organizują uczniom bezpłatny transport, zapewniając opiekę w czasie przewozu dziecka do oddalonej szkoły lub zobowiązane są do zwrotu kosztów przejazdu dziecka do szkoły środkami transportu publicznego. Zadanie to realizowane jest już na szeroką skalę w stosunku do dzieci uczęszczających do gimnazjów.

Natomiast sytuacja, z którą mamy do czynienia obecnie, dotyczy coraz większej liczby dzieci ze szkół podstawowych w całym kraju. Niewątpliwie brak przepisów regulujących organizację takich dowozów niepokoi rodziców, którzy coraz częściej interweniują w tej sprawie w naszych biurach poselskich. Zwracają uwagę, że pojazdy, którymi przewozi się kilkuletnie dzieci, nie są specjalnie przystosowane i wyposażone w środki bezpieczeństwa, takie jak specjalne fotele czy pasy bezpieczeństwa. Poza tym są to najczęściej pojazdy mocno wyeksploatowane. Sugerują też, że liczba opiekunów – obecnie zwyczajowo przypada jeden na 10–15 dzieci – nie zapewnia uczniom pełnego bezpieczeństwa.

Z uwagi na fakt, że problem dowozu dzieci do szkół podstawowych staje się coraz powszechniejszy, prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej wspólnie z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji opracowuje przepisy określające zarówno standardy techniczne pojazdów przeznaczonych do

transportu dzieci, jak i zapewniające właściwą opiekę najmłodszym uczniom podczas ich dowozu do szkół?

Łączymy wyrazy szacunku

Posłowie Jan Musiał
i Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21927)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy i przebiegu linii kolei dużych prędkości

Kolej dużych prędkości to obecnie największa inwestycja kolejowa w Polsce. W związku z realizowanym projektem prowadzone są konsultacje społeczne dotyczące korytarzy przebiegu trasy. Celem konsultacji jest m.in. określenie punktów, które mogą być kluczowe dla właściwego przebiegu linii trasy szybkiej kolei.

Ten projekt, rozpoczęty w okresie rządów Prawa i Sprawiedliwości, nie tylko pozwoli na skrócenie czasu przejazdu między największymi polskimi miastami, ale daje również możliwość rozwoju terenów, na których umiejscowione będą przystanki kolei high speed.

Według wstępnych wariantów przebiegu linii kolei dużych prędkości rozwidlenie trasy ma być umiejscowione w bliskich okolicach miasta Kalisza. Taka lokalizacja daje też szansę na dobre skomunikowanie Kalisza i całego subregionu z Poznaniem, Wrocławiem, Łodzią i stolicą kraju – Warszawą. Umieszczenie przystanku szybkiej kolei w Kaliszu pozwoli również na bardziej równomierny rozwój woj. wielkopolskiego.

W związku z toczącymi się pracami nad studium wykonalności, których efektem ma być wytyczenie ostatecznego przebiegu linii budowy kolei dużych prędkości, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy planowane są w Wielkopolsce kolejne konsultacje społeczne dotyczące przebiegu linii kolei dużych prędkości?

2. Kiedy konsultacje dotyczące przebiegu linii kolei dużych prędkości zostaną przeprowadzone w Kaliszu?

3. Kiedy poznamy ostateczny przebieg trasy kolei dużych prędkości?

Poseł Adam Rogacki

Kalisz, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21928)

do ministra zdrowia

w sprawie ustawy o działalności leczniczej

Szanowna Pani Minister! Sejm podczas posiedzenia 18 marca bieżącego roku uchwalił ustawę o działalności leczniczej. Zgodnie z tą ustawą samorządy, które nie przekształcały zadłużonych szpitali w spółki, będą musiały pokrywać ich ujemne wyniki finansowe w ciągu trzech miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego. W przypadku niewywiązania się z tego nakazu, w ciągu 12 miesięcy będą zmuszone do zmiany formy organizacyjno-prawnej albo do likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy wraz z wejściem w życie ustawy o działalności leczniczej przestanie obowiązywać ustawa o zakładach opieki zdrowotnej?

2. Jeśli tak, to czy ustawa o działalności leczniczej zawierająca wiele bardzo ogólnych uregulowań opierających się na cywilistycznym punkcie widzenia zespołu norm jest wystarczającym aktem prawnym zabezpieczającym równy dostęp do opieki zdrowotnej wszystkim obywatelom, zgodnie z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 68, który uwzględnia szczególne potrzeby w zakresie opieki zdrowotnej nad osobami w podeszłym wieku, niepełnosprawnymi, kobietami w ciąży oraz dziećmi?

3. Czy uważa Pani, że po wejściu w życie nowej ustawy szpitale podlegające prawom rynku będą prowadziły swą działalność w zakresie mało rentownych bądź przynoszących stratę świadczeń zdrowotnych (w zakładach opiekuńczo-leczniczych, w oddziałach paliatywnych, wewnętrznych, internistycznych, geriatrycznych, neurologicznych, psychiatrycznych, w poradniach ginekologicznych, logopedycznych, psychiatrycznych i innych)?

4. Czy zapisy tej ustawy nie spowodują błędnej oceny rzeczywistego funkcjonowania zakładów opieki zdrowotnej, które dokonują nakładów inwestycyjnych na sprzęt i budynki, generując tym samym ujemny wynik finansowy (wysoka amortyzacja) przy zachowaniu dobrej płynności finansowej? Czyli takich zakładów, które w wyniku działalności osiągają ujemny wynik – stratę na działalności, przy zachowaniu wysokiej płynności finansowej.

5. Zgodnie z art. 66 ustawy przed sporządzeniem aktu przekształcenia podmiot tworzący, na podstawie sprawozdania finansowego za ostatni rok obrotowy, ustala wskaźnik zadłużenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Wskaźnik ten nawet przy stracie na działalności może przybrać wartość w granicach 0,05, a nie 0,5, jak jest wskazane w paragrafie 68 ustawy. Czy nie uważa Pani, że powyższe może być przesłanką do prywatyzacji do-

brze funkcjonujących doinwestowanych zakładów opieki zdrowotnej, które cieszą się dużym zainteresowaniem zewnętrznym?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21929)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Dnia 18 lutego 2011 r. Pani Minister Zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”.

Zgodnie z opinią ekspertów, podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir) i tych, którzy będą cały

czas leczenia przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir).

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia, a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny otrzymywać nieodpłatnie. Cześć chorych, na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu

B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, zwracamy się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie lamiwudyny w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21930)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie stanowiska rządu wobec propozycji zmian w polskim prawie podatkowym w odniesieniu do wprowadzenia podatku VAT na usługi szkoleniowe

Szanowny Panie Premierze! Narastające kłopoty budżetu państwa, rosnące zadłużenie, a zwłaszcza perspektywa, że dług publiczny w relacji do PKB przekroczy barierę 55%, skłaniają do szukania rozwojowych rozwiązań w gospodarce, które pozwolą na ograniczenie długu publicznego. Z przykrością

jednak dostrzegam, że określone działania zamiast dług ten ograniczać, prowadzą raczej do jego wzrostu. Przykładem takich nieracjonalnych działań jest wprowadzenie rozporządzeniem ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów podatku VAT na usługi szkoleniowe. Do 31 grudnia 2010 r. usługi w zakresie edukacji były zwolnione z podatku VAT. Stawka została podniesiona nagle i w drastyczny sposób, poprzez wprowadzenie od razu 23% podatku na wskazane usługi.

Poważny problem stanowi rozliczenie usług szkoleniowych, które rozpoczęły się w poprzednim roku podatkowym. Przykładem może być organizowanie usług szkoleniowych przez TNOiK w Toruniu. Organizacja konferencji naukowej „Przełomy w zarządzaniu” rozpoczęła się w lutym 2010 r. Do 30 października 2010 r. organizator zebrał zgłoszenia i przyjął wpłaty za uczestnictwo. Następnie dokonano rezerwacji i podpisano umowy. Cenę ustalono na 900 zł od uczestnika konferencji. W następstwie wprowadzenia rozporządzenia od każdej kwoty z tytułu udziału w konferencji organizator jest zobowiązany zapłacić 23% VAT, tzn. pomniejszyć przychód o 168,30 zł. Strata organizatorów w tym konkretnym przypadku wyniosła 7741,80 zł (46 osób x 168,30 zł).

Podatek VAT w wysokości 23% jest podatkiem rujnąjącym rynek usług szkoleniowych. Ponoszenie większych kosztów może zmusić podmioty prowadzące działalność edukacyjną do szukania oszczędności. Oznacza to zwolnienia pracowników tych podmiotów – po to, aby uchronić się przed upadkiem.

Ponadto pragnę zwrócić uwagę na problem nierównego traktowania podmiotów. Zgodnie z ww. rozporządzeniem od podatku zwolnione są „usługi w zakresie kształcenia, inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt. 26 ustawy, świadczone przez uczelnie oraz świadczenie usług i dostawę towarów ściśle z tymi usługami związane”. Oznacza to, że uczelnie, które mogą również zapewniać usługi szkoleniowe, są stawiane w lepszej pozycji.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Premiera:

1. Jakie jest stanowisko rządu w prezentowanej sprawie?

2. Czy rząd dostrzega potrzebę nowelizacji prawa, która będzie uwzględniała powyższe postulaty?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Warszawa – Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21931)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stanowiska rządu wobec
propozycji zmian w polskim prawie
podatkowym w odniesieniu do wprowadzenia
podatku VAT na towary i usługi wydawnicze**

Szanowny Panie Premierze! Narastające kłopoty budżetu państwa, rosnące zadłużenie, a zwłaszcza perspektywa, że dług publiczny w relacji do PKB przekroczy barierę 55%, skłaniają do szukania prorozwajowych rozwiązań w gospodarce, które pozwolą na ograniczenie długu publicznego. Z przykrością jednak dostrzegam, że określone działania zamiast dług ten ograniczać prowadzą raczej do jego wzrostu. Przykładem takich nieracjonalnych działań jest wprowadzenie rozporządzeniem ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów podatku VAT na towary i usługi wydawnicze, w tym książki.

Pomijając fakt bardzo późnego ogłoszenia obowiązku podatkowego (książki dotąd nie podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT), wprowadzenie nowego obciążenia fiskalnego rodzi skutki odwrotne do zamierzonych. Okazuje się bowiem, że liczba zamówień dotyczących druków książek spada ze względu na znacznie podwyższone koszty ich wydawania. W praktyce podatek VAT z tytułu usług wydawniczych stanowi bowiem nie 5%, lecz ok. 17%, przy czym koszty wydania książki obciążają wydawcę.

W procesie produkcji i dystrybucji dolicza się 16,78% podatku VAT:

- 1) drukarnia – dolicza 5%,
- 2) wydawnictwo, sprzedając do hurtowni – dolicza 5%,
- 3) hurtownia, sprzedając do księgarni – ponownie dolicza 5%,
- 4) księgarz, sprzedając klientowi – dolicza 5%, a zatem na każdym etapie do ceny dolicza się 5%.

Istotną sprawą jest także fakt, że tzw. egzemplarze obowiązkowe wysyłane przez każdego wydawcę do bibliotek (rozporządzenie ministra kultury i sztuki z dnia 6 marca 1997 r.) są także opodatkowane 5-procentowym VAT-em.

Wprowadzona regulacja prowadzi do sytuacji znacznego wzrostu cen książek, co może zniechęcać do ich kupowania i tak niezbyt liczną (na tle całej populacji) liczbę nabywców. Poza tym prowadzi do sytuacji, że wydawcy prowadzący działalność non profit kwoty przeznaczone na wydanie nowych publikacji naukowych przekazują na podatek. Jako przykład można podać wydawnictwo TNOiK w Toruniu, które zobowiązane do zapłaty ok. 180 000 zł podatku VAT musi zrezygnować z wydania 17 nowych tytułów (prac doktorskich i habilitacyjnych, monografii i podręczników akademickich).

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Premiera:

1. Jakie jest stanowisko rządu w prezentowanej sprawie?
2. Czy rząd dostrzega potrzebę nowelizacji prawa, która będzie uwzględniała powyższe postulaty?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Warszawa – Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21932)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planu przekształcenia Polskiej
Żeglugi Morskiej Przedsiębiorstwa
Państwowego w spółkę prawa handlowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zasadniczym przedmiotem działalności grupy PŻM jest eksploatacja i żegluga morskich statków handlowych. Głównymi składnikami majątku grupy PŻM jest kilkanaście statków morskich oraz udziały, posiadane bezpośrednio i pośrednio w jednostkach zależnych. Grupa PŻM, w tym PŻM, jest stroną kilkunastu umów kredytowych o wartości kilkuset milionów USD, których celem jest sfinansowanie budowy nowych morskich statków handlowych w ramach programu odnowy floty grupy PŻM. Zgodnie ze strategią grupy PŻM na lata 2005–2015 prowadzenie tego programu jest niezbędne z punktu widzenia utrzymania przez grupę PŻM konkurencyjnej pozycji na rynku międzynarodowych przewozów towarowych drogą morską. Komerccjalizacja PŻM (przekształcenie PŻM z przedsiębiorstwa państwowego w spółkę prawa handlowego) rodzi ryzyko uznania przez kredytobiorców ryzyka, iż doszło do naruszenia umów kredytowych, które może skutkować wypowiedzeniem grupie PŻM umów kredytowych o wartości kilkuset milionów USD. Komerccjalizacja PŻM może również stanowić dla kredytodawców uzasadnienie dla próby wyjścia z niekorzystnych z punktu widzenia kredytodawców umów kredytowych, które były zawarte na bardzo korzystnych dla PŻM warunkach finansowych, lub stanowić przyczynę do ich zmiany na znacznie mniej korzystne finansowo dla PŻM.

Doceniając wagę gospodarki morskiej dla regionu zachodniopomorskiego, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Dlaczego nie zostały przeprowadzone konsultacje społeczne?
2. Czemu mają służyć zmiany w PŻM, skoro przedsiębiorstwo jest efektywne?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Polczyn-Zdrój, dnia 22 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21933)

do ministra zdrowia

**w sprawie proponowanych zmian w
refundacji preparatów żywieniowych**

Szanowna Pani Minister! Rodzice dzieci chorych na fenyloketonurię zwrócili się do mnie z prośbą o pomoc w sprawie proponowanych zmian w refundacji preparatów żywieniowych. W projekcie ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, która z podkomisji została skierowana do Komisji Zdrowia, jest założenie w art. 15 ust. 1 stworzenia wspólnych grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, w ramach których zostaną wyznaczone limity refundacyjne. Ust. 5 pkt 1 powyższego artykułu definiuje podstawę limitu refundacyjnego na poziomie najniższego kosztu 30-dniowego stosowania według cen hurtowych. Jak wskazują rodzice i opiekunowie dzieci dotkniętych fenyloketonurią, wprowadzenie w życie proponowanych zmian w ustawie spowoduje, że refundowane będą tylko najtańsze preparaty starej generacji i tym samym może zostać zamknięta droga zakupu preparatów nowoczesnych i lepszych. Dieta jest koniecznością w tej terapii, nie ma innej możliwości leczenia tej choroby. Powrót do najstarszych metod leczenia PKU w dramatyczny sposób pogorszy standard i tak bardzo trudnego życia chorych na PKU. Proponowane zmiany, zdaniem rodziców, spowodują brak możliwości leczenia chorych z powodów ekonomicznych, a tym samym zniweczenie efektów prowadzenia diety, co doprowadzi do nieodwracalnych zmian w mózgu. Wprowadzenie limitów refundacyjnych spowoduje w wielu przypadkach zaniechanie leczenia ze względów czysto finansowych. Dodatkowo większość matek mających chore dziecko na PKU nie ma możliwości powrotu do pracy lub jej podjęcia ze względu na to, że dzieci nie są przyjmowane do państwowych żłobków i przedszkoli ze względu na to, że nie ma możliwości przynoszenia własnego jedzenia. Tym samym sytuacja finansowa rodziny, w której jest chore dziecko, poprzez brak możliwości zarobkowania przez jedno z rodziców i tak jest bardzo ciężka.

Czy Ministerstwo Zdrowia w pracach nad projektem ustawy uwzględni trudną sytuację osób chorujących na fenyloketonurię?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 20 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21934)

do ministra zdrowia

**w sprawie pomocy finansowej na zakup
sprzętu operacyjnego dla Szpitala
św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy**

Szanowna Pani Minister! Kierownictwo Szpitala św. Jadwigi Śląskiej skierowało się do mnie z prośbą o zwrócenie uwagi na obecną sytuację i potrzeby tej znanej na całym świecie placówki medycznej. Szpital w Trzebnicy w latach 70. i 80. korzystał jedynie ze środków budżetowych przewidzianych dla szpitali szczebla powiatowego. W wyniku tej sytuacji wyposażenie i nakłady inwestycyjne pozostawały daleko w tyle za osiągnięciami i społeczną rolą ośrodka będącego jedyną szansą dla pacjentów po urazowych amputacjach. Pierwszy i jedyny mikroskop operacyjny (Opton Carl Zeiss Jena produkcji DDR) dotarł do szpitala po wielu latach starań i zabiegów w połowie lat 70. i służył chirurgom do 2005 r., kiedy został złomowany. Wyposażenia szpitala poprawiło się na krótko dopiero w 1993 r. przy okazji budowy nowej siedziby, podyktowanej zresztą przymusem opuszczenia starej (katastrofa budowlana i kapitalny remont klasztoru). Sprzęt, jaki otrzymał powołany wówczas przez wojewodę wrocławskiego Ośrodek Replantacji Kończyn, Mikrochirurgii i Chirurgii Ręki, mimo waloru nowości już wówczas odbiegał jednak poziomem technicznym (z powodu ograniczonych środków) od wyposażenia wielu szpitali wojewódzkich i klinicznych niepełniących ostrego dyżuru replantacyjnego. W 2005 r. decyzją organu założycielskiego, jakim był starosta powiatowy, doszło do ponownego połączenia Szpitala Powiatowego św. Jadwigi Śląskiej i Ośrodka Replantacji Kończyn w Trzebnicy w jeden zakład leczniczy i zmiany statusu Oddziału Chirurgii Ręki w Oddział Chirurgii Ogólnej. Mimo że personel, oddział chirurgiczny i szpital de facto nadal tradycyjnie siłą rozpędu pełniły dyżur replantacyjny, dodatkowe obciążenie, amortyzacja sprzętu, ponoszone nakłady na długotrwałe i kosztowne leczenie pacjentów z najcięższymi urazami kończyn z całej Polski nie znajdowały żadnego odzwierciedlenia w finansowych nakładach inwestycyjnych dla szpitala oraz w bieżącej wycenie kontraktów z kasą chorych, a później NFZ. Wręcz przeciwnie: po reformie finansowania służby zdrowia z 1999 r. szpital przez kilka lat wykonywał zabiegi replantacyjne ratujące sprawność pacjentów wbrew swojemu interesowi ekonomicznemu z powodu skrajnie niskiej wyceny tych zabiegów. Rosnąca dysproporcja między ponoszonymi kosztami a refundacją rodziła zadłużenie, które nie sprzyjało jakimkolwiek inwestycjom w odnowę bazy sprzętowej. Kontynuacja programu przeszczepowego, dalszy rozwój mikrochirurgii, wychodzący naprzeciw rosnącemu zapotrzebowaniu na zabiegi rekonstrukcyjne z użyciem technik mikrochirurgicznych wymagają jednak

sprzętu o odpowiedniej precyzji i jakości. Nie można wykonywać zabiegów mikrochirurgicznych bez mikroskopu (w krajach Unii Europejskiej szpital bez mikroskopu operacyjnego nie uzyskałby kontraktu na zabiegi mikrochirurgiczne). Zniwelowanie wieloletniego niedofinansowania szpitala i uzupełnienie braków sprzętowych oraz wymiana zużytego sprzętu daleko wykraczają poza możliwości organu założycielskiego, jakim jest Starostwo Powiatowe w Trzebnicy. Jak wynika z pisma skierowanego do mnie, w chwili obecnej, aby osiągnąć minimum standardu chirurgii ręki, pilnej wymiany i unowocześnienia wymaga wyposażenie sali operacyjnej bezpośrednio rzucające na bezpieczeństwo pacjenta i możliwości lecznicze. Mając na względzie dobro pacjentów, zapewnienie wysokiej jakości i skuteczności przeprowadzanych zabiegów, a także umożliwienie podniesienia standardów warunków pracy dla personelu szpitala, zwracam się do Pani Minister z pytaniem:

Czy Ministerstwo Zdrowia w nakładach ponoszonych na finansowanie inwestycyjne szpitali na Dolnym Śląsku może uwzględnić potrzeby Szpitala św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy w postaci wyasygnowania środków na zakup wyposażenia sali operacyjnej, a w szczególności mikroskopu operacyjnego?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 20 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21935)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wyłaniania uczestników
zbliżającej się XVII sesji Sejmu Dzieci
i Młodzieży**

Do mojego biura poselskiego napływają informacje od podmiotów bezpośrednio związanych i zainteresowanych działalnością Sejmu Dzieci i Młodzieży. Wszystkie spotkania dotyczą § 2 pkt 2 regulaminu wyłaniania uczestników XVII sesji Sejmu Dzieci i Młodzieży w 2011 r.

Paragraf 2 dotyczy zasad udziału w projekcie, a jego pkt 2 brzmi: W projekcie mogą brać udział uczniowie gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych, którzy nie byli uczestnikami poprzednich sesji Sejmu Dzieci i Młodzieży.

Punkt ten widnieje w takim kształcie dopiero od tego roku, wcześniej organizatorzy nie widzieli przeszkód, aby ktokolwiek nie mógł brać udziału w Sesji tylko dlatego, że już wcześniej był jej uczestnikiem. Organizatorami XVII sesji Sejmu Dzieci i Młodzieży są Kancelaria Sejmu w porozumieniu z fundacją Cen-

trum Edukacji Narodowej, Fundacją Projekt: Polska i Ministerstwem Edukacji Narodowej.

W związku z powyższym problemem zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo edukacji dysponuje wiedzą o zmianie przepisów dotyczących udziału młodzieży w projekcie?

2. Czy minister edukacji podziela i aprobuje punkt widzenia organizatorów, którzy ograniczają zdolnym i aktywnym jednostkom możliwość udziału w Sejmie Dzieci i Młodzieży wielokrotnie?

3. Czy i jak minister edukacji ma zamiar rozwiązać ten problem w świetle kolejnych planowanych sesji?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21936)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wprowadzenia zarządu
komisarycznego w Polskim Związku
Curlingu**

Zwrócili się do mnie przedstawiciele bardzo prężnego i licznego w Gliwicach środowiska osób uprawiających curling (olimpijska dyscyplina w sportach zimowych). Po przedstawieniu mi szczegółowej informacji na temat obecnego stanu rozwoju tej dyscypliny sportu oraz swojego negatywnego stanowiska w sprawie roli, którą w rozwoju tej dyscypliny odgrywa Polski Związek Curlingu (PZC), przedstawiciele środowiska gliwickiego zobowiązali mnie do uzyskania opinii ministra sportu w sprawie konieczności wprowadzenia w Polskim Związku Curlingu zarządu komisarycznego. Według uzyskanej przeze mnie informacji, ubiegłoroczna kontrola w Polskim Związku Curlingu (protokół kontroli z dnia 25 listopada 2010 r.) wykazała bardzo wiele nieprawidłowości, a nawet przypadków łamania prawa. Z protokołu pokontrolnego i innych dokumentów, a także informacji przekazanych mi przez zawodników wynika m.in., iż:

— władze związku wydały niezgodnie z przeznaczeniem ok. 90 tys. zł dotacji, co stanowi 20% całości rocznej dotacji z ministerstwa (ok. 450 tys. zł),

— na skutek zaniedbań prezes PZC jest zawieszony w prawach członka Europejskiej Federacji Curlingu, a seniorskie reprezentacje wykluczone zostały z mistrzostw Europy, które są kwalifikacją olimpijską; o ile wiem, kadra Polski nie jest wykluczona w żadnej innej dyscyplinie olimpijskiej,

— PZC ma zobowiązania wobec ministerstwa, ale też długi wynikające z przegranego procesu w

Trybunale Arbitrażowym w Lozannie, długi wobec firmy dostarczającej stroje reprezentacyjne oraz wobec firmy z Torunia za przygotowanie i udostępnienie lodowiska na zgrupowanie; długi łącznie wynoszą więcej niż roczne dochody PZC niebędące ministerialną dotacją,

— kontrola ministerstwa wykazała także liczne przypadki łamania prawa (statutu, regulaminu zarządu) przez prezesa PZC i ludzi z nim związanych: nieuznawanie przez rok organu kontrolnego, czyli komisji rewizyjnej, i uniemożliwianie mu pracy; niezwoływanie posiedzeń zarządu; niezgodne z regulaminem poszerzenie składu zarządu,

— według posiadanych przeze mnie informacji z dokumentów (pism i skarg) będących w posiadaniu ministerstwa wynika też, że zarząd związku nie dopuścił do udziału w zwołanym przez siebie nadzwyczajnym zjeździe klubu uprawnionego do udziału (ŚKC Katowice) oraz nie wpuścił do sali obrad delegatów z innych uprawnionych klubów (AZS Łódź i KS Warszawice); osiem innych klubów (na 17 istniejących) zarząd pozbawił prawa udziału w zjeździe, zapewniając sobie w ten sposób reelekcję.

W związku z powyższym, a także mając na uwadze fakt, iż kluby oraz zawodnicy w kilku pismach zwracali się do Pana Ministra o wprowadzenie zarządu komisarycznego w PZC, proszę o informację:

1. Jakie kroki naprawcze zamierza Pan podjąć w celu uporządkowania sytuacji w Polskim Związku Curlingu?

2. Czy zamierza Pan wystąpić o wprowadzenie w PZC zarządu komisarycznego?

3. Czy w Pana ocenie nakreślona powyżej sytuacja jest przesłanką wystąpienia na drogę sądową o wprowadzenie w Polskim Związku Curlingu zarządu komisarycznego?

Z poważaniem

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 29 marca 2001 r.

Interpelacja
(nr 21937)

do ministra rozwoju regionalnego
oraz
ministra edukacji narodowej

**w sprawie rozbudowy Zespołu Szkół
Ogólnokształcących i Zawodowych
w Kudowie-Zdroju, pow. kłodzki,
woj. dolnośląskie**

Szanowna Pani Minister! Założenia rozwoju edukacji w powiecie kłodzkim przewidują dostosowanie sieci szkół do potrzeb mieszkańców, a zatem utrzymanie szkoły ponadgimnazjalnej w Kudowie-Zdroju. Biorąc pod uwagę malejącą liczbę uczniów w gimna-

zjach i szkołach podstawowych w Kudowie-Zdroju i okolicznych miejscowościach, w 2009 r. zarząd powiatu kłodzkiego wystąpił z inicjatywą połączenia w jeden zespół dotychczasowych: zespołu szkół ponadgimnazjalnych i zespołu szkół ogólnokształcących. Rada Powiatu Kłodzkiego uchwałą nr XXXVII/481/2009 z 28 sierpnia 2009 r. dokonała takiego połączenia. W uzasadnieniu do uchwały stwierdzono, że do czasu rozbudowy skrzydła z salami dydaktyczno-administracyjnymi i pomieszczeniami sanitarnymi przy ul. Zdrojowej 22a zespół szkół będzie funkcjonował w dotychczasowych obiektach, tzn.: przy ul. Zdrojowej 22a, przy ul. Fabrycznej 15, przy ul. Głównej 43.

Rozwiązanie to jest bardzo trudne organizacyjnie (zajęcia w trzech oddalonych o siebie znacznie budynkach) oraz bardzo kosztochłonne (stare budynki wymagające termomodernizacji). Także żaden z budynków przy ul. Fabrycznej 15 i Głównej 43b nie spełnia warunków bezpieczeństwa, wymagają one kapitalnego remontu (budynek przy ul. Głównej 43 ma I i II piętro w stanie surowym). Ponadto szkoła praktycznie nie dysponuje infrastrukturą sportową, poza małą salą gimnastyczną nieprzystosowaną do gier zespołowych.

Rozbudowa Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych w Kudowie-Zdroju przy ul. Zdrojowej 22a spowoduje:

— przeniesienie działalności szkoły do jednego obiektu przy ul. Zdrojowej 22a, a przez to znaczne obniżenie bieżących kosztów funkcjonowania szkoły oraz poprawa bezpieczeństwa uczniów (budynki szkolne oddalone są od siebie w odległości 2,5 km),

— rozwój szkolnictwa zawodowego poprzez stworzenie możliwości praktycznej nauki zawodu,

— stworzenie warunków sanitarnych i dydaktycznych spełniających wymagania szkoły XXI w.,

— stworzenie warunków do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego i uprawiania sportu (nie tylko przez uczniów zespołu szkół); wzbogaci też ofertę podmiotów turystycznych z gminy Kudowa-Zdrój o usługi sportowe (obozy, zgrupowania),

— podniesienie poziomu i atrakcyjności kształcenia w szkole,

— nowe kierunki kształcenia sportowego i artystycznego, a także nauki ścisłej, np. astronomia,

— pełna dostępność dla osób niepełnosprawnych, tworzenie klas integracyjnych,

— zwiększenie dochodów powiatu kłodzkiego ze sprzedaży obiektów przy ul. Głównej oraz ul. Fabrycznej,

— polepszenie warunków do uprawiania sportu pobliskiego gimnazjum prowadzonego przez gminę,

— umożliwienie mieszkańcom Kudowy-Zdroju udziału w zajęciach rekreacyjnych i sportowych poza godzinami zajęć szkolnych,

— organizację imprez sportowych o charakterze lokalnym i ponadlokalnym,

— lokalizację poradnictwa pedagogiczno-psychologicznego w obiektach.

Szkoła swoim zasięgiem obejmuje uczniów kilku gmin: Kudowy-Zdroju, Lewina Kłodzkiego, Duszników-Zdroju i Szczytnej. Gmina Kudowa-Zdrój deklaruje współpracę i współfinansowanie w budowę hali widowiskowo-sportowej.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa, by Pani resort pomógł, wskazując możliwości i szanse na dofinansowanie dla tak strategicznego zadania dla Kudowy-Zdroju, jakim jest rozbudowa Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21938)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie odwołania się SPZOZ w Kłodzku
z dnia 14 grudnia 2010 r. od decyzji
(sygn. WDR/46802 w/MKL/2010/DEC)
wydanej przez PFRON w Warszawie**

Szanowna Pani Minister! Decyzją prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z dnia 1 grudnia 2010 r., doręczoną 6 grudnia 2010 r., odmówiono zespołowi opieki zdrowotnej w Kłodzku wypłaty miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych za miesiące sierpień, wrzesień oraz październik 2010 r. Jednak strona stoi na stanowisku, iż niniejsza decyzja jest nieuzasadniona.

Zgodnie z § 7 statutu zakładu opieki zdrowotnej w Kłodzku udziela świadczeń zdrowotnych ze środków publicznych nieodpłatnie oraz ze środków niepublicznych odpłatnie lub za częściową odpłatnością. Ponadto zgodnie z § 23 ust. 4 statutu zespół opieki zdrowotnej w Kłodzku utrzymywany jest z wpływów pochodzących nie tylko z kwot przekazywanych od dysponentów środków publicznych, ale także niepublicznych, tj. zakładów pracy, instytucji ubezpieczeniowych, organizacji społecznych, innych zakładów opieki zdrowotnej, osób fizycznych nieobjętych ubezpieczeniem, z wydzielonych działalności gospodarczych, darowizn, zapisów, spadków, ofiarności publicznej, a także środków finansowych pochodzenia zagranicznego.

Fundusz nie wykazał, iż kwoty przeznaczone na wynagradzanie pracowników niepełnosprawnych pochodzą ze środków publicznych, biorąc pod uwagę fakt, iż zespół opieki zdrowotnej w Kłodzku dysponuje zarówno środkami publicznymi, jak i niepublicznymi, z których realizuje swoje zobowiązania. Zgodnie z art. 26b ust. 7 ustawy o rehabilitacji zawodowej

i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407) miesięczne dofinansowanie nie przysługuje do wynagrodzenia pracownika w części finansowanej ze środków publicznych.

Obowiązkiem funduszu jest w niniejszej sytuacji wykazanie, iż źródłem finansowania wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych są środki publiczne, tym bardziej iż nie ma podstaw do takiego twierdzenia, bowiem nie wynika to wprost z żadnej dokumentacji zespołu opieki zdrowotnej w Kłodzku. Zgodnie z przepisem z art. 7 K.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Ponadto zgodnie z dyspozycją przepisu z art. 9 K.p.a. organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamośności prawa i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

W przedmiotowej sytuacji odmowna decyzja prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z dnia 1 grudnia 2010 r. wskazuje na ustawowe uregulowania prawne, jednak nie odnosi ich do stanu faktycznego przedmiotowej sytuacji i zdaniem strony nie jest poparta szczegółowym postępowaniem w tym zakresie. Przyjęte przez fundusz twierdzenie, iż strona jest jednostką sektora finansów publicznych, nie pozwala na wyciągnięcie wniosków, iż źródłem finansowania wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych są środki publiczne. Fundusz jest zobligowany do wyjaśnienia i wydania w tym zakresie decyzji jednoznacznie wskazującej, iż zespół opieki zdrowotnej w Kłodzku finansuje wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych ze środków publicznych, natomiast kwestionowana decyzja nie wskazuje, iż taka sytuacja w odniesieniu do strony ma miejsce.

Ponadto w piśmie z dnia 6 października 2010 r. strona postępowania powołała się na stanowisko Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej z grudnia 2009 r. (znak: BON-I-52312-165-1-LK/2009) wskazujące na fakt, iż nie ma przesłanek do wyłączenia prawa do dofinansowania pracodawcy z tytułu wynagrodzenia osób niepełnosprawnych w części sfinansowanych ze środków uzyskanych przez pracodawcę ze środków przekazywanych przez NFZ w ramach odpłatności za usługi. Należy wskazać jednak, iż organ administracyjny nie ustosunkował się w żaden sposób do niniejszego stanowiska.

Szanowna Pani Minister! SPZOZ w Kłodzku udziela świadczeń zdrowotnych ze środków publicz-

nych nieodpłatnie oraz ze środków niepublicznych odpłatnie lub za częściową odpłatnością. Jednostka ta utrzymuje się z wpływów pochodzących od dysponentów środków publicznych (głównie NFZ), a także niepublicznych, tj. zakładów pracy, instytucji ubezpieczeniowych, organizacji społecznych, osób fizycznych nieobjętych ubezpieczeniem, wydzielonych działalności gospodarczych, darowizn, zapisów, ofiarności społecznej, a także ze środków pochodzących z zagranicy.

W 2010 r. jednostka ta pokryła w pełnej wysokości wynagrodzenia dla osób niepełnosprawnych w miesiącach sierpniu, wrześniu, październiku z wpływów uzyskanych ze środków niepublicznych. Środki te to kwota 741 970,22.

Szanowna Pani Minister! Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Czy wyliczenia potwierdzające uzyskanie środków niepublicznych, wskazujące wymienioną kwotę 741 970,22, przez jednostki w odwołaniu od przedmiotowej decyzji są wystarczające, by uznać brak przesłanek do wyłączenia prawa do dofinansowania pracodawcy przez PFRON?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21939)

do ministra środowiska

w sprawie szczegółowego zdefiniowania w art. 403 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska „kosztów inwestycyjnych”, na których pokrywanie jednostki samorządu terytorialnego mogą przeznaczać dotacje celowe w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 215, poz. 1664) zlikwidowano powiatowe i gminne fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej. W następstwie wprowadzenia tej regulacji prawnej z dniem 1 stycznia 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego wstrzymały wszystkie wypłacane do tej pory dofinansowania.

Wprowadzenie noweli ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z dnia 6 grudnia 2010 r.) umożliwiło ponowne finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej poprzez udzielenie dotacji celowej z budżetu gminy i powiatu na finansowanie i dofinansowanie kosztów inwestycji – art. 403 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Pomimo wprowadzenia noweli ww. aktu prawnego udzielenie przez gminę dofinansowania do transportu i utylizacji odpadów zawierających azbest jest na chwilę obecną niemożliwe, gdyż nie jest to inwestycja. Przykładem jest gmina Głubczyce, która wstrzymała dofinansowania do usuwania wyrobów zawierających azbest ze względu na opinię regionalnej izby obrachunkowej, która stwierdziła, iż transport i utylizacja odpadów zawierających azbest nie jest inwestycją, a tym samym środki z budżetu gminy nie mogą być wydatkowane na ww. określone zadania.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy Panu Ministrowi znane są tego rodzaju perturbacje związane z ustawą Prawo ochrony środowiska?

2. Czy nie należy dokonać w jak najszybszym terminie noweli ustawy Prawo ochrony środowiska, wprowadzając szczegółowy zapis w art. 403 ust. 4 dotyczący zakresu inwestycji?

3. W jaki sposób resort środowiska zamierza rozwiązać zaistniały problem?

4. Czy przy wprowadzeniu ostatniej noweli Prawa ochrony środowiska były prowadzone konsultacje z resortem finansów?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21940)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie przewlekłych procedur i umarzania postępowań w sprawach kierowanych do prokuratury przez Państwową Inspekcję Pracy

Szanowny Panie Ministrze! Rośnie liczba nieprawidłowości związanych z realizacją obowiązków wynikających ze stosunku pracy: naruszania przepisów prawa pracy i przepisów bhp, nieterminowego wypłacania wynagrodzeń, zmuszania do pracy w godzinach nadliczbowych bez dodatkowego wynagrodzenia, traktowania pracownika przez pracodawcę w sposób wskazujący na mobbing. Takie sygnały coraz częściej docierają do naszych biur poselskich.

Na poparcie naszych sygnałów podajemy dane statystyczne. W roku 2008 nie wypłacono 91 mln zł wynagrodzeń, a w 2009 r. – 142 mln. Wystarczyły tylko trzy kwartały ubiegłego roku, aby przekroczyć i tę ostatnią liczbę. W tym okresie przybyło 8 tys. firm, które nie płacą wynagrodzeń swoim pracownikom (łącznie 72 tys. pracodawców).

Od stycznia do listopada 2010 r. Państwowa Inspekcja Pracy złożyła 1082 zawiadomienia do prokuratury o podejrzeniu przestępstwa związanego z prawem pracy. Do 13 grudnia ubiegłego roku prokuratorzy skierowali 70 aktów oskarżenia, a ukaranych zostało 12 pracodawców. W 110 przypadkach odmówiono wszczęcia postępowania i umorzono 197 spraw.

Nieuczciwe firmy czują się bezkarne: nie wpuszczają inspektorów pracy na teren zakładu, utrudniają dostęp do dokumentacji czy nie odpowiadają na wezwania. Wiedzą, jak nikła jest możliwość ich ukarania.

W związku z powyższym prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza podjąć działania, aby nieuczciwi pracodawcy nie czuli się bezkarni?

2. Jeśli tak, to jakie, w jakim terminie należy się ich spodziewać?

Z poważaniem

Poseł Leszek Redzimski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21941)

do ministra gospodarki

w sprawie realizacji „Krajowego planu działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych”

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przyjęciem przez Radę Ministrów 7 grudnia ub. r. „Krajowego planu działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” przygotowanego przez Ministerstwo Gospodarki plan ten w pkt 4 i w pkt 5 przewidywał, że jeszcze w 2010 r. miały zostać poczynione starania w celu zaproponowania nowych regulacji legislacyjnych skutkujących zwiększeniem udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto (z uwzględnieniem rozwoju wszystkich technologii OZE).

Założono też utrzymanie wsparcia dla odnawialnych źródeł energii. W związku z tym mamy następujące pytania do Pana Premiera, ministra gospodarki:

1. Jakie to będą nowe lub dodatkowe formy wsparcia finansowego dla OZE, skąd będą pochodzić i jakie kwoty przewidziano dla poszczególnych rodzajów odnawialnych źródeł energii, skoro założono, że filarami zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych będzie większe wykorzystanie biomasy oraz energii elektrycznej z wiatru?

2. Jak dalece są zaawansowane i na czym polegają starania zmierzające do zaproponowania nowych regulacji legislacyjnych mających skutkować zwiększeniem udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto?

3. Jaki jest harmonogram działań podejmowanych w tym kierunku?

4. Jeśli te starania zostaną w pełni zrealizowane, do ilu procent energii końcowej brutto wzrośnie pokrycie zapotrzebowania Polski w energię elektryczną i ciepłą, jeśli już teraz szacuje się, że za 10 lat ta wielkość wyniesie 15,5%?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krystyna Kłosin
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21942)

do ministra infrastruktury

w sprawie finansowania oświetlenia dróg krajowych przez gminy

W związku z licznymi zapytaniem i skargami napływającymi do mojego biura poselskiego od samorządowców z terenu Dolnego Śląska, dotyczącymi kwestii obowiązku finansowania oświetlenia dróg krajowych przez gminy proszę Pana Ministra o wyjaśnienie powyższego zagadnienia.

W ostatnim czasie oddawane są liczne odcinki nowych dróg wyposażonych w infrastrukturę oświetleniową, których gminy nie są ani właścicielami, ani zarządcami. Drogi te jednak leżą na terenie poszczególnych gmin, co prowadzi do obciążania gmin kosztami oświetlenia tych dróg, np. w gm. Kobierzyce odcinek AOW z Magnic do węzła Wrocław-Południe.

W świetle obowiązujących obecnie przepisów zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t. j. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy.

Obecny stan prawny przy rosnącej liczbie nowo budowanych dróg z oświetleniem prowadzi do nadmiernego obciążenia gmin, bez jednoczesnego zapewnienia środków z budżetu państwa na ten cel.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w celu zapobieżenia stanowi nadmiernego

obciążenia finansowego gmin inwestycjami drogowymi w zakresie oświetlenia, których gmina ani nie jest właścicielem, ani na których realizację nie ma decydującego wpływu? Czy nie przewiduje się zmian przepisów w tym zakresie i powrotu do wcześniejszych rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Wojciechowski

Wrocław, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21943)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego Pani Minister podpisała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną, będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który (zgodnie ze wszystkimi obo-

wiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast z niezrozumiałych względów dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych, i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przeniesienie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji, zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności

zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21944)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu ustawy likwidującego
Centralną Komisję Egzaminacyjną**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Edukacji Narodowej ma już gotowy projekt ustawy, która likwiduje Centralną Komisję Egzaminacyjną (CKE), okręgowe komisje egzaminacyjne oraz kuratoria w dotychczasowej formie. Ich zadania będą podzielone między nowe instytucje i urząd wojewódzki.

Projekt zakłada, że nad edukacją ma czuwać naczelny inspektor jakości edukacji w randze wiceministra. CKE ma zastąpić Krajowy Ośrodek Jakości Edukacji. A w każdym województwie z połączenia okręgowych komisji egzaminacyjnych oraz części pracowników kuratoriów powstaną regionalne ośrodki jakości edukacji, które zajmą się egzaminami i sprawdzaniem pracy szkół.

Powołany zostanie Krajowy Ośrodek Rozwoju Edukacji, a w każdym powiecie regionalne centrum rozwoju edukacji. Poza tym w każdym województwie ma powstać centrum informacji edukacyjno-zawodowej.

Projekt wprowadza też szereg innych zmian, m.in. możliwość posyłania dwulatków do przedszkoli czy tworzenia grup szkół na terenie gminy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani z następującymi pytaniami:

1. Czy proponowane zmiany nie oznaczają, że przybędzie urzędów zajmujących się edukacją?
2. Co jest przyczyną ww. zmian?
3. Czy proponowane zmiany przyczynią się do jednolitości kształcenia w Polsce?
4. Co jest powodem tworzenia grupy szkół i czy ministerstwo nie zamierza się z tego pomysłu wycofać?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21945)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym

Szanowna Pani Minister! Dobiegają końca prace nad reformą szkolnictwa wyższego. Na początku marca swoje poprawki do nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki wniósł Senat. Ustawy miałyby wejść w życie 1 października 2011 r.

Zdaniem uczelnianych związków zawodowych reforma szkolnictwa wyższego nie gwarantuje zwiększenia nakładów na naukę. A brak środków finansowych to najważniejszy problem wyższych uczelni. Niedoinwestowanie nauki i szkolnictwa wyższego jest jedną z przyczyn słabej pozycji Polski w budowaniu innowacyjnej gospodarki.

Nowe przepisy wprowadzają destabilizację zatrudnienia pracowników akademickich, umożliwiają zwolnienie pracowników mianowanych po jednokrotnej ocenie negatywnej i ułatwiają rozwiązanie stosunku pracy. Ponadto – zdaniem związkowców – planowane zmiany ograniczą swobodę akademicką, nie poprawią sytuacji wyższych uczelni i nie zlikwidują funkcjonujących tam patologii, np. wieloetatowości na polskich uczelniach.

Do najważniejszych zapisów ustaw reformujących szkolnictwo wyższe należy m.in. wprowadzenie opłat za drugi kierunek studiów. Tylko najlepsi studenci będą zwolnieni z tej opłaty. Wprawdzie każdy student będzie mógł za darmo rozpocząć studia również na drugim kierunku, jednak po każdym roku jego wyniki w nauce będą oceniane. Bezpłatnie studia będą mogli kontynuować ci, którzy spełnią takie kryteria, jakie muszą spełnić osoby otrzymujące stypendium rektora, czyli stypendium naukowe.

Inną ze zmian, które wprowadza nowelizacja, jest ograniczenie tzw. wieloetatowości. Jeśli ustawa wejdzie w życie, wykładowcy zatrudnieni na uczelniach publicznych będą mogli pracować na etacie jeszcze tylko w jednej placówce naukowej lub akademickiej, a i na to będą musieli uzyskać zgodę rektora.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy w pracach nad ustawą kierowany przez Panią resort uwzględni wnioski i propozycje uczelnianych związków zawodowych?
2. Czy w planach jest zwiększenie nakładów finansowych na wynagrodzenia pracowników wyższych uczelni?
3. Jakie są powody ograniczenia tzw. wieloetatowości pracowników naukowych?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21946)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nowelizacji ustawy o systemie
oświaty**

Szanowna Pani Minister! Związek Nauczycielstwa Polskiego chce zmiany ministerialnego projektu nowelizacji ustawy o systemie oświaty, szczególnie zapisu umożliwiającego samorządom w sposób nieograniczony zlecanie zadań oświatowych organizacjom pozarządowym i innym podmiotom wyłonionym w konkursach.

Jak twierdzą związkowcy, to kolejny krok do demontażu oświaty publicznej. Proponowana zmiana spowoduje, że gmina, powiat lub samorząd województwa będą mogły przekazywać innym podmiotom już nie tylko pojedyncze szkoły czy placówki, ale wszystkie przypisane im zadania oświatowe. Jest to wyzbywanie się konstytucyjnych obowiązków państwa wobec obywateli, a co za tym idzie, proponowany zapis może być sprzeczny z konstytucją.

Obecnie przepisy pozwalają samorządom przekazywać za porozumieniem stron prowadzenie szkół innym podmiotom tylko wtedy, gdy są to małe szkoły, w których uczy się do 70 uczniów. W przypadku szkół większych przekazane mogą zostać tylko te placówki, które wcześniej formalnie zostały zlikwidowane.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie są merytoryczne przesłanki wprowadzanych zmian?
2. Czy proponowane zmiany są konsultowane ze środowiskiem nauczycieli?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21947)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian w ustawie o kierujących
pojazdami**

Szanowny Panie Ministrze! 5 stycznia 2011 r. została przyjęta ustawa o kierujących pojazdami. Stowarzyszenia zrzeszone w Polskiej Federacji Stowarzyszeń Kierowca.pl aktywnie brały udział w pracach parlamentu RP nad tą ustawą. Niestety wiele z postulatów i uwag zgłaszanych przez te organizacje nie zostało uwzględnionych, mimo że miały zasadniczy

charakter – zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Wiele wątpliwości, o których mówiły stowarzyszenia, znalazło potwierdzenie w ekspertyzach prawnych, które wskazywały naruszenia przez ustawę wielu zasad prawnych: równości i swobodę działalności gospodarczej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

Dlaczego nie uwzględniono w pracach nad ustawą wszystkich poprawek branżowców?

Czy Pana zdaniem wspomniana ustawa ogranicza zasady swobody działalności gospodarczej?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21948)

do ministra obrony narodowej

w sprawie rezygnacji ze szkolenia w wojsku

Szanowny Panie Ministrze! Kołowe transportery opancerzone Rosomak w Afganistanie są podstawowymi pojazdami zapewniającymi bezpieczeństwo polskim żołnierzom. Żołnierze w rosomakach spędzają 70–80% czasu. Wielu ekspertów wojskowych twierdzi, że gdyby nie transportery, ofiar byłoby znacznie więcej. Dlatego, zdaniem żołnierzy i ekspertów, ważne jest wyszkolenie załóg obsługujących transportery (dowódca, kierowca i celowniczy), gdyż to oni odpowiadają za życie swoje i innych. Czasem w rosomaku poza bazę wyjeżdża 11 żołnierzy.

Armia postanowiła jednak na szkoleniu zaoszczędzić. W tym roku dowództwo Wojsk Lądowych zrezygnowało z wysyłania żołnierzy na szkolenie, które od 2005 r. organizuje producent rosomaków – Wojskowe Zakłady Mechaniczne (WZM) w Siemianowicach Śląskich. Powstała tam nawet specjalna baza dla uczących się. Są m.in. symulatory i doskonale przygotowani instruktorzy oraz poligon. Żołnierze mieli też okazję poznać budowę rosomaków już na etapie ich produkcji.

Przez pięć lat w bazie w WZM wyszkolono ok. 4,5 tys. żołnierzy. Co roku wojskowi wraz ze specjalistami z Siemianowic przygotowywali program szkolenia. Określał on, ilu i jakich specjalności żołnierzy w danym roku należy wysłać na kurs do Siemianowic. Ci, którzy go ukończyli, dostawali od WZM certyfikat.

Potem swoje umiejętności doskonalili w wojskowych ośrodkach szkoleniowych w Poznaniu i Ostródzie.

Jednak w styczniu tego roku wojsko postanowiło zrezygnować ze współpracy z bazą w Siemianowic

cach. Dowództwo pionu szkolenia Wojsk Lądowych doszło do wniosku, że armia poradzi sobie sama. I żołnierze będą się uczyć obsługi rosomaka tylko w Poznaniu i w Ostródzie.

Armia w ten sposób zaoszczędzi ok. 3 mln zł rocznie, bo tyle kosztuje szkolenie w Siemianowicach. Ta kwota to promil w ok. 25-miliardowym budżecie MON.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Co jest powodem rezygnacji z tego typu szkolenia dla żołnierzy?

2. Jaka kwota w rzeczywistości zostanie zaoszczędzona?

3. Czy w planach jest budowa nowoczesnego ośrodka szkolenia dla żołnierzy?

4. Czy wojsko jest w stanie w odpowiedni sposób wyszkolić żołnierzy do obsługi transporterów?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21949)

do ministra infrastruktury
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wykrytych przez NIK poważnych nieprawidłowości podczas realizacji inwestycji w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Najwyższa Izba Kontroli opublikowała informację o wynikach kontroli stanu realizacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”. NIK stwierdziła, że w toku robót drogowych doszło do poważnych zaniedbań inwestorskich, co może grozić ujawnieniem się wad technicznych i koniecznością ponownego wykonania niektórych prac.

NIK informuje m.in., że: zarządcy dróg nierzetelnie wywiązywali się z obowiązku oceny stanu technicznego sieci drogowej. Nie przeprowadzali wymaganych przepisami badań lub przeprowadzali je w bardzo ograniczonym zakresie. NIK stwierdziła, że jedynie niewiele ponad 1/4 zarządców dróg przeprowadzała obowiązkowe przeglądy prawidłowo, a ich wyniki wykorzystywała przy likwidacji zagrożeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i uwzględniała przy typowaniu najpilniejszych do wykonania zadań. NIK

zwraca również uwagę, że prawie połowa ze skontrolowanych zarządców dróg nie miała opracowanego obowiązkowego planu rozwoju sieci drogowej. Dlatego wyboru odcinków dróg do remontów lub przebudowy dokonywano często na podstawie doraźnych wskazań, bez kompleksowego i systemowego podejścia do problemu. W ocenie NIK ww. nieprawidłowości niosą ryzyko dla trwałości efektów programu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez NIK nieprawidłowości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich eliminacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21950)

do ministra infrastruktury

w sprawie opóźnień we wprowadzeniu unijnej dyrektywy 2008/96/WE z 19 listopada 2008 r. w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

19 grudnia ub.r. minął termin, do którego polskie władze powinny wprowadzić zapisy dotyczące bezpieczeństwa na drogach. Niewprowadzenie dyrektywy do polskich przepisów oznacza nie tylko postępowanie karne o naruszenie unijnego prawa, wszczęte standardowo, gdy dyrektywa nie jest wdrożona lub jest wdrożona wadliwie, ale też możliwość utraty miliardów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Z czego wynikają opóźnienia we wdrożeniu dyrektywy?

2. Jak wygląda harmonogram prac związanych z jej wprowadzeniem?

3. Jakie mogą być skutki finansowe niewprowadzenia ww. dyrektywy?

4. Ile kosztować będzie wprowadzenie dyrektywy drogowej?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21951)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niewywiązania się rządu
z obietnic sfinansowania dokończenia
budowy zbiornika przeciwpowodziowego
w Świnnej Porębie w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Budowa zbiornika przeciwpowodziowego w Świnnej Porębie utknęła w martwym punkcie, ponieważ puste okazały się być rządowe obietnice w sprawie pieniędzy na dokończenie zbiornika przeciwpowodziowego w małopolskiej Świnnej Porębie. W zeszłym roku Platforma Obywatelska zadeklarowała 325 mln zł. Do tej pory na konto nie wpłynęła ani złotówka. Pieniądze zostały zamrożone na koncie Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska. Rząd, skreślając inwestycję z budżetu państwa, w prosty sposób pozbył się drogiego problemu i właśnie na Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska przerzucił obowiązek budowy zbiornika. Ministrowie zapomnieli jednak, że wygasła ustawa pozwalająca finansować budowę. Teraz w pośpiechu trwają prace nad nowymi przepisami, a wykonawcy inwestycji nie dostają ani złotówki za pracę. Faktury są wstrzymane. Już teraz brakuje 30 mln zł. Z powodu braku pieniędzy doszło nawet do absurdalnej sytuacji, w której narastające długi musiały zostać opłacone z prywatnych pieniędzy budowniczych zapory.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Premier dostrzega problem?
2. Jakie działania podejmie rząd w celu wywiązania się z obietnic w sprawie zbiornika przeciwpowodziowego w Świnnej Porębie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21952)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wykrytych przez NIK
nieprawidłowości w systemach
informatycznych Ministerstwa Skarbu Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

(Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli funkcjonowania wybranych systemów informatycznych Ministerstwa Skarbu Państwa”, w której stwierdziła liczne nieprawidłowości. Najpoważniejszą z nich było niedostosowanie modułu ZSI „Zbiorcza ewidencja mienia Skarbu Państwa” do obowiązujących w tym zakresie przepisów. Ministerstwo Skarbu Państwa nie wykorzystuje w pełni możliwości Zintegrowanego Systemu Informatycznego. Informatyzacja kosztowała Ministerstwo Skarbu Państwa w latach 2004 – lipiec 2010 ponad 11,1 mln zł. Z tego 7,1 mln zł przeznaczono na Zintegrowany System Informatyczny (ZSI) – podstawowe narzędzie, za pomocą którego resort realizować miał swoje ustawowe zadania. W efekcie raport o stanie mienia Skarbu Państwa tworzony jest poza systemem, a dane wprowadzane są ręcznie, co stawia pod znakiem zapytania jego wiarygodność.

Jednocześnie NIK negatywnie ocenia stopień realizacji przez Ministerstwo Skarbu Państwa ustawowych zadań z zakresu informatyzacji, krytykuje również brak inicjatywy resortu w kwestii informatyzacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w ww. sprawie?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania ww. nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21953)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie grożących Polsce kar nałożonych
przez Komisję Europejską
za nieprawidłowości przy informatyzacji
urzędów pracy oraz przy umowach
podpisanych w ramach pierwszego
priorytetu Programu Operacyjnego
„Kapitał ludzki”**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Po raz pierwszy Polska zostanie ukarana przez Komisję Europejską karą ponad 100 mln zł. Z raportu końcowego z audytu Programu Operacyjnego

„Kapitał ludzki”, podsumowującego, jak wydajemy unijne pieniądze, wynika, że Komisja chce nałożyć na Polskę dwie kary: pierwsza – mamy zwrócić blisko 50 mln zł, które wydaliśmy na informatyzację urzędów pracy, druga – oddać Brukseli 5% wartości umów podpisanych w ramach pierwszego priorytetu PO KL (chodzi o blisko 70 mln zł). Według informacji medialnych główne nieprawidłowości odkryte przez audytorów Komisji dotyczyły procedur wyłaniania wykonawców. Chodzi m.in. o uchybienia przy zleceniu prac nad aplikacją Syriusz. Największe zastrzeżenia Brukseli budzi wyłonienie wykonawcy Syriusza bez zastosowania procedury przetargowej czy konkursowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie zarzutów zawartych w raporcie Komisji Europejskiej?

2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane nieprawidłowości?

3. Czy ministerstwo podejmuje jakiegokolwiek działania mające na celu zmniejszenie wysokości kary lub cofnięcie decyzji o jej nałożeniu?

4. Z jakiego źródła pochodzą będą środki na wypłacenie kary?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21953)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie grożących Polsce kar nałożonych przez Komisję Europejską za nieprawidłowości przy informatyzacji urzędów pracy oraz przy umowach podpisanych w ramach pierwszego priorytetu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Po raz pierwszy Polska zostanie ukarana przez Komisję Europejską karą ponad 100 mln zł. Z raportu końcowego z audytu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, podsumowującego, jak wydajemy unijne pieniądze, wynika, że Komisja chce nałożyć na Polskę dwie kary: pierwsza – mamy zwrócić blisko 50 mln zł, które wydaliśmy na informatyzację

urzędów pracy, druga – oddać Brukseli 5% wartości umów podpisanych w ramach pierwszego priorytetu PO KL (chodzi o blisko 70 mln zł). Według informacji medialnych główne nieprawidłowości odkryte przez audytorów Komisji dotyczyły uchybień przy zleceniu prac nad aplikacją Syriusz. Największe zastrzeżenia Brukseli budzi wyłonienie wykonawcy Syriusza bez zastosowania procedury przetargowej czy konkursowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie zarzutów zawartych w raporcie Komisji Europejskiej?

2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane nieprawidłowości?

3. Czy ministerstwo podejmuje jakiegokolwiek działania mające na celu zmniejszenie wysokości kary lub cofnięcie decyzji o jej nałożeniu?

4. Z jakiego źródła pochodzą będą środki na wypłacenie kary?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21954)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie nieprawidłowości przy wdrażaniu aplikacji Syriusz dla urzędów pracy

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Po raz pierwszy Polska zostanie ukarana przez Komisję Europejską karą ponad stu milionów złotych. Z raportu końcowego z audytu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, podsumowującego, jak wydajemy unijne pieniądze, wynika, że Komisja chce nałożyć na Polskę dwie kary: pierwsza – mamy zwrócić blisko 50 mln zł, które wydaliśmy na informatyzację urzędów pracy; druga – oddać Brukseli 5% wartości umów podpisanych w ramach pierwszego priorytetu PO KL (chodzi o blisko 70 mln zł).

Według informacji medialnych główne nieprawidłowości odkryte przez audytorów Komisji dotyczyły uchybień przy zleceniu prac nad aplikacją Syriusz. Największe zastrzeżenia Brukseli budzi wyłonienie wykonawcy Syriusza bez zastosowania procedury przetargowej czy konkursowej. Wdrażający system urzędnicy Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich (CRZL), zlecając kolejne etapy pracy nad aplikacją,

nie wykonywali choćby telefonów do konkurencyjnych firm, aby sprawdzić, jaka jest cena rynkowa takich usług. W efekcie istnieje podejrzenie, że za każdy etap budowy Syriusza słono przeplacano.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jak ministerstwo odnosi się do zarzutów zawartych w raporcie Komisji Europejskiej?

2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane nieprawidłowości?

3. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania?

4. Czy docierają do ministerstwa sygnały o podobnych nieprawidłowościach przy informatyzacji całej administracji państwowej?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21955)

do ministra zdrowia

w sprawie wzmożonej zachorowalności dzieci z woj. podkarpackiego na zapalenie płuc

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Aż 90% dzieci na oddziale pediatrycznym Szpitala Miejskiego w Rzeszowie jest leczonych z powodu zapaleń płuc. Większość z nich to maluchy poniżej pierwszego roku życia, których stan był na tyle poważny, że leczenie w domu nie wchodziło w grę. Pełne ręce roboty mają jednak pediatrzy w całym regionie. Do szpitali codziennie trafiają kolejni mali pacjenci z ciężkimi zakażeniami układu oddechowego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu ograniczenia wzmożonej zachorowalności dzieci z województwa podkarpackiego na zapalenie płuc?

3. Czy do ministerstwa docierają sygnały o podobnym nasileniu zachorowalności dzieci na zapalenie płuc w innych rejonach kraju?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21956)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wykrytego przez NIK nierzetelnego prowadzenia przez zarządców dróg dokumentacji stanu technicznego dróg podczas realizacji inwestycji w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Najwyższa Izba Kontroli opublikowała „Informację o wynikach kontroli stanu realizacji »Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011«”. NIK stwierdziła, że w toku robót drogowych doszło do poważnych zaniedbań inwestorskich, co może grozić ujawnieniem się wad technicznych i koniecznością ponownego wykonania niektórych prac.

NIK informuje m.in. o zaniedbaniach w towarzyszącej inwestycjom dokumentacji. Ponad połowa skontrolowanych zarządców nie prowadziła tzw. ksiąg dróg lub robiła to nieprawidłowo, dopuszczając do powstania niekompletnej ewidencji. W dokumencie tym, będącym swoistą „książeczką zdrowia” drogi, odnotowuje się przeglądy techniczne wszystkich obiektów mających wpływ na stan całości konstrukcji i bezpieczeństwo podróżujących. Brak takiej dokumentacji utrudnia wykonywanie bieżących czynności związanych z utrzymaniem drogi i planowaniem remontów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez NIK nieprawidłowości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich eliminacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21957)

do ministra środowiska

w sprawie negatywnej opinii NIK o działalności Ministerstwa Środowiska w zakresie nadzoru nad gospodarką zasobami naturalnymi Polski

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

ra (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikował raport na temat bezpieczeństwa zaopatrzenia Polski w węgiel kamienny ze złóż krajowych. Wynika z niego, że przy obecnym tempie wydobycia węgla kamiennego w Polsce złóż obecnie eksploatowanych oraz wytypowanych do eksploatacji wystarczy do 2035 r. Bezpieczeństwu dostaw tego surowca energetycznego zagraża nieracjonalne, a niekiedy wręcz rabunkowe wydobycie prowadzone przez przedsiębiorców. Z raportu NIK wynika, że przedsiębiorcy prowadzili często nieracjonalne wydobycie przy biernej postawie ministra środowiska. W ocenie NIK minister m.in. nierzetelnie wypełniał swoje obowiązki w zakresie nadzoru nad gospodarką zasobami naturalnymi Polski. Nie zapewnił im odpowiedniej ochrony, bo w większym stopniu uwzględniał bieżące interesy przedsiębiorców niż długofalowe interesy Skarbu Państwa jako właściciela złóż. Nie wymagał od przedsiębiorców, aby w dokumentacji geologicznej określali warunki ochrony eksploatowanych złóż, zezwalając w wielu przypadkach na ogólnikowe zapisy w tej kwestii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko resortu środowiska w sprawie negatywnej opinii NIK o działalności ministerstwa w zakresie nadzoru nad gospodarką zasobami naturalnymi Polski?

2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany przez NIK problem nieracjonalnego, a niekiedy wręcz rabunkowego wydobycia węgla kamiennego?

3. Jakie działania naprawcze zostały podjęte po opublikowaniu raportu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21958)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie dramatycznej sytuacji rolników wiosną 2011 r.

Dramatyczna sytuacja wiosną 2011 r. w rolnictwie wynika przede wszystkim z galopujących cen na środki do produkcji rolnej. Rosną ceny nawozów, paliw, części zamiennych, materiału siewnego i środków ochrony roślin.

Bardzo wysoki wzrost odnotowuje się w roku bieżącym, w porównaniu do analogicznego okresu roku ubiegłego, w nawozach azotowych, fosforowych i

wieloskładnikowych. W ciągu ostatniego roku ceny tych nawozów wzrosły w granicach 30–35%. Środki ochrony roślin wzrosły w ciągu roku o 15%, paliwo o 20% oraz materiał siewny o 20%. Są to wielkości wzrostu, które w 2011 r. wielu rolników wyeliminuje z produkcji.

Nawozy produkują spółki Skarbu Państwa, które nie powinny nadmiernie zarabiać na rolnikach, szczególnie po takim roku, kiedy powodzie i podtopienia upraw wyeliminowały całkowicie wielu rolników z produkcji, a w większości gospodarstw spowodowały obniżenie plonu nawet ponad 50%. W woj. łódzkim wystąpiły w ubiegłym roku największe w kraju podtopienia upraw. Należy zauważyć, że w związku z podtopieniami rolnicy nie otrzymali żadnej pomocy finansowej.

Brak dochodów w 2010 r. lub ich obniżenie spowoduje, że wiosną w bieżącym roku rolnicy nie zastosują nawozów i środków ochrony roślin oraz znacznie ograniczą podstawowe zabiegi agrotechniczne wobec wysokiego wzrostu cen paliwa.

Dwukrotnie w ostatnich dwóch latach występowałem do ministra rolnictwa i rozwoju wsi o skuteczne wyeliminowanie nieuczciwych praktyk ze strony producentów, pośredników i handlowców zajmujących się produkcją i dystrybucją środków produkcji, zerujących na rolnikach. Od kilku lat o wysokości cen środków produkcji rolnej decyduje przede wszystkim ilość pieniędzy i termin ich spływu do rolników, to jest dopłat unijnych i dopłat za paliwo rolnicze.

Zapowiadane przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi odpowiednie działania, ukrócające ten proceder, nie doczekały się skutecznych rozwiązań. To nie rolnik jest w ostateczności adresatem pomocy unijnej oraz pomocy państwa, ale producenci środków produkcji, handlowcy i inni pośrednicy. Od kilku lat nikt nie potrafi wyeliminować z polskiego rynku środków produkcji rolnej i rynku żywności. Rynek środków do produkcji rolnej jest poza wszelką kontrolą, a zatem zgodnie z zapowiedziami liberałów z początku ostatniej dekady dwudziestego wieku, którzy twierdzili, że tylko rynek może odpowiednio regulować gospodarkę żywnościową. Efekty takiego liberalnego myślenia skutecznie uderzają w roku bieżącym w polskich rolników.

Z rynku żywnościowego trzeba szybko i skutecznie wyeliminować zemony cenowe i złodziejskie praktyki, by pokrzywdzonym nie był rolnik, konsument żywności i Skarb Państwa.

W związku z powyższym mam następujące pytania.

1. Co rząd zamierza zrobić z galopującymi cenami środków do produkcji rolnej?

2. Jakie natychmiastowe działania podejmie rząd, aby zmienić dramatyczną sytuację w rolnictwie?

3. Czy rząd podejmie skuteczne działania, by rynek środków produkcji i rynek żywności w Polsce nie był bazą działania dla wielu nieuczciwych producentów, przetwórców i handlowców?

4. Jakie działania planuje rząd podjąć, by poprawić opłacalność produkcji rolnej?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 29 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21959)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych

Art. 9 ww. ustawy mówi, że: Rokowania kończą się podpisaniem przez strony porozumienia, a w razie nieosiągnięcia porozumienia – sporządzeniem protokołu rozbieżności ze wskazaniem stanowiska stron. Zgodnie z art. 10, gdy strona, która wszczęła spór, podtrzymuje zgłoszone żądania, następnym etapem są mediacje.

Związkowcy, którzy wystąpili w spór zbiorowy, zgłosili mi, że pracodawcy odmawiają podpisania protokołu rozbieżności, co powoduje, że nie mają formalnej podstawy przejścia do następnego etapu – mediacji. Takie stanowisko potwierdził Departament Dialogu i Partnerstwa Społecznego MPiPS.

Art. 26 ww. ustawy przewiduje odpowiedzialność karną za przeszkadzanie we wszczęciu lub prowadzeniu w sposób zgodny z prawem sporu zbiorowego, ale spowoduje to przeciąganie sporu w czasie.

Powyzsze upoważnia do zadania pytań:

1. Czy brak zgody pracodawcy na podpisanie protokołu rozbieżności w sporze zbiorowym zamyka drogę do następnego etapu – mediacji?

2. Czy przewiduje się zmianę przepisów lub ich doprecyzowanie, aby w sytuacji braku podpisu pracodawcy na protokole rozbieżności spór zbiorowy przeszedł w fazę mediacji?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 29 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21960)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie polityki dotyczącej zmian granic jednostek samorządu terytorialnego

Szanowny Panie Premierze! Chciałbym zwrócić uwagę na problem związany z procedurą zmiany gra-

nic jednostek samorządu terytorialnego. Jest to w szczególności istotne w kontekście granic miast i obszarów wiejskich. Okazuje się, że wiele polskich miast, i to wbrew pozorom tych mniejszych, boryka się z problemem braku terenów inwestycyjnych. Granice miast w dużej ilości przypadków były określane przed kilkudziesięciu laty. Przez ten stosunkowo długi okres na ogół wykorzystano wszelkie tereny w ich obrębie. Powoduje to wiele różnych problemów związanych z rozwojem miast i planowaniem gospodarczym przez ich władze.

Małe miasta w sposób szczególny cierpią na problem bezrobocia, jednak w wielu przypadkach nie są w stanie zaoferować potencjalnym inwestorom żadnych terenów pod inwestycje. Takie funkcje mogłyby przejąć sąsiednie gminy wiejskie. Jednak te często stawiają sobie za cel inne priorytety, mają inne pole zainteresowania, są też mniej atrakcyjne dla inwestorów. Należy zauważyć, że mieszkańcy gmin wiejskich korzystają z infrastruktury miast, tam realizują wiele swoich potrzeb życiowych, zatem również w ich interesie jest to, aby sąsiednie miasta rozwijały się jak najlepiej.

Rozwiązaniem dla powyższego problemu jest właściwie jedynie zmiana granic administracyjnych, włączenie do miast okolicznych terenów. Takie propozycje niestety niejako z zasady są skazane na porażkę, ponieważ władze gmin wiejskich nie zgadzają się na te działania z różnych względów: brak przyzwolenia na zmniejszenie wpływów z podatków, powody natury ambicjonalnej, zmniejszenie terytorium może wiązać się z utratą prestiżu. Nawet mieszkańcy terenów, które mogłyby wejść w skład miast, często sprzeciwiają się takim działaniom. Obawiają się wyższych opłat za media. Niektórzy przerażają się myślą, że nagle staną się mieszkańcami miast.

Jednak, jak już wykazano wcześniej, takie praktyki są konieczne i obiektywnie uzasadnione, bez szkody dla nikogo. Interwencja ze strony władz centralnych wydaje się konieczna. Państwo musi dbać o równomierny rozwój wszystkich obszarów kraju i troszczyć o wszystkie grupy mieszkańców, starając się o obiektywne i należyte rozstrzygnięcia. Trzeba jednak liczyć się z możliwym sprzeciwem niektórych lokalnych społeczności. Należy zwrócić uwagę, że wiele ważnych kwestii w tej sprawie poruszył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 09.04.2009 (K 37/06).

Szanowny Panie Premierze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile razy Rada Ministrów w obecnej kadencji dokonała zmian granic jednostek samorządu terytorialnego? Jakie to były przypadki?

2. Czy Rada Ministrów zamierza występować z własnej inicjatywy w sprawie zmian granic jednostek samorządu terytorialnego? Czy Pan Premier uważa takie działania za pożądane? Czy nie byłoby zasadne dokonanie jakiejś generalnej rewizji granic gmin przy pomocy np. wojewody?

3. Czy zdaniem Pana Premiera obecne regulacje prawne dotyczące poruszanej problematyki są odpowiednie?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21961)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przejęcia spółki ENEA SA
przez francuską spółkę EDF**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy decyzji Pana Ministra o przejęciu spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EDF, która może pociągnąć za sobą szereg negatywnych zjawisk gospodarczych i społecznych. Zostały one przedstawione przez związkowców z ENEA SA.

Jednym z najpoważniejszych zagrożeń wynikających ze sprzedaży największego dostawcy energii na terenie północno-zachodniej Polski przedsiębiorstwu kontrolowanemu przez rząd innego państwa jest możliwość utraty bezpieczeństwa energetycznego naszego kraju obejmującego niemalże 1/5 obszaru Polski. Ponadto w najbliższych trzech latach spółka EDF nie będzie realizowała inwestycji sieciowych wymagających na zachodzie naszego kraju ponad 3,5 mld zł. Kwota ta jest jedynie wymaganym minimum, gdyż włączając w to inwestycje w tzw. inteligentne sieci oraz opomiarowanie, winna ona być kilkakrotnie wyższa. Sprzedaż ENEA SA zagrozi także realizacji bloku węglowego 1000 MW w Kozienicach, gdyż przedsięwzięcie to jest niezgodne z polityką francuskiej spółki. Rezygnacja z inwestycji w energetykę węglową doprowadzi do negatywnych konsekwencji zarówno finansowych, jak i społecznych.

Kontrola koncernu EDF nad poznańską grupą najprawdopodobniej doprowadzi także do systematycznego eliminowania polskich kooperantów i zastępowania ich zagranicznymi dostawcami – podobnie jak miało to miejsce w przypadku dotychczasowych działań zachodnich branżowych inwestorów. Przejęcie ENEA SA przez francuski EDF uniemożliwi również rozwijanie projektu ratowania Zakładów Cegielskiego biorących udział w produkcji małych elektrowni.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego została podjęta decyzja o sprzedaży ENEA SA jednemu z najbardziej zadłużonych przedsiębiorstw energetycznych, przedsiębiorstwu bazującemu na przestarzałych i wyeksploatowanych elektrowniach atomowych? Czy takie posunięcie rzeczy-

wicie prowadzi do zwiększenia efektywności gospodarczej przedsiębiorstwa?

2. Dlaczego nie jest planowane nabycie ENEA SA przez PGNiG w celu stworzenia przedsiębiorstwa multienergetycznego?

3. Co zamierza poczynić resort w związku z niebezpieczeństwem upadku Zakładów Cegielskiego produkujących silniki dla elektrowni?

4. Jak Pan Minister ustosunkuje się do pozostałych wyżej opisanych zagrożeń?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21962)

do ministra zdrowia

w sprawie ustawy o działalności leczniczej

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą się zwracam, dotyczy ustawy o działalności leczniczej, uchwalonej 18 marca br., otwierającej furtkę do zaistnienia szeregu negatywnych zjawisk w sferze ochrony zdrowia.

Powyższe rozporządzenie nieuchronnie prowadzi do prywatyzacji szpitali i przychodni. Tego typu zjawisko nie jest czym innym niż dążeniem państwa do wyzbycia się jednego z jego kluczowych obowiązków, tj. zapewnienia obywatelom bezpieczeństwa zdrowotnego, gdyż równy dostęp do opieki zdrowotnej bez względu na sytuację materialną obywatela stanie się w tym wypadku jedynie mrzonką.

Podstawę zapewnienia opieki medycznej powinny stanowić publiczne jednostki prowadzące działalność medyczną, gdzie jednostki niepubliczne funkcjonują jedynie jako podmioty pomocnicze w tej sferze.

Przekształcanie zakładów opieki zdrowotnej w spółki prawa handlowego niesie ze sobą poważne ryzyko znacznego obniżenia bezpieczeństwa Polaków w aspekcie opieki medycznej, gdyż przewodnim dążeniem spółek prawa handlowego jest osiągnięcie jak największego dochodu – kwestia zapewnienia należytej ochrony zdrowia będzie sprawą drugorzędną. Ponadto nałożenie na samorządy obowiązku przekształcania placówek zdrowia w spółki w wielu przypadkach doprowadzi do rezygnowania szpitali z działalności uznanych za nieopłacalne lub też do upadłości tych jednostek, gdyż samorządy odpowiedzialne za pokrywanie strat finansowych wygenerowanych przez szpitale nie zawsze będą mogły sprostać temu zadaniu. Analizując tę sprawę, należy mieć na uwadze fakt, iż ujemny wynik finansowy jest bardzo częstym problemem dotyczącym polskie szpitale.

Ustawa o działalności leczniczej stwarza także problem zatrudniania pielęgniarek na podstawie umów cywilnoprawnych – temat ten został opisany w mojej wcześniejszej interpelacji.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu została podjęta decyzja o przeniesieniu obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli na wolny rynek?

2. Dlaczego tak istotne zmiany dotyczące zakładów opieki zdrowotnej są wprowadzane w obliczu kryzysu gospodarczego i niestabilizowanego mechanizmu kontraktowania usług medycznych?

3. Jak resort zamierza zapewnić opiekę zdrowotną obywatelom, którzy ze względów finansowych nie będą mogli pozwolić sobie na korzystanie z publicznych usług w tej sferze?

4. Na jakiej podstawie resort sądzi, iż przekształcenie szpitali w spółki prawa handlowego umożliwi usprawnienie systemu opieki zdrowotnej oraz poprawę jego wydolności?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21963)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z opinią wiciu ekspertów z zakresu medycyny wirusowe zapalenie wątroby typu B jest wirusową bombą zegarową i, jeśli nie zostaną podjęte zdecydowane działania w kierunku skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

Wydaje się, że, wychodząc naprzeciw tym zagrożeniom, 18 lutego br. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B. Jako poseł na Sejm RP otrzymuję wiele sygnałów od środowisk medycznych zaniepokojonych faktem, że w nowym rozporządzeniu zawarto zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych i bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Z opinii m.in. Fundacji Gwiazda Nadziei wynika, że skorzystać z tego będą mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas

nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Taki zapis jest o tyle niebezpieczny, że zgodnie z badaniami naukowymi lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Wyniki udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutacje wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym w Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir).

Z zapisów nowego rozporządzenia wynika, że program nadal nie uwzględnia tenofowiru, który zgodnie z obowiązującymi standardami medycznymi jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast dwa mniej skuteczne leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Należy dodać, że wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Przytaczając powyższe argumenty, pragnę zapytać Panią Minister:

Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZWA typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyny w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejskiej Agencji Leków) zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg– leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w mo-

noterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21964)

do ministra infrastruktury

w sprawie zakupu laptopów dla uczniów

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji prasowych wynika, że resort pracuje nad projektem ustawy, która zwalnia operatorów sieci komórkowych z części opłat koncesyjnych. Środki te mają trafić na inwestycje w sieci oraz komputery dla uczniów. Rząd zgodził się na zmniejszenie opłat, ale w zamian część tych pieniędzy ma być przeznaczona na laptopy dla uczniów.

Wobec powyższego prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie prac w rządzie znajduje się opisana inicjatywa ustawodawcza? Kiedy rząd skieruje tę inicjatywę do Sejmu?

2. Jakie środki finansowe zostaną przeznaczone z opłat koncesyjnych w najbliższych latach na realizację programu „Komputer dla ucznia”?

3. Które szkoły lub roczniki uczniów otrzymają w pierwszej kolejności laptopy?

4. Kto w imieniu rządu będzie prowadził koordynację programu zakupu komputerów dla uczniów i czy programowi zakupu komputerów towarzyszyć będą inne programy adresowane do nauczycieli szkół?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21965)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie zapisów rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się przewodnicy turystyczni, któ-

rzy pragną zwrócić uwagę na nowelizowany tekst rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek, w którym czytamy:

17. Organizator turystyki powierzający na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy wykonanie usługi przewodnikowi turystycznemu jest obowiązany w obsłudze grupy turystów do zapewnienia udziału:

1) przewodnika miejskiego — dla miast wymienionych w § 15, jeżeli program imprezy obejmuje zwiedzanie miasta lub wybranych obiektów na jego obszarze, w muzeach i obiektach zabytkowych, w których nie oprowadza uprawniony pracownik etatowy;

2) przewodnika górskiego — na obszarach górskich określonych w § 13, jeżeli program imprezy przewiduje wycieczki piesze poza obszarem zabudowy miejscowości;

3) przewodnika miejskiego w przypadku, o którym mowa w § 16, lub przewodnika terenowego — w parkach narodowych, krajobrazowych i rezerwach udostępnianych do ruchu turystycznego, jeżeli program imprezy obejmuje zwiedzanie tych miejsc, w muzeach i obiektach zabytkowych, w których nie oprowadza uprawniony pracownik etatowy, a także na obszarach, na których obowiązujące przepisy porządkowe prawa miejscowego nakładają taki obowiązek.

Według osób zatrudnionych w turystyce świadczy to o kolejnym zepchnięciu miast, miejscowości terenów i obiektów leżących poza wielkimi miejskimi aglomeracjami do miejsc drugiej kategorii, a przewodników terenowych do roli najzwyczajniej zbędnej profesji. Dotychczas na terenach dużych miast o znacznej liczbie obiektów turystycznych obowiązywały uprawnienia przewodnika miejskiego, a poza nimi – terenowego. Zdaniem przewodników turystycznych powyższe przepisy powodują, iż organizator turystyki nie musi w takich miejscach wynajmować przewodnika, a rolę tę może spełnić pilot.

Jakość oprowadzania w obu przypadkach jest diametralnie inna. Podważa to w ogóle sens istnienia instytucji przewodnika terenowego i krzywdzi rzeszę ludzi, którzy wytrwale pracują dla dobra polskiej turystyki. Szkolenie przewodników miejskich i terenowych niczym się nie różni poza obszarem uprawnień, a co więcej, Ci drudzy przechodzą często znacznie trudniejsze i żmudniejsze szkolenia. Zdaniem tych osób taka sytuacja może doprowadzić do sytuacji, że instytucja przewodnika terenowego straci sens, a jakość oprowadzenia po obiektach drastycznie spadnie. Nie znajdują się więcej chętni na zdobywanie cennych i wartościowych, ale, niestety, także drogich uprawnień przewodnika terenowego.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie przesłanki merytoryczne zdecydowały o kierunkach zmian ww. rozporządzenia?

2. Czy zmiana rozporządzenia może wpłynąć negatywnie na jakość usług przewodników w miej-

scach, gdzie nie ma obowiązku zapewnienia przewodników?

3. Czy organizatorzy turystyki zobowiązani są w świetle obowiązujących przepisów do zatrudniania przewodników w miejscach niewymienionych w § 17 rozporządzenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21966)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Szanowny Panie Ministrze! W maju 2010 r. Najwyższa Izba Kontroli przeanalizowała temat zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej. Kontrola miała na celu zbadanie, czy organy administracji publicznej podejmowały działania w celu zwiększenia liczby osób niepełnosprawnych zatrudnionych w urzędach administracji publicznej, oraz ocenę, czy prawa tych osób są respektowane, a środowisko, w którym pracują, wolne od barier. Z wyników kontroli wynika, że zdecydowana większość osób niepełnosprawnych w naszym kraju pozostaje poza rynkiem pracy. To niekorzystne zjawisko utrzymuje się od wielu lat, mimo uruchomienia wielu programów mających na celu aktywizację zawodową osób niepełnosprawnych. Z badań wynika, że w niedostatecznym stopniu zachęcano osoby niepełnosprawne do udziału w prowadzonej rekrutacji, nie współpracowano w tym obszarze z organizacjami, które je reprezentują, w niewielkim zakresie organizowano staże i przygotowanie zawodowe, udział kontrolowanych jednostek w programach wspierających aktywizację zawodową osób niepełnosprawnych był niewystarczający. Zaniechanie przez kontrolowane organy powyższych działań, co NIK ocenia jako postępowanie nierzetelne, przy jednoczesnym wzroście ustawowego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, miało wpływ na wzrost wysokości wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON).

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowało się roczne średnie zatrudnienie osób niepełnosprawnych w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?

2. Jakie zatrudnienie osób niepełnosprawnych planuje się w resorcie i jednostkach podległych w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21967)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21968)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Szanowna Pani Minister! W maju 2010 r. Najwyższa Izba Kontroli przeanalizowała temat zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej. Kontrola miała na celu zbadanie, czy organy administracji publicznej podejmowały działania w celu zwiększenia liczby osób niepełnosprawnych zatrudnionych w urzędach administracji publicznej, oraz ocenę, czy prawa tych osób są respektowane, a środowisko, w którym pracują, wolne od barier. Z wyników kontroli wynika, że zdecydowana większość osób niepełnosprawnych w naszym kraju pozostaje poza rynkiem pracy. To niekorzystne zjawisko utrzymuje się od wielu lat, mimo uruchomienia wielu programów mających na celu aktywizację zawodową osób niepełnosprawnych. Z badań wynika, że w niedostatecznym stopniu zachęcano osoby niepełnosprawne do udziału w prowadzonej rekrutacji, nie współpracowano w tym obszarze z organizacjami, które je reprezentują, w niewielkim zakresie organizowano staże i przygotowanie zawodowe, udział kontrolowanych jednostek w programach wspierających aktywizację zawodową osób niepełnosprawnych był niewystarczający. Zaniechanie przez kontrolowane organy powyższych działań, co NIK ocenia jako postępowanie nierzetelne, przy jednoczesnym wzroście ustawowego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, miało wpływ na wzrost wysokości wpłat

na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON).

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtowało się roczne średnie zatrudnienie osób niepełnosprawnych w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?

2. Jakie zatrudnienie osób niepełnosprawnych planuje się w resorcie i jednostkach podległych w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21969)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21970)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21971)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21968, str. 224.

Interpelacja
(nr 21972)

do ministra zdrowia

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21968, str. 224.

Interpelacja
(nr 21973)

do ministra środowiska

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21974)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21975)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21976)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21977)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21968, str. 224.

Interpelacja
(nr 21978)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21979)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21980)

do ministra finansów

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21981)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21968, str. 224.

Interpelacja
(nr 21982)

do ministra gospodarki

**w sprawie zatrudniania osób
niepełnosprawnych w administracji
publicznej**

Patrz interpelacja nr 21966, str. 224.

Interpelacja
(nr 21983)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie korzystania przez mężczyzn
i kobiety z uprawnień związanych
z rodzicielstwem w służbach mundurowych**

Szanowny Panie Ministrze! W Sejmie trwają prace nad nowelizacją ustaw regulujących funkcjonowanie służb mundurowych, których celem jest zwiększenie uprawnień funkcjonariuszy związanych z rodzicielstwem, w szczególności zrównanie praw kobiet i mężczyzn. Rozwiązania rozpatrywane w Sejmie z inicjatywy Senatu są zgodne z dyrektywami Rady 96/34/WE i 70/207/EWG.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w obecnym stanie prawnym funkcjonariusze i pracownicy poszczególnych służb, w szczególności mężczyźni, mogli korzystać z uprawnień rodzicielskich?

2. Ile kobiet i mężczyzn jest obecnie zatrudnionych jako funkcjonariusze i pracownicy poszczególnych służb mundurowych? Jeżeli nie można podać tych danych w liczbach etatów, to proszę o podanie proporcji procentowych zatrudnienia ww. osób w służbach mundurowych.

3. Ile osób korzystało w latach 2008–2010 z uprawnień rodzicielskich w służbach mundurowych?

4. Jaki był koszt dla budżetu służb mundurowych w latach 2008–2010 wypłat świadczeń wynikających z uprawnień rodzicielskich?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21984)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego
skażonego alkoholu etylowego**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (tekst jednolity ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135; Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o przedstawienie podjętych przez rząd premiera Donalda Tuska działań w celu wyeliminowania z obrotu na rynku odkażonego alkoholu etylowego i uszczelnienia systemu podatkowego w zakresie dochodów z tytułu podatku akcyzowego od alkoholu etylowego.

Szanowny Panie Ministrze! Wciąż na rynek krajowy do obrotu wprowadzane są kolejne hektolitry alkoholu etylowego nieodpowiadającego elementarnym normom sanitarnym, uzyskanego w prostym procesie odkażania skażonego alkoholu etylowego. Zorganizowane, przestępcze grupy zajmujące się odkażaniem i wprowadzaniem do handlu takiego alkoholu zbijają kapitał, wszak, po pierwsze, swoją działalność prowadzą nielegalnie poza całym systemem podatkowym, a po drugie, rozsiewają w kraju alkoholizm, który jest źródłem wielu nieszczeń w polskich rodzinach. Taka sytuacja ma miejsce, gdyż Polska jako państwo członkowskie UE została zobowiązana do zwolnienia z podatku akcyzowego alkoholu etylowego całkowicie skażonego. Ponadto z faktu, że kontrola nad procesem skażenia w ramach szczególnego nadzoru podatkowego obejmuje ten proces tylko do momentu skażenia, zaś nie obejmuje obrotu alkoholu skażonego. Zakończenie procedury zawieszenia następuje w chwili zużycia tego alkoholu zgodnie z przeznaczeniem, co w praktyce oznacza wytworzenie przy jego użyciu zupełnie nowego produktu.

W opinii ekspertów polskie prawo dopuszcza zdecydowanie za dużo skaźników. W tej grupie niestety wskazują też takie, jak np. bitrex, który w innych krajach, w tym Czechach, nie jest uznawany za środek skażający.

W opinii resortu rolnictwa, który w drodze rozporządzenia określa środki dopuszczone do skażenia alkoholu etylowego, problem nielegalnego wytwarzania napojów alkoholowych na bazie skażonego alkoholu lub alkoholu etylowego odzyskiwanego np. ze środków zapobiegających zamarzaniu szyb nie leży po stronie środków dopuszczonych do skażenia alkoholu etylowego, ale po stronie czynników ekonomicznych stymulujących nielegalne działania pseudopredsiębiorców.

Niestety wciąż pseudopredsiębiorcy funkcjonują na rynku i mają się dobrze, a negatywnymi ekono-

micznymi i społecznymi skutkami ich działalności obciążani jesteśmy wszyscy.

Wobec powyżej opisanej sytuacji zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co uczynił rząd Donalda Tuska, aby wyeliminować z rynku pseudopredsiębiorców wytwarzających napoje alkoholowe na bazie skażonego alkoholu lub alkoholu etylowego odzyskiwanego np. ze środków zapobiegających zamarzaniu szyb i wprowadzających do obrotu nieodpowiadających elementarnym normom sanitarnym napojów spirytusowych w ten sposób wytworzonych?

2. Ile w latach 2007–2010 pseudopredsiębiorców wyeliminowano z rynku?

3. Jakie po roku 2007 zostały wprowadzone uregulowania do polskiego porządku prawnego w celu zwiększenia efektywności kontroli sprawowanej przez pracowników szczególnego nadzoru podatkowego oraz dla uszczelnienia systemu podatkowego?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o decyzjach, jakie pan premier podjął w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21985)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowego wsparcia projektów
dotyczących rozwoju instytucji opieki nad
dzieckiem do lat 3 w ramach rządowego
programu „Maluch”**

Szanowna Pani Minister! W lutym 2011 r. Sejm uchwalił ustawę o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, która wejdzie w życie 4 kwietnia br. W ustawie zaproponowane są rozwiązania mające na celu zapewnienie właściwej opieki nad dzieckiem. Wśród tych rozwiązań są formy opieki zbiorowej, czyli żłobki, kluby dziecięce, poprzez grupową opiekę, tj. opiekun dzienny, do indywidualnej, czyli niani. Podmiotami, które mogą prowadzić opiekę instytucjonalną, są gminy, osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Aby wesprzeć działania na rzecz rozwoju infrastruktury opieki nad dzieckiem do lat 3, rząd przeznaczył na realizację tego zadania w 2011 r. 40 000 000 zł.

4 marca 2011 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ogłosiło otwarty konkurs w ramach resortowego programu „Maluch”. Program polega na współfinansowaniu przez budżet państwa tworzenia i funkcjonowania nowych miejsc opieki nad dziećmi w wieku do lat 3. Niestety z założeń programu wyni-

ka, iż o dofinansowanie do projektów mogą ubiegać się tylko jednostki samorządu terytorialnego szczebla gminnego.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Z czego wynika, że program „Maluch” skierowany jest wyłącznie do jednostek samorządu terytorialnego (gmin)? (Są gminy, które nie są zainteresowane realizowaniem tej ustawy, natomiast jest wiele innych podmiotów, które chcą objąć opieką dzieci do lat 3).

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przewidziało inną formę pomocy dla podmiotów chcących prowadzić opiekę instytucjonalną, które nie mogą skorzystać z dofinansowania w ramach programu „Maluch”?

Posel Ewa Drozd
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21986)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie współpracy wizowej Polski
i Australii**

Australia to kraj wysoko rozwinięty, z wielokulturowym społeczeństwem. W porównaniu z innymi państwami (wskaźnik rozwoju społecznego) Australia jest notowana bardzo wysoko, jeśli chodzi m.in. o: jakość życia, swobodę działalności ekonomicznej, wolność osobistą i prawa polityczne, i obecnie znajduje się na 2 miejscu po Norwegii. Miasta australijskie są w światowej czołówce w dziedzinie życia kulturalnego.

Wszystkie te czynniki sprawiają, że Australia powinna być państwem, które interesuje i do którego chce się podróżować, nie tylko w celach turystycznych, ale również z zamiarem zdobycia doświadczenia zawodowego, a co za tym idzie, podjęcia pracy zarobkowej.

Niestety obywatele naszego kraju mogą udać się do Australii, wyłącznie posiadając wizę turystyczną, która pozwala im na pobyt trzymiesięczny właśnie w takim celu. Jeśli jednak chcą podjąć pracę i pozostać w kraju dłużej, mają bardzo utrudnione zadanie, gdyż muszą wówczas ubiegać się o wizę studencką uprawniającą do studiowania oraz pracy w wymiarze do pół etatu. Wiąże się to jednak z uczęszczaniem na zajęcia i ponoszeniem wszelkich kosztów nauki.

Tymczasem rząd australijski już od kilku lat oferuje tzw. working holiday visa, która uprawnia do rocznego pobytu w tymże kraju, pracy, studiowania i podróżowania. Wiza ta jest przeznaczona dla ludzi młodych, w wieku od 18 do 30 lat, i daje doskonałą

możliwość poznania nowego środowiska, wymiany kulturowej, nauki języka oraz zdobycia cennego doświadczenia.

Z przykrością trzeba stwierdzić, że nasz kraj nie oferuje swym obywatelom tego typu wizy do Australii. Polska ma już podpisane porozumienie o working holiday visa z Kanadą i Nową Zelandią i z korzyścią dla wszystkich powinna do tego grona dołączyć również atrakcyjna Australia. Poza tym wizę łączącą pracę i wakacje oferuje swoim obywatelom wiele krajów, w tym kraje członkowskie Unii Europejskiej.

Wymiana kulturowa mogłaby zatem odbywać się w obie strony, a zatem młodzi obywatele Australii również mogliby odwiedzać Polskę w ramach wakacji i pracy. To na pewno umocniłoby obraz naszego kraju na arenie międzynarodowej, jako obszaru otwartego, kosmopolitycznego i wielokulturowego. Ponadto wymiana między oboma krajami pozwoliłaby na nawiązanie wielu nowych kontaktów handlowych, a podpisanie porozumienia w sprawie takiej wizy byłoby argumentem w negocjacjach wizowych z innymi krajami, np. USA. Młodym Polakom working holiday visa otworzyłaby drzwi do kariery, którą mogliby kontynuować po powrocie do kraju.

Czy w przeszłości odbywały się już rozmowy pomiędzy rządami obu krajów na temat współpracy wizowej?

Czy Polska jest zainteresowana podpisaniem porozumienia o working holiday visa z Australią?

Posel Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21987)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie liberalizacji ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii**

Polskie prawo przewiduje karę do trzech lat więzienia za posiadanie środków odurzających czy substancji psychotropowych. Jeśli ilość środków lub substancji jest znaczna, to kara może wynieść od sześciu miesięcy do ośmiu lat. Jak przekonują działacze na rzecz złagodzenia ustawy, Polska ma w tym względzie najbardziej restrykcyjne prawo w Unii Europejskiej. Za posiadanie, nawet śladowych ilości np. marihuany, skazuje się w Polsce ponad 9000 osób rocznie, a koszt stosowania prawa w tej dziedzinie wynosi kilkadziesiąt milionów złotych.

Wiele krajów europejskich, które tak samo jak Polska boryka się z problemem posiadania przez swoich obywateli substancji psychoaktywnych, stosuje zupełnie inną taktykę. Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są tak konstruowane, aby organy ścigania zajmowały się przede wszystkim przesła-

dowaniem producentów (hodowców) i handlarzy, a nie ostatnich ogniw tego łańcucha, czyli konsumentów, którzy w większości przypadków mają po kilkanaście lat i niewielką ilość marihuany przy sobie. Jest to na pewno łatwy i szybki sposób do poprawienia policyjnych statystyk dotyczących zwalczania narkomanii, jednak przez to angażujemy areszty, Policję, prokuraturę, sądy, a to wszystko kosztuje i zabiera cenny czas.

Godne naśladowania jest rozwiązanie stosowane w wielu landach w Niemczech, gdzie w przypadku posiadania do trzech gram, np. marihuany, dostaje się mandat, a policja konfiskuje narkotyk. Jeśli sytuacja powtórzy się, to dana osoba zostaje skierowana na badania do ośrodka uzależnień, gdzie udzielana jest jej fachowa pomoc w walce z nałogiem.

Jak pokazuje wiele przykładów, ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii w Polsce jest nieskuteczna, kosztowna i w żadnym stopniu się nie sprawdza. Można też z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić, że popularność dopalaczy w ostatnich latach związana jest z konsekwencją penalizacji posiadania małej ilości miękkich narkotyków. Warto zastanowić się nad zmianami, które doprowadzą do tego, aby zatrzymani z niewielką ilością substancji psychoaktywnych nie byli karani, ze względu na niski stopień społecznej szkodliwości czynu.

Na jakim etapie jest nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i jakie są jej główne założenia?

Czy nie warto wprowadzić zmian w ustawie, które doprowadzą do jej liberalizacji, tak aby obywatele naszego kraju nie byli skazywani za posiadanie małych ilości narkotyków?

Czy nie warto rozważenia jest wprowadzenie takich rozwiązań, jakie stosuje się np. w wielu landach w Niemczech, tzn. traktowanie posiadania niewielkiej ilości narkotyku na własny użytek jako wykroczenie karane mandatem, a nie jako przestępstwo?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21988)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego

Szanowny Panie Ministrze! Do rzecznika praw obywatelskich wpływają skargi od osób, które chcą wstąpić w związek małżeński poza granicami kraju, a od których urzędy stanu cywilnego – wydające potrzebne do tego zaświadczenia – wymagają podania imienia i nazwiska osoby, z którą chcą zawrzeć małżeństwo.

Obecnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, obywatel polski lub zamieszkały w Polsce cudzoziemiec niemający obywatelstwa żadnego państwa, który chce zawrzeć małżeństwo za granicą, musi uzyskać stosowne zaświadczenie z urzędu stanu cywilnego. Urzędy wymagają, aby podać nazwisko i imię oraz obywatelstwo osoby, z którą chce wstąpić w związek małżeński. Zdaniem RPO wzór zaświadczenia jest sprzeczny z prawem o aktach stanu cywilnego z 1986 r., a także z konstytucją. W ocenie rzecznika praw obywatelskich z przepisów ustawy jednoznacznie wynika, że zdolność zawarcia związku małżeńskiego, o którym mowa w zaświadczeniu, odnosi się jedynie do osoby, która zamierza małżeństwo zawrzeć za granicą.

Prawo prywatne międzynarodowe stanowi, iż o możliwości zawarcia małżeństwa rozstrzyga w stosunku do każdej ze stron jej prawo ojczyście w chwili zawarcia małżeństwa. Prawnicy przywołują wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, który w wyroku z 6 sierpnia 2008 r. zaznaczył, że „nie podlega badaniu, czy, z kim i gdzie wnioskodawca zamierza zawrzeć związek małżeński ani jego rzeczywiste intencje, a jedynie to, czy spełnia on wymagane prawem polskim przesłanki niezbędne do zawarcia związku małżeńskiego”.

Panie Ministrze, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie stanowisko prezentuje ministerstwo w przedmiotowej sprawie?
2. Jakie czynności podejmie resort w powyższym przypadku?
3. Kiedy można spodziewać się ewentualnych zmian w przepisach wykonawczych do stosownej ustawy?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21989)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ochrony praw polskich konsumentów w przypadku zawarcia umowy sprzedaży biletów na mecze Euro 2012

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z regulaminem sprzedaży biletów, którego autorem jest UEFA, w przypadku sporu dotyczącego np. niewłaściwie wystawionego biletu o racjach stron będą decydować przepisy szwajcarskie, a nie polskie. A te są dużo mniej korzystne dla konsumentów. Nie pozwalają m.in. konsumentowi zwrócić zakupionego towaru przez Internet bez podawania przyczyny. Aby wykupić bilety na Euro 2012, należy zarejestrować się na

stronie internetowej UEFA. Z puli chętnych wylosowane zostaną osoby, które nabeżdą prawo do zakupu biletów. Kibice, którzy znajdą się w gronie szczęśliwców, będą musieli od razu uiścić należność za bilet na wybrany mecz. Tym samym zawrą z UEFA umowę sprzedaży biletów.

Jak się okazuje, przepisy szwajcarskie nie są tak korzystne dla konsumentów jak prawo polskie. Nie istnieje np. instytucja zwrotu bez podania przyczyny towaru zakupionego przez Internet. Z regulaminu wynika ponadto, że wszelkie spory będą rozstrzygane przez sąd szwajcarski w Nyonie. Zdaniem prawników takie postanowienie zamieszczone w regulaminie może jednak naruszać prawa polskich konsumentów. Zgodnie z prawem unijnym sąd krajowy (tu: sąd polski), rozpatrując sprawy objęte zakresem zastosowania dyrektyw unijnych dotyczących ochrony praw konsumentów, ma obowiązek badać z urzędu swoją właściwość.

Dodatkowo prawnicy wskazują, że jeżeli klauzula umowna dotycząca właściwości sądu państwa obcego dla konsumenta jest sprzeczna z dyrektywą 93/13 lub dyrektywą 97/7/WE w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość, wówczas nie wiąże ona konsumenta. Dyrektywa 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ustanawia system ochrony prawnej, przyjmując, że konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca.

W sprawie Oceano Grupa Trybunał Sprawiedliwości nałożył na sądy krajowe obowiązek badania z urzędu nienegocjowanych klauzul umownych, wymuszających właściwość sądu na niekorzyść konsumenta. Jak wyjaśniają specjaliści, gdyby klient wszczął postępowanie przed sądem polskim, sąd ten powinien rozważyć z urzędu, czy klauzula dotycząca jurysdykcji sądu szwajcarskiego jest sprzeczna z prawem unijnym. Jeżeli odpowiedź na tak postawione pytanie byłaby twierdząca, wówczas sąd polski powinien uznać się za właściwy do rozpoznania sprawy.

Ponadto w ocenie prawników prawo polskie wprowadza ograniczenia dla wyboru prawa właściwego do umów zawieranych z konsumentami za pośrednictwem strony internetowej. Prawo obce (szwajcarskie) będzie skuteczne pod warunkiem, że nie będzie wprowadzać bądź ograniczać praw konsumentów przyznanych na podstawie prawa państwa zamieszkania konsumenta (tj. ustawy o ochronie konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny). W świetle prawa unijnego wybór prawa nie może ograniczać przepisów bezwzględnie obowiązujących w danym państwie członkowskim, które zapewniają efektywną ochronę uprawnień konsumentów. Omawiane postanowienia regulaminu korzystania ze strony internetowej UEFA mogą budzić wątpliwości dotyczące zgodności z prawem krajowym i unijnym.

Szanowny Panie Premierze, mając na uwadze powyższe, zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy stanowisko prawników można uznać za zasadne w opisaney przeze mnie sprawie?

2. Czy dyrektywy 93/13/EWG oraz 97/7/WE będą skutecznie chronić praw polskich konsumentów w przypadku rozpatrywania ewentualnego sporu przez właściwe sądy?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21990)

do ministra finansów

w sprawie propozycji dotyczącej powierzenia Narodowemu Bankowi Polskiemu praw autorskich do wzorów krajowych banknotów

Szanowny Panie Ministrze! Narodowy Bank Polski stoi na stanowisku, że wykorzystywanie wizerunku banknotów w reklamie bez zgody NBP nie jest zgodne z prawem. Należy przyznać rację prawnikom, którzy wskazują, że w obecnym stanie prawnym nie ma wyraźnych podstaw, które uzasadniałyby taki pogląd. W ocenie przedstawicieli banku konieczne jest wprowadzenie w Polsce regulacji symetrycznej do tej, jaka obowiązuje w państwach należących do strefy euro. Europejski Bank Centralny jest bowiem właścicielem praw autorskich do wzorów banknotów euro. W konsekwencji EBC w drodze decyzji określił, jakiego rodzaju reprodukcje banknotów są dozwolone, a jakie są niedozwolone.

Zdaniem NBP ochrona wizerunku polskich banknotów nie powinna być mniejsza niż banknotów euro w krajach strefy euro. Należy zatem postulować, aby ochrona wzorów polskich znaków pieniężnych była uregulowana niebudzącymi wątpliwośći przepisami rangi ustawowej, bowiem niektórzy komentatorzy postrzegają jednak znak pieniężny jako znak urzędowy, który nie podlega ochronie. Brak właściwej regulacji prowadzi do różnicy stanowisk.

Przedstawiając powyższe, pragnę zadać pytania:

1. Czy w ministerstwie rozważana jest możliwość powierzenia Narodowemu Bankowi Polskiemu praw autorskich do wzorów krajowych banknotów na mocy odrębnej ustawy?

2. Czy podzielany jest pogląd, że znak pieniężny jest znakiem urzędowym, który nie podlega ochronie?

3. Jakie stanowisko prezentuje resort w opisaney przeze mnie sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21991)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. wydała Pani Minister rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych – bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir).

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat, i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwiet-

nia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza wprowadzić zmiany do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegające na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z pkt 6.1: „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii, biorąc pod uwagę to, iż lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym?

2. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiających objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

3. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21992)

do ministra finansów

**w sprawie przywrócenia możliwości
dokonywania odpraw celnych przesyłek
drogowych w urzędzie celnym Port Lotniczy
Katowice-Pyrzowice**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach poselskich poruszany jest problem braku możliwości odpraw celnych przesyłek drogowych w urzędzie celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice. Aktualnie odprawiane mogą tam być wyłącznie przesyłki lotnicze. W innych portach lotniczych, jak Warszawa czy Poznań są dopuszczone odprawy celne przesyłek lotniczych i drogowych. Zainteresowane podmioty uznają istniejącą infrastrukturę w urzędzie celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice za wystarczającą do wykonywania ww. czynności.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby rozszerzyć zakres odpraw celnych w urzędzie celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice?

Z poważaniem

Poseł Wacław Martyniuk

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21993)

do ministra środowiska

w sprawie bezpieczeństwa dostaw węgla

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że bezpieczeństwu dostaw węgla zagraża nieracjonalne, a czasem wręcz rabunkowe wydobywanie – stwierdził prezes NIK. – Kopalnie prowadzą nieracjonalną gospodarkę złożami węgla obliczoną na maksymalizację zysku bez koncepcji ochrony zasobów. Polega to m.in. na wybiórczym eksploataowaniu złóż, pomijaniu trudniejszych ich części (parcel), a w konsekwencji na niewielkim wykorzystaniu całości zasobów. Kontrola izby wykazała, że węgiel w kopalniach wydobywa się najczęściej tzw. systemem ścianowym, który umożliwia tanie wydobywanie, ale generuje wysokie straty w zasobach. Mogłyby być one niższe, gdyby razem z systemem ścianowym konsekwentnie korzystano z innych metod, wybierając choćby tzw. resztówki. Taka wybiórcza eksploatacja – podkreślono w raporcie – utrudniła lub nawet uniemożliwiła dostęp do parcel uznanych obecnie (głównie ze względu na koszty) za niezdatne do wydobywania.

Kontrola wykazała, że w niektórych przypadkach doszło do poważnego uszkodzenia takich zasobów poprzez zastosowanie techniki niszczącej podbudowy. Polega ona na wydobywaniu w pierwszej kolejności węgla z pokładu niżej położonego, przez co uniemożliwia się późniejsze wydobywanie surowca z pokładu położonego wyżej, jeśli nie zostanie pomiędzy nimi zachowana odpowiednia odległość. W efekcie niektóre zasoby już uległy zniszczeniu, a dostęp do innych stał się jeszcze mniej opłacalny. W opinii NIK „przedsiębiorcy prowadzili często nieracjonalne wydobywanie przy biernej postawie ministra środowiska. (...) Minister nierzetelnie wypełniał swoje obowiązki w zakresie nadzoru nad gospodarką zasobami naturalnymi Polski. Nie zapewnił im odpowiedniej ochrony, bo w większym stopniu uwzględniał bieżące interesy przedsiębiorców niż długofalowe interesy Skarbu Państwa jako właściciela złóż. Nie wymagał od przedsiębiorców, aby w dokumentacji geologicznej określali warunki ochrony eksploatowanych złóż, zezwalając w wielu przypadkach na ogólnikowe zapisy w tej kwestii” – czytamy w raporcie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego zaakceptował Pan dokumenty spółek węglowych, przez które zasoby węgla w Polsce zmniejszyły się o 2,5 mld t (do 10,4 mld t)?

2. Czy w wyniku takiej decyzji spółki węglowe zgubiły trudno dostępne złoża, zmieniając ich kwalifikację z nadających się do wydobywania na nienadające się?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21994)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wydatków na badania i rozwój

Szanowny Panie Premierze! Z raportu Banku Światowego wynika, że w polskiej gospodarce zaniedbano wydatki na badania i rozwój. Brak też nacisku na innowacyjność. Autorzy raportu „Europe 2020 Poland” zastrzegają, że nie ma pewności, iż Polska bez większych kłopotów jest w stanie wrócić do wzrostu PKB znacząco przekraczającego 5%, a nawet dorównać takim krajom, jak Brazylia, Chile, Korea Płd. czy Malezja. Zdaniem BŚ, spowolnienie tempa wzrostu będzie wynikało przede wszystkim z mniejszego niż przed kryzysem finansowym napływu środków finansowych, wyższego kosztu obsługi długu, kurczącej się siły roboczej. Zdaniem BŚ w Polsce nieuniknione są reformy, przede wszystkim wspierające poziom wykształcenia Polaków i kładące większy nacisk na wykorzystanie technolo-

gii, co bezpośrednio łączy się z wyższym poziomem edukacji. Niepokoją dane mówiące o tym, że import wyrobów wysokiej techniki jest u nas trzykrotnie wyższy od ich eksportu (12% wobec 4%). Według danych Komisji Europejskiej Polska znajduje się na ostatnim miejscu wśród krajów Unii Europejskiej pod względem procentowego udziału w eksporcie wyrobów wysokiej techniki. Bardzo źle wypadamy pod względem innowacyjności (wedle danych unijnej organizacji Pro Inno Europe): wyprzedzamy w Unii jedynie Litwę, Rumunię, Łotwę i Bułgarię, a bardzo daleko nam do liderujących Szwecji, Finlandii, Niemiec, Danii i Wielkiej Brytanii.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy obecne nakłady na badania i rozwój wynoszące ok. 0,7 PKB uważa Pan Premier za wystarczające?

2. Finansowanie nauki w Polsce na jednego mieszkańca jest prawie dziesięciokrotnie niższe od średniej w starych państwach Unii. Jakie działania podjął rząd, aby wyrównać tę różnicę?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21995)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie internetowej sprzedaży testu
Multiselect**

Szanowny Panie Ministrze! W ogłoszeniach internetowych można znaleźć oferty sprzedaży najnowszych testów dla osób starających się o przyjęcie do Policji. Test typu Multiselect składa się z niemal 300 pytań i według założeń kandydat nie ma możliwości przygotować się do niego wcześniej. Zadaniem tego etapu selekcji kandydatów jest zbadanie predyspozycji osobowościowych do służby w Policji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy testy oferowane w Internecie mogą w jakikolwiek sposób wpłynąć na wynik badania kandydatów do służby w Policji, zakłócając proces selekcji?

2. Czy Policja zmienia treść testów lub opracowuje nowy test typu Multiselect?

3. Czy MSWiA rozważa wprowadzenie innego sposobu badania osobowości kandydata, niż za pomocą testu Multiselect?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21996)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! Zwrócono się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B. 18 lutego br. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych – bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

Zgodnie z opinią ekspertów, podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir) i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir). Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące poka-

zuja, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem. Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie. Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych. Eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydu stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21997)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia zapisów dotyczących bezpieczeństwa na drogach

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że 19 grudnia 2010 r. minął termin, do którego polskie władze powinny wprowadzić zapisy dotyczące bezpieczeństwa na drogach. UE wydała je, by radykalnie obniżyć liczbę śmiertelnych wypadków. Niewprowadzenie dyrektywy oznacza zamrożenie albo cofnięcie unijnych dotacji. – Wymogi dyrektywy to nowy warunek, który musi być spełniony przy udostępnianiu funduszy, podobnie jak wymóg oceny wpływu inwestycji na środowisko – stwierdziła rzeczniczka KE Helen Kearns. Według Kearns niewprowadzenie dyrektywy będzie miało „jasny efekt w postaci odmowy Brukseli przekazania unijnych funduszy”. Czeką nas więc nie tylko postępowanie karne o naruszenie unijnego prawa, wszczynane standardowo, gdy dyrektywa nie jest wdrożona lub jest wdrożona wadliwie, ale też możliwość utraty miliardów. Najbardziej zagrożone są nowe projekty warte powyżej 50 mln euro. Te muszą bowiem zostać zatwierdzone przez Komisję Europejską. Gra idzie o ponad 15,3 mld zł. Tyle wynoszą unijne dotacje na 11 projektów (w sumie budowa 360 km tych dróg ma kosztować 22,2 mld zł).

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Za opóźnienia we wprowadzeniu przepisów zamraża przekazanie pieniędzy lub nakłada kary finansowe. A to oznacza wielkie kłopoty w zbilansowa-

niu wydatków na drogi, bo inaczej trzeba je będzie budować wyłącznie za własne pieniądze.

2. Czy prawdą jest, że w sprawie dróg i dyrektywy rząd chce się ratować zarządzeniem dyrektora Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z 2009 r., które wprowadza obowiązkową ocenę i audyt bezpieczeństwa ruchu, ale tylko dla inwestycji nadzorowanych przez tę instytucję?

3. Czy dla Komisji Europejskiej zarządzenie dyrektora GDDKiA może być uznane za wypełnienie dyrektywy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21998)

do ministra gospodarki

w sprawie wydobycia gazu łupkowego

Szanowny Panie Ministrze! Zasoby gazu łupkowego w Europie to ok. 4 bln m³. Zdaniem analityków za 20 lat jego największym producentem będzie Polska. Wydobycie ma u nas wynieść 10–30 mld m³ rocznie. A to oznacza pełną samowystarczalność i jeszcze zapasy na eksport – napisała „Rzeczpospolita”. Dane o europejskich zasobach to efekt badań firmy World Mackenzie. Ocenia ona, że do 2030 r. zapotrzebowanie na gaz w Europie wzrośnie do 700 mln m³ (w 2010 r. było to 550 mld m³). Równolegle wzrośnie wydobycie gazu łupkowego w krajach Europy – ze 175 mld m³ do 200 mld m³. W latach 2008–2009 USA, dzięki wzrostowi wydobycia gazu łupkowego, przegoniły Rosję w produkcji gazu i są światowym liderem. 15–20% wydobywanego w Stanach gazu to gaz ze złóż łupkowych. Chętne do wydobywania gazu z łupków są największe światowe koncerny: Shell, Chevron, Exxon oraz Gazprom, którego szefowie wiele razy lekceważąco wypowiedzieli się o przydatności gazu łupkowego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy w obliczu tych danych pierwsza wersja polskiej umowy gazowej z Rosją (do 2037 r.) nie była działaniem na szkodę Polski, a zgodnym z interesami Rosji i Gazpromu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21999)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie paktu na rzecz konkurencyjności

Szanowny Panie Premierze! Z medialnych doniesień wynika, że sześć krajów zdecydowało się dołączyć do paktu na rzecz konkurencyjności: Polska, Dania, Litwa, Łotwa, Bułgaria i Rumunia. Na uczestnictwo w inicjatywie nie zdecydowały się Wielka Brytania, Szwecja, Węgry i Czechy. Pan Premier powiedział, że Polska jest gotowa do przystąpienia do paktu. Co ważne, reguły i zasady paktu dla konkurencyjności będą przyjęte nie na spotkaniu strefy euro, ale na najbliższym spotkaniu Rady Europejskiej. Ważne, aby instytucje wspólnotowe i Rada Europejska jako całość miały kluczowy wpływ na ostateczny rezultat negocjacji. Obawa, że wzmocni się pokusa tworzenia dwóch prędkości, to uproszczenie, ale coś z tego zagrożenia było – ta obawa została zażegnana.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Dlaczego w Polsce nie przeprowadzono żadnej poważnej debaty o korzyściach i stratach, jakie wynikają z przystąpienia do paktu?

2. Czy istniała możliwość przeforsowania i wynegocjowania lepszych i korzystniejszych dla Polski zasad paktu, zamiast wchodzenia w ramy wymyślone przez innych i przystosowane do ich potrzeb?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22000)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie realizacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji przekazanych przez resort na posiedzeniu Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki oraz artykułu w „Gazecie Wyborczej” z dnia 30 marca br. wynika duże zróżnicowanie w poszczególnych województwach w realizacji programu budowy „Orlika”.

Rząd, dostrzegając potrzebę zwiększenia pomocy finansowej biednym gminom, w 2011 r. zwiększył maksymalne dofinansowanie z budżetu państwa w budowie kompleksów „Orlik 2012”.

Wobec powyższego prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile boisk typu „Orlik” wybudowano do końca 2010 r. w poszczególnych województwach, a ile planuje się budować w 2011 r.?

2. Prosimy o podanie w poszczególnych województwach, ile jest gmin, a w ilu gminach do końca roku 2011 zostaną wybudowane boiska?

3. Jaki był średni koszt budowy boisk „Orlik” w poszczególnych latach w skali kraju i poszczególnych województwach?

4. Czy rząd przewiduje inne niż obecnie funkcjonujące instrumenty wsparcia dla gmin w roku 2012 w tych gminach, gdzie brak jest boisk typu „Orlik”?

5. Na jakich zasadach resort przewiduje w 2012 r. realizację projektów „Biały Orlik”?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22001)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planowanych przez rząd zmian
w ustawie o systemie oświaty**

Szanowna Pani Minister! Media oraz nauczyciele na spotkaniach z posłami informują o zamiarach rządu dotyczących nowelizacji ustawy oświatowej. Celem nowelizacji ma być ułatwienie samorządom przekazywania szkół stowarzyszeniom i fundacjom. Przeciwno takim rozwiązaniom protestują nauczyciele zrzeszeni w związkach zawodowych oraz rodzice. Ich zdaniem to próba urynkowienia i prywatyzacji edukacji, która odbywać się będzie kosztem jakości.

Brak mechanizmów wsparcia finansowego ze strony rządu dla samorządów w prowadzeniu małych placówek oświatowych, zwłaszcza w środowiskach wiejskich, przenosi ciężar odpowiedzialności za likwidowanie szkoły na samorządy.

W pełni identyfikujemy się z obawami części rodziców i nauczycieli. Przekazywanie szkół organizacjom pozarządowym nie może być jedynym pomysłem rządu na brak wystarczających środków finansowych z subwencji oświatowej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Wobec powyższego prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd planuje nowelizację ustawy o systemie oświaty? Jeśli tak, to kiedy i jakie są główne obszary planowanych zmian?

2. Ile placówek oświatowych prowadzonych przez samorządy zostało zlikwidowanych w poszczególnych latach między 2006 a 2010 r.?

3. Wobec ilu placówek oświatowych samorządy podjęły uchwały o zamiarze likwidacji placówek do końca lutego 2011 r.?

4. Ile placówek oświatowych w poszczególnych latach 2006 do 2010 prowadzą organizacje pozarządowe i fundacje oraz ilu uczniów uczęszcza do tych placówek? Jaki jest to procent narastająco w latach 2006–2010 w stosunku do placówek prowadzonych przez j.s.t.?

5. Jakie działania i instrumenty wsparcia finansowego rząd kieruje do samorządów w celu ich wsparcia w prowadzeniu małych szkół, zwłaszcza w środowisku wiejskim?

6. Jakie działania w latach 2007–2010 podjął resort edukacji w celu upowszechnienia wychowania przedszkolnego, zwłaszcza w środowisku wiejskim?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22002)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań rządu na rzecz
ograniczenia burd i przypadków naruszania
porządku publicznego w związku z meczami
piłkarskimi**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach rząd, parlament oraz kluby sportowe uczyniły wiele na rzecz ograniczenia skutków działania pseudokibiców na meczach piłkarskich.

Ostatnie wydarzenia przed meczem reprezentacji narodowej w Kownie stawiają pod znakiem zapytania skuteczność działania instrumentów prawnych oraz zabezpieczeń przed burdami i bojówkami kibiców piłkarskich.

Wypowiedzi pana premiera i komendanta Głównego Policji sugerują potrzebę zaostrzenia istniejących rozwiązań prawnych oraz potrzebę skuteczniejszego działania policji i służb porządkowych, a także szersze prowadzenie działań prewencyjnych przez Polski Związek Piłki Nożnej.

Wydarzenia w Kownie rodzą obawy w kontekście organizacji przez Polskę Mistrzostw Europy UEFA 2012.

Wobec powyższego prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podjęły stosowne służby naszego państwa wobec uczestników burd przed i w trakcie meczu Polska–Litwa w Kownie?

2. Czy Pan Minister zamierza w najbliższym czasie wystąpić z nowelizacją aktów prawnych, które mogą przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa przed meczami piłkarskimi, w czasie ich trwania oraz po ich zakończeniu?

3. Jakie działania podejmie resort wspólnie z podległymi służbami i organizatorami Euro 2012 na rzecz bezpieczeństwa w czasie tej imprezy na polskich stadionach?

4. Jakie są tendencje oraz szkody materialne w latach 2005–2010 w związku z meczami piłkarskimi w ramach rozgrywek klubowych oraz reprezentacji narodowej?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22003)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie racjonalizacji zatrudnienia w ZUS

Szanowna Pani Minister! Z informacji prasowych wynika, że w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych co miesiąc występuje 70 tys. nadgodzin.

Związkowcy w ZUS-ie twierdzą, że jest to wynik złej organizacji pracy. O złej organizacji pracy mówią też pracownicy z inspektoratów terenowych, gdzie według zainteresowanych dokonuje się ciągłej reorganizacji zadań i przeniesień służbowych pracowników w ramach inspektoratów bez względu na koszty dojazdu.

Biorąc pod uwagę nowe zadania nadane dla ZUS z dniem 1 maja 2011 r. w związku ze zmianą ustawy o funkcjonowaniu systemu ubezpieczeń społecznych i występujące nadgodziny, ZUS winien rozważyć zwiększenie zatrudnienia, szczególnie absolwentów szkół wyższych.

W związku z tym proszę o informację: Jakie podejmie decyzje Pani Minister, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, szczególnie w zakresie stabilizacji zatrudnienia w placówkach terenowych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22004)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie występujących zaległości
w realizacji wynagrodzeń**

Szanowny Panie Premierze! W naszym kraju z jednej strony następują podwyżki cen artykułów żywnościowych oraz nośników energii, a z drugiej wzrastają zaległości w wypłacie wynagrodzeń przez pracodawców w stosunku do swoich pracowników. Obecnie strona związkowa szacuje je na kwotę 500 mln zł.

Zaległości w realizacji wynagrodzeń powodują brak stabilizacji w funkcjonowaniu niektórych rodzin żyjących z dochodów z pracy.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania będzie podejmował rząd, aby ograniczyć zaległości w wypłacie wynagrodzeń?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22005)

do ministra środowiska

**w sprawie pomocy finansowej przy instalacji
baterii słonecznych w budynkach
wielorodzinnych będących własnością
członków spółdzielni mieszkaniowych oraz
nieobjęcia pomocą finansową innych
ekologicznych źródeł pozyskiwania energii**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach poselskich członkowie spółdzielni mieszkaniowych podnoszą problem braku możliwości otrzymania pomocy finansowej ze środków funduszu ochrony środowiska przy instalacji baterii słonecznych w budynkach wielorodzinnych, a jest to możliwe w budynkach jednorodzinnych.

Bardzo często także jest poruszany problem ograniczenia wsparcia finansowego do instalacji baterii słonecznych, choć występuje wiele innych równie skutecznych źródeł, jak choćby pompy ciepła.

Z uwagi na olbrzymie znaczenie gospodarcze i społeczne tych przytoczonych przykładów proszę o informację: Jakie podejmie Pan Minister działania, aby umożliwić wsparcie finansowe dla budynków wielorodzinnych będących własnością członków spółdzielni mieszkaniowej oraz aby zapewnić wsparcie dla pozostałych uzasadnionych ekonomicznie źródeł energii odnawialnej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22006)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie sprzedaży nieruchomości objętych umową dzierżawy

Szanowny Panie Ministrze! W czasie dyżurów poselskich zgłaszają się prezesi spółdzielni rolniczych i spółek Skarbu Państwa, które dzierżawią grunty z Agencji Nieruchomości Rolnych. Jednostki te otrzymują pisma z agencji z informacją o prowadzonym postępowaniu w sprawie sprzedaży nieruchomości objętych umowami dzierżawy. W piśmie tym nie ma żadnej informacji o prawie pierwotnym i warunkach jego realizacji.

Nadmieniam, że powyższe jednostki zatrudniają byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych. W przypadku nieprzedłużenia dzierżawy lub braku zabezpieczenia dobrych warunków pierwokupu osoby te będą bezrobotnymi.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie resort, aby nie zwiększać bezrobocia wśród byłych pracowników?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22007)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie warunków sprzedaży browaru w Czarnkowie

Szanowny Panie Ministrze! Agencja Nieruchomości Rolnych dokonała sprzedaży browaru w Czarnkowie w systemie ratalnym. W okresie spłat rat nabywca zobowiązał się do utrzymania zatrudnienia.

W czasie dyżuru poselskiego w Czarnkowie zgłoszono problem zwolnienia z browaru 8 pracowników. Dla części pracowników wskazano stanowisko pracy w innej miejscowości.

W związku z tym proszę o informację: Czy działania nabywcy Browaru Czarnków są zgodne z umową sprzedaży?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22008)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie realizacji rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji ministerstwa rolnictwa wynika, że zawarto umowy na 182 mln zł na przyznanie pomocy finansowej w związku ze stratami powodziowymi w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących produkcji rolnej. Możliwości są znacząco większe (400 mln), jednak komisje, które szacowały w czerwcu ub.r. straty tylko w zbiorach, nie chcą korygować protokołów, aby wykazać stratę w budynkach lub maszynach w wysokości minimum 10 tys. zł.

W związku z tym ponownie proszę o podjęcie działań zmierzających do wykorzystania możliwości wynikających z rozporządzenia ministra rolnictwa z dnia 13 września 2010 r. i zapytuję: Jakie działania i kiedy podejmie Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22009)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie ubezpieczeń upraw rolnych

Szanowny Panie Ministrze! Ponownie podnoszę problem konieczności roszczeń z zakresu ubezpieczeń upraw rolnych.

Z informacji przedłożonych przez ministerstwo rolnictwa w dniu 24 marca br. wynika, że w 2010 r. zawarto 134 tys. umów na ubezpieczenia upraw, to nawet nie 10% rolników występujących o dopłaty bezpośrednie.

Ponieważ tylko odszkodowanie z tytułu ubezpieczeń płodów rolnych jest realną pomocą finansową dla poszkodowanych, proszę o informację: Jakie dzia-

łanie podejmuje resort rolnictwa, aby zwiększyć zakres ubezpieczeń upraw rolnych?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22010)

do ministra infrastruktury

**w sprawie bezpłatnego przejazdu
autostradami A1 i A4 w aglomeracji
śląsko-zagłębiowskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Na Śląsku i w Zagłębiu już ponad 10 tys. osób podpisało się pod petycją w sprawie bezpłatnej autostrady A1 od granicy w Gorzyczkach do węzła Pyrzowice. Ci sami ludzie wspierają również starania o bezpłatną autostradę A4 na odcinku od węzła Kleszczów do węzła Brzęczkowice.

Akcja społeczna zainicjowana przez redakcję „Dziennika Zachodniego” rozwija się bardzo dynamicznie. Codziennie pod petycją podpisują się setki ludzi. Akcje wspierają inne śląskie media: Radio Katowice, Telewizja TVS, „Nowiny Rybnickie” i Radio 90. W tej sprawie głos zabrali również samorządowcy. Odpowiednie stanowisko przesłał do Pana Ministra Sejmik Województwa Śląskiego oraz Górnośląski Związek Metropolitalny w imieniu 14 zrzeszonych w nim miast.

Dlatego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Panu Ministrowi wiadomo, że nieobjęcie ww. odcinków autostrad A1 i A4 zwolnieniem z opłat będzie skutkowało drastycznym zwiększeniem ruchu, hałasem, zanieczyszczeniem spalinami, zwiększeniem liczby wypadków i kolizji w wyniku koncentracji pojazdów w obszarze punktów poboru opłat zlokalizowanych w śródmieściach Bytomia i Katowic oraz wyborem alternatywnych dróg z uwagi na chęć ucieczki przed opłatami?

2. Czy wobec rozwijającej się akcji społecznej Ministerstwo Infrastruktury przewiduje konsultacje społeczne z przedstawicielami wszystkich organizacji i instytucji zaangażowanych w tę akcję?

3. Czy Pan Minister planuje w tej sprawie wizytę na Śląsku, aby na miejscu przekonać się o wadze problemu i swojej decyzji dla mieszkańców aglomeracji?

4. Czy możemy w tej sprawie liczyć na poważne potraktowanie, odmienne od tego, w jaki sposób resort infrastruktury traktuje pasażerów polskich kolei?

Z poważaniem

Posel Witold Klepacz

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22011)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności ponownej legalizacji
tablic rejestracyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z kwestią mającą duże praktyczne znaczenie dla wszystkich użytkowników wszelkiego rodzaju pojazdów podlegających obowiązkowi legalizacji tablic rejestracyjnych, w myśl przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm).

Zgodnie z obecną praktyką organów rejestrujących właściciel pojazdu, w sytuacji gdy w dowodzie rejestracyjnym pojazdu skończy się miejsce na wpisywanie potwierdzeń dokonania kolejnych okresowych przeglądów technicznych samochodu, jest zobowiązany m.in. do odkręcenia tablicy rejestracyjnej i udania się z nią bezpośrednio do wydziału komunikacji właściwego starostwa. Dopiero wtedy, wraz z wydaniem nowego dowodu rejestracyjnego, urzędnik samodzielnie nakleja stosowny znak legalizujący na tablicę rejestracyjną, dokonując w ten sposób tzw. ponownej legalizacji tablicy rejestracyjnej pojazdu. Należy podkreślić, iż powyższa procedura nie wiąże się z wymianą tablicy na nową, gdyż nalepka trafia na tę samą tablicę.

Zgodnie z art. 75b Prawa o ruchu drogowym organ rejestrujący legalizuje tablice rejestracyjne, umieszczając na nich znak legalizacyjny. Wydaje się jednak, że powyższe uregulowanie ustawowe dotyczy jedynie pierwszej rejestracji danego pojazdu, połączonej z jednoczesnym wydaniem tablicy rejestracyjnej właścicielowi. Z kolei § 2.1. rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie trybu legalizacji tablic rejestracyjnych oraz warunków technicznych i wzoru znaku legalizacyjnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 133, poz. 1122, z późn. zm.) stanowi, iż legalizacji tablic rejestracyjnych dokonuje z urzędu organ rejestrujący poprzez umieszczenie na nich w wyznaczonym miejscu znaku legalizacyjnego. Zgodnie z ustępem drugim tego paragrafu organ rejestrujący, wydając zgodnie z odrębnymi przepisami dowód rejestracyjny lub pozwolenie czasowe, dokonuje z urzędu legalizacji tablic rejestracyjnych pojazdu, z zastrzeżeniem § 8 rozporządzenia (odnoszącego się do tablic rejestracyjnych starego rodzaju).

Z powyższych przepisów wynika zatem, że obowiązek bezpośredniego ponownego legalizowania tablic rejestracyjnych przy wydaniu kolejnego dowodu rejestracyjnego przez organy rejestrujące znajduje podstawę jedynie w uregulowaniach rozporządzenia, nie zaś ustawy.

Powyższą procedurę należy uznać za niepraktyczną, powodującą niepotrzebne utrudnienia dla kierow-

ców (konieczność demontażu i ponownego montażu tej samej tablicy rejestracyjnej), jak również za stanowiącą dodatkowe i zbędne obciążenie dla organów rejestracyjnych, które i tak są obciążone szeregiem innych obowiązków wynikających z ustawy Prawo o ruchu drogowym.

O wiele prostszym rozwiązaniem byłoby uregulowanie umożliwiające właścicielowi pojazdu, po wizycie w urzędzie związanej z koniecznością wyrobienia i odebrania nowego dowodu rejestracyjnego, samodzielne nalepienie znaków legalizacyjnych, które byłyby jedynie wydawane przez urzędnika organu rejestrującego. Należy w tym miejscu podkreślić, iż znaki legalizacyjne i tak stanowią przedmiot obrotu pomiędzy przedsiębiorcami je produkującymi a organami rejestrującymi, co umożliwi rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 14 listopada 2002 r. w sprawie warunków produkcji oraz sposobu dystrybucji tablic rejestracyjnych i znaków legalizacyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 1618, poz. 193, z późn. zm.). Powyższe rozwiązanie uprościłoby powyższą procedurę oraz pozwoliłoby na uniknięcie niepotrzebnego odkręcania i ponownego przykręcania tablic rejestracyjnych przez właścicieli pojazdu, jednocześnie nie niweczyłoby ono celów i zasad ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Mając na względzie powyższe, uprzejmie zapytuję:

1. Jakie argumenty oraz cele uzasadniają wykonywanie procedury ponownej legalizacji tablic rejestracyjnej, w sposób opisany w art. 75b ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 20 czerwca 2002 r., w sytuacji gdy nie dochodzi do ich wymiany podczas wymiany dowodu rejestracyjnego?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury prowadzi w chwili obecnej prace nowelizacyjne mające na celu zmianę treści przepisu art. 75b ustawy Prawo o ruchu drogowym lub rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 20 czerwca 2002 r., w szczególności jego § 2, które umożliwiłyby właścicielom pojazdów samodzielne naklejanie znaków legalizujących na tablice rejestracyjne?

3. Czy w opinii ministerstwa, na gruncie obecnie obowiązujących przepisów, jest możliwa taka ich interpretacja, która umożliwiłaby właścicielom pojazdów samodzielne naklejanie znaków legalizujących na tablice rejestracyjne bez konieczności ich odkręcenia i dostarczania do organu rejestrującego?

Będę zobowiązany za szczegółową informację w ww. zakresie.

Z poważaniem

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22012)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zwiększenia funduszy na aktualizację ewidencji gruntów

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pana w sprawie zwiększenia funduszy na modernizację ewidencji gruntów.

Po reformie ustrojowej państwa od 1 stycznia 1999 r. powołano Służbę Geodezyjną i Kartograficzną. Zgodnie z ustawą Prawo geodezyjne i kartograficzne na czele służby stoi główny geodeta kraju, który powoływany jest przez prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw administracji. Organy administracji geodezyjno-kartograficznej zaś stanowią: marszałek województwa – wykonujący zadania przy pomocy geodety województwa oraz starosta – wykonujący zadania przy pomocy geodety powiatowego, wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej.

Dotychczasowa praktyka wykazuje, że najwięcej spraw z zakresu geodezji kumuluje się w starostwach i sprawy te dotyczą najbardziej żywotnych spraw mieszkańców, jakimi są ustalenia zakresu własności.

W interesie nie tylko mieszkańców (osób fizycznych), ale także osób prawnych jest nowoczesna, zgodna z współczesnymi przepisami, ewidencja gruntów i budynków (kataster nieruchomości) oraz nowoczesna komputerowa mapa zasadnicza.

Doskonały przykład wadliwego prowadzenia katastru nieruchomości stanowi powiat gorlicki. Wynika to z niedoinwestowania służb geodezyjno-kartograficznych. Brak jest bowiem w tym regionie zgodności treści ewidencji gruntów ze stanem faktycznym nieruchomości w terenie. W powiecie gorlickim kataster nieruchomości nie spełnia współczesnych wymogów prawa. Dla co najmniej 70% obszaru nie ma poprawnie wykonanych map katastralnych (ewidencji gruntów). Tylko niecałe 30% granic własności jest granicami prawnymi.

Jak wynika z informacji Starostwa Powiatowego w Gorlicach, ok. 35% map katastralnych zostało wykonanych za czasów Franciszka Józefa na potrzeby administracji austriackiej. Mapy te są niedokładne, można by je raczej określić jako historyczne mapy poglądowe, a nie jako nowoczesny kataster nieruchomości. Kolejne ok. 35% map w powiecie gorlickim zostało zrobione współcześnie (było to karygodne wyrzucenie pieniędzy) na bazie mapy zasadniczej i też nie spełnia współczesnych wymogów prawa. Standardy obowiązującego prawa dla nowoczesnego państwa winny być obligatoryjne.

Opracowania map komputerowych na potrzeby Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, ortofotomapa i wektoryzacja map katastralnych ob-

nażyły szereg niezgodności między faktycznym przestrzennym stanem nieruchomości a wadliwym stanem granic własności nieruchomości zarejestrowanym w katastrze, uzmysłowiły zwłaszcza rolnikom fatalny stan dokumentów katastru nieruchomości.

Kataster nieruchomości wiąże się z mapą zasadniczą, gdyż mapa katastralna jest pochodną mapy zasadniczej. Większość naszego kraju jest pokryta mapami zasadniczymi w formie nie tylko analogowej, ale już cyfrowej. Niestety, powiatowi gorlickiemu daleko jest do takiego stanu rzeczy. Cyfrowa mapa zasadnicza jest konieczna dla prawidłowego rozwoju regionu.

Poprawnie wykonany kataster nieruchomości jest istotny dla każdego obywatela, ponieważ stanowi zestaw informacji i dokumentów prowadzonych przez administrację rządową. Współcześnie wykorzystuje się go dla potrzeb planistycznych, inwestycyjnych, księgowowiczystych i wielu innych.

Według obowiązującego w Polsce prawa kataster nieruchomości to oparty na mapie spis i opis gruntów, budynków i lokali, stanowiących odrębny przedmiot własności. Nowoczesny kataster nieruchomości zawiera informacje dotyczące: gruntów (położenie, granice, powierzchnia, rodzaj użytków gruntowych i klas gleboznawczych), budynków, budowli i lokali (położenie, przeznaczenie, funkcje użytkowe i dane techniczne), oznaczenie ksiąg wieczystych oraz osoby właściciela lub władającego gruntem. Rząd Polski według obowiązującego prawa powinien być swoistym strażnikiem (policjantem) nieruchomości oraz granic własności. Tego konsekwentnie domagamy się od administracji rządowej.

Dopóki nie zostaną ustalone granice prawne działek ewidencyjnych i ich prawdziwe powierzchnie, granice nieruchomości udokumentowane w katastrze nieruchomości są niejednoznaczne i mogą się zmieniać. Jest to powodem nie tylko kłótni, zatargów sąsiedzkich i wielu postępowań sądowych, a administracja rządowa jest przyczyną i powodem oraz odpowiada za ten stan rzeczy.

Historia katastru jest ściśle związana z historią podatków od nieruchomości (zwłaszcza podatków gruntowych). By móc nałożyć podatek od danej nieruchomości, należy najpierw dokładnie określić jej wielkość i rodzaj oraz właściciela.

Niestety, fundusze na prace geodezyjne modernizujące kataster nieruchomości są tak niskie, że w powiecie gorlickim do końca 2010 r. starczały na wykonanie ewidencji gruntów dla jednej miejscowości raz na 10 lat. Biorąc pod uwagę, że powiat gorlicki ma ok. 50 miejscowości o wadliwej ewidencji gruntów, to w tym tempie za 500 lat zostanie zaktualizowana ewidencja gruntów.

Sytuacja ta pogłębia fatalny stan prawny wielu nieruchomości. Jest to źródłem nie tylko konfliktów sąsiedzkich, ale stan ten utrudnia planowanie przestrzenne i jest przeszkodą w gospodarce przestrzeni oraz prowadzi do chaosu przestrzennego.

Wadliwy kataster nieruchomości ma negatywny wpływ na projektowanie i realizację inwestycji. Utrudnienia i przewlekłość inwestycji w konsekwencji mają wpływ na kondycję polskiej gospodarki, stagnację i zacofanie. Stwarza to także zagrożenie dla prawnego obrotu nieruchomościami.

Zdziwienie moje tą sytuacją jest tym większe, że nasz rząd uważa się za nowoczesny, nowatorski i reformujący gospodarke. Zwracam się więc do Pana Ministra z prośbą o odniesienie się do tego tematu i udzielenie też odpowiedzi na pytania:

1. Jakimi środkami na założenie nowej lub modernizację ewidencji gruntów dysponuje ministerstwo w 2011 r.?

2. Czy ministerstwo, powiat gorlicki może liczyć na zwiększenie funduszy koniecznych do przeprowadzenia nowej ewidencji gruntów?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22013)

do ministra obrony narodowej

w sprawie zakupu 20 luksusowych aut terenowych przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy wzbudzającego wątpliwości zakupu przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy 20 aut Land Rover Discovery. Transakcja ta budzi swoiste kontrowersje, gdyż przeznaczenie samochodów jest niejasne. Niedostępne są jakiegokolwiek konkretne informacje na temat funkcji, jakie miałyby być spełniane przez przedmiotowe auta. Jedynymi informacjami pojawiającymi się w tej kwestii są wzmianki, iż auta kupiono z myślą o polskiej prezydencji w Unii Europejskiej, jednak jak do tej pory pojazdy zostały przekazane jednostkom, które nie mają wiele wspólnego z nadchodzącą prezydencją.

Co więcej, zdaniem specjalistów pojazdy te nie znajdą większego zastosowania w armii z powodu ich parametrów technicznych, tj. m.in. braku dodatkowego wyposażenia umożliwiającego umieszczenie broni czy też możliwości zainstalowania przyrządów do łączności wojskowej.

Zastrzeżenia budzą także warunki przetargu, na podstawie którego doszło do zakupu land roverów, gdyż głosy eksperckie wskazują, iż auta tej klasy o podobnym standardzie można nabyć już za 100 tys. zł. Tymczasem na każdy samochód kupiony przez IWSZ z Bydgoszczy wydano 250 tys. zł, co daje łączną sumę 5 mln zł. W trudnej sytuacji, w jakiej znaj-

dują się polskie Siły Zbrojne, fakt ten wywołuje szczególnie wiele głosów krytyki.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak resort wyłumaczy zakup luksusowych aut terenowych przez IWSZ w Bydgoszczy? Czy były one zakupem koniecznym, biorąc pod uwagę problemy finansowe polskiego wojska?

2. Jakie jest przeznaczenie zakupionych terenówek?

3. Dlaczego doszło do zakupu samochodów po zdecydowanie wyższej cenie, niż było to możliwe?

4. Skoro auta zostały kupione z szeroko pojmowaną myślą o prezydencji Polski w UE, dlaczego zostały one przekazane jednostkom z nią niezwiązanym?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22014)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Lubuskich Zakładów
Aparatów Elektrycznych Lumel**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy planowanego na kwiecień br. sfinalizowania przejęcia spółki Lumel SA przez firmę Rishabh Instruments Pvt. Ltd. Hinduska spółka zdecydowanie nie kwalifikuje się do globalnych potentatów w branży, co powoduje wątpliwości w kwestii przekształcenia własnościowego zielonogórskich zakładów. Ponadto przejęcie rodzimego przedsiębiorstwa przez Rishabh Instruments byłoby zjawiskiem wchłonięcia większej firmy przez mniejszą, gdyż roczne obroty przedsiębiorstwa Rishabh oceniane są na około 10 mln USD, podczas gdy obroty generowane przez Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych wynoszą 72 mln zł. Co więcej, Lumel SA zajmuje się produkcją znacznie szerszego asortymentu produktów, a także prezentuje wyższy poziom pod względem technologicznym i merytorycznym. Ważnym aspektem przemawiającym przeciwko przejmowaniu spółki przez hinduskiego inwestora jest także fakt, iż przychody Lumel SA ciągle rosną, a zamówienia wybiegają na kilka lat naprzód.

Transakcja nasuwa zastrzeżenia również z powodu zagrożeń, jakie za sobą niesie, tj. niebezpieczeństwa dążenia Rishabh Instruments do wygaszenia produkcji w Polsce i przenoszenia jej do Indii. Nieznany jest także los obecnych pracowników zakładów Lumel po przejęciu ich przez hinduską spółkę. Jedyną informacją na ten temat jest stwierdzenie przewodni-

czącej „Solidarności” w Lumelu, iż Hindusi nie proponują niczego poza tym, co zapewnia Kodeks pracy.

Co więcej, niejasne są informacje dotyczące zamiarów kierownictwa firmy z Indii wobec LZAE Lumel dotyczące strategii działania, planowanych inwestycji czy współpracy spółki z inwestorem.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest strategia działania, deklaracje inwestycyjne i koncepcja współpracy pomiędzy spółką a inwestorem po przejęciu zakładu przez hinduską firmę?

2. Czy przedsiębiorstwo Rishabh Instruments posiada wystarczające środki, które pozwoliłyby mu inwestowanie dużych sum pieniędzy w rozwój Lumelu?

3. Czy 600 pracownikom zielonogórskiej firmy grożą masowe zwolnienia? Jak będzie wyglądał pakiet socjalny tych, którzy utrzymują zatrudnienie w firmie?

4. Jak resort ustosunkowuje się do scenariusza przewidującego, iż hinduska spółka sprzeda atrakcyjne działki innym inwestorom, a produkcję przeniesie do Indii, aby znacznie obniżyć koszty pracy?

5. Dwa lata temu Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych zrealizowały inwestycję wartą 50 mln zł, tymczasem zostały one wycenione na ok. jedyne 30 mln zł. Czy cena nie została zaniżona?

6. Dlaczego z przetargu odpadła polska firma Falubaz SA?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22015)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku refundacji preparatu
do leczenia fenyloketonurii**

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składamy interpelację poselską do ministra zdrowia w sprawie braku refundacji preparatu do leczenia fenyloketonurii.

Stan faktyczny: Fenyloketonuria jest rzadką chorobą genetyczną, która nieleczona prowadzi do nieodwracalnych zmian w mózgu, znacznego stopnia upośledzenia rozwoju umysłowego i motorycznego. Nielezione przypadki chorych lub chorzy, u których zaniedbano leczenia przez długi czas, znajdują się w ośrodkach pomocy społecznej na koszt państwa.

Projekt ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych zakłada stworzenie wspólnych grup środków spożywczych specjalnego prze-

znaczenia żywieniowego, w ramach których zostaną wyznaczone limity refundacyjne. Punkt ten spotyka się z coraz większym sprzeciwem ludzi chorych na fenyloketonurię.

Refundacji mają podlegać najtańsze preparaty starej generacji, co spowoduje zamknięcie drogi zakupu preparatów nowoczesnych i lepszych. Spowoduje to także brak możliwości leczenia chorych z powodów ekonomicznych, gdyż lepsze preparaty refundacji nie będą podlegać, co tym samym zniweczy efekty prowadzenia diety.

Chorzy na fenyloketonurię twierdzą, że Polska jako jeden z niewielu krajów nie ma refundacji na taką żywność. Koszt specjalnych produktów, tj. chleba, pasztetów, makaronów, ryżu, kleików i innych niezbędnych produktów, wynosi ok. 1500 zł miesięcznie. Wprowadzenie limitów refundacyjnych, w opinii chorych, spowoduje w wielu przypadkach zaniechanie leczenia ze względów czysto finansowych.

Pytanie: Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie zmian w projekcie ustawy o refundacji preparatów stosowanych w leczeniu fenyloketonurii?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22016)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sposobu przekazywania środków finansowych PFRON na przykładzie gm. Gorlice, woj. małopolskie

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składamy interpelację poselską do ministra finansów w sprawie sposobu przekazywania środków finansowych Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na przykładzie gminy Gorlice (woj. małopolskie).

Stan faktyczny: Do tej pory, gdy jednostką prowadzącą warsztaty terapii zajęciowej była jednostka samorządu terytorialnego, środki finansowe Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przekazywane były przez powiat na rachunek danej gminy. Następnie gmina przekazywała środki finansowe funduszu na wyodrębniony rachunek warsztatów. Zostało to zmienione, kiedy NIK zakwestionowała tę formę przekazywania środków funduszu, zalecając przekazywanie środków bezpośrednio na rachunek warsztatów.

Z uwagi na fakt, iż warsztaty są jednostką budżetową gminy, nowa forma przekazu środków finansowych spotyka się z sprzeciwem władz gmin, gdyż narusza

zasady prowadzenia gospodarki finansowej jednostki budżetowej (warsztatów) w ramach budżetu gminy.

Pytania:

1. Czy przekazywanie środków finansowych funduszu przez powiat może odbywać się z pominięciem jednostki prowadzącej warsztaty, w przypadku gdy jednostką prowadzącą jest gmina, a warsztat jest jednostką budżetową gminy i prowadzi gospodarkę finansową?

2. Jak należy interpretować zapis § 15 ust. 1 rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej o brzmieniu: „Środki Funduszu są przekazywane zgodnie z umową jednostce prowadzącej warsztaty na wyodrębniony rachunek bankowy warsztatu”?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22017)

do ministra infrastruktury

w sprawie zgodności niektórych przepisów ustawy o kierujących pojazdami z konstytucyjnymi zasadami równości i swobody działalności gospodarczej

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składamy interpelację poselską do ministra infrastruktury w sprawie zgodności niektórych przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami z konstytucyjnymi zasadami równości i swobody działalności gospodarczej.

Stan faktyczny: Jak wynika z informacji, którą uzyskaliśmy od członków ogólnopolskiego stowarzyszenia przewoźników, kierowców zawodowych i ośrodków szkolących kierowców Kierowca.pl w Szczecinie oraz przedstawicieli lokalnych firm szkolących kierowców, ustawa o kierujących pojazdami z dnia 5 stycznia 2011 r. budzi wiele uwag i wątpliwości w zakresie zapisów dotyczących procedur i dodatkowych wymogów wobec podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w sferze szkolenia kierowców. Zdaniem zainteresowanych ustawa wprowadza szereg ograniczeń i wymogów dla działających dotąd na rynku ośrodków, dla których nowe rozwiązania ustawowe okazują się nieprecyzyjnymi merytorycznie i prawnie barierami, w istotny sposób godzącymi w praktykowany dotychczas system szkolenia kierowców.

I tak m.in.:

— ustawa wprowadza w art. 31 katalog wymogów wobec przedsiębiorców prowadzących ośrodki szko-

lenia kierowców, którego charakter i zakres nie dotyczy poprawy jakości szkoleń, ale ogranicza się do tworzenia barier finansowych, formalnych i administracyjnych, po których spełnieniu uzyskiwane są preferencje mogące sprzyjać praktykom monopolistycznym (np. wyłączne prawo do szkolenia instruktorów, prowadzenia warsztatów w zakresie przedłużenia uprawnień, organizacji szkoleń na kartę rowerową oraz prowadzenia szkoleń na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu); istnieje obawa, iż ustawowo określone „warunki materialne” dla tego typu działalności zdolne będą używać tylko nieliczne ośrodki, co może dyskryminować zakres aktywności mniejszych firm i w konsekwencji sparaliżować cały system nabywania ww. uprawnień,

— art. 26 ust. 2 cyt. ustawy przyznaje prawo szkolenia na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu tylko ośrodkom posiadającym poświadczone dodatkowe wymagania – podczas gdy techniki te są na tyle powszechnie dostępne, że może je stosować większość ośrodków bez żadnych administracyjnych poświadczeń (jak jest od dawna w wielu krajach UE czy w USA),

— z art. 53 ust. 1 i 4 wynikają kolejne warunki ograniczające swobodę ośrodków szkolenia – na rzecz wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego,

— art. 114 ust. 2 stanowi o warunkach w zakresie doskonalenia techniki jazdy (co dotyczy np. szkolenia na symulatorach jazdy) dla ośrodków zobligowanych do uzbrojenia w infrastrukturę lokalową oraz odpowiedniej kategorii pojazdy – które faktycznie nie są niezbędne do stosowania symulatorów,

— art. 54 ust. 2 przewiduje przechowywanie zapisu z praktycznej części egzaminu zaledwie przez okres 21 dni – co stoi w sprzeczności wobec standardów transparentności i ogranicza prawo dostępu obywatela do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych.

Zgłaszający – ogólnopolskie stowarzyszenie przewodników, kierowców zawodowych i ośrodków szkolących kierowców powołuje się na ekspertyzę prawną sporządzoną przez prof. zw. dr. hab. nauk prawnych A. Bałabana, kierownika Katedry Prawa Konstytucyjnego i Integracji Europejskiej Uniwersytetu Szczecińskiego. Stwierdza ona m.in., iż w efekcie wadliwej ustawy zwiększono ciężary ponoszone przez podmioty szkolące kierowców, które w rezultacie przenoszone są na klientów, co oznacza spadek atrakcyjności niektórych form szkolenia i może prowadzić do ograniczenia liczby podmiotów szkolących. Wnioski z tej ekspertyzy według stowarzyszenia wskazują na naruszenie w ustawie zasad konstytucyjnych równości i swobody działalności gospodarczej – co daje podstawę do skargi na ustawę do Trybunału Konstytucyjnego, jak również do organów UE.

Pytanie. Uprzejmie prosimy o odpowiedź na przedstawione powyżej zastrzeżenia stowarzyszenia.

Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec opisanego powyżej problemu?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22018)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie dodatkowych środków
na dofinansowanie aktywnych form
przeciwdziałania bezrobociu**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego docierają informacje o ograniczeniu planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. Poszczególne powiaty zmniejszają środki na walkę z bezrobociem nawet o 70% środków w stosunku do roku poprzedniego. Powyższe rozwiązania drastycznie ograniczą wdrożenie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. Doprowadzić to może do zmniejszenia nowych stanowisk pracy, w tym szczególnie w powiatach dotkniętych bezrobociem strukturalnym.

Szanowna Pani Minister, proszę o informacje: Czy ministerstwo planuje podjęcie działań w celu zmiany tego niekorzystnego stanu rzeczy i czy planowane jest przez ministerstwo zwolnienie dodatkowych środków na dofinansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22019)

do ministra zdrowia

**w sprawie stworzenia wzajemnie
uzupełniającego się systemu zachęt
do uczestniczenia w honorowym
krwiodawstwie oraz określenia działań
w celu zapewnienia bezpiecznego poziomu
zapasów krwi i osocza na okres wakacyjny**

Szanowna Pani Minister! Przeprowadzane cyklicznie obserwacje potwierdzają, że w okresie wakacyjnym zawsze spadają zapasy krwi. W tym czasie stacje regionalne krwiodawstwa podnoszą problem

malejących zapasów krwi i osocza. Zapotrzebowanie na krew rośnie nawet trzykrotnie ze względu na większą od przeciętnej liczbę wypadków komunikacyjnych.

Statystykę krwiodawstwa w danym kraju analizuje się w oparciu o ilość krwiodawców na każdy tysiąc mieszkańców. W Polsce to ok. 25 osób. W innych krajach Europy zachodniej na 1000 mieszkańców przypada przeciętnie ok. 50–60 osób, czyli ok. 2 czy też 2,5 razy więcej niż u nas. Można przyjąć, że gdyby wskaźnik ten w Polsce wzrósł do 28 dawców na 1000 mieszkańców, sytuacja natychmiast polepszyłaby się, i to w stopniu istotnym. Spadek zapasów krwi i osocza w okresie letnim do niebezpiecznego poziomu uzależniony jest od wielu przyczyn. W szczególności część kół honorowych dawców krwi zawiesza w tym czasie działalność, a wielu krwiodawców, np. spośród uczniów i studentów, w tym czasie wyjeżdża. Oczywiście nie są to wszystkie i wyłączne przyczyny spadku zapasów krwi. Oprócz przyczyn czysto socjologicznych dostrzeżone mogą być także przyczyny prawno-organizacyjne. Dotyczy to głównie świadczeń należnych honorowym krwiodawcom. W świadomości społecznej brak właściwego rozeznania, co przysługuje w związku z oddawaniem bezinteresownie krwi. Świadczenia niematerialne przysługujące dawcom krwi są czysto iluzoryczne. Pewne regulacje prawne wręcz zniechęcają do oddawania krwi. Dotyczy to w szczególności zwolnienia od pracy w związku z oddaniem krwi. Obecne rozwiązania ograniczają czas zwolnienia od pracy do czynności bezpośrednio związanych z oddaniem krwi.

Poprzednie regulacje przyznające prawo do zwolnienia od pracy na całą dniówkę roboczą – subiektywnie i w świadomości potencjalnych dawców – z całą pewnością były korzystniejsze od aktualnie obowiązujących przepisów. Oczywiście jest brak podstaw do dalszego obciążania pracodawców kosztami pozyskiwania krwi. Zasadne byłoby rozważenie możliwości wyrównania pracownikom (z budżetu ministra zdrowia) za pośrednictwem stacji krwiodawstwa równowartości utraconego wynagrodzenia bądź innej jeszcze postaci rekompensaty za bezinteresowną pomoc drugiemu człowiekowi. Oczywiście ekonomiczno-finansowy aspekt takich świadczeń winien być dodatkowo analizowany pod kątem ich opłacalności i z uwzględnieniem tego, że uzyskiwanie świadczeń zaprzecza idei honorowego krwiodawstwa. Dodatkową grupą przywilejów dla honorowych krwiodawców mogą być szczególne uprawnienia odnośnie do dostępu do leczenia bądź profilaktyki zdrowotnej.

Ze względu na to, że rekompensata za oddanie krwi jest sprzeczna z ideą bezinteresownej pomocy drugiemu człowiekowi, ten zakres problemu wymaga wnikliwej analizy i możliwie szerokiej konsultacji z podmiotami zainteresowanymi, w tym z kołami honorowych dawców krwi.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Minister Zdrowia podjął już określone działania w celu zabezpieczenia bezpiecznego poziomu zapasów krwi i osocza na okres wakacyjny?

2. Czy Minister Zdrowia podjął już działania w zakresie stworzenia wzajemnie się uzupełniającego systemu zachęt do uczestniczenia w honorowym krwiodawstwie z uwzględnieniem stanu obecnego i oczekiwanego – możliwego do uzyskania?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22020)

do ministra infrastruktury

**w sprawie umieszczenia drogi krajowej nr 46
Szlak Staropolski w „Koncepcji polityki
przestrzennego zagospodarowania kraju
2030”**

Szanowny Panie Ministrze! W przygotowywanym dokumencie „Koncepcja polityki przestrzennego zagospodarowania kraju do 2030 r.”, który zawiera wizję zagospodarowania kraju w perspektywie najbliższych dwudziestu lat, miastu Częstochowa została przypisana rola silnego obszaru regionalnego w ramach konurbacji górnośląskiej. Tymczasem poprzez Częstochowę przebiega również droga krajowa DK 46 łącząca w tej przestrzeni ośrodki regionalne i trasę komunikacyjną na linii wschód – zachód. Znaczenie i waga tego połączenia komunikacyjnego były wielokrotnie podnoszone przez samorządy powiatów, miast i gmin leżących wzdłuż obecnej drogi krajowej nr 46, jak też przez Stowarzyszenie Szlak Staropolski, a podawane przez nich argumenty znajdowały uznanie i akceptację.

Powstać mógłby wygodny i drożny szlak komunikacyjny, istotny dla obsługi transportu międzynarodowego pomiędzy Europą Zachodnią a Ukrainą, Rosją i Azją Centralną. Planowana droga w Kudowie-Zdroju łączy się z układem autostrad przebiegających przez Czechy, prowadzących na zachodnie tereny Europy. Z drugiej strony na wschodzie pozwala wykorzystać najkrótszy szlak drogowy do Kijowa. Będzie to zatem ważne połączenie pomiędzy projektowanymi silnymi ośrodkami regionalnymi, jak również istotne z punktu widzenia interesów międzynarodowych Polski. Takie rozwiązanie ułatwi tworzenie sieci powiązań funkcjonalnych: gospodarczych, społecznych, komunikacyjnych i kulturalnych pomiędzy projektowanymi regionami. Zapewni efektywne wykorzystanie potencjału licznych miast leżących na przebiegu tej drogi dla rozwoju kraju i

poszczególnych regionów oraz wzmocni spójność terytorialną kraju.

Czy możliwe jest umieszczenie drogi ekspresowej S46 Szlak Staropolski w planach działania ministerstwa, a w konsekwencji w „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju do 2030 r.”?

Z poważaniem

Poseł Halina Rozpondek

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22021)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie tworzenia przeszkód
biurokratycznych dla organizacji
pozarządowych aplikujących o środki
finansowe z Funduszu Rozwoju Kultury
Fizycznej**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka razy na posiedzeniach Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki zwracałem uwagę przedstawicielom resortu, aby w ogłoszeniach dotyczących konkursów nie wymagali od wnioskodawców wypisów z Krajowego Rejestru Sądowego, uznawanych – według resortu – za aktualne 3 miesiące od daty wystawienia. Takie rozstrzygnięcia resortu powodują, że kilka tysięcy podmiotów w skali kraju musi 3–5 razy wnioskować o wypisy z Krajowego rejestru Sądowego lub innych organów, w tym właściwych starostów. Ogłoszony 30 marca br. przez Pana Ministra II etap otwartego konkursu na dofinansowanie w 2011 r. zadań w zakresie rozwoju sportu dla dzieci i młodzieży w ramach programu „Sport Wszystkich Dzieci” wymaga od wnioskodawców m.in.: „aktualnego wypisu z KRS albo innego rejestru, albo zaświadczenia bądź z informacji z ewidencji właściwej formy organizacyjnej wnioskodawcy”. Ww. zapis jest zgodny z treścią § 10 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Pana Ministra z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków FRKF oraz rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 15 grudnia 2010 r. W rozporządzeniu Pana Ministra w § 9 mówi się, że udzielenie dofinansowania na realizację zadań związanych z rozwijaniem sportu dzieci i młodzieży oraz sportu osób niepełnosprawnych następuje w drodze otwartego konkursu, o którym mowa w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Na podstawie ustawy o pożytku właściwy minister wydał rozporządzenie z dnia 15 grudnia 2010 r., w którym załącznik nr 1 „Wzór – oferta realizacji zadania publicznego” tak objaśnia aktualny wypis z KRS: „24) odpis musi być zgodny z aktualnym stanem faktycznym i prawnym, niezależnie od tego, kiedy został

wydany”. Wobec powyższego dopisek w ogłoszeniu konkursowym o treści: „Uwaga! Wypis z Krajowego Rejestru Sądowego jest uznany za aktualny w okresie 3 miesięcy od daty wystawienia” jest – w świetle ww. aktów prawnych – samowolą urzędniczą powodującą utrudnienia w funkcjonowaniu organizacji pozarządowych, przejawem braku zaufania prawnego do wnioskodawców i obciąża zbędną pracą Krajowy Rejestr Sądowy oraz inne organy wydające wypisy.

W związku z powyższym proszę w przyszłości o zmianę postępowania w przedmiotowej sprawie i o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego resort wprowadza takie utrudnienia dla wnioskodawców aplikacji o środki finansowe z funduszy będących w dyspozycji Pana Ministra?

2. Kiedy właściwe służby prawne Pana Ministra dokonają stosownych zmian w ogłoszeniach konkursowych?

3. Ile podmiotów złożyło w 2011 r. wnioski o środki finansowe z budżetu i funduszy celowych w konkursach ogłaszanych przez resort w poszczególnych ogłoszeniach?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22022)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu zmian w ustawie
Ordynacja podatkowa**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich dniach w mediach gospodarczych pojawia się istotna liczba wypowiedzi przedsiębiorców zaniepokojonych kierunkiem zaproponowanych przez rząd zmian w Ordynacji podatkowej. Zgodnie z nim koszt interpretacji podatkowej ma wzrosnąć o 2500%, tj. z 40 zł do 1000 zł.

Koncepcja radykalnego podwyższenia kosztu uzyskania przez przedsiębiorców interpretacji podatkowej godzi w prawo do bezpiecznego prowadzenia działalności gospodarczej, szczególnie w naszym kraju obciążonym gęstym przepisów podatkowych przyjmowanych często w ostatniej chwili (np. ostatnio część przepisów wykonawczych do zmienionego VAT tuż przed nowym rokiem), kosztem bezpieczeństwa i komfortu uczestników obrotu gospodarczego.

Utrudnianie działającym na terenie naszego kraju przedsiębiorcom dostępu do tak istotnych, również z punktu widzenia pewności gospodarowania, informacji w skuteczny sposób godzi w możliwości bezpiecznego pod względem podatkowym rozwoju firm. Przez ostatnie lata Pana Premiera rządów obserwo-

waliśmy pozorowane działania kolejnych ekspertów od naprawiania gospodarki i przepisów podatkowych zarówno w Ministerstwie Gospodarki, Ministerstwie Finansów, jak i komisji „Przyjazne Państwo”. Efektem pracy ww. są opisywane przez organizacje przedsiębiorców kolejne odsłony wyliczeń barier administracyjnych dla przedsiębiorców oraz innych utrudnień w gospodarowaniu.

Firmowany i potwierdzony przez Ministerstwo Finansów pomysł rodzi kolejne zagrożenie. W związku z faktycznym ograniczeniem dostępności do interpretacji podatkowej o wymiarze bariery finansowej, w kontekście trudnej sytuacji gospodarczej firm, należy spodziewać się, że pewne grono przedsiębiorców może przenieść część swojej aktywności gospodarczej (w razie zaistnienia wątpliwości podatkowych niemożliwych do bezpiecznego i akceptowalnego pod względem kosztowym rozstrzygnięcia) do szarej strefy.

Panie Premierze, ewentualne wpływy do budżetu państwa z tytułu zwiększonej o 2500% opłaty za wydanie interpretacji podatkowej będą niczym wobec szkód, jakie wywoła faktyczne ograniczenie przez resort finansów możliwości dostępu do narzędzia prowadzenia bezpiecznego pod względem podatkowym biznesu dla przedsiębiorców działających w Polsce.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zaaprobuje Pan tak drastyczną podwyżkę opłat za interpretację podatkową?

2. Czy Pan Premier uzna za stosowne zwrócenie uwagi Rady Ministrów, przede wszystkim ministrowi Jackowi V. Rostowskiemu, na zagrożenia dla budżetu państwa z tytułu możliwych mniejszych wpływów podatkowych związanych z przechodzeniem części przedsiębiorstw do szarej strefy – wobec ograniczania ich praw w rozważanym zakresie?

Łączymy wyrazy szacunku

Posłowie Maks Kraczkowski
i Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22023)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od Fundacji „Gwiazda Nadziei” w sprawie programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Z treści pisma wynika, iż 18 lutego 2011 r. Pani Minister wydała rozporządzenie w przedmiotowej

sprawie, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych – bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Zgodnie z rozporządzeniem z nowych leków będzie mogło skorzystać jedynie ok. 20% chorych, dotychczas nieleczonych. W konsekwencji starym lekiem lamiwudyną będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż zgodnie z treścią przedmiotowego pisma stosowanie lamiwudyny w dłuższej perspektywie czasu jest nie tylko nieskuteczne, ale również szkodliwe dla chorych. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 50 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na ten lek komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność innych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby.

W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki lamiwudyny (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”.

Ponadto w nowym programie nie uwzględniono tenofowiru, który jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Dodatkowo wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszelkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Tymczasem miesięczny koszt terapii przekracza możliwości finansowe większości chorych. Jednocześnie nie istnieją żadne podstawy usprawiedliwiające słusność dyskryminacji pacjentów z HBeAg-.

W piśmie wskazano również, iż w przypadku niepodjęcia niezwłocznie działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ - HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22024)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie zapisu ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zakładającej wliczanie do skróconego czasu pozostawionego adiunktom na uzupełnienie habilitacji lat, które upłynęły przed wejściem w życie ustawy

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo w sprawie poprawki do treści ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, która zakłada wliczanie do skróconego czasu pozostawionego adiunktom na uzu-

pełnienie habilitacji lat, które upłynęły przed wejściem w życie obecnie procedowanej ustawy.

Z treści pisma wynika, iż proponowana nowelizacja ustawy spowoduje w wielu uczelniach masowe zwolnienia wśród kadry naukowo-dydaktycznej. W części z nich pracę stracić może nawet przeszło 60% najwyżej wykwalifikowanej kadry. Dodatkowo ustawa przewiduje również znaczne zwolnienia wśród profesorów nadzwyczajnych (wymuszone przejście na emeryturę w wieku 65 lat). Taka sytuacja zagrazi istnieniu szeregu uczelni mających istotne znaczenie dla rozwoju wielu ośrodków regionalnych. Zwolnienie tak dużej grupy osób o najwyższych kwalifikacjach może zachwiać rynkiem pracy wielu mniejszych ośrodków akademickich i spowoduje skokowy wzrost bezrobocia wśród osób o najwyższych kwalifikacjach zawodowych.

Należy również podkreślić, że zapis procedowanej poprawki stoi w oczywistej sprzeczności z podstawową zasadą prawa, zgodnie z którą „prawo nie działa wstecz”. Zasada ta ma zapewniać przede wszystkim skuteczność, przejrzystość i pewność obowiązującego prawa, tymczasem proponowane zmiany, łamiąc ją, powodują u obywateli utratę poczucia bezpieczeństwa prawnego. W praktyce bowiem senaty poszczególnych uczelni – na podstawie aktualnie obowiązującej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym – w swoich statutach wyznaczały pracownikom okres czasu przeznaczony do uzyskania przez adiunkta habilitacji. Okresy te mogły być różne na poszczególnych uczelniach, z reguły były znacznie dłuższe niż podawany w obecnym projekcie okres 8 lat. Na podstawie tak wyznaczonych okresów pracownicy podejmowali istotne decyzje życiowe dotyczące dalszej kariery naukowej. Tymczasem teraz, w trakcie trwania tego okresu, ma dojść do jego drastycznego skrócenia, a ponadto nowy zapis ustawy zakłada wliczenie do tego okresu lat, które już minęły. W obecnej chwili proponuje się masowe zwolnienia przekraczające nawet 50–70% kadry – osób, które nie zdążą obronić habilitacji w ciągu najbliższych 2 lat. Warto tu zaznaczyć, że sama procedura habilitacji trwa właśnie około 2 lat, więc szansę na jej zamknięcie mają jedynie osoby, które mają w obecnej chwili rozprawę praktycznie ukończoną.

Zgodnie z treścią przedmiotowego pisma wprowadzenie ww. poprawki stoi w sprzeczności z propozycjami strony rządowej zgłoszonymi na posiedzeniu sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży w dniu 19 stycznia 2011 r., kiedy to Pani Minister zadeklarowała, że skrócony okres przewidziany na habilitację miał się liczyć od początku, po wejściu w życie tego przepisu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jak Pani ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?

2. Czy możliwe jest dokonanie zmian w procedowanej ustawie, które pozwolą płynnie wprowadzić ją

w życie, zapewniając jednocześnie ochronę praw nabytych na podstawie obecnie obowiązujących przepisów?

3. Jakie kroki zamierza Pani podjąć, aby zmienić obecny stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 29 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22025)

do ministra środowiska

**w sprawie podjęcia inicjatywy
ustawodawczej zmierzającej do zmiany
art. 403 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony
środowiska poprzez zastąpienie wyrazu
„inwestycji” wyrazem „przedsięwzięć”**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel jednostki samorządu terytorialnego w sprawie praktycznej niemożności stosowania „Programu oczyszczania kraju z azbestu” poprzez wsparcie finansowe osób fizycznych zamierzających realizować takie przedsięwzięcie w zakresie usuwania azbestu z nieruchomości. Owa praktyczna niemożność wynika ze sformułowania art. 403 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska po nowelizacji tejże ustawy w dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska. Z powołanego wyżej przepisu wynika, iż finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej może polegać na udzielaniu dotacji celowej w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych z budżetu gminy lub budżetu powiatu na finansowanie lub dofinansowanie kosztów inwestycji (...)

Jak podkreślają zainteresowani, użyte sformułowanie „inwestycje” budzi wiele kontrowersji, biorąc pod uwagę cel, jakiemu miała służyć wspomniana wyżej regulacja prawna (umożliwienie dotowania ze środków budżetowych przedsięwzięć osób fizycznych w zakresie usuwania wyrobów zawierających azbest). Z uwagi na brak ustawowej definicji wyrazu „inwestycja” podmioty stosujące prawo (m.in. jednostki samorządu terytorialnego) interpretują je literalnie, a więc nadają mu znaczenie potoczne, rozumiejąc pod tym pojęciem „nakład gospodarczy, którego celem jest stworzenie nowych lub powiększenie już istniejących środków trwałych” (...). Takie było ratio legis ustawodawcy m.in. w art. 403 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska, a to z kolei uniemożliwia udzielenie dotacji na rzecz osób fizycznych przez jednostki samorządu terytorialnego z przeznaczeniem na usuwanie z nieruchomości wyrobów zawierających azbest, ponieważ takie czynności stanowią stricte przedsięwzięcie, a nie inwestycję.

Ponadto warto zauważyć, iż sytuacja zasygnalizowana powyżej jako efekt końcowy odbiega od pierwotnego celu nowelizacji, co widać również w uzasadnieniu do projektu. Wydaje się, iż autorzy projektu zakładali finansowanie szeroko rozumianych działań proekologicznych, m.in. wymianę azbestowych pokryć dachowych. Podobnie szerokie pojęcie nadawali wyrazowi „inwestycje”, aczkolwiek analiza językowa nie pozostawia wątpliwości, jak należy je rozumieć. W takiej sytuacji, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, zainteresowani wskazują na możliwość zwykłego błędu/przeoczenia w procesie ustawodawczym, polegającego na użyciu wyrazu, który nie mając definicji ustawowej, ma ugruntowane znaczenie potoczne i któremu nie sposób nadać innego znaczenia po to, aby móc zastosować art. 403 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Jednocześnie, jak podkreślają wnioskodawcy, należy brać pod uwagę negatywne konsekwencje nierozwiązania tego problemu, zarówno po stronie osób potencjalnie uprawnionych do skorzystania z dotacji, bowiem brak dotacji spowoduje spadek zainteresowania w zakresie usuwania azbestu z nieruchomości, co w obliczu obowiązku jego usunięcia stanowi niewątpliwie problem, jak i po stronie jednostek samorządu terytorialnego, bowiem udzielanie dotacji w aktualnym stanie prawnym łączy się z ryzykiem zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra:

Czy istnieje możliwość podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do zmiany art. 403 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) poprzez zastąpienie wyrazu „inwestycji” wyrazem „przedsięwzięć” w ww. artykule ustawy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 24 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22026)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zablokowania środków Funduszu
Pracy na refundację kosztów zatrudnienia
młodocianych pracowników**

Szanowna Pani Minister! Kieruję do Pani interpelację w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów zatrudnienia młodocianych pracowników.

Zwrócił się do mnie z apelem prezes Kujawsko-Pomorskiej Izby Rzemiosła i Przedsiębiorczości,

przedstawiając problem wstrzymania refundacji kosztów szkolenia młodzieży. Wiadomo, że nauka zawodu składa się z dwóch integralnych części: teoretycznej – przeprowadzanej w szkole i praktycznej – prowadzonej u pracodawcy. W ten sposób kształcą się nowych przedstawiciele zawodów poszukiwanych cały czas na rynku pracy. Jednak zatrudnianie i szkolenie uczniów łączy się z różnego rodzaju obciążeniami i obowiązkami narzucanymi przez przepisy. Dlatego bardzo pomocne są procedury dofinansowania pracodawcom kształcenia młodych pracowników oraz refundacji kosztów wynagrodzeń i składek ubezpieczeniowych, które należy opłacać. Niestety wraz z nowym rokiem pojawił się duży problem. Składane wnioski o refundację nie są rozpatrywane w ustalonym terminie. Spowodowane jest to nowym planem finansowym Funduszu Pracy na rok 2011. Drastycznie zmniejszono w nim kwotę na dofinansowanie pracodawcom kształcenia młodocianych pracowników.

Środki gromadzone w Funduszu Pracy powinny być wykorzystywane zgodnie z celami, dla których został utworzony, czyli m.in. na wspieranie kształcenia młodocianych pracowników. Nie trzeba nikogo przekonywać, jak ważne jest przygotowanie wyspecjalizowanych kadr dla przedsiębiorstw działających w sferze usług i produkcji. (Stanowią one ponad 95% potencjału gospodarczego kraju.) Takim bezpośrednim przygotowaniem do wykonywania zawodu jest właśnie praktyczna nauka u pracodawcy w ramach umowy o pracę. Zaznaczyć należy, że absolwenci, którzy przeszli taki proces kształcenia, bez problemu znajdują zatrudnienie – nie zasilają więc rzeszy bezrobotnych. Jeśli młodzi ludzie będą korzystali z zagranicznych inicjatyw szkolenia, np. w Niemczech, istnieje ryzyko, że nie wrócą już do kraju, by swoją pracą służyć polskiej gospodarce. Prezes Kujawsko-Pomorskiej Izby Rzemiosła i Przedsiębiorczości w swoim apelu pisze: Decyzja o wstrzymaniu środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest wbrew interesom środowiska pracodawców, a co za tym idzie, interesom całego społeczeństwa. Trudno się z tym stwierdzeniem nie zgodzić. Również wojewódzka komisja dialogu społecznego, której przewodniczy wojewoda kujawsko-pomorski, poparła stanowisko wyrażone w apelu izby rzemiosła.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Na jakiej podstawie wstrzymano podpisywanie umów o refundację kosztów zatrudniania młodocianych pracowników, mimo prawidłowo złożonych wniosków?

2. Czy podpisywanie umów zostanie wznowione?

3. W jaki sposób w obecnej sytuacji ministerstwo zamierza wspomagać proces kształcenia wykwalifikowanej kadry pracowniczej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22027)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji urzędów Poczty Polskiej SA

Szanowny Panie Ministrze! W mediach pojawiają się niepokojące sygnały o planowanej restrukturyzacji Poczty Polskiej. Oznaczać ma ona między innymi likwidację kilkuset urzędów i ok. 3 tys. oddziałów pocztowych na terenie całego kraju.

Związkowcy z NSZZ „Solidarność” Poczty Polskiej szacują, że w bieżącym roku, w wyniku likwidacji placówek pocztowych, pracę straci ok. 5 tys. osób w formule wypowiedzenia umów o pracę oraz ok. 87 tys. pracowników w formie wypowiedzenia warunków pracy/płacy.

W ramach restrukturyzacji zaplanowano likwidację oddziałów pocztowych oraz filii w małych miejscowościach. Uważam, że to posunięcie spowoduje znaczne utrudnienia dla wielu mieszkańców, dla których poczta jest tradycyjnym oknem na świat. Umożliwia ona bowiem nie tylko odbieranie i nadawanie przesyłek, ale co istotne, pobieranie rent i emerytur. Po likwidacji lokalnych urzędów osoby w podeszłym wieku będą musiały pokonywać dystans wielu kilometrów, aby dotrzeć do najbliższej położonej placówki pocztowej.

Poczta Polska jest podmiotem o pozycji dominującej na rynku usług pocztowych w Polsce, dlatego powinna, w mojej ocenie, być łatwo dostępna dla każdego obywatela, bez względu na miejsce zamieszkania.

Należy także wspomnieć, że obecna słaba kondycja Poczty Polskiej nie pozwoli jej w momencie otwarcia rynku usług pocztowych w roku 2013 r. na konkurowanie z nowymi dostawcami usług pocztowych, co może w przyszłości oznaczać kolejne masowe zwolnienia pracowników. Firmie potrzebna jest mądra i przemyślana restrukturyzacja, z pewnością jednak jej sytuacji nie polepszy ograniczenie dostępności jej usług dla tysięcy klientów.

Szanowny Panie Ministrze, uwzględniając przedstawioną sytuację, prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pana Ministra decyzja Poczty Polskiej o likwidacji urzędów pocztowych w mniejszych miejscowościach jest uzasadniona?

2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo zamierza podjąć działania zmierzające do zapobieżenia likwidacji placówek pocztowych w mniejszych miejscowościach?

Z poważaniem

Posłowie Marzena Machałek
i Adam Lipiński

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22028)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie konieczności zwrotu przez Polskę
unijnych środków pomocowych**

Szanowna Pani Minister! Jak obszernie informują media, Polska może zostać po raz pierwszy od wstąpienia do Unii Europejskiej ukarana za nieprawidłowości, jakich dopuściła się przy wykorzystaniu unijnych środków pomocowych. Takie są wnioski z audytu przeprowadzonego przez urzędników z Brukseli.

Zarzuty Komisji Europejskiej dotyczą dwóch obszarów: budowy systemu informatycznego dla urzędów pracy oraz realizacji inwestycji z Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Łączna kwota, jaką będzie musiało zwrócić państwo, może sięgnąć 100 mln zł.

Przy realizacji programu informatyzacji urzędów pracy największe wątpliwości budzi tryb zlecania prac nad aplikacją Syriusz, która miała być dużą bazą danych o bezrobociu w Polsce. Zastrzeżenia budzi także znaczne opóźnienie w uruchomieniu wspomnianego systemu oraz jego niska efektywność. Kwota, jaką będziemy musieli wpłacić do unijnej kasy, sięgnąć może z tego tytułu nawet 50 mln zł.

Prawie 70 mln zł może wynieść z kolei kara związana z realizacją Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, gdzie Komisja Europejska dopatrzyła się omijania przez polskich urzędników procedur przetargowych.

W związku z przedstawioną sytuacją prosimy Panią o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są rzeczywiste przyczyny nieprawidłowości, za które Komisja Europejska zamierza ukarać nasz kraj?

2. Czy istnieje możliwość negocjowania przez Polskę wysokości kar nakładanych przez Komisję Europejską w opisanych przypadkach?

3. Skąd rząd zamierza pozyskać środki na zapłacenie kar nałożonych przez Komisję Europejską?

4. Jakie procedury kontrolne wprowadził bądź zamierza wprowadzić rząd, by uniknąć w przyszłości podobnych sytuacji?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Marzena Machałek
i Adam Lipiński

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22029)

do ministra infrastruktury

**w sprawie połączenia kolejowego z Drezna
do Jeleniej Góry**

Szanowny Panie Ministrze! W lutym poprzedniego roku parlamentarzyści i samorządowcy regionu jeleniogórskiego oraz ziemi kłodzkiej wraz z Komitetem Obrony Dolnośląskich Linii Kolejowych opracowali wstępny projekt połączenia kolejowego Drezno – Kłodzko. Podpisali też deklarację współpracy na rzecz uruchomienia takiego połączenia.

Pociąg tej relacji stanowiłby bezpośrednie połączenie Republiki Federalnej Niemiec z Rzeczpospolitą Polską. Ponadto przejeżdżałby przez teren województwa dolnośląskiego, podnosząc atrakcyjność turystyczną miejscowości na jego trasie. Wstępne zainteresowanie projektem wyraziła spółka PKP InterCity.

Z informacji, które dotarły do nas od uczestników trzeciego zjazdu zorganizowanego w ramach projektu „Moro” w czerwcu ub.r., wynika, że przy omawianiu inicjatywy „Wzmacnianie regionów miejskich i metropolitalnych na pograniczu polsko-niemieckim poprzez polepszenie ich wzajemnej dostępności transportowej” strona niemiecka wyraziła zainteresowanie uruchomieniem połączenia kolejowego na trasie Jelenia Góra – Kořenov – Tanvald – Zittau – Drezno.

W związku z powyższą informacją prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czy Ministerstwo Infrastruktury prowadzi jakiegokolwiek rozmowy na temat uruchomienia połączenia kolejowego z Drezna w kierunku Kotliny Jeleniogórskiej?

Czy Ministerstwo Infrastruktury mogłoby dofinansować ew. połączenie kolejowe z Drezna do Jeleniej Góry?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22030)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie konkursu na stanowisko prezesa
Radia Kielce**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r.

Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135; Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, proszę Pana Ministra o objęcie osobistym nadzorem przebiegu procedury konkursowej na wybór prezesa Radia Kielce, w celu wyeliminowania działań niezgodnych z prawem.

Uzasadnienie: W Radiu Kielce został ogłoszony konkurs na stanowisko prezesa i wiceprezesa rozgłośni. Obecnie radiem zarządza były członek rady nadzorczej oddelegowany przez nową radę do Zarządu Polskiego Radia Kielce na stanowisko p.o. prezesa publicznej rozgłośni.

Kiedy kilka tygodni temu Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powołała w nowym składzie Radę Nadzorczą Radia Kielce, nowo wybrany przewodniczący zapowiadał wówczas, że konkurs: „Ma mieć formułę otwartą, przysłuchiwać mu się będą mogli akredytowani dziennikarze. W trosce o przejrzystość wyboru członków zarządu każda odpowiedź będzie punktowana, a liczba zdobytych punktów przez kandydatów zostanie podana do publicznej wiadomości”.

Konkurs został ogłoszony. Określone zostały terminy i warunki konkursu. W piątek 25 marca br. lokalna prasa podała, że w czwartek zebrała się Rada Nadzorcza Radia Kielce i przeprowadziła I etap konkursu na prezesa i wiceprezesa Zarządu Radia Kielce. Na tym etapie rada dokonała merytorycznej oceny 14 ofert kandydatów. Zgorszenie wśród opinii publicznej wywołała informacja, że w gronie kandydatów jest nazwisko delegowanego z rady nadzorczej do zarządzania radiem pełniącego obowiązki prezesa. Oczywiście na tym etapie konkursu rada nie odrzuciła tej oferty.

Zatem kandyduje osoba, która jako członek rady nadzorczej uczestniczyła w ustalaniu warunków konkursu i jej nazwisko widnieje pod wszystkimi dokumentami konkursowymi. Zaś jako pełniąca obowiązki prezesa zarządu rozgłośni do czasu wyboru nowych członków zarządu miała nieograniczony dostęp do dokumentów spółki, kiedy innym kandydatom udostępniono zaledwie strukturę organizacyjną i uproszczone sprawozdanie finansowe za 2009 r.! Nie podano im nawet tak istotnej informacji, jak ta, że w 2011 r. wpływy z abonamentu są znacząco mniejsze i że w wyniku ich spadku w kasie rozgłośni brakuje prawie 2 mln zł!

Gdzie podziela się troska przewodniczącego rady nadzorczej „o przejrzystość wyboru członków zarządu?” A czy zapowiadana procedura, że: „każda odpowiedź będzie punktowana, a liczba zdobytych punktów przez kandydatów zostanie podana do publicznej wiadomości”, nie jest farsą i kpina z pozostałych kandydatów? Czy w procesie konkursowym postępowanie zgodne z prawem obowiązuje wszystkich kandydatów z wyjątkiem kandydującego p.o. prezesa? Czy nie wszystkich kandydatów obowiązuje postępowanie z zachowaniem zasad etycznych i moralnych?

Ustalono zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, że wyłonienie prezesa ma nastąpić w pro-

cesie konkursu. Zatem wiadomo, jeden kandydat wygra, pozostali muszą pogodzić się z przegraną. Startując w konkursie, kandydaci uwzględniali to ryzyko, ale ufali, że konkurs przeprowadzony zostanie przy zachowaniu równości szans, i jeżeli przegrają, to w uczciwej grze.

Tymczasem po raz kolejny wydano publiczne pieniądze na ogłoszenie rekrutacyjne w „Rzeczpospolitej” i „Echu Dnia”, aby stworzyć wrażenie otwartości i jawności, po czym zanim kandydaci zdążyli napisać swoje aplikacje, karty rozdano pod stołem. Dlaczego w warunkach konkursowych nikt nie napisał o jawnej nierówności i stronniczości?

Z uwagi na przedstawione powyżej fakty uprzejmie proszę Pana Ministra o objęcie osobistym nadzorem procedury konkursowej na wybór prezesa Radia Kielce, w celu wyeliminowania w tym procesie działań niezgodnych z prawem.

Jednocześnie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Dlaczego Rada Nadzorcza Radia Kielce w I etapie konkursu na prezesa i wiceprezesa zarządu Radia Kielce nie odrzuciła oferty pełniącego obowiązki prezesa delegowanego z rady nadzorczej do zarządzania radiem?

Dlaczego wydatkowane są publiczne środki finansowe na procedury pozorujące proces konkursowy tylko po to, aby ogłosić, że osoba wcześniej wyznaczona na stanowisko prezesa została wybrana w konkursie?

W jakiej wysokości wydatek zaplanowano na przeprowadzenie konkursu?

Jakie podejście Pan Minister do działania, aby kolejne konkursy nie przebiegały w podobnej formie, poza wszelkimi zasadami etyki i moralności, z pominięciem obowiązującego prawa?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister, aby wybór prezesa Radia Kielce został przeprowadzony z zachowaniem polskiego prawa i z poszanowaniem wszystkich kandydatów.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22031)

do ministra zdrowia

**w sprawie uznania nowotworu
płaskonabłonkowego krtani, czyli raka
krtani, u pracowników Cementowni
Małgoszcz za chorobę zawodową**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykony-

waniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Panią Minister o uznanie nowotworu płaskonabłonkowego krtani, czyli raka krtani, u pracownika Cementowni Małogoszcz za chorobę zawodową.

Uzasadnienie. W roku 1991, po ok. 13-letnim okresie pracy w Cementowni Małogoszcz, u pana H.P., zamieszkałego w Małogoszczy, lekarze zdiagnozowali nowotwór płaskonabłonkowy krtani. Po odejściu pana P. z pracy na jego stanowisko przesunięty został kolejny pracownik, u którego w roku 2006 również stwierdzono tę chorobę. U obu chorych wystąpiły takie same objawy i dolegliwości chorobowe. Choroba ujawniła się nawet o tej samej porze roku. Pan P. zatrudnieniowy był m.in. jako maszynista koparki. Jego praca polegała na obsłudze koparki spalinowej czerpakowej, wykonywał on rozładunek i załadunek materiałów sypkich, m.in. takich jak klinkier, nawóz magnezowy, pyły żelazonośne, miał węglowy, dolomit, kamień gipsowy, pyły dymnicowe. W ciągu jednej zmiany roboczej rozładowywał od 2 do 7 wagonów. Przy czym należy nadmienić, że bywały dni, gdy nie załadowano lub rozładowano żadnego wagonu, a bywały również takie dni, że było ich więcej niż 7. Należy nadmienić, że nie stosowano spryskiwania przeładowywanych towarów, tylko w okresie zimy rozładowywane materiały sypkie były spryskiwane przez nadawcę ładunku.

Zatem pan P. miał kontakt z substancjami chemicznymi zawierającymi czynniki rakotwórcze, w tym ze spalinami z silnika Diesla w czasie pracy na koparce spalinowej, olejem napędowym do silnika Diesla, krzemionką krystaliczną występującą w pyłach dymnicowych, klinkierze itd. Ponadto przy przeładunku cementu i klinkieru cementowego był narażony na bezpośredni kontakt ze związkami kancerogennymi, takimi jak bar, kadm, arsen i ich związki, oraz z metalami ciężkimi, tj. ołowiem i rtęcią, które w cementcie występowały w ilościach przekraczających dopuszczalne normy.

Pan P. na raka krtani rozchorował się w roku 1991, mając 37 lat. Ciężki stan zdrowia oraz brak znajomości przepisów prawa zadecydowały, że starania o uznanie jego choroby za chorobę zawodową podjął dopiero w 1998 r. Przez 12 lat usiłował doprowadzić w postępowaniu administracyjno-sądowym, aby rak krtani został uznany za chorobę zawodową. Niestety w dniu 23 listopada 2010 r. pan P. otrzymał wyrok NSA w Warszawie, który wyrokiem o sygn. akt II OSK 1232/10 ostatecznie i prawomocnie oddalił skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 25 lutego 2010 r., sygn. akt II SA/Ke 53/10, w sprawie ze skargi H.P. na decyzję państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego w Kielcach z dnia 7 grudnia 2009 r., nr SE IIIa – 413/30/05 w przedmiocie choroby zawodowej.

Wobec powyżej opisanych faktów proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak powszechne są w naszym kraju przypadki chorych na raka krtani, którzy starają się o uznanie ich choroby za chorobę zawodową?

2. Na jakiej podstawie za okres latencji dla nowotworów zawodowych uznaje się przeciętnie 15–20 lat, dlaczego 12-letni okres do ujawnienia się objawów choroby przesądza o pozazawodowej etiologii raka krtani, przecież jak w wielu sytuacjach prawdopodobne jest wystąpienie odstępstwa od zasady, tak również w tej jest możliwe, że choroba ta może wystąpić po 12 latach pracy w środowisku narażonym na bezpośredni kontakt ze związkami kancerogennymi?

3. Jakie działania powinien podjąć pan P., aby jego choroba została uznana za chorobę zawodową i mógł z tego tytułu uzyskać podwyżkę renty, gdyż jest osobą niepełnosprawną ma trudności z mówieniem, jego tłumaczem jest żona, a ponadto ponosi wysokie koszty leczenia?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o decyzjach, jakie Pani Minister podjęła w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22032)

do ministra infrastruktury

w sprawie sytuacji przewoźników drogowych i kierowców pojazdów samochodowych o masie powyżej 3,5 t i poniżej 12 t wykonujących transport drogowy na drogach krajowych lub ich odcinkach, na których pobiera się opłatę

Szanowny Panie Ministrze! Na skutek rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, przedłożonego przez ministra infrastruktury, od 1 lipca 2011 r. dramatycznemu pogorszeniu ulegnie sytuacja kierowców zmuszonych uiszczać opłatę za przejazd drogami krajowymi ujętymi w załączniku nr 1 i nr 2 do niniejszego rozporządzenia. Wprowadzenie myta niesie ze sobą daleko idące konsekwencje, które ekonomicznie uderzą przede wszystkim w prywatnych przewoźników drogowych wykonujących transport osobowy lub towarowy oraz w zwykłych kierowców, użytkujących pojazdy o masie powyżej 3,5 tony i poniżej 12 ton.

Sprawa bardzo źle przedstawia się na terenie Małopolski, gdzie wskutek rozporządzenia wiele istotnych szlaków komunikacyjnych zapewniających kierowcom szczególnie dostęp do stolicy regionu Krako-

wa oraz w kierunku południowym zostanie objętych systemem płatnego użytkowania. Mam tutaj na myśli drogę krajową nr 94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Kraków, istniejącą obwodnicę miasta Krakowa oraz drogę krajową nr 7 na odcinku od Krakowa do Lubnia.

Trzeba wyraźnie zaznaczyć, iż taka decyzja rządu doprowadzi do sytuacji, w której znacząca część przewoźników i użytkowników płatnych odcinków dróg będzie zmuszona do rezygnacji z użytkowania określonych odcinków, co w rezultacie może doprowadzić do likwidacji części podmiotów gospodarczych i pogorszy sytuację na rynku pracy.

Istnieje uzasadniona obawa, iż wiele osób korzystających z codziennego transportu osobowego związanego z dojazdem do miejsca pracy lub nauki będzie miało mocno utrudnione lub ograniczone możliwości swobodnej komunikacji. Będzie to skutkiem spodziewanego bardzo drastycznego wzrostu cen biletów, jakiego należy się spodziewać po nałożeniu kolejnej opłaty.

Kolejnym negatywnym aspektem jest fakt, iż kierowcy szukający dodatkowych oszczędności będą wybierać drogi niższej kategorii, co z całą pewnością wpłynie na zwiększenie ruchu samochodowego na drogach samorządowych.

Dlatego wobec powyższego oczekujemy od Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie czynniki zadecydowały o wyborze takich, a nie innych odcinków dróg płatnych, stanowiących załączniki nr 1 i nr 2 rozporządzenia Rady Ministrów, ze szczególnym uwzględnieniem obszaru Małopolski?

2. Czy w związku z wielce prawdopodobnym przeniesieniem ruchu kołowego na drogi samorządowe kierowany przez Pana Ministra resort przygotuje plan ograniczenia negatywnych skutków nadmiernego natężenia ruchu na rzeczowych drogach?

3. Czy możliwe jest uwzględnienie przez Pana Ministra postulowanego przez nas zwolnienia z przedmiotowych opłat kierowców busów i autobusów wykonujących regularne przewozy pasażerskie na trasach do 100 km?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22033)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie planowanych i przeprowadzanych redukcji etatów w komendach powiatowych Policji powiązanych z likwidacją posterunków i komisariatów Policji w gminach

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji napływających od samorządów gminnych wynika, że na dużą skalę planowane są redukcje etatów w Policji. W województwie łódzkim takich redukcji planowanych jest prawie 300. Komendanci powiatowi Policji dostosowują się do tych odgórnie zarządzanych poleceń i na spotkaniach z samorządami gminnymi informują o takich koniecznościach i o likwidacji posterunków oraz komisariatów Policji. W ten sposób w mniejszych gminach takie placówki będą zlikwidowane.

Z jakich powodów dokonuje się redukcji etatów i likwidacji posterunków i komisariatów Policji w gminach?

Czy takie działania nie przełożą się bezpośrednio na zmniejszanie bezpieczeństwa obywateli?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22034)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie niepokojąco wysokich cen oleju napędowego wykorzystywanego przez rolników do produkcji rolnej na wiosnę 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Olej napędowy to jeden z podstawowych środków produkcji w rolnictwie. Szczególnie w okresie wiosennym rolnicy zużywają duże ilości tego paliwa podczas prac polowych. Niestety w roku bieżącym cena oleju napędowego osiągnęła niespotykaną do tej pory wysokość i przekroczyła magiczną barierę 5 zł/l. Tym samym w porównaniu choćby z rokiem ubiegłym ceny wzrosły o złotówkę.

Rolnicy od kilku lat w ramach wsparcia otrzymują zwrot części podatku akcyzowego oleju napędowego używanego do produkcji rolnej w wysokości 85 gr/l razy 86 l na hektar użytków rocznie. Resort rolnictwa zapowiadał podwyższenie tej kwoty. Przy wy-

sokich cenach detalicznych w roku bieżącym byłaby to znacząca pomoc dla rolników. W budżecie na rok 2011 takiego wsparcia jednak nie zaplanowano, jednocześnie od tego roku wzrosły podatki (akcyzowy i na fundusz drogowy) zawarte w cenie ON, a rolnicy praktycznie w ruchu drogowych nie uczestniczą.

Jakie działania zamierza podjąć pan minister, aby pomóc rolnikom oczekującym takiego wsparcia i obniżyć bezpośrednio lub pośrednio ceny oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Poddębice, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22035)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie podjęcia działań zapobiegających nadmiernemu wzrostowi cen nawozów sztucznych na wiosnę 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Od grudnia 2010 r. jesteśmy świadkami gwałtownego, znaczącego, stałego wzrostu cen nawozów sztucznych. Rolnicy są tą grupą społeczną, która nie posiada wolnych środków finansowych, z których mogliby dokonać wcześniejszych zakupów nawozów. Z reguły więc zakupów tych dokonują na wiosnę bezpośrednio przed siewem. Niestety dziś ceny nawozów sztucznych są bardzo wysokie, w ciągu trzech miesięcy wzrosły o 30–40%. W efekcie rolnicy znacząco ograniczają zakupy.

Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby zastopować wzrost cen nawozów sztucznych, a nawet je obniżyć?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22036)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie podwyższenia progów interwencji socjalnej

Pani Minister, wiemy, że zgodnie z art. 9 ust. 9 ustawy o pomocy społecznej minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego przedkłada corocz-

nie, do dnia 15 kwietnia, Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych informację o wysokości minimum egzystencji ustalonego przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Jeśli w danym roku kalendarzowym kwota kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej i kwota kryterium dochodowego na osobę w rodzinie będzie równa lub niższa niż minimum egzystencji, Trójstronna Komisja do Spraw Społeczno-Gospodarczych może wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o zweryfikowanie kwot kryteriów dochodowych.

Zgodnie z zapisami art. 9 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.): „Badania progów interwencji socjalnej dokonuje Instytut Pracy i Spraw Socjalnych.” Według ust. 2 przytoczonego artykułu ustawy o pomocy społecznej minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określił, w drodze rozporządzenia (Dz. U. z 2005 r. Nr 211, poz. 1762), sposób ustalania progów interwencji socjalnej, zakres potrzeb niezbędnych do egzystencji, minimalny zakres wydatków, okres oraz źródło danych, z jakiego przyjmuje się wysokość cen towarów i usług, uwzględniając poziom wydatków gospodarstw domowych z I kwintyla rozkładu dochodów, których wydatki należy uwzględniać w badaniu przy interwencji socjalnej. Eksperti Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych opracowują koszyk dóbr i usług zapewniających zaspokojenie potrzeb egzystencjalnie niezbędnych na podstawie zalecanych norm spożycia, posiłkując się wiedzą o rzeczywistych zachowaniach konsumpcyjnych gospodarstw domowych o niskich dochodach.

W dobie pogłębiającego się kryzysu gospodarczego, wzrostu cen, braku pieniędzy w PFRON, NFZ, FP, rosnącym zadłużeniu samorządów od 2006 r. kwota kryterium dochodowego wynosząca dla osoby samotnie gospodarującej 477 zł, zaś dla osoby w rodzinie – 351 zł, utrzymuje się na tym samym poziomie. Pomimo drastycznego wzrostu cen na przestrzeni 5 lat, a lawinowego w roku bieżącym, w podstawowym koszyku dóbr i usług, niezbędnych do przeżycia, progi dochodowe nadal nie zostały podwyższone. W wyniku tego w dzisiejszej Polsce w zatrważającym tempie rośnie skrajna postać niedostatku – ubóstwo i alienacja społeczna najuboższych.

Jest iluzją, że system pomocy społecznej oferuje świadczenia bez względu na posiadany dochód, czyli np. specjalny zasiłek celowy (niepodlegający zwrotowi). Oczywiście zdają sobie sprawę, iż działania pomocy społecznej mogą być działaniami elastycznymi, dostosowanymi do aktualnej sytuacji bytowej osób i rodzin, ale równocześnie wszystkie te działania i programy są uzależnione od środków finansowych, co przy drastycznym ograniczeniu tych środków i propagowanej przez rząd konieczności szukania oszczędności i cięć budżetowych ogranicza w praktyce opiekę społeczną do realizacji działań obligatoryjnych (tj. wypłacania świadczeń przyznanych m.in. na podstawie progów dochodowych) oraz drastycznego ograniczenia pozostałych świadczeń. Jednocześnie przywo-

ływane coraz częściej przez MPiPS uzupełnienie działań podejmowanych w ramach ustawy o pomocy społecznej przez inne systemy świadczeń, zwłaszcza świadczeń rodzinnych, jest równie znikome i iluzoryczne. Od chwili wejścia ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. od 2004 r., nie było ani jednej waloryzacji progów dochodowych – wynoszą one 504 zł i 583 zł w rodzinie z dzieckiem niepełnosprawnym. Z powodu tak niskich progów dochodowych liczba miesięcznie wypłacanych zasiłków rodzinnych od 2004 r. do czerwca 2009 r. zmniejszyła się o 1720 tys. Tym samym ogromna część polskich obywateli spychana jest na margines społeczny i pozostawiona bez jakiegokolwiek pomocy ze strony państwa, a rząd poprzez tego typu działania zmusza do ponoszenia kosztów kryzysu gospodarczego przede wszystkim osoby najuboższe i rodziny wielodzietne.

Aby problemy społeczne mogły być rozwiązywane, muszą w to być zaangażowane wspólne inicjatywy oraz działania rządu i samorządu terytorialnego oraz niepublicznych podmiotów życia społecznego (organizacji pozarządowych), a także osób fizycznych nieobjętych na sytuację bytową drugiego człowieka. Zatem w przypadku pomocy społecznej w obecnym czasie problem tkwi w pozostających do dyspozycji realnych środkach finansowych. W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przesłanki twierdzenia, że w Polsce 2011 r. można przeżyć miesięcznie za kwotę 478 zł (osoba samotna) i 352 zł (osoba w rodzinie), kiedy np. opłata za dziecko w przedszkolu to koszt co najmniej 300 zł miesięcznie? Czyli rodzic na zakup żywności oraz na pozostałe niezbędne koszty utrzymania tego dziecka dysponuje kwotą 120 zł miesięcznie (52 zł dochód plus 68 zł zasiłek rodzinny) i nie kwalifikuje się na żadne wsparcie z opieki społecznej.

2. Czy rząd podniesie w br. progi dochodowe do poziomu przynajmniej proponowanego przez członków Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych w 2010 r.? Przypominam, że komisja zaproponowała progi w kwocie 546 zł dla osoby samotnie gospodarującej oraz 415 zł dla osoby w rodzinie. Komisja obradowała pod przewodnictwem wicepremiera Waldemara Pawlaka, a jej ustalenia zaakceptowała Pani Minister Jolanta Fedak. Jakie działania MPiPS podjęło lub planuje podjąć, by te progi zostały podniesione?

3. Pamiętając o wielokrotnych wcześniejszych, niezrealizowanych w powyższej kwestii obietnicach, proszę o przedstawienie ewentualnych działań osłonowych dla najuboższych proponowanych przez Pani resort, w sytuacji gdy progi dochodowe zostaną na dzisiejszym poziomie (np. podatek drożyzniany).

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 22037)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie uruchomienia rezerwy ministra finansów na rzecz aktywnego przeciwdziałania bezrobociu na Lubelszczyźnie

Pani Minister! Wszystkie środowiska związane z monitorowaniem rynku pracy apelują w sprawie przydziału dodatkowych środków Funduszu Pracy na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. Obecnie zaistniała sytuacja, która jest efektem ograniczenia na Lubelszczyźnie o ok. 62% środków finansowych dla powiatowych urzędów pracy, musi ulec zmianie. Praca urzędów pracy na Lubelszczyźnie została sparaliżowana. Przyznane im w niewystarczającej ilości środki finansowe na początku br. przeznaczone zostały głównie na pokrycie zobowiązań z ubiegłego roku, a nowe zobowiązania zostały zawarte w ilości szczątkowej, zupełnie nieadekwatnej do rosnącego poziomu bezrobocia. Na dzień dzisiejszy powiatowe urzędy pracy na Lubelszczyźnie zostały pozbawione możliwości realizowania ustawowych zadań. Jak apeluje Wojewódzka Rada Zatrudnienia w Lublinie, powyższa sytuacja utrudnia wdrażanie lokalnych strategii i programów z zakresu rynku pracy, a podejmowane ostatnio doraźne decyzje, zwłaszcza w zakresie finansowania walki z bezrobociem istotnie zaburzają zarządzanie strategiczne w polityce rynku pracy.

Ponadto jest to szczególnie ważna i pilna kwestia z powodu drastycznego ograniczenia finansowania zadań z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (np. w Chełmie w roku bieżącym nie ma pieniędzy na szkolenia, przystosowania stanowisk pracy do potrzeb osób z orzeczeniem o niepełnosprawności, brakuje ich też na zwrot wydatków na instrumenty i usługi rynku pracy i przyznawanie środków na podjęcie działalności gospodarczej).

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie działania podjęło MPiPS w celu uruchomienia przez ministra finansów powyższej rezerwy?

2. Czy, kiedy i w jakiej kwocie poszczególne urzędy pracy w województwie lubelskim mogą liczyć na środki finansowe z Funduszu Pracy oraz z Europejskiego Funduszu Społecznego na współfinansowanie programów i aktywnych działań polityki rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22038)

do ministra zdrowia

w sprawie trudnej sytuacji aptek w Polsce

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie pojawiają się coraz częstsze głosy zaniepokojenia ze strony właścicieli aptek rodzinnych w Polsce. Podnoszą oni niezwykle istotną dla ich przyszłości kwestię związaną z ekspansją i zdominowaniem detalicznego rynku farmaceutycznego w Polsce przez duże sieci aptek.

Apteki sieciowe stosują wyniszczające konkurencję promocje i rabaty, posiadają zawyżone marże. Bardzo często także należą do właścicieli zagranicznych, nie odprowadzając tym samym podatków do budżetu państwa polskiego. Powszechnie jest przyjmowanie aptek rodzinnych przez duże sieci.

Realnym zagrożeniem jest także wprowadzenie przez apteki sieciowe sztywnych cen, czyli w konsekwencji kilkukrotna podwyżka cen leków. Zagrożone jest ponadto kilka tysięcy miejsc pracy magistrów i techników farmacji oraz osób współpracujących z aptekami, bowiem apteki sieciowe zatrudniają znacznie mniej wykwalifikowanych farmaceutów.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pani z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia w celu zabezpieczenia sytuacji aptek rodzinnych w Polsce?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia posiada dane lub prognozy dotyczące liczby osób zagrożonych utratą pracy na skutek ekspansji sieci dużych aptek w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22039)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie dalszego postępowania
dotyczącego sytuacji zakładu tekstylnego
Optex SA w Opocznie**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z odpowiedzią Pana na naszą interpelację dotyczącą sytuacji zakładu tekstylnego Optex SA w Opocznie, w której wyjaśnia Pan, że Ministerstwo Skarbu Państwa prowadzi działania w celu rozwiązania proble-

mu spłaty należnych Skarbowi Państwa zobowiązań w porozumieniu z inwestorem strategicznym spółki, oraz to, iż, mając na uwadze trudną sytuację ekonomiczno-finansową spółki Optex SA, Ministerstwo Skarbu Państwa analizuje zasadność udzielenia spółce pomocy publicznej na jej ratowanie. Jako osoby zainteresowane tą sprawą uważamy, że są to pozytywne działania ministerstwa na rzecz zakładu, ale przede wszystkim pracowników, ich rodzin i miasta Opoczna.

Panie Ministrze, w związku z powyższym zwracamy się do Pana z dodatkowymi następującymi pytaniami:

1. Czy od czasu poprzedniej odpowiedzi, tj. 24 stycznia 2011 r., ministerstwo podjęło już jakieś działania na rzecz zakładu Optex SA w Opocznie?

2. Czy Pan Minister może wskazać datę na finalizację konkretnych decyzji dotyczących tej spółki?

Z poważaniem

Posłowie Robert Telus
i Krzysztof Sońta

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22040)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie likwidacji Inspektoratu ZUS
w Opocznie**

Szanowna Pani Minister! Z posiadanych przez nas informacji wynika, że na rok bieżący planowana jest likwidacja Inspektoratu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Opocznie. Najbliższą placówką ZUS będzie wówczas oddział w Tomaszowie Mazowieckim, odległym o ok. 30 km od Opoczna.

Likwidacja opoczyńskiego inspektoratu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wygeneruje bardzo duże koszty społeczne, gdyż jego beneficjentami są głównie osoby starsze i mało zamożne, emeryci, renciści. To właśnie na nich przerzucone zostaną koszty tej wątpliwej reorganizacji. Znacznie zwiększa się koszty dojazdów beneficjentów do oddziału ZUS w Tomaszowie Mazowieckim.

Dodać należy, że likwidacja przedmiotowego inspektoratu nie znajduje żadnego uzasadnienia w przesłankach organizacyjnych czy to ekonomicznych.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakimi względami Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej tłumaczy konieczność likwidacji Inspektoratu ZUS w Opocznie?

2. W jaki sposób Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza zagospodarować pracowników likwidowanego Inspektoratu ZUS w Opocznie?

Z poważaniem

Posel Robert Telus
oraz grupa poslow

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22041)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń
na międzynarodowe przewozy drogowe
między Rzeczpospolitą Polską
i Federacją Rosyjską**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 2 lutego 2011 r. w Paryżu odbyło się posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W trakcie spotkania uzgodniono kontyngent zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe. Uzgodniono, że w roku 2011 kontyngent zezwoleń wyniesie dla strony polskiej odpowiednio:

- 126 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe (w roku 2010 było 125 000 zezwoleń),
- 24 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich (w roku 2010 było 25 000 zezwoleń).

Strona rosyjska uzyskała identyczną ilość zezwoleń na rok 2011. Należy zaznaczyć, że w roku 2010 Polska dysponowała 175 000 zezwoleń, a także 1143 pozwoleniami EKMT, które zezwalały na transport na terenie Rosji.

W roku bieżącym Polska dysponuje 1543 pozwoleniami EKMT, przy czym z zakresem ważności na terytorium Rosji tylko 670 pozwoleniami. Nastąpiło zatem radykalne ograniczenie tych pozwoleń w stosunku do roku 2010. To działanie jest wynikiem tzw. samoograniczenia liczby pozwoleń ze strony Federacji Rosyjskiej. Decyzję Rosjanie podjęli jednostronnie w roku 2010 z konsekwencjami na rok 2011 i lata następne (2012 r. i 2013 r.)

Łącznie kontyngent zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe na teren Federacji Rosyjskiej na rok 2011, 2012 i 2013 został ograniczony o 40 000jazd rocznie w przewozach dwustronnych oraz do/z krajów trzecich.

Strona rosyjska zmniejszyła równocześnie liczbę pozwoleń EKMT o 473 w stosunku do roku 2010, a w stosunku do roku 2011 aż o 873.

Jest to zatem działanie niezwykle szkodliwe dla polskich przewoźników, a także dla całej sfery usług towarzyszących transportowi. Działania te przyniosą straty tej dziedzinie gospodarki w wysokości ok. 150 mln euro rocznie.

Panie Ministrze! Dlaczego wprowadzał Pan w błąd transportowców i całą Polską opinię publiczną, mówiąc o sukcesach w negocjacjach ze stroną rosyjską w roku ubiegłym?

Czy i jakie działania zamierza podjąć rząd, aby odbudować rynek przewozów do Rosji, choćby na poziomie roku 2010?

Dlaczego tak łatwo przyjmujemy warunki dyktowane nam przez stronę rosyjską również w tej dziedzinie?

Czy w związku z zamiarem Rosji wstąpienia do WTO nie należałoby zażądać od strony rosyjskiej gwarancji respektowania zasad swobodnego handlu i wymiany usług, co jest podstawową zasadą przyjętą przez tę organizację?

W trakcie paryskiego spotkania strony uzgodniły, że na lata 2012 i 2013 będzie obowiązywał ten niezwykle niekorzystny kontyngent. W protokole zawarto również dosyć niezrozumiały zapis z którego wynika, że w przypadku zmniejszenia kontyngentu zezwoleń EKMT dla Polski lub FR w odniesieniu do stanu na rok 2011 strony mogą wypowiedzieć jednostronnie niniejszy protokół.

Czy zatem powinniśmy spodziewać się kolejnych działań dotyczących zmniejszenia liczby zezwoleń EKMT dla polskich przewoźników? przecież i tak nastąpiło radykalne ich zmniejszenie.

Czy strona rosyjska mogła zupełnie bezkarnie ograniczyć zezwolenia EKMT dla Polski, ale również dla innych państw?

Czy komitet EKMT z siedzibą w Paryżu podjął działania w stosunku do strony rosyjskiej związku z jednostronnymi działaniami Rosji?

Panie Ministrze! Jak będzie wyglądała wymiana kontyngentów zezwoleń na 2011 r.?

Czy w tej wymianie strona polska będzie równoprawnym partnerem? Tzn. czy Polska otrzyma tyle samo zezwoleń w tym samym czasie co Rosja?

Z ostatnich lat mamy bardzo złe doświadczenia w tej kwestii.

Z poważaniem

Posel Jerzy Rębek
oraz grupa poslow

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22042)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zmiany zapisów ustawy o systemie oświaty w zakresie bezpłatnego dowozu dzieci do szkół i przedszkoli realizowanego przez jednostki samorządu terytorialnego

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty reguluje kwestię bez-

płatnego obowiązkowego dowozu dzieci i uczniów przez jednostki samorządu terytorialnego do podległych im placówek edukacyjnych. Zgodnie z art. 14a ust. 3 ww. aktu prawnego, na gminie spoczywa obowiązek zapewnienia bezpłatnego dowozu dziecka sześciolatniego lub zwrot kosztów przejazdu dziecka, jeżeli droga z domu do najbliższego publicznego przedszkola lub oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej przekracza 3 km. Zaś art. 17 ust. 3 ustawy o systemie oświaty stanowi, że obowiązek dowożenia uczniów przez jednostki samorządu terytorialnego do placówek edukacyjnych ma zostać zapewniony, jeżeli droga z domu do szkoły uczniów klas I–IV przekracza odległość 3 km oraz uczniów klas V–VI szkół podstawowych i gimnazjów, jeżeli droga ucznia z domu do szkoły przekracza odległość 4 km.

Rada Miejska w Lewinie Brzeskim wystosowała poprzez przyjęcie stosownej uchwały nr VI/31/2011 z dnia 28 lutego 2011 r. apel w sprawie zmiany treści art. 14a i art. 17 ustawy o systemie oświaty. Jak słusznie podkreślają radni Rady Miejskiej w Lewinie Brzeskim, zapisy ww. artykułów ustawy o systemie oświaty, które regulują kwestię dowozu uczniów i dzieci do szkoły, ograniczają kompetencje jednostki samorządu terytorialnego w aspekcie kompleksowego kształtowania polityki oświatowej.

Nowelizacja ustawy o systemie oświaty, która daje możliwość dzieciom w wieku 6 lat rozpoczęcia edukacji szkolnej, wymusza na gminach podejmowanie działań związanych z wypełnieniem wszelkich warunków opiekuńczo-edukacyjno-technicznych związanych z przyjęciem tej grupy wiekowej do placówek szkolnych. Jednocześnie gmina musi prowadzić odpowiednią politykę względem utrzymania liczby miejsc w przedszkolach, aby tym samym zwiększyć dostęp do wychowywania przedszkolnego dla najmłodszych dzieci w wieku 3–4 lat. W tym elemencie znaczącym utrudnieniem dla gmin są zapisy art. 14a i art. 17 ustawy o systemie oświaty, albowiem na gruncie tych przepisów gmina nie może traktować na równi dzieci z jednej miejscowości tylko dlatego, że jedno dziecko nie jest objęte obowiązkowym dowozem realizowanym przez gminę, ponieważ nie spełnia podstawowego kryterium, jakim jest długość drogi od domu do szkoły. W lokalnym środowisku mieszkańców budzi to znaczące kontrowersje i rodzi poczucie niesprawiedliwości społecznej. Niestety gminy jako jednostka samorządu terytorialnego zobowiązana jest do przestrzegania zasady: dozwolone jest tylko to, co prawo wyraźnie przewiduje, zatem organom gminy wolno tylko to, na co zezwalają ustawy. Dlatego też gminy niejednokrotnie, pomimo chęci objęcia dowozem dzieci, które nie spełniają kryteriów ustawowych w tym zakresie, nie mają instrumentu prawnego, który zezwoliłby tej jednostce na bezpłatny przewóz dzieci (nieobjętych obowiązkowym dowozem) do placówek edukacyjnych. Jest to również, jak słusznie zauważają radni Rady Miejskiej w Lewinie Brzeskim, utrudnieniem we wprowadzeniu reformy obniżania wieku szkolnego i zwiększenia dostępu do

wychowywania przedszkolnego dzieci najmłodszych, gdyż uniemożliwia zastosowanie zachęty dla rodziców w postaci darmowego dowożenia najmłodszych dzieci do przedszkoli.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy problem z dowozem dzieci do placówek edukacyjnych znany jest resortowi edukacji?

2. Czy resort edukacji nie widzi możliwości nowelizacji zapisów ustawy o systemie oświaty w takim kształcie, który będzie dawał większy wachlarz możliwości objęcia dowozem uczniów i dzieci do placówek szkolno-przedszkolnych przez jednostki samorządu terytorialnego?

3. Czy resort edukacji w tej kwestii podejmuje działania? Jeśli tak, na jakim są one etapie oraz jakie zmiany wprowadza do ustawy o systemie oświaty?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22043)

do ministra finansów

w sprawie stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie

Szanowny Panie Ministrze! W związku z nowelizacją ustawy o podatku VAT pojawił się poważny problem dotyczący „usług konserwatorskich”. Do grudnia 2010 r. były one zwolnione z VAT – miały stawkę 0%. Teraz zaś po podwyżce stawek od stycznia 2011 r. będą obciążane stawką 23-procentową. Takie rozwiązanie drastycznie podwyższy koszty remontu i konserwacji zabytków. W nowej ustawie zlikwidowano załącznik, który wymieniał takie zwolnienia, a w treści ustawy tego zapisu nie ma, tak jak zrobiono w przypadku innych zwolnień.

Problem dotyczy w szczególności podmiotów, które już podpisały umowy i są w trakcie realizacji inwestycji np. przy znacznym udziale środków unijnych. Pierwotne koszty wzrastają bowiem o 23%. Beneficjenci nie są w stanie dołożyć z własnych środków takich kwot, a wykonawcy muszą wystawiać faktury z nową stawką VAT.

Panie Ministrze, prosimy zatem o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jest to zamierzone działanie, czy może niedopatrzenie, które zostanie doprecyzowane stosownym rozporządzeniem?

2. Czy może istnieje już jakiś inny dokument, który wyraźnie określa, że „usługi konserwatorskie” nadal będą miały zerową stawkę VAT?

Z poważaniem

Posel Dorota Rutkowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22044)

do ministra infrastruktury

**w sprawie usunięcia z projektu ustawy
o zmianie ustawy o finansowym wsparciu
rodzin w nabywaniu własnego mieszkania
zmiany ograniczającej wiek kredytobiorcy**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze skierowaniem pod obrady Komisji ds. Infrastruktury projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania apeluję o usunięcie z ww. projektu następującego zapisu ograniczającego wiek kredytobiorcy: „dopłaty mogą być stosowane, jeżeli docelowy kredytobiorca złoży wniosek o kredyt preferencyjny najpóźniej do końca roku kalendarzowego, w którym kończy 35 lat”. Zapis ten stanowi dyskryminację ze względu na wiek kredytobiorcy i jest, moim zdaniem, niezgodny z Konstytucją RP, a dokładnie z jej następującymi zapisami:

Art. 31. 1. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Art. 32. 1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Art. 71. 1. Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych.

Art. 75. 1. Władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania.

W uzasadnieniu do przedmiotowego projektu ustawy można przeczytać m.in., że „Wprowadzenie zmiany (limit maksymalnej granicy wieku) ma na celu ściślejsze powiązanie programu preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na swoim” z celami polityki społecznej państwa, w szczególności w obszarze działań wpływających na poprawę sytuacji demograficznej kraju. Wprowadzenie kryterium wiekowego ukierunkuje oddziaływanie programu na tę grupę gospodarstw domowych, którą z racji wieku cechuje najwyższa zdolność tworzenia przyrostu naturalnego”.

Z pewnością odebranie osobom możliwości skorzystania z pomocy państwa w nabyciu własnego mieszkania/domu nie wpłynie na poprawę sytuacji demograficznej państwa. Na pewno obywatele zdecydują się na jeszcze jedno dziecko w ciasnej kawalerce lub po kupnie mieszkania na kredyt zaciągnięty na 30 lat bez finansowego wsparcia (bardzo odciażającego finansowo przez pierwsze 8 lat spłaty kredytu i dającego wymierne oszczędności, które można przeznaczyć na rozwój i edukację dzieci).

Poza tym z zamieszczonej w uzasadnieniu tabeli nr 3: Powody rezygnacji z posiadania dzieci – osoby nieposiadające potomstwa, wynika, że odsetek osób w wieku 35+ rezygnujących z posiadania dzieci z powodu braku odpowiednich warunków mieszkaniowych jest prawie identyczny (różnica zaledwie 1%) jak osób w wieku 25–34 lat. Dlatego tłumaczenie, że te „dane dodatkowo przemawiają za ustaleniem kryterium wieku docelowego kredytobiorcy na poziomie nie wyższym niż 35 lat”, należy uznać za bezpodstawne.

Jeśli celem państwa jest ograniczenie wydatków, to powinno się skupić głównie na tym, aby z programu „Rodzina na swoim” korzystały osoby nabywające swoje pierwsze w życiu mieszkanie. Tymczasem z programu skorzystało i nadal korzysta mnóstwo osób, które posiadają lub posiadały już dom lub mieszkanie, ale je sprzedały, żeby kupić drugą nieruchomość, lub przepisały je np. na kogoś z rodziny.

Wymierne oszczędności można było również uzyskać poprzez zmniejszenie współczynnika kształtującego wysokość średniego wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, co ustawodawca akurat proponuje w ww. projekcie, pisząc w uzasadnieniu, że „kryterium maksymalnej ceny/kosztu powinno także oddziaływać na rynek podaży, zachęcając do obniżania cen nieruchomości i utrzymywania ich na poziomie możliwym do zaakceptowania przez potencjalnych kredytobiorców”. Jest to jednak działanie dużo spóźnione i szkoda, że ustawodawcy dopiero teraz zaczęło zależeć na obniżce cen nieruchomości.

Z poważaniem

Posel Łukasz Tusk
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22046)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych

Szanowny Panie Ministrze! Trwają prace nad ustawą zakazującą sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych. Jej autorzy twierdzą, że istnieje wiele sklepów, w których bez problemu można kupić alkohol o różnych porach dnia i nocy, a sprzedawanie go na stacjach źle kojarzy się z akcjami promującymi trzeźwość kierowców.

Panie ministrze, uważamy, że wprowadzenie takiego zakazu raczej nie spowoduje zmniejszenia ilości osób prowadzących pojazdy pod wpływem alkoholu. Jeśli ktoś będzie chciał go kupić, to będzie szukał innego sklepu, często znacznie oddalonego od miejsca zamieszkania. Takie zachowanie może spowodować właśnie zwiększenie liczby osób wsiadających za kółko na tak zwany podwójnym gazie.

Według naszej wiedzy nie ma dostępnych statystyk, które jednoznacznie wskazywałyby na związek między dostępnością alkoholu na stacjach benzynowych a liczbą wypadków powodowanych przez pijanych kierowców.

Panie Ministrze: Czy według ministerstwa wprowadzenie takiego zakazu jest sensowne? Przecież na stacjach benzynowych zakupy robią nie tylko kierowcy.

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22047)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie przeniesienia tzw. zerówek z przedszkoli do szkół

Szanowna Pani Minister! W dniu 22 kwietnia 2009 r. w życie weszły niektóre przepisy ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458), w tym przepis art. 12 powołanej ustawy umożliwiający objęcie obowiązkiem szkolnym dzieci w wieku lat sześciu. W tym roku obowiązek odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego obejmie również dzieci w wieku lat pięciu. Właśnie te dzieci i ich o rok starsi koledzy, których rodzice nie zdecydowali się na wysłanie w tym roku do pierwszej

klasy, mają zapewnione miejsca w przedszkolach. Traktowani są bowiem priorytetowo. Trudniej przedstawia się sytuacja dzieci cztero- i trzyletnich, dla których w bieżącym roku najprawdopodobniej zabraknie miejsc w placówkach przedszkolnych.

1 marca ruszył nabór na rok 2011/2012 i już pierwszego dnia w śląskich przedszkolach ustawiały się ogromne kolejki chętnych. Wielu rodziców zapewne będzie musiało zatrudnić opiekunki bądź zrezygnować z pracy albo zapłacić kilkaset złotych miesięcznie za pobyt malucha w prywatnym przedszkolu.

Pani Minister! W związku z tym, że brakuje miejsc w przedszkolach, natomiast szkoły borykają się z brakiem uczniów, czy przeniesienie zerówek do szkół nie pomogłoby w zwiększeniu wolnych miejsc w przedszkolach?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22048)

do ministra środowiska

w sprawie mandatów nałożonych na przedsiębiorców za niezłożenie w terminie sprawozdań o wytworzonych odpadach

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisami ustawy opracowanej przez Pański resort w 2010 r. każdy przedsiębiorca powinien do 31 marca złożyć w urzędzie marszałkowskim zbiorcze zestawienie danych o rodzajach i ilości odpadów wytworzonych przez jego firmę. Brak zestawienia lub spóźnienie w jego złożeniu skutkuje wysoką karą pieniężną. W bieżącym roku termin składania raportów o odpadach upłynął 15 marca. Organizacje przedsiębiorców argumentują, iż informacja o tym fakcie nie dotarła na czas do zainteresowanych, natomiast dotkliwe kary finansowe mogą być przyczyną upadku szczególnie mniejszych firm.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Jakie działania podejmiecie Państwo, by w przyszłości uniknąć niepotrzebnego zamieszania i wypracować dobre rozwiązania prawne?

Czy istnieje uzasadniona konieczność obciążania obowiązkiem sprawozdawczym przedsiębiorcy, skoro realizują go firmy utylizacyjne?

Czy w ramach walki z biurokracją nie wystarczy informacja przedsiębiorcy o zawarciu umowy o odbiorze odpadów?

Czy ministerstwo widzi potrzebę zróżnicowania nakładanych sankcji w zależności od skali przewinienia lub wielkości firmy (zasada „wszystkim po równo” chyba nie działa sprawiedliwie)?

Czy zasadne jest jednakowe karanie tych, którzy w ogóle nie składają sprawozdań, i spóźniających się z ich złożeniem?

Jakie procedury należy uruchomić, by możliwe było zweryfikowanie i ewentualne umorzenie już nałożonych kar?

Z poważaniem

Posel Urszula Augustyn
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22049)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa
przejazdów busami**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przeprowadzoną przez Inspekcję Transportu Drogowego akcją badania busów ujawniono, że prawie wszystkie przewożą więcej pasażerów niż powinny. Przewoźnicy zaniżają w dowodach rejestracyjnych masę własną pojazdu, aby mogli zabrać więcej osób, czyli mieć większe zyski. Nikt nie zastanawia się nad bezpieczeństwem pasażerów. Przecież każdy pojazd ma określone maksymalne obciążenie, na jakie przygotowana jest jego konstrukcja. Przekroczenie tej wagi może spowodować wiele uszkodzeń, które zagrażają bezpieczeństwu przewożonych osób.

Panie Ministrze: Jakie działania w związku z kontrolą zamierza przedsięwziąć resort, aby zwiększyć bezpieczeństwo przejazdów i przestrzeganie przepisów?

Z poważaniem

Posel Wojciech Saługa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22050)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wypalania traw

Szanowny Panie Ministrze! Niestety nawet w XXI w. ludzie nadal wierzą, że wypalanie traw użyżnia

ziemię i bardzo trudno ich przekonać, że jest wręcz przeciwnie. Szczególnie o tej porze roku strażacy w całym kraju mają pełne ręce roboty. Tylko od początku marca mieli już ponad tysiąc pięćset takich zgłoszeń. Czasami zdarza się, że ogień obejmuje ogromną powierzchnię. Pożary traw bywają np. efektem głupich wybryków nastolatków czy też przypadkowego zaproszenia ognia. Ale nadal niestety najczęściej są efektem świadomego działania człowieka. Niestety nie działają na wyobraźnię ludzką informacje, iż każdego roku właśnie w takich pożarach giną zwierzęta i ludzie, że każdy pożar, a co za tym idzie, każda interwencja sporo kosztuje. Koszty to nie tylko wylana woda, spalone paliwo, zużyty sprzęt, to przede wszystkim narażenie na niebezpieczeństwo i zagrożenie ludzkiego życia. Wypalanie traw jest również główną przyczyną powstawania pożarów lasów. Podczas pożarów do atmosfery przedostaje się ogromna ilość trującego tlenku węgla, który szkodzi nam wszystkim.

Panie Ministrze: Czy nie zasadnym wydaje się zastosowanie wzmożonej akcji edukacyjnej wśród społeczeństwa w tym temacie, być może świadomość negatywnych skutków, jakie powoduje wypalanie traw, bardziej podziała na ich wyobraźnię?

Z poważaniem

Posel Wojciech Saługa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22051)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
wypłacanych młodocianym pracownikom
szkolonym przez rzemieślników**

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do pisma, które Cech Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Dębicy skierował do marszałka Sejmu RP, chciałbym zwrócić uwagę Pani Minister na sprawę refundacji wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym w celu przygotowania zawodowego.

Na podstawie obowiązujących przepisów pracodawca, który zamierza zatrudnić młodocianych, może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń wypłacanych nieletnim oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń. Zgodnie z § 6.1. rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 77, poz. 518) oraz zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1601), do kosztów kwali-

fikujących się do objęcia pomocą zaliczają się: „wynagrodzenia i obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących szkolenie, koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia, w tym koszty zakwaterowania oraz inne wydatki bieżące, w tym w szczególności wydatki na materiały bezpośrednio związane ze szkoleniem oraz amortyzacja narzędzi i wyposażenia (...), koszty usług konsultacyjnych i doradczych związanych ze szkoleniem”.

Komenda Główna Ochotniczych Hufców Pracy od początku bieżącego roku szkolnego wstrzymała podpisywanie umów z rzemieślnikami na dotychczasowych warunkach. Jako uzasadnienie swojej decyzji Komenda Główna OHP podaje brak środków finansowych na ten cel. Jednakże, jak podkreślają rzemieślnicy, wyszkolenie młodocianego w systemie szkolnictwa ogólnego wiąże się z większymi kosztami niż ponoszone w systemie zawodowym. Przy czym rzemieślnicy otrzymywali jedynie częściowy zwrot poniesionych kosztów.

Praktyczna nauka zawodu odbywająca się bezpośrednio w zakładach rzemieślniczych jest społecznie i historycznie uzasadniona. Tymczasem rynek pracy Europy Zachodniej niedługo zostanie w całości otwarty. Pracodawcy z innych krajów szkolący młodzież są wspierani przez swoje państwa i mogą zaoferować naszej młodzieży doskonałe warunki kształcenia: internat, wyżywienie i po 650 euro na osobę – na I roku nauki. Może to spowodować w przyszłości brak wykwalifikowanej kadry na polskim rynku pracy.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy w ministerstwie zauważany jest problem refundacji wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom szkolonym przez rzemieślników?

2. Czy prowadzone są prace (w porozumieniu lub z inicjatywy ministerstwa edukacji) nad reformą szkolnictwa zawodowego uwzględniające ten problem?

3. Czy rozważy Pani Minister podjęcie działań mających na celu częściową refundację kosztów zatrudnienia dla pracodawców, którzy zawarli z uczniami umowę o pracę?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22052)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie sytuacji mniejszości polskiej
mieszkającej na Litwie**

Szanowny Panie Ministrze! Społeczność polska na Litwie to według szacunków 235–300 tys. osób.

Polacy są najliczniejszą mniejszością narodową tego kraju, stanowiąc ok. 6,7% jego ludności. Głównym skupiskiem Polaków na Litwie jest okręg wileński, gdzie Polacy stanowią 26,11% mieszkańców. W samym Wilnie mieszka 101 526 osób (ok. 20%) narodowości polskiej. Najwięcej Polaków na Litwie mieszka jednak w gminie rejonowej Soleczniki (80%) i gminie rejonowej Wilno (63%). Tymczasem dowiadujemy się, iż nowelizacja ustawy o oświacie, która prowadzi w rezultacie do zamknięcia niemal połowy polskich szkół w tym kraju, została podpisana przez prezydent Litwy panią Dalię Grybauskaitę. Na niewiele zdały się apele i prośby przedstawicieli mniejszości narodowej o zawetowanie tej ustawy, co według litewskich Polaków jest kolejnym przejawem realizowanej przez litewski rząd „bezwzględnej polityki asymilacji”.

Nowelizacja ustawy o oświacie wchodzi w życie 1 lipca br. Przewiduje ona, że w szkołach mniejszości narodowych na Litwie, w tym polskich, lekcje dotyczące historii Litwy, geografii Litwy, a także wiedzy o świecie w części dotyczącej Litwy będą prowadzone w języku litewskim. W litewskim języku w całości będzie wykładany przedmiot o nazwie podstawy wychowania patriotycznego.

Ustawa przewiduje, że od roku 2013 w szkołach litewskich i szkołach mniejszości narodowych egzamin maturalny z języka litewskiego zostanie ujednolicony. Natomiast w ramach tzw. optymalizacji sieci szkół w małych miejscowościach będą zamykane szkoły mniejszości narodowych, w tym szkoły polskie, i pozostawiane będą jedynie szkoły litewskie. Według społeczności polskiej na Litwie w efekcie liczba szkół polskich na Litwie zmniejszy się o połowę: z obecnych ok. 120 szkół polskich w Wilnie i na Wileńszczyźnie pozostanie ok. 60.

Wchodząca w życie ustawa nie jest jedynym przejawem działań zmierzających do dyskryminacji mniejszości polskiej. Od pewnego czasu zakazana jest również pisownia polskich nazwisk.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o podjęcie pilnych działań zmierzających do poprawy sytuacji Polaków mieszkających na Litwie oraz odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zostaną podjęte, by uchronić przed likwidacją niemal połowę polskich szkół na Litwie?

2. Czy ministerstwo dostatecznie wspierało mniejszość polską na Litwie w staraniach o utrzymanie możliwości pisowni polskich nazwisk?

3. Czy zostanie skierowany do instytucji europejskich protest przeciwko dyskryminacji polskiej mniejszości na Litwie oraz prośba o zbadanie zgodności działań podejmowanych przez litewskie władze z prawem międzynarodowym?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22053)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nowelizacji ustawy o planowaniu
i zagospodarowaniu przestrzennym**

Szanowny Panie Ministrze! Aktualnie obowiązująca ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest bardzo mocno krytykowana przez różne środowiska, w tym przede wszystkim przez samorządowców i urbanistów. Oczekują oni na zmiany legislacyjne, szczególnie w zakresie przepisów dotyczących decyzji o warunkach zagospodarowania i zabudowy terenu, które są nieprecyzyjne i pozwalają na bardzo dowolną interpretację. Kontrowersje dotyczą także statusu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. W tej sytuacji zmiany ustawowe wydają się niezbędne.

Dlatego też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jak do tej pory przebiegał proces prac nad kompleksową zmianą ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w Ministerstwie Infrastruktury i Radzie Ministrów?

2. Kiedy można oczekiwać skierowania projektu pod obrady Sejmu?

3. Jakie są proponowane przez Pana Ministra główne kierunki zmian w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22054)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie skutecznego karania osób
znęcających się nad zwierzętami**

Szanowny Panie Ministrze! W zeszłym tygodniu opinię publiczną zszokowała przedstawiona w mediach sprawa 8-letniego psa Lucky, który umierał z wycieńczenia zaledwie kilka metrów od płotu, na oczach właściciela i sąsiadów. Pies rasy husky zapewne by zdechl, gdyby nie interwencja krakowskiego Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami, które o jego sytuacji dowiedziało się dzięki anonimowemu rozmówcy. Mimo koszmarnego stanu psa troskliwa opieka pomogła i życiu psa nie zagraża już niebezpieczeństwo. Jego rehabilitacja potrwa jednak jeszcze wiele miesięcy. Właścicielowi psa prokurator postawił za-

rzuty znęcania się nad zwierzęciem, za co grozi rok pozbawienia wolności.

Tego typu przypadki prowadzą do refleksji nad skutecznością polskiego systemu prawnego w zakresie przeciwdziałania znęcaniu się nad zwierzętami. Problem ten już poruszałem przed rokiem w interpelacji nr 15709 w sprawie egzekwowania i zaostrzenia kar wobec sprawców niewłaściwego traktowania, znęcania się, maltretowania i zabijania zwierząt.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie działania podjęto w ciągu ostatniego roku w zakresie zwiększenia skuteczności karania sprawców niewłaściwego traktowania, znęcania się, maltretowania i zabijania zwierząt?

2. Czy podjęte działania miały przełożenie na statystyki dotyczące tego rodzaju przestępczości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22055)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości wykorzystania
komunikacji głosowej w ramach technologii
VoIP (Voice over Internet Protocol)
w administracji publicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę poruszyć w niniejszej interpelacji rozwiązanie, którego wdrożenie na szerszą skalę może znacząco obniżyć koszty funkcjonowania administracji publicznej w Polsce.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że w administracji publicznej komunikacja pomiędzy poszczególnymi jednostkami organizacyjnymi, która nie wymaga form pisemnych, odbywa się w głównej mierze przy pomocy telefonów komórkowych lub stacjonarnych.

Chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra, że obecnie istnieją możliwości komunikacji głosowej przy pomocy łączy internetowych. Technologia ta (VoIP – ang. Voice over Internet Protocol), nazywana popularnie „telefonią internetową”, jest znacznie tańsza od tradycyjnych połączeń telefonicznych, przy porównywalnej użyteczności. Co istotne, w większości aplikacji opartych o technologię VoIP możliwe są darmowe połączenia głosowe przy wykorzystaniu do tego celu komputerów.

Połączenia głosowe w oparciu o technologię VoIP mogłyby być stosowane zarówno wewnątrz urzędów (pomiędzy poszczególnymi jednostkami organizacyjnymi), jak też pomiędzy petentami a danym urzędem. Jest to rozwiązanie warte wprowadzenia, po-

nieważ w zdecydowanej większości jednostek organizacyjnych administracji publicznej znajdują się stanowiska komputerowe z podłączeniem do Internetu. Jednym z przykładów korzystnych działań w tym zakresie może być wprowadzenie na stronach internetowych Ministerstwa Infrastruktury, jak też Urzędu Komunikacji Elektronicznej możliwości darmowej rozmowy internauty z urzędnikiem w oparciu o technologię VoiceLink.

Jednak w mojej opinii dopiero wprowadzenie na szerszą skalę w administracji publicznej rozwiązań opartych o technologię VoIP przyniosłoby znaczne oszczędności, co w obecnych czasach ma niebagatelne znaczenie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy możliwe jest podjęcie przez Ministerstwo Infrastruktury działań zmierzających do aktywnej promocji w stosowaniu technologii VoIP w ramach administracji rządowej, tak aby jednostki organizacyjne administracji rządowej mogły zastąpić, przynajmniej w części, telefonię stacjonarną i komórkową technologią VoIP?

2. Czy istnieje możliwość opracowania i wdrożenia przez ministerstwo programu upowszechniającego połączenia w technologii VoIP w pozostałej części administracji publicznej, a zwłaszcza w jednostkach samorządu terytorialnego? Czy możliwe jest podjęcie przez ministerstwo wspólnych działań z organizacjami zrzeszającymi samorządy, np. ze Związkiem Miast Polskich oraz Związkiem Województw RP?

W związku z tym, że ww. propozycja aktywnej promocji rozwiązań VoIP objęłaby różne jednostki organizacyjne, w moim przekonaniu korzystne byłoby zaproponowanie przez Ministerstwo Infrastruktury wspólnego jednego oznaczenia graficznego tej technologii na stronach internetowych danego urzędu.

Podobne rozwiązanie stosowane jest w ramach Biuletynów Informacji Publicznej, co pomaga osobom używającym Internetu w precyzyjnym zlokalizowaniu biuletynu na stronie internetowej danego urzędu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 27 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22056)

do ministra finansów

**w sprawie wzrostu opłaty za wydanie
wiążącej interpretacji podatkowej
na wniosek przedsiębiorców**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami opłata za interpretację jest jedna-

kowa dla wszystkich podmiotów i wynosi 40 zł. Jednak zgodnie z założeniami resortu finansów przedmiotowa opłata wzrośnie do 1000 zł dla niemal wszystkich kategorii podmiotów (banków, tzw. podatkowych grup kapitałowych, zakładów ubezpieczeń, instytucji finansowych, funduszy emerytalnych, oddziałów firm zagranicznych). Tym samym stanowi to wzrost stawki za przedmiotową interpretację o 2500%.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie są powody tak znaczącej podwyżki?

2. Jaki był średni koszt wydania wiążącej interpretacji podatkowej w 2010 r.?

3. Ile interpretacji podatkowych zostało wydanych w 2010 r.?

4. O ile, z tego tytułu, zwiększone zostaną dochody budżetu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22057)

do ministra gospodarki

w sprawie budowy Gazociągu Północnego

Szanowny Panie Ministrze! Gazociąg Północny jest budowany do transportu gazu ziemnego z Rosji do Niemiec i państw Europy zachodniej. Plan budowy przewiduje, iż gazociąg poprowadzony będzie po dnie Morza Bałtyckiego, omijając Polskę i republiki bałtyckie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Na jakiej głębokości będzie zakopany gazociąg?

2. Czy nie utrudni to statkom wpływania do portów w Szczecinie i Świnoujściu?

3. Jeśli tak, to jakie kroki zostaną podjęte w celu umożliwienia żeglugi?

4. Czy ewentualne szkody spowodowane przez przepływające statki w całości obciążą spółkę budującą gazociąg?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22058)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanych zmian w przepisach
o mieszkalnictwie komunalnym i socjalnym**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z założeniami zmian do nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy mają nastąpić istotne zmiany w kwestii przyznawania mieszkań oraz dodatków. Przede wszystkim czynsze mieszkań komunalnych mają odpowiadać warunkom rynkowym i tym samym stawka za czynsz ma pokrywać przynajmniej koszty utrzymania nieruchomości.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Na jakim etapie są konsultacje międzyresortowe?
2. Jakie ustalenie dotychczas poczyniono?
3. Kiedy przedmiotowe zmiany wejdą w życie?
4. Jakie kryteria będą brane pod uwagę przy ponownej weryfikacji dochodów osoby ubiegającej się o zawarcie umowy najmu lokalu?
5. Czy rozważane jest wprowadzenie przepisów pozwalających na weryfikację przez gminy dochodów najemców lokali komunalnych i tym samym możliwości wypowiedzenia umowy najmu w przypadku najemców o wysokich dochodach?
6. Od kiedy i o ile będą ograniczane dodatki mieszkaniowe?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22059)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ulgi podatkowej w związku z
planami wprowadzenia dodatkowych polis
zdrowotnych**

Szanowny Panie Premierze! Od dłuższego czasu rozważane było wprowadzenie dodatkowych ubezpieczeń zdrowotnych. Wiązałoby się to z koniecznością wykupienia dodatkowych polis zdrowotnych. Osoby takie miałyby wówczas możliwość skorzystania z ulgi podatkowej, a w przypadku pracodawców ubezpieczających pracowników będą mieli oni prawo wliczenia tego podatku w koszty prowadzonej działalności. Niestety już teraz wiadomo, iż jest mało prawdopodobne, aby przedmiotowa ulga weszła w życie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie są rzeczywiste powody niewprowadzenia ulgi?
2. Czy wprowadzenie ulgi jest sprzeczne z ustawą o finansach publicznych?
3. Jeśli tak, to dlaczego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22060)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwości korzystania
przez asystentów sędziów z urlopu
na przygotowanie do egzaminu
adwokackiego, o którym mowa w art. 78c
ustawy Prawo o adwokaturze**

Szanowny Panie Ministrze! Ogólnopolskie Stowarzyszenie Asystentów Sędziów zasygnalizowało mi problem wynikający z pojawiających się w praktyce wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 78c ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.). Niniejszym zwracam się więc z uprzejmą prośbą o wyrażenie opinii zawierającej odpowiedzi na poniżej przedstawione pytania.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 66 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy do egzaminu adwokackiego składanego przed komisją, o której mowa w art. 78, bez odbycia aplikacji adwokackiej mogą przystąpić osoby, które przez okres co najmniej 5 lat w okresie nie dłuższym niż 8 lat przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do egzaminu zatrudnione były na stanowisku referendarza sądowego, starszego referendarza sądowego, asystenta sędziego lub asystenta prokuratora.

Treść wymienionego przepisu nie może budzić wątpliwości co do możliwości przystępowania przez asystentów sędziów do egzaminu adwokackiego na zasadach określonych w ustawie Prawo o adwokaturze.

Wielu z zatrudnionych w sądach powszechnych asystentów sędziów zainteresowanych jest przystąpieniem do wymienionego egzaminu celem podniesienia swoich kwalifikacji zawodowych. Jednocześnie osiągnięcie pozytywnego wyniku z egzaminu wymaga długotrwałych przygotowań, które to mogą być realizowane jedynie w czasie wolnym od świadczenia pracy.

W tym stanie rzeczy istotne z perspektywy tych osób jest rozstrzygnięcie, czy mogą one skorzystać z urlopu przewidzianego w art. 78c ustawy Prawo o

adwokaturze. Zgodnie z tym przepisem „Pracownikowi przysługuje prawo do płatnego urlopu, w wymiarze 30 dni kalendarzowych, na przygotowanie się do egzaminu adwokackiego oraz zwolnienie od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu uczestniczenia w egzaminie wstępnym i adwokackim”.

W mojej ocenie, literalna wykładnia cytowanego przepisu (art. 78c ustawy Prawo o adwokaturze) prowadzi do konkluzji, iż wymieniony urlop przysługuje nie tylko aplikantowi adwokackiemu będącego pracownikiem, lecz każdemu pracownikowi.

Na wstępie należy wskazać, iż ustawa Prawo o adwokaturze nie zawiera definicji pracownika, dlatego uzasadnione jest odwołanie do art. 2 Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. Nie budzi wątpliwości zatem, że osoba zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego jest pracownikiem w rozumieniu art. 2 Kodeksu pracy.

Istotne jest także, że ustawodawca w ustawie Prawo o adwokaturze rozróżnia pojęcia „pracownik” oraz „pracownik wpisany na listę aplikantów adwokackich”. Zgodnie bowiem z art. 76a ust. 2 tejże ustawy: „Pracownikowi wpisanemu na listę aplikantów adwokackich przysługuje zwolnienie od pracy w celu uczestniczenia w obowiązkowych zajęciach szkoleniowych, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia”. Brak jest zatem podstaw do uznania, iż wolą ustawodawcy było utożsamienie pracownika w rozumieniu art. 78c ustawy Prawo o adwokaturze z pracownikiem wpisanym na listę aplikantów adwokackich, a tym samym zawężenie kręgu osób uprawnionych do otrzymania płatnego urlopu w ww. wymiarze jedynie do pracowników wpisanych na listę aplikantów adwokackich.

Również wykładnia celowościowa przemawia za szerokim rozumieniem „pracownika” w rozumieniu art. 78c Prawo o adwokaturze. Przepis ten bowiem został wprowadzony ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 163, poz. 1361) w związku z koniecznością dostosowania przepisów powyższej ustawy na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie o sygn. P 21/02 (OTK ZU nr 2/A/2004, poz. 9), w którym to wyroku Trybunał Konstytucyjny, odpowiadając na pytanie prawne Naczelnego Sądu Administracyjnego, orzekł, że nabór na aplikację adwokacką i radcowską jest sprawą publiczną, dotyczy bowiem korzystania z wolności wyboru zawodu (gwarantowanej w art. 65 ust. 1 konstytucji) i jako taka kwestia ta pozostaje poza zakresem regulacji wewnątrz korporacyjnych i zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 65 ust. 1 konstytucji podlega regulacji ustawowej.

Rozwiązania legislacyjne przyjęte ustawą zmieniającą z 2005 r. na skutek złożonego wniosku przez Naczelną Radę Adwokacką o zbadanie jej zgodności z konstytucją, w którym to wniosku zakwestionowa-

ła ona szereg wskazanych przez siebie przepisów tak ustawy nowelizującej, jak i znowelizowanej, w tym przepisy dotyczące egzaminu konkursowego na aplikację adwokacką, ustalania zasad składania egzaminu adwokackiego, przystępowania do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej, wpisu na listę adwokatów bez odbycia aplikacji i zdawania egzaminu adwokackiego, za rozpoczętą już aplikację, a także – świadczenia pomocy prawnej przez osoby z wyższym wykształceniem prawniczym niebędące adwokatami, były poddane kontroli przez Trybunał Konstytucyjny co do ich zgodności z Konstytucją RP, w wyniku której Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 kwietnia 2006 r. (sygn. akt K 6/06) stwierdził, iż „Zadaniem ustawodawcy (i przedmiotem jego odpowiedzialności) jest określenie optymalnego w danej sytuacji modelu przygotowania i wykonywania zawodu prawnika. Przyjęte rozwiązania cechować musi wszakże koherencja i brak sprzeczności, równe traktowanie osób wykonujących poszczególne zawody prawnicze lub aspirujących do ich wykonywania, unikanie rozwiązań sprzyjających omijaniu praw, a także przerzucaniu ryzyka niewłaściwie świadczonych usług prawniczych na odbiorców tych świadczeń (w tym zwłaszcza: gorzej sytuowanych)”. Celem zatem powyższej regulacji było takie ukształtowanie przepisów ustawy, by umożliwić szeroki dostęp wszystkim osobom spełniającym wymagania niezbędne do przystąpienia zarówno do egzaminu końcowego, jak i wstępnego na zasadzie równego traktowania.

Ostatecznie należy zwrócić uwagę, że taka interpretacja omawianego przepisu koresponduje z art. 17 Kodeksu pracy, w którym ustawodawca ustanowił obowiązek ułatwiania pracownikom podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Jednocześnie podnoszenie kwalifikacji zawodowych przez asystentów sędziów jest ze wszech miar pożądane, albowiem wspierają oni sędziów w pracy orzeczniczej. Udzielenie im przedmiotowego urlopu skutkować będzie nie tylko poszerzeniem wiedzy prawniczej niezbędnej w trakcie wykonywanych przez nich czynności służbowych, ale zapewni im także możliwość wypełnienia ustawowych obowiązków wynikających z art. 82a w zw. z art. 155 § 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Na mocy wymienionych przepisów asystenci sędziów zostali zobowiązani do stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Niezależnie od powyższego zasadne jest przekonanie, iż ułatwienie asystentom sędziów podnoszenia kwalifikacji zawodowych pozytywnie wpłynie na dobór kadr sędziowskich. Podniesie to bowiem liczbę potencjalnych kandydatów na stanowiska sędziowskie z uwagi na fakt, iż wielu asystentów sędziów, którzy planują wykonywanie zawodu adwokata, zamierza ubiegać się w przyszłości o stanowiska sędziowskie.

Niedopuszczalnym jawi się przyjęcie tezy przeciwnej i uznanie za pracownika w rozumieniu art. 78c

ustawy Prawo o adwokaturze takiego, który jest aplikantem adwokackim. Wskazać należy bowiem, że aplikant adwokacki nie jest osobą uprawnioną do przystąpienia do egzaminu adwokackiego. Zgodnie z art. 77b ustawy: „Do egzaminu adwokackiego może przystąpić osoba, która odbyła aplikację adwokacką i otrzymała zaświadczenie o jej odbyciu, oraz osoba, o której mowa w art. 66 ust. 2”. Osoba wskazana w wymienionym przepisie nabywa zatem uprawnienie do przystąpienia do egzaminu adwokackiego dopiero po ukończeniu aplikacji adwokackiej.

Uznanie aplikanta adwokackiego za pracownika w rozumieniu art. 78c ww. ustawy doprowadziłoby także do nielogicznej konkluzji, iż urlop na przygotowanie do egzaminu wstępnego na aplikację adwokacką przysługuje wyłącznie aplikantowi adwokackiemu, a nadto sprzeczne jest z literalną, jak i celowościową wykładnią tegoż przepisu.

Konkludując, w moim przekonaniu przy zastosowaniu reguł wykładni językowej, systemowej i celowościowej wykładni przepisu art. 78c Prawa o adwokaturze pozwala na przyjęcie poglądu, zgodnie z którym z płatnego urlopu, o jakim mowa w tym przepisie, mogą korzystać również asystenci sędziów pod warunkiem spełnienia wymogów kwalifikacyjnych, od których uzależnione jest przystąpienie do egzaminu adwokackiego bez konieczności odbywania aplikacji adwokackiej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy osobie zatrudnionej na stanowisku asystenta sędziego przysługuje urlop na przygotowanie do egzaminu adwokackiego, o jakim mowa w art. 78c ustawy Prawo o adwokaturze, z prawem do wynagrodzenia?

2. Czy osobie zatrudnionej na stanowisku asystenta sędziego przysługuje prawo do zwolnienia od pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu uczestniczenia w egzaminie adwokackim?

3. Czy wskazany w art. 78c ustawy o adwokaturze okres 30 dni dotyczy urlopu i zwolnienia na czas egzaminu adwokackiego, czy też, niezależnie od urlopu we wskazanym wymiarze, pracownikowi przysługuje dodatkowo okres zwolnienia od pracy w dniach, w których przeprowadzany jest egzamin adwokacki?

4. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytania nr 1 i 2 proszę o wskazanie, czy pracodawca jest uprawniony do odmowy udzielenia pracownikowi asystentowi sędziego, który jest uprawniony do przystąpienia do egzaminu adwokackiego, urlopu i zwolnienia wskazanego w art. 78c ustawy Prawo o adwokaturze.

Z poważaniem

Poseł Zenon Durka

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22061)

do ministra środowiska

w sprawie opóźnień we wdrażaniu programu ISPA i Funduszu Spójności z lat 2004–2006

Istotnym źródłem finansowania realizacji Krajowego Programu Oczyszczania Ścieków Komunalnych ustanowionego w celu wdrażania dyrektywy 91/271 są środki Unii Europejskiej z programu ISPA i z Funduszu Spójności.

Środki z programu ISPA przyznane Polsce w okresie przedakcesyjnym w latach 2000–2003 oraz będące ich kontynuacją środki z Funduszu Spójności na lata 2004–2006 dały łącznie kwotę 2,85 mld euro na inwestycje proekologiczne. Zgodnie z zasadą (n+2) przyjętą dla implementacji funduszy UE pieniądze zakontraktowane do 2006 r. miały zostać wydane do końca 2008 r. Środki nie zostały wydane, a termin został przedłużony do końca 2010 r. Również i ten przedłużony termin nie został dotrzymany, co świadczy o głębokim braku profesjonalizmu i lekceważeniu obowiązków przez kierownictwa instytucji odpowiedzialnych, tj. Ministerstwa Środowiska i NFOŚ.

Oburzeniem napawa informacja, że z 90 projektów finansowanych z funduszy ISPA i FS nie rozliczono ostatecznie żadnego z nich. Kieruję więc do Pana Ministra poniższe pytania:

1. Kiedy nastąpi zrealizowanie płatności końcowych wdrażanych projektów?

2. Dla ilu projektów finansowanych z funduszy ISPA/FS zostaną dokonane płatności końcowe w roku 2011?

3. Kiedy nastąpi ostateczne rozliczenie programu ISPA/FS?

4. Jakie są bezpośrednie przyczyny opóźnień w rozliczaniu projektów ISPA/FS?

5. Ile środków programu ISPA/FS może zostać utraconych z uwagi na powstałe opóźnienia?

Poseł Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22062)

do ministra środowiska

w sprawie wypełniania przez Polskę zobowiązań wynikających z akcesji do UE w zakresie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii ze źródeł odnawialnych

Krajowe dokumenty strategiczne, których sporządzenie i przyjęcie w przewidzianej prawem formie

wynika z międzynarodowych zobowiązań i ze zmieniającego się prawa Unii Europejskiej, wyznaczają w zakresie produkcji energii ze źródeł odnawialnych cele coraz bardziej ambitne, lecz odległe w czasie.

Polityka energetyczna Polski do 2030 r., jak słusznie zauważył Pan Minister w odpowiedzi na interpelację z dnia 25 listopada 2010 r., zakłada w roku 2020 osiągnięcie udziału energii ze źródeł odnawialnych na poziomie 15%, a krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych ustanowiony w celu wdrożenia dyrektywy 2009/28/WE, aktualnie obowiązującego prawa UE w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych, wyznacza cel do osiągnięcia w roku 2020 na 15,5%.

Jakkolwiek dyrektywa 2001/77/WE została zastąpiona nowym unijnym aktem prawnym, tj. dyrektywą 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. Zobowiązanie na rok 2010 jest swego rodzaju celem pośrednim, a jego osiągnięcie – istotnym miernikiem zdolności Polski do skutecznej realizacji zobowiązań wynikających z akcesji do Unii Europejskiej.

Proszę zatem, po zakończeniu roku 2010, o jasną odpowiedź, czy cel założony na rok 2010, tj. 7,5% energii ze źródeł odnawialnych w stosunku do zużycia energii elektrycznej brutto, został osiągnięty? Ile energii elektrycznej rocznie Polska produkuje ze źródeł odnawialnych? Jaki jest wzrost mocy wytwórczych w zakresie energii odnawialnej w ciągu ostatnich czterech lat?

Poseł Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22063)

do ministra zdrowia

**w sprawie działań Ministerstwa Zdrowia
wobec problemów związanych z leczeniem
obrzęku limfatycznego u kobiet
po mastektomii**

Szanowna Pani Minister! Obecnie w Polsce narasta problem zapadania kobiet na choroby nowotworowe. Poważnym problemem dla kobiet, które przeszły w wyniku choroby nowotworowej piersi zabieg mastektomii, jest możliwość leczenia i rehabilitacji obrzęku limfatycznego bardzo często pojawiającego się po operacji piersi.

Głównymi przyczynami wystąpienia obrzęku limfatycznego w obszarze kończyny górnej są: zbyt agresywne usunięcie pachowych węzłów chłonnych, zastosowanie radioterapii uzupełniającej, która obejmuje obszar pachy, wystąpienie powikłań poopera-

cyjnych w postaci zapalenia i/lub przedłużonego chłonnokotoku. Niedrożność dróg chłonnych prowadzi do rozwoju obrzęku wskutek zalegania płynu i białek w przestrzeni śródmiąższowej i do zahamowania mobilizacji limfocytów, które biorą udział w procesie miejscowej i ogólnej odporności komórkowej. Jest to często przyczyną występowania stanów zapalnych w tkankach z zastojem chłonki i częstego występowania nowotworów. Czasem obrzęk limfatyczny przechodzi z fazy odwracalnej do fazy nieodwracalnej. Zaś zmniejszona w wyniku tej dolegliwości ruchomość kończyny oraz ból mogą być, i często do tego dochodzi, przyczyną stresów emocjonalnych i problemów socjalnych.

Dla kobiet, które przeszły wszystkie problemy związane z przebiegiem i leczeniem choroby nowotworowej, te dotkliwe konsekwencje leczenia operacyjnego stanowią nowy poważny problem, z jakim są bardzo często, wobec nieodpowiedniego w tej kwestii poziomu usług medycznych w Polsce, pozostawione same sobie.

W leczeniu chorych z przewlekłym obrzękiem chłonnym najistotniejszą sprawą jest zapewnienie zintegrowanego, kompleksowego i interdyscyplinarnego działania ze strony całego zespołu zapewniającego opiekę chorym. Jedynie pełna współpraca lekarza, pielęgniarki, fizjoterapeuty i psychologa spełnia w tym przypadku optymalne warunki leczenia.

Według Międzynarodowego Towarzystwa Limfologicznego standardem przeciwoobrzękowego postępowania fizjoterapeutycznego, które podjęto w wielu krajach na świecie, jest połączenie zabiegu manualnego drenażu limfatycznego z kompresją oraz ćwiczeniami leczniczymi. To tzw. kompleksowa terapia przeciwoobrzękowa (KTP).

W związku z sytuacją w Polsce kobiet cierpiących na to schorzenie, proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy w naszym systemie ochrony zdrowia funkcjonują placówki medyczne, które są przygotowane do świadczenia usług medycznych w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia na rzecz osób cierpiących na obrzęki limfatyczne? Jeżeli takie już istnieją, to bardzo proszę je wskazać. Jeśli nie, to proszę o przedstawienie zamierzeń Ministerstwa Zdrowia w zakresie leczenia i rehabilitacji osób dotkniętych takimi schorzeniami.

2. Jakie są perspektywy dotyczące wdrożenia w Polsce kompleksowej terapii przeciwoobrzękowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja
(nr 22064)

do ministra infrastruktury

**w sprawie reaktywacji przystanku
kolejowego na odcinku Kozłów – Starzyny
przy okazji modernizacji linii kolejowej
E65 – Południe**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniu w dniu 28 lutego br., ze społecznym komitetem Przystanek Szczekociny w Urzędzie Gminy Szczekociny mieszkańcy gminy przedstawili swoje postulaty i propozycje związane z zamierzeniem likwidacji peronu w Szczekocinach przy okazji modernizacji linii Kozłów–Koniciepol. Mieszkańcy Szczekocin mieli okazję wyrazić swoje głębokie oburzenie z faktu planów likwidacji peronu przez PKP PLK SA, która przystępuje do planu modernizacji linii E65 – Południe.

Przez ostatnie 10 lat, od kiedy na tutejszym peronie przestały zatrzymywać się pociągi, stopień skomunikowania gminy Szczekociny z ważnymi ośrodkami miejskimi w regionie ulegał systematycznemu pogorszeniu. Sytuacja ta jest szczególnie uciążliwa dla młodzieży uczącej się i studiującej w najważniejszych ośrodkach akademickich w Polsce. Wielu mieszkańców Szczekocin jest zmuszonych obecnie do dojeżdżania do miejsca pracy poza gminą, podobnie młodzież ze szkół ponadgimnazjalnych.

W tej sytuacji przywrócenie możliwości korzystania z czynnego przystanku kolejowego na tej trasie spowoduje nie tylko rozwiązanie tej trudnej sytuacji dla mieszkańców, ale także przyczyni się do rozwoju miasta i jej perspektyw.

Remont linii kolejowej 64 (Kozłów – Starzyny) miał być wykonany pod prędkość 160 km/h. Taka prędkość wymaga, ze względów bezpieczeństwa, aby peron nie znajdował się przy torze głównym, musiałby być wybudowany trzeci tor tylko pod peron. Przejście pomiędzy peronami może być tylko pod lub nad ziemią, a na długości peronu musi być ograniczenie prędkości. Wszystkie te czynniki ogromnie podnoszą koszt inwestycji i, jak sędzę, przeważały o pierwotnej decyzji likwidacji peronu.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem: Czy możliwa jest zmiana planów ww. projektu w zakresie dostosowanej prędkości na linii E65 ze 160 km/h na 140 km/h, co spowoduje, że kosztowne prace dostosowujące peron do wymogów użytkowania tracą rację bytu?

Pytanie jest tym bardziej zasadne, że przewoźnicy obsługujący tę linię, czyli PKP Przewozy Regionalne oraz PKP InterCity wyrazili, zainteresowanie obsługą pasażerów na peronie w Szczekocinach i według tych spółek byłoby to opłacalne rozwiązanie także z punktu widzenia ich działalności.

Czy Ministerstwo Infrastruktury może wpłynąć na usprawnienie prac trwających w PKP PLK centrum realizacji inwestycji przy modernizacji linii kolejowej E65, biorąc pod uwagę konieczność skoordynowania planów Przewozów Regionalnych i PKP InterCity w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego w Szczekocinach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 9079)

do ministra środowiska

w sprawie potrzeby wybudowania wału zabezpieczającego mieszkańców Dworów Drugich

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 8 października 2010 r. wniosłem do Pana Ministra interpelację w sprawie potrzeby rozwiązania zagrożenia powodziowego na przykładzie sołectwa Dwory Drugie w gminie Oświęcim. Na zadane 4 pytania uzyskałem pełną odpowiedź na pytania 1. i 2., natomiast odpowiedzi na pytania 3. i 4. pomijają istotę sprawy (pismo o sygn. BMwpr-070-1028/57090/10/MK z dnia 23 listopada 2010 r.).

W szczególności pytania 3. i 4. dotyczyły wybudowania wału o długości 2 km zabezpieczającego Dwory Drugie od rzeki Wisły. Natomiast odpowiedź dotyczyła remontu wału w sołectwach Przeciszów Las oraz Stawy Monowskie. Potwierdza to także powołanie się przez ministerstwo na obszar chroniony Natura 2000, na którym znajduje się wał przeciwpowodziowy w tych miejscowościach.

Teren Dworów Drugich nie obejmuje obszaru Natura 2000, a tam musi być zbudowany nowy wał chroniący 32 domostwa.

W takiej sytuacji ponownie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kiedy MZMiUW w Krakowie przystąpi do budowy wału przeciwpowodziowego chroniącego Dwory Drugie przed Wisłą?

2. Czy ministerstwo bierze pod uwagę możliwość przesiedlenia części mieszkańców tego sołectwa, wyrażających zgodę na przesiedlenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9080)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie niepokojących informacji na temat zamiaru likwidacji Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy i Wołowie

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami przekazanymi mi przez pracowników Sądu

Rejonowego w Oławie, zaalarmowanych nieformalnymi zapowiedziami likwidacji Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy, Wołowie i prawdopodobnie Trzebnicy, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w istocie którykolwiek spośród Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy, Wołowie i Trzebnicy jest przeznaczony do likwidacji?

2. Jeśli jakikolwiek z ww. wydziałów sądowych ma zostać na stałe zamknięty:

a) jaki jest termin omawianej likwidacji?

b) co stanowi przesłankę do tak radykalnego rozwiązania?

c) czy wszyscy pracownicy określonych wydziałów, mających ulec likwidacji, zostali oficjalnie i dostatecznie wcześniej poinformowani o planach ministerstwa dotyczących placówki, w której są zatrudnieni?

d) jakiemu sądowemu wydziałowi pracy będą podlegać ww. rejony od dnia likwidacji miejscowych placówek? Jeśli ma to być Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia, dlaczego ministerstwo naraża na tak wysokie koszty dojazdów do Wrocławia zarówno pracowników likwidowanych wydziałów pracy, jak i wszystkie osoby, które w przyszłości będą zmuszone dochodzić swoich praw przed sądem w tak bardzo odległej miejscowości? Warto także podkreślić, iż w takiej sytuacji okres oczekiwania na każdy z etapów postępowania przed wrocławskim Sądem Rejonowym znacznie się wydłuży w absolutnie każdym przypadku. Jakie alternatywne rozwiązanie jest w stanie przedstawić ministerstwo, aby uniknąć wspomnianych komplikacji?

3. Uprzejmie proszę także Pana Ministra o przedstawienie wykazu wszystkich wydziałów sądowych, które na chwilę obecną ministerstwo i rząd przeznaczyły do likwidacji na terenie całego Dolnego Śląska.

Na zakończenie pozwolę sobie zaapelować do Pana Ministra o odstąpienie od przedmiotowej decyzji, jeśli takowa ma zostać wdrożona, powołując się na konieczną ochronę interesu społecznego.

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9081)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie udostępniania dokumentów
osobowych znajdujących się w zbiorze
zastrzeżonym Instytutu Pamięci Narodowej
osobom, których te dokumenty dotyczą**

Panie Ministrze, ponieważ ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. (zwana potocznie „deubekizacyjną”) zawiera istotną lukę, utrudniającą jej realizację odnośnie do osób, których dokumenty osobowe znajdowały się w „zbiorze zastrzeżonym”, o którym mowa w art. 39 ustawy o IPN – na podstawie porozumienia prezesa IPN oraz szefa ABW akta te zostały swoiście odtajnione dla celów obliczenia wymiaru emerytury, ale nie zostały udostępnione osobom, których dotyczyły.

W tej sytuacji osoby, których dokumenty osobowe zostały w ten sposób jednostronnie odtajnione, w przypadku gdy kwestionują podany przez IPN Zakładowi Emerytalno-Rentowemu MSW przebieg służby, nie mają możliwości odwołania się od tego do sądu.

Wydaje się, że porozumienie szefa ABW i prezesa IPN nie miało podstawy prawnej, co więcej, zostało dokonane z ewidentnym naruszeniem przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych (por. szczególnie art. 4 powołanej ustawy). Stawia ono osoby – byłych funkcjonariuszy UOP, których akta osobowe znalazły się w zbiorze zastrzeżonym, w gorszej sytuacji niż tych b. funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL, które nie przeszły weryfikacji, nie służyły w UOP. Uniemożliwia im bowiem wgląd we własne akta osobowe i skuteczne kwestionowanie przed sądem opisanego przez IPN na podstawie tych akt przebiegu własnej służby.

Zwracam się zatem do Pana Ministra z pytaniem: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zainicjować bądź podjąć inicjatywę ustawodawczą rządu dla zgodnego z zasadami państwa prawa rozwiązania tej kwestii?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 15 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9082)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji punktów nocnej
i świątecznej pomocy lekarskiej w woj. śląskim**

Pacjenci w woj. śląskim znów pełni obaw czekają na zmiany w sposobie podpisywania kontraktów na

świadczenia medyczne udzielane nocą i w święta. Od 1 marca br. kontrakty będzie podpisywał bezpośrednio Narodowy Fundusz Zdrowia, a nie jak do tej pory – poradnia rodzinna, na ogół zalecająca opiekę medyczną tzw. punktem pomocy lekarskiej. Zapewnienie świadczeń spoczywało zatem na lekarzach rodzinnych.

NFZ oszacował, że jeden punkt wystarczy na 50 tys. mieszkańców. Oznacza to zmniejszenie ich liczby o ponad 30%. Dotknie to przede wszystkim duże miasta, np.:

- Gliwice – z 6 punktów pozostaną 2,
- Zabrze – z 4 punktów pozostanie 1,
- Sosnowiec – z 3 punktów pozostanie 1,
- Katowice – z 8 punktów pozostaną 4.

Wiele poradni rodzinnych nie było w stanie spełnić warunków konkursu, gdyż wymagania NFZ pociągnęłyby za sobą duże koszty. Mieszkańców centrów dużych miast te zmiany raczej nie dotkną, ale tych z odległych dzielnic już, niestety, tak. Przykładem może być katowicka Ligota czy zabrzańskie dzielnice Rokitnica i Helenka zupełnie pozbawione nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej.

Mając na uwadze dobro pacjentów i konieczność zapewnienia im nocnej opieki, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy ministerstwo rozważy wprowadzenie zmian w zarządzeniu, uwzględniających zastrzeżenia zawarte w tekście powyższego wystąpienia?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 22 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9083)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie cofnięcia dotacji
na wydawanie czasopisma „Konteksty.
Polska Sztuka Ludowa”**

Panie Ministrze! Jak się dowiaduję, w bieżącym roku nie przyznano dotacji dla kwartalnika „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa”. Czasopismo to, ukazujące się od 1947 r., ma niekwestionowane zasługi w badaniach i popularyzacji polskiej sztuki ludowej. Jest ono cenione tak przez specjalistów, jak i przez czytelników zainteresowanych polską sztuką ludową. Jak żaden kwartalnik, nie jest ono w stanie utrzymać się bez dotacji. Dlatego też nieprzyznanie dotacji na rok 2011 oznacza automatycznie zaniechanie wydawania tego pożytecznego i w skali kraju unikalnego czasopisma.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, a zarazem apelem: Czy środowisko badaczy i miłośników polskiej sztuki ludowej może liczyć na zmianę decyzji i przyznanie kwartalnikowi „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” potrzebnej dotacji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9084)

do ministra infrastruktury

w sprawie przyszłości Urzędu Poczтового Poczty Polskiej SA w Gródku nad Dunajcem

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pana Ministra w sprawie przyszłości urzędu Poczty Polskiej w Gródku nad Dunajcem.

W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od wójta gminy Gródek nad Dunajcem, który w imieniu swoim, jak i mieszkańców wyraził głębokie niezadowolenie z powodu działań kierownictwa Poczty Polskiej zmierzających do likwidacji na terenie gminy urzędów pocztowych.

W skład gminy wchodzi 12 miejscowości i do niedawna na jej terenie funkcjonowały 3 urzędy pocztowe w miejscowościach: Tropie, Rożnów i Gródek nad Dunajcem. Jednakże wskutek decyzji podjętych przez władze Poczty Polskiej zlikwidowano 2 pierwsze placówki. Mieszkańcy gminy już odczuwają negatywne skutki dokonanych zmian, m.in. utrudnienia w dostępie do usług pocztowych, a także konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów, a ponadto zaistniała obawa, że i ostatni urząd pocztowy w ich gminie ma też zostać zlikwidowany.

Jak wynika z ostatnich informacji, plan likwidacji placówek pocztowych na razie został zawieszony. Na ostatnim posiedzeniu Sejmu RP podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury pan Maciej Jankowski zapewniał, iż Poczta Polska nie planuje likwidacji Urzędu Poczтового w Gródku nad Dunajcem.

Pragnę podkreślić, że ministerstwo powinno podjąć zdecydowane działania, aby Poczta Polska poprawiała swoje funkcjonowanie poprzez zwiększenie ilości i dostępności usług, a nie poprzez likwidację swoich placówek.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Czy mieszkańcy Gródka nad Dunajcem mogą mieć pewność, że w ich miejscowości pozostanie urząd pocztowy?

2. Czy mieszkańcy innych miejscowości, gdzie dokonano już likwidacji placówek pocztowych, mogą mieć nadzieję na ich przywrócenie?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9085)

do ministra infrastruktury

w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację Urzędu Poczтового w Muszynie i zwolnienia pracowników w nim zatrudnionych

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem niepokojące informacje, że opracowana i wdrażana przez Zarząd Poczty Polskiej SA strategia na lata 2010–2015 przewiduje likwidację urzędów pocztowych i zwolnienia pracownicze, w szczególności w małych miejscowościach, takich jak Muszyna – gmina miejska, położona w powiecie nowosądeckim, w pobliżu pasma Jaworzyny Krynickiej i Gór Leluchowskich. Gmina ta poza turystami odwiedzana jest przez kuracjuszy z całej Polski korzystających z leczenia uzdrowiskowego w profilu przede wszystkim chorób układu oddechowego i układu pokarmowego. W Muszynie funkcjonuje tylko jedna placówka pocztowa z nielicznym personelem świadczącym pełen zakres usług pocztowych dla mieszkańców, podmiotów gospodarczych, kuracjuszy i turystów.

Relacje władz samorządowych, popartych doniesieniami organizacji zakładowych, wskazują, że placówka pocztowa w Muszynie ma zostać zlikwidowana, a załoga zwolniona. Podaje się, że zmiany te podyktowane są rachunkiem ekonomicznym, a w zamian za likwidację placówek w małych miejscowościach ma zostać zwiększona liczba tego typu placówek w dużych miastach.

Zapomina się jednak, że pozbawienie ww. podmiotów dostępu do usług pocztowych doprowadzi do regresu w rozwoju gospodarczym gminy Muszyna, deprecjacji rangi uzdrowiska, a także dodatkowych kosztów dostępu do tego typu usług, potęgowanych rozległym obszarem o górzystym ukształtowaniu terenu i utrudnieniami w komunikacji. Nie bez znaczenia jest także czynnik ludzki, tj. ochrona praw pracowników. Zwolnienia, które zapewne dotkną załogi, będą skutkować potęgowaniem się niekorzystnych zjawisk społecznych, takich jak bezrobocie czy innego rodzaju patologie.

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy istnieje możliwość zmiany strategii Poczty Polskiej

zakładającej likwidację placówek pocztowych w miejscowościach takich jak Muszyna i w efekcie odcięcie mieszkańców, przedsiębiorców i turystów od usług pocztowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 13 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9086)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odstąpienia od strategii
Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej
likwidację Urzędu Poczтового w Gródku
nad Dunajcem i zwolnienia pracowników
w nim zatrudnionych**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem niepokojące informacje, że opracowana i wdrażana przez Zarząd Poczty Polskiej SA strategia na lata 2010–2015 przewiduje likwidację urzędów pocztowych i zwolnienia pracownicze, w szczególności w małych miejscowościach, takich jak Gródek nad Dunajcem. W gminie Gródek nad Dunajcem funkcjonuje tylko jedna placówka pocztowa z nielicznym personelem, świadczącym pełen zakres usług pocztowych dla mieszkańców, podmiotów gospodarczych i turystów.

Z relacji władz samorządowych wynika, że placówka pocztowa w Gródku nad Dunajcem ma zostać zlikwidowana, a załoga zwolniona.

W mojej ocenie likwidacja urzędu pocztowego budzi poważne wątpliwości, ponieważ najbliższy urząd dla całej gminy Gródek nad Dunajcem będzie w Nowym Sączu, a to jest w odległości 20–35 km od 12 miejscowości położonych w tej gminie. Nie bez znaczenia jest także czynnik ludzki, tj. ochrona praw pracowników. Zwolnienia, które zapewne dotkną załogi, będą skutkować potęgowaniem się niekorzystnych zjawisk społecznych, takich jak bezrobocie czy innego rodzaju patologie.

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy istnieje możliwość zmiany strategii Poczty Polskiej zakładającej likwidację placówek pocztowych w miejscowościach, takich jak Gródek nad Dunajcem, i w efekcie odcięcie mieszkańców, przedsiębiorców i turystów od usług pocztowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 13 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9087)

do ministra zdrowia

**w sprawie prac nad tytoniową dyrektywą
produktową (2001/37/WE)**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie prac nad tytoniową dyrektywą produktową (2001/37/WE).

Środowisko handlu detalicznego w Polsce reprezentowane przez organizacje samorządu gospodarczego, które tworzą Komitet Handlu przy KIG, wyraziło negatywne stanowisko wobec zmian dyrektywy produktowej dotyczącej wyrobów tytoniowych, a w szczególności przeciwko potencjalnemu wprowadzeniu zakazu eksploatacji wyrobów tytoniowych, ujednoczenia opakowań oraz zakazu lub ograniczenia używania składników. Według KIG tego typu rozwiązania zaplanowane jako mające zniechęcić do używania wyrobów tytoniowych nie spełniają stawianych przed nimi celów, a zamiast tego przyczynią się do zaistnienia na rynkach krajów UE, które będą zmuszone je zastosować, w tym w Polsce, szeregu niekorzystnych zjawisk gospodarczych i społecznych. Obawy koncentrują się przede wszystkim wokół kosztów związanych z dostosowaniem placówek handlowych do planowanych rozwiązań, utraty znacznej części przychodów przez środowisko handlu poprzez zmniejszenie marż oraz wielkości legalnego rynku, a także braku skuteczności proponowanych rozwiązań.

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister: Czy proponowane zmiany konsultowane były z Komitetem Handlu przy KIG oraz czy ministerstwo przygotowuje oficjalne stanowisko w sprawie tytoniowej dyrektywy produktowej?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9088)

do ministra zdrowia

**w sprawie nierespektowania przywilejów
zasłużonych honorowych dawców krwi
w placówkach opieki medycznej w Kraśniku**

Zasłużony honorowy dawca krwi z terenu miasta Kraśnik próbował wejść poza kolejką na wizytę do lekarza w publicznej przychodni zdrowia. Chociaż jest do tego upoważniony, co zostało potwierdzone odpowiednim zapisem w legitymacji, spotkał się z oburzeniem zarówno personelu medycznego, jak i pacjentów czekających pod drzwiami. Podobna reakcja była

w innej placówce w Kraśniku. Oczywiście zmusiło to starszego honorowego krwiodawcę do odczekania kilku godzin w długiej kolejce. Krwiodawcy mają prawo wejść bez kolejki do lekarza w przychodni lub podejść do kasy w aptece. Reguluje to szczegółowo ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej. W praktyce często wygląda to inaczej.

W związku z powyższym pragnę zapytać Panią Minister:

1. Do których obowiązków należy przestrzeganie przywilejów honorowych zasłużonych dawców krwi?

2. W jaki sposób kierownik danej placówki medycznej powinien zadbać, by zasłużony honorowy dawca krwi nie musiał się wyklócać o swoje przywileje?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9089)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji placówek
Poczty Polskiej SA na obszarach wiejskich**

Placówki Poczty Polskiej na terenach wiejskich spełniają istotną rolę w zakresie nadawania przez obywateli przesyłek pocztowych, dokonywania przelewów pieniężnych oraz korzystania z innych usług tego typu.

Zaniepokojenie mieszkańców obszarów wiejskich budzi fakt likwidacji placówek Poczty Polskiej, gdyż powoduje to istotne utrudnienie w dostępie do usług pocztowych.

Wobec powyższego kieruję do Pana Ministra zapytanie: Jakie są przyczyny likwidacji placówek Poczty Polskiej na terenach wiejskich?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9090)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiśniowa

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

(Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

W ostatnim czasie w lokalnych mediach pojawiają się informacje o nadzwyczajnej aktywności i działaniach licznej grupy polityków (w tym niektórych parlamentarzystów) rzekomo decydujących o wysokości przyznawanej jednostkom samorządu terytorialnego pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi.

Rodzi się podejrzenie, że wsparcie i pomoc poszczególnym j.s.t. są udzielane na nie do końca przejrzystych i równych zasadach, niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi. Wiele przesłanek wskazuje na to, że podział publicznych środków finansowych dokonywany przez ministra (przy udziale wojewody) jest nierzetelny i nieuczciwy. Nie chcąc wierzyć, że udzielanie pomocy rządowej j.s.t. na usuwanie skutków powodzi jest cyniczną grą polityczną, proszę o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie całkowite straty (proszę podać wartość zniszczeń w zł) w wyniku powodzi poniosła gmina (2009–2010), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

2. Jakie wsparcie finansowe (kwota w zł) ze strony rządu uzyskał samorząd gminy na pokrycie wszystkich strat (2009–2011), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

3. Proszę wymienić kryteria, które zadecydowały o wysokości przyznawanej powiatowi pomocy?

4. Czy przy podejmowaniu decyzji o przyznawanej pomocy miały wpływ nadzwyczajne działania „wpływowych” osób? Proszę wymienić konkretne działania i osoby, które zdecydowały o ostatecznym wsparciu finansowym samorządu.

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9091)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niebylec

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9092)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Frysztak

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9093)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czudec

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9094)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Strzyżów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9095)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zarszyn

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9096)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyrywa Wołoska

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9097)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Komańcza

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9098)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bukowsko

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9099)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Besko

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9100)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zagórz

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9101)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Sanok

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9102)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Trzebownisko

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9103)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sanok

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9104)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Świlcza

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9105)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubenia

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9106)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasne

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9107)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kamień

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9108)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Hyżne

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9109)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dynów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9110)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chmielnik

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9111)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tyczyn

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9112)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sokołów Małopolski

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9113)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Głogów Małopolski

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9114)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Boguchwała

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9115)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Białzowa

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9116)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dynów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9117)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielopole Skrzyńskie

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9118)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ostrów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9119)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwierzycze

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9120)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sędziszów Małopolski

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9121)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ropczyce

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9122)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tryńcza

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9123)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Przeworsk

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9124)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Jawornik Polski**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9125)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gać**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9126)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Adamówka**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9127)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przeworsk**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9128)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Sieniawa**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9129)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kańczuga**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9130)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żurawica**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9131)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Słubno**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9132)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przemyśl

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9133)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Orły

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9134)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Medyka

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9135)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzywca

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9136)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krasieczyn

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9137)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Fredropol

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9138)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dubiecko

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9139)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bircza

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9140)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krzeszów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9141)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jeżowe

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9142)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jarocin

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9143)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Harasiuki

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9144)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Ulanów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9145)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rudnik nad Sanem

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9146)

do prezesa Rady Ministrów w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nisko

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9147)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żółnia

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9148)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rakszawa

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9149)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Markowa

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9150)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9151)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Białobrzegi

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9152)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Łańcut

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9153)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Łańcut

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9154)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wielkie Oczy

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9155)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stary Dzików

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9156)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Lubaczów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9157)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Horyniec-Zdrój

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9158)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Oleszyce

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9159)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Narol

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9160)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lubaczów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9161)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cieszanów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9162)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Leżajsk

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9163)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kuryłówka

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9164)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Grodzisko Dolne**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9165)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Sarzyna**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9166)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Leżajsk**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9167)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Solina**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9168)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Olszanica**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9169)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cisna**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9170)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Baligród**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9171)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lesko**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9172)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wojaszówka**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9173)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Miejsce Piastowe**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9174)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Krościenka Wyżne**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9175)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Korczyna**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9176)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jaślicka**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9177)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chorkówka**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9178)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rymanów**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9179)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jedlicze**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9180)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Iwonicz-Zdrój**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9181)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dukla**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9182)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Tarnowiec**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9183)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Skołyszyn**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9184)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Osiek Jasielski**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9185)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowy Żmigród**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9186)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Krempna**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9187)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Radymno**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9188)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dębowiec

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9189)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzyska

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9190)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kołaczyce

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9191)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jasło

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9192)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Wiązownica

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9193)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Roźwienica

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9194)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Rokietnica

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9195)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radymno

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9196)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pruchnik

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9197)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pawłosiów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9198)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Laszki

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9199)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Chłopice

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9200)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Żyraków

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9201)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Jodłowa

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9202)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. bieszczadzkim

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9203)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czarna w pow. dębickim

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9204)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pilzno**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9205)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Ustrzyki Dolne**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9206)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Lutowiska**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9207)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Domaradz**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9208)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzozów**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9209)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Brzostek**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9210)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nozdrzec**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9211)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Jasionica Rosielna**

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9212)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Haczów

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9213)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dydnia

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9214)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Dębica

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9215)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Radymno

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9216)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. miejskiej Jarosław

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9217)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Dębica

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9218)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jarosław

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9219)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. wiejskiej Jasło

Patrz zapytanie nr 9090, str. 275.

Zapytanie
(nr 9220)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Raniszów

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), prosimy o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

W ostatnim czasie w lokalnych mediach pojawiają się informacje o nadzwyczajnej aktywności i działaniach licznej grupy polityków (w tym niektórych parlamentarzystów) rzekomo decydujących o wysokości przyznawanej jednostkom samorządu terytorialnego pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi.

Rodzi się podejrzenie, że wsparcie i pomoc poszczególnym j.s.t. są udzielane na nie do końca przejrzystych i równych zasadach, niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi. Wiele przesłanek wskazuje na to, że podział publicznych środków finansowych dokonywany przez ministra (przy udziale wojewody) jest nierzetelny i nieuczciwy. Nie chcąc wierzyć, że udzielanie pomocy rządowej j.s.t. na usuwanie skutków powodzi jest cyniczną grą polityczną, prosimy o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie całkowite straty (proszę podać wartość zniszczeń w zł) w wyniku powodzi poniosła gmina (2009–2010), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

2. Jakie wsparcie finansowe (kwota w zł) ze strony rządu uzyskał samorząd gminy na pokrycie wszystkich strat (2009–2011), w tym w:

- a) infrastrukturze drogowej,
- b) budynkach komunalnych?

3. Proszę wymienić kryteria, które zadecydowały o wysokości przyznawanej powiatowi pomocy?

4. Czy przy podejmowaniu decyzji o przyznawanej pomocy miały wpływ nadzwyczajne działania „wpływowych” osób? Proszę wymienić konkretne działania i osoby, które zdecydowały o ostatecznym wsparciu finansowym samorządu.

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Chmielowiec
i Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9221)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Niwiska

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9222)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Majdan Królewski

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9223)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Dzikowiec

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9224)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Cmolas

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9225)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Kolbuszowa**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9226)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Wadowice Górne**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9227)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Tuszów Narodowy**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9228)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Padew Narodowa**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9229)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. wiejskiej Mielec**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9230)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gawłuszowice**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9231)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Czermin**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9232)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Borowa**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9233)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl Wielki

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9234)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Przecław

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9235)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Mielec

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9236)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaleszany

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9237)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Zaklików

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9238)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Radomyśl nad Sanem

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9239)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Pysznica

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9240)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Bojanów

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9241)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Stalowa Wola**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9242)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Grębów**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9243)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Gorzyce**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9244)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie gm. Nowa Dęba**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9245)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych
nieprawidłowości w udzielaniu pomocy
rządowej na usuwanie skutków powodzi
w 2009 i 2010 r. na terenie
gm. Baranów Sandomierski**

Patrz zapytanie nr 9220, str. 292.

Zapytanie
(nr 9246)

do ministra zdrowia

**w sprawie niejasności przepisów
określających zasady skierowań
na leczenie uzdrowiskowe**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.) oraz art. 191 ust. 1 i art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.), wnoszę zapytanie poselskie w sprawie niejasności przepisów określających zasady skierowań na leczenie uzdrowiskowe.

Przedmiotowa niejasność dotyczy § 5 pkt 2 Załącznika do zarządzenia nr 4\2010\DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy pilny wyjazd na dłuższy okres w sprawach rodzinnych osoby, której wyznaczono termin leczenia uzdrowiskowego, może być traktowany jako wypadek losowy?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9247)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie świadczeń mieszkaniowych
dla żołnierzy**

Szanowny Panie Ministrze! Zaniepokojenie wśród żołnierzy budzi zdanie pana Czesława Piątasza, wiceministra obrony narodowej, iż po roku funkcjonowania nie wyklucza modyfikacji systemu wypłaty świadczeń mieszkaniowych.

Obecnie ok. 43 tys. żołnierzy, głównie służby kontraktowej, otrzymuje co miesiąc od 300 do 900 zł, co jest znaczącym wkładem do budżetu tych rodzin i pozwala im pokrywać koszty utrzymania mieszkań.

Żołnierze obawiają się, że zmiany ograniczą ich dostęp do świadczeń, a tym samym utrudnią zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, ponieważ zmniejsza się ilość mieszkań w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej ze względu na zbyt małą ilość budowanych nowych mieszkań.

Czy ministerstwo ma zamiar zmienić sposób naliczania świadczeń mieszkaniowych?

Czy, a jeśli tak, to kiedy, będzie możliwość wykupienia mieszkań funkcyjnych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9248)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planowanej likwidacji
posterunków Policji na terenie
pow. żyrardowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Z dużym niepokojem odebrałem docierające do mnie głosy samorządowców i mieszkańców pow. żyrardowskiego, iż planowana jest na terenie powiatu likwidacja trzech posterunków Policji w następujących gminach: Wiskitki, Radziejowice i Puszcza Mariańska.

Władze powiatu, które zgłosiły się do mojego biura poselskiego z prośbą o interwencję w przedmiotowej sprawie, podobnie jak mieszkańcy uważają, iż likwidacja posterunków Policji przyczyni się do pogorszenia stanu bezpieczeństwa. Znaczna odległość dzieląca najbliższy posterunek Policji od potrzebujących pomocy mieszkańców uniemożliwi również niezwłoczną interwencję w sytuacjach kryzysowych. Należy podkreślić, iż lokalne władze współpracowały i będą współpracowały z funkcjonariuszami Policji. Mając na względzie konieczność zapewnienia mieszkańcom bezpieczeństwa, większość z samorządów dobrowolnie ponosi znaczne wydatki na rzecz Policji, np. dofinansowuje zakup samochodów, benzyny, często nie pobiera czynszu za przekazane funkcjonariuszom pomieszczenia. Traktują jednostki działające na terenie gminy jako własne, działające na rzecz lokalnej społeczności, co w sytuacji przejęcia zadania przez jednostkę powiatową i komisariat w Mszczonowie nie będzie już tak oczywiste.

Warto też zwrócić uwagę, iż:

— proponowane rozwiązanie w odniesieniu do gminy Radziejowice nie sprawdziło się już wcześniej,

— stosowanie nowoczesnych technologii nie zastąpi bezpośrednich kontaktów ludności z funkcjonariuszami, wiedzy środowiskowej policjantów, od czego przecież w wielu przypadkach zależy skuteczność działania,

— nadal utrzymuje się wysoki poziom zagrożenia przestępczością, co neguje przeprowadzenia tak gwałtownych zmian,

— nowe zadania inwestycyjne w powiecie, tj. budowa autostrady, obwodnic, modernizacja S8, spowodują powstanie nowych zagrożeń, w szczególności w rejonie gmin Radziejowice i Wiskitki,

— dynamiczny rozwój gmin wiąże się ze wzrostem liczby mieszkańców.

W związku z podniesionym problemem uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy możliwa jest interwencja zmierzająca do przeanalizowania zasadności planów Policji w pow. żyrardowski zmierzających do likwidacji znacznej części posterunków Policji?

2. Czy tego rodzaju działania organizacyjne praktykowane są również w innych częściach kraju?

3. Jak Pan ocenia występujące w tej sytuacji odroczenie dotychczas stosowanej – ważnej z przyczyn ekonomicznych, a także społecznych – oferty konkretnej pomocy dla Policji ze strony samorządów? Czy postawienie w takiej sytuacji przyjaznych samorządów, chcących wspólnie z Policją ponosić koszty zapewnienia mieszkańcom bezpieczeństwa, daje szansę na kontynuację tej współpracy w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Kaczanowski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9249)

do ministra środowiska

**w sprawie regulacji i umocnienia brzegów
rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się przedstawiciele mieszkańców miejscowości Dęborzyn (powiat dębicki), prosząc o bardzo pilną interwencję w sprawie obsuwisk lewego brzegu rzeki Wisłoki przy drogach gminnych nr 56, 459, 478 w tej miejscowości. Na skutek powodzi, które miały miejsce w ostatnich latach, a zwłaszcza ubiegłorocznej z maja i czerwca, rzeka Wisłoka oberwała brzegi u podnóża ww. drogi, zabierając ziemię uprawną i drzewa właścicielom prywatnym. Obecny stan lewego brzegu rzeki jest krytyczny i styka się z krańdzią drogi na kilku jej odcinkach. Sytuacja ta zagraża bezpieczeństwu wszystkich użytkowników tej drogi. Mieszkańcy uważają, że bez szybkiego podjęcia

prac mających na celu zabezpieczenie zagrożonych odcinków lewego brzegu rzeki przy następnej powodzi lub nawet przy wystąpieniu podwyższonego stanu wody przedmiotowa droga może ulec zniszczeniu, co skutkować będzie pozbawieniem ich możliwości dojazdu do posesji, pól, lasów. Od 2006 r. mieszkańcy Dęborzyna wielokrotnie zwracali się w tej sprawie o pomoc do Urzędu Gminy Jodłowa, wojewody podkarpackiego, zarządów gospodarki wodnej w Warszawie, Krakowie i Rzeszowie oraz Ministerstwa Środowiska. Niestety ich postulaty nie zostały zrealizowane przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie ze względu na brak środków finansowych na ten cel.

W związku z przedstawionym wyżej stanem faktycznym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy ministerstwo może skierować dodatkowe środki finansowe do RZGW w Krakowie na regulację i umocnienie brzegów rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9250)

do ministra środowiska

**w sprawie działalności zakładu
Serwimed w Dębicy**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 23 lutego 2011 r. wpłynęło do mojego biura poselskiego pismo grupy mieszkańców osiedla Słoneczne w Dębicy w sprawie działalności zakładu Serwimed. Przedsiębiorstwo to posiada zezwolenie z 2008 r. na unieszkodliwianie niebezpiecznych odpadów medycznych i weterynaryjnych metodą D16 w swoim dębickim zakładzie mieszczącym się ok. 100 m od pierwszych zabudowań osiedla. Mieszkańcy uważają, że działalność tego zakładu negatywnie wpływa na zdrowie, m.in. przez emisję do atmosfery fetoru i cząsteczek utylizowanych w zakładzie odpadów, co ma skutkować zwiększeniem się w tym rejonie liczby osób, u których wystąpiły zapalenia górnych dróg oddechowych oraz różnego typu alergii. Sygnatariusze pisma twierdzą również, że zakład ten nie spełnia podstawowych wymogów sanitarnych oraz łamie przepisy dotyczące utylizacji odpadów. Według skarżących się mieszkańców to może mieć negatywne oddziaływanie na środowisko. Innym argumentem, który przedstawiają, jest artykuł zamieszczony w nr 207/2010 gazety codziennej „Nowiny” z dnia 22–24 października 2010 r. pt. „Podkarpacka wojna o rynek poszpitalnych śmieci”.

W związku z tą sytuacją grupa mieszkańców osiedla Słoneczne zwróciła się do mnie z prośbą o prze-

kazanie nurtujących ich pytań Panu Ministrowi o następującej treści:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania mające na celu ustalenie, czy w dębickim zakładzie Serwimed w procesie unieszkodliwiania odpadów przestrzegane są obowiązujące przepisy?

2. Czy w związku z nowelizacją ustawy o odpadach z 2005 r. zostało wydane rozporządzenie dopuszczające do wstępnego unieszkodliwiania odpadów medycznych i weterynaryjnych w sposób przewidziany metodą D16?

3. Czy po nowelizacji ustawy o odpadach w 2005 r. można było poddawać wstępnemu unieszkodliwianiu zakaźne odpady medyczne i weterynaryjne?

4. Czy możliwe było spalanie zakaźnych odpadów medycznych i weterynaryjnych, poddanych tylko wstępnemu unieszkodliwieniu w cementowniach, czy wolno było wykorzystać te odpady do produkcji cementu?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9251)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego
w Jodłowej**

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy i władze samorządowe gminy Jodłowa w powiecie dębickim, województwo podkarpackie, wyrażają zaniepokojenie i sprzeciw wobec planów likwidacji Urzędu Pocztowego w Jodłowej. Teren gminy jest górzysty, o bardzo rozproszonej zabudowie, a przedmiotowy urząd pocztowy jest jedyną tego typu placówką na jej obszarze. Już w obecnej sytuacji znaczna część mieszkańców musi pokonywać wielokilometrowe trasy, aby skorzystać z usług pocztowych. Likwidacja tej placówki będzie mieć bardzo negatywne konsekwencje dla całej społeczności gminy Jodłowa. W związku z utrudnieniami komunikacyjnymi i dodatkowymi kosztami dotknie ona zwłaszcza osoby starsze. Zmniejszenie się dostępu do usług pocztowych wpłynie także na funkcjonowanie instytucji samorządowych, społecznych oraz przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą. Restrukturyzacja Poczty Polskiej, jako narodowego operatora, powinna oprócz aspektów ekonomicznych brać pod uwagę również aspekt powszechnego dostępu do usług pocztowych, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów wiejskich.

W związku z przedstawionym problemem zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy likwidacja Urzędu Pocztowego w Jodłowej jest decyzją ostateczną?

2. Czy w tak ważnej kwestii dla mieszkańców gminy Jodłowa nie powinny zostać przeprowadzone konsultacje z samorządem i społecznością lokalną?

3. Czy jednym z głównych sposobów restrukturyzacji Poczty Polskiej musi być likwidacja placówek pocztowych, zwłaszcza na terenach wiejskich?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9252)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zaniechania likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Ropczycach

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z pytaniem: Czy istnieją przesłanki pozwalające na pozostawienie, jak to miało miejsce dotychczas, Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Ropczycach? Jakie jest na dzień dzisiejszy stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

Pragnę wyjaśnić, że Sąd Rejonowy w Ropczycach obejmuje swoim działaniem cały powiat ropczycko-sędziszowski, liczący 72 tys. mieszkańców i obszar 550 km². Miasto Ropczyce, które w 2012 r. będzie obchodzić 650-lecie nadania praw miejskich, od początku związane było z jednostkami wymiaru sprawiedliwości, których obecność była konsekwencją naturalnych potrzeb lokalnej społeczności. Likwidacja wydziału pracy będzie więc degradacją ośrodka sądowego oraz zaburzeniem wieloletnich standardów sądowych panujących w naszym regionie.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o pozostawienie wydziału pracy w strukturach Sądu Rejonowego w Ropczycach.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9253)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przywrócenia pracodawcom refundacji wynagrodzeń i składek ubezpieczeniowych młodocianych pracowników odbywających przygotowanie zawodowe

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z pytaniem: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej

przewiduje przywrócenie pracodawcom refundacji wynagrodzeń i składek ubezpieczeniowych młodocianych pracowników odbywających przygotowanie zawodowe? Jakie instrumenty stosuje obecnie rząd w kwestii ochrony i rozwoju tzw. praktycznej nauki zawodu?

Wyjaśniam, że Komenda Główna OHP, refundująca dotychczas koszty wynagrodzenia i ZUS-u młodocianych, od początku obecnego roku szkolnego wstrzymała podpisanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach. W skutek czego pracodawcy nie będą otrzymywać refundacji za szkolenia uczniów. Swoją decyzję Komenda Główna OHP motywuje brakiem środków finansowych na ten cel.

Powyższa sytuacja wzbudza poważne zaniepokojenie wśród podkarpackich rzemieślników i przedsiębiorców. Praktyczna nauka zawodu odbywająca się bezpośrednio w zakładach rzemieślniczych jest jedną z najlepszych, a jednocześnie najtańszych form nauki zawodu, stosowaną od zarania dziejów w całej Europie. Nietrafiona reforma edukacyjna doprowadziła do zamknięcia wielu szkół zasadniczych i warsztatów szkolnych, a co za tym idzie, do produkowania rzesz bezrobotnych teoretyków i powszechnego braku dobrych praktyków. Dlatego uważam, że refundacja w wysokości 130–200 zł miesięcznie na jednego ucznia nie jest ciężarem, którego polski rząd nie jest w stanie udźwignąć.

Wobec powyższego proszę o wzięcie powyższej argumentacji pod uwagę i o odpowiedź w powyższej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9254)

do ministra środowiska

w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Tarnów

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. W ubiegłym roku w czasie ulewnych deszczy na terenie woj. małopolskiego powstało przeszło 1300 osuwisk, które w wielu miejscach zniszczyły infrastrukturę drogową, uszkodziły lub kompletnie zniszczyły ponad tysiąc budynków mieszkalnych. Jak pisałem kilka miesięcy temu, skala zniszczeń oraz zagrożenie osuwiskami jest tak wielkie, że wiele gmin potrzebuje specjalnej pomocy od państwa. Niestety, jak informują specjaliści, pomimo że wciąż mamy kalendarzową zimą, niektóre osuwiska już zaczynają się poruszać. Ci sami uważają, że wystarczą wiosenne roztopy i pierwsze ulewne deszcze, a powtórzy się scenariusz z ubiegłego roku, natomiast mieszkańcy i samorządowcy

zwracają uwagę na niedostateczne działania rządu w tym zakresie. Osuwiska wciąż stanowią poważne zagrożenie w gminie Tarnów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie

1. Jakie działania ze strony ministerstwa zostały przeprowadzone w celu zabezpieczenia terenów osuwiskowych na terenie gminy Tarnów?

2. Jakie działania podejmie w najbliższym czasie ministerstwo w celu zabezpieczenia osuwisk na terenie gminy Tarnów?

3. Czy gmina Tarnów otrzyma pomoc z budżetu państwa w razie wystąpienia ewentualnych osuwisk? Na jaki rodzaj pomocy może liczyć samorząd i mieszkańcy?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9255)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie stanu i planów
realizacji rządowego programu
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Boiska sportowe realizowane w ramach rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” cieszą się ogromną popularnością. Praktycznie już chyba w każdej gminie funkcjonują takie boiska. W tym zakresie można mówić o przełomowych zmianach w polskim sporcie. To niewątpliwie jeden z największych sukcesów społecznych i sportowych rządu Donalda Tuska.

Bardzo cieszymy się, iż pomimo światowego kryzysu finansowego program „Moje boisko – Orlik 2012” jest w naszym kraju konsekwentnie realizowany. W trosce o pozyskanie najbardziej aktualnych i miodrodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytujemy:

Ile dotychczas w skali kraju oddano do użytku boisk sportowych w ramach rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012”? Jakie plany budowy tych boisk założono na rok 2011? Jako posłów pomorskich interesuje nas liczba dotychczas oddanych „Orlików” w naszym regionie. Ile „Orlików” w woj. pomorskim zostanie zbudowanych w roku kalendarzowym 2011? Jakie jest znaczenie społeczne i sportowe „Orlików” w gminach i w regionach? W jakim stopniu Ministerstwo Sportu i Turystyki monitoruje wykorzystanie boisk „Orlików”?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9256)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie 51-procentowej ulgi dla studentów
w komunikacji publicznej**

Wiadomo nam, jak wielką wagę przykładają rząd PO-PSL do poziomu kształcenia na poziomie wyższym i wyrównywania szans polskiej młodzieży. Idzie bowiem także o to, aby również młodzież z mniejszych miast i wsi miała podobne szanse w dostępie do edukacji na poziomie wyższym.

Kwestia dojazdów młodzieży do wyższych uczelni ma istotne znaczenie w dostępie do szkolnictwa wyższego. Od wielu lat była postulowana kwestia wprowadzenia 51-procentowych ulg dla studentów w komunikacji publicznej, szczególnie w komunikacji kolejowej. Jednak dopiero rząd Donalda Tuska potrafił te zapowiedzi wprowadzić w życie. Duża w tym jest też zasługa Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Dlatego uprzejmie Panią Minister zapytujemy:

W jaki sposób doszło do ustanowienia 51-procentowych ulg dla studentów w komunikacji publicznej? Czy ulgi te obejmą studentów wszystkich typów szkół wyższych (np. dziennych, zaocznych, publicznych, niepublicznych)? Jak wielka generalnie grupa studentów korzysta już w tym roku kalendarzowym z tej 51-procentowej ulgi w komunikacji publicznej? Jaki koszt finansowy w budżecie państwa na 2011 r. wiązał się, podkreślmy, z tak potrzebnym i korzystnym dla społeczeństwa wprowadzeniem 51-procentowych ulg dla studentów w komunikacji publicznej?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9257)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanych ewentualnie
zmian w zakresie struktur organizacyjnych
i przynależności terytorialnej
prokuratur okręgowych**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy środowisko prokuratorskie na północnym Mazowszu jest mocno zaniepokojone tym, co mówi się w kulisach ministerstwa, a mianowicie tym, że prokura-

tura okręgowa w Ostrołęce i Płocku zmieni swoją podległość apelacyjną.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie informacji, czy resort sprawiedliwości planuje dokonanie zmian w zakresie struktur organizacyjnych i przynależności terytorialnej prokuratur okręgowych funkcjonujących w obrębie woj. mazowieckiego poprzez ograniczenie właściwości Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie do dwóch prokuratur okręgowych funkcjonujących w mieście stołecznym oraz przesunięcie Prokuratury Okręgowej w Płocku do okręgu Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi, a Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce do właściwości terytorialnej Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku.

Gdyby głosy te potwierdziły się, to należałoby uznać, że ministerstwo podejmuje kolejną próbę robienia czegoś, co raz już zrobiło i przerobiło. Takie rozwiązania były już wdrażane w różnych wariantach, z których się wycofano, ponieważ nie spełniły pokładanych i oczekiwanych nadziei, założeń i oczekiwań.

Mam jednak nadzieję, że każda reorganizacja struktur podległych Ministerstwu Sprawiedliwości zostanie rzetelnie, skrupulatnie i starannie skonsultowana z zainteresowanym środowiskiem, a także będzie oparta na dotychczasowych doświadczeniach.

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9258)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zamiaru likwidacji Urzędu Pocztowego w Pyzdrach

Szanowny Panie Premierze! Na dyżurze poselskim w dniu 22 marca 2011 r. przyjąłem przedstawicieli mieszkańców Pyzdr, którzy mając podpisy ponad 150 osób, prosili o interwencję u Pana Premiera w sprawie zamiaru władz Poczty Polskiej sp. z o.o. o likwidacji Urzędu Pocztowego w Pyzdrach. Zdaniem mieszkańców i organizacji społecznych i koła SLD w Pyzdrach i Kołaczkanie likwidacja urzędu pocztowego uniemożliwi wielu mieszkańcom miasta i gminy Pyzdry korzystanie z usług pocztowych oraz przyczyni się do niszczenia mienia poczty w postaci nowych budynków tamtejszego urzędu pocztowego.

W imieniu tej grupy mieszkańców proszę Pana Premiera o zobowiązanie podległych urzędników rządowych do ponownej analizy zamierzeń Zarządu

Poczty Polskiej w sprawie likwidacji urzędu pocztowego.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość utrzymania w Pyzdrach urzędu pocztowego w najbliższych latach?

2. Jaka jest obecnie wartość majątku PP sp. z o.o. w Pyzdrach?

3. Czy Zarząd Poczty Polskiej konsultuje zmiany w sieci urzędów pocztowych z przedstawicielami władz samorządowych?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9259)

do ministra zdrowia

w sprawie zmian w opiece zdrowotnej

Szanowna Pani Minister! Otrzymałem pismo Zarządu Województwa Podlaskiego, z którego wynika, że widzi on konieczność przeprowadzenia zmian systemowych w opiece zdrowotnej, a w szczególności związanych z wprowadzeniem możliwości przekształcenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe bez konieczności uprzedniej likwidacji tych zakładów opieki zdrowotnej.

Niestety niektóre proponowane w projekcie ustawy o działalności leczniczej rozwiązania, a w szczególności zapisy zobowiązujące organy założycielskie do podjęcia określonych działań w przypadku wykazania przez publiczny zakład opieki zdrowotnej ujemnego wyniku finansowego, nie spotkały się z akceptacją Zarządu Województwa Podlaskiego. Obowiązek pokrycia przez jednostkę samorządu terytorialnego ujemnego wyniku finansowego albo przekształcenia w spółkę i przejęcia zobowiązań stanowić będzie duże obciążenie dla budżetu tej jednostki, biorąc pod uwagę krótki termin na realizację tych przedsięwzięć, jak i jego obligatoryjność w stosunku do wszystkich zakładów, w przypadku których zaistnieją przesłanki do podjęcia określonych działań.

Przewidziane w projekcie ustawy o działalności leczniczej mechanizmy wsparcia dla organów założycielskich, które dokonają przekształcenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe na zasadach i w terminie określonych w tym projekcie ustawy, są dalece niewystarczające. Obecnie jednostki samorządu terytorialnego przekazują duże kwoty ze swoich budżetów na wydatki majątkowe w podległych jednostkach. Dla przykładu można podać, iż w latach 2009–2010 na wydatki ma-

jątkowe tylko w zakładach opieki zdrowotnej nadzorowanych przez woj. podlaskie, przeznaczono z budżetu województwa kwotę w wysokości 33 736 434 zł, w 2011 r. planowane jest przeznaczenie na ten cel kwoty w wysokości 58 712 458 zł. Ponadto w latach 2009–2010 udzielono poręczeń kredytów na łączną kwotę 27 420 tys. zł. Konieczność pokrycia ujemnego wyniku finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej albo uregulowania przejętych zobowiązań po przekształceniu ich w spółki spowoduje, że jednostki samorządu terytorialnego nie będą miały możliwości prowadzenia innych istotnych z punktu widzenia rozwoju województwa zadań inwestycyjnych o charakterze regionalnym.

Przekształcenie najbardziej zadłużonych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe przyniesie wymierne efekty tylko wtedy, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

— organy założycielskie przejmą wszystkie zobowiązania wymagalne samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i jednocześnie otrzymają dotacje z budżetu państwa na spłatę tych zobowiązań,

— ulegnie poprawie poziom finansowania świadczeń opieki zdrowotnej,

— samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej zostaną zrestrukturyzowane w takim stopniu, który zagwarantowałby niegenerowanie strat finansowych, a tym samym niezadłużanie zakładów.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest uzasadnienie proponowanego przez Radę Ministrów rozwiązania, w zakresie opisanym w moim zapytaniu, w wyniku którego zamiast wprowadzenia kompleksowych rozwiązań systemowych, które w sposób radykalny zmieniałyby sposób finansowania świadczeń opieki zdrowotnej, organy władzy państwowej próbują scedować na jednostki samorządu terytorialnego odpowiedzialność za złą kondycję finansową publicznych zakładów opieki zdrowotnej, która w głównej mierze wynika z wadliwego systemu finansowania świadczeń opieki zdrowotnej?

2. Czy przeprowadzono analizy dotyczące zwiększenia wydatków z budżetów jednostek samorządu terytorialnego, w tym z budżetu województwa podlaskiego, związanych z rozwiązaniami, których dotyczy moje zapytanie i jaki był wynik tych analiz?

3. Czy jest możliwe udzielenie jednostkom samorządu terytorialnego dotacji z budżetu państwa na pokrycie zobowiązań wynikających z wprowadzenia rozwiązań opisanych w moim zapytaniu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 9260)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie

Panie Ministrze! W związku z przesłanym do mojego biura poselskiego stanowiskiem Zarządu Powiatu Zambrowskiego sprzeciwiającego się likwidacji Sądu Pracy IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie i przekazaniu spraw należących do właściwości tego sądu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łomży proszę Pana Ministra o wyjaśnienie tej sprawy.

Likwidacja sądu pracy spowoduje znaczne ograniczenie dostępu mieszkańców powiatów zambrowskiego i wysokomazowieckiego do sądu. Niektórzy pracownicy, aby dochodzić swoich roszczeń, będą zmuszeni dojeżdżać do najbliższego sądu nawet ok. 100 km. Tak będzie np. w przypadku mieszkańców gmin: Ciechanowiec, Klukowo, Sokoły, Zawady, którzy już teraz pokonują odległość ok. 40–50 km. Należy zauważyć, że na tym terenie nie ma osobowych połączeń kolejowych, a dojazd do sądu w Łomży często będzie odbywał się z przesiadkami.

Ponadto trzeba podkreślić, iż na obszarze właściwości Sądu Pracy w Zambrowie znajduje się kilka zakładów pracy zatrudniających po kilkuset osób np.: PPB Zamtex SA w Zambrowie, Dobroplast Fabryka Okien i Drzwi PCV w Starym Laskowcu, Zakład Mleczarski w Zambrowie należący do Spółdzielni Mleczarskiej Mlekpól w Grajewie, Spółdzielnia Mleczarska Mlekovita w Wysokiem Mazowieckiem, które ze względu na pogłębiający się kryzys gospodarczy mają trudności w realizowaniu obowiązków pracowniczych. Do takich zakładów należy m.in. likwidowane PPB Zamtex SA w Zambrowie, w którym kilkuset pracowników nie otrzymało wynagrodzenia za pracę przez okres kilku miesięcy. W przypadku likwidacji sądu pracy pozbawi się ich ochrony prawnej, gdyż nie mając środków na bieżące utrzymanie, trudno im będzie znaleźć środki na pokrycie kosztów przejazdu do oddalonej o ok. 30 km Łomży.

Z pisma ministra sprawiedliwości DO-I-011-27/10 z dnia 10.02.2011 r. wynika, że zniesione zostaną wydziały pracy w sądach rejonowych, w których etatyżacja pionu pracy nie przekracza 0,5 etatu sędziowskiego. Zdaniem Zarządu Powiatu Zambrowskiego reorganizacja sądów pracy w oparciu tylko o kryterium etatyżacji jest niewłaściwa. Ministerstwo Sprawiedliwości powinno dążyć do ułatwienia obywatelom dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Należy zapewnić środki finansowe na utrzymanie sądów pracy działających przy sądach rejonowych mających swoją siedzibę w miastach powiatowych. Do tych sądów położonych blisko obywatela przychodzi duża liczba interesantów, którzy mają możliwość uzyskania wyczerpujących i bezpłatnych informacji odno-

śnie do dochodzonych roszczeń, możliwość zapoznania się z aktami sprawy oraz zgłaszania odpowiednich wniosków dowodowych. Ponadto ich sprawy rozpatrywane są bardzo sprawnie, czego nie można powiedzieć o dużych sądach, gdzie pierwsze terminy rozpraw wyznaczane są po upływie trzech miesięcy i później.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest przyczyna likwidacji Sądu Pracy IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie i przekazania spraw należących do właściwości tego sądu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łomży? Czy przeprowadzono analizę dotyczącą terminów załatwiania spraw obywateli przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łomży w przypadku likwidacji Sądu Pracy IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie i jakie były wyniki tej analizy?

2. W jakiej sytuacji dopuszcza Pan pozostawienie Sądu Pracy IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie i czy jest jeszcze możliwa zmiana Pana decyzji w sprawie likwidacji tego sądu, biorąc pod uwagę fakt, że dla dobra całej społeczności prawo obywateli do wymiaru sprawiedliwości powinno być postrzegane przede wszystkim w świetle jego bliskości?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9261)

do ministra zdrowia

**w sprawie ilości i rodzaju zespołów
ratownictwa medycznego
na terenie Tarnowa**

Szanowna Pani Minister! Dotarły do mnie bardzo niepokojące informacje o decyzji wojewody małopolskiego odnośnie do likwidacji na terenie miasta Tarnowa dwóch z czterech zespołów ratownictwa medycznego typu S i zastąpienia ich karetkami typu P.

Samorząd miasta Tarnowa wielokrotnie zabiegał o zwiększenie liczby zespołów ratownictwa medycznego obsługiwanych przez Powiatową Stację Pogotowia Ratunkowego w Tarnowie. Tymczasem w odpowiedzi władze województwa obniżają poziom bezpieczeństwa mieszkańców i osób przebywających na jego terenie.

Sytuacja jest niezrozumiała, gdyż doświadczenie pokazuje, że ilość wezwań realizowanych przez Powiatową Stację Pogotowia Ratunkowego na terenie Tarnowa wskazuje na potrzebę zwiększenia ilości karetek typu S stacjonujących w mieście, a nie jej zmniejszenia.

Zarówno samorząd miasta Tarnowa, jak i jego mieszkańcy wyrażają swój stanowczy sprzeciw wobec powyższej decyzji oraz uzasadnione obawy o bezpieczeństwo zdrowia i życia mieszkańców regionu tarnowskiego.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego tak ważna dla mieszkańców regionu tarnowskiego decyzja odnośnie do ilości i rodzaju zespołów ratownictwa medycznego zapada bez uwzględnienia opinii lokalnego samorządu?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje interwencję w powyższej sprawie, skutkującą zwiększeniem ilości karetek typu S na terenie Tarnowa?

Z poważaniem

Posel Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9262)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stanu prac nad rządowym
projektem ustawy o planowaniu
i zagospodarowaniu przestrzennym**

Szanowny Panie Premierze! Z posiadanych przez mnie informacji wynika, że na początku obecnej kadencji Sejmu RP w Ministerstwie Infrastruktury rozpoczęto prace nad projektem ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Sejm wcześniej parokrotnie podejmował prace nad projektami ustaw obejmujących ten zakres, będącymi przedłożeńiami rządowymi i poselskimi, jednak mimo szczególnego znaczenia regulacji nie doprowadzono prac legislacyjnych do pomyślnego finału. Nadal racjonalne gospodarowanie przestrzenią, optymalne wykorzystanie lokalizacji inwestycji, ochrona obszarów cennych krajobrazowe i ekologicznie wymagają w miarę możliwości szybkiego uchwalenia prawa regulującego zasady gospodarki przestrzennej.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są prace nad projektem ww. ustawy?

2. W jakim terminie można oczekiwać złożenia projektu ustawy do łaski marszałkowskiej?

3. Czy treść projektu ustawy była przedmiotem konsultacji społecznych?

Z poważaniem

Posel Witold Gintowt-Dziewałtowski

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9263)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie szczególnej sytuacji
osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego w Kaliszu zgłosił się po poradę i pomoc obywatel z niezwykle skomplikowaną sytuacją osobistą, z której wynika jednak szerszy problem. Ten młody człowiek tuż po odebraniu dyplomu ukończenia studiów (czerwiec 2000 r.), a przed rozpoczęciem jakiegokolwiek pracy stał się ofiarą ciężkiego wypadku drogowego (lipiec 2000 r.). Wskutek odniesionych obrażeń posiada orzeczoną I grupę niepełnosprawności i ze względu na charakter tej niepełnosprawności praktycznie nie ma szans na zatrudnienie. Z tytułu wypadku otrzymuje stałe comiesięczne odszkodowanie wypłacane przez PZU. Odszkodowanie to, zgodnie z przepisami skarbowymi, nie jest kwalifikowane jako dochód. Jako bezrobotny jest zarejestrowany w PUP i zobowiązany jest zgłaszać się co miesiąc po ewentualne oferty pracy. Ponieważ wypadek nastąpił już po zakończeniu nauki, to ZUS nie przyzna żadnej renty inwalidzkiej.

Oprócz całości nieszczęścia głównym problemem jest kwestia ubezpieczenia społecznego i wynikającego z tego prawa do leczenia w ramach NFZ. Obecnie składkę opłaca PUP z tytułu zarejestrowania bezrobotnego, jednakże najchętniej pozbyłby się tego wydatku wobec perspektywy opłacania jej do wieku emerytalnego poszkodowanego. W tej sprawie skierował już pismo do odpowiedniego departamentu ministerstwa.

Pojawia się więc pytanie szerszej natury: Kto winien opłacać składki na ubezpieczenie społeczne dla osób w takiej sytuacji? Podobno jest ich niewiele w skali kraju, ale jednak są. Czy istnieje jakieś uregulowanie prawne? Jeśli nie, to czy nie należałoby w trybie pilnym dokonać stosownej nowelizacji i wskazać sposób ubezpieczenia osób tak ciężko dotkniętych przez los, być może podobnie jak z Funduszu Kościelnego opłaca się składki za osoby duchowne? Jeśli zaś ubezpieczenie miałby opłacać PUP, to czy ma sens zgłaszanie się do urzędu po pracę, skoro nie ma na nią nadziei przez kilkadziesiąt lat? Kto może zezwolić na odstępstwo od tej, niewątpliwie zbędnej w tym przypadku, comiesięcznej mitręgi?

Proszę uprzejmie o rozważenie tej bardzo nietypowej sytuacji zarówno w aspekcie tej konkretnej osoby (w razie potrzeby służę danymi personalnymi), jak i w aspekcie koniecznych uregulowań prawnych.

Będę zobowiązany za odpowiedzi na postawione pytania szczegółowe.

Z poważaniem

Poseł Witold Sitarz

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9264)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie uczęszczania 5-latków
do oddziałów zerowych, w których uczą się
dzieci 6- i 7-letnie**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z założeniami ministerstwa od 2012 r. 5-letnie dzieci mają iść do zerówki, natomiast 6-latki do pierwszej klasy. W związku z tym faktem zgłosiła się do mojego biura poselskiego mieszkanka Puław prowadząca od roku punkt przedszkolny, który zlokalizowany jest na terenie szkoły, gdzie funkcjonuje także oddział zerowy połączony z pierwszą klasą. Jak informuje zainteresowana, dyrektor szkoły planuje zrekrutować już w tym roku do oddziału zerowego także pięciolatków. Rodzice nie są entuzjastycznie nastawieni do tego pomysłu, albowiem ich 5-letnie dzieci będą się uczyć z 6- i 7-latkami, co w ocenie opiekunów rodzi obawy o wpływ na rozwój emocjonalny ich pociech.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

1. Czy rodzic ma prawo do decydowania, gdzie będzie chodził jego pięciolatek, czy do punktu przedszkolnego, czy do zerówki połączonej z pierwszą klasą?

2. Czy dyrektor placówki może połączyć w jednym oddziale nauczania trzy roczniki 5-, 6- i 7-latków?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9265)

do ministra gospodarki

**w sprawie pozwoleń na emisję
dwutlenku węgla w Polsce**

Branża energetyczna wskazuje, że bez darmowych pozwoleń na emisję CO₂ prąd w Polsce zdrożeje nawet o 80%. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska domaga się podjęcia jak najszybszych rozmów z Komisją Europejską. Dodatkowe dobrowolne i ograniczone do krajów Unii Europejskiej obciążenia w walce ze zmianami klimatu budzą obawy przemysłu i niektórych krajów. Chodzi o to, by Bruksela złagodziła swoje stanowisko w sprawie kryteriów przydziału darmowych pozwoleń na emisję CO₂ do 2013 r. Przyjęcie obecnych interpretacji UE będzie oznaczało wzrost cen energii elektrycznej w 2013 r. o ok. 6–150 zł za MWh zależnie od tego, ile będą kosztować uprawnienia. Konieczność zakupu uprawnień emisyjnych spowoduje wzrost cen w pierwszym okresie o co najmniej 30%, a docelowo doprowadzi do ich podwojenia w obrocie hurtowym.

Pytanie: Czy resort w zakresie pozwoleń na emisję CO₂ zamierza wprowadzić stosowne regulacje, które przeciwdziałać będą wzrastaniu cen?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 25 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9266)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie grupowania szkół

Szanowna Pani Minister! Cieszę się, że kierowany przez Panią Minister resort pracuje nad zmianami w ustawie o systemie oświaty, które mają być po części odpowiedzią na problemy związane z niżem demograficznym, z jakimi borykają się placówki oświatowe i organy je prowadzące. Jednym ze sposobów zmniejszenia niekorzystnych skutków niżu demograficznego ma być umożliwienie tworzenia grup szkół, a przez to konsolidacja zasobów edukacyjnych i bardziej efektywne zarządzanie tymi zasobami. To z pewnością rozwiązanie, nad którego wprowadzeniem będzie się zastanawiało wiele samorządów. Obawiam się jednak, że w szerokim jego zastosowaniu mogą się pojawić pewne utrudnienia.

Ministerstwo Edukacji Narodowej chce umożliwić tworzenie grup złożonych z przedszkoli i szkół podstawowych oraz gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych. Tymczasem w zdecydowanej większości przypadków organami prowadzącymi dla przedszkoli, szkół podstawowych i gimnazjów są gminy, a dla szkół ponadgimnazjalnych powiaty. W tej sytuacji tworzenie grup gimnazjalno-licealnych może okazać się niemożliwe. Trudno się bowiem spodziewać, że gminy będą chciały przekazywać prowadzenie gimnazjów powiatom lub powiaty będą chciały rezygnować z prowadzenia szkół ponadgimnazjalnych na rzecz gmin.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

1. Czy rozważane jest umożliwienie tworzenia grup złożonych ze szkół podstawowych i gimnazjów?

2. Jeśli nie, to jakie argumenty przemawiają przeciwko takiemu rozwiązaniu?

3. Jakimi warunkami obwarowana ma być możliwość grupowania szkół?

4. Czy by do takiego połączenia doszło konieczna będzie zgoda na przykład rad rodziców lub rad pedagogicznych grupowanych szkół?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9267)

do ministra zdrowia

w sprawie lekarzy uprawnionych do wydawania zaświadczeń o zdolności do wykonywania zawodu

Szanowna Pani Minister! Problem, o który chciałem zapytać Panią Minister, dotyczy sytuacji, jakie napotyka osoby szukające pracy. Jednym z warunków zatrudnienia jest uzyskanie zaświadczenia o braku przeciwwskazań do pracy na danym stanowisku pracy. Pojawiają się jednak wątpliwości, kto może taki dokument wydać. Część pracodawców honoruje bowiem zaświadczenia wystawiane przez lekarza rodzinnego, pod którego opieką znajduje się przyszły pracownik, a część wymaga dokumentu wystawionego przez lekarza ze specjalnością z zakresu medycyny pracy.

W związku z powyższym chciałbym również zapytać:

1. Kto według obecnie obowiązujących przepisów może wydawać zaświadczenia o zdolności do wykonywania zawodu?

2. Uprawnienia takie posiada każdy lekarz rodzinny, czy jest to domena tylko i wyłącznie specjalistów z zakresu medycyny pracy?

3. Czy aby uzyskać takie zaświadczenie potrzebne jest skierowanie na badania od przyszłego pracodawcy?

4. Jeśli tak, to jakie są procedury w przypadku osób zakładających własną działalność gospodarczą?

5. Opłaty związane z przeprowadzeniem stosownych badań i uzyskaniem takiego zaświadczenia są odgórnie, urzędowo ustalone czy lekarze, podmioty je wykonujące mają w tej mierze wolną rękę?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9268)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie naprawy wyrządzonych przez powódź szkód w gminie Radziechowy Wieprz

Szanowny Panie Ministrze! Podbeskidzie było jednym z tych regionów Polski, który został bardzo mocno spustoszony przez ubiegłoroczną powódź. Z uwagi na uwarunkowania geograficzne, podtopienia i powodzie są na Podbeskidziu bardzo poważnym zagrożeniem. Potencjał powodziowy górskich poto-

ków i rzek jest bardzo poważny. Największa rzeka Podbeskidzia – Soła zajmuje w tej materii drugie miejsce wśród karpackich dopływów Wisły. Dorzecze Soły znajduje się w strefie wysokich opadów sięgających od 750 do 1300 mm. Wysokie stany wody występują w miesiącach marzec–kwiecień w związku z wiosennym topnieniem śniegu i miesiącach lipiec–sierpień, spowodowane obfitymi deszczami. Wody Soły, jak i innych rzek Podbeskidzia charakteryzują się wysoką kulminacją wezbrań i bardzo krótkim czasem wezbrań (wahania stanu wód należą do największych w Europie). Takie uwarunkowania sprawiają, że jedynym sposobem walki z żywiołem jest odpowiednio wczesna prewencja. Dlatego ciągłe prace poprawiające i umacniające koryta rzeczne są niezbędne dla zapewnienia mieszkańcom Podbeskidzia bezpieczeństwa.

Niestety, choć od ostatniej powodzi minęło już pół roku, należy stwierdzić, że szkody wyrządzone w korytach rzecznych Podbeskidzia w ogromnej części nadal są nienaprawione. Szczególnie źle wygląda sytuacja w gminie Radziechowy Wieprz. Tutaj Soła miejscami zmieniła bieg koryta. Brzegi nadal są nieumocnione, a koryto zostało znacznie spłycone przez naniesione tony żwiru. W wypadku pojawienia się kolejnych wezbrań, zagrożone są domy prywatne, szkoła, boisko „Orlik”, kolektor ścieków, a nawet droga ekspresowa S69.

Gminy Żywiec i Żywiecysty występują z prośbami o interwencję do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie, jednak nie przynosi to żadnego odzewu w postaci konkretnych działań. Mieszkańcy i samorządowcy gminy Radziechowy Wieprz żądali spotkania z dyrekcją RZGW. Na spotkanie przybył jedynie przedstawiciel filii w Żywcu, który poinformował, że nie ma funduszy na wykonanie niezbędnych prac. Tymczasem mieszkańcy utrzymują, że na wykonanie pewnych prac nie potrzeba aż tak wielkich nakładów finansowych. Chodzi głównie o wybranie żwiru z utworzonych samorzutnie w trakcie powodzi wysp, co spowodowałoby powrót rzeki do naturalnego koryta.

W związku z powyższym uprzejmie pytam: Czy Pan Minister zamierza wystąpić do premiera o wygospodarowanie z rezerwy budżetowej niezbędnych środków, które umożliwią usunięcie szkód powodziowych w gminie Radziechowy Wieprz?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 9269)

do ministra skarbu państwa

w sprawie procesu prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej, w którym uczestniczy firma rodzinnie powiązana z posłami Platformy Obywatelskiej, oraz działalności Rady Nadzorczej i Zarządu ŚWWG Polmos SA

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra o udzielenie informacji dotyczących:

1. Trybu, zasad i sposobu przygotowania i przeprowadzenia prywatyzacji – transakcji sprzedaży Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej oraz o wyjaśnienie niektórych aspektów tego procesu w kontekście celowości, transparentności i rzetelności.

2. Radykalnego pogorszenia się wyników spółki w okresie kierowania nią przez obecny zarząd, tj. w okresie bezpośrednio poprzedzającym proces prywatyzacji.

3. Podejmowania niewystarczających działań przez zarząd spółki celem wyjaśnienia pracownikom założeń programu naprawczego, co generuje konflikty wewnętrzne i niszczy dialog społeczny.

4. Podejmowanych działań przez Radę Nadzorczą ŚWWG Polmos SA, tj. powołania na funkcję członka zarządu i dyrektora handlowego osoby nieposiadającej żadnego doświadczenia w branży.

Otóż w związku z prowadzoną procedurą prywatyzacji spółki Skarbu Państwa – Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na pojawiające się poważne wątpliwości co do prawidłowości w prowadzeniu przygotowań do sprywatyzowania ww. przedsiębiorstwa oraz w samym procesie prywatyzacji, w tym jej uczestników i potencjalnych nabywców, o których wiadomość powziąłem na podstawie licznych sygnałów, które do mnie docierają.

Zwracam uwagę Pana Ministra na termin, w jakim przeprowadzany jest proces prywatyzacyjny. Otóż w sytuacji, gdy finanse państwa znalazły się w fatalnym stanie, o czym świadczy chociażby ostatnia inicjatywa rządu dotycząca obniżenia składek do OFE, zadziwiające jest podejmowanie decyzji o sprzedaży majątku narodowego za każdą cenę, czyli nie przy zastosowaniu minimalnej ceny wywoławczej i w formie przetargu, a na zasadzie: ile kto da. Zarzut ten być może nie byłby tak istotny, gdyby nie sytuacja ekonomiczna, w jakiej znajduje się obecnie prywatyzowana spółka oraz cała branża spirytusowa w Polsce.

Czas upływającej kadencji Sejmu i rządu Platformy Obywatelskiej nie powinien być wykorzystany na pochopną sprzedaż wartościowych spółek. Decyzja w tym zakresie powinna zostać pozostawiona nowemu kierownictwu Ministerstwa Skarbu Państwa,

zwłaszcza jeżeli pojawia się sytuacja ewidentnego konfliktu interesu, tj. uczestniczenia w procesie prywatyzacji firmy związanej rodzinnie z parlamentarzystami Platformy Obywatelskiej z Krakowa, o czym niżej.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie uzasadnienie ekonomiczne i gospodarcze ma decyzja o prywatyzacji spółki, która jeszcze 2 lata temu odnotowała kilkumilionowe zyski, a już w ubiegłym roku poważną stratę?

2. Czy jest to odpowiedni moment na sprzedaż ostatniej państwowej spółki monopolowej posiadającej jeszcze liczący się udział w rynku alkoholowym w Polsce, spółki, która mimo straty nie jest zagrożona upadłością, ma potencjał: m.in. znaki towarowe Extra Żytnia, Advocaat, i prowadzi restrukturyzację ekonomiczną oraz w zakresie restylingu swoich wyrobów?

3. Dlaczego podjęto tak niekorzystną decyzję o sposobie wylania inwestora, tzn. nie na zasadzie przetargu z zastosowaniem ceny wywoławczej i zarazem minimalnej, a na zasadzie: ile kto da?

4. Dlaczego Ministerstwo Skarbu Państwa nie wspiera prywatyzacji pracowniczej, chociaż pracownicy ŚWWG Polmos SA założyli spółkę i, jak informują, posiadają inwestora strategicznego?

5. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględniła negocjacje z potencjalnymi nabywcami prawa pracowników obejmujące pakiet socjalny i gwarancje zatrudnienia?

Z uwagi na fakt, iż w gronie potencjalnych inwestorów zainteresowanych zakupem spółki znajduje się po raz kolejny spółka Alti Plus SA z Krakowa, na podstawie informacji, jakie powziąłem, podejrzewam, że spółka ta nie tak dawno nabyła pośrednio lub bezpośrednio inne przedsiębiorstwo z branży spirytusowej, a mianowicie Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego Polmos w Warszawie. Jeżeli to prawda, to jest to o tyle istotne, iż zbyt przez MSP przedsiębiorstwo Polmos w Warszawie wkrótce po jego sprzedaży doprowadzone zostało na skraj upadłości. Nadto, jak wynika z raportu NIK, cena sprzedaży nie została w całości zapłacona przez inwestora i zdaniem NIK – raport ze stycznia 2006 r. – wycena tej spółki była zaniżona. Warto więc zwrócić uwagę w tym zakresie na dokładne zbadanie każdego inwestora pod kątem jego ewentualnych dalszych planów co do nabywanego przedsiębiorstwa, ze względu chociażby na utrzymanie poziomu zatrudnienia w prywatyzowanym zakładzie i interes Skarbu Państwa oraz społeczności lokalnej, a także na zdolność finansową inwestora i gwarancje zapłaty. Zwracam uwagę, iż wyeliminowanie takich niewiarygodnych inwestorów powinno stanowić priorytet przy wyborze oferty zakupu, tak aby zapewnić sens i rzetelność przebiegu procesu prywatyzowania spółki.

Prezesem spółki Alti Plus SA w Krakowie jest pan L. G., blisko związany więzami rodzinnymi z posłami Platformy Obywatelskiej: panem posłem Jarosławem Gowinem (szwagier) oraz z panem posłem Łukaszem Gibałą (syn). Żywię przekonanie, iż fakt ten nie ma

żadnego znaczenia dla wyboru inwestora. Uważam jednak za konieczne wyjaśnienie przed zakończeniem prywatyzacji kwestii warunków dotychczasowej współpracy handlowej pomiędzy ŚWWG Polmos SA w Bielsku-Białej a firmą Alti Plus SA w Krakowie. Spółka Alti Plus SA jest jednym z głównych odbiorców wyrobów prywatyzowanej Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej.

Nadto przypominając Panu Ministrowi o odwołanej na skutek – jak podano – interwencji pani minister Julii Pitera, wcześniejszej prywatyzacji ŚWWG Polmos w Bielsku Białej sprzed 2 lat, tj. w marcu 2009 r., w sprawie której ja także interweniowałem, proszę o odpowiedź: Jakie zaszły zmiany od tej daty w stanie faktycznym i prawnym, że ponownie dopuszcza się do udziału w prywatyzacji tak mocno powiązaną politycznie i rodzinnie firmę z Krakowa? Przecież 2 lata temu właśnie z tych względów – jak podano – unieważniono postępowanie prywatyzacyjne i nie wyłoniono inwestora, tłumacząc to brakiem transparentności i przejrzystości całego procesu, na co składać się miał udział w tym procesie spółki Alti Plus SA z Krakowa. Obecnie sytuacja się powtarza. Czy zatem obecnie już brak jest takich zagrożeń? Czy coś się zmieniło? Czy sprawę zbadała pani minister Julia Pitera, i to nie tylko w kontekście powiązań politycznych i rodzinnych spółki z Krakowa z posłami Platformy Obywatelskiej, ale także w kontekście nadzwyczajnych, bardzo korzystnych warunków handlowych w zakresie cen, rabatów, upustów, bonifikat przyznanych spółce Alti Plus przez Zarząd ŚWWG Polmos w Bielsku-Białej?

Ponadto proszę o udzielenie odpowiedzi na kolejne pytania:

1. Czy prawdą jest, że spółka Alti Plus SA posiada szczególnie korzystne warunki handlowe – najkorzystniejsze z wszystkich odbiorców hurtowych ŚWWG Polmos SA, zarówno w zakresie cen, jak i rabatów, upustów czy bonifikat, także tych naliczanych retrospektywnie?

2. Czy takie warunki handlowe są uzasadnione ekonomicznie i gospodarczo?

3. Czy preferowanie jednego odbiorcy nie powoduje odwrócenia się od spółki innych kontrahentów, co wpływa na spadek sprzedaży i zmniejszenie udziału w rynku?

4. Czy sprzedaż na rzecz Alti Plus SA gwarantuje ŚWWG Polmos SA choć minimalny zysk, czy też odbywa się ze stratą?

Takie pytania rodzą obawy i domysły pracowników Polmosu, którzy podejrzewają, że ze stworzenia takich warunków handlowych i tylko dla tej spółki wynika strata odnotowana przez Polmos w ostatnich 2 latach. Powstaje wątpliwość, czy strata ta nie jest przypadkowa (a celowa) w kontekście prowadzonego obecnie procesu prywatyzacyjnego, w którym głównym oferentem jest nie kto inny, jak właśnie spółka Alti Plus SA, oraz czy nie jest aby tak, że za nadzwyczajne zyski wynikające z wyjątkowych warunków handlowych stworzonych przez kierownictwo ŚWWG

Polmos SA tylko dla spółki Alti Plus SA spółka ta chce obecnie kupić bielski Polmos. A zatem wprost: Czy za pieniądze bielskiego Polmosu spółka Alti Plus SA zamierza ten Polmos kupić?

Chciałbym również wiedzieć:

1. Czy prawdą jest, że pod kierownictwem obecnego zarządu spółki, tj. w okresie poprzedzającym prywatyzację wyniki ekonomiczne spółki radykalnie się pogorszyły, a udział w rynku uległ zmniejszeniu?

2. Czy prawdą jest, że zarząd spółki zlecił restyling marki Extra Żytnia firmie zagranicznej, co poza poniesieniem znaczących kosztów nie przyniosło jakichkolwiek efektów w zakresie wzrostu sprzedaży?

3. Czy prawdą jest, że w okresie poprzedzającym prywatyzację dokonuje się w ramach tzw. restrukturyzacji zwolnień wieloletnich pracowników spółki, równocześnie tworząc w spółce nowe, niejednokrotnie dublujące się stanowiska dyrektorskie, np. dyrektora handlowego i dyrektora ds. sprzedaży?

4. Czy prawdą jest to, że mimo trudnej sytuacji finansowej spółki i rozbudowania w niej w ostatnim okresie stanowisk kierowniczych zarząd dodatkowo zawarł umowę o doradztwo z zewnętrzną firmą z Warszawy, co skutkuje comiesięcznymi wydatkami sięgającymi prawie 20 000 zł?

5. Czy prawdą jest to, że na skutek błędów w kierowaniu przedsiębiorstwem w grudniu 2010 r., tj. w okresie największego zapotrzebowania na produkty alkoholowe, pomimo zamówień odbiorców przerwano produkcję wyrobów spółki, ponieważ nie zabezpieczono wystarczającej ilości butelek?

6. Czy prawdą jest, że członkowie kierownictwa spółki korzystają na jej koszt w godzinach pracy z nieodpłatnych lekcji języka obcego?

Na te liczne pytania oczekuję odpowiedzi Pana Ministra po wnikliwym zbadaniu sprawy. Natomiast moje wątpliwości co do zasadności oraz ekonomicznej i gospodarczej celowości stosowania przez ŚWWG Polmos SA tak niezrozumiale korzystnych warunków handlowych dla spółki Alti Plus SA zamierzam wyjaśnić przy pomocy Najwyższej Izby Kontroli, do której zdecydowałem się zwrócić z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli w trybie nadzwyczajnym, o ile wyjaśnienia Pana Ministra i podjęte działania nie będą zadowalające.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 9270)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wstrzymania refundacji z Funduszu Pracy na 2011 r. dla pracodawców szkolących młodocianych pracowników

Uprzejmie informuję, iż docierają do mnie liczne apele pracodawców, m.in. Małopolskiej Izby Rzemiosła i Przedsiębiorczości, w sprawie niekorzystnej dla nich decyzji dotyczącej wstrzymania refundacji z Funduszu Pracy na rok 2011 dla pracodawców szkolących młodocianych pracowników, którzy w trakcie pracy pobierają naukę zawodu. Pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników w pierwszym roku nauki nie otrzymują refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenie społeczne. Decyzja o zawieszeniu wypłat zapadła 1 października 2010 r., już po zakończeniu procesu zawierania przez pracodawców umów z młodocianymi pracownikami. Zaistniała sytuacja doprowadzi do zaniechania przez pracodawców procesu szkolenia młodocianych, co w konsekwencji będzie skutkowało w niedługim czasie brakiem na rynku pracy wykwalifikowanych rak do pracy i zwiększeniem liczby bezrobotnych.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o informację: Jakie działania podejmie ministerstwo w związku z zaistniałą sytuacją?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 9271)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie 11 polskich placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora

Szanowny Panie Ministrze! Z mojego rozeznania wynika, że aktualnie 11 polskich placówek dyplomatycznych nie posiada szefów w randze ambasadora.

Najbardziej niepokoi mnie wielomiesięczny już wakat w Pakistanie ze względu na rolę tego kraju w konflikcie afgańskim oraz w Kijowie ze względu na to, że Ukraina pełni rolę strategicznego partnera Polski na Wschodzie. Pytam więc Pana Ministra:

1. Kiedy wreszcie zostaną obsadzone wakaty ambasadorskie?

2. Jakie działania na arenie międzynarodowej zamierza podjąć rząd, aby wymusić na Litwie traktowanie tamtejszych Polaków zgodnie z zasadami obowiązującymi w państwach demokratycznych? Uważam, że o takich sprawach, jak szkolnictwo polskie, pisownia polskich nazwisk, prawo nieskrępowanego używania języka polskiego w życiu publicznym, rozmawiać należy z Litwinami nie tylko w układzie bilateralnym, ale też na forum międzynarodowym, zwłaszcza w instytucjach Unii Europejskiej.

3. Czy rząd Donalda Tuska zamierza zrealizować przedwyborcze zapowiedzi Platformy Obywatelskiej i podjąć kroki skutkujące formalnym związaniem się Polski Kartą Praw Podstawowych? Nie ma już przecież przeszkody w rodzaju: rząd wołał nie ryzykować problemów z ratyfikowaniem traktatu lizbońskiego przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9272)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie środków przeznaczonych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego na wykonanie projektu spalarni śmieci w woj. śląskim

Decyzją Ministerstwa Rozwoju Regionalnego Górnośląski Związek Metropolitalny utracił ostatecznie szansę na otrzymanie 600 mln zł na budowę spalarni śmieci; inwestycja ta tym samym nie znalazła się na liście inwestycji otrzymujących dotacje bez konkursu. Metropolia nie dotrzymała terminów, nie dostarczyła dokumentów i w efekcie zaprzepaściła szansę na rozpoczęcie przedsięwzięcia, które nie tyle jest potrzebne i korzystne dla regionu, ale wręcz niezbędne i decydujące o najbliższej przyszłości.

Jednak pojawiła się szansa na pozyskanie 12,78 mln zł na sporządzenie projektu spalarni, co umożliwiłoby podjęcie starań o pozyskanie dotacji UE po 2013 r. Warunkiem jest jednak podpisanie tzw. preumowy w ciągu 30 dni od wydania decyzji przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Urzędnicy GZM już piętrzą trudności – to zbyt krótki okres czasu na wyrażenie zgody przez zarząd metropolii i przegłosowanie uchwały przez 14 rad miast wchodzących w skład GZM.

Oczywiście można polemizować z opiniami, czy miesiąc to wystarczający czas na pozyskanie niemałej przecież sumy. Trudno oprzeć się wrażeniu, że prezydenci tworzący GZM winni uczynić wszystko, aby rozwiać fatalną atmosferę po utracie ponad pół-

miliardowej dotacji. Posiedzenie zarządu można zwołać w trybie nadzwyczajnym; nadzwyczajne sesje rady miasta też nie są niczym niemożliwym do realizacji. Niemniej, zważywszy na fakt, iż skutki utraty kolejnej dotacji odczują przede wszystkim mieszkańcy aglomeracji i przyszłe pokolenia, a nie prezydenci poszczególnych miast, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy ministerstwo rozważy możliwość przedłużenia miesięcznego terminu na podpisanie wstępnej umowy o dotację na projekt spalarni?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 12 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9273)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości prowadzenia przez stowarzyszenie Wspólnota całodobowego ośrodka pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną na podstawie przepisów ustawy o pomocy społecznej

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, ze zm.) zwracam się z zapytaniem, czy na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej możliwe jest prowadzenie przez stowarzyszenie całodobowego ośrodka pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Stowarzyszenie Wspólnota w Wojtówce działa od 20 lat i zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach jest dobrowolnym, samorządowym, trwałym zrzeszeniem o celach niezarobkowych, które samodzielnie określa swoje cele, programy działania i struktury organizacyjne oraz uchwała akty wewnętrzne dotyczące jego działalności. Statutowym celem stowarzyszenia jest m.in. tworzenie ośrodków opieki, wspólnego życia i pracy z osobami niepełnosprawnymi intelektualnie w oparciu o ośrodki Camphill działające na świecie, poprzez wspólne życie, pracę i opiekę, prowadzenie gospodarstwa rolnego, warsztatów oraz organizowanie życia kulturalnego i wypoczynku. Camphill to nazwa ruchu, w ramach którego działają wspólnoty, w jakich żyją, uczą się i pracują pod opieką lekarzy, rodzin i wolontariuszy osoby chore i niepełnosprawne.

Podkreślenia wymaga rozdział dwóch sfer działalności stowarzyszenia Wspólnota w Wojtówce, które prowadzi ośrodek wsparcia dla osób niepełnosprawnych intelektualnie, a od 2002 r. w ramach zadania zleconego – również środowiskowy dom sa-

mopomocy na podstawie umowy zawartej z gminą Łądek-Zdrój.

Ośrodek wsparcia prowadzony przez stowarzyszenie Wspólnota w Wojtówce to społeczność samopomocowa mieszkających razem osób sprawnych i niepełnosprawnych, którzy na bazie wspólnie prowadzonego gospodarstwa domowego poza mieszkaniem mogą korzystać z wzajemnej pomocy, terapii oraz szeroko rozumianego wsparcia. Wszystkie osoby zamieszkujące na z prowadzonym przez stowarzyszenie środowiskowym domem samopomocy, który działa w oparciu o obowiązujące przepisy prawa jako placówka pomocy społecznej.

Mając na względzie obowiązujące uregulowania prawne, specyfikę działalności stowarzyszenia oraz możliwość realizowania przez nie różnego typu działań, stowarzyszenie wspiera osoby niepełnosprawne, umożliwiając im godne warunki życia, rozwój osobisty i emocjonalny oraz integrację społeczną, tak ważną zwłaszcza dla osób niepełnosprawnych intelektualnie. W ocenie stowarzyszenia brak jest więc przesłanek do stwierdzenia, że prowadzona przez nie działalność wymaga uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie domu pomocy społecznej.

Pismem z dnia 14 lutego 2010 r. nr PS.II.9013-23/10 Wydział Polityki Społecznej Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego poinformował zarząd stowarzyszenia, iż zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niedopełnieniem wymagań formalnych związanych z uzyskaniem zezwolenia na prowadzenie w ramach działalności statutowej domu pomocy społecznej.

Po dokonaniu analizy prawnej oraz ocenie rzeczywistości prowadzonej przez stowarzyszenie działalności statutowej, zarząd stowarzyszenia nie podziela stanowiska Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego zawartego w protokole kontroli z dnia 25.11.2010 r. oraz w ww. piśmie stwierdzającym prowadzenie przez stowarzyszenie działalności o cechach placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, co miałyby skutkować uzyskaniem zezwolenia wojewody na prowadzenie domu pomocy społecznej.

Stowarzyszenie Wspólnota w Wojtówce nigdy nie zamierzało prowadzić dziennego domu opieki, co sugerują kontrolujący w protokole kontroli doraźnej przeprowadzonej w dniu 25.11.2010 r., a głównym jego celem jest wsparcie osób niepełnosprawnych w codziennym życiu.

Dlatego też zwracam się z zapytaniem: Czy na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej możliwe jest prowadzenie przez stowarzyszenie całodobowego ośrodka pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Piechota

Wrocław, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9274)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji PKS w Olsztynie

Do tutejszego biura zwrócili się przedstawiciele związków zawodowych działających w PKS w Olsztynie, PKS w Ostródzie i PKS w Bartoszycach z prośbą o pomoc w uzyskaniu informacji na temat przesłanek, jakimi kierowało się Ministerstwo Skarbu Państwa przy wyborze oferenta dla PKS w Olsztynie. Z wyjaśnień przedstawicieli związków zawodowych wynika, że sprawa ta budzi wiele wątpliwości i jest przyczyną niepokoju wśród członków załogi i ich rodzin.

Mając powyższe na względzie, proszę o naświetlenie tej sprawy oraz o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie motywy spowodowały, że firma Retail Provider sp. z o. o. stała się wyłącznym inwestorem dopuszczonym przez Ministerstwo Skarbu Państwa do negocjacji?

2. Czy zasadnym jest wydzielenie z grupy prywatyzowanych PKS w Ostródzie i Bartoszycach PKS w Olsztynie? Czy nie korzystniej byłoby zaproponować całą tę grupę jednemu inwestorowi?

Z poważaniem

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9275)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji budowy odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz

Szanowny Panie Ministrze! Gratuluję Panu Ministrowi podjęcia decyzji o realizacji budowy odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz jako naturalnego skomunikowania północnej części Polski z autostradą A2.

Chciałbym poinformować, iż z planowanej kwoty 1,6 mld zł na budowę drogi S3 na odcinku Gorzów – Międzyrzecz oferenci złożyli oferty jej wykonania na kwotę o połowę mniejszą.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ewentualnie zaoszczędzona kwota mogłaby być wykorzystana na realizację drugiej nitki obwodnicy Gorzowa i Międzyrzecza?

2. Czy tak prowadzona inwestycja uwzględniająca te dwa odcinki nie da kolejnych oszczędności oraz zamknie pewien etap budowy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9276)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie prezentowania statystyki
kryminalnej przez Policję**

Panie Ministrze! W prezentowanym przez Komentę Główną Policji raporcie „Stan bezpieczeństwa w Polsce w roku 2010” brak jest liczby przestępstw stwierdzonych, a prezentowane są jedynie liczby wszczętych postępowań i współczynniki wykrywalności.

Niepodawanie danych dotyczących liczby przestępstw stwierdzonych, po pierwsze, nie zezwala na porównanie przestępczości polskiej z przestępczością w innych krajach. We wszystkich krajach statystyki kryminalne (policyjne) posługują się jednostkami statystycznymi takimi jak przestępstwa stwierdzone lub zgłoszone, a nadto liczbą wszczętych spraw i liczbą wykrytych sprawców. Po drugie, nie pozwalają na weryfikację podanego w raporcie współczynnika wykrywalności, który jest ilorazem liczby przestępstw wykrytych podzielonych przez liczbę przestępstw stwierdzonych razy 100%. Po trzecie, nie pozwala na porównywanie danych statystycznych za rok 2010 z danymi za lata ubiegłe, kiedy to podawano liczbę przestępstw stwierdzonych. Po czwarte wreszcie, brak pełnych danych dotyczących przestępczości ujawnionej wbrew intencji autorów, nie informuje o stanie bezpieczeństwa w Polsce.

Panie Ministrze, zwracam się do Pana z pytaniem: Jaki był cel zmiany sposobu prezentowania danych statystyki kryminalnej z czytelnego, pełnego, kompatybilnego ze statystykami w innych krajach i umożliwiającego porównywanie danych dotyczących przestępczości ujawnionej w Polsce z różnych lat na sposób mniej czytelny, niepełny i niekompatybilny tak z dotychczasową statystyką polską, jak i ze statystykami innych krajów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 18 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9277)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian lokalizacji podstawowego
zespołu ratownictwa medycznego na terenie
pow. krakowskiego i chrzanowskiego**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (MP z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.) kieruję do Pani Minister zapytanie poselskie w sprawie zmian lokalizacji podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie powiatu krakowskiego i chrzanowskiego.

Zgodnie z wojewódzkim planem działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego obowiązującym do 30 czerwca 2011 r. teren miasta i gminy Krzeszowice, powiat. krakowski, jest zabezpieczany przez dwa zespoły ratownictwa medycznego, zarówno podstawowy (ZRM P) oraz specjalistyczny (ZRM S). Jak wskazują statystyki przytaczane przez wojewodę małopolskiego, w 2010 r. na obszarze miasta i gminy Krzeszowice zespoły ratownictwa medycznego interweniowały 2285 razy, co daje ok. 6 interwencji na dobę. Obiektywnie stwierdzając, funkcjonujący w tym kształcie system sprawdza się bez zarzutu, dając optymalne poczucie bezpieczeństwa mieszkańcom. Zasięg działania tych zespołów jest niezwykle rozległy, gdyż oprócz gminy Krzeszowice obsługują one także gminę Zabierzów oraz w znaczących częściach gminę Jerzmanowice-Przegonia oraz gminę Czernichów, jak też w razie potrzeby gminę Alwernia. Powszechnie wiadomo, jak wygórowane są potrzeby w aspekcie ratownictwa medycznego na terenie ww. gmin ze względu na zagęszczenie zaludnienia oraz obecność wielu ważnych ciągów komunikacyjnych, które przecinają poszczególne gminy, w tym autostradę A4, drogę krajową nr 79 i 94 czy drogę wojewódzką nr 780, które są obecne w niechlubnych statystykach wypadków komunikacyjnych. Obecność dwóch zespołów karetek w Krzeszowicach w świetle przytoczonych argumentów jest zatem zaledwie minimum w kontekście zabezpieczenia medycznego.

Z informacji uzyskanych od wojewody małopolskiego wynika, iż w nowym wojewódzkim planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2011 r. planowane jest przesunięcie zespołu podstawowego pogotowia ratunkowego, funkcjonującego w ramach Krakowskiego Pogotowia Ratunkowego stacjonującego w Krzeszowicach na teren powiatu chrzanowskiego do miejscowości Babice.

Pragnę poinformować, iż jestem stanowczo przeciwny co do planowanych zmian lokalizacji karetek i sąsiednich poczucia bezpieczeństwa w zakresie ratownictwa medycznego. Dlatego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewiduje Pani Minister włączyć się w działania skutkujące pozostawieniem dwóch zespołów ratownictwa medycznego w Krzeszowicach?

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort zamierza zbadać, w jakim zakresie dostępność do świadczeń zdrowotnych z zakresu pomocy medycznej przedszpitalnej dla mieszkańców gminy Krzeszowice jest w sposób odpowiedni zabezpieczona?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9278)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zabezpieczenia powodziowego
w gm. Skawina**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (MP z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z póź. zm.) kieruję do Pana Ministra zapytanie poselskie w sprawie zabezpieczenia powodziowego w gminie Skawina.

W ostatnim czasie docierają do mnie monity zarówno przedstawicieli samorządu gminy Skawina, jak też mieszkańców żywo interesowanych tematem ochrony przeciwpowodziowej ich najbliższej okolicy. W ostatnich latach, szczególnie zaś w roku ubiegłym, kiedy znaczne obszary naszego kraju zmagły się ze skutkami powodzi, również gmina Skawina poniosła z tego tytułu ogromne straty. Należy wspomnieć, iż największe zagrożenie powodziowe na terenie ww. generują następujące cieki wodne: rzeki Wisła i Skawinka oraz potok Cedron.

Pomimo wielokrotnych zapewnień organów rządowych i samorządowych, jakie powszechnie były po ustąpieniu wielkiej wody w roku ubiegłym, do tej pory działania skutkujące likwidacją szkód powodziowych oraz realizacją sprawnego systemu ochrony przeciwpowodziowej są dalece niewystarczające. Najczęściej przyczyną takiego stanu rzeczy jest powoływanie się na brak środków finansowych wystarczających na realizację konkretnych przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie ochrony przeciwpowodziowej.

Dlatego wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z następującym zapytaniem:

1. Czy przewiduje Pan Minister w najbliższym czasie skutecznie doprowadzić do zabezpieczenia środków finansowych w zakresie prac naprawczych brzegów, wałów oraz śluz rzek Wisła i Skawinka oraz konserwacji koryta potoku Cedron na uszkodzonych i zagrożonych odcinkach w granicach gminy Skawina?

2. Czy kierowany przez Pana Ministra Resort zamierza opracować i wdrożyć warunki prawno-finansowe dla aktywnego współuczestnictwa samorządu gminy Skawina w zakresie realizacji zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa powodziowego?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9279)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego
oraz
ministra skarbu państwa

**w sprawie możliwości utworzenia
muzeum cukrownictwa wieków
na bazie zabytkowych budynków po byłej
Cukrowni Rejowiec w Rejowcu**

Budynek główny Cukrowni Rejowiec powstał w 1896 r., a ze względu na swoją murowaną strukturę wykonaną z połączenia takich materiałów budowlanych jak kamień ciosany (tzw. opoka) i cegła, jako unikatowy obiekt budowlany pod względem architektonicznym, wpisany został do rejestru zabytków. W tym samym okresie i przy wykorzystaniu takiej samej technologii budowlanej wzniesione zostały również budynki mieszkalne dla pracowników Cukrowni Rejowiec, które do dnia dzisiejszego charakteryzują się dobrym stanem technicznym i są nadal zamieszkałe. Niniejsze budowle pozostałe po Cukrowni Rejowiec nadal stanowią integralne i zabytkowo – reprezentacyjne miejsce dla mieszkańców Rejowca.

Cukrownia Rejowiec była jednym z najważniejszych w całym regionie zakładów zapewniających pracę i źródło utrzymania zarówno swoim licznym pracownikom, jak i wielu okolicznym rolnikom. Dodatkowo Cukrownia Rejowiec, kiedy jeszcze funkcjonowała sprawowała patronat nad szkołami, placówkami oświatowo-wychowawczymi oraz ośrodkami kultury i sportu, jak również wspierała wszelkie inicjatywy społeczne poprzez ich dofinansowanie (akcje charytatywne, festyny, wycieczki i kolonie dla dzieci i młodzieży).

Mając na uwadze powyższe, mieszkańcy Rejowca proponują utworzenie na bazie zabytkowych budynków po Cukrowni Rejowiec muzeum cukrownictwa wieków. Lokalizacja takiego muzeum w budynku głównym fabryki oraz na przyległych terenach pozwoliłaby ocalić od zapomnienia zabytkową architekturę i tym samym wyjątkową historię przemysłu cukrowniczego na ziemiach polskich. Zachowanie i przekazanie młodszym generacjom nie tylko z terenu Re-

rowca, ale również mieszkańcom obszaru całej wschodniej Polski najważniejszych tradycji i wartości związanych z cukrownictwem polskim, jest możliwe właśnie dzięki muzeum cukrownictwa wieków.

W imieniu mieszkańców Rejowca proszę o odpowiedź na następujące pytania: Czy możliwa jest zmiana decyzji ministra skarbu państwa o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznych po byłej Cukrowni Rejowiec w Rejowcu ul. Fabryczna 16, tak by (o co apeluje w imieniu całej społeczności lokalnej wójt Rejowca) na bazie tych zabudowań powstało muzeum cukrownictwa wieków?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9280)

do ministra zdrowia

**w sprawie jakości usług medycznych
zakontraktowanych przez Lubelski
Oddział Wojewódzki NFZ w ramach nocnej
i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej
świadczonych w Chełmie**

Pani Minister! Mieszkańcy Chełma i powiatu chełmskiego są zbulwersowani i zasadnie skarżą jakość usług medycznych zakontraktowanych przez Lubelski Oddział NFZ w ramach nocnej i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej. Pani Minister, okazuje się, że miało być lepiej, a niestety ostatnie zmiany wprowadzone przez Pani resort w praktyce skutkują znacznym pogorszeniem, a nawet w niektórych przypadkach brakiem dostępu do tych usług medycznych.

Od początku marca br. zgłaszają się do mojego biura poselskiego w Chełmie pacjenci, którzy musieli skorzystać w Chełmie z porady lekarskiej w godzinach nocnych lub w dzień świąteczny. Okazuje się, że NZOZ B.D.M. UNI-MED SC z Białej Podlaskiej, który świadczy te usługi od 1 marca br. mieszkańcom Chełma i powiatu chełmskiego, przyjmuje chorych w fatalnych warunkach, dużo gorszych, niż odbywało się to w roku poprzednim. Usługi świadczone są w zbyt małych pomieszczeniach, na drugim piętrze, gdzie większość chorych nie może znaleźć źle oznaczonej windy. Chory często z wysoką gorączką, rodzice z małymi płaczącymi dziećmi, chorzy niepełnosprawni po wejściu na II piętro schodami trafiają do małej, przeludnionej poczekalni i w kilkunastominutowej kolejce do lekarza czekają na zimnej klatce schodowej.

Pani Minister, powyższe zarzuty mogą wydawać się śmieszne i błahe – jak informuje lokalna prasa, tak zostały potraktowane przez współwłaściciela fir-

my NZOZ B.D.M. UNI-MED SC, radnego województwa lubelskiego z Platformy Obywatelskiej, co rodzi dodatkowe wątpliwości co do przejrzystości całej sytuacji. Jednakże piszę o tym, pamiętając wszystkie wypowiedzi Pani Minister, a było ich wiele, w których zapewniała Pani, iż dobro pacjenta jest podstawowym celem pracy Pani i resortu zdrowia. Trudną uwierzyć, że wynegocjowany przez NZOZ B.D.M. UNI-MED SC ryczałt miesięczny za zapewnienie gotowości do udzielania świadczeń w miejscu udzielania świadczeń nie pozwala na zabezpieczenie podstawowych wymagań – godziwych warunków oczekiwania na świadczenie oraz udzielania świadczenia.

Niestety dochodzą do mnie również informacje o poważniejszych nieprawidłowościach udzielania powyższych świadczeń. Przez niecały miesiąc świadczenia podstawowej opieki zdrowotnej w nocy i w dni świąteczne przez NZOZ B.D.M. UNI-MED SC zdarzyło się już, iż firma scedowała swoje, zakontraktowane i opłacane przez NFZ obowiązki w sposób nieuprawniony na Stację Ratownictwa Medycznego w Chełmie – np. lekarz z gabinetu wezwał pogotowie do pacjenta do domu, zamiast pojechać do niego na wizytę domową i ewentualnie dopiero wtedy po stwierdzeniu zagrożenia życia powinien tę karetkę wezwać.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jeżeli prawdą są doniesienia lokalnych mediów, iż kontrola Lubelskiego Oddziału NFZ wykazała, że opisany przeze mnie standard świadczenia usług medycznych jest prawidłowy, czy to znaczy, że MZ godzi się na „nowe standardy”, zgodnie z którymi chorzy czekają w kolejce na poradę lekarską siedząc na schodach na klatce schodowej?

2. Czy prawdą jest, że NZOZ B.D.M. UNI-MED SC dostaje od NFZ za zapewnienie gotowości do udzielania świadczeń medycznych w ramach nocnej i świątecznej podstawowej opieki zdrowotnej ryczałt miesięczny w kwocie 1 zł od każdego mieszkańca Chełma i powiatu chełmskiego?

3. Czy prawdą jest, że NZOZ B.D.M. UNI-MED SC dysponuje tylko i wyłącznie jednym samochodem sanitarnym, który służy kilku jednostkom tej firmy w różnych miastach na terenie województwa lubelskiego? Czy prawdą jest, iż nawet ten jedyny samochód sanitarny nie spełnia odpowiednich wymagań?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9281)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji Wytwórni Filtrów PZL –
Sędziszów SA w Sędziszowie Małopolskim
i jej pracowników**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przekazanie informacji w przedstawionej poniżej sprawie.

W ostatnim czasie docierają do mnie liczne niepokojące sygnały na temat sytuacji w Wytwórni Filtrów PZL – Sędziszów SA w Sędziszowie Małopolskim. Firma jest jednym z większych w powiecie ropczycko-sędziszowskim zakładem pracy. Wytwórnia Filtrów PZL – Sędziszów powstała w 1939 r. w ramach Centralnego Okręgu Przemysłowego. Od 1955 r. fabryka specjalizuje się w produkcji filtrów i wkładów do oczyszczania paliwa, powietrza i oleju do samochodów osobowych, dostawczych, ciężarowych, autobusów, silników stacjonarnych i przemysłowych, ciągników i maszyn rolniczych oraz filtrów do filtracji cieczy i olejów hydraulicznych. WF PZL – Sędziszów dostarcza swoje wyroby z przeznaczeniem do pierwszego montażu do ponad 60 największych producentów silników, samochodów osobowych, ciężarowych, maszyn roboczych, ciągników i maszyn rolniczych w Polsce oraz do wszystkich większych sieci serwisów gwarancyjnych. Oferta rynkowa obejmuje ponad 1500 wyrobów w standardzie oraz ponad 2000 wyrobów produkowanych w niewielkich ilościach na zamówienie klienta. Oferta ta jest systematycznie rozszerzana. WF PZL – Sędziszów posiada własną sieć dystrybucji, która obejmuje ok. 40 hurtowni patronackich rozmieszczonych na terenie całego kraju. Sytuacja, w jakiej znajduje się wytwórnia filtrów, może doprowadzić w najbliższym czasie do upadku spółki i wzrostu bezrobocia w Sędziszowie Małopolskim i powiecie ropczycko-sędziszowskim, w którym rynek pracy już jest bardzo ubogi w oferty.

W związku z powyższym proszę o pełną i jasną odpowiedź na poniższe pytania:

1. Na jakim etapie znajduje się proces przekształcania wytwórni filtrów?
2. Jakie działania zostały podjęte w celu zabezpieczenia socjalnego pracowników firmy?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9282)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy autostrady A1

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 13 sierpnia 2010 r. GDDKiA rozstrzygnęła przetarg na dokończenie budowy autostrady A1 na odcinku Świerklany – Gorzyczki o długości 18,3 km. Zwycięzcą przetargu jest firma Alpine Bau, ta sama, która wcześniej realizowała ten kontrakt, ale GDDKiA zerwała z nią umowę z powodu – jak twierdzi – notorycznego uchylania się wykonawcy od wykonywania zapisów kontraktu. Dnia 1 października 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą.

Zgodnie z warunkami przetargu, które GDDKiA postawiła ubiegającym się o zlecenie wykonawcom, autostrada ma być oddana do użytku w kwietniu 2012 r. Wartość kontraktu to ponad 555 mln zł, przy czym należy zwrócić uwagę, że poprzedni kontrakt z firmą Alpine Bau na realizację tego samego zadania wynosił 1,1 mld zł, z czego wykonawcy wypłacono ok. 370 mln zł.

Po rozstrzygnięciu przetargu i ponownym wyłonieniu tej samej firmy do budowy odcinka A1 GDDKiA zastrzegła, że „w związku z negatywnymi doświadczeniami związanymi ze współpracą z firmą Alpine Bau w ramach poprzedniego kontraktu zamierza w sposób szczególnie i niezwykle skrupulatny monitorować wszystkie, nawet najmniejsze działania wykonawcy”. Padały deklaracje, że „nie może być mowy o jakiegokolwiek tolerancji dla działań podobnych do notowanych w ramach poprzedniego kontraktu, które naraziły realizację inwestycji na wielomiesięczne opóźnienie”.

W ostatnim czasie docierają do opinii publicznej informacje dotyczące możliwości ponownego zerwania kontraktu z firmą Alpine Bau. Lokalne media podają także bardzo niepokojące wiadomości, pisząc także o interwencjach na poziomie ministerialnym, podejmowanych w tej sprawie przez posła Platformy Obywatelskiej. Docierają także sygnały o poważnym zaniepokojeniu lokalnych samorządów możliwością ponownego zerwania kontraktu.

Dlatego wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest obecnie stan realizacji umowy między GDDKiA a Alpine Bau na dokończenie budowy autostrady A1 na odcinku Świerklany – Gorzyczki?
2. Czy prawdziwe są informacje o poważnych opóźnieniach na budowie tego odcinka autostrady?
3. Czy prawdą jest, że zaistniały poważne przesłanki mogące skutkować zerwaniem przez GDDKiA wyżej wymienionej umowy na realizację omawianego w tym piśmie odcinka autostrady?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9283)

do ministra edukacji narodowej
oraz
ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nauczycielskich
świadczeń kompensacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Do naszych biur poselskich zgłosili się nauczyciele praktycznej nauki zawodu z Centrum Kształcenia Praktycznego w Inowrocławiu w sprawie dotyczącej uzyskania świadczenia kompensacyjnego na mocy ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Poinformowali oni, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy kwestionuje ich prawo do świadczenia kompensacyjnego. Jako podstawę odmowy ZUS wskazuje art. 2 pkt 1 wyżej cytowanej ustawy w związku z art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, w których nie wymienia się nauczycieli centrów kształcenia praktycznego (w tym nauczycieli praktycznej nauki zawodu).

W związku z powyższym będziemy wdzięczni za pilne zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz dodatkowo pragniemy zapytać: Czy ustawa o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych obejmuje nauczycieli centrów kształcenia praktycznego (w tym nauczycieli praktycznej nauki zawodu)?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9284)

do ministra zdrowia

**w sprawie włączenia leków inkretynowych –
inhibitorów DPP IV do programu
terapeutycznego dotyczącego
analogów insuliny**

Pani Minister! W ostatnich tygodniach prezes Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków przedstawił prośbę o włączenie do opracowywanego przez Ministerstwo Zdrowia projektu programu terapeutycznego dla długo działających analogów insuliny także leków inkretynowych: inhibitorów DPP IV. Podstawą powyższego apelu środowiska diabetologicznego jest niepodważalny fakt, iż oprócz chorych potrzebujących leczenia analogami insuliny istnieje też grupa pacjentów wymagających przyjmowania

właśnie leków inkretynowych. Pomagają one odsunąć w czasie insulinoterapię, a tym samym uniknąć wynikających z niej powikłań. Zwraca się też uwagę, że leki inkretynowe: inhibitory DPP IV w roku 2010 uzyskały już pozytywną opinię Agencji Oceny Technologii Medycznych. Wydaje się więc, że włączenie do programu terapeutycznego dla analogów insuliny wymienionej powyżej grupy leków jest zasadne i konieczne.

W związku z powyższym pragnę się poinformować: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie włączenia leków inkretynowych: inhibitorów DPP IV do powstającego programu terapeutycznego dla analogów insuliny?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9285)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie rozbudowy Liceum Plastycznego
im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Liceum Plastyczne im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu mieści się w zaadaptowanym w latach pięćdziesiątych budynku szkoły podstawowej, wybudowanej społecznie przez mieszkańców osiedla przed II wojną światową. Mimo licznych modernizacji i doraźnych napraw szkoła nie mieści się w standardach, które posiadają inne tego typu placówki, a szczególnie te, które prowadzą kształcenie artystyczne. Budynek liceum jest ciasny, a pracownie plastyczne nie pozwalają na swobodne realizowanie zadań programowych oraz planowanie projektów związanych z nowoczesną edukacją artystyczną.

Liceum Plastyczne im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu wiąże swoją przyszłość z rozwojem kierunków projektowych oraz nowych mediów. W tym roku obchodzi 65-lecie istnienia. Motywem przewodnim roku jubileuszowego są dokonania znakomitych absolwentów liceum. W procesie rekrutacji przyjmowana jest młodzież z całego regionu. Istnieje potrzeba zapewnienia uczniom dobrych standardów nauczania, tj. takich warunków, by mogli realizować nie tylko program nauczania, ale również własne pasje twórcze, co na pewno zaprocentuje w przyszłości. W opinii młodzieży i rodziców, mimo problemów lokalowych, liceum plastyczne w Poznaniu jest szkołą przyjazną, bezpieczną, dobrze przygotowującą do podjęcia dalszej edukacji.

Koniecznym warunkiem dla dalszego rozwoju szkoły jest rozbudowa budynku o nowe skrzydło dy-

daktyczne wraz z aulą audiowizualną. Uzyskanie środków finansowych na modernizację liceum plastycznego w Poznaniu zależy przede wszystkim od decyzji Pana Ministra, stąd też zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Czy Panu Ministrowi jest znana trudna sytuacja lokalowa Liceum Plastycznego im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu?

2. W jaki sposób Pan Minister zamierza pomóc w rozwiązaniu problemów lokalowych i wesprzeć rozbudowę Liceum Plastycznego im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9286)

do ministra finansów

w sprawie zgodności z prawodawstwem unijnym ustawy o podatku akcyzowym

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wydaną przez Pana indywidualną interpretacją z dnia 10 lutego 2011 r. (nr IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM) na skutek orzeczenia WSA w Warszawie, sygn. akt III SA/Wa 613/09, podtrzymanego wyrokiem NSA, sygn. akt I GSK 1171/09, jak również licznymi kontrowersjami oraz opiniami pojawiającymi się przy pracach nad nowelizacją ustawy o podatku akcyzowym, dotyczących zgodności regulacji krajowych z prawodawstwem unijnym (dyrektywa Rady 2003/96/WE z 27.10.2003 r., Dz. U. L 283/51, ze zm. oraz dyrektywa Rady 2008/118/WE z 16.12.2008 r., która uchyliła dyrektywę Rady 92/12/EWG z 25.02.1992 r., Dz. Urz. UE 19), w sprawie opodatkowania olejów smarowych wykorzystywanych na cele inne niż opał bądź paliwo oraz ich kontroli przy zakupach, produkcji, w składach podatkowych i pod nadzorem urzędów celnych, o które pytałem Pana Ministra już we wrześniu 2008 r. podczas prac nad nowelizacją ustawy o podatku akcyzowym, m.in. w zapytaniu poselskim nr 2480, zwracam się ponownie z prośbą o kolejne wyjaśnienia w przedmiotowej materii.

Jak wynika z przytoczonych powyżej orzeczeń sądowych, kwestie poruszane przeze mnie, dotyczące proponowanych wtedy rozwiązań, które w konsekwencji zapewnień ministerstwa o pełnej zgodności proponowanych regulacji wprowadzały zapisy dotyczące spornych olejów smarowych, znalazły się w znowelizowanej ustawie o podatku akcyzowym, w tym m.in.:

— uznanie przez ustawodawstwo polskie olejów smarowych za należące do grupy podlegającej akcyzie (art. 89 ust. 1 pkt 11 oraz załącznik 1 poz. 27 do

ustawy o podatku akcyzowym z 6 grudnia 2010 r.), niezależnie od ich zastosowania, wbrew jasnym i czytelnym zapisom dyrektywy energetycznej (art. 2 ust. 4 lit. b i art. 20 ust. 1),

— nałożenie na oleje smarowe wykorzystywane do innych celów niż opał lub paliwo, w sposób sprzeczny z prawodawstwem unijnym, podatku akcyzowego na warunkach jak dla wyrobów akcyzowych zharmonizowanych (przeznaczonych na napęd lub opał), o których mowa w dyrektywie horyzontalnej 2008/118/WE,

— objęcie ewentualnego zwolnienia olejów smarowych wykorzystywanych do innych celów niż opał lub paliwo (§ 10 pkt 2 rozporządzenia ministra finansów z 23 sierpnia 2010 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego) warunkami koniecznymi do zwolnienia od akcyzy, w tym warunkami kontroli, zabezpieczeniami akcyzy i innymi utrudnieniami określonymi m.in. w art. 32 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym z 6 grudnia 2008 r. oraz w rozporządzeniach wykonawczych, pomimo iż oleje smarowe wykorzystywane do innych celów niż opał lub paliwo, w świetle przepisów unijnych, nie podlegają akcyzie i winne być wyłączone, a nie zwolnione spod zakresu stosowania podatku akcyzowego (nie można zwolnić od akcyzy wyrobu, który podatkowi temu nie podlega), co wbrew zapewnieniom ministerstwa okazało się niezgodne z prawodawstwem UE.

Informuję, że w odpowiedzi na interpelacje i zapytania poselskie oraz pisma posłów na Sejm RP, jak również moje zapytanie poselskie nr 2480 podkreślał Pan, że „przepisy o podatku akcyzowym zostały już implementowane do krajowego porządku prawnego, tj. ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 kwietnia 2004 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. z 2006 r. Nr 72, poz. 500, z późn. zm.). Regulacje odnoszące się do olejów smarowych przewidują bowiem zwolnienia z akcyzy olejów smarowych w zależności od ich przeznaczenia. System zwolnień nie obejmuje olejów smarowych do silników, w efekcie czego oleje smarowe do silników podlegają opodatkowaniu krajową akcyzą”, co w perspektywie czasu okazało się jednak błędne.

Zapewniał Pan również, że „projekt ustawy o podatku akcyzowym doprecyzowuje przepisy normujące opodatkowanie podatkiem akcyzowym olejów smarowych, które funkcjonują już w aktualnej ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym”, co w świetle judykatury okazało się być nieprawdziwe, vide: ostatni wyrok WSA, sygn. akt I SA/Sz 638/10.

Warto nadmienić, jak podkreślają sądy administracyjne, że o ile orzecznictwo sądowe nie ma w polskim systemie prawnym charakteru precedensowego, to w zakresie interpretacji podatkowych orzecznictwo to zyskuje szczególnie na znaczeniu. Jak bowiem wskazuje art. 14a Ordynacji podatkowej, minister finansów winien dążyć do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonu-

jąc w szczególności jego interpretacji, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Orzecznictwo to ma więc normatywne przełożenie na tworzenie warunków jednolitego stosowania prawa podatkowego w płaszczyźnie ogólnej.

Mając na uwadze powyższe, jak również uzasadnienia sądów administracyjnych, opinie ekspertów, prawników i doradców podatkowych, proszę Pana o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w świetle wydanej indywidualnej interpretacji podatkowej (IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM), która zgodnie z rozstrzygnięciami sądów administracyjnych (WSA i NSA) uznaje, że ustawa o podatku akcyzowym, dotycząca olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż opał lub paliwo, jest sprzeczna z prawodawstwem unijnym, w konsekwencji czego nałożone obowiązki wynikające z przepisów krajowych, jak również nałożony podatek akcyzowy są rażącym naruszeniem prawa UE, a prymat pierwszeństwa należy przyznać samej dyrektywie, ministerstwo zamierza wprowadzić stosowne zmiany, które obejmą wszystkich przedsiębiorców wykorzystujących oleje smarowe z przeznaczeniem na inne cele niż opał lub paliwo, zgodnie z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, jak również ideą interpretacji podatkowych, które mają zapewnić stosowanie jednolitego prawa?

2. Dlaczego Ministerstwo Finansów konsekwentnie i z uporem, wbrew – jak się okazało – bezwarunkowym i precyzyjnym przepisom dyrektywy, nie zastosowało wprost wyłączenia spornych wyrobów spod działania kontroli, obowiązków administracyjnych oraz podatku akcyzowego, pomimo wniosków przedsiębiorców, interpelacji i zapytań poselskich posłów, opinii prawników i doradców podatkowych, jak również opinii Rady Legislacyjnej przy Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 października 2009 r., którą przygotował prof. dr hab. Włodzimierz Nykiel?

3. Czy w związku z prawomocnym orzecznictwem sądów, na podstawie którego wydał Pan interpretację indywidualną, nr IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM, która zmienia radykalnie stanowisko ministerstwa, jakie wcześniej prezentowane było w innych interpretacjach dotyczących olejów smarowych, zamierza Pan uregulować zaistniały stan prawny, m.in. poprzez wydanie interpretacji ogólnej w kwestiach nabywania, przetwarzania i sprzedaży olejów smarowych wykorzystywanych do innych celów niż opał lub paliwo, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa, z uwzględnieniem wykładni sądowej i w zgodzie z przepisami UE?

4. Czy Polska, wprowadzając podatek akcyzowy oraz szczególną kontrolę na oleje smarowe wykorzystywane do innych celów niż opał lub paliwo, dochowała procedury z tym związanej, zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy energetycznej, tj. powiadomiła niezwłocznie Komisję Europejską o uwzględnieniu olejów smarowych w katalogu wyrobów objętych kon-

trolą przemieszczania, w zgodzie z przepisami dyrektywy horyzontalnej?

5. Jakie konsekwencje dla budżetu państwa niesie ze sobą niedostosowanie krajowych przepisów w przedmiotowej sprawie oraz co w tej kwestii zamierza zrobić ministerstwo finansów?

Czy Ministerstwo Finansów posiada dane i monitoruje wysokość wypłacanych przez organy celne odszkodowań zasądzanych przez sądy za szkody wyrządzone ostatecznymi decyzjami podatkowymi i jakiej wielkości są to wydatki z budżetu państwa w skali kraju?

Z poważaniem

Poseł Miron Sycz

Bartoszyce, dnia 22 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9287)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie przystąpienia Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego oraz Europejskiej Agencji Kosmicznej

Szanowna Pani Minister! Jednym ze strategicznych założeń podjętych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest wsparcie kierunków, które mają szczególne znaczenie dla gospodarki narodowej. Do listy tej należą przedmioty techniczne, matematyczne oraz przyrodnicze. Założenie to jest zgodne z dokumentem Europa 2020, w którym zwraca się uwagę na konieczność rozwoju innowacyjności w krajach Unii Europejskiej. Jednym z takich przedmiotów jest astronomia, o czym świadczy uchwalenie przez Sejm RP 2011 roku Jana Heweliusza, wybitnego astronoma. Z tej okazji pozwałam sobie spytać Panią Minister, czy planowane jest przystąpienie Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego, a także Europejskiej Agencji Kosmicznej, które są podmiotami prowadzącymi badania astronomiczne w skali międzynarodowej. Mając na uwadze opinie toruńskich astronomów uważam, że byłoby to doskonałe wzmocnienie potencjału polskiej astronomii, która odnosi sukcesy w stali międzynarodowej. Wiązałoby się to także z możliwością wykorzystania sprzętu badawczego przez polskich uczonych oraz nawiązania kontaktów i współpracy z zagranicznymi ośrodkami badawczymi, co było podstawą reformy szkolnictwa wyższego w 2011 r.

W związku z powyższym chciałbym wyrazić swoje pełne poparcie dla przedmiotowej inicjatywy i podjęcia działań przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9288)

do ministra gospodarki

**w sprawie realizacji programu energetyki
jądrowej w Polsce, w tym ewentualnej
budowy elektrowni jądrowej w Klempiczu**

Szanowny Panie Ministrze! Tereny północnej Wielkopolski stanowią najmniej przemysłowo rozwiniętą część całego woj. wielkopolskiego. Na obszarze tym nie zlokalizowano bowiem w przeszłości żadnych dużych ośrodków naukowych, badawczo-naukowych czy przemysłowych, które umożliwiłyby znaczący rozwój gospodarczy tego regionu. Lukę tę wypełniają, poza kilkoma dużymi firmami, głównie małe i średnie przedsiębiorstwa oraz rozwijający się dopiero od niedawna sektor uczelni wyższych. Niestety, to za mało. Sytuacja ta wpływa negatywnie na atrakcyjność tych terenów, a tym samym możliwości podnoszenia standardów życia obywateli. Stwarza również poważne zagrożenie nierównomiernego rozwoju rynku pracy. Powstaje bowiem zagrożenie wzrostem bezrobocia na jednych obszarach województwa i jednocześnie „nadmiarem” rąk do pracy w innych. Mała atrakcyjność rynku pracy Wielkopolski północnej skłania ludzi do poszukiwania lepszej, ciekawszej pracy w Poznaniu i innych wielkopolskich miastach albo wręcz poza granicami naszego regionu. Dotyczy to zwłaszcza młodych, dobrze wykształconych osób.

Jednym ze sposobów na zwiększenie atrakcyjności Wielkopolski północnej byłoby zlokalizowanie na tym terenie dużego ośrodka przemysłowo-naukowego, który dałby impuls do rozwoju technologicznego, technicznego, naukowego oraz społecznego subregionu. Rozwiązaniem mogłaby być np. lokalizacja planowanej elektrowni jądrowej w Klempiczu. Umiejscowienie tak poważnej inwestycji na tym terenie nie tylko zwiększyłoby bezpieczeństwo energetyczne północno-zachodniej części Polski i całego kraju, ale dałoby również szansę na rozkwit inwestycji oraz zapewniło możliwość rozwoju gospodarczego tej części Polski. Wiąże się to także z istotnym wzrostem zapotrzebowania na energię elektryczną, które – zgodnie z szacunkami – w roku 2030 będzie większe od obecnego o ok. 54%. Ponadto współpraca polskich i wielkopolskich instytucji zarówno z branży high-tech, jak i naukowych z firmami, jak: Electricité de France SA, GE-Hitachi Nuclear Energy Americas LLC czy Westinghouse Electric Company LLC, mogłaby zaowocować znacznym rozwojem sektora zaawansowanych technologii, który jest motorem napędowym najlepiej rozwiniętych gospodarek na świecie. Istotnym więc skutkiem takiej inwestycji w tym rejonie Wielkopolski byłoby polepszenie sytuacji społeczno-ekonomicznej lokalnej społeczności.

Szanowny Panie Ministrze! Koncepcja budowy elektrowni jądrowej na terenie Klempicza powstała już w latach 70. ubiegłego wieku. Dziś m.in. dzięki

opracowaniom Agencji Rynku Energii wiadomo, że rozwój energetyki jądrowej w Polsce jest koniecznością, gdy weźmie się pod uwagę długoterminowe prognozy. Wspomniana koncepcja dotyczyła mającej powstać elektrowni „Warta”. Na jej potrzeby przeprowadzone zostały wszelkie badania, które potwierdziły atrakcyjność tych terenów pod planowaną inwestycję. Predyspozycje obszaru północnej Wielkopolski pod budowę elektrowni jądrowej wiążą się z dobrymi warunkami sejsmicznymi, tektonicznymi oraz geologiczno-inżynierskimi. Również wynik analizy hydrologicznej tego obszaru był pozytywny.

Teren, na którym miałyby powstać elektrownia, nie jest zurbanizowany, posiada dobrze rozwiniętą infrastrukturę przemysłową, a jego przydatność pod względem rolniczym jest niska. Północna Wielkopolska jest również doskonałym wyborem pod względem dostępności komunikacyjnej, zarówno w skali krajowej, jak i międzynarodowej, dzięki lotniskom w Poznaniu – 60 km od Klempicza, w Bydgoszczy – 120 km i w samej Pile – 40 km od Klempicza (lotnisko w Pile przejął od Agencji Mienia Wojskowego samorząd powiatowy, co powinno być podstawą do lepszego wykorzystania i zagospodarowania lotniska).

Dobrze rozwinięta jest także sieć dróg wojewódzkich i krajowych łączących te tereny z zachodem i wschodem Polski oraz południem i północą (drogi S10 i S11). W powiecie czarnkowsko-trzcianieckim, na terenie którego znajduje się wieś Klempicz, zlokalizowany jest też największy węzeł komunikacji kolejowej Polski północno-zachodniej w Krzyżu Wielkopolskim. Miasto Piła natomiast ze swoimi uczelniami i kilkoma tysiącami studentów, oprócz ośrodków akademickich Poznania, Bydgoszczy, Torunia i Szczecina, może być zapleczem szkolenia wykwalifikowanych rąk do pracy oraz rozwoju myśli naukowo-technicznej.

Ważnym elementem dla realizacji planów, o których piszę, jest akceptacja społeczna. Ale i to kryterium spełnia lokalizacja w Klempiczu. Na terenie gminy Lubasz, powiatu czarnkowsko-trzcianieckiego oraz w subregionie pilskim występuje akceptacja dla lokalizacji omawianej inwestycji w Wielkopolsce północnej. Jednym z przykładów może być powołanie do życia w 2009 r. Stowarzyszenia „Klempicz – tak”, w skład którego weszli przedstawiciele gmin i powiatów sąsiedzkich dla tego terenu, a mianowicie z Piły, Czarnkowa, Trzcianki, Chodzieży, Międzychodu, Wągrowca i Złotowa. Warto podkreślić, że ta inicjatywa o charakterze lokalnym stanowi społeczne działanie zgodne ze strategią rządu, której istotnym punktem jest tworzenie właśnie lokalnych struktur (LCI, LKI oraz GPI) informacji i współpracy z operatorem elektrowni. Ponadto na terenie samej gminy Lubasz przeprowadzono w ubiegłym roku sondaż społeczny (organizatorem był urząd gminy), w którym prawie 60% gospodarstw domowych opowiedziało się pozytywnie za budową. Warto podkreślić, iż badanie ankietowe nie było poprzedzone żadną akcją mającą na celu przekonanie mieszkańców gminy do

omawianej inwestycji. Można więc przypuszczać, iż pozytywne zainteresowanie będzie jeszcze większe po przeprowadzeniu stosownych akcji edukacyjnych i informacyjnych. Oczywiście proces informacji i edukacji społecznej w zakresie energetyki jądrowej musi i tak być podjęty i prowadzony, zwłaszcza po ostatnich wydarzeniach w Japonii.

Szanowny Panie Ministrze! W obecnym dramatycznym czasie w historii Japonii nie sposób, oczywiście, nie wspomnieć o potencjalnych zagrożeniach energetyki atomowej i reakcjach na ostatnie wydarzenia. Podnoszone do tej pory często w Polsce bezpieczeństwo elektrowni atomowych zostało ponownie publicznie zakwestionowane. Głosy takie i opinie napływają nie tylko ze środowisk organizacji ekologów, ale także ze strony władz państw takich jak np. Niemcy. Presja ta jest silna, lecz wydaje się, iż nie powinna spowodować nieprzemyślanych reakcji i pochopnych decyzji. Należy zatem dostrzec przyczyny tragedii Japończyków i odnieść je do faktycznego ryzyka dla Polaków i naszych sąsiadów, a nie do ryzyka abstrakcyjnego. Dziś już wiadomo, jak wiele czynników się zbiegło w jednym czasie, powodując awarię w elektrowni Fukushima. Można stwierdzić, że cały system zabezpieczeń tej starej elektrowni (planowano zamknięcie jej w ciągu roku) zadziałał poprawnie w sytuacji największego trzęsienia ziemi, jakie nawiedziło Kraj Kwitnącej Wiśni od ponad 150 lat. Warto też zauważyć, że bezpośrednią przyczyną katastrofy stało się uszkodzenie systemów chłodzenia, którego dokonała niszcząca fala tsunami, a nie samo trzęsienie ziemi. Elektrownia Fukushima była przygotowana również na tsunami – na falę 6,5-metrową, lecz fala z ostatnich dni miała jednak powyżej 7 m wysokości.

Ocenę ryzyka dla Polski należy rozpocząć więc od stwierdzenia kilku istotnych faktów. Po pierwsze, w naszym kraju nawet największych historycznych trzęsień ziemi w żaden sposób nie można byłoby porównywać do trzęsień w Japonii. Chcę przez to powiedzieć, że współczesne konstrukcje elektrowni atomowych wytrzymają każde możliwe wstrząsy w Polsce, a systemy bezpieczeństwa wyłączą elektrownię w odpowiednim momencie. Po drugie, w Polsce będzie budowana elektrownia najnowszej generacji, której poziom zabezpieczeń jest na znacznie wyższym poziomie niż ten w starej elektrowni Fukushima. Po trzecie, w Polsce nie występuje zjawisko tsunami. Nawet jeśli kiedykolwiek wystąpiło, to Klempicz jest położony znacznie dalej od Morza Bałtyckiego niż Żarnowiec, zatem ryzyko jest niewątpliwie mniejsze. Po czwarte, jedna z najbardziej prawdopodobnych lokalizacji elektrowni, jaką jest Klempicz, ma potwierdzone, przez przeprowadzone ekspertyzy, dobre uwarunkowania sejsmiczne, tektoniczne i geologiczno-inżynierskie, a także (co okazuje się ostatnio bardzo istotne) hydrologiczne. Te argumenty sprawiają, że nie powinniśmy wątpić w bezpieczeństwo nowej elektrowni atomowej i nadal powinniśmy popierać jej powstanie. Chciałbym jednak poznać opinię na ten temat Pana Ministra. Być może nie posiadamy bowiem w Wiel-

kopolisce informacji ważnych i istotnych dla potencjalnej realizacji tego przedsięwzięcia.

Szanowny Panie Ministrze! Znany jest już ogólny plan działań koniecznych do wprowadzenia energetyki jądrowej w Polsce obejmujący pięć etapów. Wynika z niego, że do końca 2013 r. nastąpi ustalenie lokalizacji i zawarcie kontraktu na budowę pierwszej elektrowni atomowej, następnie do 2020 r. zostanie wybudowany pierwszy blok pierwszej elektrowni, a dalej budowa kolejnych elektrowni będzie kontynuowana.

Wiem, że lokalizacja w Klempiczu znalazła się na drugim miejscu po lokalizacji w Żarnowcu, spośród tych, które – jak rozumiem – najlepiej rokują na przyszłość. Klempicz został nieco niżej oceniony jedynie ze względu na uwarunkowania techniczno-ekonomiczne związane z systemami chłodzenia i możliwością wykorzystania części istniejącej infrastruktury w Żarnowcu. Jednak, jak to stwierdzono w dokumencie „Informacja na temat przebiegu prac oraz o planowanych dalszych działaniach PGE w związku z realizacją programu budowy elektrowni jądrowych” przedłożonym przez ministra skarbu państwa na posiedzeniu Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r., pomimo że w 2010 r. spółka PGE EJ 1 nabyła 113 ha w gminach Krokowa i Nadole, negatywne decyzje o ulokowaniu tam elektrowni jądrowej nie wyeliminują Żarnowca, gdyż będzie on brany pod uwagę jako miejsce powstania elektrowni konwencjonalnej. Nie ma jednak żadnych informacji, a tym bardziej gwarancji dla lokalizacji w Klempiczu.

Chciałbym w związku z powyższym zatem zapytać: Czy zasadne i możliwe jest w przyszłości ulokowanie elektrowni atomowej właśnie w Klempiczu, skoro potrzeby energetyczne północnej połowy Polski są bezdyskusyjne, a teren Żarnowca i tak zostanie zagospodarowany pod inną elektrownię?

Ponadto chciałbym zapytać: Co będzie czynione dalej, aby przedsięwzięcie budowy elektrowni jądrowej w Polsce, w tym w jednej wsi Klempicz, było możliwe?

Chciałbym zapytać także:

Jakie działania władz centralnych muszą być jeszcze podjęte, oraz kiedy to nastąpi, w celu podjęcia ostatecznej decyzji o budowie elektrowni jądrowej, w tym w Klempiczu?

Czy wobec nacisków ze strony organizacji zainteresowanych tym, by opóźnić budowę elektrowni atomowych w Polsce, takich jak organizacje ekologiczne lub jak państwa rozwinięte, które nie emitują tak dużych ilości CO₂ jak nasz kraj, a wobec obecnych regulacji UE osiągają znaczną przewagę gospodarczą poprzez możliwość handlowania limitami emisji gazów cieplarnianych, rząd nie opóźni powstania elektrowni atomowej, ale dołoży wszelkich starań, by jej powstanie przyczyniło się do zwiększenia standardów bezpieczeństwa energetycznego w Polsce?

Czy rząd planuje wykorzystać ostatnie doświadczenia Japonii w celu zaadaptowania metod oceny ryzyka, zapewniania bezpieczeństwa społeczeństwa i minimalizacji skutków ewentualnych zagrożeń?

Jakie działania władz zostaną podjęte, by dokonać profesjonalnych i pełnych analiz ryzyka i zagrożeń lokalnych, regionalnych i globalnych, by tym samym zapewnić absolutne bezpieczeństwo przyszłej elektrowni?

Jakie inne środki zostaną podjęte, by zapobiec choćby najdrobniejszemu potencjalnemu zagrożeniu związanemu z elektrownią atomową w Polsce?

Czy w sytuacji ogromnych doświadczeń japońskich firm w dziedzinie bezpieczeństwa nuklearnego nie należy włączyć większej liczby firm z Japonii w proces realizacji elektrowni, niż dotychczas planowano?

Czy wobec dużego poparcia społecznego w północnej Wielkopolsce oraz zaangażowania i współpracy władz samorządowych regionu, wyrażonego m.in. przez powołanie Stowarzyszenia „Klempicz – tak”, nie jest zasadne wykorzystanie tego cennego potencjału poprzez podjęcie decyzji o lokalizacji elektrowni atomowej w Klempiczu?

Jakie działania władz centralnych zostaną podjęte, aby stworzyć przyjazne warunki do intensywnego rozwoju regionu północnej Wielkopolski, gdyby zapadła decyzja o zlokalizowaniu tu tak zaawansowanej technologicznie inwestycji, jaką jest elektrownia atomowa, w kontekście niewątpliwie dużego zaangażowania regionalnych władz samorządowych oraz osób zrzeszonych w Stowarzyszeniu „Klempicz – tak”?

Czy podjęte zostaną działania mające na celu utworzenie równocześnie z elektrownią atomową parku naukowo-technologicznego, który połączyłby firmy high-tech ze środowiskiem naukowym północnej Wielkopolski, w celu ułatwienia komercjalizacji efektów badań naukowych np. poprzez tworzenie innowacyjnych firm działających przy współpracy lub na potrzeby nowej elektrowni atomowej w Klempiczu?

W czym administracja samorządowa (wojewódzka, powiatowa i gminna) oraz lokalne i regionalne organizacje pozarządowe mogą pomóc administracji krajowej oraz inwestorowi w pomyślnym przeprowadzeniu projektu budowy elektrowni jądrowej w Klempiczu? Jeśli tak, to jakie w tym zakresie są oczekiwania rządu, a jakie jednostek mających realizować program rządowy?

Z poważaniem

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 9289)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie problemów ze stosowaniem nieprecyzyjnych przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz aktów wykonawczych do tej ustawy

Z uwagi na problemy związane z interpretacją przez powiatowe urzędy pracy zapisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz aktów wykonawczych uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi problemami i odpowiedź na pytania.

1. Czy na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej jest możliwe przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej osobie bezrobotnej zarejestrowanej w Powiatowym Urzędzie Pracy w Zabkowicach Śląskich wnioskującej o prowadzenie działalności gospodarczej: sklep warzywno-spożywczy w Warszawie?

2. Firma świadcząca usługi transportowe zamierza złożyć wniosek o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego i zamierza zatrudnić pracownika kierowcę. Możliwości co do zakupów są ograniczone, gdyż nie można zakupić głównego narzędzia pracy, tj. samochodu, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str.5).

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi, czy w ramach refundacji kosztów można zakupić następujący sprzęt:

- 1) opony do naczepy – 6 szt. koszt ok. 9000 zł,
- 2) opony do ciągnika siodłowego – 2 szt. koszt ok. 4000 zł,
- 3) lusterka boczne do ciągnika siodłowego – koszt ok. 1000 zł,
- 4) lampa reflektorów – koszt ok. 250 zł,
- 5) lampa halogenowa – 2 szt. koszt ok. 200 zł,
- 6) lampy tylne i boczne do naczepy – koszt ok. 300 zł,
- 7) nawigacja – koszt ok. 500 zł,
- 8) laptop dla kierowcy – koszt ok. 2000 zł,
- 9) okładziny hamulcowe – koszt ok. 150 zł,
- 10) bębny hamulcowe – 3 szt. koszt ok. 600 zł,
- 11) zestaw naprawczy rozpieraczy – 3 szt. koszt ok. 4000 zł,
- 12) zawór pneumatyczny – koszt ok. 7000 zł,
- 13) regulator hamulca – 6 szt. koszt ok. 2500 zł,
- 14) poduszki – miechy pneumatyczne (wspomagające układ zawieszenia pojazdu) koszt ok. 600 zł.

Sprzęt wymieniony w pkt 9–14 wspomagający system hamulcowy ciągnika siodłowego ułatwiający zatrzymanie pojazdu o wysokiej masie ładowności.

15) amortyzatory – koszt ok. 600 zł,

16) silnik dmuchawy (służący do ogrzewania i chłodzenia kabiny) – koszt ok. 100 zł,

17) olej silnikowy – koszt ok. 500 zł,

18) kostka elektromagnetyczna do skrzyni biegów – 100 zł,

19) zawór sterowania chłodniczką grzewczą, wspomaga układ systematyki centralnej nawiewnej pojazdu – koszt ok. 400 zł.

Wymienione zakupy w sztukach stanowią komplet do jednego pojazdu wraz z naczepą.

3. Czy jest możliwe, aby osoba bezrobotna, która otrzymała jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej w okresie 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, oprócz dofinansowanej działalności gospodarczej uruchomiła jakąkolwiek spółkę?

4. Czy przez cały okres trwania umowy o refundację kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego zawartych w ramach projektu do 30. roku życia oraz 45/50+, tj. 24 miesiące, winna być zatrudniona osoba w przedziale wiekowym określonym w danym projekcie? Co zrobić, jeżeli w ewidencji danego PUP-u nie figurują osoby w danym przedziale wiekowym? Czy i w jakiej sytuacji można skierować osobę bezrobotną spoza przedziału wiekowego?

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Wałbrzych, dnia 17 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 9290)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku rozporządzenia określającego wymagania techniczne dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdu za wycofany z eksploatacji

Szanowny Panie Ministrze! Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów zwróciło się do mnie z prośbą o zainteresowanie sprawą dotyczącą braku rozporządzenia, które powinno być wydane zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 3a ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji z dnia 20 stycznia 2005 r. Zmiana w ustawie z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145) spowodowała zmianę ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. W tej ustawie został dodany m.in. art. 3a zawierający delegację kierowaną do ministra

właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzenia w sprawie określenia wymagań technicznych dla pojazdów, których niespełnienie powoduje, że pojazd ten zostaje uznany za pojazd wycofany z eksploatacji (odpad). Jednakże do dnia dzisiejszego rozporządzenie to nie zostało wydane, mimo że jego projekt załączony był do ww. projektu ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw. Celem rozporządzenia było zapobieganie m.in. handlowi dokumentami kompletnie zniszczonych pojazdów w celu legalizacji pojazdów kradzionych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie są przyczyny, że dotychczas (po roku) nie została wykonana ustawowa delegacja do wydania rozporządzenia, które miało się przyczynić do zwalczania patologii w zakresie recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji?

2. W jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury zamierza ograniczyć działalność szarej strefy w zakresie sprzedaży kompletnie zniszczonych pojazdów (nawet spalonych), m.in. na aukcjach internetowych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9291)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rządowych nagród dla strażaków biorących udział w akcji powodziowej w 2010 r. w pow. mieleckim

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W maju i czerwcu ub. r. region Podkarpacia dotknięty powodzią wszechczasów. Pod wodą znalazło się ok. 120 km². Zalanych bądź podtopionych było tysiące gospodarstw. W walce z żywiołem brały udział rzesze mieszkańców, setki strażaków, policjantów, żołnierzy i tysiące druhów z OSP. Heroizm i poświęcenie tych ostatnich doceniło MSWiA, które postanowiło przekazać im nagrody. Mimo że od ubiegłorocznych powodzi minęło już sporo czasu, nie milkną echa bulwersujących sytuacji z nimi związanych. W lokalnej prasie pojawiają się niepokojące informacje o tym, że rządowe pieniądze, zamiast nagrodzić strażacki trud, wygenerowały przestępczy proceder. Wielu druhów z powiatu mieleckiego walczących wiele dni z powodzią nie otrzymało ani grosza. Za to nagrody, tysiąc złotych na głowę, dostali ludzie, któ-

rzy na wałach nie spędzili ani minuty. Strażacy, którzy zostali pominięci, są rozgoryczeni. Twierdzą, że to niesprawiedliwe, bo gdy oni jeździli na wały, to inni siedzieli w domu, a i tak dostali nagrodę.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy do ministerstwa docierały sygnały dotyczące nieprawidłowości przy wypłacie rządowych nagród dla strażaków?

2. Jakie działania zostały podjęte w celu ich wyeliminowania?

3. Czy ministerstwo przewiduje przekazanie dodatkowych środków na wypłatę nagród dla pominiętych strażaków?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskał

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9292)

do ministra finansów

w sprawie możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją na wnioskowane przez siebie przedsięwzięcie

Panie Ministrze! Na podstawie obowiązujących przepisów, szczególnie ustawy o finansach publicznych, beneficjent może dowolnie dysponować otrzymaną dotacją ze środków budżetu państwa, samorządu terytorialnego czy europejskich, np. z Europejskiego Funduszu Społecznego, czy musi ją wydawać tylko zgodnie z przeznaczeniem określonym w zawartej umowie. Beneficjent otrzymuje dotację celową w ramach projektu. Podpisuje umowę, która przewiduje przekazywanie dotacji w formie zaliczki rozłożonej na transze, płatne według harmonogramu płatności. Umowa zawiera oczywiście postanowienie, że w razie wykorzystania środków w całości lub części na cel inny niż określony w projekcie lub niezgodnie z umową podmiot przyznający środki może rozwiązać umowę w trybie natychmiastowym i żądać od beneficjenta zwrotu otrzymanej dotacji wraz z odsetkami.

Beneficjent, mając kłopoty finansowe, pożycza sobie środki z otrzymanej dotacji na spłatę swoich zobowiązań, które nie wynikają z realizacji projektu. Pechowo dla niego, podmiot przyznający dotację przeprowadza kontrolę realizacji zadania i zauważa, że na wydzielonym koncie brakuje środków, które przekazał beneficjentowi na realizowany program. Okazuje się, że beneficjent pożyczył sobie ok. 150 000 zł z 250 000 zł przeznaczonych na realizację programu. Oczywiście beneficjent poinformował podczas kontroli, że środki pożyczył i odda. Należy również dodać, że 100 000 zł przeznaczył na realizację zadania.

Panie Ministrze! Mając na względzie powyższy problem, pozwalam sobie zatem zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy podmiot, który otrzymał dotację celową, nie może w żadnym przypadku pożyczyć sobie jej części, nawet gdy w danym momencie nie jest mu ona w pełni potrzebna?

2. Czy wykorzystanie dotacji celowej na swoje własne cele, niewynikające z dotacji, jest naruszeniem przepisów prawa? Jeśli tak, to czy beneficjent, który otrzymał dotację, musi ją zwrócić, czy można go potraktować ulgowo, gdyż tylko sobie środki z dotacji pożyczył?

3. Czy stwierdzenie wydatków niekwalifikowanych i podwójne finansowanie niektórych wydatków jest jednoznaczne z ich zwrotem?

4. Czy przeznaczenie części dotacji niezgodnie z umową na inny cel, podwójne finansowanie niektórych wydatków i finansowanie wydatków niekwalifikowanych jest nieprawidłowością, korektą finansową, nadużyciem czy może tylko drobnym uchybieniem?

5. Co zdaniem Pana Ministra może/powinien zrobić podmiot przyznający dotację w opisanych sytuacjach?

Z poważaniem

Poseł Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9293)

do ministra skarbu państwa

w sprawie likwidacji Rivendell sp. z o.o. w Szczawnie-Zdroju

Do mojego biura poselskiego zgłosili się radni Rady Miejskiej Szczawna-Zdroju zaniepokojeni likwidacją firmy Rivendell sp. z o.o., w której Agencja Rozwoju Przemysłu SA wraz z gminą Szczawno-Zdrój posiada większość udziałów. Istnieje uzasadniona obawa, że na skutek likwidacji spółki dojdzie do niekorzystnego dla udziałowców rozporządzenia mieniem spółki, zaś gmina Szczawno-Zdrój utraci możliwość dalszego rozwoju. W dniu 24 marca 2011 r. zaplanowana jest aukcja wyprzedaży istotnej części majątku spółki. Uruchomiona wyprzedaż majątku może negatywnie odbić się na sytuacji ekonomiczno-społecznej przedmiotowej gminy, ale również i samego Skarbu Państwa.

Wiele lat temu udziałowcy spółki Rivendell zaofiarowali gminie Szczawno-Zdrój propozycję rozwoju miasta poprzez stworzenie tam pola golfowego w ramach kompleksu hotelowo-usługowego, jakim stała się opisywana spółka. Gmina wniosła aportem do opisywanej spółki około 100 ha gruntów rolnych wokół najbardziej atrakcyjnej części miasta, tj. zabytkowego kompleksu hotelowego Dworzysko, z przeznaczeniem na uruchomienie przedmiotowego pola golfowego. Opisane zamierzenie inwestycyjne miało

uatrakcyjnić ofertę uzdrowiska, stworzyć nowe miejsca pracy oraz przynieść korzyści finansowe gminie. Była to próba powrotu do przedwojennych tradycji golfowych w okolicy.

Gmina wniosła majątek o ogromnym znaczeniu dla miasta z myślą o podniesieniu jej prestiżu do rangi kurortu na skalę europejską. Około 100 ha wniesionych gruntów przeliczono po cenie rolnej na udziały miasta w Rivendell, co dało około 10% udziałów w spółce. Gmina zgodziła się na niskie przeliczenie wkładu, bo oczekiwano w zamian gwałtownego przyspieszenia jej rozwoju. Okazało się, że według pozyskanych informacji spółka nigdy nie przystąpiła do realizacji projektu pól golfowych, a co więcej ogłosiła 14 grudnia 2010 r. swoją likwidację. Niezrozumiałe jest, że obecnie Rivendell sprzedaje grunty budowlane, które zostały wcześniej wniesione przez gminę jako rolne. Zachodzi obawa, że udziałowcy spółki, nie licząc się z interesem społecznym mieszkańców Szczawna-Zdroju, doszli do wniosku, że na likwidacji firmy można zarobić więcej wskutek wyprzedazy aportu wniesionego przez gminę, którego wartość znacząco wzrosła po jego przekwalifikowaniu na grunty budowlane, niż na jej dalszej działalności.

Zastanawiający jest też fakt szybkiej wyprzedazy majątku spółki. W dniu 24 marca 2011 r. zaplanowano aukcję, na której wystawiono opisywane grunty o powierzchni około 40 ha po cenie 29 zł/1 m² oraz kilkuhektarowe działki w cenie 50 zł/1 m². Szybka wyprzedaż prowadzi do rażącej obniżki ceny aukcyjnej, a rozdrobnienie majątku spowoduje, że gmina utraci możliwości realizacji zamierzenia inwestycyjnego w postaci pola golfowego wskutek braku około 100 ha przestrzeni w atrakcyjnej lokalizacji.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do pana z zapytaniem poselskim:

1. Na jakiej podstawie podjęto decyzję o likwidacji spółki Rivendell?
2. Kiedy możliwe jest przeprowadzenie w spółce audytu oraz odpowiedniej kontroli celem wyjaśnienia sprawy?
3. Jakie są możliwości resortu zmierzające do zapobiegnięcia wyprzedazy majątku spółki?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9294)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie postępów w realizacji inwestycji związanych z organizacją przez Polskę i Ukrainę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012

Panie Ministrze! Mistrzostwa Europy w piłce nożnej Euro 2012 zbliżają się wielkimi krokami. Pozo-

staje coraz mniej czasu na wybudowanie zaplanowanych inwestycji, wśród których najważniejsze są stadiony. Proszę o przekazanie informacji o postępach w budowie stadionów, mających służyć za arenę wydarzeń sportowych w 2012 r.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9295)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego

Panie Ministrze! Krajowy system ratowniczo-gaśniczy jest strukturą tworzącą jednolity i spójny układ skupiający powiązane ze sobą różne podmioty ratownicze, tak aby można było podjąć skutecznie każde działanie ratownicze. W ramach systemu możliwe jest dysponowanie jednostek systemu do działań ratowniczych oraz alarmowanie podmiotów współdziałających, co odbywa się za pośrednictwem powiatowego stanowiska kierowania PSP, współdziałającego ze stanowiskami dyżurnymi administracji samorządowej wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) i starostów oraz zintegrowanego z punktami alarmowymi komponentów systemu, do których zaliczają się także ochotnicze straże pożarne.

Rozwijanie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego w celu zapewnienia skutecznego działania, także w kontekście współpracy z OSP, wymaga nakładów finansowych, dlatego proszę o udzielenie informacji:

1. Ile środków zabezpieczono w budżecie na krajowy system ratowniczo-gaśniczy z przeznaczeniem na funkcjonowanie OSP?
2. Na jakie konkretnie cele będą te pieniądze przeznaczone?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9296)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012”

Panie Ministrze! Rządowy program „Moje boisko – Orlik 2012” umożliwił każdej polskiej gminie sta-

ranie się o dofinansowanie na budowę nowoczesnych, ogólnodostępnych i nieodpłatnych obiektów sportowo-rekreacyjnych służących lokalnej społeczności. Program trwa już kilka lat i cieszy się ogromnym zainteresowaniem wśród gmin, które chcą rozbudować i unowocześnić swoją bazę sportową. Widać także jego efekty, dlatego proszę o przedstawienie danych obrazujących realizację rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012”:

1. Ile boisk udało się do tej pory wybudować?
2. Jak liczba ta przedstawia się na tle liczby inwestycji planowanych w założeniach programu?
3. Ile pieniędzy przekazano na ten cel z budżetu państwa?
4. Czy zostanie osiągnięte założenie dotyczące zbudowania Orlika w każdej gminie?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9297)

do ministra gospodarki

w sprawie realizacji inwestycji początkowych w górnictwie

Panie Ministrze! W 2010 r. po raz pierwszy w budżecie państwa znalazło się 400 mln zł, których przeznaczeniem jest wsparcie strategicznych z punktu widzenia polskiego przemysłu energetycznego i wydobywczego inwestycji początkowych w górnictwie.

Proszę o udzielenie informacji:

1. Jak rozdysponowano te kwotę?
2. Według jakich kryteriów dokonano podziału środków?
3. Jakie podmioty (spółki) i na realizację jakich inwestycji otrzymały budżetową dotację?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9298)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie realizacji zadań związanych z promocją sportu w ramach Departamentu Rozwoju i Promocji Sportu oraz Departamentu Infrastruktury Sportowej w Ministerstwie Sportu i Turystyki

Panie Ministrze! Departament Rozwoju i Promocji Sportu odpowiada za całość spraw związanych

z promocją i upowszechnianiem sportu na różnych płaszczyznach życia publicznego w Polsce, zaś Departament Infrastruktury Sportowej troszczy się o kondycję obiektów sportowych i innej infrastruktury. W zakresie ich działań leży m.in. dążenie do stworzenia warunków do uprawiania sportu przez osoby niepełnosprawne, zwłaszcza zagrożone wykluczeniem społecznym, czy też wdrażanie programów rządowych wspierających prozdrowotną politykę realizowaną zarówno na szczeblu centralnym, jak i lokalnym.

Mając na uwadze kompleksowy charakter działań ministerstwa, proszę o udzielenie informacji na następujące tematy:

1. Jakie inwestycje sportowe o charakterze strategicznym i regionalnym wspiera obecnie ministerstwo?
2. Ile pieniędzy na realizację tych inwestycji przekazano w latach 2008, 2009, 2010 i do tej pory w roku 2011?
3. Jakie inwestycje uzyskały wsparcie finansowe?
4. Jakie programy mające na celu rozwój usportowienia dzieci, młodzieży lub osób niepełnosprawnych są obecnie realizowane?
5. Jakie środki przeznacza się corocznie na szkolenie kadry wojewódzkiej, animatorów sportu i animatorów Orlik 2012?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9299)

do ministra gospodarki

w sprawie realizacji ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych

Panie Ministrze! W dniu 31 marca 2011 r. upływa ustawowy termin składania do oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosków o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy za lata 2008 i 2009 na warunkach określonych w ustawie o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz. U. z 2007 r. Nr 147, poz. 1031).

Zwracam się zatem do Pana Ministra jako dysponenta dotacji przekazanej na realizację zadań, o których mowa w ustawie, z prośbą o informację:

1. Czy minister prowadzi bieżący monitoring wypłat ekwiwalentu?
2. Ile pieniędzy przekazano do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zabezpieczenie tegorocznych wypłat ekwiwalentu pieniężnego rekompensującego lata 2008 i 2009?

3. Ilu osobom wypłacono ekwiwalent za lata 2008 i 2009 w roku 2010, a ilu w roku 2009, który obejmował lata 2006 i 2007?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9300)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju

Panie Ministrze! Decyzją z dnia 7 maja 2010 r. miała się rozpocząć prywatyzacja PEC SA w Jastrzębiu-Zdroju w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji.

Proszę o informację: Czy minister podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie planów związanych z przekształceniami własnościowymi spółki PEC SA w Jastrzębiu-Zdroju?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9301)

do ministra infrastruktury

w sprawie wysokości dotacji przekazanej przez Ministerstwo Infrastruktury na budowę i remonty dróg w woj. śląskim

Panie Ministrze! W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” oraz innych programów rządowych Ministerstwo Infrastruktury przekazuje środki na rozbudowę i remonty infrastruktury i sieci drogowej.

Proszę o następujące informacje:

1. Ile wyniosło wsparcie udzielone przez ministerstwo województwu śląskiemu w podziale na lata 2008, 2009 i 2010?

2. Jakie kategorie dróg, i ile kilometrów, zostały wyremontowane lub wybudowane?

3. Jakie jednostki samorządu terytorialnego otrzymały wsparcie, na jaki cel i w jakiej wysokości?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9302)

do ministra infrastruktury

w sprawie nieodpłatnego przekazywania jednostkom samorządu terytorialnego dworców kolejowych wraz z należącymi do nich gruntami przez spółkę PKP SA

Panie Ministrze! Nowelizacja ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP umożliwiła przekazywanie przez spółkę PKP SA dworców kolejowych wraz z należącymi do nich gruntami na rzecz jednostek samorządu terytorialnego. Warunkiem przekazania jest zachowanie w budynku obsługi podróżnych.

Proszę o informację: Ile dotychczas gruntów i nieruchomości PKP SA przekazały samorządom w 2010 r., a ile zamierzają przekazać w roku bieżącym?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9303)

do ministra infrastruktury

w sprawie nazw węzłów leżących na autostradzie A1 w miejscowościach Bełk, Świerklany i Mszana

Panie Ministrze! Na południowym odcinku trasy autostrady A1, na odcinkach Bełk – Świerklany i Świerklany – Gorzyczki, znajdują się 3 węzły położone na terenie miejscowości Mszana, Świerklany i Bełk. Od jakiegoś czasu wiele emocji wzbudza kwestia nadania tym węzłom ostatecznych nazw. Wielokrotnie już interweniowałem, by węzeł zlokalizowany w Mszanie nosił nazwę najbliższego, stutysięcznego miasta, będącego siedzibą największej w Europie spółki produkującej węgiel koksujący. Według ostatnich propozycji węzeł w Mszanie miałby zachować nazwę dwuczłonową Jastrzębie-Zdrój, natomiast ten w Świerklanach nazywałby się Wodzisław Śląski lub Żory, a w Bełku – Rybnik lub Orzesze.

Proszę o informację: Jakie ostatecznie nazwy zostaną nadane wyżej wymienionym węzłom?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9304)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wysokości dotacji przekazanej
przez Ministerstwo Infrastruktury
na modernizację infrastruktury kolejowej
na terenie subregionu zachodniego
woj. śląskiego**

Panie Ministrze! Subregion zachodni województwa śląskiego tworzy 25 jednostek samorządu terytorialnego, wśród których są Jastrzębie-Zdrój i Żory, będące powiatami grodzkimi, oraz miasta i gminy wchodzące w skład powiatów rybnickiego, wodzisławskiego i raciborskiego. Jako jeden z najbardziej zurbanizowanych obszarów Polski subregion zachodni ma gęstą sieć połączeń kolejowych, których modernizacja wymaga sporo nakładów. Ministerstwo systematycznie podpisuje umowy na modernizację kolejnych odcinków torów, a z danych wynika, że na koniec lutego 2011 r. umowy obejmują modernizację 2000 km torów. Uruchomiono też program modernizacji dworców kolejowych.

Proszę o informacje:

1. Ile pieniędzy przeznaczono na modernizację infrastruktury kolejowej na terenie subregionu zachodniego, a zwłaszcza na obszarze powiatów wodzisławskiego i rybnickiego?

2. Czy program remontów dworców kolejowych obejmie te zlokalizowane na terenie ww. powiatów?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9305)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości odstąpienia
od strategii Zarządu Poczty Polskiej
przewidującej likwidację Urzędu Poczтового
w Ropie i zwolnienia pracujących
w nim pracowników**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem niepokojące informacje, że opracowana i wdrażana przez Zarząd Poczty Polskiej SA strategia na lata 2010–2015 przewiduje likwidację urzędów pocztowych i zwolnienia pracownicze, w szczególności w małych miejscowościach, takich jak Ropa. W gminie Ropa funkcjonuje tylko jedna placówka pocztowa z nielicznym personelem świadczącym pełen zakres usług pocztowych dla mieszkańców, podmiotów gospodar-

czych i turystów. Kilkanaście miesięcy wcześniej zlikwidowano Urząd Pocztowy w miejscowości Łosie w gminie Ropa. Zapewniano wówczas, że w siedzibach gmin urzędy pocztowe nie będą likwidowane. Z relacji władz samorządowych wynika, że placówka pocztowa w Ropie ma zostać zlikwidowana, a załoga ma być zwolniona. W mojej ocenie likwidacja urzędu pocztowego w Ropie budzi poważne wątpliwości, ponieważ spowoduje to, że w całej gminie nie będzie żadnego urzędu pocztowego. Natomiast najbliższy urząd pocztowy będzie się znajdował w miejscowości Gorlice, ok. 20 km od Ropy. Nie bez znaczenia jest także czynnik ludzki, tj. ochrona praw pracowników. Zwolnienia, które zapewne dotkną załogę, będą skutkować potęgowaniem się niekorzystnych zjawisk społecznych, takich jak bezrobocie czy innego rodzaju patologie.

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy istnieje możliwość zmiany strategii Poczty Polskiej zakładającej likwidację placówek pocztowych w takich miejscowościach jak Ropa, a w efekcie odcięcie mieszkańców, przedsiębiorców i turystów od usług pocztowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9306)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego
zapalenia wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! Zwróciła się do mnie Fundacja „Gwiazda Nadziei” zaniepokojona zapisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 18 lutego 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Zdaniem zainteresowanych nowy program terapeutyczny leczenia WZW typu B poważnie ogranicza stosowanie nowszych, bezpiecznych i bardziej skutecznych leków, co może w niedalekiej przyszłości skutkować negatywnymi konsekwencjami w postaci zwiększenia częstości występowania poważnych konsekwencji zakażenia HBV, takich jak marskość czy nowotwór wątroby.

W związku powyższym zwracam się do Pani Ministra z następującymi pytaniami, przekazanymi przez zainteresowanych:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej

linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia Europejskiej Agencji Leków (EMA) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpoczynać od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiających objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir, lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z odpornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9307)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie decyzji Ministerstwa Pracy
i Polityki Społecznej dotyczącej wniosku
złożonego przez samorząd
pow. ropczycko-sędziszowskiego
w dniu 14 lutego 2011 r. oraz zmiany zasad
współfinansowania ze strony samorządu
prac publicznych i interwencyjnych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z uprzejmą prośbą o pozytywne rozpatrzenie wniosku powiatu ropczycko-sędziszowskiego z dnia 14 lutego 2011 r. o przyznanie dodatkowych środków w wysokości 1 326 000 zł z Funduszu Pracy z rezerwy ministra na realizację programu na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej (program związany z aktywizacją osób bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe). Pragnę podkreślić, że powyższy wniosek został przedłożony przez samorząd powiatu

ropczycko-sędziszowskiego, na terenie którego miały miejsce kilkakrotne powodzie w ostatnich latach. Szkody, jakie powstały, powodują bardzo trudną sytuację miejscowych samorządów w odniesieniu do usuwania ich skutków w infrastrukturze komunalnej. Ogromne straty ponieśli również mieszkańcy powiatu w mieniu prywatnym. Kosztowne usuwanie skutków tych kataklizmów potrwa jeszcze wiele lat, a każda pomoc z budżetu państwa jest nieoceniona. Równocześnie proszę o rozważenie możliwości zrezygnowania z zasady współfinansowania ze strony samorządów i zwolnienie beneficjentów z obowiązku zapewnienia nie niższej niż 75-procentowa efektywności zatrudnienia po okresie 6-miesięcznych prac publicznych i interwencyjnych. W trudnej sytuacji finansowej samorządów popowodziowych wydaje się to jak najbardziej uzasadnione. Z uwagi na powyższe i bardzo niekorzystną sytuację na rynku pracy uprzejmie proszę o pozytywne rozpatrzenie niniejszej prośby.

W związku z tym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy powiat ropczycko-sędziszowski otrzyma dodatkowe środki z rezerwy ministerstwa na realizację programu na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, o które wnosił w dniu 14 lutego 2011 r.?

2. Czy możliwe będzie zrezygnowanie z zasady współfinansowania ze strony samorządów na rzecz pełnego pokrycia kosztów zatrudnienia przez budżet państwa w odniesieniu do prac publicznych i interwencyjnych?

3. Czy możliwe będzie zwolnienie beneficjentów z obowiązku zapewnienia nie niższej niż 75-procentowa efektywności zatrudnienia po okresie 6-miesięcznych prac publicznych i inwestycyjnych?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9308)

do ministra infrastruktury

**w sprawie funkcjonowania
Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat Poczta Polska SA według opinii publicznej boryka się z ważnymi problemami logistycznymi dotyczącymi dostarczania różnego rodzaju przesyłek, a także z bardzo długimi kolejkami do okienka pocztowego. W Polsce zostają likwidowane urzędy pocztowe, co powoduje poważne utrudnienie dla osób korzystających z usług poczty, a zarazem jest to dobra okazja do za-

robku dla firm konkurencyjnych, istniejących na rynku polskim. Jeżeli dany urząd pocztowy nie zostanie zlikwidowany, to na pewno skutkuje to likwidacją kilku okienek pocztowych, co powoduje poważne komplikacje w obsłudze klienta. Standardem w urzędach pocztowych w Polsce są długie kolejki oczekujących zdenerwowanych petentów, niemiła i powolna obsługa, a przede wszystkim chaos panujący w segregacji przesyłek i listów, co uniemożliwia szybkie wydanie przesyłki. Likwidując okienka pocztowe (tym samym stanowiska pracy), urzędy pocztowe zamieniają się w swoistego rodzaju kioski, oferując prócz usług pocztowych codzienną prasę, liczny wybór pocztówek, kalendarzy, notesów, artykułów piśmienniczych czy nawet zniczy i bombek choinkowych. Wszystko to po to, by zamaskować straty wynikające z likwidacji stanowisk, a tym samym obsługi mniejszej ilości petentów. Zmienianie podstawowej funkcji Poczty Polskiej, czyli wysyłania i dostarczania różnego rodzaju przesyłek, powoduje przede wszystkim stratę klientów, którzy wolą skorzystać z usług konkurencyjnych, często tańszych, firm pocztowych.

Kontrowersje w funkcjonowaniu poczty pojawiają się również przy obsłudze adresatów przez listonoszy. Co prawda da się zauważyć na ulicach całego kraju, że listonosze radzą sobie jak tylko mogą, by roznieść jak największą ilość przesyłek (podręczne wózeki, większe torby czy nawet w odleglejszych rejonach samochód), jednak nawet te sposoby nie są w stanie uchronić danego adresata od tzw. awizo, które najczęściej zostawiane jest w skrzynce pod nieobecność adresata. Jednak zdarza się, że dana osoba była w domu w czasie, gdy listonosz roznosił przesyłki, mimo to znalazła w skrzynce awizo, co więcej, okazywało się, że jest ono powtórne, nie mając pierwszego! Awizo stwarza wbrew pozorom wiele kłopotów dla przeciętnego Polaka korzystającego z usług Poczty Polskiej SA. Awizo nie wyjaśnia, kto do nas napisał albo co przysłał, to jeszcze jest problem z odebraniem takiej przesyłki, gdyż listonosz wciąż ma ją przy sobie albo poczta jest już zamknięta. Najbardziej absurdalne jest to, że jeżeli awizo dotyczy pisma urzędowego, to władza i tak uznaje, że pismo zostało skutecznie dostarczone, nawet jak nikt go nie odbierze, czyli nieodebranie przesyłki z decyzją administracyjną z urzędu pocztowego w ciągu 14 dni od daty doręczenia drugiego awizo skutkuje tym, że w mocy prawa uznaje się, że została ona skutecznie doręczona. W takim razie nasuwa się istotne bardzo pytanie: Czy awiza są potrzebne? Ile osób w Polsce codziennie dostaje awizo, nie wiadomo, gdyż nie jest prowadzona taka ewidencja, jednak wiadome, jest to, że wizyta na poczcie z awizo w rękę jest bardzo długotrwała.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego Poczta Polska boryka się z tak dużymi problemami logistycznymi w kwestii dostarczania przesyłek?

2. Dlaczego na porządku dziennym są bardzo długie kolejki osób oczekujących do okienka pocztowego, praktycznie w każdej placówce pocztowej w Polsce?

3. Dlaczego Poczta Polska likwiduje stanowiska w urzędach, zastępując je różnego rodzaju gadżetami, gazetami i artykułami, które mają przyciągnąć klientów na pocztę?

4. Czy Poczta Polska, a tym samym Skarb Państwa nie widzi, że likwidując placówki pocztowe, pozbawia się zysków, a przede wszystkim traci klientów?

5. Czy ministerstwo sądzi, że awizowanie przesyłek przez listonoszy ma sens, skoro w myśl przepisów prawa nie jest istotne czy adresat odbierze ją, czy nie – zostanie potraktowana jako odebrana?

6. Dlaczego listonosze niedokładnie roznoszą przesyłki, awizując, nawet gdy adresat jest w domu? Czy ministerstwo ma pomysł, jak usprawnić pracę listonoszy?

7. Dlaczego na poczcie zdarzają się liczne zaginięcia przesyłek? Kto odpowiada za niedostarczenie przesyłki na miejsce? Czy ministerstwo posiada ewidencję ilości skarg złożonych na Poczta Polska przez niezadowolonych i poszkodowanych adresatów?

8. Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki mające na celu usprawnienie obsługi petentów w okienkach pocztowych? Czy ministerstwo ma w planach współfinansowanie kursów „miłej i rzetelnej obsługi klienta” dla pracowników Poczty Polskiej?

9. Czy do ministerstwa wpływają skargi dotyczące pracy Poczty Polskiej?

10. Czy Poczta Polska poprzez swoją strategię likwidacji okienek pocztowych nie obawia się, że w krótkim czasie straci monopol na usługi pocztowe w kraju na rzecz prywatnych firm?

11. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, że likwidacja urzędów pocztowych lub pojedynczych stanowisk pozbawia pracy wiele osób, co zwiększa stopę bezrobocia w naszym kraju? Czy osoby zwolnione z powodu redukcji placówek pocztowych dostają rekompensaty?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9309)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kryteriów zatrudnienia
stosowanych w Komisji Nadzoru Finansowego
i poczynionych oszczędności
w kosztach zatrudnienia**

Panie Premierze! W związku z poszukiwaniem oszczędności w sytuacji zadłużenia państwa proszę o odpowiedź na pytania:

Ile osób zatrudnionych jest w Komisji Nadzoru Finansowego?

Czy planuje się redukcję zatrudnienia?

Jakie kryteria stosuje się przy zatrudnianiu osób w poszczególnych pionach Komisji Nadzoru Finansowego?

Bezpieczeństwo oszczędności zgromadzonych w podmiotach na rynku finansowym oraz kończąca się kadencja obecnego przewodniczącego w bieżącym roku są przesłankami do przeanalizowania, na ile nadzór nad rynkiem finansowym jest sprawny.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 9310)

do ministra zdrowia

**w sprawie wypłaconych premii prezesowi
NFZ oraz dyrektorom wojewódzkich
oddziałów NFZ za 2010 r.**

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia przyznał wysokie premie podległym sobie dyrektorom oddziałów wojewódzkich za 2010 r. Sprawą zainteresowało się Ministerstwo Zdrowia, które stwierdziło, że nie było jasnych reguł nagradzania i zarządziło kontrolę, gdyż w skali całego kraju nagrody i premie wyniosły setki milionów złotych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie są wyniki przeprowadzanej pod koniec 2010 r. kontroli w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie nieprawidłowości przyznawania premii przez prezesa NFZ?

2. W jakiej wysokości premię otrzymał prezes Narodowego Funduszu Zdrowia?

3. W jakiej wysokości otrzymali premię dyrektorzy wojewódzkich oddziałów NFZ?

4. Jak wyglądają jasne kryteria przyznawania nagród i premii i które zasady zostały naruszone przez prezesa NFZ?

5. Dlaczego NFZ przyznaje tak wysokie premie swoim pracownikom, zamiast przekazać te pieniądze na świadczenia zdrowotne w konkretnych oddziałach NFZ, w których cyklicznie brakuje pieniędzy?

Z poważaniem

Poseł Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9311)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie budynków po byłej
Cukrowni Rejowiec**

Budynek po byłej cukrowni jest dla społeczności lokalnej bardzo ważnym obiektem budowlanym pod względem historycznym. Cukrownia przez wiele lat sprawowała patronat nad szkołami, ośrodkami kultury i sportu, jak również wspierała wszelkie inicjatywy społeczne poprzez ich dofinansowanie. Budynek ten został wpisany do rejestru zabytków. Cukrownia od początku swojego istnienia zatrudniała wiele pokoleń mieszkańców Rejowca. Ze względu na historię przemysłu cukrownictwa na wschodzie samorządowcy chcą na bazie budynku utworzyć muzeum cukrownictwa wieków.

Zwracam się z zapytaniem do Ministerstwa Skarbu Państwa: Czy istnieje możliwość przekazanie budynku samorządowi w celu utworzenia muzeum cukrownictwa wieków?

Poseł Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9312)

do ministra środowiska

**w sprawie przyszłości projektu
inwestycyjnego „Droga wodna górnej Wisły”**

Szanowny Panie Ministrze! Dziękując za odpowiedź na zapytanie poselskie z dnia 7 stycznia 2011 r., pragnę stwierdzić, że nie rozwiłała ona moich wątpliwości co do potrzeby zmiany polityki dotyczącej inwestycji hydrotechnicznych związanych z potrzebami transportowymi. W takiej sytuacji uprzejmie proszę o uzupełniające rozpatrzenie zapytania poselskiego na podstawie poniższej argumentacji.

Trudno jest zaakceptować następującą opinię: „Program ten (tj. program »Wisła 2000«), jak i jego założenia, w związku z nowymi realiami gospodarczo-transportowymi, jakie wytworzyły się w Polsce w okresie transformacji, uległ przewartościowaniu. Wskutek powyższego nie zachodzą ekonomiczne przesłanki tych inwestycji hydrotechnicznych, podyktowanych pierwotnie głównie potrzebami transportowymi”.

Jak w takim wypadku odnieść się do działań podejmowanych na rzecz rozwoju żeglugi śródlądowej poza granicami Polski? W stosunku bowiem np. do Francji:

„Rozważając na temat rozbudowy sieci śródlądowych dróg wodnych żeglownych, nie zauważamy, że np. Francja z dobrą od wieków i nowoczesną siecią dróg wodnych jak: Sekwana, Rodan, Ren, Mozela czy kanały na północy kraju, nadal chce ją rozbudowywać. Oto 3 kwietnia 2009 r. Voies Navigables de France (instytucja rządowa o nazwie Drogi Żeglowne Francji, nadzorująca drogi wodne w skali całego kraju) obwieściła uruchomienie procedur przygotowawczych do budowy wielkogabarytowego kanału żeglownego długości 106 km dla połączenia Sekwany/Paryża z rzeką Skalda, a ściślej miejscowości Compiègne z Aubencheul-au-Bac. Budowa planowana jest na lata 2011–2015 kosztem 4,2 mld euro (w tym już rozpoczęte prace archeologiczne). Kanał będzie miał 54 m szerokości i 4,5 głębokości, 7 stopni ze śluzami o spadzie 6,5–30 m. O ile obecna sieć żeglowna dopuszcza transport barkami o nośności 650 t, to ten nowy kanał będzie przystosowany dla zestawów pchanych o ładowności 4400 t przy zanurzeniu 3 m. Przewiduje się, że będzie nim transportowanych 13 mln t ładunków, głównie pomiędzy Francją, Belgią, Holandią i Niemcami. Inwestycja ta będzie istotna dla rozwoju regionalnego, narodowego i europejskiego. Źródło: „Aktywizacja Odrzańskiej Drogi Wodnej jako ważnego elementu Środkowoeuropejskiego Korytarza Transportowego (CETC)” – K. Woś, M. Miśkiewicz, „Studia nad rozwojem Dolnego Śląska” nr 1/38/2010, www.umwd.dolnyslask.pl, Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego, Wrocław, sierpień 2010.

Tymczasem transportowe wykorzystanie skanalizowanego odcinka „Drogi wodnej górnej Wisły” przez towarową żeglugę śródlądową ogranicza się dziś tylko do przewozów kruszywa pobieranego z koryta rzeki na potrzeby krakowskiego obszaru metropolitalnego. Żegluga odbywa się niestety tylko na krótkich odcinkach od miejsca poboru kruszywa z dna rzeki do miejsca jego wyładunku. Mimo tej działalności nie są utrzymane głębokości tranzytowe szlaku żeglownego, np. wjazd do śluzy Smolice z powodu odsypiska utworzonego przez rzekę Skawę jest niemożliwy nawet dla łodzi turystycznych.

Generalnie warunki żeglugowe skanalizowanego odcinka „Drogi wodnej górnej Wisły” od Broszkowic do stopnia wodnego Przewóz, tj. od km 0+600 do 92+600, nie pozwalają na transport wodny barkami o ładowności 1000 t.

Ten stan rzeczy powoduje, że żadne przedsiębiorstwo żeglowne nie zagwarantuje np. rytmicznych i stałych dostaw węgla z kopalń z rejonu Oświęcimia do krakowskich elektrociepłowni, które choć zlokalizowane są nad samą rzeką, to zaplecze techniczne związane z dostawą węgla ukierunkowane jest na transport kolejowy. Z kolei indywidualni odbiorcy węgla zaopatrywani są transportem samochodowym.

Należy podkreślić, że proces inwestycyjny w przygotowanie skanalizowanej drogi wodnej trwał ponad 50 lat. Przez tak długi okres rzeka była wyłączona

z funkcji ciągu transportowego i tym samym nie odgrywała żadnej roli w życiu gospodarczym regionu. Pierwsze stopnie wodne (Przewóz, Łączany, Dąbie) zostały wybudowane z przyczyn pozażeglugowych, następne (Kościuszkowice, Smolice, Dwory) były uzupełnieniem zabudowy kaskady górnej Wisły. Planowano wykorzystać żeglugę śródlądową do przewozu węgla, lecz nie inwestowano w profesjonalne nabrzeża przeładunkowe. Ówczesnie nie istniały prywatne przedsiębiorstwa żeglowne. Zostały one zlikwidowane dekretem o upaństwowieniu żeglugi i statków w 1948 r. Zadania żeglugi państwowej ograniczono tylko do pozyskiwania kruszywa z dna rzeki oraz przewożenia kamienia przeznaczonego do wykonywania budowlanych regulacyjnych w korycie rzeki.

Obecnie istnieją prywatne przedsiębiorstwa żeglowne, lecz rozwój pasażerskiej, towarowej i turystycznej żeglugi śródlądowej w Małopolsce uwarunkowany jest przez rozbudowę (tj. wzniesienie kolejnych stopni wodnych) i modernizację „Drogi wodnej górnej Wisły” oraz budowę przyległej do niej infrastruktury.

Głównym zadaniem państwa jest zapewnienie ciągłości i sprawności systemu transportowego, lecz należy mieć świadomość, że przedsięwzięcia w gospodarce wodnej nie są czysto komercyjne, dlatego koszty ponoszone przez użytkowników dróg wodnych (opłaty kanałowe, śluzowe itp.) powinny być tylko uzupełnieniem części kosztów eksploatacji. Powszechnie znane są zalety transportu wodnego śródlądowego:

- niska emisyjność,
- niska energochłonność,
- niska wypadkowość.

Wpływ drogi wodnej na stan środowiska naturalnego jest bezdyskusyjnie mniejszy od wpływu autostrad i linii kolejowych.

W dniu 24 lutego 2011 r. został zaprezentowany w Warszawie nowy raport Banku Światowego pt. „W kierunku gospodarki niskoemisyjnej w Polsce”, według którego Polska może przekształcić swoją gospodarkę w gospodarkę niskoemisyjną z takim samym powodzeniem, z jakim przekształciła gospodarkę centralnie planowaną w wolnorynkową na początku lat 90. ubiegłego wieku, choć nie będzie to łatwe zadanie.

Kluczowymi filarami niskoemisyjnej strategii gospodarczej w Polsce będzie przejście na niskoemisyjne źródła energii, poprawa efektywności energetycznej na poziomie odbiorców końcowych oraz odpowiednia polityka transportowa.

Z uwagi na powyższe trudno bronić się przed stwierdzeniem, że rozpoczęcie działań na rzecz rozbudowy infrastruktury dla transportu wodnego śródlądowego jest koniecznością.

Niestety w „Projekcie koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju do roku 2030” z dnia 25 stycznia 2011 r. bez dyskusji wprowadza się budowę wyłącznie dróg bitych, kolejowych, lotniczych, a drogi wodne przedstawia się jako inwestycje ingerujące

za mocno w środowisko naturalne. Z trudem przychodzi pogodzić takie stanowisko ze zobowiązaniami klimatycznymi Polski oraz z ideą zrównoważonego rozwoju, która zakłada minimalizowanie działań człowieka na stan środowiska i rozsądne gospodarowanie zasobami naturalnymi.

Odnosząc się do wypowiedzi sekretarza stanu pana Stanisława Gawłowskiego: „Reasumując, na chwilę obecną inwestycje wymienione przez pana posła Stanisława Rydzonia nie są ujęte w Programie Operacyjnym »Infrastruktura i środowisko«, obejmującym grupę największych inwestycji publicznych, z perspektywą realizacyjną do 2015 r. Nie oznacza to jednak, że przy konstruowaniu dalszych zamierzeń inwestycyjnych oba wymienione projekty będą pozbawione szans na realizację”, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska podejmie działania w celu likwidacji odsypisk i przywrócenia odpowiedniej głębokości tranzytowej skanalizowanego odcinka „Drogi wodnej górnej Wisły” od Oświęcimia do Krakowa?

2. Czy Ministerstwo Środowiska zainteresowane jest wdrożeniem programu wsparcia dla budowy portów załadunkowych i rozładunkowych oraz powołaniem konsorcjum, w skład którego wchodziłoby armatorzy, kopalnie, samorządy i odbiorcy węgla?

3. Czy Ministerstwo Środowiska złoży wniosek o wpisanie do „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju do roku 2030” zamierzeń inwestycyjnych obejmujących rozbudowę kaskady górnej Wisły z Krakowa do Sandomierza lub co najmniej z Krakowa do ujścia Dunajca (w tym budowę stopni wodnych Niepołomice i Podwale jako inwestycji priorytetowych) oraz budowę Kanału Śląskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 18 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9313)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie projektu rozbudowy budynku
Liceum Plastycznego im. Piotra
Potworowskiego w Poznaniu**

Liceum Plastyczne im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu jest jedną z nielicznych tego typu placówek w Wielkopolsce. Edukacja w szkole trwa cztery lata i obejmuje kształcenie w zakresie ogólnym oraz przedmioty artystyczne: rysunek, malarstwo, rzeźba, podstawy fotografii i filmu, podstawy projektowania, historia sztuki oraz reklama wizualna i projektowanie przestrzenne jako główne przedmioty kierunkowe.

W czasie nauki uczniowie uczestniczą w licznych plenerach plastycznych oraz innych formach pozalekcyjnej edukacji plastycznej, m.in.: w warsztatach i konkursach. Realizowany jest również program obejmujący zajęcia z historii muzyki, dodatkowe zajęcia z historii sztuki oraz zajęcia zespołu wokalnego. Nauka w liceum kończy się egzaminem dyplomowym, absolwenci otrzymują tytuł zawodowy plastyka i dzięki temu mogą kontynuować naukę w uczelniach artystycznych.

Liceum Plastyczne mieści się w zaadaptowanym w latach pięćdziesiątych budynku szkoły podstawowej, wybudowanym społecznie przez mieszkańców osiedla przed II wojną światową. Mimo licznych modernizacji i doraźnych napraw szkoła nie mieści się w standardach, które posiadają inne tego typu placówki w Polsce, a w szczególności te, które prowadzą kształcenie artystyczne. Gmach liceum jest zbyt mały, pracownie nie pozwalają na swobodne realizowanie zadań programowych oraz planowanie projektów związanych z nowoczesną edukacją artystyczną. Szkoła wiąże swoje plany na przyszłość z rozwojem kierunków projektowych i nowych mediów, a bez odpowiedniej i dobrze wyposażonej bazy dydaktycznej może się to okazać nie do zrealizowania.

W tym roku szkoła obchodzi 65-lecie istnienia i chciałaby w roku swojego jubileuszu zapewnić uczniom dobre standardy nauczania, by mogli w godziwych warunkach realizować nie tylko program nauczania, ale również własne pasje twórcze, co na pewno zaprocentuje w przyszłości.

Czy istnieje szansa na znalezienie funduszy na dofinansowanie projektu rozbudowy tak ważnego dla regionu Liceum Plastycznego im. Piotra Potworowskiego w Poznaniu?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 29 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9314)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie podjęcia działań zmierzających
do zmian w regulacji rynku cukru**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie klienci kupujący cukier są bardzo zdenerwowani, że muszą płacić ponad 5 zł za 1 kg. W niektórych rejonach cena cukru sięga prawie 6 zł. Rozterki przeżywają również producenci buraków cukrowych, gdyż cena za buraki cukrowe jest taka, że ich produkcja staje się nieopłacalna, a za tzw. kwotę poza limitem cena jest katastrofalna. Zdajemy sobie sprawę z tego, że jest to wynik tzw. zmiany polityki realizowanej przez Unię Europejską w roku 2006, gdyż Polska uprawiała 270 tys. ha buraków, a obecnie uprawia 190 tys. Jest to bardzo duże zmniejszenie.

Od 1 lipca 2011 r. będziemy przewodniczyć Unii Europejskiej. Dlatego proszę i mam pytanie: Czy minister rolnictwa chce zaproponować Unii Europejskiej odejście od dotychczasowej polityki w zakresie rynku cukru, zmianę, w ten sposób, aby zwiększyć kwotę produkcji w naszym kraju i aby nie dochodziło z jednej strony do tak dramatycznych spadków cen produkcji buraka, a z drugiej strony do wzrostu cen za sprzedany cukier? W Polsce klienci pytają, dlaczego w Niemczech można kupić cukier za pół euro, a u nas trzeba płacić euro – ponad 5 zł. To jest dla nich niezrozumiałe, skoro jesteśmy na wspólnym rynku.

W związku z tym proszę o szczegółowe informacje, co chcecie w tym zakresie zrobić, żeby tę sytuację naprawić.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Tusk

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9315)

do ministra gospodarki

w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”

Szanowny Panie Ministrze! Budowa biogazowni rolniczych w naszym kraju może być ważnym czynnikiem rozwoju sektora energii pochodzącej z odnawialnych źródeł energii. Jest to istotne w aspekcie 2020 r., w którym to Polska zobowiązała się do wypracowania odpowiednich wskaźników udziału energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych w energetycznym bilansie finalnym państwa. Równocześnie utylizacja rolniczych odpadów organicznych może przysporzyć właścicielom gospodarstw rolnych oraz producentom artykułów rolnych i spożywczych wymiernych korzyści finansowych. W celu rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce został opracowany przez resort rolnictwa i rozwoju wsi program pn.: „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”, który został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. Program ten ma określić optymalizację warunków do rozwoju instalacji wytwarzających biogaz rolniczy.

Wobec powyższego chciałbym, żeby pani minister przedstawiła główne założenia tego programu oraz, na początek, jakie są jego efekty w roku 2010 r. Jest to, co prawda, dopiero rok funkcjonowania tego programu, ale myślę, że jakieś wnioski można już z tego wyciągnąć.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Tusk

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9316)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją na wnioskowane przez nie przedsięwzięcie

Pani Minister! Na podstawie obowiązujących przepisów, szczególnie ustawy o finansach publicznych, beneficjent może dowolnie dysponować otrzymaną dotacją rozwojową ze środków unijnych, np. z Europejskiego Funduszu Społecznego. Czy musi ją wydawać tylko zgodnie z przeznaczeniem określonym w zawartej umowie?

Instytucja pośrednicząca udzieliła beneficjentowi dotację rozwojową w ramach projektu. Umowa przewiduje przekazywanie dotacji w formie zaliczki rozłożonej na transze, płatne według harmonogramu płatności. Umowa zawiera postanowienie, że w razie wykorzystania środków w całości lub części na cel inny niż określony w projekcie lub niezgodnie z umową instytucja pośrednicząca może rozwiązać umowę w trybie natychmiastowym. Rozwiązanie umowy we wskazanym trybie obliguje beneficjenta do zwrotu otrzymanej dotacji wraz z odsetkami. Moim zdaniem powyższe w pełni koresponduje z treścią art. 211 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych.

Beneficjent, mając kłopoty finansowe, „pożycza” sobie środki z otrzymanej dotacji na spłatę swoich zobowiązań, które nie wynikają z realizacji projektu, oraz cześć z nich rozlicza w ramach innych projektów. Podmiot przyznający dotację przeprowadza kontrolę realizacji zadania i wykorzystania środków z dotacji. Pechowo dla beneficjenta instytucja pośrednicząca zauważyła, że na wydzielonym koncie brakuje środków, które przekazała beneficjentowi na realizowany program. Okazuje się, że beneficjent „pożyczył” sobie ok. 150 000 zł z 250 000 zł przeznaczonych na realizację programu. Oczywiście beneficjent poinformował podczas kontroli, że środki „pożyczył” i że je odda. Dodać należy również, że 100 000 zł przeznaczył na realizację zadania. Ponadto podczas kontroli stwierdzono wydatki niekwalifikowane oraz dokumenty potwierdzające podwójne finansowanie niektórych wydatków, czym beneficjent zdaniem kontrolujących naruszył jednocześnie art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1525/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1) oraz zapisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spój-

ności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, które mówi o zakazie współfinansowania innego instrumentu wspólnotowego.

Pani Minister, mając na względzie powyższy problem, pozwalam sobie zatem zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy podmiot, który otrzymał dotację rozwojową, nie może w żadnym przypadku „pożyczyć” sobie jej części, nawet gdy w danym momencie nie jest mu ona w pełni potrzebna?

2. Czy wykorzystanie dotacji rozwojowej na swoje własne cele, niewynikające z dotacji, jest naruszeniem przepisów prawa? Jeśli tak, to czy beneficjent, który otrzymał dotację, musi ją zwrócić, czy można go potraktować ulgowo, gdyż tylko sobie środki z dotacji „pożyczył”?

3. Czy stwierdzenie wydatków niekwalifikowanych i podwójne finansowanie niektórych wydatków jest jednoznaczne z ich zwrotem?

4. Czy przeznaczenie części dotacji rozwojowej niezgodnie z umową na inny cel, podwójne finansowanie niektórych wydatków i finansowanie wydatków niekwalifikowanych jest nieprawidłowością, korektą finansową, nadużyciem czy może tylko drobnym uchybieniem?

5. Co zdaniem Pani Minister może/powinna zrobić instytucja pośrednicząca przyznająca dotację w opisanych sytuacjach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9317)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zawady

Szanowny Panie Ministrze! Ochotnicza straż pożarna jest umundurowaną organizacją społeczną składającą się z grupy ochotników, przeznaczoną w szczególności do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami. Jednak aby mogli oni wykonywać swoje zadania, potrzebny jest specjalistyczny sprzęt, w tym nowa dzież ochronna.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy planowany jest zakup nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego sprzętu specjalistycznego?

2. Kiedy zostanie dokonany zakup i jego przekazanie?

3. Jaki to będzie sprzęt?

4. Jakiej wartości będzie to zakup?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9318)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zabłudów

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9319)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Turośń Kościelna

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9320)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowinka

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9321)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Płaska

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9322)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Perlejewo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9323)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Poświętne**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9324)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Rudka**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9325)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Sidra**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9326)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Suchowola**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9327)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Supraśl**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9328)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Suraż**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9329)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Mielnik**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9330)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Szudziałowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9331)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla
jednostek OSP w gm. Tykocin**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9332)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Wasilków**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9333)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Wyszki**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9334)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Czyże**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9335)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Dobrzyniewo Duże**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9336)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Dąbrowa Białostocka**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9337)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Grodzisk**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9338)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Drohiczyn**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9339)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Dziadkowice**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9340)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Dubicze Cerkiewne**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9341)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Michałowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9342)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Milejczyce**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9343)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Narew**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9344)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Narewka**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9345)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Nowy Dwór**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9346)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Nurzec-Stacja**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9347)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Orla**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9348)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Gródek**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9349)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Janów**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9350)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Juchnowiec Kościelny**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9351)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kleszczele**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9352)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Korycin**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9353)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kuźnica**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9354)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Białowieża**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9355)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Boćki**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9356)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Brańsk**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9357)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Czarna Białostocka**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9358)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Czeremcha**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9359)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Wąsosz**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9360)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Trzcianne**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9361)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Miastkowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9362)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Piątnica**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9363)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Przytuły**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9364)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Wizna**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9365)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Radziłów**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9366)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Mały Płock**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9367)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Turośl**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9368)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kolno**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9369)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Grabowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9370)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Zbójna**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9371)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla
jednostek OSP w gm. Śniadowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9372)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Rutka-Tartak**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9373)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Klukowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9374)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Czyżew**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9375)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Szumowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9376)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Rutki**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9377)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kołaki Kościelne**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9378)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Wizajny**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9379)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Szypliszki**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9380)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kulesze Kościelne**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9381)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Lipsk**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9382)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Bargłów Kościelny**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9383)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Kobylin-Borzymy**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9384)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Nowe Piekuty**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9385)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Sokoły**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9386)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Szepietowo**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9387)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Jasionówka**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9388)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Jaświły**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9389)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Krypno**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9390)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia
dla jednostek OSP w gm. Łapy**

Patrz zapytanie nr 9317, str. 332.

Zapytanie
(nr 9391)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie budowy stacji
elektroenergetycznych i linii przesyłowych
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! Energia w woj. podlaskim jest bardzo droga. W związku z powyższym podjęto rozmowy nad budową stacji elektroenerge-

tycznych i linii przesyłowych. Współpracę przy tej inwestycji deklarują władze województwa i samorządowcy. Pomoc przy tej inwestycji deklarują przedstawiciele ośmiu starostw: białostockiego, grajewskiego, kolneńskiego, łomżyńskiego, sejneńskiego, suwalskiego, wysokomazowieckiego, zambrowskiego. Tę w woj. podlaskim poprowadzą Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator SA. Inwestycja będzie realizowana w ramach projektu połączenia elektroenergetycznego Polska – Litwa. Dzięki niej poprawi się bezpieczeństwo energetyczne w naszym regionie.

Do 2015 r. przewidziana jest: budowa linii 400 kV Ostrołęka – Łomża – Narew, rozbudowa rozdzielni 400 kV w stacji 400/110 kV Narew, budowa linii 400 kV Ełk – Łomża, budowa stacji 400 kV Łomża oraz budowa linii 400 kV Ełk – granica Polski (kierunek Alytus).

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do pana prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Na jakim etapie jest przedmiotowa sprawa?
2. Czy jest możliwość dofinansowania tego przedsięwzięcia ze środków UE?

3. Jakie kroki zostaną podjęte w sprawie budowy linii 400 kV Ostrołęka – Łomża – Narew, rozbudowy rozdzielni 400 kV w stacji 400/110 kV Narew, budowy linii 400 kV/Ełk – Łomża, budowy stacji 400 kV Łomża oraz budowy linii 400 kV Ełk – granica Polski (kierunek Alytus)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 30 marca 2010 r.

Zapytanie
(nr 9392)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji Wydziału
Gospodarczego Sądu Okręgowego
w Zielonej Górze**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka tygodni temu zwracałem się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych sądów okręgowych. Otrzymałem odpowiedź, która nie wyczerpała moich wątpliwości co do słuszności podjętych przez Pana Ministra działań.

W pierwotnym założeniu miało dojść do likwidacji 8 wydziałów gospodarczych SO. W wydanym przez Pana Ministra rozporządzeniu likwiduje się 3 wydziały, w tym w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze. Zdziwienie moje budzi fakt, że pomiędzy likwidowanym wydziałem gospodarczym SO w Zielonej Górze a wydziałami gospodarczymi w innych sądach okrę-

gowych, które nie zostały zlikwidowane, ilość rozpatrywanych spraw jest porównywalna. Wcześniej zapewniał Pan Minister, że przy ewentualnej likwidacji będzie to podstawowy argument. Zapoznając się jednak z analizą wpływów, załatwień i pozostałości oraz ich struktury w pionie gospodarczym za 2010 r., stwierdzam, że wynika z tego coś innego, ponieważ w Zielonej Górze w repetytorium GC wpłynęło 118 spraw, w Częstochowie – 128, w Olsztynie – 142 sprawy. W sprawach Ga odwoławczych do Sądu Gospodarczego w Zielonej Górze wpłynęło 107 spraw, w Częstochowie – 83, w Olsztynie – 143, w Toruniu – 125. Dodać mogę, że w Zielonej Górze spraw GNc było 157, GCo – 101, Gz – 95. Łącznie w 2010 r. do V Wydziału Gospodarczego wpłynęło 578 różnych spraw.

Panie Ministrze, środowisko lubuskiego biznesu jest zbulwersowane faktem likwidacji wydziału. Dla przedsiębiorców rozpatrywanie prawie 600 spraw w sądzie w Poznaniu będzie bardzo uciążliwe i kosztowne. Oszczędności, jakie Pan Minister zyska, moim zdaniem w postaci dwóch dodatków służbowych, przewodniczącego wydziału i kierownika sekretariatu, jest niewspółmierne do potencjalnych kosztów przedsiębiorców. Oni, Panie Ministrze, nie mają dobrego skomunikowania z Poznaniem. Wyjazd dla nich do Poznania, gdyby chcieli skorzystać z publicznych środków transportu, będzie całodzienną lub dwudniową wyprawą. Samochodem niejednokrotnie będą musieli pokonać w jedną stronę ponad 200 km.

W kontekście przedstawionej sytuacji pozwalam sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Sprawiedliwości likwiduje Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze, jeżeli ilość rozpatrywanych spraw jest porównywalna z innymi istniejącymi wydziałami gospodarczymi w sądach okręgowych?

2. Co spowodowało, że z ośmiu planowanych do likwidacji wydziałów SO zostają zlikwidowane trzy?

3. Ile na likwidacji Wydziału Gospodarczego SO w Zielonej Górze zaoszczędzi Ministerstwo Sprawiedliwości środków finansowych, a o ile potencjalnie wzrosną koszty przedsiębiorców, którzy będą musieli rozstrzygać swoje sprawy w Poznaniu?

4. Czy dla dobra rozwoju woj. lubuskiego, funkcjonującego w nim biznesu nie może Pan Minister wycofać się ze swojej decyzji?

Z poważaniem

Poseł Bogusław Wontor

Zielona Góra, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 9393)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebudowy drogi krajowej
nr 15 na odcinkach: Krotoszyn –
Koźmin Wielkopolski
oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie dotyczące przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin.

Krajowa piętnastka na wymienionych wyżej odcinkach jest obecnie w fatalnym stanie; wymaga poprawy stanu nawierzchni oraz likwidacji kolein. Aktualny stan drogi przekłada się na bezpieczeństwo uczestników ruchu. Czarne statystyki wskazują, do ilu śmiertelnych wypadków dochodziło na tej trasie. Niezbędne jest więc ułożenie nowej nawierzchni oraz wykonanie elementów poprawy bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego, takich jak budowa azyli na przejściach dla pieszych, chodników na dojazdach do zatok autobusowych oraz odcinków ścieżek rowerowych.

Modernizacja i rozbudowa drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin jest niezwykle ważna dla mieszkańców powiatu krotoszyńskiego. Remont drogi z całą pewnością zwiększy potencjał rozwojowy powiatu jak i, co najważniejsze, poprawi bezpieczeństwo mieszkańców. Ponadto po modernizacji krajowej piętnastki droga ta powinna stać się ważnym, w dobrym stanie ciągiem komunikacyjnym, tworzącym z drogą S5 alternatywną trasę podróży Poznań – Wrocław.

Mając na uwadze konieczność poprawy warunków jazdy na drodze krajowej nr 15 na odcinkach: Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin wnoszę do Pana Ministra zapytanie o działania i harmonogram prac podejmowanych przez GDDKiA nad przebudową tej trasy.

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9394)

do ministra gospodarki

**w sprawie działań zmierzających
do przystąpienia Polski do Europejskiej
Agencji Kosmicznej**

Panie Premierze! Komisje Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Gospodarki na wspólnym posiedzeniu 10 czerwca 2010 r. rozpatrzyły informacje ministra gospodarki oraz ministra nauki i szkolnictwa wyższego na temat innowacyjnej roli technik satelitarnych w kontekście członkostwa Polski w Europejskiej Agencji Kosmicznej. Biorąc pod uwagę przedstawione materiały, opinie zaproszonych ekspertów oraz przeprowadzoną dyskusję, komisje w dezycjach przekazanych do prezesa Rady Ministrów między innymi postulowały, aby:

- uznać działalność kosmiczną, zgodnie z polityką UE, za jeden z priorytetów państwa,
- niezwłocznie podjąć negocjacje z ESA w celu jak najszybszej akcesji Polski do ESA,
- zaplanować w budżecie na 2011 r. środki finansowe na współpracę z ESA w wysokości umożliwiającej realizację zatwierdzonych już programów współpracy Polski jako europejskiego kraju kooperującego z ESA,
- podjąć prace nad utworzeniem krajowej instytucji koordynującej polską działalność kosmiczną,
- wdrożyć działania ukierunkowane na optymalne wykorzystanie istniejącego polskiego potencjału naukowego i przemysłowego w technologiach kosmicznych oraz rozwój tego potencjału, zwłaszcza poprzez wykorzystanie programów i środków finansowych UE przeznaczonych na działalność kosmiczną,
- wprowadzić w życie program wykorzystywania przestrzeni kosmicznej w Polsce przygotowany przez Ministerstwo Gospodarki.

W odpowiedzi na dezyderat skierowany 26 lipca 2010 r. do marszałka Sejmu Grzegorza Schetyny wicepremier, minister gospodarki Waldemar Pawlak w pełni podzielił ww. postulaty i zapowiedział wystąpienie do prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o udzielenie zgody na rozpoczęcie negocjacji z ESA do końca 2010 r.

Uwzględniając zapisy wprowadzonego w życie traktatu lizbońskiego reformującego Unię Europejską, w którym polityce kosmicznej Unii przyznano jeden z wiodących kierunków rozwoju, znalezienie się Polski w gronie pełnoprawnych członków ESA staje się niezmiernie ważne.

Artykuł 10 traktatu pozwala integrować się wybranym krajom w elitarny klub w celu realizacji wspólnych przedsięwzięć istotnych dla całej Unii. Tak stało się z paktem konkurencyjności w zakresie Euro. Podobnie stać się niebawem może z zagadnieniami w zakresie innowacyjności, dla której polityka kosmiczna i ESA jest naturalnym forum aktywności.

Nie dopuszczając do dalszej polityki wykluczania Polski z należnego jej miejsca i pozycji, należy ubiegać takie zagrożenia i sfinalizować należne nam członkostwo jak najszybciej.

Wobec powyższego pozwalamy zatem sobie zadać Panu Premierowi następujące pytania:

1. Czy rząd Polski, zgodnie z zapowiedzią Pana Premiera, rozpoczął negocjacje z ESA? Jeżeli nie, to dlaczego?

2. Na jakim etapie jest realizacja postulatów skierowanych w dezyderacie do prezesa Rady Ministrów?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Zielona Góra, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9395)

do ministra finansów

**w sprawie struktury podatków zawartych
w cenie oleju napędowego**

Szanowny Panie Ministrze! W marcu 2011 r. cena oleju napędowego przekroczyła 5 zł/litr. Takiego poziomu cen tego paliwa jeszcze w historii naszego kraju nie było. Paliwa w Polsce są obciążone wieloma podatkami, które w końcowej cenie stanowią bardzo wysoki procent kosztów.

Jaka jest struktura wszystkich kosztów, w szczególności podatków, zawartych w cenie litra oleju napędowego?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9396)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie możliwości zmiany nazwiska
obywatela poprzez dopisanie drugiego członu**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z problemem zgłoszonym na moje ręce przez zainteresowanego mieszkańca, a dotyczącym chęci zmiany nazwiska poprzez dopisanie drugiego członu – nazwiska panińskiego matki, proszę o odpowiedź na pytanie:

Jaka jest procedura zmiany nazwiska poprzez dopisanie drugiego członu nazwiska panińskiego matki?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9397)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie senackiego projektu ustawy
o Krajowej Radzie Sądownictwa**

Szanowny Panie Ministrze! Z zainteresowaniem przyglądam się pracom nad senackim projektem ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przyznam, że jestem sceptycznie nastawiony do funkcjonowania, zadań i kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa. Brałem udział w debacie, lecz nie otrzymałem odpowiedzi na moje pytania. Nie przypominam sobie żadnych inicjatyw KRS, które by zmierzały do poprawienia wydajności pracy sędziów, szybszego orzekania czy otworzenia się na zewnętrzne kontrole w zakresie polityki finansowej czy administracyjnej.

W związku z tym zapytuję Pana Ministra:

1. Jakie organy czy mechanizmy zapewniają niezawisłość sędziowską i niezależność sądów w innych państwach Unii Europejskiej?

2. Jakie jest uzasadnienie dla wpisania do konstytucji Krajowej Rady Sądownictwa?

3. W których państwach demokratycznych niezależności sędziowskiej strzegą organy konstytucyjnej?

4. Dlaczego Najwyższa Izba Kontroli nie może kontrolować w zakresie procedur i polityki finansowej wymiaru sprawiedliwości?

5. Jakie działania podejmuje KRS w reakcji na dziesiątki przegrywanych spraw corocznie przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w związku z przewlekłością postępowań?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9398)

do ministra skarbu państwa

w sprawie akcji pracowniczych wydanych przez Skarb Państwa będących w posiadaniu byłych pracowników Stoczni Gdynia SA

Szanowny Panie Ministrze! Po likwidacji zakładu Stocznia Gdynia SA do mojego biura poselskiego zaczęło zgłaszać się wielu byłych pracowników stoczni będących w posiadaniu imiennych akcji pracowniczych wydawanych im przez Skarb Państwa. Przy likwidacji stoczni w świetle ustawy o postępowaniu kompensacyjnym z dnia 19.12.2008 r. nie został uwzględniony wykup tych akcji przez Skarb Państwa. Akcje pracownicze były wydawane proporcjonalnie do liczby przepracowanych lat pracy i były też ekwiwalentem za możliwość wypłaty gotówki – zarząd stoczni wydał na takie rozwiązanie zgodę. Akcje mają wartość materialną i w przyszłości miały przynieść pracownikom korzyści finansowe.

Zamknięcie stoczni uniemożliwiło byłym pracownikom sprzedaż tych akcji, nawet po cenie nominalnej, gdyż znalezienie nabywcy jest bardzo trudne, ponieważ żaden akcjonariusz nie kupi akcji likwidowanej spółki. Ludzie ci czują się oszukani, a imienne akcje trzymane w rękach stały się bezwartościowe.

W związku z powyższym zwracam się do ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Dlaczego byli pracownicy stoczni nie zostali poinformowani przez ministerstwo, co mogą zrobić z nabytymi akcjami? Dlaczego nie podjęto rozmów na ten temat?

2. Dlaczego akcje pracownicze nie zostały ujęte w ustawie kompensacyjnej?

3. Dlaczego byli stoczniowcy nie mają możliwości podjęcia środków finansowych za posiadane akcje?

4. Jakie rozwiązanie powyższej sprawy przewiduje ministerstwo?

5. Czy ministerstwo ma w planach projekt nowelizacji ustawy o postępowaniu kompensacyjnym poprzez stworzenie możliwości wykupu akcji przez Ministerstwo Skarbu bądź zarządcę kompensacji?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9399)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przyznania Powiatowemu Urzędowi Pracy w Chełmie dodatkowych środków finansowych na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.

Pani Minister! Z informacji powszechnie dostępnych wynika, że Powiatowy Urząd Pracy w Chełmie wstrzymał z dniem 16.02.2011 r. przyjmowanie wniosków dotyczących realizacji refundacji kosztów dojazdu na staż, do pracy i zakwaterowania finansowanych z Funduszu Pracy i Europejskiego Funduszu Społecznego. Aktualne zwroty ww. kosztów są tylko realizowane dla osób, którym przyznano prawo do refundacji na podstawie pisma wydanego przez PUP Chełmie do 31.12.2010 r. Z dniem 01.03.2011 r. PUP wstrzymał do odwołania przyjmowanie wniosków na staż, zaś z dniem 08.03.2011 r. wstrzymano przyjmowanie wniosków o przyznanie stypendium na kontynuowanie nauki. Co będzie dalej, na jakie formy walki z bezrobociem będą pieniądze i na jak długo, nikt nie wie.

Lokalny rynek pracy w Chełmie i w powiatach: chełmskim, włodawskim i krasnostawskim jest rynkiem szczególnie trudnym, ponieważ słaba kondycja gospodarcza miasta Chełm, jak i ww. powiatów powoduje utrzymywanie się bezrobocia na wysokim poziomie. Na koniec 2010 r., jak wynika z oficjalnych danych statystycznych, poziom bezrobocia na terenie powiatu chełmskiego był dużo wyższy niż odnotowany w skali ogólnokrajowej i tak: miasto Chełm – 16,2%, powiat chełmski – 16,7%, przy ogólnopolskiej stopie bezrobocia 12,3%. Nie do przyjęcia jest obecna sytuacja, gdy PUP dysponuje tak małymi środkami finansowymi, iż nie wystarczają one, by realizować podstawowe zadania urzędów pracy wynikające z ustawy o promocji zatrudnienia z dnia 20 kwietnia 2004 r., takie jak aktywizacja osób bezrobotnych.

Dodatkowo należy zauważyć, że te znikome środki zostały jeszcze zmniejszone o finansowanie zobowiązań i umów zawartych w 2010 r. W konsekwencji w bieżącym roku zostaną ograniczone wszystkie formy działań na rzecz osób bezrobotnych, co przy niskiej podaży miejsc pracy na otwartym rynku pracy może generować społeczne niezadowolenie. Często jedyną szansą na znalezienie pracy przez bezrobotnych ze szczególnych grup podwyższonego ryzyka, osoby długotrwale bezrobotne, osoby bezrobotne młode do 25 r. ż., osoby bezrobotne po 55 r. ż., były programy aktywizacyjne organizowane i finansowane przez PUP. Obecnie sytuacja na lokalnym chełmskim rynku pracy staje się dramatyczna. Wzrasta bezrobocie, bezrobotni pozostają bez pomocy, a urząd pracy nie może zaplanować żadnych działań, ponie-

waż nie wie, jakimi pieniędzmi będzie dysponował w najbliższym czasie.

Do podobnej sytuacji doszło też w wielu urzędach pracy na terenie całej Polski. Na początku marca br. usłyszeliśmy mgliste zapewnienia wiceministra pracy i polityki społecznej, że resort wystąpił do Ministerstwa Finansów o dodatkowe środki na aktywizację bezrobotnych, że resort nie pozostawi urzędów pracy, a docelowo bezrobotnych bez wsparcia oraz że ma nadzieję, iż dodatkowe środki będą mogły być uruchomione w ciągu kilku tygodni. Co ciekawsze, wiceminister w podsumowaniu swojej wypowiedzi dodał, że sytuacja finansowa Funduszu Pracy jest dobra, ma nadwyżkę, dlatego spodziewa się, że MF pozytywnie zaopiniuje wniosek.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. W zaistniałej sytuacji, czyli braku pieniędzy na większość form walki z bezrobociem i aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych, jakie działania według ministerstwa powinien podjąć urząd pracy w celu realizacji ustawowych zadań?

2. Z jakich powodów mimo zapewnień rządu, iż Fundusz Pracy dysponuje wystarczającymi środkami finansowymi dla powiatowych urzędów pracy, tak drastycznie ograniczono środki finansowe na ten cel, z sumy 7 mld w 2010 r. do 3,2 mld zł w roku bieżącym?

3. Czy i ewentualnie kiedy oraz w jakiej kwocie Powiatowy Urząd Pracy w Chełmie otrzyma dodatkowe środki finansowe na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9400)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmniejszenia środków finansowych z PFRON na realizację przez miasto Chełm zadań w 2011 r. w zakresie wsparcia osób niepełnosprawnych

Zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wraz z późniejszymi zmianami do zadań powiatu należy między innymi:

1) dofinansowanie: zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze; sportu, kultury, rekreacji i turystyki osób niepełnosprawnych; likwidacji barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych w związku z indywidualnymi potrzebami osób niepełno-

sprawnych; uczestnictwa osób niepełnosprawnych i ich opiekunów w turnusach rehabilitacyjnych;

2) dofinansowanie kosztów tworzenia i działania warsztatów terapii zajęciowej;

3) finasowanie szkoleń dla osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w powiatowym urzędzie pracy;

4) zwrot wydatków na instrumenty lub usługi rynku pracy dla osób niepełnosprawnych poszukujących pracy i niepozostających w zatrudnieniu;

5) jednorazowe dofinansowanie rozpoczęcia działalności gospodarczej, rolniczej lub wniesienia wkładu do spółdzielni socjalnej przez osobę niepełnosprawną,

6) zwrot kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w powiatowym urzędzie pracy;

7) zwrot części kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne osoby niepełnosprawnej.

Dofinansowaniami z PFRON dysponuje Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w Chełmie. To tutaj niepełnosprawni chełmianie ustawiają się w kolejce po dofinansowanie do zakupu pieluchomajtek, protez, aparatów słuchowych i innych sprzętów rehabilitacyjnych oraz do turnusów rehabilitacyjnych.

Na realizację zadań ustawowych w 2011 r. MOPR otrzymał z PFRON 1 658 834 zł. Dla porównania w roku 2008 kwota dofinansowania wynosiła 2 756 007 zł, w roku 2009 – 2 225 856 zł, a w roku 2010 r. – 1 955 603 zł. Oznacza to zmniejszenie pieniędzy w ciągu ostatnich lat o prawie 1100 tys. zł.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego w Chełmie mieszka ponad 12 tys. osób niepełnosprawnych. Już rok 2010 był rokiem wyjątkowo ciężkim dla niepełnosprawnych chełmian, ponieważ drastycznie zmniejszono środki PFRON pozostawione do dyspozycji naszego samorządu. Miasto Chełm otrzymało na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej o 270 253 zł mniej niż w roku 2009 i 800 404 zł mniej niż w roku 2008 (spadek odpowiednio o 12% i 30%). Spowodowało to znaczne ograniczenie ilości i wielkości dofinansowań ze środków PFRON do wszystkich form pomocy udzielanej niepełnosprawnym mieszkańcom Chełma. Ze względu na znaczne ograniczenie środków PFRON pozostawionych do dyspozycji samorządowi miasta Chełm Powiatowy Urząd Pracy w Chełmie nie udzielał dofinansowań do kosztów szkolenia dla osób niepełnosprawnych oraz zwrotów kosztów wyposażenia stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych.

Podsumowując, z dofinansowań ze środków PFRON w ubiegłym roku skorzystały we wszystkich formach łącznie 1334 niepełnosprawne osoby (w porównaniu do 2009 roku oznacza to zmniejszenie o 1934 osoby tj. 60%) na łączną wartość 1 955 185 zł. Z 1408 wniosków o dofinansowania od osób niepełnosprawnych tylko 51% zostało załatwionych pozytywnie.

Nie mając podstaw, by nie wierzyć w zapewnienia przedstawicieli Pani resortu, byłam pewna, że w 2011 r. w związku z ustawą uchwaloną przez Sejm w dniu

29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, która zawiera m.in. zmiany przepisów mające na celu zrównoważenie budżetu PFRON, nastąpi obiecwana stabilizacja i zrównoważenie finansowych podstaw systemu wspierania osób niepełnosprawnych. Jak deklarował w imieniu Pani Minister sekretarz stanu pan Jarosław Duda niespełna jeszcze 4 miesiące temu, 3 grudnia 2010 r., w odpowiedzi na interpelację poselską nr 19303: „Wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwi racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, dzięki czemu możliwe będzie uzyskanie środków niezbędnych do zapewnienia właściwego poziomu finansowania zadań określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407), w tym określonego w ww. ustawie dofinansowania działalności warsztatów terapii zajęciowej i zakładów aktywności zawodowej, a także innych zadań realizowanych przez samorządy i organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych”. W Chełmie okazuje się, że obiecywane przez MPiPS zapewnienie właściwego poziomu finansowania zadań PFRON, to kolejne zmniejszenie środków finansowych i w konsekwencji dalsze znaczne pogorszenie sytuacji osób niepełnosprawnych. Niepełnosprawni nie dostaną w ogóle pieniędzy na: turnusy rehabilitacyjne, sport, kulturę, rekreację i turystykę.

MOPR nie dopłaci także do: szkoleń, przystosowania stanowisk pracy do potrzeb osób z orzeczeniem o niepełnosprawności, imprez o charakterze integracyjnym, rehabilitacji zawodowej niepełnosprawnych.

Pomimo tych drastycznych ograniczeń pozostałe zadania będą finansowane na niższym poziomie niż w roku ubiegłym. Mniej pieniędzy jest na: zaopatrzenie w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze, likwidację barier architektonicznych, zwrot wydatków na instrumenty i usługi rynku pracy, przyznawanie środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Jednocześnie, jak Pani Minister powinna wiedzieć, równie drastyczne ograniczenie środków finansowych z Funduszu Pracy oraz z Narodowego Funduszu Zdrowia skutkuje zupełnym brakiem pomocy osobom niepełnosprawnym. Muszę w tym miejscu przypomnieć, że na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z 18 października 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe (Dz. U. 2010 Nr 202, poz. 1342) osoba dorosła będzie mogła starać się o wyjazd na leczenie uzdrowiskowe raz na 18 miesięcy, wcześniej termin ten wynosił 12 miesięcy. Wprowadzona zmiana spowodowana jest tym, że wydłuża się liczba osób zakwalifikowanych do leczenia sanatoryjnego. Z danych Ministerstwa Zdrowia wynika, że pod koniec 2009 r. na potwierdzenie skierowań na leczenie uzdro-

wiskowe czekało aż 425 228 osób. Czas oczekiwania wynosił w poszczególnych oddziałach NFZ od 16 miesięcy do nawet 2 lat. W tę kolejkę wpiszą się w tym roku niepełnosprawni chełmianie, którzy nie pojadą na turnus rehabilitacyjny.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie są przyczyny tak drastycznego zmniejszenia środków finansowych z PFRON na realizację przez miasto Chełm podstawowych zadań w ramach systemu wsparcia osób niepełnosprawnych w 2011 r.?

2. W jakiej kwocie na dzień 31.12.2010 r. PFRON odnotował przeterminowane należności z tytułu obowiązkowych wpłat na PFRON, o których mowa w art. 21 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 214, poz. 1407, ze zm.)? Proszę podać dane liczbowe.

3. Jaki był poziom ściągłości obowiązkowych wpłat na PFRON z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych w roku 2010? Proszę podać dane liczbowe.

4. Jakie firmy zalegały z tytułu wpłat, o których mowa wyżej? Proszę o podanie 50 firm, których zaległości były lub są najwyższe, z wyszczególnieniem kwot zaległości przypadających na poszczególne podmioty.

5. Czy ograniczanie środków z PFRON jest efektem pogłębiającego się kryzysu gospodarczego, który w ten sposób bardzo boleśnie dotyka grupę społeczną będącą w najtrudniejszym położeniu – osoby niepełnosprawne? Jeżeli tak, to jakie działania planuje podjąć MPiPS, by tej sytuacji, która – mam nadzieję również dla Pani Minister – jest nie do przyjęcia, zapobiec?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9401)

do ministra infrastruktury

w sprawie planowanej likwidacji placówki Poczty Polskiej SA w gm. Ropa

Gmina Ropa jest niewielką gminą reaktywowaną w 1991 r. poprzez wydzielenie miejscowości z gminy Gorlice i gminy Uście Gorlickie. Położona jest w dolinie rzeki Ropy pomiędzy wzgórzami Beskidu Niskiego, na szlaku komunikacyjnym Nowy Sącz–Gorlice. W skład gminy wchodzi miejscowości: Ropa, Klimkówka i Łosie. W przysiółku o nazwie Podchełmie Rzeszowskie krzyżują się szlaki turystyczne: z Gorlic przez Bielankę i Florynkę do Jamnicy oraz z Grybowa przez Suchą Homolę do Wysowej. Ruch

turystyczny wiąże się także z tzw. gorlickimi Pieninami – przełomem rzeki Ropy, w którego górnej części znajduje się zaporą Klimkówka.

Mieszkańcy gminy Ropa z dużym niepokojem obserwują sytuację dotyczącą Poczty Polskiej, w tym placówki w miejscowości Ropa. Informacje o możliwej likwidacji urzędu pocztowego w Ropie są powodem licznych protestów społeczności lokalnej, w tym kierowanych też do mojego biura. Próba działań zmierzających do zamknięcia Urzędu Poczтового w Ropie może prowadzić do wniosku, że mieszkańcy gmin wiejskich ciągle są uważani za obywateli drugiej kategorii.

Wniosłem hasła o założeniach strategicznych Poczty Polskiej zmierzających do rzekomej poprawy sytuacji ekonomicznej oraz poprawy rentowności prowadzonej działalności poprzez zmniejszenie kosztów funkcjonowania spółki w ocenie wielu osób jest próbą odwrócenia uwagi od ograniczenia działalności największego krajowego operatora. Ponadto działania te prowadzą do niepotrzebnych zwolnień pracowników i zwiększania bezrobocia w małych miejscowościach, gdzie o pracę jest o wiele trudniej niż w większych miastach. Agencje pocztowe nie są zaś w stanie zastąpić działalności urzędów pocztowych. Wprowadzenie planowanych zmian w znacznym stopniu ograniczyłyby świadczone usługi i utrudniły dostęp do nich.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Czy Pan Minister nie uważa, że zamierzone działania Zarządu Poczty Polskiej SA, określone w strategii firmy na lata 2010–2015, są dyskryminujące dla mieszkańców terenów wiejskich?

2. Czy obawy mieszkańców dot. likwidacji urzędu Poczty Polskiej w Gminie Ropa są uzasadnione?

3. Czy można jednak liczyć, że ta placówka pozostanie i nie będzie ograniczeń w jej funkcjonowaniu?

Z poważaniem

Posel Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9402)

do ministra infrastruktury

**w sprawie strategii Poczty Polskiej SA
na lata 2010–2015 w aspekcie funkcjonowania
urzędów pocztowych na terenie
woj. opolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Strategia Poczty Polskiej na lata 2010–2015 przewiduje podjęcie szeregu działań, których nadrzędnym celem ma być poprawa

sytuacji finansowej spółki oraz przygotowanie jej do konkurencyjności na zliberalizowanym od 2013 r. rynku usług pocztowych.

Jednym z podstawowych działań mających na celu wypracowanie ww. założeń jest reorganizacja sieci placówek pocztowych. Działanie to ma na celu ograniczenie kosztów utrzymywania placówek pocztowych na terenie kraju poprzez ich przekształcenie w agencje pocztowe, które będą obsługiwane przez podmioty prywatne.

Z dużym niepokojem mieszkańcy wielu miejscowości województwa opolskiego przyjmują fakt, iż w ich miejscowości urząd pocztowy zostanie zlikwidowany bądź też przekształcony w agencję pocztową, która będzie funkcjonować nie jako publiczny operator pocztowy, który jest zobligowany do świadczenia powszechnych usług pocztowych, lecz jako podmiot prywatny działający na zasadzie rachunku ekonomicznego. Sytuacja taka jest między innymi w gminie Branice, gdzie tutejszy urząd pocztowy ma zostać przekształcony w agencję pocztową. W lokalnym środowisku mieszkańców – słusznie zresztą – budzi to wiele kontrowersji oraz negatywnych emocji wobec Poczty Polskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. W jakich miejscowościach województwa opolskiego dotychczasowo funkcjonujące urzędy pocztowe zostaną przekształcone w agencje pocztowe?

2. Ile urzędów pocztowych ulegnie likwidacji oraz ilu pracowników poczty polskiej straci z powodu tego przekształcenia pracę w województwie opolskim?

3. Czy Poczta Polska zapewni ciągłość świadczeń usług pocztowych, jeżeli dana agencja pocztowa, np. w miejscowości Branice, która obsługuje całą gminę Branice, zostanie ze względu na rachunek ekonomiczny zamknięta?

Z poważaniem

Posel Adam Kurpa

Głubczyce, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9403)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy miejscowości
Jarocin w ciągu drogi krajowej nr 11**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie dotyczące budowy obwodnicy miejscowości Jarocin w ciągu drogi krajowej nr 11.

WzmóŜony ruch samochodowy, zwłaszcza aut ciężarowych, ulicami Jarocina staje się coraz bardziej uciążliwy dla mieszkańców. Hałas, zanieczyszczenie środowiska oraz zwiększona liczba wypadków to nie jedyne minusy braku obwodnicy miasta.

Warto zaznaczyć, że realizacja wyczekiwanej przez samorządowców i mieszkańców inwestycji skróci czas przejazdu, poprawi komunikację oraz przyniesie szansę na dalszy rozwój gospodarczy miasta, jak i powiatu jarocińskiego. Przede wszystkim jednak zwiększy się bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego.

Władze samorządowe i mieszkańcy powiatu jarocińskiego od dłuższego już czasu podejmują działania zmierzające do budowy obwodnicy miasta, a realizacja inwestycji została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Kiedy rozpoczną się prace inwestycyjne przy budowie obwodnicy miasta Jarocina w ciągu drogi krajowej nr 11?

2. Jak przedstawia się harmonogram prac przedmiotowej inwestycji?

3. Czy realizacja ewentualnej inwestycji obejmuje również wariant włączenia dróg krajowych nr 12 i 15 do obwodnicy?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9404)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy
miasta Koźmina Wielkopolskiego
w ciągu drogi krajowej nr 15**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie dotyczące budowy obwodnicy miasta Koźmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15.

WzmóŜony ruch samochodowy, zwłaszcza aut ciężarowych, ulicami Koźmina Wielkopolskiego staje się coraz bardziej uciążliwy dla mieszkańców; obniża jakość życia, powoduje wzrost problemów zdrowotnych wskutek hałasu, emisji spalin oraz zwiększonej liczby wypadków. Budowa obwodnicy Koźmina pozwoli omijać centrum miasta i przyniesie szansę na dalszy rozwój gospodarczy gminy. Realizacja inwestycji skróci czas przejazdu, poprawi komunikację i bezpieczeństwo mieszkańców, zaś niewybudowanie obwodnicy będzie skutkowało dalszym niszczeniem

budynków. Jak twierdzą samorządowcy, już teraz opóźnienia w realizacji inwestycji uniemoŜliwiają odnowę starego rynku oraz budowę mieszkań socjalnych, które miasto ujęło w planie inwestycyjnym na 2011 r.

Budowa obwodnicy Koźmina Wielkopolskiego została podzielona na dwa etapy i jest obecnie przygotowywana do realizacji. Dla etapu I decyzję lokalizacyjną wydano w 2004 r., a dla etapu II – w 2005 r. W 2007 r. wydano również decyzję środowiskową dla całego przedsięwzięcia. Pod koniec bieżącego roku wygaśnie pozwolenie na realizację inwestycji. Budowa tej obwodnicy została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Kiedy rozpoczną się prace inwestycyjne przy budowie obwodnicy miasta Koźmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15?

2. Jak przedstawia się harmonogram prac przedmiotowej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9405)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy miejscowości:
Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu
drogi krajowej nr 15**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie dotyczące budowy obwodnicy miejscowości: Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15.

Wymienione wyżej miasta ulegają powolnej, ale stałej degradacji. Proces niszczenia trwa od dawna, ale stopniowo się nasila, szczególnie w ostatnich latach. Powodem tego stanu rzeczy jest znaczny wzrost natężenia ruchu na drodze krajowej nr 15 będącej alternatywą dla trasy S5 Poznań – Wrocław. Konsekwencją wzmoŜonego ruchu samochodowego jest również gwałtowny wzrost zanieczyszczenia, który wpływa na stan zdrowia mieszkańców powiatu krotoszyńskiego.

Obecnie samochody osobowe, jak i ciężarowe zmuszone są do poruszania się wąskimi uliczkami miasta. Budowa obwodnicy Krotoszyna, Zdun i Cieszko- wa pozwoli kilkotonowym pojazdom omijać gęsto zabudowane centrum. Ponadto inwestycja skróci czas przejazdu, poprawi komunikację i bezpieczeństwo mieszkańców.

Aktualnie w opracowaniu jest Studium korytarzowe wraz z analizą wielokryterialną oraz Studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowe wraz z materiałami do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla budowy obwodnicy Krotoszyna, Zdun i Cieszkowa w ciągu drogi krajowej nr 15.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Kiedy mogą rozpocząć się prace inwestycyjne przy budowie obwodnicy miast Krotoszyń, Zduny, Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15?

2. Jak przedstawia się harmonogram prac przedmiotowej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9406)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zarządzeń i instrukcji
b. Służby Bezpieczeństwa PRL**

Szanowny Panie Ministrze! Wobec braku możliwości otrzymania od Instytutu Pamięci Narodowej treści następujących dokumentów wytworzonych przez b. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji:

1) zarządzenia b. ministra spraw wewnętrznych i administracji 043/90,

2) instrukcji 058/90 z dnia 10 maja 1990 r.,

pragnę zapytać Pana Ministra: Czy istnieje możliwość zapoznania się z tymi dokumentami, o ile są one w dyspozycji obecnej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, która „odziedziczyła” dokumentację po b. Służbie Bezpieczeństwa b. PRL?

Z poważaniem

Poseł Jan Kuriata

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9407)

do ministra infrastruktury

**w sprawie postępowania administracyjnego
dotyczącego osiedla Lotnictwa Polskiego
w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z toczącym się od wielu lat postępowaniem administracyj-

nym prowadzonym przez ministra infrastruktury, dotyczącym stwierdzenia nieważności orzeczenia z 29 grudnia 1953 r., Wojskowa Agencja Mieszkaniowa wstrzymała proces sprzedaży lokali mieszkalnych na osiedlu Lotnictwa Polskiego w Poznaniu. Powstała kuriozalna sytuacja polegająca na tym, że część mieszkańców osiedla wykupiła swoje mieszkania, a nawet je dalej sprzedawała i sprzedaje, a pozostali mieszkańcy w tych samych budynkach są pozbawieni prawa wykupu mieszkań. Kilkuletnia zwłoka w załatwieniu tej sprawy jest zupełnie niezrozumiała. Na rozstrzygnięcie ministra infrastruktury czeka od wielu lat:

— wielu mieszkańców osiedla Lotnictwa Polskiego w Poznaniu chcących uregulować status prawny mieszkań,

— wielu byłych właścicieli gruntów oczekujących na odszkodowanie od Skarbu Państwa,

— Wojskowa Agencja Mieszkaniowa – mogąca środki ze sprzedaży lokali przeznaczyć na budowę nowych mieszkań.

Aktualnie minister infrastruktury co jakiś czas sprawę zawiesza, gdyż niektóre osoby (strony postępowania administracyjnego) umierają i trzeba czekać na postanowienia sądów o nabyciu spadku. Taka sytuacja może trwać jeszcze 50 lat. W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny zwłoki w załatwieniu przedmiotowej sprawy?

2. Kiedy zostanie ona ostatecznie rozstrzygnięta?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 9408)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przejęcia budynku dworca PKP
przez gm. Opatówek**

Szanowny Panie Ministrze! Gmina Opatówek stara się o przejęcie dworca oraz przyległych do niego dróg od Polskich Kolei Państwowych. Negocjacje w sprawie przejęcia tych nieruchomości trwają już od ponad dwóch lat. Samorządowcy deklarują wyremontowanie zdewastowanego obiektu pod warunkiem nieodpłatnego przekazania przez PKP. Ze względu na swój stan obiekt wymaga wysokich nakładów finansowych.

Warto zaznaczyć, że dzięki ustawie z 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa

państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 247, poz. 1651) jednostki samorządu terytorialnego będą mogły zdecydowanie łatwiej przejmować na własność albo uzyskiwać prawo użytkowania wieczystego nieruchomości wraz z usytuowanymi na niej budynkami dworców kolejowych w celu wykonania remontu tych dworców.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Na jakim etapie jest procedura przejęcia przez gminę Opatówek budynku dworca oraz przyległych dróg od Polskich Kolei Państwowych?

2. Kiedy te nieruchomości mogą stać się własnością samorządu?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego**

**w sprawie dziewiętnastowiecznego dworu
w Przedwojewie (8652)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Roberta Kołakowskiego z dnia 26 stycznia 2011 r., przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8652/11, w sprawie zabytkowego dworu w Przedwojewie gmina Opinogóra Górna, uprzejmie informuję, co następuje.

Aktualnie dwór w Przedwojewie, położony na działce nr 356 o pow. 0,8282 ha w obrębie Przedwojewo gmina Opinogóra Górna jest przedmiotem umowy dzierżawy zawartej do dnia 28 lutego 2014 r. Przed przejściem do Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa w okresie działalności Stacji Oceny Odmian w Przedwojewie” w pomieszczeniach dworu zostały wydzielone mieszkania. W dwóch mieszkaniach zamieszkują najemcy – byli pracownicy stacji, pozostała część nie jest zamieszкана.

Do ww. nieruchomości zostały zgłoszone roszczenia spadkobierców byłych właścicieli. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r., Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości zasobu przysługuje:

1) byłemu właścicielowi zbywanej nieruchomości lub jego spadkobiercom, jeżeli nieruchomość została przejęta na rzecz Skarbu Państwa przed dniem 1 stycznia 1992 r.;

2) spółdzielni produkcji rolnej władającej faktycznie zbywaną nieruchomością, której użytkowanie ustanowione na rzecz tej spółdzielni wygasło na podstawie art. 16 ust. 2 z dniem 31 grudnia 1993 r.;

3) dzierżawcy zbywanej nieruchomości, jeżeli dzierżawa trwała faktycznie przez okres co najmniej trzech lat;

4) zarządzającemu specjalną strefą ekonomiczną w odniesieniu do nieruchomości położonych w granicach specjalnych stref ekonomicznych.

Natomiast zgodnie z art. 24 ust. 5 lit. c ww. ustawy agencja może w drodze umowy nieodpłatnie przekazać na własność jednostce samorządu terytorialnego nieruchomości przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy na cele związane z realizacją inwestycji infrastrukturalnych służących wykony-

waniu zadań własnych w zakresie m. in. edukacji publicznej i kultury.

Mając na uwadze powyższe oraz zainteresowanie Związku Literatów na Mazowszu pozyskaniem niniejszej nieruchomości, pragnę poinformować, iż nieodpłatne przekazanie jej na rzecz związku jest niemożliwe na gruncie ww. ustawy. Związek mógłby ją nabyć wyłącznie w przypadku wzięcia udziału w przetargu i zaoferowania najwyższej ceny, o ile byłyby właściciel lub dzierżawca nie skorzystałby z przysługującego mu pierwszeństwa w nabyciu. Istnieje natomiast możliwość nieodpłatnego przekazania niniejszej nieruchomości, po uprzednim wyłączeniu jej z przedmiotu dzierżawy, na rzecz jednostki samorządu terytorialnego w celu realizacji zadań własnych, w tym z zakresu edukacji i kultury.

Ewentualne wnioski w tej sprawie należy kierować do oddziału terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie kontraktu na świadczenia
w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego
Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II
w Nowym Targu (8721)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś, posła na Sejm RP, z dnia 15 lutego 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 23 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8721/11), w sprawie kontraktu na świadczenia w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzie-

lanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zasady zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 cytowanej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, a także zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o realizację programów zdrowotnych. Podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z przepisem art. 132 ust 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 134 przytoczonej ustawy Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 cytowanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej, oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają możliwie najlepsze warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego świadczeniodawca może negocjować liczbę i cenę planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej, co bezpośrednio wynika z art. 142 ust. 6 cytowanej ustawy. Należy jednak podkreślić, iż ilość planowanych świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów wynika

z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz przepisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska co do kwestii i pytań poruszonych w treści zapytania. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, w celu zakontraktowania świadczeń na rok 2011 i lata następne, małopolski oddział funduszu ogłosił i przeprowadził postępowania konkursowe zgodnie z przyjętym planem zakupu świadczeń i w trybie określonym cytowaną na wstępie ustawą. Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), określonych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.). Ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, począwszy od najwyższej ocenionej aż do wyczerpania kwoty danego postępowania.

Należy zaznaczyć, że obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, zapisy ustawowe (art. 134 ust 1 cytowanej na wstępie ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA - 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców w stosunku do nowych oferentów, gdyż takie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania. Wobec powyższego procedura konkursowa nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów.

Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, w postępowaniu konkursowym w rodzaju: leczenie szpitalne, oferta Oddziału Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu została oceniona i sklasyfikowana na ostatniej pozycji, co uniemożliwiło jej wybór. Przygotowując się do rozmów z oferentem, komisja konkursowa dodatkowo poddała analizie profil świadczeń realizowanych w ww. oddziale, stwierdzając, iż w przeważającej większości sprawozdawane świadczenia związane z urazami mogą być realizowane i rozliczane także w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortope-

dycznej, pełniącym całodobowy dyżur w ramach wieloprofilowego szpitala.

W szczególności, jak wskazuje Narodowy Fundusz Zdrowia, szpital specjalistyczny w Nowym Targu zatrudnia 2 lekarzy specjalistów w dziedzinie neurochirurgii, którzy mogą samodzielnie wykonywać leczenie urazów głowy w oddziale ortopedii i traumatologii narządu ruchu, natomiast posiadany przez szpital sprzęt diagnostyczno-leczniczy pozwala na udzielanie natychmiastowej pomocy lekarskiej pacjentom z urazami głowy w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej. W związku z powyższym należy przypuszczać, iż liczba pacjentów w stanie nagłym, wymagających transportu do innych ośrodków, będzie znikoma i zbliżona do okresu, gdy oddział neurochirurgiczny funkcjonował jako odrębna jednostka organizacyjna, przekazując również wtedy niektóre przypadki do ośrodków o wyższej referencyjności. W tej sytuacji, zgodnie ze stanowiskiem funduszu, koszty pojedynczych przypadków ewentualnego transportu będą nieporównywalnie niższe niż utrzymywanie wydzielonego oddziału neurochirurgii wobec możliwości zapewnienia tych samych świadczeń w oddziale urazowo-ortopedycznym.

Uwzględniając natomiast stan powstały po rozstrzygnięciu postępowań konkursowych, Małopolski OW NFZ dokonał już zwiększenia planu umowy dla oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu z uwagi na możliwość rozliczania świadczeń dotychczas wykonywanych w oddziale neurochirurgii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego
Sądu Okręgowego w Częstochowie (8730)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Izabeli Leszczyny w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie, przesłane przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. nr SPS-024-8730/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace analityczne dotyczące oceny zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów gospodar-

czych podjęte zostały przez Ministerstwo Sprawiedliwości przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw na przestrzeni ostatnich lat. Analiza funkcjonowania sądownictwa gospodarczego stanowiła podstawę decyzji o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz rejonowych i przekazaniu spraw rozstrzyganych w tych komórkach organizacyjnych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych nie znajduje bowiem uzasadnienia.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej.

Uprzejmie informuję, że w wyniku oceny funkcjonowania wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych podjęta została decyzja o utrzymaniu Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie. Rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniające zniesienie niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych, nie zawiera zatem przepisów dotyczących likwidacji wymienionego wydziału gospodarczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Żaczka**

**w sprawie budowy nowej Komendy Powiatowej
Policji w Rykach (8733)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8733/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jarosława Żaczka w sprawie budowy nowej Komendy Powiatowej Policji w Rykach, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż w 2007 r. zainicjowane zostały działania mające na celu zapewnienie nowej lokalizacji Komendy Powiatowej Policji w Rykach. W dniu 6 października 2008 r. Komenda Wojewódzka Policji

w Lublinie przesłała do Komendy Głównej Policji, celem akceptacji, program inwestycji pn. „Budowa nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach” przy ul. Dolnej. Z uwagi na nieuregulowany stan prawny nieruchomości przeznaczonej pod budowę komendant główny Policji nie wyraził zgody na realizację ww. inwestycji.

Powyższe przedsięwzięcie ujęte zostało w projekcie planu inwestycyjnego Komendy Wojewódzkiej Policji w Lublinie na lata 2011–2013 przedstawionym w 2010 r. na wartość szacunkową 18 mln zł (w tym: na 2011 r. – 0,5 mln zł, na 2012 r. – 2 mln zł, na 2013 r. – 3 mln zł, na 2014 r. – 12,5 mln zł).

Obecnie nieruchomość przeznaczona pod budowę nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach pod względem formalnym nie wykazuje przeszkód do przekazania jej na rzecz Skarbu Państwa – Komendy Wojewódzkiej Policji w Lublinie, gdyż na podstawie uchwały nr LIX/322/2010 Rady Miejskiej w Rykach z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ryki – I etap działki oznaczone w ewidencji gruntów nr 3515, 3516/3, 3517, 3518, 3519/3, 3520/1 o łącznej powierzchni 5688 m² leżą na terenie przeznaczonym pod zabudowę usługową z zakresu usług publicznych, symbol: 29U.

Z uwagi, iż przystąpienie do umowy darowizny bądź złożenie wniosku o przekazanie nowej nieruchomości w trwały zarząd wymaga zgody komendanta głównego Policji, komendant wojewódzki Policji w Lublinie wystąpił z wnioskiem o wyrażenie zgody na pozyskanie ww. nieruchomości pod budowę nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach. Mając na uwadze sytuację finansową Policji oraz szereg innych rozpoczętych inwestycji przez Komendę Wojewódzką Policji w Lublinie, komendant główny Policji uznał, iż zasadne będzie wstrzymanie się z działaniami inwestycyjnymi. Ewentualne rozpoczęcie działań inwestycyjnych uzależnione jest od poprawy sytuacji finansowej Policji, uzyskania zapewnienia o przyznaniu na ten cel środków finansowych bądź zaistnienia możliwości pozyskania dofinansowania ze źródeł pozabudżetowych, np. w wyniku konstruktywnej współpracy z lokalnymi władzami samorządowymi.

Nadmienić należy, iż przedmiotowa inwestycja nie była objęta środkami pochodzącymi z ustawionego ustawą z dnia 12 stycznia 2007 r. „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2011” (Dz. U. Nr 35, poz. 213, z późn. zm.). Tym niemniej w latach 2007–2009 ze środków pochodzących z ww. programu sfinansowany został remont kompleksowy pomieszczeń dla osób zatrzymanych (PDOZ), usytuowanych w Komendzie Powiatowej Policji w Rykach, na łączną kwotę około 762 tys. zł.

Odnosząc się do kwestii działań podejmowanych przez władze samorządowe gminy Ryki, uprzejmie informuję, iż uchwałą nr XXII/119/2008 z dnia 6 marca 2008 r. Rada Miejska w Rykach udzieliła zgody na

dokonanie darowizny na rzecz Skarbu Państwa – Komendy Wojewódzkiej Policji w Lublinie nieruchomości pod inwestycję: budowę nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach oznaczonej w ewidencji gruntów numerami działek 3516/3, 3517 i 3518 o łącznej powierzchni 2912 m², a uchwałą nr XXVIII/151/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. kolejnej nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów numerami działek 3515, 3519/3 i 3520/1 o łącznej powierzchni 2776 m². Natomiast wspomniana powyżej uchwała nr LIX/322/2010 Rady Miejskiej w Rykach z dnia 18 marca 2010 r. spowodowała usunięcie przeszkód formalnoprawnych, umożliwiając Komendzie Wojewódzkiej Policji w Lublinie podjęcie czynności zmierzających do pozyskania ww. nieruchomości.

W kontekście problemu dotyczącego terminu realizacji przedsięwzięcia uprzejmie informuję, iż warunkiem formalnym do rozpoczęcia jego realizacji jest przedłożenie przez Komendę Wojewódzką Policji w Lublinie zaakceptowanego przez komendanta głównego Policji programu inwestycji pn. „Budowa nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach”, opracowanego stosownie do postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. Nr 238, poz. 1579). Jednocześnie, zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), na budowę ww. nieruchomości niezbędna jest zgoda ministra właściwego do spraw skarbu państwa.

Z uwagi na uwarunkowania budżetowe rozpoczęcie finansowania ww. zadania będzie możliwe po zapewnieniu płynnego finansowania procesu inwestycyjnego. W 2011 r. nakłady finansowe skierowano głównie na przedsięwzięcia kontynuowane, dające możliwość uzyskania jak najszybszych efektów rzeczowych, lub rozpoczęcie budowy siedzib jednostek mieszczących się w obiektach wynajmowanych.

Komenda Wojewódzka Policji w Lublinie czyni starania o pozyskanie wsparcia finansowego przedmiotowej inwestycji od władz Starostwa Powiatowego w Rykach, w zakresie wykonania dokumentacji technicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie elektrowni wiatrowych
powstających lub mających powstać w Polsce
(8735)**

Odpowiadając na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie elektrowni wiatrowych powstających lub mających powstać w Polsce, przesłane przez Pana Marszałka pismem z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8735/11, przekazuję poniższą informację.

Kwestie związane z wpływem turbin wiatrowych na życie ludzi mieszkających w otoczeniu siłowni wiatrowych są analizowane na etapie procedury oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397), zwanego dalej rozporządzeniem, instalacje planowane na lądzie wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, o mocy nominalnej elektrowni nie mniejszej niż 100 MW, lub instalacje planowane w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, wymagają zawsze przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Natomiast zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, w przypadku instalacji wykorzystujących siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m, których moc jest mniejsza niż 100 MW, oraz wszystkich zlokalizowanych na obszarach objętych niektórymi formami ochrony przyrody (parki narodowe, rezerваты przyrody, parki krajobrazowe, obszary chronionego krajobrazu, obszary Natura 2000, użytki ekologiczne i zespoły przyrodniczo-krajobrazowe) na mocy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), taki obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może zostać nałożony. W myśl art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), zwanej dalej ustawą OOS, przed realizacją przedsięwzięć wymienionych w rozporządzeniu konieczne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w określonych przypadkach również przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko.

Ocena oddziaływania na środowisko wiąże się z przeprowadzeniem postępowania administracyjnego, które w szczególności obejmuje: weryfikację raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, uzyskanie wymaganych ustawą OOS

opinii i uzgodnień oraz zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. W ramach ww. oceny, w myśl art. 62 ust. 1 ustawy OOS, określa się, analizuje oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ na środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki, wzajemne oddziaływanie między ww. elementami, możliwość oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także wymagany zakres monitorowania.

Kluczowym materiałem dowodowym w przeprowadzanej ocenie jest przygotowywany przez inwestora raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. W dokumencie tym powinny znaleźć się informacje dotyczące zagrożeń dla środowiska oraz ludzi, jakie wiązać się będą z realizacją, eksploatacją/użytkowaniem i likwidacją inwestycji. Ważnym elementem raportu są prognozy propagacyjne hałasu oraz pola elektromagnetycznego generowanego przez elektrownię wiatrową. Kolejnym elementem oceny oddziaływania na środowisko, który polega na kontroli merytorycznej zawartości dokumentacji i służy weryfikacji zaproponowanych przez inwestora warunków realizacji przedsięwzięcia, jest uzgodnienie z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz zasięgnięcie opinii organu inspekcji sanitarnej. Podczas gdy pierwszy z ww. organów uzgadnia środowiskowe uwarunkowania planowanego przedsięwzięcia, inspektor sanitarny wydaje opinię uwzględniającą wymagania higieniczne i zdrowotne, jakie powinny zostać zapewnione przy jego realizacji. W ten sposób brane pod uwagę są ww. wymagania lokalnych społeczności zamieszkujących obszary w pobliżu planowanych farm wiatrowych.

W procedurze oceny oddziaływania na środowisko szczególną uwagę zwraca się na oddziaływanie w zakresie hałasu projektowanych elektrowni wiatrowych. Organ administracyjny wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach ma obowiązek, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ocenić, czy planowana do realizacji elektrownia wiatrowa spełniać będzie normy przewidziane w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 826). Ten akt prawny określa akceptowalne wartości hałasu, wyrażone odpowiednimi wskaźnikami dla terenów przeznaczonych:

- pod zabudowę mieszkaniową,
- pod szpitale i domy opieki społecznej,
- pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,
- na cele uzdrowiskowe,
- na cele rekreacyjno-wypoczynkowe,
- na cele mieszkaniowo-usługowe.

Jeżeli zaistnieje ryzyko wystąpienia ponadnormatywnych oddziaływań akustycznych dla ww. obszarów, organ administracyjny musi zastosować odpowiednie środki minimalizujące obniżające poziom hałasu do dopuszczalnych w rozporządzeniu warto-

ści, tak aby planowane siłownie wiatrowe nie wpływały negatywnie na funkcjonowanie osób mieszkających w sąsiedztwie projektowanej farmy wiatrowej. W przypadku braku szans na wypracowanie akceptowalnego rozwiązania w powyższym zakresie, następuje odmowa zgody na realizację przedsięwzięcia.

Jednocześnie zaznaczam, iż poziom hałasu i skala oddziaływania akustycznego elektrowni wiatrowych są możliwe do określenia wyłącznie podczas procedury oceny oddziaływania na środowisko. Na potrzeby raportu o oddziaływaniu na środowisko prowadzone są bowiem specjalistyczne badania dotyczące propagacji hałasu. Znane są również na tym etapie szczegóły techniczne inwestycji, niezbędne do wykonania dokładnych obliczeń akustycznych. Poziom hałasu emitowany przez siłownie wiatrowe zależy od wielu czynników. Pod uwagę należy wziąć nie tylko parametry techniczne samej turbiny, ale także ukształtowanie terenu, prędkość i kierunek wiatru, czy rozchodzenie się fal dźwiękowych w powietrzu. Jednocześnie istotna jest kwestia samego modelu elektrowni, wysokości wieży oraz innych szczegółowych technicznych uwarunkowań zastosowanych przy każdym projekcie. Wszystkie te uwarunkowania są brane pod uwagę i analizowane w procedurze oceny oddziaływania na środowisko.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w przypadku gdy przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko, będzie także związane z zapewnieniem możliwości udziału społeczeństwa. Organ właściwy do wydania ww. decyzji zobowiązany jest do podania do publicznej wiadomości informacji o możliwościach, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków do raportu o oddziaływaniu na środowisko, wskazując 21-dniowy termin ich składania. Zgodnie bowiem z art. 29 oraz art. 80 ustawy OOS każdy ma prawo do składania uwag i wniosków w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu, a organ administracji właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zobowiązany je rozpatrzyć przed wydaniem decyzji. W związku z powyższym, w ramach przeprowadzanych konsultacji ze społeczeństwem, mieszkańcy terenów sąsiadujących z projektowaną siłownią wiatrową mogą zapoznać się z zebraną w sprawie dokumentacją oraz wnieść wszelkie swoje uwagi. Organ administracji musi ustosunkować się do nich w swoim rozstrzygnięciu.

Uznać należy zatem, iż wpływ elektrowni wiatrowych na życie ludzi mieszkających w otoczeniu projektowanych farm wiatrowych jest szczegółowo badany i analizowany na etapie oceny oddziaływania na środowisko. Zabezpieczenie przed ewentualnym negatywnym wpływem turbin wiatrowych odbywa się poprzez spełnienie przez inwestora wszelkich wymogów wskazanych w szeregu ustaw i aktach wykonawczych dotyczących tego rodzaju działalności, przy jednoczesnym wykorzystaniu najlepszych dostępnych rozwiązań technicznych i technologicznych. Stopień uciążliwości oraz poziom i rodzaje zagrożeń wynikające z realizacji przedmiotowego zamierzenia

inwestycyjnego powinny zostać zidentyfikowane w raporcie o oddziaływaniu na środowisko i zweryfikowane podczas oceny oddziaływania na środowisko. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie materiału dowodowego winien w ww. decyzji zawrzeć warunki, których spełnienie zagwarantuje, iż realizacja przedsięwzięcia nie spowoduje jego znaczącego oddziaływania na zdrowie ludzi.

W ten sam sposób identyfikowany i badany jest wpływ turbin wiatrowych na środowisko naturalne, w tym na awifaunę. Farmy wiatrowe mogą oddziaływać negatywnie na środowisko i jego elementy, przy czym obecnie wydaje się, że najbardziej szkodliwy wpływ tego rodzaju przedsięwzięcia mogą wywierać nie tylko na ptaki, ale zwłaszcza na nietoperze. W związku z powyższym w procedurze ocen oddziaływania na środowisko zwraca się szczególną uwagę na określenie uwarunkowań związanych z wpływem projektowanych parków wiatrowych na awifaunę i chiropterofaunę. Podobnie bowiem jak w przypadku hałasu, ilość czynników determinujących wielkość, skalę i zasięg oddziaływania elektrowni wiatrowych jest bardzo duża i nie jest możliwe prognozowanie wpływu na ptaki i nietoperze turbin wiatrowych bez dokładnych badań. Są one wykonywane na potrzeby raportu o oddziaływaniu na środowisko, który, jak zostało wskazane wyżej, stanowi podstawowy dokument i materiał dowodowy w procedurze oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie, ze względu na biologię i ekologię poszczególnych gatunków, jedne z nich są bardziej podatne na kolizje z siłowniami wiatrowymi, np. ze względu na wielkość rozmiarów ciała, mało zwrotny lot, wykorzystywanie wysokich budowli (np. wież wiatraka) jako miejsc gódów, inne natomiast unikają tego typu konstrukcji. Biorąc pod uwagę możliwe zagrożenia dla obu grup zwierząt, funkcjonują specjalne wytyczne, dotyczące problematyki wpływu energetyki wiatrowej na awifaunę i chiropterofaunę. Obecnie Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska prowadzi prace zmierzające do wydania nowych wytycznych w powyższym zakresie. Będą one oparte o uaktualnioną wiedzę i przeprowadzone w ostatnim czasie badania. Ujednolicią również podejście do tej problematyki oraz wypracują właściwe standardy.

W ocenie oddziaływania na środowisko analizuje się wpływ projektowanych turbin wiatrowych nie tylko na ptaki i nietoperze, ale również na pozostałe elementy środowiska, a także na tereny objęte powierzchniowymi formami ochrony przyrody, np. rezerwaty przyrody czy obszary Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000. Jeżeli istnieje ryzyko wystąpienia szkód w którymkolwiek ze składników środowiska, nakładane są na inwestora obowiązki wykonania adekwatnych działań minimalizujących, łagodzących lub kompensujących. Przy czym wystąpienie znaczącego negatywnego oddziaływania na przedmioty i cele ochrony obszarów Natura 2000 oraz integralność i spójność całej sieci, powoduje zaistnienie konieczności spełnienia przesłanek zawartych w art. 34

ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), co nie jest możliwe, gdyż nie można udowodnić braku istnienia alternatywnych rozwiązań w zakresie lokalizacji dla farmy wiatrowej. W przypadku braku możliwości wyeliminowania znaczącego negatywnego oddziaływania na środowisko następuje odmowa zgody na realizację przedsięwzięcia.

Z przedstawionych wyżej uwarunkowań wynika, iż wpływ elektrowni wiatrowych zarówno na ludzi, jak również na całość środowiska zależy od wielu czynników i zmiennych. Nie jest zatem możliwe ogólne opisanie wszelkich możliwych sytuacji, które determinować będą ewentualne oddziaływanie farm wiatrowych. Natomiast podkreślić należy, iż każdy projekt turbin wiatrowych oceniany jest indywidualnie. Służy temu doskonale narzędzie, jakim jest ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, dokładnie identyfikująca, badająca i analizująca wszystkie uwarunkowania związane z wpływem planowanej inwestycji na ludzi i środowisko. Wydana po jej przeprowadzeniu decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nakłada na inwestora szereg obowiązków, gwarantujących spełnienie standardów jakości środowiska, w tym w odniesieniu do hałasu, oraz zapobiegających wystąpieniu znaczącego negatywnego oddziaływania dla życia i zdrowia ludzi oraz środowiska.

Jednocześnie zaznaczam, iż kwestie związane z jakością i opłacalnością energii pochodzącej z farm wiatrowych nie podlegają resortowi środowiska. Problematyką tą zajmuje się Ministerstwo Gospodarki.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie sieci autostrad i superszybkich kolei
(8738)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo pana Marszałka z dnia 28 lutego br., do którego zostało dołączone pismo, znak: SPS- 024-8738/11, dotyczące zapytania pana posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie rozbudowy sieci autostrad i superszybkich kolei, uprzejmie informuję, że w wspieranie budowy powiązań pomiędzy największymi ośrodkami miejskimi, wspierając ich rozwój, stanowi ważne założenie polityki zagospodarowania przestrzennego kraju wskazanej w projekcie Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 (KPZK 2030).

W Polsce jak w innych krajach wysoko rozwiniętych polityka przestrzenna kładzie nacisk na rozwój kolei wysokich prędkości i podnoszenie jakości trans-

portu publicznego: osiągnięcie w roku 2030 szkieletowej sieci połączeń o standardzie obecnej autostrady na sieci powiązań głównych ośrodków miejskich, zwłaszcza pomiędzy Warszawą, Gdańskiem, Szczecinem, Poznaniem, Bydgoszczą i Toruniem, Łodzią, Wrocławiem, konurbacją górnośląską, Krakowem, Rzeszowem i Lublinem, wraz z otwartym układem zagranicznym metropolii europejskich (Berlina, Pragi, Wiednia, Bratysławy i Budapesztu, Kijowa, Mińska i Moskwy) oraz zapewnienie powiązań pomiędzy Warszawą, Poznaniem, Łodzią, Wrocławiem, konurbacją górnośląską, Krakowem oraz Bydgoszczą i Toruniem kolejami dużych prędkości, a z perspektywą rozwoju po 2030 r. także w kierunku Szczecina i Gdańska oraz metropolii europejskich – Berlina, Pragi, Wiednia.

W związku z przewidywaną dalszą koncentracją działalności gospodarczej na obszarach zurbanizowanych pojawi się większe zapotrzebowanie na rozwój szynowego transportu zbiorowego w relacjach między- i wewnątrzaglomeracyjnych. KPZK 2030 proponuje podejmowanie działań służących integracji transportu zbiorowego obejmującego różne środki transportu i elementy infrastruktury: kolej aglomeracyjną, tramwaje, autobusy, system kierowania ruchem itd.

Proponowane w projekcie koncepcji inwestycje opierają się przede wszystkim na realizacji obecnych planów rządowych, określonych w aktach prawnych oraz dokumentach strategicznych i operacyjnych regulujących założenia inwestycji infrastrukturalnych w sektorze transportu. KPZK 2030 określa także kilka połączeń „brakujących” w obecnych planach, tj. istotnych z punktu widzenia potrzeb płynących z założenia o zintegrowanym systemie rozwoju, jak m.in. rozwinięcie szkieletu kolei dużych prędkości Warszawa-Toruń/Bydgoszcz.

Pragnę podkreślić, że projekt KPZK 2030, który jest obecny na etapie konsultacji i uzgodnień międzyresortowych, nie jest dokumentem realizacyjnym, lecz wizyjnym. Koncepcja przedstawia, jak Polska powinna wyglądać za 20 lat i co państwo/samorządy powinni zrobić, aby tę wizję urzeczywistnić. Narzędzia realizacji tej prognozy, jakie leżą po stronie tych organów, to przede wszystkim instrumenty z zakresu legislacji i instytucjonalne/organizacyjne. Zapewne niektóre propozycje zawarte w KPZK 2030 mogą wpłynąć na wybór projektów z tego zakresu w nowej perspektywie finansowej UE. Dokument ten więc wpływa pośrednio na działania strictly inwestycyjne, ale o nich nie decyduje. W związku z tym nie można udzielić w tej chwili wiążącej odpowiedzi na temat terminów i źródeł finansowania działań inwestycyjnych z zakresu infrastruktury transportowej na terenie województwa kujawsko-pomorskiego.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie zmniejszenia środków
Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie
programów promocji zatrudnienia i innych
fakultatywnych zadań w ramach
tzw. algorytmu oraz projektów systemowych
Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”
(8740)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Jana Kochanowskiego w sprawie planowanego pomniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 28 lutego 2011 r., sygn.: SPS-024-8740/11, uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzjami z dnia 21 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla powiatowych urzędów pracy w woj. lubuskim, naliczone według wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zostały przyznane ogółem w kwocie 27 581,3 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla woj. lubuskiego limit został zwiększony o kwotę 8892,3 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego od marszałka woj. lubuskiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, w oparciu o przepis art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych, w dniu 25 lutego br. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy skutkującą zwiększeniem środków Funduszu Pracy na realizację w 2011 r. zadań na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej łącznie o kwotę 1 200 605 tys. zł., w tym o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając odmowę wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej będzie nadal zabiegał o uruchomienie dodatkowych środków Funduszu Pracy w ramach nieplanowanych przychodów w roku 2011.

Jednocześnie należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej. Ta oszczędność ograniczy potrzeby pozyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku

pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Odnosząc się do pytania o działania mające na celu zwiększenie standardów usług rynku pracy, pragnę poinformować, że w Dzienniku Ustaw nr 177 z dnia 28 września 2010 r. pod pozycją 1193 zostało opublikowane rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy. Jest to rozporządzenie niezwykle ważne z punktu widzenia jednolitego działania publicznych służb zatrudnienia, bowiem określa, w jaki sposób publiczne służby zatrudnienia powinny prowadzić podstawowe usługi rynku pracy, tj. pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informację zawodową, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz organizację szkoleń.

Nowe rozporządzenie weszło w życie z dniem 29 grudnia 2010 r. (z wyjątkiem wybranych przepisów) i zgodnie z art. 29 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33) od tego dnia przestały obowiązywać rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 2 marca 2007 r.:

— w sprawie standardów usług rynku pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 314),

— w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 315).

Nowe rozporządzenie zachowuje większość dotychczasowych rozwiązań, określonych w uchylanych rozporządzeniach. Zasadnicza zmiana ma charakter formalny i polega na integracji obu aktów prawnych w jeden, co zwiększy czytelność i ułatwi stosowanie przepisów, oraz na przeniesieniu części przepisów ze standardów stanowiących załącznik do rozporządzenia do jego części głównej.

Rozporządzenie uwzględnia modyfikacje w zakresie podstawowych usług rynku pracy, wprowadzone ww. ustawą zmieniającą. Wykorzystuje ono również do-

świadczenia urzędów pracy w stosowaniu dotychczas obowiązujących przepisów, jak i urzędów wojewódzkich, które są zobowiązane do kontroli stosowania przez urzędy pracy przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń.

Najważniejszym celem rozporządzenia jest zapewnienie, aby podstawowe usługi rynku pracy świadczone były w jednolity sposób na terenie całego kraju dla wszystkich grup klientów urzędu pracy, tzn. bezrobotnych, poszukujących pracy, pracodawców i przedsiębiorców, a także dla osób niezarejestrowanych w powiatowych urzędach pracy, uprawnionych do korzystania z określonych form pomocy. Rozporządzenie określa, w jakich sytuacjach poszczególne usługi rynku pracy mają być realizowane, jak powinny być dokumentowane i jakie muszą być zapewnione warunki dla ich właściwej realizacji. Określa ono także terminy podejmowania przez urząd pracy wybranych działań na rzecz klientów, reguluje zakres oraz kierunki przepływu informacji pomiędzy stanowiskami w urzędzie pracy odpowiedzialnymi za oferowane usługi, a także pomiędzy urzędami pracy zaangażowanymi w realizację danej usługi. W wydanym rozporządzeniu duży nacisk położono na dostosowanie świadczenia poszczególnych usług do potrzeb różnych grup osób korzystających z pomocy urzędów pracy oraz na zapewnienie, że usługi te realizowane będą w warunkach gwarantujących bezpieczeństwo zarówno klientów, jak i pracowników urzędów pracy świadczących usługi.

Część przepisów rozporządzenia ma charakter ogólny i obowiązuje oba poziomy samorządu terytorialnego, jednak ze względu na specyfikę realizowanych działań część przepisów sformułowana została odrębnie dla wojewódzkiego i powiatowego urzędu pracy. Warto zwrócić uwagę, że w stosunku do dotychczas obowiązujących rozporządzeń ograniczono liczbę postępowań dla powiatowych urzędów pracy w ramach standardów usług rynku pracy.

Główne zmiany o charakterze merytorycznym wprowadzane w nowym rozporządzeniu dotyczą formy dokumentowania działań, sposobu wymiany i upowszechniania informacji o usługach rynku pracy, form realizacji poszczególnych usług oraz zakresu informacji pozyskiwanych od klientów. Ponadto doprecyzowano działania szczegółowe wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy przy realizacji poszczególnych usług oraz relacje pomiędzy tymi urzędami w przypadku działań na rzecz tego samego klienta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie realnych możliwości zwiększenia
liczebności śląskiego garnizonu Policji w 2011 r.
(8743)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8743/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Grzegorza Pisalskiego w sprawie realnych możliwości zwiększenia liczebności śląskiego garnizonu Policji w 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż proces uzupełniania kadr Policji jest procesem ciągłym i zależnym od wielu czynników. Corocznie do służby w Policji przyjmowanych jest od 3 tys. do 6 tys. kandydatów. Liczba ta uzależniona jest od liczby wakatów, liczby chętnych i zdolnych do służby kandydatów, od możliwości ich przeszkolenia, a także od wysokości środków finansowych, jakie Policja może przeznaczyć na procedurę doboru kandydatów do służby oraz na ich zatrudnienie.

Ogólny limit przyjęć do służby w Policji w danym roku dzielony jest pomiędzy województwa proporcjonalnie do liczby występujących w nich wakatów. Przy czym, biorąc pod uwagę inne czynniki, takie jak np. liczba kandydatów w danym województwie, możliwe jest dokonanie odpowiednich korekt.

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż garnizon śląski jest liczebnie największym garnizonem w Polsce, stąd też posiada proporcjonalnie największą liczbę wakatów. W 2010 r. do służby w jednostkach Policji na terenie województwa śląskiego przyjętych zostało ponad 270 kandydatów, czyli ok. 10% wszystkich nowo przyjętych policjantów.

Ze względu na ww. zmianę zasad naliczeń etatowych w Policji liczba etatów policyjnych w województwie śląskim wzrosła o 473 etaty, przez co liczba stanowisk wakujących w tym województwie osiągnęła około 1/7 ogółu wakatów w Policji. Przyjąć zatem należy, iż w 2011 r. jednostki Policji z terenu województwa śląskiego zasili odpowiednio 1/7 nowo przyjętych policjantów.

Zgodnie z zapowiedzią komendanta głównego Policji liczba kandydatów przyjętych do służby w Policji w 2011 r. ma być większa niż w roku ubiegłym (3098), a zatem szacuje się, że służbę na Śląsku rozpocznie około 500 nowych policjantów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie stanu wyposażenia Policji
w kamizelki kuloodporne (8745)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8745/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Grzegorza Pisalskiego w sprawie stanu wyposażenia Policji w kamizelki kuloodporne, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W 2010 r. Komenda Główna Policji zakupiła 2542 szt. kamizelek kuloodpornych różnych typów, w tym:

- 1975 szt. kamizelek kuloodpornych na mundur,
- 417 szt. kamizelek kuloodpornych kamuflowanych,
- 150 szt. kamizelek kuloodpornych zintegrowanych na mundur.

W przypadku przetargu na 60 kamizelek kuloodpornych przeznaczonych do głębokiego kamuflażu odstąpiono od umowy z przyczyn leżących po stronie wykonawcy.

Na koniec 2010 r. na stanie Policji znajdowało się:

- 4872 szt. kamizelek kuloodpornych na mundur,
 - 41 822 szt. kamizelek kuloodpornych kamuflowanych,
 - 539 szt. kamizelek kuloodpornych ciężkich,
- co stanowiło pokrycie najpilniejszych potrzeb liniowych na poziomie odpowiednio 19%, 70% oraz 31%.

Należy wskazać, że uzyskanie wskaźnika zabezpieczenia potrzeb Policji w obszarze wyposażenia w kamizelki kuloodporne na poziomie 100% jest ściśle uzależnione od wysokości posiadanych przez Policję środków budżetowych przeznaczonych na realizację wydatków rzeczowych oraz od liczby kamizelek kuloodpornych wycofywanych z użytkowania w efekcie prowadzonych corocznie badań diagnostycznych weryfikujących ich parametry ochronne.

W świetle powyższego nie jest możliwe określenie daty uzyskania pełnego zabezpieczenia potrzeb w zakresie kamizelek kuloodpornych, nie są bowiem obecnie znane kwoty, jakie w kolejnych latach Policja otrzyma z przeznaczeniem na realizację zakupu wspomnianego wyposażenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego**

**w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału
Urazowo-Ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku
(8747)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Roberta Kołakowskiego, przekazane przy piśmie z dnia 7 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8747/11), w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Korzystanie ze świadczeń zdrowotnych zgodnie z rejonizacją wynikającą z miejsca zamieszkania związane było z ustawą z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (uchyloną 1 kwietnia 2003 r.). Art. 60 powyższej ustawy przyznał bowiem ubezpieczonym prawo do wyboru szpitala spośród tych, które zawarły umowę z kasą chorych, do której należy ubezpieczony, na podstawie skierowania, z wyjątkiem przypadków nagłego zagrożenia życia i zdrowia. Natomiast w świetle obowiązującego ustawodawstwa (ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniobiorca ma prawo wyboru świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych bądź szpitalnych spośród wszystkich świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia. Ponadto pacjent ma prawo leczyć się na podstawie skierowania na terenie całego kraju. Odmowa udzielenia świadczeń z tytułu tzw. rejonizacji stanowi naruszenie prawa pacjenta. W sytuacji takiego naruszenia pacjent ma możliwość skierowania skargi do dyrektora zakładu, w którym doszło do odmowy udzielenia świadczenia, właściwego oddziału NFZ, organu nadzoru nad zakładem lub do rzecznika praw pacjenta.

Nadmieniam, iż dokonana analiza danych i wybranych wskaźników przedmiotowego oddziału uzyskanych od SPZZOZ w Płońsku za rok 2010 ukazuje, iż współczynnik wykorzystania łóżek w oddziale urazowo-ortopedycznym wynosi blisko 298,1 (wartość oznacza liczbę dni w roku, w których łóżka są wykorzystywane dla hospitalizacji). Natomiast w odniesieniu do roku wskaźnik procentowego wykorzystania łóżka wynosi 80%, stanowiąc za tym wartość pożądaną dla tej specjalności.

Odnosząc się natomiast do likwidacji oddziału, należy podkreślić, iż zgodnie z art. 67 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) nadzór nad publicznym zakładem opieki zdrowotnej sprawuje podmiot, który utworzył zakład. W przypadku SPZZOZ w Płońsku

jest to powiat płoński. Natomiast minister zdrowia nie posiada kompetencji w zakresie przekształcania czy likwidacji ww. zakładu opieki zdrowotnej, dla którego nie jest organem założycielskim. Albowiem zgodnie z art. 36 ustawy o ZOZ likwidacja publicznego zakładu opieki zdrowotnej następuje w drodze uchwały właściwego organu jednostki samorządu terytorialnego (w tym przypadku powiatu płońskiego). Jednocześnie uprzejmie informuję, iż przedmiotowa uchwała powinna określać sposób i formę zapewnienia osobom korzystającym z oznaczonych rodzajowo świadczeń zdrowotnych likwidowanego zakładu dalsze, nieprzerwane udzielanie takich świadczeń, bez istotnego ograniczenia ich dostępności, warunków udzielania i jakości, oraz termin zakończenia działalności nie wcześniej niż 3 miesiące od daty podjęcia uchwały o likwidacji. Zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3 ustawy projekt uchwały o likwidacji publicznego zakładu opieki zdrowotnej wymaga opinii wojewody oraz opinii właściwych organów gminy i powiatu, których ludność zakład udziela świadczeń zdrowotnych, a także sejmiku województwa, jeśli zasięg działania zakładu obejmuje województwo lub jego znaczną część, co stosuje się odpowiednio przy podejmowaniu uchwały o przekształceniu zakładu, jeżeli w wyniku przekształcenia ma nastąpić likwidacja lub istotne ograniczenie poszczególnych rodzajów działalności zakładu i udzielanych świadczeń zdrowotnych. Ponadto zgodnie z brzmieniem art. 16 ust. 2 Konstytucji RP samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Nadmieniam, iż na mocy art. 36 minister zdrowia może odmówić zgody na likwidację lub przekształcenie publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w wyniku którego ma nastąpić jego likwidacja lub istotne ograniczenie poszczególnych rodzajów działalności zakładu i udzielanych świadczeń zdrowotnych, tylko w przypadku, gdy zakład udziela określonych świadczeń zdrowotnych jako jedyny w województwie i nie jest możliwe dalsze udzielanie tych świadczeń w innym zakładzie opieki zdrowotnej. Nie dotyczy to SPZZOZ w Płońsku, albowiem nie udziela on świadczeń zdrowotnych w zakresie chirurgii urazowo-ortopedycznej jako jedyny w województwie mazowieckim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Roberta Kołakowskiego**

**w sprawie pogłębienia dna Wisły w części
dotyczącej zbiornika włocławskiego
oraz regulacji Wisły w środkowym biegu
na wysokości od gminy i miasta Wyszogród
do Płocka (8748)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Roberta Kołakowskiego z dnia 21 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8748/11, w sprawie pogłębienia dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz regulacji rzeki Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wyszogród do Płocka, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Czy to prawda, że pieniądze przeznaczone na oczyszczenie dna Wisły w zbiorniku włocławskim zostały zdjęte z planu inwestycyjnego?

2. Kiedy rozpoczną się prace polegające na oczyszczeniu dna Wisły w zbiorniku włocławskim?

Na wniosek Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej (RZGW) w Warszawie na liście indykatywnej Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” umieszczony został projekt „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego”. Realizacja projektu planowana była w ramach trzech pakietów:

— pakiet 1. – przebudowa i remont obiektów stopnia wodnego w woj. kujawsko-pomorskim,

— pakiet 2. – rozbudowa zapory bocznej Borowiczki i rozbudowa wałów wstecznych Słupianki i lewego wału Rosicy w woj. mazowieckim,

— pakiet 3. – przebudowa dwóch zapór bocznych zbiornika włocławskiego: zapory w Nowym Duninowie, zapory Jordanów – Tokary – Radziwie oraz makronielacja w czaszy zbiornika w woj. mazowieckim.

W trakcie opracowywania dokumentacji technicznej okazało się, że przewidywane koszty całości robót znacznie przekraczają dotychczas szacowaną kwotę. Wobec braku możliwości zwiększenia całkowitej wartości projektu i konieczności ograniczenia jej do kwoty dyspozycyjnej 152,55 mln zł konieczna była rezygnacja w projekcie z pakietu 3., zawierającego m.in. oczyszczenie czaszy zbiornika włocławskiego.

Pomimo ww. trudności, z uwagi na znaczenie tego przedsięwzięcia dla ochrony przed powodzią, RZGW w Warszawie będzie czynił starania o uzyskanie środków finansowych na jego realizację. Prace projektowe związane z pakietem 3. będą kontynuowane po uzyskaniu ostatecznej decyzji środowiskowej, która warunkuje zakończenie projektu i przystąpienie do robót. Procedura oceny oddziaływania na środo-

wisko jest prowadzona przez prezydenta miasta Płocka. Od uwarunkowań zawartych w decyzji środowiskowej zależeć będzie również koszt oczyszczenia dna zbiornika i zagospodarowania urobku.

Jednocześnie informuję, że dążąc do poprawy stanu koryta Wisły i międzywała po powodziach z 2010 r., RZGW w Warszawie wykonał najpilniejsze roboty na odcinku od Wyszogrodu do Włocławka. Wartość tych prac to ponad 8 mln zł, pokryto je ze środków rezerwy celowej budżetu państwa będącej w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych i administracji. Wykonano m.in.: roboty pogłębiarskie w korycie Wisły od Świniar do Kępy Polskiej oraz na odcinku między Płockiem a Wyszogrodem, odcinkowe zabezpieczenia i naprawy uszkodzonych zapór bocznych, zapory dolinowej i wałów wstecznych zbiornika we Włocławku, wału przeciwpowodziowego w Dobrzykowie oraz skarpy w Wyszogrodzie. Dokonano również remontów uszkodzonych obiektów w pompowniach Borowiczki i Tokary.

W 2011 r. RZGW w Warszawie przewiduje kontynuację ww. prac zarówno w zakresie odcinkowych zabezpieczeń zapór i wałów, remontów w pompowniach, jak i robót pogłębiarskich na Wiśle powyżej Wyszogrodu oraz usuwania sedymentów w cofkowej czaszy zbiornika. Koszt szacunkowy tych prac to ponad 10 mln. zł, ich rozpoczęcie nastąpi po uzyskaniu potwierdzenia finansowania.

3. Czy zostanie stworzony system prawny umożliwiający przeprowadzenie podstawowych prac regulacyjnych i refulacyjnych rzeki?

Nie przewiduje się stworzenia specjalnego systemu prawnego dla prowadzenia prac regulacyjnych i refulacyjnych rzeki. Realizacja takich robót powinna być zgodna z obowiązującymi w tym zakresie regulacjami prawnymi, w tym przepisami środowiskowymi.

4. Kiedy zostanie stworzony wieloletni program regulacji koryta rzeki Wisły wraz z zabezpieczeniem finansowym pozwalającym wdrożyć program?

Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, tzw. ramowa dyrektywa wodna (RDW), zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, wód przybrzeżnych oraz wód podziemnych. Jej celem jest osiągnięcie do 2015 r. (a w uzasadnionych przypadkach do 2021 lub 2027 r.) dobrego stanu wód i ekosystemów od nich zależnych. Zapisy dyrektywy nakazują opracować plany gospodarowania wodami na poszczególnych obszarach dorzeczy istniejących w danym państwie.

Zgodnie z tymi wymogami sporządzono plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły. Dokument ten jest podstawą do podejmowania decyzji mających wpływ na stan zasobów wodnych, a ponadto określa zasady gospodarowania wodami w trakcie 6-letniego cyklu planistycznego. Ustalenia planu

gospodarowania wodami uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województwa oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Plan ma wpływ nie tylko na kształtowanie gospodarki wodnej, ale także na inne sektory, w tym m.in. na: przemysł, gospodarkę komunalną, rolnictwo, leśnictwo, transport, rybołówstwo, turystykę.

Ponadto pragnę poinformować, iż w związku z koniecznością transpozycji do prawa polskiego postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 6.11.2007, str. 27) został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Ustawa uchwalona przez parlament została przekazana prezydentowi RP do podpisu w dniu 10 stycznia 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw i zarządził jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym proces transpozycji ww. dyrektywy został zakończony. Ustawa nowelizująca została opublikowana w dniu 15 lutego br. (Dz. U. Nr 32, poz. 159).

Celem nadrzędnym tej dyrektywy jest ograniczanie strat powodziowych poprzez właściwe zagospodarowywanie terenów narażonych na zjawisko powodzi. Zgodnie z dyrektywą 2007/60/WE oraz nowelizacją ustawy Prawo wodne sporządzone zostaną istotne dokumenty planistyczne:

— wstępna ocena ryzyka powodziowego (opracowana do dnia 22 grudnia 2011 r.); określone zostaną w niej obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi jest prawdopodobne (tzw. obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi);

następnie dla tych obszarów będą sporządzone:

— mapy zagrożenia powodziowego (opracowane do dnia 22 grudnia 2013 r.); na mapach zagrożenia określone zostaną obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest: niskie (raz na 500 lat), średnie (nie częściej niż co 100 lat) oraz wysokie (raz na 10 lat); ponadto, wskazane zostaną głębokości wody oraz prędkości przepływu wody.

Uzupełnieniem map zagrożenia powodziowego będą:

— mapy ryzyka powodziowego (opracowane do dnia 22 grudnia 2013 r.), w których uwzględniona zostanie liczba mieszkańców dotkniętych powodzią, zagrożenia dla infrastruktury, w tym szczególnie dla instalacji mogących zagrażać środowisku, jak np. oczyszczalnie ścieków, oraz wszelkie inne informacje mające wpływ na szacowanie ryzyka.

Następnie dla całych obszarów dorzeczy przygotowane zostaną:

— plany zarządzania ryzykiem powodziowym (opracowane do dnia 22 grudnia 2015 r.); będą one obejmować wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem

powodziowym, w szczególności działania ukierunkowane na zapobieganie, ochronę i właściwe przygotowanie, w tym prognozowanie, powodzi, i systemy wczesnego ostrzegania; dla obszarów, gdzie występuje lub może wystąpić istotne ryzyko powodzi ustalone zostaną odpowiednie cele zarządzania ryzykiem powodziowym.

Plany zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniać będą m.in. analizę kosztów i korzyści, zasięg powodzi i trasy przejścia fali powodziowej, obszary o potencjalnych możliwościach retencyjnych, a także cele środowiskowe zawarte w ramowej dyrektywie wodnej, zasady gospodarowania wodą i gruntami, elementy planowania przestrzennego i zagospodarowania terenu oraz ochronę przyrody.

5. Czy zostanie wprowadzony przejrzysty system odpowiedzialności za prowadzenie działań przeciwpowodziowych?

Działania związane z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym prowadzone są według podziału kompetencji przewidzianego w przepisach ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). W świetle art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem art. 13, wykonują:

1) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych wraz z wodami Zatoki Gdańskiej;

2) prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej – w stosunku do wód istotnych dla kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej, w szczególności wód podziemnych oraz śródlądowych wód powierzchniowych:

a) w potokach górskich i ich źródłach,

b) w ciekach naturalnych, od źródeł do ujścia, o średnim przepływie z wielolecia równym lub wyższym od 2,0 m³/s w przekroju ujściowym,

c) w jeziorach oraz sztucznych zbiornikach wodnych, przez które przepływają cieki, o których mowa w lit. b,

d) granicznych,

e) w śródlądowych drogach wodnych;

3) dyrektor parku narodowego – w stosunku do wód znajdujących się w granicach parku, z wyłączeniem wód, o których mowa w pkt 2 lit. d oraz lit. e, które są sklasyfikowane w klasie wyższej niż klasa I, na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późn. zm.);

4) marszałek województwa, jako zadanie z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa – w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnej gleby i ułatwieniu jej uprawy oraz w stosunku do pozostałych wód niewymienionych w pkt 1– 3.

Zgodnie z przytoczonymi przepisami odpowiedzialność za zabezpieczenie przeciwpowodziowe w państwie ponoszą ww. jednostki administracji samorządowej i rządowej.

6. Czy zostanie utworzony specjalny fundusz wspierający samorządy gminne w zakresie walki z zagrożeniem przeciwpowodziowym (w tym wsparcie odbudowy zniszczonych w efekcie powodzi infrastruktury)?

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, w ustawie budżetowej na 2011 r. przewidziana została rezerwa celowa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych w wysokości ponad 1,422 mld zł, które to środki znajdują się w dyspozycji MSWiA. Środki tej rezerwy przeznaczone zostaną także na działania związane z usuwaniem zdarzeń klęskowych z roku 2010, w tym na zasiłki celowe na remont i odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Roberta Kołakowskiego.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego**

w sprawie budowy przez inwestorów czeskich elektrowni wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości (8750)

Odpowiadając na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie budowy przez inwestorów czeskich elektrowni wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości, przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8750/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Pytanie nr 1: Czy znane są Panu Ministrowi plany inwestycyjne strony czeskiej zlokalizowania farm wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości?

W pierwszej kolejności pragnę przedstawić uwarunkowania prawne będące podstawą do współpracy pomiędzy Polską a Czechami w przypadku planowanych przedsięwzięć, np. farm wiatrowych, których realizacja może znacząco wpłynąć na środowisko w kontekście transgranicznym.

W przypadku planowanych przedsięwzięć, których realizacja może znacząco oddziaływać na środowisko na terytorium innego państwa, przeprowadza się postępowanie transgraniczne będące integralną częścią postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Procedurę oceny oddziaływania na środowisko, w tym również w kontekście transgranicznym, należy przeprowadzić dla każdej planowanej działalności mogącej znacząco oddziaływać na środowisko, której realizacja wiąże się z zamierzeniem budowlanym lub jakąkolwiek inną ingerencją w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również na wydobywaniu kopaliny. Stanowi ona obligatoryjny element procesu decyzyjnego zmierzającego do wydania zezwolenia na realizację planowanego przedsięwzięcia, będący jednocześnie instrumentem pomocniczym zapewniającym równorzędne traktowanie aspektów ochrony środowiska z zagadnieniami społecznymi, ekonomicznymi i innymi uwarunkowaniami zarówno w trakcie realizacji, eksploatacji, jak i ewentualnej likwidacji przedsięwzięcia.

Podstawami prawa międzynarodowego i unijnego regulującego postępowania transgraniczne w sprawie oceny oddziaływania na środowisko są odpowiednio: Konwencja o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (Dz. U. z 3 grudnia 1999 r. Nr 9, poz. 1110), zwana dalej konwencją z Espoo, oraz dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. UE. L. 85. 175. 40, z późn. zm.), zwana dalej dyrektywą 85/337/EWG.

Konwencja z Espoo stwarza międzynarodowe ramy prawne dla procedury oceny oddziaływania na środowisko, w przypadkach gdy działalność realizowana w jednym kraju, tj. na obszarze strony pochodzenia, zasięgiem oddziaływania obejmuje terytorium innego kraju, czyli strony narażonej, mogąc tym samym powodować znaczące szkodliwe skutki dla środowiska. Konwencja ta zapewnia właściwym organom administracji oraz społeczeństwu strony narażonej możliwość udziału w postępowaniu w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko przed podjęciem decyzji, a co za tym idzie, daje możliwość wpływania na sposób realizacji zamierzonego przedsięwzięcia mogącego znacząco szkodliwie oddziaływać na terytorium państwa narażonego. Jednocześnie nakłada na stronę pochodzenia realizującą planowane przedsięwzięcie mogące oddziaływać transgranicznie następujące obowiązki:

1) informowania o planowanej działalności państw narażenia, na terytorium których w wyniku realizacji zamierzonego przedsięwzięcia może ujawnić się znaczące oddziaływanie transgraniczne,

2) wykonania i udostępnienia zainteresowanym państwom sąsiedzkim dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko,

3) niezwłocznego zaproponowania stronie narażonej, po ukończeniu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, konsultacji transgranicznych mających na celu m.in. przedyskutowanie potencjalnego oddziaływania transgranicznego planowanej działalności oraz środków eliminowania lub redukcji tego oddziaływania,

4) umożliwienia udziału w postępowaniu społeczności lokalnych z państw narażonych na prawach równych tym, jakie przysługują społeczeństwu państwa, w którym ma być realizowana działalność,

5) przekazania stronie narażenia decyzji końcowej w celu weryfikacji jej zgodności co do ustaleń podjętych w trakcie postępowania transgranicznego, zarówno na etapie zgłaszania uwag i zastrzeżeń przez społeczeństwo strony narażonej w wyniku analizy dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, jak również na etapie konsultacji transgranicznych,

6) fakultatywnego wykonania analizy porealizacyjnej, która ma pozwolić na zweryfikowanie stopnia zgodności badań i analiz wykonanych na etapie oceny oddziaływania na środowisko oraz skuteczności zastosowanych środków redukujących i minimalizujących oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w trakcie jego eksploatacji z rzeczywistym oddziaływaniem.

Postanowienia ww. aktów prawnych zostały inkorporowane do krajowego porządku prawnego, w szczególności do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o.o.ś.

Ustawa ta w art. 104 i art. 105 stanowi, iż postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym przeprowadza się w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko pochodzącego z terytorium Polski na skutek realizacji przedsięwzięć objętych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub decyzją o pozwoleniu na budowę, decyzją o pozwoleniu na realizację inwestycji drogowej oraz decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego, w przypadku gdy w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie była przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko,

2) na wniosek innego państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie,

3) gdy podejmowane za granicami Polski przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać na środowisko na jej terytorium.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania prawne, uprzejmie informuję, iż Republika Czeska, wypełniając postanowienia art. 3 konwencji z Espoo oraz w związku z art. 7 dyrektywy 85/337/EWG, pismami z dnia 3 lutego 2009 r., znak: 4227/ENV/08,

oraz 14 kwietnia 2009 r., znak: 22478/ENV/09, przedłożyła Rzeczypospolitej Polskiej powiadomienie odpowiednio o planowanej budowie farmy wiatrowej w miejscowości Lichkov oraz Mladkov, przekazując jednocześnie podstawowe informacje o planowanych zamierzeniach i jego potencjalnych wpływach na środowisko.

Następnie Rzeczpospolita Polska po analizie przedłożonych dokumentów pismami z dnia 18 marca 2009 r., znak: DOOŚ-82/2579/09/pf, oraz z dnia 11 sierpnia 2009 r., znak: DOOŚsoos-82/1450/775/09/pf, poinformowała stronę pochodzenia, iż przystępuje do postępowania transgranicznego na prawach strony narażenia, odpowiednio dla farmy wiatrowej Lichkov i Mladkov. W tym przypadku organem polskiej administracji publicznej uczestniczącym w ww. procedurach transgranicznych jest generalny dyrektor ochrony środowiska oraz regionalny dyrektor ochrony środowiska we Wrocławiu, właściwy ze względu na obszar możliwego oddziaływania transgranicznego. Generalny dyrektor ochrony środowiska pełni tutaj funkcję koordynującą i jest odpowiedzialny za bezpośrednie kontakty z właściwymi organami państwa pochodzenia oddziaływania.

Ponadto informuję, że po zapewnieniu udziału zainteresowanego społeczeństwa zamieszkującego obszary przygraniczne bezpośrednio narażone na skutki realizacji przedmiotowych inwestycji, które miało możliwość zgłaszania uwag i wniosków względem sposobu realizacji tejże inwestycji przez okres 21 dni, Polska pismem z dnia 25 września 2009 r., znak: DOOŚsoos-082/2579/1-68/09/pf, zgłosiła stronie czeskiej uwagi co do zakresu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko sporządzanej przez czeskiego inwestora w trybie art. 4 konwencji z Espoo. Już na tym etapie procedury strona polska wskazała, że wariant lokalizacyjny zaproponowany przez inwestora jest kontrowersyjny m.in. ze względu na jego usytuowanie w bezpośrednim sąsiedztwie granicy państwowej oraz w niedalekiej odległości, tj. 800 m, od zabudowań mieszkalnych po stronie polskiej, argumentując to jego negatywnym wpływem na zdrowie ludzi oraz krajobraz. Dlatego też, już na etapie scopingu, czyli określania zakresu dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko, Rzeczpospolita Polska poprosiła stronę czeską o wskazanie i opracowanie innego racjonalnego wariantu lokalizacyjnego dla planowanych farm wiatrowych Lichkov i Mladkov.

Działając również zgodnie z art. 3 ust. 6 konwencji z Espoo, strona polska na prośbę strony pochodzenia pismem z dnia 1 października 2009 r., znak: DOOŚsoos-082/1949/1102/09/pf, udostępniła tej drugiej informacje o środowisku na terytorium Polski mogącym być narażonym na negatywne oddziaływania w celu ich uwzględnienia na etapie sporządzania dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko.

Kolejnym etapem w przedmiotowej procedurze było przekazanie przez stronę pochodzenia pismem z dnia 29 grudnia 2010 r., znak: 113373/ENV/10, w trybie art. 4 konwencji z Espoo dokumentacji oceny od-

działywania na środowisko w języku czeskim. Zgodnie z polskim prawodawstwem przedłożona dokumentacja oceny oddziaływania na środowisko, po jej częściowym przetłumaczeniu na język urzędowy Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie została przekazana w trybie art. 118 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2009 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.) regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska we Wrocławiu, jako organowi właściwemu ze względu na obszar możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko, w celu zapewnienia udziału społeczeństwa w procedurze transgranicznej.

Następnie regionalny dyrektor ochrony środowiska we Wrocławiu wyłożył przedmiotową dokumentację do wglądu opinii publicznej z możliwością składania do niej uwag i wniosków w terminie 21 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Ponadto zwrócono się z prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie do właściwych organów administracji regionalnej i lokalnej województwa dolnośląskiego.

Na podstawie analizy przedłożonej dokumentacji dokonanej przez właściwe organy administracji publicznej oraz po uwzględnieniu uwag społeczeństwa strony narażenia zgłoszonych na etapie udziału opinii publicznej Rzeczpospolita Polska pismem z dnia 14 marca 2011 r., znak: DOOŚ-tos.440.6.2011.PF3, przedłożyła Republice Czeskiej w myśl art. 4 ust. 2 konwencji z Espoo swoje stanowisko względem sposobu realizacji zamierzonych działań. W piśmie tym wskazano na braki merytoryczne dotyczące sposobu przeprowadzonej oceny oddziaływania na środowisko, w szczególności w zakresie przeprowadzonego wariantowania lokalizacyjnego, zgodności wybranej lokalizacji z planami zagospodarowania przestrzennego, zakresu przedsięwzięcia, oddziaływań skumulowanych mogących ujawnić się na terytorium Polski, oceny transgranicznego oddziaływania na zdrowie ludzi, walory krajobrazowe, klimat akustyczny, florę, faunę oraz obszary chronione po stronie polskiej, potencjał turystyczny obszarów położonych na terytorium Polski. Jednocześnie wskazano, iż jedynym optymalnym środkiem minimalizującym i łagodzącym wszelkie negatywne wpływy tejże inwestycji na terytorium Polski będzie zmiana wariantu lokalizacyjnego na mniej ingerujący w sposób transgraniczny na środowisko.

Ponadto w piśmie tym strona polska poinformowała, iż oczekuje na przedstawienie pisemnych wyjaśnień na wszystkie wątpliwe oraz niejasne kwestie poruszone przez stronę polską w oficjalnym stanowisku. Jednocześnie wskazano, że wyjaśnienia te będą podstawą do dalszego procedowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, czyli przeprowadzenia konsultacji transgranicznych przewidzianych w art. 5 konwencji z Espoo, o których zorganizowanie wniosowała strona polska.

Konsultacje transgraniczne na mocy art. 5 konwencji z Espoo powinny dotyczyć m.in. potencjalnego oddziaływania transgranicznego planowanej działalności i środków redukcji lub eliminowania tego oddziaływania. Mogą one również odnosić się do możliwych wariantów planowanej działalności, łącznie z wariantem jej zaniechania, i możliwych środków łagodzenia znaczącego szkodliwego oddziaływania transgranicznego oraz monitorowania na koszt strony pochodzenia skutków zastosowania takich środków.

Pytanie 2: Czy ww. lokalizacja farm wiatrowych stanowić będzie zagrożenie środowiska i mieszkańców pobliskich sołectw stanowiących turystyczno-rekreacyjne zaplecze Dolnego Śląska?

Odpowiadając na pytanie pana pośła dotyczące wpływu planowanej lokalizacji farmy wiatrowej na środowisko i zdrowie ludzi, uprzejmie informuję, iż na podstawie dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko dla planowanej farmy wiatrowej Lichkov i Mladkov sporządzonej przez stronę czeską, nie jest możliwe jednoznaczne udzielenie odpowiedzi na to pytanie.

Jak wskazano powyżej, przedłożona dokumentacja oceny oddziaływania na środowisko zawiera szereg braków merytorycznych odnośnie do ewentualnych oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na terytorium Polski, uniemożliwiając tym samym dokładne i precyzyjne określenie wpływów transgranicznych.

Dlatego też Rzeczpospolita Polska w swoim stanowisku z dnia 14 marca 2011 r., znak: DOOŚ-tos.440.6.2011.PF3, poprosiła stronę czeską o uzupełnienie tych braków oraz wyjaśnienie kwestii pozostających wątpliwymi w zakresie wariantowania lokalizacyjnego, zgodności wybranej lokalizacji z planami zagospodarowania przestrzennego, działań inwestycyjnych wchodzących w zakres przedmiotowego przedsięwzięcia, oddziaływań skumulowanych mogących ujawnić się na terytorium Polski, oceny transgranicznego oddziaływania na zdrowie ludzi, walory krajobrazowe, klimat akustyczny, florę, faunę oraz obszary chronione po stronie polskiej, jak również potencjał turystyczny obszarów położonych na terytorium Polski.

Zaznaczam, iż autorzy dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko stawiają pewne hipotezy odnośnie do negatywnego wpływu tejże inwestycji na środowisko na terytorium Polski, niemniej jednak nie popierają tych tez wiarygodnymi wynikami przeprowadzonych badań i analiz środowiskowych. Dlatego też strona polska zawniosowała o uzupełnienie dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko o oddziaływania transgraniczne wraz z przedstawieniem metodyki prowadzonych badań. Dopiero wówczas będzie można jednoznacznie się wypowiedzieć w kwestii oddziaływań transgranicznych na terytorium Polski.

Niemniej jednak po analizie dotychczasowej wersji dokumentacji oceny oddziaływania na środowisko,

tj. zawierającej braki i niespójności, można wywnioskować, iż w wyniku realizacji tejże inwestycji na terytorium Polski mogą ujawnić się ewentualne oddziaływania o charakterze transgranicznym. Mając to na uwadze, strona polska w swoich dotychczasowych stanowiskach kilkakrotnie wnioskowała o opracowanie alternatywnej lokalizacji omawianej inwestycji, co na chwilę obecną wydaje się jedynym racjonalnym środkiem minimalizującym i łagodzącym negatywne skutki środowiskowe.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie ostatecznego wyegzekwowania
kompleksowej kontroli firmy Kronospan
w Szczecinku przeprowadzonej
przez niezależnych naukowców, w tym
zagranicznych, z obowiązkowym udziałem
strony społecznej, oraz natychmiastowego
i definitywnego uregulowania kwestii ochrony
środowiska naturalnego (8752)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8752/11, dotyczące zapytania posła Czesława Hoca z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie ostatecznego wyegzekwowania kompleksowej kontroli firmy Kronospan w Szczecinku przeprowadzonej przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, z obowiązkowym udziałem strony społecznej, oraz natychmiastowego i definitywnego uregulowania kwestii ochrony środowiska naturalnego, przekazuję poniższe informacje.

Odpowiadając na wniosek pana posła w sprawie przeprowadzenia kontroli spółek Kronospan w Szczecinku przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, uprzejmie wyjaśniam:

— zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.) kontrolę przestrzegania przepisów o ochronie środowiska realizuje Inspekcja Ochrony Środowiska. Zadania te realizuje na szczeblu centralnym główny inspektor ochrony środowiska oraz na szczeblu wojewódzkim w imieniu wojewody, jako kierownika zespolonej administracji wojewódzkiej, wojewódzki inspektor ochrony środowiska. Możliwość udziału ekspertów zewnętrznych podczas kontroli prowadzonej przez Inspekcję Ochrony Środowiska została wykreślona z ww. ustawy

o Inspekcji Ochrony Środowiska wskutek wprowadzonych zmian w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.),

— zgodnie z art. 379 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska sprawują marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta, każdy w zakresie objętym właściwością tych organów. Na podstawie ust. 3 pkt 1 ww. artykułu w ramach tych kontroli możliwy jest udział ekspertów zewnętrznych.

W świetle powyższego uprzejmie informuję Pana Marszałka, że nie widzę prawnej możliwości dla organów Inspekcji Ochrony Środowiska do wyegzekwowania kompleksowej kontroli firmy Kronospan w Szczecinku przeprowadzonej przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, z obowiązkowym udziałem strony społecznej, oraz natychmiastowego i definitywnego uregulowania kwestii ochrony środowiska naturalnego.

Poniżej w odpowiedzi na pytania pana posła pragnę przedstawić Panu Marszałkowi informacje dotyczące działań podejmowanych w związku z negatywnym oddziaływaniem na środowisko spółek Kronospan w Szczecinku:

W latach 2009 i 2010 Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Szczecinie przeprowadził szereg kontroli kompleksowych wraz z pomiarami na terenie wszystkich spółek Kronospan prowadzących działalność przy ul. Waryńskiego 1 w Szczecinku. Wyniki kontroli zostały wykorzystane m.in. do oceny oddziaływania ww. spółek na środowisko oraz oceny realizacji zapisów pozwoleń na emisję oraz pozwoleń zintegrowanego. Kontrole procedur związanych z nadzorem nad eksploatacją instalacji wykazały szereg naruszeń warunków poszczególnych decyzji.

Zachodniopomorski WIOŚ pismami z dni: 25 lutego 2010 r., 2 marca 2010 r., 31 maja 2010 r. oraz 13 grudnia 2010 r. skierował do marszałka woj. zachodniopomorskiego wystąpienia informujące o ustaleniach kontroli wraz z wnioskami o podjęcie stosownych działań, zgodnie z art. 195 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska.

W ocenie Inspekcji Ochrony Środowiska dla uregulowania zagadnień ochrony środowiska w spółkach Kronospan najważniejszym zadaniem jest obecnie dostosowanie przez marszałka woj. zachodniopomorskiego wszystkich decyzji administracyjnych dotyczących gospodarczego korzystania ze środowiska, posiadanych przez spółki Kronospan do obowiązujących przepisów.

1. Czy wobec powyższego jest w Polsce szansa, by taki koncern działał w oparciu o rzeczywiste najnowsze dostępne technologie i nie wpływał degradująco na środowisko przyrodnicze oraz nie zagrażał zdrowiu i życiu obecnie mieszkających, jak i przyszłych pokoleń?

W ocenie zachodniopomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska emisja zanieczyszczeń do powietrza ze spółek Kronospan w Szczecinku, mimo wzrostu produkcji, nie powoduje przekroczeń wartości dopuszczalnych, określonych w posiadanych przez nie pozwoleniach wydanych przez wojewodę zachodniopomorskiego i marszałka woj. zachodniopomorskiego. Wskazują na to wyniki pomiarów wykonanych przez WIOŚ w Szczecinie podczas szeregu kontroli oraz wyniki pomiarów własnych spółek Kronospan wykonywanych na zlecenie przez specjalistyczne firmy zewnętrzne spełniające wymogi określone w ustawie P.o.ś. Ze względu jednak na występujące uciążliwości i liczne skargi mieszkańców Szczecinka dotyczące w szczególności zapachów oraz pyłów zasadne jest zdaniem Zachodniopomorskiego WIOŚ nałożenie na spółki Kronospan dodatkowych obowiązków w posiadanych pozwoleniach związanych z nakładającymi się na siebie emisjami i ich wpływem na jakość powietrza w Szczecinku. Zadania te przyczyniłyby się do ograniczenia oddziaływania na środowisko spółek Kronospan i podjęcia możliwych środków zapobiegawczych przed zanieczyszczeniem środowiska. Zapewnić ten cel mogą odpowiednie zapisy w pozwoleniach ustalających dopuszczalne emisje zanieczyszczeń oraz właściwie przygotowane procesy inwestycyjne. Natomiast WIOŚ w Szczecinie, w ramach swoich kompetencji, ponownie dokona kontroli dotrzymania warunków określonych w pozwoleniach.

Dotychczas zostały podjęte następujące działania mające na celu ograniczenie uciążliwości spółek Kronospan:

— Zachodniopomorski WIOŚ, w związku ze stwierdzeniem emisji amoniaku do powietrza bez wymaganych uregulowań w wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego w trybie art. 367 ustawy Prawo ochrony środowiska, wydał następujące decyzje:

a) dla Kronospan Szczecinek sp. z o.o. – decyzję z dnia 31 sierpnia 2010 r. wyznaczającą termin usunięcia naruszenia polegającego na emisji do powietrza amoniaku z instalacji wentylacji linii prasowania płyt MDF-2 bez wymaganego pozwolenia, do dnia 28 listopada 2011 r.,

b) dla Kronospan Polska sp. z o.o. – decyzję z dnia 30 września 2010 r. wyznaczającą termin usunięcia naruszenia polegającego na emisji do powietrza amoniaku z instalacji wentylacji linii prasowania płyt bez wymaganego pozwolenia, do dnia 28 listopada 2011 r.;

— regionalny dyrektor ochrony środowiska w Szczecinie prowadzi postępowanie w sprawie szkody w środowisku spowodowanej przez Kronospan Szczecinek sp. z o.o. (na wniosek burmistrza Szczecinka); ze względu na zgłoszenie uwag przez burmistrza Szczecinka do materiału zebranego w trakcie prowadzonego postępowania wyznaczony został nowy termin zakończenia postępowania do dnia 31 marca 2011 r.;

— w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska trwają prace nad wnioskiem do NFOŚiGW o sfi-

nansowanie wykonania badań składu chemicznego odpadów na hałdzie należącej do Kronospan Szczecinek sp. z o.o. oraz wykonania badań środowiska wokół hałdy;

— marszałek woj. zachodniopomorskiego w wyniku prowadzonego postępowania administracyjnego wydał następujące decyzje:

– dla Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o. z dnia 24 lutego 2011 r., znak WRiOŚ-II-KS/7740/3-8/10/11, zmieniającą pozwolenie zintegrowane na prowadzenie instalacji do produkcji formaliny oraz instalacji do produkcji żywic, polegającą m.in. na określeniu dopuszczalnej emisji amoniaku (po 0,38 kg/h) z emitorów dwóch układów destylacji żywic,

– dla Kronospan Polska sp. z o.o. z dnia 15 lutego 2011 r., znak: WRiOŚ-II-BKow/7720/1-13/10, zmieniającą pozwolenie sektorowe na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji do produkcji płyt wiórowych, w tym na emisję amoniaku z dwóch emitorów (po 8 kg/h); postępowanie w stosunku Kronospan Szczecinek sp. z o.o. w przedmiocie zmiany pozwolenia sektorowego nie zostało zakończone.

2. Jak rozwiązać poważny i niebezpieczny problem hałdy poprodukcyjnej z aktualnymi odciekami i emisją gazów w wyniku przemian biochemicznych wewnątrz tej hałdy, a także poważną kwestię wspólnej kanalizacji deszczowej trzech spółek?

W kwestii hałdy odpadów poprodukcyjnych informuje, że spółka Kronospan Szczecinek rozpoczęła wydobywanie odpadów z hałdy. Podczas kontroli przeprowadzonej w 2009 r. przez WIOŚ w Szczecinie stwierdzono, że proces wydobywania odpadów prowadzony był bez wymaganego art. 54a ustawy o odpadach pozwolenia na wydobywanie odpadów ze składowiska. W związku z tym zastosowano wobec prezesa spółki sankcję karną w postaci mandatu w maksymalnej wysokości.

Po wystąpieniu zachodniopomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do marszałka woj. zachodniopomorskiego w listopadzie 2009 r. w sprawie hałdy odpadów drzewnych właściwe organy ochrony środowiska wydały nw. decyzje:

– marszałek woj. zachodniopomorskiego decyzją z dniem 11 marca 2010 r., znak: WRiOŚ-II-WR-7710/1/10, umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia wnioskowanego przez Kronospan Szczecinek sp. z o.o. pozwolenia na wytwarzanie odpadów poprzez wydobywanie z hałdy odpadu zakwalifikowanego jako odpad o kodzie 030105 – trociny, wióry, ścinki, drewno, płyta wiórowa i fornir inne niż wymienione w 030104,

– minister środowiska decyzją z dnia 29 września 2010 r., znak 281-107/42404/10/MT, utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję marszałka województwa; w uzasadnieniu decyzji wskazano, że „...jeśli zrehabilitowana hałda negatywnie oddziałuje na środowisko, to kwestia eliminacji tego oddziaływania może i powinna być rozważana poprzez usunięcie odpadów z tego terenu z przywróceniem środowiska do stanu właściwe-

go. Rozstrzygnięcie tej kwestii powinno nastąpić w trybie art. 362 ustawy Prawo ochrony środowiska”.

Podczas kolejnej kontroli przeprowadzonej w okresie 14 października – 15 listopada 2010 r. na terenie spółki Kronospan Szczecinek przez WIOŚ w Szczecinie stwierdzono, że na terenie hałdy odpadów poprodukcyjnych pracowała ładowarka i spycharka. Wewnątrz hałdy ustawiony był przesiewacz, za pomocą którego drobną frakcją kierowano na wywrotki i wywożono. Grubą frakcją kierowano do pojemnika z opisem „pojemnik na odpady drzewne i drewno pochodne kolor zielony, przeznaczenie odpadów Borman”. Przedstawione przez spółkę Kronospan Szczecinek dokumenty oraz złożone wyjaśnienia nie wskazały jednoznacznie, gdzie trafiła gruba frakcja odpadów hałdy odpadów poprodukcyjnych. Zachodniopomorski WIOŚ wystąpieniem z dnia 13 grudnia 2010 r., znak: WI.OP.0932/11-2/2010, poinformował o powyższym marszałka woj. zachodniopomorskiego.

W kwestii dotyczącej wspólnej kanalizacji deszczowej wszystkich trzech spółek informuję, że w posiadanych przez spółkę Kronospan Szczecinek pozwoleniu wodnoprawnym – decyzja wojewody zachodniopomorskiego z dnia 11 marca 2005 r., znak K-SR-S-3/6811/9/05 – na pobór wód podziemnych z własnego ujęcia oraz na odprowadzanie ścieków opadowych i ze stacji uzdatniania wody do rowu melioracji szczególnej w zlewni jeziora Trzesiecko ujęto wszystkie zlewnie znajdujące się na terenie prowadzenia działalności przez spółki Kronospan. W ten sposób organ ochrony środowiska wyraził zgodę na odprowadzanie wód opadowych wspólną kanalizacją. W ocenie zachodniopomorskiego WIOŚ zasadne byłoby rozważenie nałożenia na spółki Kronospan w pozwoleniu wodnoprawnym dodatkowych obowiązków w zakresie monitorowania jakości pobieranej wody i jakości ścieków odprowadzanych do kanalizacji spółki Kronospan Szczecinek oraz przyjęcie rozwiązań techniczno-eksploatacyjnych, które zapewnią dotrzymanie standardów jakości środowiska. Analizę w tym zakresie powinien przeprowadzić organ ochrony środowiska, w tym przypadku marszałek woj. zachodniopomorskiego. Zachodniopomorski WIOŚ pismem z dnia 25 lutego 2010 r. skierował wystąpienie do marszałka woj. zachodniopomorskiego o rozważenie podjęcia działań w powyższej sprawie.

3. Sprawa występowania chorób i schorzeń w powiecie szczecineckim

Zagadnienia z zakresu epidemiologii i występowania określonych chorób i schorzeń pozostają w kompetencji ministra zdrowia. Stanowisko odnośnie do danych w powiecie szczecineckim zajęło Ministerstwo Zdrowia, Departamentu Zdrowia Publicznego, w piśmie z dnia 23 marca 2010 r., znak MZ-ZP-Ś-078-16443-5/WS/10, skierowanym do członka zarządu Kronospan Szczecinek sp. z o.o. (kopia w załączeniu)*.

4. Kronospan Polska sp. z o.o. nie posiada pozwoleń na wytwarzanie odpadów, ich składowanie, transport, przetwarzanie i magazynowanie. Proszę o wyjaśnienie, co się do tej pory działo i dzieje z odpadami powstałymi na terenie tej spółki?

Podczas kontroli WIOŚ w Szczecinie ustalono, że w wyniku eksploatacji instalacji do produkcji płyt wiórowych mogą powstawać odpady z podgrupy 03 01: odpady z przetwórstwa drewna oraz z produkcji płyt, 15 01: odpady opakowaniowe (włącznie z selektywnie gromadzonymi komunalnymi odpadami opakowaniowymi), 15 02: sorbenty, materiały filtracyjne, tkaniny do wycierania i ubrania ochronne. Do czasu kontroli spółka nie prowadziła ewidencji wytwarzanych odpadów. W dniu 25 lutego 2010 r. wydano zarządzenie pokontrolne nr 2/OP/2010 zobowiązujące do usunięcia stwierdzonych w tym zakresie nieprawidłowości. Kronospan Polska sp. z o.o. uregulowała stan formalnoprawny w zakresie gospodarki odpadami, uzyskała w tym zakresie pozwolenie: decyzję z dnia 24 stycznia 2011 r. wydaną przez marszałka woj. Zachodniopomorskiego, znak: WRiOŚ-II-BKoc/7710/17-11/10/11.

5. Przy ul. Leśnej na obszarze podmokłym z dużą ilością oczek wodnych firma Kronospan doprowadziła do zasypywania tego terenu odpadami. Wobec powyższego jakie działania zostaną podjęte w tej sprawie w celu powstrzymania tego procederu i wywożenia odpadów, które są zagrożeniem dla środowiska, w tym również wód podziemnych z pokładów, z których korzystają mieszkańcy Szczecinka?

Odnosząc się do wywieżenia odpadów na grunty przy ul. Leśnej, informuję, iż na działki 8/4 i 8/2 spółka Kronospan Szczecinek wywoziła odpady trocin, wiórów, żużli, popiołów, gruzu betonowego i ceglano-ego bez zezwolenia na ich składowanie lub odzysk. W związku z powyższym zachodniopomorski wojewódzki inspektor ochrony środowiska w Szczecinie skierował wystąpienie do marszałka woj. zachodniopomorskiego o naliczenie opłaty podwyższonej za składowanie odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym. Ponadto zostało skierowane wystąpienie do burmistrza miasta Szczecinek o wydanie decyzji w trybie art. 34 ustawy o odpadach nakazującej spółce usunięcie odpadów z miejsca nieprzeznaczonego na ten cel. Burmistrz miasta Szczecinek decyzją z dnia 26 lutego 2010 r., znak K-7661/3/22/0910, nakazał Kronospan Szczecinek sp. z o.o. usunięcie odpadów zgromadzonych na nieruchomości przy ul. Leśnej w Szczecinku (działki nr 8/2 i 8/4 obręb 18 miasta Szczecinek). Spółka złożyła odwołanie od decyzji burmistrza miasta Szczecinek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie. Decyzją z dnia 22 kwietnia 2010 r., znak SKO.424/754/2010, Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchyliło przedmiotową decyzję i sprawę przekazało do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Kronospan Szczecinek decyzję tę zaskarżył do WSA w Szczecinie, który wyrokiem z dnia 3 listopada 2010 r., sygn.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

akt IISA/Sz 519/10, uchylił ww. decyzję SKO. Aktualnie sprawa toczy się w SKO w Koszalinie.

Dodatkowo pragnę poinformować, że uchwałą nr V/35/11 z dnia 8 marca 2011 r. Sejmik Województwa Zachodniopomorskiego określił program ochrony powietrza dla strefy powiat szczecinecki ze względu na stwierdzone przekroczenie poziomu docelowego przez średnioroczne stężenie benzo(a)pirenu – na podstawie rocznej oceny jakości powietrza za rok 2007. Poziom docelowy powinien zostać osiągnięty w roku 2013 za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych, Sejmik ustalił zaś termin realizacji programu na 2020 r.

Jednocześnie informuję, że w ocenie stanu jakości powietrza za rok 2009, przekazanej marszałkowi woj. zachodniopomorskiego w marcu 2010 r., ze względu na stwierdzone przekroczenie standardu jakości powietrza przez 24-godzinne stężenia pyłu PM10 na stanowisku w Szczecinku ul. Artyleryjska niezbędne jest opracowanie programu ochrony powietrza również dla pyłu PM10. W ocenie tej wskazano zakłady należące do spółek Kronospan zlokalizowane na terenie nieruchomości przy ul. Waryńskiego 1 w Szczecinku jako jedną z potencjalnych przyczyn przekroczeń poziomu dopuszczalnego pyłu PM10 w strefie powiat szczecinecki. Wnioski takie są wynikiem analizy inwentaryzacji emisji przeprowadzonej w 2009 r. przez WIOŚ w Szczecinie na potrzeby wykonania obliczeń modelowych wykorzystanych w rocznej ocenie m.in. do określenia na obszarze woj. zachodniopomorskiego przestrzennego rozkładu stężeń pyłu PM10 oraz warunków meteorologicznych. Według danych znajdujących się w wojewódzkiej bazie emisji emisja pyłu z tych zakładów stanowi ponad 50% emisji ze źródeł punktowych pochodzących z obszaru całego powiatu szczecineckiego. Przeprowadzono również analizę porównawczą dobowych stężeń pyłu PM10 w dniach z przekroczeniami ze stężeniami występującymi w tych dniach na innych stanowiskach pomiarowych w woj. zachodniopomorskim. Spośród stwierdzonych na podstawie pomiarów w Szczecinku w 2009 r. 39 dni z przekroczeniami średniodobowego poziomu dopuszczalnego pyłu PM10 wynoszącego 50 mg/m³ wskazano 13 dni, w których wpływ zakładów należących do spółek Kronospan mógł stanowić główną przyczynę przekroczeń. Były to w większości dni z przewagą wiatrów wiejących z kierunków południowych i południowo-wschodnich, przenoszących zanieczyszczenia emitowane przez te zakłady na obszary zamieszkałe miasta Szczecinek.

Odnosząc się do stwierdzeń przedstawionych w uzasadnieniu zapytania, wyjaśniam, że z pomiarów WIOŚ w Szczecinie wynika, iż największe stężenia benzo(a)pirenu (B(a)P) w powietrzu na terenie miasta Szczecinka w latach 2008–2010 zaobserwowano w okresach zimowych, natomiast dla okresów letnich stężenie tej substancji w powietrzu znacznie się obniżało. Wobec powyższego można wnioskować, że wzrost stężenia B(a)P w powietrzu w Szczecinku związany jest z sezonowym działaniem urządzeń

grzewczych na terenie miasta. Należy jednak zaznaczyć, że specyficzne warunki lokalizacji miasta (położone jest ono pomiędzy dwoma jeziorami) w połączeniu z dużą emisją zanieczyszczeń z emitorów instalacji spółek Kronospan przy niskich prędkościach wiatru mogą powodować efekt kumulowania się zanieczyszczeń w powietrzu, w tym pyłu PM10 i zawartego w nim B(a)P. Pomiary emisji B(a)P emitowanego przez zakłady spółek Kronospan w latach 2009 i 2010 wykonane przez WIOŚ oraz na zlecenie spółek Kronospan wykazały nieznaczną emisję tego związku do powietrza. Aktualne pozwolenie na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza przez Kronospan Polska – decyzja znak: WRiOŚ-II-BKow/7720/1-13/10 wydana w dniu 15 lutego 2011 r. przez marszałka woj. zachodniopomorskiego zezwala na emisję tej substancji, nie określając wartości dopuszczalnej.

Wykonywane od 2007 r. przy ul. Artyleryjskiej w Szczecinku pomiary manualne pyłu PM10 nie wykazały – w latach 2007 i 2008 – przekroczeń standardów jakości powietrza określonych dla stężeń 24-godzinnych oraz dla stężenia średniorocznego. Dane pomiarowe za lata 2009 i 2010 wykazały, że standard jakości powietrza dla 24-godzinnych stężeń PM10 został przekroczony. Wykonywane (podczas kontroli) przez WIOŚ w Szczecinie pomiary emisji pyłów z emitorów zakładowych nie wykazywały przekroczeń wartości określonych w pozwoleniach. Nie wyklucza to wpływu zakładów spółek Kronospan na wysokość stężeń PM10 w Szczecinku. Analizę taką powinien uwzględnić będący w przygotowaniu program ochrony powietrza dla tego zanieczyszczenia.

Mając na uwadze skalę uciążliwości emisji zanieczyszczeń z instalacji spółek Kronospan, w listopadzie 2010 r. WIOŚ w Szczecinie uruchomił zakupioną ze środków Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Szczecinie automatyczną stację pomiarową zanieczyszczeń powietrza w Szczecinku. Na stacji mierzone są stężenia dwutlenku siarki, tlenków azotu, pyłu zawieszonygo PM10, amoniaku oraz warunki meteorologiczne. Interpretacja tych danych będzie możliwa po zakończeniu rocznych serii pomiarowych, a więc na początku 2012 r. Wyniki pomiarów on-line dostępne są na stronie internetowej WIOŚ w Szczecinie.

Należy dodać, że emisja amoniaku do powietrza z instalacji spółek Kronospan nie była określona w pozwoleniach na wprowadzanie do powietrza gazów i pyłów, co było błędem wnioskodawcy oraz organów uprawnionych do ich wydawania. Jak wspomniano wcześniej, w wyniku działań pokontrolnych zachodniopomorskiego WIOŚ marszałek woj. zachodniopomorskiego decyzjami z lutego 2011 r. określił dopuszczalną emisję amoniaku dla Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o. oraz Kronospan Polska sp. z o.o.

Reasumując, należy stwierdzić, że dotychczasowe działania zachodniopomorskiego WIOŚ sukcesywnie prowadzą do poprawy w dostosowywaniu się spółek Kronospan do przestrzegania wymogów ochrony środowiska.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zachodniopomorski WIOŚ zaplanował przeprowadzenie w II kwartale 2011 r. kolejnej kontroli spółek Kronospan wraz z pomiarami emisji zanieczyszczeń.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego Centrum
Pomocy Rodzinie w Suchej Beskidzkiej (8753)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8753/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Suchej Beskidzkiej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnospraw-

nych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowo-

wych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat suski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON wg algorytmu w wysokości 1 425 513 zł (tj. 221 556 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Zakopanem (8754)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8754/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Zakopanem, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu

niu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności,

którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat tatrzański w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 186 479 zł (tj. 136 727 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Wieliczce (8755)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8755/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzi-

nie w Wieliczce, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR

znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822.000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat

wielicki w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 460 209 zł (tj. 207 704 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Wadowicach
(8756)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8756/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Wadowicach, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich re-

alizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracodawców, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizację uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat wadowicki w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 164 046 zł (tj. 336 301 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Bochni (8757)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8757/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Bochni, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 usta-

wy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obowiązkowe zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawniona pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obowiązkowych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010

w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu uzyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat bocheński w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON wg algorytmu w wysokości 1 758 069 zł (tj. 259 019 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Brzesku (8758)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8758/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Brzesku, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający ze zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu

osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności,

którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat brzeski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 772 744 zł (tj. 188 183 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Chrzanowie
(8759)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8759/11, w sprawie fi-

ansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Chrzanowie, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obowiązkowe zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów po-

wiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat chrzanowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 2 091 502 zł (tj. 260 285 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Tarnowie (8760)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8760/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Tarnowie, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepeł-

nosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych funda-

cyjnym oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat tarnowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 575 687 zł (tj. 479 866 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy

redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Krakowie (8761)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8761/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Krakowie, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje,

w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecania realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w po-

zycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat krakowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 4 197 748 zł (tj. 737 895 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Gorlicach (8762)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8762/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Gorlicach, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrud-

nianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracodawców, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności,

którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat gorlicki w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 2 884 825 zł (tj. o 433 702 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Limanowej (8763)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8763/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzi-

nie w Limanowej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorzady powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR

znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorzady.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat

limanowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 615 452 zł (tj. 392 494 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Miechowie (8764)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8764/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Miechowie, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich re-

alizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat miechowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 642 178 zł (tj. 99 068 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Myślenicach
(8765)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8765/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Myślenicach, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje,

w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględnić zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obowiązkowe zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obowiązkowych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony

ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat myślenicki w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 952 262 zł (tj. 248 841 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Sączu
 (8766)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8766/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Sączu, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie usta-

wy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiar-

kowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat nowosądecki w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 4 129 425 zł (tj. 593 353 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Targu
(8767)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28

lutego 2011 r., znak: SPS-024-8767/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Targu, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów po-

wiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat nowotarski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 699 276 zł (tj. 323 197 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie
w Dąbrowie Tarnowskiej (8768)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8768/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Dąbrowie Tarnowskiej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań

dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających

charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu uzyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat dąbrowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 759 569 zł (tj. 114 358 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy

redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Olkuszu (8769)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8769/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olkuszu, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obowiązkowe zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obowiązkowych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorzą-

dów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat olkuski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 1 945 791 zł (tj. 282 628 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę pokreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Oświęcimiu (8770)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8770/11, w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Oświęcimiu, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrud-

nianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracodawców, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności,

którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat oświęcimski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 2 149 254 zł (tj. 361 098 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie finansowania Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie w Proszowicach
(8771)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Józefa Rojka, przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8771/11, w sprawie fi-

nansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodziny w Proszowicach, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje, w formie uchwały, rada powiatu – art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...) – która, dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak również aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. większa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. zmniejszenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest mniejsza o około 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów po-

wiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Powiat proszowski w 2011 r. otrzymał środki finansowe PFRON według algorytmu w wysokości 631 818 zł (tj. 131 354 zł mniej niż w 2010 r.).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie piosła Józefa Rojka**

**w sprawie terminowego ukończenia
budowy autostrady A4 (8773)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8773/11, przy którym przekazano interpelację pana piosła Józefa Rojka w sprawie terminowego ukończenia budowy autostrady A4, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

W dniu 23.02.2011 r. konsorcjum NDI SA/SB GRANIT SA – Skopje (wykonawca ww. odcinka) złożyło oświadczenie o odstąpieniu od kontraktu, jako uzasadnienie podając brak należnych płatności, brak pozytywnego rozstrzygnięcia roszczeń, opóźnienia w rozpatrywaniu roszczeń. Należy zaznaczyć, iż po dokonaniu weryfikacji przedmiotowe zarzuty nie zostały w żaden sposób potwierdzone. Wobec powyższego GDDKiA uznała powiadomienie konsorcjum NDI SA/SB GRANIT SA – Skopje za bezzasadne. Dodatkowo potwierdziły się uprzednie zarzuty kierowane

do konsorcjum o opóźnieniach w realizacji kontraktu, a leżące całkowicie po stronie tego konsorcjum.

W zakresie terminowości płatności na rzecz wykonawcy uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z wymogami dyscypliny finansów publicznych GDDKiA poprzez Oddział GDDKiA w Krakowie, jak i Oddział GDDKiA w Rzeszowie każdorazowo, na bieżąco i w terminach przewidzianych zapisami umów kontraktowych dokonywała i dokonuje wszelkich płatności wynikających z kompletnych, prawidłowo sporządzonych i potwierdzonych wniosków o płatność wykonawców. Powyższe płatności dokonywane były, pod warunkiem potwierdzenia przez nadzór inwestorski faktycznie wykonanych robót bądź usług w stosunku do ich ilości i jakości, po dokonaniu odbioru i wystawieniu stosownego świadectwa płatności.

W tym stanie rzeczy w dniu 23 lutego 2011 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) odstąpiła od umowy nr I/94/ZR-R-4/2010 z dnia 05.02.2010 r. na realizację zadania inwestycyjnego pod nazwą „Budowa autostrady A4 na odcinku od węzła Brzesko do węzła Wierzchosławice w km 479+000 – 499+800”, konsekwencją czego jest wstrzymanie robót i opuszczenie placu budowy przez dotychczasowego wykonawcę robót. Odstąpienie uprawomocniło się w dniu 09.03.2011 r.

W związku z powyższym obecnie celem GDDKiA jest jak najszybsze, ponowne wybranie nowego wykonawcy robót i wznowienie budowy autostrady A4 na przedmiotowym odcinku. Mając na uwadze terminy wynikające z przepisów Prawa zamówień publicznych, jak również czas niezbędny na inwentaryzację placu budowy oraz dokończenie robót budowlanych przez nowego wykonawcę, zakończenie robót na przedmiotowym odcinku w ocenie GDDKiA jest możliwe w drugiej połowie 2013 r.

Na niektórych z kontraktów A4 GDDKiA jest w trakcie rozpatrywania roszczeń wykonawców (zarówno finansowych, jak i terminowych o wydłużenie czasu na ukończenie), głównie z uwagi na skutki powodzi, która wystąpiła w 2010 r.

Mając na uwadze powyższe, pragnę podkreślić, iż resort infrastruktury dołoży wszelkich możliwych starań w zakresie pilnego wznowienia robót budowlanych na odcinku od Brzeska do Wierzchosławic oraz na bieżąco będzie monitorować stan zaawansowania prac.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie problemów z wyposażeniem
polskiej armii w hełmy kevlarowe (8776)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Wykręta w sprawie problemów z wyposażeniem polskiej armii w hełmy kevlarowe (SPS-024-8776/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Okres przechowywania i trwałości hełmów kompozytowych eksploatowanych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej został określony na dziesięć lat, zgodnie z „Zasadami eksploatacji kamizelek ochronnych oraz hełmów. Wymagania ogólne.” (dokument stanowiący załącznik do rozkazu nr 266 szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 30 października 2008 r.).

W latach 2008–2010 wycofano z jednostek wojskowych i przekazano do rejonowych baz materiałowych ok. 10,5 tys. hełmów. W bieżącym roku planuje się wycofanie ok. 9 tys. hełmów wzór 2000. Kolejne hełmy będą wycofywane sukcesywnie, odpowiednio do roku produkcji.

Głównym powodem takiego stanu rzeczy jest materiał, z jakiego wykonane są hełmy – sprasowane warstwy włókien aramidowych, o nazwie przemysłowej tkaniny Kevlar. Tkanina ta charakteryzuje się bardzo dużą wytrzymałością i małym ciężarem, jednak podlega procesowi starzenia. Producenci włókien określają niezmienną ich właściwość (wytrzymałość) na okres co najmniej dziesięciu lat, stąd producent hełmów wyznaczył okres gwarancji na dostarczone hełmy na dziesięć lat.

Natomiast badania hełmów kompozytowych dostarczanych do armii realizowane są w oparciu o zasady określone w Polskiej Normie PN-V-87001. Norma ta określa wymagania ogólne oraz sposób przeprowadzenia badań hełmów i sposób interpretacji wyników. Jednak są to badania w oparciu o metodę inwazyjną, niszczenie (przez ostrzeliwanie określonej liczby egzemplarzy), dlatego nie można ich zastosować do badania pojedynczych egzemplarzy hełmów, które osiągnęły normę docelowej eksploatacji. Ponadto w instrukcji użytkowania producent określił, iż hełmy, których czerepy zostały w sposób widoczny zdeformowane lub posiadają uszkodzenia w postaci wgniecień, rozwarstwień, przebić lub rozcięć, jak również hełmy ostrzelane, należy wycofać z użytkowania. Takie hełmy zaleca się skierować do utylizacji.

Odnosząc się do pytania pana posła Adama Wykręta dotyczącego planów Ministerstwa Obrony Narodowej w kwestii właściwego zaopatrzenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w omawiany sprzęt, informuję, że – mając na uwadze bezpieczeństwo żoł-

nierzy użytkujących hełmy kompozytowe – sukcesywnie wycofywane będą z eksploatacji te hełmy, które osiągną normę docelowej eksploatacji (dziesięć lat). Jednocześnie dokonywane będą zakupy nowych hełmów. Od 2006 r. zakupiono ponad 25,5 tys. hełmów bojowych wzór 2005. Liczba ta w pełni zabezpieczyła potrzeby żołnierzy kierowanych do pełnienia misji w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie. Zgodnie z „Planem modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011–2012” w bieżącym roku planuje się zakupić ok. 6,5 tys. hełmów bojowych wzór 2005, a w 2012 r. ok. 7 tys., w tym po 2 tys. rocznie z przeznaczeniem dla Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie.

Wszyscy żołnierze wykonujący zadania w rejonach bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia (Polski Kontyngent Wojskowy w Afganistanie) oraz przewidywanego zagrożenia (Siły Odpowiedzi Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i Grupy Bojowe Unii Europejskiej) wyposażeni są w najnowsze typy hełmów kompozytowych (wzór 2005) zapewniających najwyższy stopień ochrony balistycznej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające i jednocześnie pragnę zapewnić, że resort obrony narodowej priorytetowo traktuje sprawy bezpieczeństwa żołnierzy użytkujących uzbrojenie i sprzęt wojskowy.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie przyszłości zakładów chemicznych
Anwil SA we Włocławku (8780)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie SPS-024-8780/11 z dnia 28 lutego 2011 r. zapytania posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie przyszłości zakładów chemicznych Anwil SA we Włocławku, spółki zależnej PKN Orlen SA, w której kapitale zakładowym koncern posiada 90,35% akcji, ENERGA Spółka Akcyjna w Gdańsku – 4,15% akcji, a pozostałe 5,50% akcji należy do pozostałych akcjonariuszy (akcjonariat rozproszony), przekazuję poniżej treść odpowiedzi PKN Orlen SA na szczegółowe pytania pana posła zawarte w tym zapytaniu.

1. Czy PKN Orlen (w którym kontrolę korporacyjną posiada jeszcze Skarb Państwa), mający ok. 90% akcji Anwilu planuje sprzedaż tej firmy w całości?

Zgodnie ze strategią Grupy PKN Orlen na lata 2009–2013, realizując koncepcję optymalizacji aktywów niezwiązanych z podstawową działalnością PKN Orlen SA („PKN Orlen”), Anwil został przeznaczony do dezinwestycji.

W 2009 r. PKN Orlen rozpoczął próbę dezinwestycji większościowego pakietu akcji Anwilu w ramach sprzedaży bezpośredniej. Ze względu na otrzymanie niesatysfakcjonujących ofert w czerwcu 2010 r. podjęto decyzję o zakończeniu ówczesnego procesu sprzedaży i jednocześnie rozpoczęto prace analityczne mające na celu rozważenie dezinwestycji spółki w innej strukturze transakcji, bardziej atrakcyjnej dla potencjalnych inwestorów.

2. Czy planowany jest podział firmy i sprzedaż jej poszczególnych części?

Należy zauważyć, iż nieudana próba sprzedania większościowego pakietu akcji Anwilu ujawniła zainteresowanie inwestorów poszczególnymi liniami biznesowymi: kompleksem nawozowym i kompleksem PCW. PKN Orlen nie wyklucza zatem możliwości sprzedaży spółki w częściach i traktuje taką strukturę transakcji jako alternatywę wobec zbycia Anwilu w całości.

Ze względu na ewentualną konieczność uregulowania powiązań biznesowo-technologicznych pomiędzy Grupą Kapitałową Orlen a Anwilem oraz przygotowania spółki do potencjalnej dezinwestycji PKN Orlen byłby w stanie zakończyć transakcję w 2012 r.

Aktualnie PKN Orlen wykorzystuje okazje do zakupu akcji od pozostałych akcjonariuszy mniejszościowych Anwilu, co ma na celu zwiększenie atrakcyjności spółki dla potencjalnych docelowych inwestorów, stanowiąc element strategii dezinwestycji.

3. Dlaczego Zarząd Anwilu SA nie informuje przedstawicieli związków zawodowych o przyszłości zakładu?

Spotkania Zarządu Anwilu ze związkami zawodowymi odbywają się regularnie. Na spotkaniach tych oprócz przedstawienia bieżącej sytuacji firmy poruszane są kwestie związane z planami działań wewnątrz firmy, w tym jej dalszego rozwoju. Zamierzenia co do przyszłości zakładu, w tym ewentualnych działań związanych ze zmianami własnościowymi, stanowią wyłączną kompetencję akcjonariuszy spółki.

4. Czy jest opracowana strategia rozwoju wrocławskiego Anwilu i jak ona wygląda?

Anwil jest częścią Grupy Kapitałowej Orlen, a co za tym idzie, odgrywa znaczącą rolę w segmencie petrochemii. Ma to niewątpliwie przełożenie na jej udział w planach średnioterminowych dotyczących całej grupy kapitałowej, w tym nakładach na rozwój. Jeśli chodzi zaś o szczegóły dotyczące strategii spółki, to wskazać należy, że stanowią one tajemnicę handlową, a zatem nie mogą być w pełni ujawniane. In-

formacje na ten temat mogą pojawić się wyłącznie w oficjalnej komunikacji PKN Orlen.

5. Czy planowane są zwolnienia pracowników czy też objęci będą oni gwarancjami wynikającymi z pakietu socjalnego, który będzie ewentualnie towarzyszył procesowi prywatyzacji tych zakładów?

Spółka Anwil SA jest od wielu lat spółką prywatną, więc nie jest możliwa jej prywatyzacja. Proces ewentualnej zmiany stosunków własnościowych w spółce jest kwestią, która dotyczy wyłącznie decyzji akcjonariuszy, a zatem ewentualne kwestie związane z zapewnianiem pakietów socjalnych mogą być rozważane przez właściciela na etapie negocjacji warunków ewentualnej umowy sprzedaży pakietu akcji spółki z potencjalnym inwestorem.

W cytowanej powyżej odpowiedzi PKN Orlen SA podkreślił, iż jako spółka publiczna, zgodnie z ustawą o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, zobowiązany jest do przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego i spółce prowadzącej rynek regulowany oraz do publicznej wiadomości wszelkich istotnych dla spółki informacji poufnych w rozumieniu art. 154 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Zgodnie z rozporządzeniem ministra finansów w sprawie informacji bieżących i okresowych przekazywanych przez emitentów papierów wartościowych, PKN Orlen raportuje na bieżąco wszelkie wymagane tymi przepisami zdarzenia. Informacje te są przekazywane do wiadomości publicznej i powszechnie dostępne na równych zasadach dla wszystkich akcjonariuszy spółki. Przepisy te narzucają możliwość udzielenia odpowiedzi na zadane pytania jedynie w takim zakresie, który wynika z informacji przekazanych wcześniej do wiadomości publicznej.

Przekazując powyższe, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w mojej ocenie, prowadzony przez PKN Orlen SA proces przygotowania spółki Anwil SA do potencjalnej dezinwestycji prowadzony jest zgodnie z kompetencjami Zarządu PKN Orlen SA, przy uwzględnieniu uwarunkowań rynku producentów wyrobów petrochemicznych oraz powiązań biznesowo-technologicznych pomiędzy Anwilem a Grupą Kapitałową Orlen.

Proces ten stanowi realizację „Strategii Grupy PKN Orlen 2009–2013”, zatwierdzonej przez radę nadzorczą tej spółki w dniu 25 listopada 2008 r., która przewiduje sprzedaż majątku kompleksu PCW oraz sprzedaż segmentu nawozów. W tych obszarach brak jest naturalnych synergii z działalnością rafineryjną koncernu, który widzi swoją rolę jako strategiczny dostawca surowców dla sektora chemicznego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś
oraz grupy posłów**

**w sprawie likwidacji poczty w miejscowości
uzdrowskiej Wysowa-Zdrój (8781)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie placówki pocztowej w miejscowości Wysowa-Zdrój, które zostało przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego br., znak: SPS-024-8781/11, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w przedmiotowym zapytaniu. Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich

miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnosięciowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obligatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Polska SA odpowiedniej dostępności do usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostępność klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Uzyskałem ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA informację, iż zmiana formy organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości Wysowa-Zdrój ujęta jest w planie przekształceń na rok bieżący, jednakże decyzja w tej sprawie nie została jeszcze podjęta. Dokonana zostanie szczegółowa ocena ekonomiczno-organizacyjna planowanej zmiany, a wyniki tej oceny będą podstawą do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Niezależnie od decyzji w przedmiotowej sprawie Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnia, że dostępność do usług powszechnych będzie w pełni zachowana ze względu na fakt, iż niezależnie od formy organizacyj-

nej placówki pocztowej znajduje się ona w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej, realizując pełny zakres usług powszechnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie połączenia kolejowego
z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego (8782)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Marzeny Machałek, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury pismem nr SPS-024-8782/11 z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego, przedstawiam poniższe informacje.

Linia kolejowa nr 283 na odcinku Jelenia Góra – Lwówek Śląski jest linią drugorzędnej kategorii, jednotorową, niezelektryfikowaną, na której obecnie ruch odbywa się z prędkością 30 km/h. W 2010 r. na przedmiotowym odcinku w obu kierunkach kursowało średnio ok. 5 pociągów na dobę.

Omawiany odcinek linii kolejowej jest w złym stanie technicznym i wymaga kompleksowej wymiany nawierzchni. Z uzyskanych informacji wynika, iż linia nr 283 nie znajduje się w wykazie odcinków linii kolejowych do wyłączenia z sieci zarządzanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA.

Zgodnie z przygotowywanym „Wieloletnim programem inwestycji kolejowych 2010–2013” zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA nie przewiduje działań modernizacyjnych na odcinku linii nr 283 Jelenia Góra – Lwówek Śląski. Dla uzyskania długotrwałej poprawy oferty przewozowej przedmiotowego odcinka linii nr 283 należy wykonać naprawę główną, której szacowany koszt wynosi ok. 35 mln zł. Jednakże decyzja o naprawie tego odcinka powinna wynikać z przeprowadzonych analiz ekonomiczno-finansowych, jak również z realnych możliwości pozyskania dodatkowych środków na jego realizację – również z uwzględnieniem środków będących w gestii władz samorządowych. Wydaje się zatem zasadne, aby modernizacja przedmiotowego od-

cinka linii nr 283 znalazła się w wykazie zadań realizowanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego dla Województwa Dolnośląskiego w kolejnej perspektywie finansowej.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż decyzja ta powinna wynikać również z realnych możliwości leżących po stronie podaży i popytu na pasażerskie przewozy kolejowe. Bez tych elementów nie ma ekonomicznego uzasadnienia do wydatkowania dodatkowych środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

w sprawie pomocy rządowej dla Bogatyni (8783)

Szanowny panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-8783/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Marzeny Machałek w sprawie pomocy rządowej dla Bogatyni, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Straty w infrastrukturze komunalnej jednostek samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego powstałe w wyniku ubiegłorocznej powodzi, oszacowane zostały na łączną kwotę ponad 511 mln zł, z czego w gminie Bogatynia na 125,2 mln zł.

Minister spraw wewnętrznych i administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych na odbudowę zniszczonej w wyniku powodzi z 2010 r. infrastruktury komunalnej przekazał jednostkom samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego środki finansowe w następującej wysokości:

— w 2010 r. 54 jednostki samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego otrzymały środki finansowe w wysokości 58,2 mln zł, w tym gmina Bogatynia 8,5 mln zł,

— w 2011 r. 63 jednostki samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego otrzymały dofinansowanie w wysokości 36,2 mln zł, w tym na odbudowę dróg i mostów gmina Bogatynia otrzymała środki finansowe w wysokości 2 mln zł.

Jednocześnie nadmienić należy, że gmina Bogatynia uczestniczy w projekcie dotyczącym usuwania skutków powodzi mającej miejsce w maju i czerwcu 2010 r. w 18 najbardziej poszkodowanych jednost-

kach z 8 województw, (tzw. projekt 3 x 200) współfinansowanym z trzech źródeł (po ok. 200 mln zł):

— środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego wraz z zapewnionym współfinansowaniem krajowym, które zostaną przekazane w ramach regionalnych programów operacyjnych unijnych pochodzących z tzw. dostosowania technicznego,

— środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,

— środków będących w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji.

W ramach przedmiotowego projektu ze środków będących w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych i administracji samorząd gminy Bogatynia na realizację 22 zadań związanych z odbudową dróg i mostów otrzymał środki finansowe w wysokości 30,6 mln zł. Dofinansowanie zadań związanych z likwidacją szkód powodziowych w gminie Bogatynia z pozostałych komponentów ww. projektu przedstawia się następująco:

— środki Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego – 1,3 mln zł wnioskowane przez gminę Bogatynia na rok 2011 na odbudowę zniszczeń przy ul. Waryńskiego,

— środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej – 1,19 mln zł przyznane w ramach umowy z dnia 14 grudnia 2010 r., Bogatynskie Wodociągi w ramach umowy dotacyjnej z dnia 20 sierpnia 2010 r. otrzymały środki finansowe w wysokości 3,4 mln zł. W ramach przyznanych środków finansowych dotychczas wypłacono 1 mln zł.

Na pokrycie szkód powstałych w infrastrukturze komunalnej w wyniku ubiegłorocznej powodzi gmina Bogatynia otrzymała dotychczas środki finansowe w wysokości 43,6 mln zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Stanke**

**w sprawie nieuzyskania prawa do użytkowania
obwodów rybackich przez Koło PZW
Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie
Płask w Płaszczycy (8784)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Stanke przekazane pismem pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak: SPS-024-8784/11, z dnia 28 lutego 2011 r.

w sprawie nieuzyskania prawa do użytkowania obwodów rybackich przez Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy, uprzejmie informuję, że odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji uzyskanych z Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Dlaczego Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku pominął w procedurze konkursowej ofert na oddanie w użytkowanie obwodów, o których mowa w niniejszym zapytaniu (obwód rybacki jeziora Gwiazda na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brdy, obwód rybacki Jeziora Płaszczyckiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brdy, obwód rybacki Jeziora Przechlewskiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Lipczynki)?

Pominięcie w ogłoszeniu o konkursie ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego wód obwodów rybackich jeziora Gwiazda na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brdy oraz wód obwodu rybackiego Jeziora Płaszczyckiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brdy jest wynikiem nieuregulowanego stanu prawnego wyżej wspomnianych jezior. Z uwagi na wątpliwości administratora tych wód, którym jest Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych Województwa Pomorskiego, co do płynącego charakteru jezior ogłaszanie konkursu i przeprowadzanie procedury konkursowej wydaje się nie być zasadne. Dlatego też do czasu wyjaśnienia kwestii formalnoprawnych konkursy na przedmiotowe obwody nie zostaną ogłoszone. Odnosząc się natomiast do wód obwodu rybackiego Jeziora Przechlewskiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Lipczynki, informuję, że przeprowadzona ekspertyza wykazała, że wody Jeziora Przechlewskiego powinny być zaliczone do wód stojących, co wiąże się z wyłączeniem wód przedmiotowego jeziora z obwodów rybackich. Zgodnie bowiem z przepisami art. 13 ustawy Prawo wodne obwody rybackie ustanawia się jedynie na śródlądowych wodach powierzchniowych płynących.

2. Co stanęło na przeszkodzie, aby wspomniane organizacje (Koło PZW Przechlewo, Towarzystwo Wędkarskie Płask, Koło Miłośników Przechlewa, Stowarzyszenie „Młodzi Młodym”) w drodze postępowania konkursowego mogły użytkować ww. obwody rybackie?

W świetle udzielonej odpowiedzi na pytanie 1 uprzejmie informuję, że zgodnie z zapisami art. 12 ust. 5 ustawy o rybactwie śródlądowym uprawnionym do rybactwa w obwodzie rybackim może być tylko jedna osoba fizyczna albo prawna albo jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej. Należy również podkreślić, że oferta konkursowa przygotowana przez oferenta powinna spełnić wszystkie wymogi określone rozporządzeniem z 31 stycznia 2007 r. w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego.

3. Czy będzie możliwe przejęcie ww. obwodów rybackich w komunalne zasoby gminy Przechlewo?

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami przekazanie przez dyrektora regionalnego zarządu

gospodarki wodnej praw do rybackiego korzystania z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych płynących następuje wyłącznie w drodze przeprowadzonego konkursu ofert. Konkurs ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego ma na celu wyłonienie użytkownika rybackiego, który zapewni gwarancję prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej. Zgodnie z powyższym do czasu wyjaśnienia kwestii charakteru wód jezior Gwiazda i Płaszczynie nie ma możliwości przejęcia ich przez gminę.

Natomiast w przypadku Jeziora Przechlewskiego, które nie jest wodą płynącą, właścicielem wody oraz ryb, zgodnie z przepisami art. 13 ust. 1 ustawy Prawo wodne, jest właściciel gruntów pod wodami przedmiotowego jeziora.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zapytanie pana posła.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Stanke**

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędu pocztowego w miejscowości
Konarzyny w pow. chojnickim (8785)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Stanke, przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego br., znak: SPS-024-8785/11, w sprawie urzędów pocztowych na terenie kraju, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w przedmiotowym zapytaniu. Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaga-

nych prawem wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmożonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas używane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem niepogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływu tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

W chwili obecnej konkretne wskazanie placówek wytypowanych do przekształcenia na terenie województwa podlaskiego nie jest możliwe, gdyż trwają analizy przedmiotowej kwestii. Pragnę jednocześnie przekazać, iż Zarząd Poczty Polskiej przekazał mi informację, że zmiana formy organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości Wizna ujęta jest w planie przekształceń na rok bieżący, jednakże decyzja w tej sprawie nie została jeszcze podjęta.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obligatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Pol-

ską SA odpowiedniej dostępności do usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostępność klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Odnosząc się natomiast do kwestii Urzędu Pocztowego w miejscowości Konarzyny, pragnę poinformować, że Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnił mnie, iż zmiana formy organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości Konarzyny nie jest ujęta w planie przekształceń na rok bieżący. Ponadto informuję, że placówki pocztowe planowane do przekształceń w roku bieżącym, jak i na lata kolejne poddawane są wyżej opisywanej szczegółowej ocenie ekonomiczno-organizacyjnej pod kątem planowanej zmiany. Wyniki tej oceny będą podstawą do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w przyszłości.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka
i Jana Kulasa**

**w sprawie sytuacji ekonomicznej w ostatnich
2 latach polskich portów morskich
o podstawowym znaczeniu i prognozie rozwoju
na najbliższą przyszłość (8786)**

W związku z otrzymanym w dniu 3 marca 2011 r. pismem (znak.: SPS-024-8786/11), przy którym załączona została interpelacja pana Jerzego Borowczaka,

ka, posła na Sejm RP, oraz pana Jana Kulasa, posła na Sejm RP, dotycząca bilansu finansowego i ekonomicznego portów morskich Gdynia, Gdańsk, Szczecin-Świnoujście za 2009 r., wskaźników finansowych i ekonomicznych tych portów za 2010 r. oraz możliwości ich rozwoju w najbliższych kilku latach, poniżej przedstawiam żądane informacje.

I. Jakim bilansem finansowym i ekonomicznym zamknęły swoją działalność porty morskie Gdańska, Gdyni oraz Szczecina-Świnoujścia w roku 2009? Jakie podstawowe wskaźniki finansowe i ekonomiczne tych portów morskich odnotowano w minionym 2010 r.?

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 179, ze zm.) powołane zostały trzy spółki prawa handlowego do zarządzania portami o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, tj. portu w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie-Świnoujściu. Przedmiot działalności tych spółek został szczegółowo uregulowany w przepisach tej ustawy (art. 7), a jego podstawę stanowi założenie wprowadzenia w przypadku tych spółek rozdziału sfery eksploatacyjnej od administracyjnej. Tym samym spółki te nie wykonują „typowej” działalności usługowej związanej z działalnością portów, niemniej jednak wyniki finansowe oraz wskaźniki ekonomiczne tych spółek w sposób najpełniejszy oddają rzeczywistą sytuację poszczególnych portów oraz mogą być uznane za reprezentatywne dla ogółu podmiotów funkcjonujących w danym porcie (w których w większości Skarb Państwa nie ma udziału).

Poniżej prezentuję, z zastrzeżeniem zawartym poniżej, wyniki finansowe i wskaźniki ekonomiczne spółek zarządzających portami o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej, których akcjonariuszem jest Skarb Państwa i nad którymi minister skarbu państwa sprawuje nadzór właścicielski.

Zastrzec przy tym należy, iż analizując wyniki finansowe i wskaźniki ekonomiczne wszystkich trzech spółek, uwzględniać należy, że mimo iż są to podmioty działające w tym samej branży, to specyfika każdego z portów (uwarunkowana m.in. ich położeniem, parametrami torów podejściowych, infrastrukturą oraz związaną z tym różną ofertą przeładunkową) wyklucza wyprowadzenie miarodajnych wniosków wyłącznie na podstawie danych liczbowych. Tym samym nieobiektywne i nierzetelne mogą okazać się wnioski uzyskane wyłącznie z porównania poszczególnych danych.

II. Jakie rysują się możliwości i perspektywy rozwoju polskich portów morskich o podstawowym znaczeniu w najbliższych latach?

W zakresie funkcjonowania portów każda z trzech spółek opracowuje długookresowe (strategiczne) plany rozwoju portów.

1. Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA działa obecnie na podstawie Strategii Rozwoju Portów w Szczecinie i Świnoujściu na lata 2007–2020. Plan inwestycyjny spółki zakłada wydatkowanie na

Podstawowe dane finansowe i ekonomiczne (w tys. zł)

	ZMP Gdynia SA		ZMP Gdańsk SA		ZMP Szczecin-Świnoujście SA	
	2009	2010	2009	2010	2009	2010
Przychody ze sprzedaży	139 299,7	139 404,8	120 324,1	129 845,4	117 707,5	127 011,5
Zysk/strata ze sprzedaży	22 263,5	21 881,0	9816,7	16 090,8	6517,8	15 325,0
Zysk/strata na działalności operac.	15 931,5	22 701,8	12 318,9	18 751,5	9857,2	39 777,0
Zysk/strata netto	31 252,9	43 321,4	11 096,7	18 192,2	7847,2	39 842,0
Aktywa	901 954,6	982 984,4	509 953,7	564 327,5	886 768,7	918 344,1
Aktywa obrotowe	207 590,9	266 855,7	32 725,3	41 639,7	81 648,7	135 987,0
Zapasy	1207,1	443,2	1152,9	1074,9	55,0	46,0
Aktywa trwałe	694 363,7	716 128,6	477 228,4	522 687,8	805 120,0	782 357,1
Zobowiązania	44 619,9	81 970,0	33 240,4	39 914,3	231 218,0	228 441,8
Zobowiązania krótkoterminowe	21 743,4	15 340,1	19 606,0	34 144,7	31 029,3	31 700,0
Należności krótkoterminowe	13 246,7	12 095,3	17 407,0	16 308,6	36 872,3	23 647,1
Kapitały własne	857 334,7	901 014,4	384 503,8	395 202,1	655 550,7	689 902,2
Zatrudnienie średnioroczne	327,4	323,0	267,75	260,17	325,63	287,97

Kluczowe wskaźniki charakteryzujące sytuację finansową i majątkową spółki w latach 2009–2010

Wskaźniki		ZMP Gdynia SA		ZMP Gdańsk SA		ZMP Szczecin-Świnoujście SA	
		2009	2010	2009	2010	2009	2010
Rentowność netto	Wynik netto * 100	22,44%	31,17%	9,22%	14,23%	6,7%	31,2%
	Przychody ze sprzedaży						
Rentowność sprzedaży	Wynik na sprzedaży * 100	15,98%	15,58%	8,16%	12,57%	5,5%	12%
	Przychody ze sprzedaży						
Rentowność netto majątku	Wynik netto * 100	3,47%	4,41%	2,18%	3,29%	0,88%	4,32%
	Aktywa ogółem						
Płynność bieżąca	Aktywa obrotowe	9,55	17,16	1,67	1,15	2,63	4,17
	Zobowiązania krótkoterminowe						
Wysoka płynność	Aktywa obrotowe – Zapasy – Czynne RMK	9,40	16,99	1,55	1,08	2,63	4,16
	Zobowiązania krótkoterminowe						
Obrotowość należności handlowych w dniach	Stan należności * 360	33	24	43,85	37,52	47	41
	Przychody ze sprzedaży						
Obrotowość zobowiązań handlowych w dniach	Stan zobowiązań * 360	11	12	13,8	14,2	22	25
	Koszty operacyjne						
Struktura aktywów	Aktywa trwałe * 100	334,5%	268%	1458%	1350%	986,1%	575,5%
	Aktywa obrotowe						
Struktura finansowa majątku	Kapitały własne	95,3%	91,9%	75,40%	70%	73,9%	75,1%
	Aktywa ogółem						

inwestycje strategiczne w latach 2010–2014 łącznie kwoty ok. 728 mln zł (m.in. na budowę, rozbudowę i modernizację infrastruktury portowej), natomiast w latach 2015–2020 kwotę 294 mln zł (m.in. na budowę nabrzeży, budowę infrastruktury portowej).

Warte podkreślenia jest, iż spółka, zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 700, ze zm.), jest jednym z kilku podmiotów realizujących inwestycję w zakresie budowy terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, wymaganej z uwagi na istotny interes bezpieczeństwa państwa. Do zadań postawionych spółce w zakresie tej inwestycji należą: budowa infrastruktury portowej, w tym stanowiska statkowego wyposażonego w urządzenia cumownicze, odbojowe i nawigacyjne, a także infrastruktury umożliwiającej zamontowanie instalacji do przesyłu gazu i poboru wody z morza.

Obok powyższej inwestycji spółka podejmuje działania w zakresie budowy i przedłużenia nabrzeży portu, przebudowy infrastruktury kolejowej i drogowej. Na realizację szeregu inwestycji służących poprawie infrastruktury portowej spółka w 2010 r. poniosła łącznie wydatki w wysokości ok. 20 mln zł.

Wszystkie podjęte bądź zakończone już działania organizacyjne i inwestycyjne wpisują się w pełni w realizację głównego celu strategii rozwoju portów morskich, którym jest poprawa konkurencyjności polskich portów morskich, wzrost ich udziału w rozwoju społeczno-gospodarczym kraju oraz podniesienie ich rangi w międzynarodowej sieci transportowej.

Wzrost przeładunków towarów drobnicowych, regularnych połączeń liniowych oraz liczby zawinięć statków pasażerskich, a także inwestycje związane z przygotowaniem infrastruktury dla terminala kontenerowego na Ostrowie Grabowskim i Zachodniopomorskiego Centrum Logistycznego, dofinansowanych w ramach Programu SPOT na lata 2004–2006, realizują priorytety strategii, jakimi są: rozwój oferty usługowej w portach, poprawa stanu infrastruktury portowej oraz budowa wizerunku portu jako bieguna zrównoważonego rozwoju regionu i gminy.

Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA kładzie duży nacisk na budowę infrastruktury technicznej umożliwiającej realizację inwestycji suprastrukturalnych przez spółki przeładunkowe działające w portach w Szczecinie i Świnoujściu oraz stwarzającej dogodne warunki dla inwestorów zewnętrznych zainteresowanych działalnością przeładunkowo-składową. Prowadzone są także rozmowy z potencjalnymi inwestorami zewnętrznymi w sprawie lokalizacji ich inwestycji przeładunkowych na terenie portów w Szczecinie lub Świnoujściu.

Reasumując, na dzień dzisiejszy spółka w pełni realizuje założenia zaktualizowanej „Strategii rozwoju portów morskich w Szczecinie i Świnoujściu na lata 2010–2020”. Wszelkie działania inwestycyjne

w niej zawarte przebiegają zgodnie z przyjętym harmonogramem.

2. Zarząd Morskiego Portu Gdańsk SA obecnie realizuje cele strategiczne wpisujące się w koncepcje założeń „Strategii rozwoju portów morskich do roku 2015”. Dodatkowo podejmowane są działania celem podniesienia konkurencyjności portu, wykorzystania atutów portu głębokowodnego, dostosowania infrastruktury i potencjału do obecnych i spodziewany trendów na rynku portowym oraz dywersyfikacji dotychczasowej struktury ładunkowej w kierunku uniwersalności.

Strategia spółki na najbliższe lata przewiduje w szczególności działania polegające na przyciągnięciu inwestorów, wspieraniu podmiotów operujących na terenach portowych, poprawie infrastruktury portowej oraz poprawie infrastruktury zapewniającej dostęp do portu. Strategia długoterminowa portu opracowana została w roku 2007 na lata 2007–2030.

Projektem rozwojowym, który zdecydowanie zwiększył zdolności przeładunkowe portu, a także w pełni realizował dążenia do uniwersalności, było wybudowanie i uruchomienie głębokowodnego i wydajnego terminalu kontenerowego DCT Gdańsk. Terminal zwiększył zdolność przeładunkową portu o 1 mln TEU i uchodzi za jeden z najnowocześniejszych na Bałtyku. Zaowocowało to gwałtownym wzrostem przeładunku kontenerów w Gdańsku i w roku 2010 Port Gdańsk przeładował najwięcej kontenerów wśród polskich portów. Głównym partnerem biznesowym został największy światowy armator statków kontenerowych Maersk, który w styczniu ubiegłego roku rozpoczął zawinięcia do Gdańska dużymi statkami oceanicznymi (8000 TEU) obsługującymi połączenia bezpośrednio z największymi portami dalekowschodnimi. Równocześnie rozpoczął się z Gdańska serwis feederowy do portów bałtyckich, a tym samym Port Gdańsk uzyskał status pierwszego na Bałtyku hubu kontenerowego, co stanowi konkurencję dla portów niemieckich i innych dużych portów europejskich. Terminal posiada plany dalszej rozbudowy, która powinna się rozpocząć w najbliższych latach.

Dodatkowo jednym z najważniejszych celów strategicznych ZMPG SA jest wzmocnienie potencjału portu służącego bezpieczeństwu energetycznemu kraju.

Na przestrzeni lat 2010–2020 planowane jest wydatkowanie ok. 5782,51 mln zł na realizację zadań inwestycyjnych na terenie Portu Gdańsk, w tym udział ZMP Gdańsk SA to 417 mln zł.

3. Zarząd Morskiego Portu Gdynia SA. Zawarta w „Strategii rozwoju Portu Gdynia do roku 2015” wizja rozwoju gdyńskiego portu zakłada utrzymywanie stabilnej i mocnej pozycji portu w regionie bałtyckim jako wiodącego w obsłudze ładunków drobnicowych, w tym głównie zjednostkowanych, przewożonych w kontenerach i w systemie ro-ro, na podstawie rozwiniętej sieci połączeń multimodalnych z zapleczem oraz licznych linii regularnych żeglugi

bliskiego zasięgu, połączeń promowych i żeglugi wycieczkowej. Mocna pozycja portu będzie wynikała z zapewniania odpowiednich standardów bezpieczeństwa obsługi osób i ładunków oraz standardów ochrony środowiska, a także stałej dbałości o wysoką sprawność i efektywność funkcjonowania portu. Z kolei misją Zarządu Morskiego Portu Gdynia SA jest konsekwentne i stałe udoskonalane działania, planowane w długim horyzoncie czasowym, w celu zapewnienia warunków do stabilnego i zrównoważonego rozwoju sektora usługowego Portu Gdynia poprzez rozwój infrastruktury, wspieranie dobrych praktyk rynkowych i dbałość o dobro otoczenia społecznego.

Wielkość nakładów inwestycyjnych w 2010 r. osiągnęła wartość 75,9 mln zł, a wysokość uzyskanego dofinansowania z Funduszu Spójności UE wyniosła 48,5 mln. Plan inwestycyjny na lata 2011–2013 zakłada dalsze inwestycje w infrastrukturę portową (w rozbudowę i modernizację) w wysokości ok. 500 mln zł i uzyskanie ok. 300 mln dofinansowania unijnego.

Potwierdzeniem dobrej kondycji finansowej portu jest niesłabnące tempo inwestycji w infrastrukturę portową, która pozwoli w przyszłości zapewnić prawidłowe funkcjonowanie i rozwój portu. W ciągu ostatnich 3 lat wyniosły one 290 mln zł. W minionym roku zakończono prace przy budowie górnej rampy stanowiska ro-ro przy nabrzeżu Rumuńskim (15 mln zł), oddano do użytku magazyn wysokiego składowania o powierzchni 8000 m² (12 mln zł) oraz dokonano modernizację nabrzeża Pomorskiego (23 mln zł).

4. „Polityka morska Rzeczypospolitej Polskiej do roku 2020”. Aktualnie prowadzone są prace, koordynowane przez ministra infrastruktury jako ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej, nad opracowaniem dokumentu „Polityka morska Rzeczypospolitej Polskiej do roku 2020”. Dokument ten definiuje podstawowe założenia i cele prowadzące do maksymalnego wykorzystania szans i korzyści wynikających z nadmorskiego położenia kraju. Swoim zakresem obejmuje on rozwój portów morskich, jako istotnego elementu składowego infrastruktury kraju stanowiącego naturalne spoiwo transportu lądowego z morskim. Obok celów, konkretnych działań, projekt ten wskazuje na spodziewane ich efekty, które polegać mają m.in. na przekształceniu portów morskich w intermodalne węzły transeuropejskiej sieci transportowej.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Haliny Olendzkiej**

**w sprawie projektu reformy organizacyjnej
sądownictwa powszechnego przygotowywanej
w Ministerstwie Sprawiedliwości, zakładającej
likwidację sądów pracy, w których wpływ
spraw pracowniczych nie przekracza 120
w ciągu roku (8788)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Haliny Olendzkiej w sprawie projektu reformy organizacyjnej sądownictwa powszechnego przygotowanej w Ministerstwie Sprawiedliwości, zakładającej likwidację sądów pracy, w których wpływ spraw pracowniczych nie przekracza 120 w ciągu roku, przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., nr SPS-024-8788/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), minister sprawiedliwości może przekazać jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy z obszaru właściwości więcej niż jednego spośród sądów rejonowych działających w tym samym okręgu sądowym.

Na podstawie wskazanego przepisu minister sprawiedliwości jest zatem uprawniony do zniesienia wydziału pracy w sądzie rejonowym i przekazania spraw rozstrzyganych w takiej komórce organizacyjnej do sąsiedniej jednostki sądowej. Funkcjonowanie wydziału pracy w strukturze każdego sądu rejonowego nie jest bowiem obligatoryjne.

Uzasadniając reorganizację polegającą na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych, podnieść należy, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.).

W wyniku przeprowadzonej analizy obejmującej zarówno liczbę wpływających spraw, jak i obciążenie pracą sędziów podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

W kontekście omawianej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyzacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

Analizą w zakresie zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały m.in. sądy rejonowe, do których wpływ spraw z repertoriów „P” i „P-upr” w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W okręgu kieleckim kryterium to spełniały wydziały pracy sądów rejonowych w: Busku-Zdroju, Końskich i Pińczowie, gdyż w 2009 r. do wskazanych jednostek wpłynęło odpowiednio: 56, 87 i 69 spraw pracowniczych. Sprawy z zakresu prawa pracy z obszaru sądów rejonowych w Busku-Zdroju i Pińczowie przejmie Sąd Rejonowy z Jędrzejowie, a z obszaru Sądu Rejonowego w Końskich – Sąd Rejonowy w Kielcach.

Ponadto w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu kieleckiego, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Kielcach, podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez ten wydział do Sądu Rejonowego w Sandomierzu.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do omawianych sądów rejonowych, negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy.

Reasumując, uprzejmie informuję panią poseł, że rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) uwzględnia zniesienie z dniem 1 kwietnia 2011 r. wydziałów pracy w sądach rejonowych w: Busku-Zdroju, Końskich, Pińczowie i Staszowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie sytuacji w pomorskiej oświacie
oraz wynagrodzeń nauczycieli (8791)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Zbigniewa Kozaka z dnia 28 lutego 2011 r., nr SPS-024-8791/11, w sprawie sytuacji w pomorskiej oświacie oraz wynagrodzeń nauczycieli uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Ad 1–2 i 4. Związki zawodowe zrzeszające nauczycieli są dla ministra edukacji narodowej ważnym partnerem społecznym, z którym – zgodnie z przepisami ustaw, ustaleniami zawartymi w porozumieniach oraz niepisanymi zasadami dialogu społecznego – konsultowane są wszystkie planowane przez rząd rozstrzygnięcia, istotne dla polskiej oświaty. Dokonywane przeze mnie zmiany systemowe wprowadzane były w poszanowaniu przepisów ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, które dają reprezentatywnym organizacjom związkowym prawo do opiniowania założeń i projektów aktów prawnych. Warto podkreślić, iż z analizy wykazu spotkań, w których uczestniczyli przedstawiciele związków zawodowych, wynika, że w pierwszym półroczu 2010 r. spotkania te odbywały się średnio częściej niż jeden raz w tygodniu. Konsultacje te w praktyce daleko wykraczają poza ustawowe zobowiązania organów państwa wobec związków zawodowych, dając związkom możliwość udziału w tworzeniu prawa oświatowego na każdym etapie jego powstawania.

Jednocześnie uprzejmie nadmieniam, że nauczyciele potrzebują ustawy, która w sposób szczególnie ureguluje ich status zawodowy i zagwarantuje należne im prawa oraz wzmocni osoby najbardziej zaangażowane w swoją pracę i wzrost efektywności kształcenia uczniów. Uważam, że nauczyciele jako grupa zawodowa, która wykonuje pracę o szczególnym znaczeniu, zasługują na opisanie jej statusu zawodowego w sposób jasny i adekwatny do stawianych wyzwań. W miejsce obecnych, skomplikowanych i interpretowanych na wiele sposobów przepisów powinni otrzymać zrozumiały, nowoczesny dokument, dający poczucie bezpieczeństwa, w tym także zapewniający uprawnienia odpowiednie do charakteru wykonywanej pracy – akt prawny, który sprosta rosnącym oczekiwaniom. Zasadność tych oczekiwań potwierdzają nieustannie napływające sygnały z różnych środowisk branżowych, związkowych i samorządowych, a także od pojedynczych nauczycieli.

W związku z powyższym zainicjowałam dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Dialog ten jest podejmowany na forum Zespołu opiniodawczo-doradczego, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń doku-

mentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli, wypracowanie najlepszych rozwiązań zapewniających poprawę jakości i skuteczności nauczania, przy jednoczesnym zapewnieniu tej grupie zawodowej przywilejów adekwatnych do charakteru wykonywanej pracy.

W skład zespołu weszli przedstawiciele: parlamentarzystów – byli ministrowie edukacji, środowisk samorządowych, strony rządowej, w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz partnerów społecznych, w tym reprezentatywnych związków zawodowych (Sekcja Krajowa Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność”, Związek Nauczycielstwa Polskiego oraz Forum Związków Zawodowych). Ten 32-osobowy zespół daje szansę wypracowania optymalnych i nowoczesnych koncepcji formalnoprawnych w zakresie właściwego uregulowania statusu zawodowego grupy liczącej ok. 600 tys. osób. W trakcie kolejnych spotkań członkowie zespołu przedstawiają postulaty, stanowiska i opinie, które będą przesłanką do tego do projektu zapisu nowych rozwiązań regulujących status zawodowy nauczyciela. Dopiero zakończenie prac zespołu pozwoli na przeprowadzenie analizy dotyczącej charakteru dalszych prac legislacyjnych w zakresie przepisów regulujących status zawodowy nauczycieli.

Jednocześnie wyjaśniam, że szersze informacje na temat prac zespołu są sukcesywnie zamieszczane na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej pod adresem: www.men.gov.pl, na podstronie: Status zawodowy nauczycieli/Prace zespołu.

Ad 3 i 5. Przepis art. 42 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) był wielokrotnie zmieniany przez kolejne nowelizacje ww. ustawy. Początkowo określał on tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych nauczycieli, bez wskazania maksymalnego tygodniowego czasu pracy. Przepis stanowiący, że czas pracy nauczycieli nie może przekroczyć 40 godzin w tygodniu, został wprowadzony nowelą Karty Nauczyciela z dnia 5 czerwca 1992 r. W art. 42 przepisy ust. 1 i 2, dotyczące charakteru zajęć realizowanych w ramach 40 godzin pracy, wprowadziła ustawa z dnia 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 87, poz. 395). Natomiast brzmienie powyższych przepisów obowiązujące do dnia 31 sierpnia 2009 r. zostało określone ustawą z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 179, poz. 1845). W ramach 40-godzinnego tygodnia pracy oraz otrzymywanego wynagrodzenia nauczyciel nie tylko realizuje zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, ale również wykonuje inne czynności wynikające z zadań statutowych szkoły, np. bierze udział w posiedzeniach rady pedagogicznej, przeprowadza spotkania z rodzicami, sprawdza prace pisemne uczniów, a także przygotowuje się do prowadzenia

zajęć, dokształca we własnym zakresie i doskonalą zawodowo.

Ostatnia nowelizacja przepisu art. 42 ww. ustawy została dokonana ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 1) i weszła w życie z dniem 1 września 2009 r. Obowiązujące brzmienie przepisu art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy Karty Nauczyciela było poprzedzone konsultacjami strony rządowej z nauczycielskimi związkami zawodowymi, co odnotowano w protokole z dnia 21 października 2008 r.

Celem nowelizacji było uszczegółowienie przepisów prawa pracy nauczycieli pod kątem racjonalizacji procesu kształcenia i wychowania dzieci i uczniów w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych. W związku z powyższym w art. 42 ust. 2 ww. ustawy doprecyzowano zakres niektórych zadań i obowiązków nauczycieli realizowanych ponad obowiązkowe zadania edukacyjne (pensum). Dokonano tego poprzez odwołanie się do godzin pozostających do dyspozycji dyrektora szkoły, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), czyli w przepisach o ramowych planach nauczania. Godziny te, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, przeznaczone są na zajęcia wpływające na zwiększanie szans edukacyjnych, rozwijanie uzdolnień i umiejętności uczniów. Wśród katalogu obowiązków zawodowych nauczyciela w szkołach podstawowych i gimnazjach ustawa wyodrębniła zajęcia opieki świetlicowej. Wprowadzono także obowiązek rejestrowania tych zajęć przez nauczycieli szkół podstawowych, szkół podstawowych specjalnych, gimnazjów i gimnazjów specjalnych w wymiarze 2 godzin tygodniowo, a przez nauczycieli szkół ponadgimnazjalnych – 1 godziny tygodniowo.

Podsumowując tę część rozważań, należy jednoznacznie stwierdzić, iż regulacja przepisu art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy Karta Nauczyciela wynika z prowadzenia spójnej polityki oświatowej sprzyjającej edukacji młodego pokolenia, a ponadto aktualne brzmienie przepisu jest zgodne z przepisami dotyczącymi organizacji nauczania oraz uwarunkowane historycznym brzmieniem art. 42 ust. 1–2 ustawy Karta Nauczyciela. Natomiast zajęcia, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ww. ustawy, są godzinami płatnymi. Jest to praca nauczyciela wykonywana w ramach tygodniowego czasu pracy (do 40 godzin) oraz adekwatnie ustalonego wynagrodzenia.

Ad 6. Odnosząc się do kwestii wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe, należy stwierdzić, iż w myśl art. 35 ust. 1–3 ustawy Karta Nauczyciela w szczególnych wypadkach, podyktowanych wyłącznie koniecznością realizacji programu nauczania lub zapewnienia opieki w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, nauczyciel może być obowiązany do odpłatnej pracy w godzinach ponadwymiarowych zgodnie z posiadaną specjalnością, których liczba nie

może przekroczyć 1/4 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. Przydzielenie nauczycielowi większej liczby godzin ponadwymiarowych może nastąpić wyłącznie za jego zgodą, jednak w wymiarze nieprzekraczającym 1/2 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć.

Przez godzinę ponadwymiarową rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych. Przez godzinę doraźnego zastępstwa rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych, której realizacja następuje w zastępstwie nieobecnego nauczyciela.

Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i za godziny doraźnych zastępstw wypłaca się według stawki osobistego zaszerzowania nauczyciela, z uwzględnieniem dodatku za warunki pracy. Na podstawie art. 30 ust. 6 pkt 2 ww. ustawy organ prowadzący będący jednostką samorządu terytorialnego, uwzględniając przewidywaną strukturę zatrudnienia, określa dla nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, w drodze regulaminu, m.in. szczegółowe warunki obliczania i wypłacania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw. W myśl art. 30 ust. 6a ustawy Karta Nauczyciela powyższy regulamin podlega uzgodnieniu ze związkami zawodowymi zrzeszającymi nauczycieli.

Zgodnie z ww. przepisami organ prowadzący szkołę określa w regulaminie wynagradzania nauczycieli m.in. szczegółowe warunki obliczania i wypłacania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe. Definicja godzin ponadwymiarowych została określona ustawą. Są to godziny przydzielone nauczycielowi i ujęte w planie organizacyjnym szkoły. Ustalanie przez dyrektora szkoły, za jakie godziny ponadwymiarowe nauczycielowi nie przysługuje prawo do wynagrodzenia, jest przekroczeniem uprawnień ustawowych. Nauczycielowi przysługuje prawo do wynagrodzenia za każdą przepracowaną godzinę ponadwymiarową, natomiast w przypadku godzin niezrealizowanych wynagrodzenie przysługuje na mocy prawa pracy. Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela, w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy, nieuregulowanych przepisami ustawy, mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy.

W Dzień Edukacji Narodowej, który zgodnie z art. 74 ustawy Karta Nauczyciela nie jest dniem wolnym od pracy, lecz jedynie dniem wolnym od zajęć lekcyjnych, nauczyciel może być pozbawiony możliwości przepracowania godzin ponadwymiarowych, ale w zakresie wynagrodzenia korzysta z przepisów dotyczących pracowników pozostających w gotowości do pracy.

Ad 7. W myśl § 9 ust. 1–21 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie warunków i sposobu organizowa-

nia przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (Dz. U. Nr 135, poz. 1516) wycieczkę lub imprezę przygotowuje się pod względem programowym i organizacyjnym, a następnie informuje się uczestników o podjętych ustaleniach, a w szczególności o: celu, trasie, harmonogramie i regulaminie. Zapewnienie opieki i bezpieczeństwa przez szkołę uczniom podczas wycieczek i imprez odbywa się w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889 i Nr 102, poz. 1115) i ustawy o systemie oświaty. Na podstawie § 10 ust. 1 rozporządzenia program wycieczki lub imprezy organizowanej przez szkołę, listę uczestników, imię i nazwisko kierownika oraz liczbę opiekunów zawiera karta wycieczki lub imprezy, którą zatwierdza dyrektor szkoły. Zgodnie z kartą wycieczki początkiem wycieczki jest wyjazd, a końcem – powrót dzieci do szkoły, a więc czas pracy nauczyciela realizującego zajęcia opiekuńczo-wychowawcze w ramach wycieczki szkolnej jest taki sam, jak czas tej wycieczki.

W sytuacji wycieczki trwającej 24 godziny należy pamiętać, że Karta Nauczyciela ogranicza wymiar czasu pracy nauczyciela do 40 godzin tygodniowo, a zatem nie upoważnia także dyrektora szkoły do powoływania dodatkowych obciążeń dla nauczycieli w zakresie czasu pracy powyżej wskazanego. Przy czym w art. 42c ust. 1 ww. ustawy ustawodawca nakłada na nauczyciela obowiązek pracy w ciągu 5 dni tygodnia, nie przewidując w tym względzie okresu rozliczeniowego (dyrektor szkoły może ustalić czterodniowy tydzień pracy wyłączając nauczycielom do kształcącym się, wykonującym inne ważne społecznie zadania lub – jeżeli to wynika z organizacji pracy w szkole). Ustalony dla nauczyciela pięciodniowy tydzień pracy może ulec skróceniu tylko wtedy, gdy w dzień roboczy dla nauczyciela przypada święto określone w ustawie z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28, z późn. zm.). Jeżeli jednak święto przypada w dzień wolny dla nauczyciela, to nie powoduje to zmniejszenia tygodniowej liczby dni pracy.

Problem konieczności wydłużenia czasu pracy nauczyciela (opiekuna) podczas imprez wyjazdowych powyżej ograniczeń wynikających z ustawy Karta Nauczyciela, w odniesieniu do maksymalnego czasu pracy, powinien zostać rozwiązany przez pracodawcę, czyli dyrektora szkoły, poprzez odpowiednie zwiększenie stanu osobowego wycieczki (czy zielonej szkoły). W sytuacjach szczególnych możliwe jest ponadto skorzystanie przez pracodawcę (organizatora wycieczki czy zielonej szkoły) z przepisów powszechnych regulujących wykonywanie zadań wykraczających poza zakres obowiązków pracowniczych.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że wszelkie inne (niż realizowane w szkole) formy organizacyjne wykonywania zadań szkolnych są integralnym elementem systemu kształcenia. Odpowiednio, ustawodawca nie powołuje tu odrębnych i szczegól-

nych zasad dotyczących wykonywania zadań pracowniczych w okresie imprez wyjazdowych. Mają tu zatem zastosowanie w pełni przepisy ogólne, które determinują organizację pracy w szkole. Decyzje o organizacji wyjazdu na wycieczkę szkolną, obsadzie kadrowej, zabezpieczeniu podejmuje dyrektor szkoły w ścisłym odniesieniu do obowiązujących przepisów w zakresie pragmatyki zawodowej nauczycieli, statutu szkoły i możliwości finansowych wynikających z planu finansowego szkoły.

Ponadto uprzejmie informuję, że w myśl art. 42c ust. 3 ustawy Karta Nauczyciela za zajęcia dydaktyczne, wychowawcze lub opiekuńcze, wykonywane w dniu wolnym od pracy, nauczyciel otrzymuje inny dzień wolny od pracy. W szczególnie uzasadnionych przypadkach zamiast dnia wolnego nauczyciel otrzymuje odrębne wynagrodzenie, w wysokości ustalonej w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 30 ust. 5 ww. ustawy.

Ad 8–10. Odnosząc się do kwestii pracy nauczycieli w okresie ferii, należy stwierdzić, iż w myśl art. 64 ust. 1–2 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie letnie i zimowe, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania. Zgodnie z zapisami ww. ustawy nauczyciel może być zobowiązany przez dyrektora do wykonywania w czasie tych ferii następujących czynności: przeprowadzania egzaminów, prac związanych z zakończeniem roku szkolnego i przygotowaniem nowego roku szkolnego, opracowywania szkolnego zestawu programów oraz uczestniczenia w doskonaleniu zawodowym w określonej formie. Czynności te nie mogą łącznie zająć nauczycielowi więcej niż 7 dni. Zgodnie z powyższym nauczyciel może w czasie ferii, na polecenie dyrektora szkoły, w której jest zatrudniony, wykonywać tylko enumeratywnie wymienione czynności.

Należy pamiętać, że na podstawie art. 65 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy, a w myśl art. 66 ust. 2 Konstytucji RP pracownik ma prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy i corocznych płatnych urlopów.

Zgodnie z powyższym nauczyciele mają wolność wyboru w zakresie sposobu spędzania wolnego czasu, w tym ewentualnego dodatkowego zarobkowania w okresie urlopu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie kondycji polskich portów morskich
(8792)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanego pisma z Ministerstwa Finansów oraz Ministerstwa Gospodarki z zapytaniem posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie kondycji polskich portów (SPS-024-8792/11) Ministerstwo Infrastruktury w odpowiedzi na interpelację poselską przekazuje stanowisko resortów infrastruktury oraz finansów.

Ad 1. i Ad 7.

Rząd polski wykazuje zainteresowanie sprawami związanymi z gospodarką morską, o czym świadczy m.in. powołanie przez premiera Donalda Tuska już w 2007 r. Międzyresortowego Zespołu do Spraw Polityki Morskiej RP. Jest to organ pomocniczy premiera w sprawach morskich. Zespół opracował projekt dokumentu „Polityka morska RP do 2020 r.”, który został przyjęty w dniu 22 marca 2011 r. i w najbliższym czasie zostanie przekazany do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych.

Zadaniem zespołu jest także monitorowanie przebiegu realizacji polityki morskiej RP. Raporty z przebiegu realizacji polityki morskiej RP za 2008 r. oraz 2009 r. zostały przyjęte natomiast za 2010 r. jest obecnie procedowany. Ponadto zespół przygotowuje stanowiska rządu dotyczące spraw związanych z polityką morską krajową oraz europejską.

Uprzejmie informuję, że podstawą do opracowania „Polityki morskiej RP do 2020 r.” były przyjęte w dniu 14 września 2009 r. „Założenia polityki morskiej RP”, które dostępne są na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury. Natomiast dokument „Polityka morska RP do 2020 r.” zostanie opublikowany na stronie internetowej w chwili rozpoczęcia konsultacji społecznych, co powinno nastąpić w kwietniu 2011 r.

Zainteresowanie gospodarką morską wyrażone jest także poprzez udział resortu infrastruktury w pracach nad modyfikacją transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T, której celem jest włączenie do TEN-T polskich portów jako punktów węzłowych krajowej i europejskiej infrastruktury transportowej. Rząd wspiera także tworzenie autostrad morskich między portami polskimi i europejskimi. Jedną z nich jest powstała już autostrada morska Gdynia – Karlskrona, na której realizowane jest stałe i regularne połączenie promowe.

Dokumentem wspierającym rozwój gospodarki morskiej jest także nowelizowana obecnie „Strategia rozwoju portów morskich do 2015 r.”. Głównym celem strategii jest poprawa konkurencyjności polskich

portów morskich oraz wzrost ich udziału w rozwoju społeczno-gospodarczym kraju oraz podniesienie rangi portów morskich w międzynarodowej sieci transportowej. Strategia rozwoju portów morskich do 2015 r. jest dokumentem w dalszym ciągu aktualnym, zawierającym założenia dotyczące rozwoju portów morskich, w oparciu o które działają zarządy portów morskich.

Program rozwoju portów morskich ma stać się także elementem opracowywanej przez resort infrastruktury strategii rozwoju transportu, która jest częścią składową rządowego planu uporządkowania strategii rozwoju w Polsce.

Rok 2010 był także kolejnym rokiem realizacji ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich” (Dz. U. Nr 67, poz. 621). W roku 2010 r. kwota przekazana z budżetu państwa na finansowanie zadań ustawy, przeznaczona do wykorzystania przez Urzędy Morskie w Gdyni, Słupsku i Szczecinie, zgodnie z przyjętym harmonogramem wynosiła 43 642 tys. zł. Jednakże w związku z trudną sytuacją powodziową podjęto decyzję o zmniejszeniu kwoty przeznaczonej do wykorzystania w 2010 r. na realizację programu. Ostateczna kwota do wykorzystania przez urzędy morskie wynosiła 38 076 tys. zł. Działania zaplanowane do realizacji w 2010 r. obejmowały sztuczne zasilanie plaż, budowę i remont trwałych umocnień brzegu oraz monitoring brzegu.

Ad 2.

Rząd wspiera inicjatywy samorządowe związane z rozwojem gospodarki morskiej. Cyklicznie obejmuje patronatem konferencje organizowane przez samorząd oraz uczestniczy w promocji gospodarki morskiej. Obecnie trwają prace nad zmianą ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Planowanie przestrzenne obszarów morskich zostanie włączone do ogólnego krajowego systemu planowania przestrzennego jako jego integralna część. Wprowadzony zostanie obowiązek uzgadniania projektów planów dla morza terytorialnego i morskich wód wewnętrznych (opracowywanych przez urzędy morskie) nie tylko, jak dotąd, z samorządami gmin nadmorskich, ale także z samorządami wojewódzkimi. Jednocześnie utrzymany zostanie dotychczas obowiązujący szeroki zakres uzgodnień i opiniowania projektów planów przestrzennych sporządzanych dla pasa nadbrzeżnego (w szczególności udział administracji morskiej, która jest odpowiedzialna za zarządzanie obszarami morskimi).

W porównaniu z dotąd obowiązującymi przepisami doprecyzowany zostanie i poszerzony zakres postanowień planów morskich. Wprowadzone zostaną rozwiązania umożliwiające wzajemne skoordynowanie planów morskich i lądowych. Jest to zgodne z zasadą zintegrowanego zarządzania obszarami przybrzeżnymi (ZZOP), które może być zdefiniowane jako ciągły i dynamiczny proces, w którym decyzje są podejmowane dla zrównoważonego użytkowania, rozwoju i ochrony przybrzeżnych (lądowych i morskich) obszarów i zasobów.

Wprowadzenie planowania przestrzennego na obszarach morskich i przybrzeżnych sprzyja łatwiejszemu i bardziej efektywnemu prowadzeniu procesów inwestycyjnych w tych obszarach, wspierając w ten sposób lokalne inicjatywy samorządowe i inicjatywy lokalnych społeczności oraz przedsiębiorstw. Urzędy morskie, na wniosek ministerstwa, rozpoczęły przygotowania do sporządzenia planów zagospodarowania obszarów morskich. Obecnie Polska bierze również udział w projektach międzynarodowych, m.in. BaltSeaPlan, w ramach którego dla wybranych obszarów sporządzane są pilotażowe plany zagospodarowania przestrzennego.

Ad 3.

Sprawa przywrócenia stawki 0% VAT od towarów i usług wykonywanych w polskich portach została zapoczątkowana już dwa lata temu. Ministerstwo Infrastruktury, Ministerstwo Finansów oraz Ministerstwo Gospodarki wraz z przedstawicielami portów morskich prowadziło rozmowy co do zmiany ustawy o podatku od towarów i usług w punkcie dotyczącym portów morskich, która prowadziłaby do zgodności polskich przepisów z dyrektywą 2006/112/WE.

W dniu 18 marca br. Sejm uchwalił nowelizację ustawy o podatku od towarów i usług, która m.in. poszerza zakres usług portowych objętych zerową stawką VAT. Znowelizowana ustawa ma wejść w życie dnia 1 kwietnia 2011 r., a obecnie oczekuje na podpis prezydenta RP.

Ad 4.

Podstawą wszystkich przeprowadzonych kontroli celnych towarów w portach morskich jest analiza ryzyka oparta o aktualne zagrożenia dla obrotu towarowego z krajami trzecimi. Bazując na aktualizowanych danych wewnętrznych i zewnętrznych, opracowywane są dyrektywy dla systemów celnych wskazujące na wystąpienie możliwych zagrożeń. Służba celna dąży do tego, aby legalna działalność gospodarcza, która nie rodzi ryzyka powstania strat budżetowych, naruszenia procedur celnych i akcyzowych oraz nie zagraża w inny sposób społeczeństwu, odbywała się przy minimalnej i niezbędnej ingerencji funkcjonariuszy celnych. Zwiększono jej skuteczność w realizacji zadań poprzez szacowanie ryzyka, koncentrując się na tych obszarach, które stwarzają lub mogą stwarzać wysokie ryzyko, starając się jednocześnie nie utrudniać prowadzenia legalnej działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Ponadto uprzejmie informuję, iż w zakresie zarzutów dotyczących kontroli fitosanitarnej właściwym do zajęcia stanowiska jest Główny Inspektorat Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Ad 5.

Umowa AGN, sporządzona 19 stycznia 1996 r. na forum Śródlądowego Komitetu Transportu EKG ONZ, zaleca budowę dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym i przypisanie im właściwych parametrów eksploatacyjnych. W umowie tej wskazuje się również na brakujące w sieci europejskiej drogi wodne oraz pożądaną rozbudowę szlaków wodnych, które mogą mieć europejskie znaczenie transportowe.

Dla obszaru Polski wyodrębniono trzy trasy dróg wodnych oraz kilka portów śródlądowych, które potencjalnie mogłyby stanowić elementy jednolitej sieci europejskich dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym. Przystąpienie Polski do tego porozumienia oznaczałoby wolę pełnego wywiązania się z jego postanowień i realizacji sugerowanych inwestycji. Podstawowe kryterium dla dróg wodnych o międzynarodowym znaczeniu to posiadanie parametrów co najmniej IV klasy drogi wodnej. Wpisane do AGN drogi wodne przebiegające przez terytorium Polski nie spełniają tego kryterium, co stanowi podstawową barierę dla podpisania przez Polskę porozumienia.

Aktualnie przyjęcie zobowiązań nałożonych umową AGN oznaczałoby nie tylko potrzebę poniesienia trudnych do oszacowania, bardzo wysokich nakładów finansowych, ale także wyważenia skutków gospodarczych i środowiskowych, szczególnie w kontekście obowiązującego prawa UE. Obligatoryjnymi są tu przepisy wynikające ze stosowania postanowień ramowej dyrektywy wodnej – dyrektywy 2000/60/EC z 23 października 2000 r. oraz dyrektywy Rady 92/43/ECC z 21 maja 1992 r. o ochronie siedlisk przyrodniczych, a także dyrektywy Rady 79/409/ECC z 2 kwietnia 1979 r. o ochronie dzikich ptaków, w ślad za którymi nastąpiło wyznaczenie obszarów Natura 2000. Należy też przypomnieć, że staraniem Ministerstwa Środowiska do obszarów chronionych Natura 2000 wpisano, mimo zastrzeżeń Ministerstwa Infrastruktury, wszystkie tereny obejmujące główne śródlądowe drogi wodne w Polsce.

Zalecenia UE w kierunku podjęcia konkretnych działań związanych z realizacją celu, jakim jest przejście na mniej energochłonne, czystsze oraz bezpieczniejsze formy transportu, którym odpowiada żegluga śródlądowa, znajdują odzwierciedlenie w działaniach rządu. Realizacji warunków wspierających w Polsce konkurencyjność żeglugi śródlądowej służy m.in. poprawa stanu śródlądowych dróg wodnych oraz tworzenie integracji żeglugi śródlądowej z multimodalnymi łańcuchami dostaw ładunków. W tym kierunku Ministerstwo Infrastruktury, we współpracy z Krajowym Zarządem Gospodarki Wodnej oraz środowiskiem żeglugowym, przystąpiło do działań zmierzających do opracowania „Programu rozwoju infrastruktury transportu wodnego śródlądowego w Polsce”.

Program ten w swoim dwuetapowym wdrażaniu i proponowanych horyzontach czasowych, będący propozycją programu wieloletniego, zakłada w pierwszej kolejności przywrócenie śródlądowym drogom wodnym parametrów eksploatacyjnych według klasy dróg wodnych, która została im przypisana, a w drugim etapie rozwój infrastrukturalny tych dróg wodnych, które zyskują określone priorytety transportowe, w sposób zgodny z wymogami klasyfikacji europejskiej. Pierwsza część programu została już opracowana. Całość programu gotowa będzie do końca lipca 2011 r. Jednocześnie należy podkreślić, że w opracowywanej przez Ministerstwo Infrastruktury strategii rozwoju transportu będzie również część zawie-

rająca strategię rozwoju transportu wodnego śródlądowego.

Ad 6.

Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt nowelizacji uchwały zawierający aktualizację harmonogramu realizacji programu budowy kanału przez Mierzeję Wiślaną do roku 2019 oraz kosztorysu inwestycji związku z tym, iż:

1) program wieloletni p.n. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, ustanowiony uchwałą Nr 276/2007 Rady Ministrów z dnia 13 listopada 2007 r., nie miał wykonanej strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, której wymóg nakłada ustawa z dnia 15.11.2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

2) harmonogram prac inwestycyjnych nie brał pod uwagę położenia kanału na obszarach Natura 2000 i wydłużonych procedur środowiskowych związanych z taką lokalizacją;

3) zakres prac inwestycyjnych nie zakładał konieczności pogłębienia toru głównego na Zalewie Wiślanym na całej jego długości do Elbląga;

4) program nie został wpisany przez ówczesny rząd do dokumentów planistycznych RP;

5) ponadto nie zakładał możliwości wystąpienia transgranicznego oddziaływania.

Projekt nowelizacji uwzględnia cztery warianty lokalizacji inwestycji, wskaźnik inflacji, zwiększoną kubaturę robót czerpalnych, czas potrzebny do wykonania badań środowiskowych, techniczne możliwości wykonawstwa oraz znaczące zmiany regulacji prawnych. Proponowane przedłużenie okresu realizacji wynika przede wszystkim z długotrwałych procedur związanych z zagadnieniami środowiskowymi (w tym konieczność opracowania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla programu). Należy podkreślić, że do tej pory w ramach tych zagadnień wykonano ocenę rozmieszczenia i liczebności ptaków wodnych na terenie polskiej części Zalewu Wiślanego w okresie lipiec – grudzień 2009 r. oraz marzec – sierpień 2010 r. Podpisano kolejną umowę we wrześniu 2010 r. obejmującą okres wykonania od września 2010 do końca 2011 r., w ten sposób zamknięty zostanie cykl 2-letnich badań. W maju 2010 r. podpisano umowę na wykonanie badania dna polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Ponadto wszczęto postępowanie dla zadania inwentaryzacji ichtiofauny w polskiej części Zalewu Wiślanego wraz z Zatoką Elbląską. Umowa obejmuje okres 3-letni, zakończy się na koniec 2012 r.

Podsumowując, Ministerstwo Infrastruktury czyni wszelkie starania w celu realizacji inwestycji budowy drogi wodnej przez Mierzeję Wiślaną.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Wypych-Namietko

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Ostrowskiego**

**w sprawie likwidacji małych urzędów
pocztowych w woj. łódzkim (8793)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Artura Ostrowskiego przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego br. (znak: SPS-024-8793/11) w sprawie małych urzędów pocztowych w woj. łódzkim, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu pana posła.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępu do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwego dostępu do usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyj-

nej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwego dostępu do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie, oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnosięciowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obowiązkowym wymogu zachowania przez Poczta Polską SA odpowiedniego dostępu do usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach, poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostęp klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Biorąc pod uwagę powyższe, Zarząd Poczty Polskiej SA poinformował mnie, że zmiana formy organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości Mniszków ujęta jest w planie przekształceń na rok bieżący, jednakże decyzja w tej sprawie nie została jeszcze podjęta. Dokonana zostanie szczegółowa ocena ekonomiczno-organizacyjna planowanej zmiany, a wyniki tej oceny będą podstawą do ostatecznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Niezależnie od decyzji w sprawie, zarząd zapewnił mnie, że dostęp do usług powszechnych będzie w pełni zachowany, ze względu na fakt, iż niezależnie od formy organizacyjnej placówki pocztowej znajduje się ona w systemie organizacyjnym i logistycznym Pocz-

ty Polskiej, realizując pełny zakres usług powszechnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie zmiany na stanowisku zastępcy
szefa do spraw operacyjnych Służby Wywiadu
Wojskowego w kontekście stanu
bezpieczeństwa polskiego kontyngentu
wojskowego w Afganistanie (8794)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zmiany na stanowisku zastępcy szefa do spraw operacyjnych Służby Wywiadu Wojskowego w kontekście stanu bezpieczeństwa kontyngentu wojskowego w Afganistanie (SPS-024-8794/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zmiana na stanowisku zastępcy szefa Służby Wywiadu Wojskowego nastąpiła na wniosek szefa tej służby, w związku z perspektywą objęcia przez wspomnianego zastępcę innego stanowiska w sektorze polskich służb specjalnych i nie miała związku z aktywnością Służby Wywiadu Wojskowego w Afganistanie. W ostatnich miesiącach 2010 r., wskazanych w zapytaniu posłów jako okres znaczących sukcesów polskiego wywiadu w Afganistanie, wspomniany zastępca nie nadzorował pracy w tym obszarze, a czynił to dyrektor pionu operacyjnego, obecny zastępca szefa Służby Wywiadu Wojskowego. W związku z tym pragnę podkreślić, że zmiana kadrowa na omawianym stanowisku nie spowodowała zakłóceń w koordynacji pracy operacyjnej wywiadu.

Jeżeli natomiast chodzi o ujawnienie przez Wikileaks wspomnianych w zapytaniu dokumentów, pragnę poinformować, że fakt ten nie ma bezpośredniego wpływu na stan zabezpieczenia pracy oficerów polskiego wywiadu w Afganistanie na odcinku odpowiadającym za pozyskiwanie osobowych źródeł informacji. Służba Wywiadu Wojskowego nie zna dokumentów ujawnionych przez Wikileaks, w których

występowałyby nazwiska oficerów polskiego wywiadu. Wydaje się, że w medialnych informacjach na ten temat dominowało dążenie do nadania im charakteru sensacyjnego. Pragnę zapewnić, że Służba Wywiadu Wojskowego nie odnotowała strat w związku z ujawnionymi przez Wikileaks informacjami o jego pracy w Afganistanie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie złego stanu technicznego
dworców kolejowych (8795)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Marka Matuszewskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowane do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-024-8795/11 z dnia 28 lutego 2011 r., w sprawie złego stanu technicznego dworców kolejowych przedstawiam poniższe informacje.

W ramach działania 1.2: Kolej, Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2007–2013, zatwierdzonego decyzją Komisji Europejskiej nr K(2007)4580 z dnia 2 października 2007 r., planowana jest na lata 2011–2013 realizacja programu „Budowa, przebudowa przystanków kolejowych na trasach Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej – poprawa dostępności komunikacyjnej poprzez utworzenie intermodalnych przystanków z Łódzką Koleją Aglomeracyjną”. Zakres obejmuje budowę lub przebudowę 17 przystanków kolejowych wraz z infrastrukturą związaną z obsługą podróżnych – stworzenie systemów parkingów dla samochodów „parkuj i jedź” („park & ride”) oraz systemu parkingów dla rowerów („bike & park”) zlokalizowanych na następujących odcinkach linii kolejowych: linia kolejowa nr 15 Bednary – Łódź Kaliska, odcinek Łowicz – Łódź Kaliska:

- przystanek Radogoszcz Zachód – budowa nowego przystanku,
- przystanek Smardzew – przebudowa przystanku,
- przystanek Glinnik Wieś – budowa nowego przystanku,

- stacja Glinnik – przebudowa przystanku,
- przystanek Swędów – przebudowa przystanku,
- stacja Stryków – przebudowa przystanku,
- przystanek Bratoszewice – przebudowa przystanku – relokacja,
- stacja Główno – przebudowa przystanku,
- przystanek Domaniewice Centrum – budowa nowego przystanku;

linia kolejowa nr 16 Łódź Widzew – Kutno, odcinek Łódź Widzew – Ozorków:

- przystanek Zgierz Jaracza – budowa nowego przystanku,
- przystanek Zgierz Północ – budowa nowego przystanku,
- stacja Zgierz Kontrewers – przebudowa przystanku,
- przystanek Grotniki – przebudowa przystanku,
- stacja Chociszew – przebudowa przystanku,
- przystanek Ozorków Nowe Miasto – budowa nowego przystanku;

linia kolejowa nr 25 Łódź Kaliska – Dębica, odcinek Łódź Kaliska – Łódź Choiny:

- przystanek Pabianicka – budowa nowego przystanku;

linia kolejowa nr 540 Łódź Chojny – Łódź Widzew:

- przystanek Dąbrowa – budowa nowego przystanku.

Odnosnie do obiektów dworcowych PKP SA przekazało informację, iż w ramach projektu planowane są do realizacji następujące inwestycje:

- przebudowa budynków dworcowych na stacjach Stryków i Główno wraz z otoczeniem (w tym parking); dworce te aktualnie są nieczynne z uwagi na zawieszenie ruchu pasażerskiego na linii nr 15 na odcinku Zgierz – Łowicz, jednak PKP PLK SA w dniu 23 września 2010 r. podpisało umowę z wykonawcą jej modernizacji, która zakończy się w IV kwartale 2011 r.; po zakończeniu modernizacji ruch pasażerski zostanie przywrócony; samorządy lokalne pisemnie zadeklarowały wolę zagospodarowania przedmiotowych budynków dworcowych po modernizacji;
- budowa parkingów z ciągami komunikacyjnymi w 7 miejscach: Zgierz –Kontrewers, Chociszew, Ozorków Nowe Miasto, Smardzew, Glinnik Wieś, Swędów, Bartoszewice.

Ponadto należy nadmienić, iż w celu objęcia ewentualnym finansowaniem ze środków budżetu państwa stosowane są następujące kryteria kwalifikacji obiektów dworcowych do przedsięwzięć inwestycyjnych:

- liczba odprawianych pasażerów miesięcznie/rocznie,
- liczba odprawianych pociągów miesięcznie/rocznie,
- lokalizacja na sieci,
- znaczenie dworca jako węzła komunikacyjnego,
- komplementarność z modernizacjami PKP PLK SA,
- komplementarność przebudowy dworca z modernizacją peronów i dojazd,

— konstruktywna współpraca z samorządem lokalnym,

- koncepcja zagospodarowania powierzchni dworca.

Według powyższych kryteriów w latach 2011–2012 uruchomionych zostało 68 inwestycji w kolejowych obiektach dworcowych. Jednocześnie informujemy, iż według informacji PKP SA dworzec w Ozorkowie nie jest ujęty w projekcie planu inwestycji do 2012 r., natomiast w odniesieniu do dworca w Zgierzu PKP SA realizuje w latach 2010–2011 inwestycję pn. „Przebudowa dworca kolejowego w Zgierzu”, współfinansowaną ze środków budżetowych. Zakres robót budowlanych w ramach prowadzonej inwestycji obejmuje:

- kompleksową przebudowę układu funkcjonalno-użytkowego w budynku dworca,
- wymianę pokrycia dachowego,
- ocieplenie elewacji,
- wymianę instalacji elektrycznej, teletechnicznej, sanitarnej,
- budowę przyłącza wodno-kanalizacyjnego,
- budowę instalacji c.o. wraz z kotłownią gazową,
- budowę monitoringu i instalacji alarmowej,
- budowę miejsc parkingowych,
- zagospodarowanie terenów przyległych.

Całkowity koszt inwestycji wynosi 2 383 600,00 zł, w tym środki budżetu państwa – 1 898 800,00 zł, a środki własne PKP SA – 484 800,00 zł. Planowany termin zakończenia inwestycji – czerwiec 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie planowanej likwidacji Wydziału
Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie (8799)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Henryka Milcarza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie, przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., nr SPS-024-8799/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) uwzględnia zniesienie

z dniem 1 kwietnia 2011 r. siedemdziesięciu czterech wydziałów pracy w sądach rejonowych, w tym Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie.

Uzasadniając przedmiotową zmianę organizacyjną, podnieść należy, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.).

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

W kontekście omawianej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyzacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy.

W wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu kieleckiego, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Kielcach, podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez ten wydział do Sądu Rejonowego w Sandomierzu.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do staszowskiego sądu rejonowego, negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że dobre warunki lokalowe Sądu Rejonowego w Staszowie nie mogą stanowić argumentu decydującego o ukształtowaniu struktury wewnętrznej tej jednostki, szczególnie gdy zważy się, że w sądzie funkcjonują również inne wydziały orzecznicze.

Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące konsultacji planów likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych ze środowiskiem sędziowskim, uprzejmie informuję, że projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, w części dotyczącej okręgu kieleckiego, był opiniowany przez prezesów Sądu Okręgowego w Kielcach oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Ponadto wskazany projekt był przedmiotem rozpoznania Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10

lutego 2011 r. W przedstawionej opinii rada podniosła, iż dostrzega potrzebę zmian w strukturze organizacyjnej sądownictwa pracy i, co do zasady, pozytywnie opiniuje projekt. Odniesienie do niewielkich zastrzeżeń zgłoszonych przez KRS znalazło się w uzasadnieniu projektu rozporządzenia, w części dotyczącej oceny skutków regulacji.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że zniesienie Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie nie może być utożsamiane z planami likwidacji tej jednostki, gdyż obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są prowadzone prace legislacyjne w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**
(8800)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8800/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Mając na uwadze dotychczasowy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prezydencja Polski w Radzie Unii Europejskiej w drugiej połowie 2011 r. skupi swoje wysiłki na skutecznym wdrażaniu inicjatyw o zasadniczym znaczeniu dla realizacji programu sztokholmskiego. Stawiając obywateli UE w centrum zainteresowania UE, prezydencja będzie prowadziła działania mające na celu dalsze wdrażanie i opracowywanie mechanizmów zapewniających ochronę obywateli. Do najważniejszych priorytetów w obszarze spraw wewnętrznych w okresie polskiej prezydencji zaliczyć należy:

1) zwalczanie przestępczości narkotykowej, w szczególności nielegalnej produkcji i przemytu narkotyków syntetycznych i ich prekursorów (działania te stanowią wzmocnienie wymiaru wschodniego współpracy UE w zwalczaniu przestępczości narkotykowej);

2) rozwijanie praktycznych aspektów zintegrowanego zarządzania granicami oraz sprzyjanie upowszechnianiu najlepszych praktyk w zakresie ochrony granic;

3) rozwijanie wymiaru mobilności i bezpieczeństwa polityki Partnerstwa Wschodniego poprzez zainicjowanie i wdrożenie różnych form współpracy w sferze skutecznej ochrony granic, zwiększenia zdolności do zarządzania migracjami (w tym do zwalczania nielegalnej migracji) i współpracy policyjnej w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych poważnych form przestępczości;

4) kontynuacja prac nad Wspólnym Europejskim Systemem Azylowym (CEAS), aktywne poszukiwanie i negocjowanie porozumień politycznych w sprawie kluczowych aktów prawnych;

5) usprawnienie mechanizmów ochrony ludności w UE poprzez poprawę ram prawnych, zdynamizowanie procesu wdrażania przyjętych rozwiązań i umacnianie praktycznej współpracy pomiędzy agendami UE i odpowiednimi władzami państw członkowskich.

W świetle dynamicznie zmieniającej się sytuacji międzynarodowej w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie, niezależnie od zdefiniowanych dotychczas priorytetów, prezydencja polska będzie kontynuować działania, które wynikają z agendy UE, oraz będzie dążyć do szybkiego, solidarnego i skutecznego reagowania na skutki wydarzeń w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE. W związku z powyższym z jednej strony prezydencja polska będzie wspierać działania na rzecz ochrony granic zewnętrznych UE i walki ze zjawiskiem nielegalnej imigracji, w szczególności działania agencji Frontex w tym zakresie, z drugiej natomiast – na rzecz skutecznego procedowania w stosunku do osób, które będą wymagały zapewnienia ochrony międzynarodowej.

Szczególny nacisk zostanie położony na rozwijanie mobilności i bezpieczeństwa w ramach polityki Partnerstwa Wschodniego poprzez zainicjowanie nowych oraz wzmocnienie istniejących form współpracy w sferze ochrony granic, zwiększenia zdolności do zarządzania migracjami (w tym promowania legalnej i zwalczania nielegalnej migracji), współpracy policyjnej (zwalczania przestępczości zorganizowanej i poważnych form przestępczości, w tym zwalczania handlu ludźmi). Prezydencja wspierać będzie dalsze działania związane z ustanowieniem wieloletniego programu szkoleniowego Euroeast Police dla państw PW. Prezydencja będzie dążyć do sprawnego wykonywania planów działania w sprawie liberalizacji wizowej dla Ukrainy i Mołdowy, kładąc nacisk na wykonywanie zobowiązań i kryteriów związanych z bezpieczeństwem, rządami prawa i wymiarem sprawiedliwości. Rozwijany będzie dialog wizowy z pozostałymi krajami PW w oparciu o indywidualną ocenę gotowości do niego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wydatki na realizację programu wieloletniego pn. „Przygotowa-

nie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” ujmowane są w rozdziale klasyfikacji budżetowej 75076: Przygotowanie i sprawowanie przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. Poniższe zestawienie przedstawia wielkość wydatków resortu spraw wewnętrznych i administracji poniesionych na ww. cel w 2010 r. oraz zaplanowanych na rok 2011 i 2012:

Wyszczególnienie	Wykonanie wydatków w 2010 r. w tys. zł	Plan wydatków na rok 2011 w tys. zł	Przewidywane wydatki w roku 2012 w tys. zł
Część 27: Informatyzacja	63	25 220	1000
Część 42: Sprawy wewnętrzne	45 506	36 499	70
Ogółem	45 569	61 719	1070

Ponadto w rezerwie celowej budżetu państwa na 2011 r. została zabezpieczona kwota 1 070 000 zł na realizację zadania specjalnego pn. „Budowa systemu obiegu informacji niejawnych”. Wniosek o uruchomienie wskazanej rezerwy został już przygotowany przez MSWiA i w najbliższym czasie zostanie przekazany – za pośrednictwem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, która jest jednostką koordynującą ww. zadanie – do pełnomocnika rządu ds. przygotowania organów administracji państwowej i sprawowania przez RP przewodnictwa w Radzie UE.

Pragnę również poinformować, iż na chwilę obecną w kalendarzu formalnych i nieformalnych spotkań organizowanych podczas polskiej prezydencji w II połowie 2011 r. w Polsce w ramach resortu spraw wewnętrznych i administracji zaplanowanych jest 27 spotkań z udziałem przedstawicieli Komisji Europejskiej, w tym 10 z udziałem ministrów państw Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8802)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8802/11) dotyczące przygotowań resortu finansów do polskie-

go przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej w drugiej połowie 2011 r. pragnę uprzejmie udzielić odpowiedzi na pytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego.

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydentury?

Obszar kompetencji ministra finansów w kontekście udziału w procesie decyzyjnym w Unii Europejskiej nieodłącznie wiąże się z zakresem zadań, które są realizowane w toku prac Rady ds. Gospodarczych i Finansowych (Ecofin). Hasło przewodnie II półroczna to: „Reformy strukturalne, szybszy wzrost gospodarczy, zdrowsze finanse publiczne”.

Podczas sprawowania polskiej prezydentury w Unii Europejskiej w drugiej połowie 2011 r. w nawiązaniu do agend prac Rady ds. Gospodarczych i Finansowych zaplanowano realizację następujących kluczowych priorytetów:

- efektywne wprowadzenie w życie rozwiązań służących wzmocnieniu wzrostu gospodarczego;
- stworzenie podstaw stabilizacji finansów publicznych w UE;
- wdrażanie – w ramach strategii „Europa 2020” – inicjatyw na rzecz zatrudnienia;
- szybkie i adekwatne reagowanie na bieżącą sytuację gospodarczą.

Powyższe priorytety będą realizowane m.in. poprzez następujące aktywne działania w toku prac na forum Rady ds. Gospodarczych i Finansowych:

- kontynuowanie wdrażania wzmocnionej koordynacji polityki gospodarczej w UE, w tym realizacji pierwszego roku funkcjonowania tzw. semestru europejskiego;
- wspieranie działań i propozycji zmierzających do poprawy regulacji i nadzoru rynków finansowych oraz do opracowania zasad zarządzania kryzysowego;
- wdrażanie rozwiązań zwiększających integralność i przejrzystość sektora finansowego;
- monitorowanie funkcjonowania nowych ram nadzoru makro- i mikroostrożnościowego;
- kontynuowanie działania związanego z ustanowieniem Europejskiego Mechanizmu Stabilności;
- sprawne przeprowadzenie rocznej procedury przyjęcia budżetu UE na 2012 r.;
- kontynuowanie wypracowywania rozwiązań w obszarze opodatkowania sektora finansowego, w tym przede wszystkim w zakresie uproszczenia regulacji, zmniejszenia obciążeń administracyjnych, a także przeciwdziałania nadużyciom oraz dobrego zarządzania w zakresie opodatkowania dochodów z oszczędności;
- kontynuowanie prac zmierzających do polepszenia jakości regulacji, zmniejszenia obciążeń administracyjnych, a także przeciwdziałania nadużyciom;
- dążenie do wypracowywania i prezentowania przez UE skoordynowanego, jednolitego stanowiska na spotkaniach G20 na szczycie ministrów finansów i prezesów banków centralnych, a także przygotowywanie i prezentowanie stanowiska UE na forum Mię-

dzynarodowego Funduszu Walutowego, Grupy Banku Światowego oraz utrzymanie bliskich relacji z innymi międzynarodowymi i regionalnymi instytucjami finansowymi oraz organizacjami zajmującymi się integracją gospodarczą.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Rada Ministrów zapewniła finansowanie zadań związanych z prezydenturą w dniu 23 czerwca 2009 r. uchwałą nr 113/2009 w ramach programu wieloletniego „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r. (z późn. zm.)”.

W 2010 r. na zadania związane z przygotowaniem do prezydentury Ministerstwo Finansów dysponowało środkami w wysokości 1793 tys. zł. W 2011 r. Ministerstwo Finansów posiada środki w wysokości 3023 tys. zł. Limit środków przyznany w ustawie budżetowej na 2011 r. wynosił 2887 tys. zł, dodatkowo dnia 25 lutego 2011 r. decyzją ministra finansów przyznano środki w wysokości 136 tys. zł z rezerwy celowej (cz. 83, poz. 51: Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.).

3. Czy w ramach polskiej prezydentury w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Podczas przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej do tradycji należy organizowanie nieformalnych spotkań różnego szczebla w kraju sprawującym przewodnictwo. Model prezydentury Polski został określony w dokumencie „Program przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania Przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 13 stycznia 2009 r. Kierując się zamierzeniem podniesienia atrakcyjności odbywających się posiedzeń, a także w celu promocji polskich regionów, przewidziano zorganizowanie większości spotkań poza Warszawą. Spotkania można podzielić na dwie grupy:

1) organizowane przez pełnomocnika rządu do spraw przygotowania organów administracji rządowej i sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej (nieformalne rady sektorowe, szczyty UE – państwa trzecie);

2) organizowane przez resorty (konferencje, seminaria, posiedzenia grup roboczych, warsztaty).

Zgodnie z dokumentem zatytułowanym „Obiekty rekomendowane jako miejsca spotkań krajowych podczas polskiej Prezydentury w Radzie Unii Europejskiej w 2011 r.”, zatwierdzonym przez Radę Ministrów w lipcu 2009 r., wśród rekomendowanych poza Warszawą miejsc znalazły się m.in. Kraków, Poznań, Wrocław. Tym samym spotkania organizowane są „region po regionie” w kolejnych, następujących po sobie miesiącach w celu ograniczenia kosztów i zoptymalizowania nakładów ludzkich, logistycznych i technicznych. We wskazanych centrach konferen-

cyjnych ze względu na konieczność racjonalizacji kosztów organizacji spotkań odbywać się będą wszystkie spotkania rangi ministerialnej, a także wybrane duże konferencje wymagające szczególnych nakładów logistycznych.

Podczas polskiej prezydencji w Polsce odbędzie się jedno nieformalne spotkanie Rady ds. Gospodarczych i Finansowych, w którym wezmą udział ministrowie finansów krajów Unii Europejskiej, a także m.in.: prezesi krajowych banków centralnych, przedstawiciele Komisji Europejskiej, Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, Parlamentu Europejskiego. Spotkanie odbędzie się 16–17 września br. we Wrocławiu.

Uprzejmie informuję, iż powyższa odpowiedź została przekazana także drogą elektroniczną na adres: sps.interpelacje@sejm.gov.pl.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8803)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego br., znak: SPS-024-8803/11, dotyczące zapytania posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań Ministerstwa Gospodarki do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej przekazuję informację w ww. kwestii. Poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania posła Tadeusza Tomaszewskiego.

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji ministra gospodarki będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Do najważniejszych kwestii realizowanych przez Ministerstwo Gospodarki w trakcie polskiej prezydencji będą należały rynek wewnętrzny i zewnętrzna polityka energetyczna. Oprócz tego Ministerstwo Gospodarki będzie prowadzić podczas polskiego przewodnictwa w Radzie UE tematy w zakresie wspólnej polityki handlowej.

— Rynek wewnętrzny. W kontekście wychodzenia Europy z najpoważniejszego od lat 30. XX w. kryzysu gospodarczego szczególnej rangi nabiera jedna z sześciu kwestii priorytetowych polskiej prezydencji w UE

związana z kluczowym osiągnięciem integracji europejskiej – pogłębienie i dokończenie budowy rynku wewnętrznego. Implementacja priorytetu będzie opierać się na projekcie odnowy rynku wewnętrznego przedstawionym przez Komisję Europejską jesienią 2010 r. – Single Market Act. Prezydencja zamierza poświęcić szczególną uwagę rozwojowi handlu elektronicznego. Aby umożliwić uczestnikom rynku UE korzystanie w pełni z usług elektronicznych, niezbędne jest ograniczenie barier prawnych i administracyjnych wraz ze zwiększeniem zaufania użytkowników. W tym celu podjęte zostaną działania na rzecz zniesienia barier uniemożliwiających przeprowadzanie transakcji transgranicznych on-line oraz dalsze prace nad obniżaniem cen w usługach roamingowych. Priorytetem polskiej prezydencji będą także działania związane z dalszym rozwojem rynku usług, który generuje ok. 70% unijnego PKB.

Jedną z priorytetowych kwestii dotyczących rynku wewnętrznego będzie poprawa otoczenia regulacyjnego, w którym funkcjonują europejskie przedsiębiorstwa. W ramach inicjatywy smart regulation szczególna uwaga zostanie poświęcona instrumentowi oceny wpływu regulacji stosowanemu w procesie stanowienia prawa. Ponadto szczególny nacisk zostanie położony na zwiększenie korzyści z funkcjonowania jednolitego rynku dla przedsiębiorstw, w szczególności sektora MŚP. Na rok 2011 przypada podsumowanie działań, do jakich państwa członkowskie zobowiązały się, przyjmując Small Business Act. Wspieraniu rozwoju europejskich przedsiębiorców ma służyć program Erasmus dla przedsiębiorców. Dodatkowo w ramach dalszej harmonizacji polska prezydencja będzie także dążyć do finalizacji prac nad stworzeniem systemu patentowego, taniego i łatwo dostępnego dla europejskich przedsiębiorców. Prezydencja położy również nacisk na dalsze otwieranie się rynku europejskiego na kontakty handlowe z partnerami zewnętrznymi. Kluczowe znaczenie ma konieczność eliminacji przez kraje trzecie barier pozataryfowych, które unijnym towarom i usługom ograniczają lub uniemożliwiają dostęp do tych rynków.

— Zewnętrzna polityka energetyczna. Polska prezydencja – nawiązując do nowego umocowania traktatowego polityki energetycznej UE (traktat z Lizbony) – zamierza poświęcić szczególną uwagę zewnętrznemu wymiarowi polityki energetycznej, mającej fundamentalne znaczenie dla zapewnienia bezpiecznej przyszłości UE w coraz bardziej zglobalizowanym świecie. Prace nad nową strategią energetyczną na najbliższą dekadę oraz wyzwania stojące przed UE w perspektywie średnio- i długoterminowej powodują, że istnieje potrzeba przeprowadzenia analizy aktualnego stanu zewnętrznej polityki energetycznej UE oraz wypracowania wniosków pozwalających na jej wzmocnienie. Pozycja Unii wobec głównych producentów, konsumentów i państw tranzytowych surowców energetycznych może być zdecydowanie silniejsza, jeśli zostaną podjęte aktywne działania po-

zwalające na sprawniejsze funkcjonowanie UE w międzynarodowym środowisku energetycznym, co przełoży się na znaczne oszczędności i lepsze warunki do rozwoju gospodarczego.

— Wspólna polityka handlowa. Zgodnie z zaprezentowaną przez Komisję Europejską jesienią 2010 r. nową strategią handlową UE („Handel, wzrost i sprawy światowe. Polityka handlowa jako główny komponent Strategii Europa 2020”) kwestią o fundamentalnym znaczeniu dla UE i jej dalszego wzrostu w kontekście relacji ze światem jest pilne pomyślnie zakończenie negocjacji Rundy Doha na forum Światowej Organizacji Handlu. Ambicją polskiej prezydencji będzie wykorzystanie obecnie rysującej się szansy na zamknięcie z sukcesem do końca 2011 r. trwających już 10 lat negocjacji handlowych w ramach Rundy Doha. Liberalizacja handlu światowego i wzajemne otwarcie rynków stanowią podstawę do zapewnienia niezbędnych warunków do globalnego zrównoważonego wzrostu gospodarczego.

Niezwykle istotne będzie także zaangażowanie polskiej prezydencji w gospodarczo-handlowe wzmocnienie wschodniego wymiaru Europy, na wzór zaangażowania UE w basenie Morza Śródziemnego. W tym zakresie polska prezydencja zwróci szczególną uwagę na potrzebę jak największego zaawansowania negocjacji pogłębionej umowy o wolnym handlu UE – Ukraina, z nadzieją, że jeszcze przed końcem 2011 r. będzie możliwa finalizacja tych negocjacji. Polska prezydencja będzie wspierała proces akcesji Rosji do WTO, licząc, że rok 2011 będzie rokiem, w którym w imieniu UE powita tego dużego i ważnego sąsiada Europy w gronie państw członkowskich WTO. Wyzwaniem dla polskiej prezydencji będzie także przeanalizowanie dostępnych środków w celu normalizacji stosunków handlowych z innymi krajami WNP, w tym także z Białorusią. Dotyczy to również uzgodnienia podejścia po stronie UE do kwestii umowy o partnerstwie i współpracy UE – Białoruś oraz akcesji Białorusi do WTO.

Ważnymi kwestiami w trakcie polskiego przewodnictwa będą także negocjacje umów o wolnym handlu z krajami azjatyckimi. Polska prezydencja będzie wspierała proces tych negocjacji oraz zawieranie umów o wolnym handlu UE – Indie, UE – Singapur i UE – Malezja. Możliwe jest otwarcie podobnych negocjacji z Wietnamem.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Ministerstwo Gospodarki otrzymało na realizację zadań związanych z prezydencją środki w wysokości 5 642 000 PLN (szczegółowa tabela poniżej), zgodnie z uchwałą nr 113/2009 z dnia 23 czerwca 2009 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” (uchwała Rady Ministrów nr 113/2009 została zmieniona uchwałą nr 209/2009 z dnia 2 grudnia 2009 r.,

uchwałą nr 65/2010 z dnia 28 kwietnia 2010 r. oraz uchwałą nr 114/2010 z dnia 27 lipca 2010 r.).

2010 r.	2011 r.	2012 r.	Całość
896 000 PLN	4 498 000 PLN	248 000 PLN	5 642 000 PLN

Środki z programu wieloletniego są przeznaczone w szczególności na:

— przygotowanie kadr, w tym m.in.: szkolenia z wiedzy oraz umiejętności miękkich, staże w Wydziale Ekonomiczno-Handlowym Stałego Przedstawicielstwa Polski przy UE i instytucjach unijnych, wizyty studyjne w państwach członkowskich UE i instytucjach unijnych,

— konsultacje i wizyty programowe z państwami członkowskimi oraz instytucjami unijnymi,

— tłumaczenia pisemne materiałów związanych z przygotowaniem programowymi MG do polskiej prezydencji,

— zakup sprzętu i wyposażenia dla MG oraz ekspertów MG,

— organizację spotkań MG w Polsce związanych z programem ministerstwa na polską prezydencję,

— oddelegowanie ekspertów w celu wzmocnienia kadrowego Wydziału Ekonomiczno-Handlowego Stałego Przedstawicielstwa Polski przy UE, Stałego Przedstawicielstwa Polski przy OECD i UNIDO.

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które koordynuje minister gospodarki?

Ministerstwo Gospodarki planuje zorganizować w kraju w trakcie polskiej prezydencji następujące spotkania ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej:

— nieformalne posiedzenie Rady ds. Konkurencyjności w dniach 21–22 lipca br. w Sopocie,

— konferencję ministrów ds. gospodarczych Partnerstwa Wschodniego w dniu 8 września br. w Krynicy-Zdroju w trakcie XXI Forum Ekonomicznego,

— nieformalne posiedzenie Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (w formacie energia) w dniach 19–20 września br. we Wrocławiu,

— Forum Rynku Wewnętrznego w dniach 3–4 października br. w Krakowie,

— konferencję nt. polityki energetycznej (współorganizowaną z Ministerstwem Skarbu Państwa i Urzędem Regulacji Energetyki) w dniach 10–11 października br. w Krakowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marcin Korolec

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego****w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8805)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pana pismem z dnia 28 lutego br. (znak: SPS-024-8805/11) przesyłam odpowiedź na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej.

W obszarze kultury prezydencja podejmie działania na rzecz uwidocznienia istotnej roli, jaką w budowaniu kapitału intelektualnego Europy odgrywa rozwój kluczowych kompetencji kulturowych oraz kreatywności. Prezydencja będzie również sprzyjać kontynuowaniu dyskusji na temat unijnych instrumentów wsparcia kultury po 2013 r., a także miejsca kultury w relacjach zewnętrznych Unii, szczególnie w kontekście Partnerstwa Wschodniego. Kontynuowane będą także prace nad realizacją inicjatywy utworzenia Znak Diedzictwa Europejskiego.

W obszarze spraw audiowizualnych prezydencja zwróci szczególną uwagę na promowanie różnorodności kulturowej i treści kreatywnych (Europejska Agenda Cyfrowa). Podstawowym priorytetem w zakresie polityki audiowizualnej będą zagadnienia digitalizacji, udostępniania i ochrony dziedzictwa kultury, a w szczególności zasobów audiowizualnych i filmowych, również w kontekście rozwoju unijnej biblioteki cyfrowej Europeana. Prezydencja będzie także dążyć do cyfryzacji europejskich kin.

W obszarze praw autorskich priorytetem prezydencji będzie prowadzenie działań legislacyjnych dotyczących tzw. utworów osieroconych. Są to twory nadal objęte prawami autorskimi, w stosunku do których nie można ustalić właścicieli praw lub miejsca ich pobytu.

Na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego dysponuje środkami pochodzącymi z programu wieloletniego pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie

Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” oraz z budżetu ministra KiDN, w tym środkami, które stanowią części budżetów dwóch narodowych instytucji odpowiedzialnych za realizację programu kulturalnego polskiej prezydencji, oraz środkami przeznaczonymi na realizację programu „Polska prezydencja 2011 – promesa”.

Szczegółowy podział środków prezentuje poniższa tabela.

Odpowiadając na pytanie pana posła nt. planowanych przez MKiDN spotkań ministerialnych, pragnę poinformować, że w ramach polskiej prezydencji odbędą się dwa takie spotkania. W dniach 8–10 września br. we Wrocławiu odbędzie się nieformalne spotkanie ministrów ds. audiowizualnych, a w dniach 28–29 listopada br. formalne posiedzenie Rady Unii Europejskiej ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu. Posiedzenie Rady odbędzie się tradycyjnie w Brukseli.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego****w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8806)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-024-8806/11) poniżej uprzejmie przekazuję odpowiedzi na pytania zadane przez pana posła.

Pytanie 1: Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Odpowiedź: Myślą przewodnią działań podejmowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w kontekście przygotowań do objęcia i spra-

Rok	Program wieloletni		
	Realizacja zagranicznego programu kulturalnego (Instytut Adama Mickiewicza)	Realizacja krajowego programu kulturalnego (Narodowy Instytut Audiowizualny)	Realizacja zadań własnych (w tym środki przeznaczone na wzmocnienie kadrowe w placówkach oraz realizację wydarzeń towarzyszących)
2010	1 725 000	1 725 000	471 000
2011	6 710 000	2 495 000	2 334 000
Środki ministra kultury przeznaczone na realizację programu kulturalnego wraz z Europejskim Kongresem Kultury			
	Instytut Adama Mickiewicza	Narodowy Instytut Audiowizualny	Program ministra KiDN „Polska prezydencja 2011 – promesa”
2010	2 949 000	1 761 800	–
2011	11 316 000	15 471 100	20 000 000

wowania polskiej prezydencji jest kapitał intelektualny. Celem MNiSW jest podjęcie na forach Unii Europejskiej debaty na temat pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy oraz horyzontalnego podejścia do tworzenia polityk, zwłaszcza procesu przygotowywania dokumentów strategicznych, jak również zastosowanie koncepcji pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego do wsparcia innych sektorowych priorytetów prezydencji MNiSW. Warto przy tym dodać, że znaczenie pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy podkreśliła w swoich konkluzjach zarówno Rada UE ds. Konkurencyjności (listopad 2010 r.), jak i Rada Europejska (luty 2011 r.).

Koncepcja pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego zostanie wykorzystana jako wsparcie w dyskusjach i pracach nad dokumentami dotyczącymi m.in. mobilności i modernizacji uniwersytetów (priorytety MNiSW w zakresie szkolnictwa wyższego) oraz przyszłych programów ramowych UE i ich spójności z innymi instrumentami wsparcia, zwłaszcza instrumentami stosowanymi w ramach polityki spójności (priorytety MNiSW w obszarze badań naukowych).

Rozwój mobilności studentów i nauczycieli akademickich jest jednym ze strategicznych kierunków współpracy państw członkowskich Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w ramach programu „Edukacja i szkolenie 2020”. W ramach prac nad priorytetem MNiSW planuje włączyć się w prace nad analizą raportu dotyczącego programu „Uczenie się przez całe życie” oraz w debatę nad przyszłą generacją programów wspólnotowych.

Modernizacja europejskich uniwersytetów została uznana za podstawowy warunek sukcesu odnowionej „Strategii lizbońskiej”. Dyskusje prowadzone na forach unijnych wskazują na wzrastającą gotowość państw członkowskich UE do modernizacji swoich systemów szkolnictwa wyższego. Zagadnienie to jest również tematem priorytetowym dla rządu RP, którego celem jest reforma krajowego systemu szkolnictwa wyższego, a w konsekwencji stworzenie warunków sprzyjających do powstawania światowej klasy uczelni w naszym kraju.

Celem działań MNiSW w pracach nad przyszłymi programami ramowymi UE jest doprowadzenie do stworzenia bardziej dostępnego dla małych zespołów badawczych oraz małych i średnich przedsiębiorstw programu ramowego UE. Szczególna uwaga zostanie poświęcona także kwestiom upraszczania zasad administracyjno-finansowych związanych z uczestnictwem w programie ramowym UE.

Odnosnie do kwestii spójności przyszłych programów ramowych UE z innymi instrumentami wsparcia MNiSW planuje podjąć inicjatywy, celem których będzie zaprogramowanie instrumentów synergii programy ramowe – fundusze strukturalne.

Pytanie 2: Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Odpowiedź: Finansowanie zadań związanych z przygotowaniem i sprawowaniem prezydencji, realizowanych przez wszystkie urzędy, w tym MNiSW, zostało zabezpieczone w programie wieloletnim pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” Wielkości środków określone w programie wieloletnim stanowią limity kwot przypisanych dysponentom części budżetowych na finansowanie wskazanych w programie wydatków związanych z prezydencją.

W ramach programu wieloletniego MNiSW otrzymało na zadania związane z prezydencją 551 tys. zł w 2010 r. i 3528 tys. zł w 2011 r.

Pytanie 3: Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Odpowiedź: Podczas prezydencji MNiSW zorganizuje nieformalne posiedzenie Rady UE ds. Konkurencyjności w części dotyczącej badań naukowych (lipiec 2011 r.) z udziałem ministrów państw członkowskich UE oraz komisarza ds. badań, innowacji i nauki.

Obok spotkań nieformalnych organizowanych przez MNiSW w Polsce w Brukseli będą odbywały się także formalne posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności (wrzesień i grudzień 2011 r.) oraz Rady UE ds. Edukacji, Młodzieży i Kultury (listopad 2011 r.), będące we właściwości MNiSW, z udziałem ministrów państw członkowskich UE oraz komisarza odpowiedzialnego za dany obszar.

Dodatkowo, MNiSW zorganizuje podczas polskiej prezydencji 9 konferencji, w których przewidywany jest udział komisarzy i ministrów nauki i szkolnictwa wyższego państw członkowskich UE (m.in. III Europejski Szczyt Innowacyjności, Innowacje dla integracji cyfrowej, konferencja uczestników programu stypendialnego KE Marie Curie, „Strategiczny plan technologiczny w dziedzinie technologii energetycznych”), 11 specjalistycznych wydarzeń towarzyszących bez udziału przedstawicieli wysokiego szczebla (konferencje, seminaria), 9 spotkań na szczeblu eksperckim (m. in. Grupa Dyrektorów Generalnych ds. Szkolnictwa Wyższego, międzynarodowa grupa koordynująca prace procesu bolońskiego, Komitet Europejskiej Przestrzeni Badań i Innowacji, grupa robocza ds. badań). Wykaz spotkań planowanych do organizacji przez MNiSW podczas polskiej prezydencji stanowi załącznik do niniejszego pisma^{*)}.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8807)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (SPS-024-8807/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ministerstwo Obrony Narodowej, wspólnie z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, będzie odpowiedzialne za działania przewodnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w Radzie Unii Europejskiej w zakresie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, tj. funkcjonującej w ramach Unii Europejskiej od 1999 r. współpracy państw członkowskich ukierunkowanej na umożliwienie organizacji skutecznej reakcji w przypadku wystąpienia w jakimkolwiek miejscu na świecie sytuacji kryzysowej, w wyniku której może zaistnieć zagrożenie dla bezpieczeństwa państw członkowskich Unii Europejskiej. Głównym narzędziem istniejącym w powyższym zakresie są wojskowe i cywilne misje reagowania kryzysowego Unii Europejskiej. W celu zwiększenia skuteczności stosowania tego narzędzia realizowane są inicjatywy służące rozwojowi zdolności wojskowych i cywilnych państw członkowskich (w wymiarze wojskowym realizowane głównie w ramach Europejskiej Agencji Obrony). Współpraca w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony jest w założeniu komplementarna wobec działalności Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, nie stanowiąc dla niej konkurencji.

Dla Polski Unia Europejska stanowi jeden z podstawowych filarów bezpieczeństwa, obok członkostwa w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i partnerstwa strategicznego ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki. O ile dwa ostatnie filary mają nam zapewnić przede wszystkim bezpieczeństwo w tradycyjnym tego słowa znaczeniu (w szczególności gwarancje dla integralności terytorialnej), udział we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony ma służyć zwiększeniu naszej odporności na tzw. nowe lub niestandardowe zagrożenia, o mieszanym cywilno-wojskowym charakterze. Udział w pracach na tym polu należy także rozpatrywać w szerszym kontekście członkostwa Polski w Unii Europejskiej, które w wymiarze międzynarodowym wzmacnia pozycję Polski na arenie międzynarodowej i zwiększa szanse na realizację naszych narodowych interesów.

W ramach priorytetowych obszarów przewodnictwa Polska realizować będzie inicjatywy służące:

1) zwiększeniu użyteczności grup bojowych Unii Europejskiej przez:

— dostosowanie struktury dowodzenia grup do możliwości ich poszerzania o komponent morski i lotniczy,

— umożliwienie włączenia w skład grup komponentu realizującego zadania cywilne,

— możliwość wydłużenia dyżuru bojowego grup z sześciu do dwunastu miesięcy i zróżnicowania okresu ich gotowości (trzydziestu dni w pierwszym półroczu i dziesięciu dni w drugim),

— powrót do propozycji wysuwanych w 2009 r. przez szwedzką prezydencję dotyczących możliwości użycia grupy bojowej jako tzw. odwołu strategicznego dla operacji Unii Europejskiej lub jako tzw. Initial Entry Force, czyli siły szybkiego reagowania,

— zwiększenie zakresu wspólnego finansowania grup w ramach tzw. mechanizmu Athena;

2) harmonizacji wojskowych i cywilnych mechanizmów planistycznych oraz dowodzenia, jak też łączeniu i udostępnianiu zdolności wojskowych – mając na uwadze fakt, że stałe struktury planowania i dowodzenia w Unii Europejskiej obecnie funkcjonują tylko dla misji cywilnych, a planowanie i prowadzenie operacji wojskowych realizowane jest przez dowództwa tworzone ad hoc na bazie zadeklarowanych wcześniej dowództw narodowych; dwoistość systemów planowania i dowodzenia znacząco utrudnia Unii Europejskiej pełne wykorzystanie jej zasadniczego atutu, jakim jest różnorodność posiadanych środków reagowania kryzysowego; z tego względu ministrowie spraw zagranicznych i obrony państw Trójkąta Weimarskiego w liście do wysokiego przedstawiciela do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherin Ashton, wystosowanym w grudniu 2010 r., postulują zsynchronizowanie cywilnych i wojskowych procesów planistycznych oraz dowodzenia Unii Europejskiej; działając w tym duchu, przewodnictwo Rzeczypospolitej Polskiej zamierza zainicjować dyskusję na ten temat, włącznie z możliwością utworzenia stałej cywilno-wojskowej struktury planistycznej i dowodzenia;

3) poprawie relacji Unia Europejska – Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego – w tym zakresie niezbędne jest podjęcie intensywnych działań w obszarze harmonizacji rozwoju zdolności i współpracy misji reagowania kryzysowego działających na tym samym teatrze;

4) wzmocnieniu współpracy Unii Europejskiej ze wschodnimi sąsiadami w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony – naszym celem długofalowym jest rozwój kooperacji Unii Europejskiej z państwami Europy Wschodniej i Zakaukazia do poziomu podobnego, jaki występuje w przypadku relacji Unia Europejska – Afryka; przewodnictwo Rzeczypospolitej Polskiej stanowić będzie sposobność do zainicjowania długofalowych działań w tym zakresie; będziemy dążyć do otwarcia unijnej oferty szkoleniowej dla słuchaczy z państw Europy Wschodniej i Zakaukazia oraz – w miarę możliwości – nawiązania współpracy naukowej placówek naukowo-badawczych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej i państwami wschodnimi.

Odnosząc się do kwestii finansowych związanych z polskim przewodnictwem w Radzie Unii Europejskiej, pragnę poinformować, że realizowanie przez Ministerstwo Obrony Narodowej resortowej części programu wieloletniego „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”, ustanowionego na podstawie uchwały Rady Ministrów nr 113/2009 z dnia 23 czerwca 2009 r., na dzień 31 grudnia 2010 r. wygenerowało koszty w wysokości 230,7 tys. zł. W budżecie resortu na 2011 r. wydatki związane z przewodnictwem Rzeczypospolitej Polskiej w Radzie Unii Europejskiej zaplanowano na kwotę 3548 tys. zł, w tym 590,0 tys. zł na działania w ramach przywołanego programu.

Jeżeli natomiast chodzi o wspomniane w zapytaniu pana posła Tadeusza Tomaszewskiego ewentualne spotkania ministrów obrony państw członkowskich Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej, pragnę poinformować, że w trakcie przewodnictwa Rzeczypospolitej Polskiej planowane są dwa spotkania: nieformalne – we Wrocławiu w dniach 29 i 30 września br. oraz posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych w gronie ministrów obrony – w Brukseli w dniach 21 i 22 listopada br. Do niedawna na takiego typu spotkania byli zapraszani przedstawiciele dyrekcji ds. stosunków zewnętrznych Komisji Europejskiej. Obecnie jednak, w związku z transformacją struktur Unii Europejskiej po wejściu w życie Traktatu Lizbońskiego, wskazane osoby uczestniczą w posiedzeniach jako przedstawiciele Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych. W związku z tym Komisja Europejska nie uczestniczy już regularnie w spotkaniach ministrów obrony państw Unii Europejskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**
(8810)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 lutego br. dotyczącego zapytania posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazuję w załączeniu informację na temat przygotowań Ministerstwa

Rozwoju Regionalnego do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

Zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań MRR do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

15 marca br. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Program 6-miesięczny polskiej prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.”, który do kluczowych priorytetów polskiej prezydencji zalicza rynek wewnętrzny, stosunki ze Wschodem, wzmocnienie wewnętrznej polityki energetycznej UE, wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony, Wieloletnie Ramy Finansowe na lata 2014–2020 (WRF) oraz pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy. Polityka spójności jako polityka, której alokacja wynosi ponad 1/3 budżetu UE, stanowić będzie jeden z głównych elementów dyskusji nad WRF po 2013 r.

Głównym celem prac Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w okresie przygotowań i sprawowania prezydencji polskiej w Radzie UE są działania w obszarze polityki spójności (PS). Rezultaty tych prac są o szczególnym znaczeniu dla Polski. Polityka spójności w sposób wymierny oddziałuje na uwarunkowania i przebieg procesów rozwojowych oraz głębokie zmiany strukturalne i instytucjonalno-systemowe w Polsce. W związku z powyższym Polska, będąc największym beneficjentem polityki spójności, ma szczególną rolę do odegrania w debacie o przyszłości tej polityki – zarówno podczas prezydencji, jak i podczas całego procesu negocjacji rozporządzeń dla polityki spójności po 2013 r.

Polska prezydencja przypada na szczególny moment prac UE. Przewidziana na przełom czerwca i lipca 2011 r. publikacja komunikatu KE ws. propozycji wieloletnich ram finansowych (WRF) zakończy etap nieformalnej debaty nad kształtem polityk i budżetu UE w perspektywie po 2013 r. i zapoczątkuje formalną dyskusję (negocjacje) na podstawie przedstawionych dodatkowo przez KE projektów pakietów legislacyjnych dla poszczególnych polityk UE.

Sprawowanie prezydencji przez Polskę w początkowym okresie negocjacji pakietu stanowi szansę na ukierunkowanie dyskusji na wybrane aspekty PS, a także promowanie jej jako kluczowego elementu polityki rozwoju Unii Europejskiej, bez naruszania zasady neutralności prezydencji. W momencie, kiedy będą zapadały decyzje mające wpływ na ostateczny kompromis w Radzie, czyli podczas prezydencji duńskiej lub cypryjskiej, Polska będzie mogła prezentować swoje interesy w sposób bardziej otwarty.

Główny wysiłek w okresie trwania prezydencji, ale również na późniejszym etapie debaty o przyszłości polityki spójności, powinien być skoncentrowany na wypracowaniu konkretnych rozwiązań dla przyszłej PS pozwalających na dalsze wzmocnienie jej atrybutów terytorialnej polityki rozwoju, wspierającej cele strategii „Europa 2020”, a jednocześnie na odpowiednim wpisaniu jej do europejskiego systemu

zarządzania gospodarczego, zwłaszcza w obszarze warunkowości.

Wymagać to będzie od prezydencji polskiej silnej determinacji i wykorzystania wszystkich możliwych poziomów i sposobów oddziaływania na aktorów biorących udział w tej dyskusji. Przypadający na prezydencję polską początek negocjacji rozporządzeń dla PS po 2013 r. daje po raz pierwszy Polsce możliwości zarządzania agendą europejską, przez codzienne, bezpośrednie kontakty z instytucjami europejskimi, a także możliwość pośredniczenia między nimi a państwami członkowskimi w tych obszarach negocjacyjnych PS, które zostały wybrane przez Polskę, w porozumieniu z Danią i Cyprem. Dodatkowo początkowa faza negocjacji daje także większe możliwości dyskusji na różnych poziomach, z udziałem różnych aktorów, także spoza grona polityki spójności i poza stołem negocjacyjnym. Umożliwi to nieformalne promowanie podejścia do rozwoju reprezentowanego przez PS. Rok 2011 będzie pierwszym, w którym znacznie w pełni działała nowa edycja krajowych programów reform i system europejskiego semestru, co również będzie miało duży wpływ na negocjacje pakietów programowych poszczególnych polityk UE oraz ich alokacji finansowych. Biorąc powyższe pod uwagę, prezydencja polska postara się również wypełnić lukę debaty na temat tej polityki na poziomie politycznym przez organizację spotkań odpowiednich ministrów – formalnego, w ramach Rady ds. Ogólnych, i nieformalnego. Przeprowadzenie debaty na wysokim szczeblu powinno pomóc także w toczących się równolegle negocjacjach pakietu finansowego dla PS jako części WRF.

W związku z powyższym polska prezydencja w obszarze PS stawia sobie następujące 3 cele:

1) zapewnienie sprawnego przebiegu negocjacji pakietu rozporządzeń dla polityki spójności po 2013 r. oraz doprowadzenie do możliwie najdalszego konsensusu w wybranych obszarach;

2) wzmocnienie atrybutów polityki spójności (zintegrowane podejście do rozwoju i zorientowanie na rezultaty) jako terytorialnej polityki rozwoju w ramach nowego unijnego systemu zarządzania gospodarczego (ang. economic governance) i strategii „Europa 2020”;

3) podniesienie rangi politycznej polityki spójności.

Powyższe cele strategiczne będą realizowane na podstawie motta prezydencji, które w nawiązaniu do polskiego stanowiska ws. polityki spójności po 2013 r. z 18 sierpnia 2010 r. brzmi następująco: „Polityka spójności jako skuteczna, efektywna i terytorialnie zróżnicowana odpowiedź na wyzwania rozwojowe Unii Europejskiej”.

Zgodnie z mottem polskiej prezydencji „Polityka spójności jako skuteczna, efektywna i terytorialnie zróżnicowana odpowiedź na wyzwania rozwojowe” zostały wyznaczone dwa główne tematy przewodnie programu: „Zintegrowane podejście do rozwoju” i „Zorientowanie polityki spójności na rezultaty”. Prezydencja polska przewiduje, że dodatkowe tematy: „Ar-

chitektura celów”, „System wdrażania i zarządzania finansowego” i „Zasady ogólne”, mogą również stanowić ważny element programu, który zostanie o nie uzupełniony w zależności od przebiegu debaty w I połowie 2011 r., podziału kompetencji między MRR a MSZ, jeśli chodzi o negocjowanie aspektów finansowych PS czy zakresu propozycji Komisji w pakiecie rozporządzeń.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Finansowanie zadań stojących przed Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w czasie przygotowania i sprawowania prezydencji przez Polskę w Radzie UE jest możliwe z dwóch źródeł. Pierwszym z nich jest program wieloletni prezydencji pt. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”. Drugim źródłem są środki unijne.

I. Program wieloletni

W programie wieloletnim pt. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r., ustanowionym na podstawie uchwały nr 113/2009 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 2009 r., zmienionej uchwałą nr 65/2010 Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 2010 r., przewidziano dla wszystkich resortów na lata 2010–2012 kwotę 429 534 000 zł, z czego Ministerstwu Rozwoju Regionalnego na lata 2010–2012 została przypisana kwota w wysokości 2 100 000 zł.

W roku 2010 kwota ta wynosiła 688 000 zł. Program wieloletni zakładał wydatkowanie w 2010 r. środków na określone kategorie wydatków: przygotowanie kadr (szkolenia), spotkania krajowe i zagraniczne w związku z przygotowaniem do prezydencji, tłumaczenia oraz zakup wydatków bieżących oraz inwestycyjnych związanych z prezydencją.

Na rok 2011 MRR dysponuje kwotą w wysokości 1 295 000 zł. Część tej kwoty w wysokości 236 tys. zł stanowią wydatki sztywne, przeznaczone na wzmocnienie kadrowe SPRP w Brukseli (Wydział Polityki Regionalnej i Spójności) w trakcie prezydencji. Dodatkowo w 2011 r. wyodrębniono, w związku z zadaniami realizowanymi w trakcie prezydencji, kategorie kosztów (SE): organizacja i obsługa spotkań eksperckich oraz (WT) inne wydarzenia/spotkania towarzyszące w kraju.

Na rok 2012 resort rozwoju regionalnego ma do dyspozycji 117 000 zł.

II. Środki UE

Część kosztów poniesionych na organizację wydarzeń będzie również finansowana ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego i Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna”.

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

W ramach polskiej prezydencji odbędzie się w Polsce w dniu 25 listopada 2011 r. na terenie Międzynarodowych Targów Poznańskich nieformalne spotkanie ministrów ds. polityki regionalnej, spójności terytorialnej i rozwoju miast.

Natomiast formalne spotkanie ministrów odpowiedzialnych za politykę spójności w ramach formacji Rady odbędzie się w Brukseli w grudniu 2011 r. Odnosnie do konkretnej daty tego wydarzenia prowadzone są jeszcze ustalenia z Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8811)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, znak: SPS-024-8811/11, przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu Skarbu Państwa do prezydencji Polski w Radzie Unii Europejskiej.

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa (MSP), mając na względzie zakres kompetencji resortu oraz obszary tematyczne w ramach 18-miesięcznego programu trio (Polska–Dania–Cypr) i 6-miesięcznego programu polskiej prezydencji, za szczególnie istotne uważa zagadnienia z zakresu strategicznego priorytetu rządu pn. „Bezpieczna Europa”.

W opinii MSP zbliżające się przewodnictwo Polski w Radzie Unii Europejskiej będzie sprzyjającym momentem dla podtrzymania wysokiego znaczenia działań związanych z bezpieczeństwem, konkurencyjnością i unifikacją europejskiego rynku energii. Ponadto szczególnie ważnym obszarem, również w kontekście dodatkowych kosztów wynikających z planów redukcji emisji gazów cieplarnianych, będzie zapewnienie konkurencyjności nowych inwestycji w tych sektorach. Z uwagi na powyższe MSP jako resort sprawujący nadzór właścicielski nad spółkami z sektorów energii, ropy i gazu podkreśla, iż prace na forum unijnym w zakresie nowej strategii energetycznej oraz implementacji III pakietu rynku we-

wnętrznego energii będą miały wpływ na dalsze działania oraz powodzenie inwestycji prowadzonych przez spółki energetyczne działające w Polsce.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

W budżecie Ministerstwa Skarbu Państwa w latach 2010–2011 r. zaplanowano 341 tys. zł na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej (ustawa budżetowa).

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Ministerstwo Skarbu Państwa m.in. współkoordynuje z Ministerstwem Gospodarki i Urzędem Regulacji Energetyki organizację konferencji energetycznej na szczelbu ministrów Unii Europejskiej, która odbędzie się w październiku 2011 r. w Krakowie.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8813)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu sprawiedliwości do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej, odnosząc się do poszczególnych, poruszonych w nim zagadnień, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ad pytania nr 1 dotyczącego priorytetów realizowanych przez rząd w czasie polskiej prezydencji z obszaru wymiaru sprawiedliwości.

W dniu 15 marca 2011 r. Rada Ministrów przyjęła „Program 6-miesięczny polskiej prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.”. Dokument ten prezentuje kierunek prac i priorytety, które zostaną obrane podczas polskiego przewodnictwa w Radzie UE.

Dokument składa się z dwóch części: części strategicznej i części operacyjnej. Część strategiczna dokumentu zawiera ogólną prezentację głównych priorytetów prezydencji. Ostatecznie wyselekcjonowano 3-kierunkowe obszary (Integracja europejska jako źródło wzrostu, Bezpieczna Europa, Europa korzy-

stająca na otwartości), w ramach których sprecyzowano ogólne priorytety Polski w Radzie UE na czas trwania prezydentury.

W ramach ogólnego priorytetu: Integracja europejska jako źródło wzrostu znajduje się bezpośrednio odniesienie do 28. reżimu prawnego, który jest wskazany również jako priorytet w części operacyjnej programu – wymiar sprawiedliwości.

W części operacyjnej dokument prezentuje priorytety i program posiedzeń rad sektorowych, na których toczyć się będą prace nad poszczególnymi inicjatywami i instrumentami. W zakresie właściwości MS pozostają działania na forum Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych. Ogólnym priorytetem w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych jest „Ochrona praw i bezpieczeństwa obywateli w Unii Europejskiej”.

W zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych priorytetem będą działania mające na celu uproszczenie wykonywania przysługujących obywatelom praw w sferze majątkowej. W tym aspekcie istotne znaczenie będą miały prace nad:

— projektem rozporządzenia w sprawie dziedziczenia i spadków międzynarodowych,

— zmianą rozporządzenia nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych (tzw. Brukselą I),

— zaprezentowanym przez Komisję Europejską projektem rozporządzenia dotyczącym europejskiego prawa umów – wprowadzenie tzw. opcjonalnego „28. reżimu prawnego”, który powinien usuwać realne bariery w międzynarodowym handlu internetowym powodujące utrudnienia dla konsumentów,

— projektem w sprawie poprawy skuteczności wykonywania orzeczeń sądowych w Unii Europejskiej – zajmowanie rachunków bankowych.

W zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych priorytety Ministerstwa Sprawiedliwości koncentrują się wokół dwóch kwestii. Pierwsza to wzmocnienie praw procesowych i pozaprocesowych ofiar przestępstw, druga to wzmocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniach karnych. Prace skoncentrują się nad:

— projektem dyrektywy dotyczącej praw ofiar, który będzie służył stworzeniu na poziomie UE minimalnego zakresu uprawnień procesowych, jakie powinny przysługiwać ofiarom,

— projektem dyrektywy dotyczącej dostępu do adwokata w postępowaniu karnym.

W zakresie prawa gospodarczego, z punktu widzenia Ministerstwa Sprawiedliwości, za priorytetowe uznane zostały działania zmierzające do uproszczenia otoczenia prawnego dla przedsiębiorców, w tym również poprzez zapewnienie większej przejrzystości zasad prowadzenia działalności gospodarczej. Jako rozwiązania, które mogłyby przyczynić się do poprawy sytuacji, prowadzone będą prace nad projektem rozporządzenia w sprawie połączenia niektórych rejestrów działalności gospodarczej.

Ad pytania nr 2 o środki finansowe w budżecie resortu w latach 2010–2011 przeznaczone na przygotowanie do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej.

Uchwałą nr 113/2009 z dnia 23 czerwca 2009 r. Rada Ministrów ustanowiła program wieloletni pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”. Ministerstwo Sprawiedliwości na realizację zadań w roku 2010 otrzymało kwotę 720 000 zł, zaś w 2011 r. – 1 798 000 zł.

Ad pytania nr 3 o planowane w Polsce w ramach polskiej prezydentury spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które koordynuje MS.

W ramach polskiej prezydentury w Polsce odbędzie się nieformalne spotkanie Rady UE ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, w której udział wezmą ministrowie sprawiedliwości państw UE oraz przedstawiciele Komisji Europejskiej. W chwili obecnej trwają ostateczne ustalenia co do daty i miejsca tego wydarzenia (wariantowo spotkanie będzie miało miejsce w lipcu w Sopocie lub we wrześniu we Wrocławiu).

Ponadto MS (wraz z MSWiA) jest zaangażowane w organizację spotkania UE – Rosja w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. W spotkaniu takim udział biorą: aktualna oraz przyszła prezydencja, a także przedstawiciele KE.

MS planuje również organizację dwóch konferencji tematycznych, na które zaproszeni zostaną również ministrowie sprawiedliwości państw członkowskich UE.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydenturze w Unii Europejskiej**
(8814)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8814/11, poniżej przedstawiam odpowiedź na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań

resortu środowiska do udziału w polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej.

Jakie priorytety z obszaru środowiska będzie realizował rząd w czasie prezydencji?

Przygotowując się do przejęcia przewodnictwa w Radzie UE w obszarze środowiska, rząd stoi na stanowisku, że kraje Unii Europejskiej powinny poszukiwać nowych rozwiązań, które pozwolą skutecznie i efektywnie zapobiegać utracie zasobów na poziomie globalnym. Obecne metody ochrony środowiska nie gwarantują zachowania zasobów dla przyszłych pokoleń, co zagraża bezpieczeństwu ekologicznemu Europejczyków.

Kluczową rolę w obecnej dyskusji nad nowymi kierunkami polityki ochrony środowiska odgrywają sprawy finansowania ochrony środowiska oraz kwestie efektywności podejmowanych działań. Istotne będą prace nad unijną strategią ochrony różnorodności biologicznej oraz działania związane z zapobieganiem zmianom klimatu, jak również dotyczące działań globalnych podejmowanych na rzecz ochrony środowiska.

Priorytety, które będą stanowić wiodącą rolę w czasie prezydencji to:

1. Zapobieganie zmianom klimatu oraz adaptacja Europy do tych zmian.

Świat potrzebuje nowej polityki klimatycznej po roku 2012, która zagwarantuje solidarne, globalne, a zarazem skuteczne działania na rzecz ochrony klimatu. Celem prezydencji jest wypracowanie na forum Rady jednolitego stanowiska Unii Europejskiej w tym zakresie oraz dążenie do osiągnięcia prawnie wiążącego nowego porozumienia w czasie Konferencji Stron Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu w Durbanie w Republice Południowej Afryki (COP17/MOP7).

Prezydencja uważa za bardzo istotne wzmocnienie działań mających na celu przygotowanie Europy na skutki zmian klimatu, dlatego w czasie posiedzenia nieformalnej rady środowiska zamierza przeprowadzić dyskusję na temat możliwości zintensyfikowania działań w zakresie adaptacji.

2. Ochrona różnorodności biologicznej.

Utrata różnorodności biologicznej to jeden z największych problemów środowiskowych, z jakim Unia Europejska powinna się zmierzyć ze względu na realne i wymierne zagrożenia, jakie ze sobą niesie – m.in. naruszenie funkcji ekosystemów, utratę zasobów genetycznych i inne oddziaływania sprzężone, których skutki trudno jest przewidzieć, a które mają przełożenie na zdrowie i bezpieczeństwo życia ludzi.

Zadaniem prezydencji będzie kontynuacja prac związanych z wdrażaniem unijnego planu działań na rzecz bioróżnorodności. Jedną z najważniejszych barier, z jakimi Unia Europejska będzie musiała sobie poradzić, aby spełnić cele znaczącego powstrzymania utraty różnorodności biologicznej w 2020 r. będzie zapewnienie finansowania tych działań. Prezydencja zamierza przeprowadzić dyskusje na ten temat, któ-

re mogą stać się wkładem do dalszych prac nad wieloletnimi ramami finansowymi oraz nowym funduszem LIFE+.

Warunkiem skuteczności prowadzonych działań jest również integrowanie ochrony bioróżnorodności z działaniami prowadzonych w różnych sektorach gospodarki. Prezydencja zamierza moderować dyskusję o instrumentach, które mogą wspomagać osiągnięcie celu powstrzymania utraty bioróżnorodności, m.in. o planowaniu przestrzennym i gospodarce leśnej.

3. Wspieranie globalnego procesu zrównoważonego rozwoju (Rio +20).

Ważnym wydarzeniem 2012 r. będzie podsumowanie dokonań Szczytu Ziemi w Rio de Janeiro z 1992 r. Będzie to okazja do rewizji dotychczasowych zobowiązań oraz zaproponowanie nowych kierunków rozwoju ochrony środowiska, w tym nowego systemu zarządzania środowiskiem (International Environmental Governance), co przyczyni się do zintensyfikowania globalnych wspólnych wysiłków na rzecz ochrony środowiska. Prezydencja zamierza dołożyć starań mających na celu wsparcie dialogu w ramach Unii Europejskiej co do przygotowania ambitnych propozycji Unii Europejskiej na Szczyt Ziemi w 2012 r.

4. Inne ważne zagadnienia.

W związku z toczącą się obecnie debatą na temat nowych wyzwań polityki ochrony środowiska można spodziewać się, że nowe kierunki działań Unii Europejskiej zostaną wytyczone w 7. Programie Działań na rzecz Środowiska (7EAP). Prezydencja zamierza wyciągnąć wnioski z podsumowania 6. programu i pracować nad konstruktywnym wkładem do nowej propozycji. Istotne będzie również przeprowadzanie debaty i przyjęcie mapy drogowej dla inicjatywy flagowej w ramach strategii Europa 2020 – Europy efektywnie korzystającej z zasobów (Resource Efficient Europe). Prezydencja zamierza kontynuować prace nad nową konwencją w sprawie rtęci.

Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Radzie UE?

W budżecie Ministerstwa Środowiska na realizację zadań związanych z przygotowaniem, a następnie sprawowaniem prezydencji przewidziano następujące środki:

— 991 000 zł w 2010 r. oraz 1 459 000 zł w 2011 r. w ramach programu wieloletniego pt. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”,

— 987 000 zł w 2011 r. w budżecie ogólnym Departamentu Współpracy z Zagranicą Ministerstwa Środowiska.

Tym samym kwota ogólna przewidziana w budżecie ministerstwa na przygotowania i sprawowanie prezydencji Polski w Radzie UE w latach 2010–2011 wyniesie 3 437 000 zł.

Zawarta została również umowa pomiędzy ministrem środowiska a Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w sprawie dofi-

nansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej zadania pn. „Przygotowanie oraz zapewnienie obsługi polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej oraz towarzyszących działań edukacyjnych, informacyjnych i promocyjnych, w obszarze kompetencji resortu środowiska, w tym jednostek podległych i nadzorowanych przez ministra środowiska” na kwotę 9 000 000 zł.

Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarze środowiska?

W czasie polskiej prezydencji odbędzie nieformalne spotkanie ministrów ds. środowiska w Sopocie w dniach 11–12 lipca 2011 r., w którym wezmą udział również przedstawiciele Komisji Europejskiej (komisarz ds. środowiska, komisarz ds. działania w dziedzinie klimatu).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8815)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań do przewodnictwa Polski w Radzie UE w załączeniu przekazuję odpowiedzi na postawione pytania.

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Rada Ministrów przyjęła na posiedzeniu w dniu 15 marca 2011 r. dokument pt. „Program 6-miesięczny polskiej Prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.”. Polska prezydencja będzie dążyć do wprowadzenia Unii Europejskiej na tory trwałego rozwoju i skupi się na trzech podstawowych priorytetach:

— Integracja europejska jako źródło wzrostu gospodarczego. Polska swoimi inicjatywami chce przyczynić się do wprowadzenia Europy na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego, aby zwiększyć dobrobyt jej obywateli. Zdaniem Polski, wzmocnienie wzrostu gospodarczego powinno odbywać się po przez rozwój rynku wewnętrznego (w tym elektronicznego)

oraz wykorzystanie budżetu UE do budowy konkurencyjnej Europy, a także otwieranie nowych rynków zbytu dla UE, czemu posłużą negocjacje handlowe.

— Bezpieczna Europa. Budowanie wzrostu gospodarczego w Unii nie będzie możliwe bez zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, działań na rzecz wzmocnienia polityki bezpieczeństwa i obrony oraz stabilizacji granic i bezpieczeństwa wewnętrznego, czy wreszcie bezpieczeństwa żywnościowego.

— Stabilne sąsiedztwo. Dostatek społeczeństw Unii Europejskiej zależy nie tylko od sytuacji wewnętrznej, lecz również od stosunków z państwami trzecimi i sytuacji poza Unią. Prezydencja będzie dążyć do poszerzania strefy wartości i regulacji europejskich poprzez dalsze rozszerzanie UE i rozwój współpracy z państwami sąsiedzkimi. Prezydencja będzie wspierała demokratyzację i budowę nowoczesnych struktur państwowych w krajach Afryki Północnej, co jest w interesie tych społeczeństw, które przechodzą trudny okres zmian systemowych. Wsparcie demokracji jest w interesie UE. Prezydencja polska będzie też dążyć do dalszego wzmocnienia Partnerstwa Wschodniego. Poprzez budowę stref wolnego handlu z państwami Partnerstwa prezydencja przyczyni się do powiększenia strefy objętej zasadami i regulacjami unijnymi.

Mając na uwadze dynamiczną sytuację zarówno w samej Unii Europejskiej, jak i wokół jej granic (zwłaszcza w państwach Afryki Północnej), zmiany w programie są prawdopodobne. Konsultacje z unijnymi instytucjami (Komisja, Parlament Europejski) mają m.in. zagwarantować, że program polskiej prezydencji jest całkowicie zgodny z obowiązującym kalendarzem legislacyjnym w UE.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Zgodnie z programem wieloletnim pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II poł. 2011 r.”, ustanowionym na mocy uchwały Rady Ministrów nr 113/2009, z późn. zm., w latach 2010–2011 przewiduje się realizację następujących zadań związanych z przygotowaniem i obsługą prezydencji:

Centralna część programu wieloletniego

W części centralnej programu realizowane są następujące zadania:

— obsługa pełnomocnika rządu do spraw przygotowania organów administracji rządowej i sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie UE,

— przygotowanie osób uczestniczących w realizacji zadań związanych ze sprawowaniem przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej,

— organizacja i obsługa spotkań odbywających się podczas przewodnictwa Polski w Radzie UE,

— działania promocyjne i informacyjne dotyczące prezydencji.

Środki finansowe przeznaczone na realizację przedmiotowych zadań ujęte są w budżecie Minister-

stwa Spraw Zagranicznych, w tym środki budżetowe ujęte są w ramach części budżetowej 45: Sprawy zagraniczne i członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej. Środki na realizację projektu szkoleniowego finansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” przypisane są Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

W roku 2010 przeznaczono na zadania w części centralnej programu wieloletniego 8634 tys. zł. W 2011 r. przeznaczono na zadania w części centralnej programu wieloletniego 121 780 tys. zł.

Resortowa część programu wieloletniego

W ramach zadania: Udział ministerstw i urzędów centralnych w realizacji zadań związanych z przygotowaniem i obsługą przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej realizowane są zadania własne ministerstw i urzędów centralnych (23 ministerstwa i urzędy centralne) i dodatkowe zadania specjalne.

Zadania własne:

- 1) organizacja i obsługa spotkań eksperckich w II połowie 2011 r.,
- 2) przygotowanie kadr,
- 3) tłumaczenia i inne koszty biurowe związane z prezydencją,
- 4) inne wydatki bieżące,
- 5) obsługa spotkań zagranicznych,
- 6) zakup sprzętu i oprogramowania IT do obsługi spotkań związanych z prezydencją,
- 7) inne wydarzenia/spotkania towarzyszące w kraju,
- 8) obsługa spotkań zagranicznych przez placówki dyplomatyczne¹⁾,
- 9) obsługa spotkań z udziałem premiera²⁾,
- 10) wzmocnienie kadrowe SP RP oraz innych placówek dyplomatycznych³⁾.

Na realizację zadań własnych w MSZ przeznaczono w 2010 r. kwotę 3516 tys. zł, natomiast w 2011 r. 17 903 tys. zł.

Zadania specjalne

Resort spraw zagranicznych jest koordynatorem dwóch zadań specjalnych mających charakter horyzontalny i służących w głównej mierze wszystkim podmiotom zaangażowanym w przygotowanie i sprawowanie prezydencji: SP RP oraz inne placówki dyplomatyczne oraz system motywacyjno-lojalnościowy. Na zadanie specjalne: SP RP oraz inne placówki dyplomatyczne przeznaczono w 2010 r. kwotę 197 tys. zł, a w 2011 r. 23 593 tys. zł. Na zadanie: System motywacyjno-lojalnościowy przeznaczono w 2011 r. środki w wysokości 12 142 tys. zł (w 2010 r. nie przewidziano środków na ten cel).

Ponadto resort spraw zagranicznych uczestniczy w realizacji zadania specjalnego: Budowa systemu obiegu informacji niejawnych koordynowanego przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Na ww. za-

¹⁾ Zadanie w kompetencji MSZ.

²⁾ Zadanie w kompetencji KPRM.

³⁾ Zadanie wyodrębnione z zadania specjalnego: SPRP oraz inne placówki dyplomatyczne.

danie przeznaczono w 2011 r. środki dla MSZ w wysokości 3000 tys. zł (w 2010 r. nie przewidziano środków na ten cel).

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

W trakcie przewodnictwa Polski w Radzie UE planowana jest w polskich miastach organizacja 19 spotkań ministrów, w tym nieformalnych posiedzeń Rady UE w jej różnych składach, i nieformalnych spotkań ministrów, a także 29 konferencji ministerialnych. Natomiast posiedzenia Rady Europejskiej oraz formalne posiedzenia Rady UE w jej różnych składach będą miały miejsce w Brukseli i Luksemburgu. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż co do zasady w posiedzeniach Rady UE oraz w spotkaniach ministrów państw członkowskich UE uczestniczą zarówno przedstawiciele Komisji Europejskiej, jak i Sekretariatu Generalnego Rady UE.

W załączeniu uprzejmie przekazuję zestawienie ww. spotkań⁴⁾.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8816)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z 28 lutego br., zn. SPS-024-8816/11, przesyłam poniżej odpowiedzi na zapytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań Ministerstwa Zdrowia do udziału w polskiej prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.

Ad 1. Polska prezydencja w obszarze zdrowia publicznego położy szczególny nacisk na dwa tematy: zmniejszanie różnic w zdrowiu społeczeństw Europy oraz zapobieganie chorobom mózgu oraz chorobom neurodegeneracyjnym, w tym chorobie Alzheimera.

W ramach priorytetu poświęconego zmniejszaniu różnic w zdrowiu społeczeństw Europy polska prezydencja zamierza skoncentrować się na trzech zagadnieniach:

⁴⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

a) zmniejszaniu różnic w zdrowiu między państwami członkowskimi UE oraz państwami członkowskimi UE i państwami sąsiednimi,

b) miejscu zdrowia publicznego w politykach zdrowotnych, roli promocji, profilaktyki, edukacji i prewencji jako instrumentów pozwalających kształtować zachowania prozdrowotne od najwcześniejszego okresu rozwoju człowieka,

c) zapobieganiu najczęściej występującym u dzieci chorobom układu oddechowego i zaburzeniom komunikacyjnym jako podstawy zmniejszania różnic zdrowotnych, społecznych i ekonomicznych występujących w późniejszym okresie rozwoju człowieka.

Celem priorytetu jest zwrócenie uwagi państw członkowskich UE i krajów sąsiednich na utrzymujące się różnice w zdrowiu społeczeństw Europy.

Szczególna uwaga i dyskusja poświęcona zostanie chorobom układu oddechowego i zaburzeniom komunikacyjnym u dzieci. Podkreślone zostanie, że dążąc do budowania zdrowego społeczeństwa Europy, konieczne jest wypracowanie instrumentów pozwalających ograniczać i zwalczać występowanie tych chorób i zaburzeń poprzez wprowadzanie programów badań przesiewowych oraz utworzenie sieci instytucji zajmujących się monitoringiem zjawisk zdrowotnych. Polska prezydencja podkreśli także fakt, że dobra kondycja zdrowotna i prawidłowy rozwój człowieka w okresie wczesnorozwojowym ma wpływ na jego sytuację społeczną i ekonomiczną w późniejszym okresie rozwoju.

Polska prezydencja podejmie również dyskusję na temat celowości umieszczenia zdrowia publicznego (zapobieganie chorobom i promocja sprzyjających zdrowiu stylów życia) w centrum polityk zdrowotnych na szczeblu centralnym i samorządowym.

Realizacji priorytetu służyć będzie zorganizowanie trzech konferencji eksperckich i jednej konferencji ministerialnej, a także przyjęcie konkluzji Rady UE.

W ramach priorytetu poświęconego zapobieganiu chorobom mózgu oraz chorobom neurodegeneracyjnym, w tym chorobie Alzheimera, polska prezydencja zamierza położyć nacisk na działania obejmujące realizację i wspieranie krajowych polityk zdrowotnych poprzez identyfikację potrzeb organizacyjnych i finansowych w kontekście zagrożeń, jakimi są starzenie się społeczeństw i rosnąca liczba zachorowań na choroby neurodegeneracyjne i udary mózgu, jak również uwzględnienie aspektu zdrowotnego w starości.

Celem proponowanych działań jest poprawa jakości opieki zdrowotnej osób dotkniętych chorobami typowymi dla wieku podeszłego, w szczególności chorobami mózgu, jak również wsparcie psychologiczne, socjalne i organizacyjne rodzin i opiekunów. Polska prezydencja podkreśli, że niezbędne jest połączenie problematyki demograficznego starzenia się i uwarunkowań występowania chorób neurodegeneracyjnych i udarów mózgu z koniecznością zapewnienia właściwej i adekwatnej opieki zdrowotnej i społecznej, wymagającej multidyscyplinarnego i wielosektorowego podejścia. Polska prezydencja wskaże, że w celu zmniejszenia stygmatyzacji, marginalizacji i wykluczenia

społecznego osób starszych należy doprowadzić do wzrostu zrozumienia oraz świadomości publicznej w kwestii chorób typowych dla wieku podeszłego. W wymiarze globalnym oznacza to realizację działań mających na celu zmniejszenie nierówności w zdrowiu i w życiu społecznym oraz odpowiedź na wyzwania demograficzne związane ze starzeniem się społeczeństw europejskich i implikujące je wyzwania dla polityk zdrowotnych, w tym ekonomiczne i finansowe.

Polska prezydencja zwróci także uwagę, że podejmowanie działań na rzecz zdrowego i aktywnego starzenia się stanowi ważne zadanie w zakresie opóźniania i zmniejszania częstości występowania chorób typowych dla wieku podeszłego.

Celowi temu służyć będzie zorganizowanie eksperckiej konferencji naukowej zakończonej przyjęciem konkluzji pokonferencyjnych.

Polska prezydencja w zależności od potrzeby i stanowisk państw członkowskich podejmie i będzie kontynuować w obszarze zdrowia również inne tematy związane z inicjatywami Komisji Europejskiej, dotyczące m.in. partnerstwa na rzecz innowacyjności w zakresie zdrowego i aktywnego starzenia się, e-zdrowia, antybiotykooporności czy informacji dla pacjenta o lekach na receptę.

Ad 2. W ramach programu wieloletniego „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” wydatkowano w 2010 r. 622 tys. zł, natomiast na rok 2011 zaplanowano środki w wysokości 2557 tys. zł. Środki te w 2011 r. przeznaczone będą na realizację m.in. następujących zadań: organizacja i obsługa spotkań eksperckich, przygotowanie kadr (staże, szkolenia, wizyty studyjne), tłumaczenia, obsługa spotkań zagranicznych, inne wydarzenia oraz spotkania towarzyszące w kraju, wzmocnienie kadrowe Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE (w Brukseli) i innych placówek dyplomatycznych.

Ad 3. W ramach polskiej prezydencji odbędzie się jedno nieformalne spotkanie ministrów zdrowia UE w dniach 4–6 lipca 2011 r. w Sopocie. W spotkaniu tym wezmą udział, oprócz przedstawicieli Komisji Europejskiej, ministrowie zdrowia państw członkowskich UE, państw kandydujących do UE, państw EFTA oraz przedstawiciele: Sekretariatu Generalnego Rady UE, Parlamentu Europejskiego, Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) oraz Agencji UE (Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób – ECDC). Spodziewany jest udział łącznie ok. 200 delegatów. Ponadto minister zdrowia w rządzie RP będzie przewodniczyć formalnej Radzie EPSCO (Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów), która odbędzie się w grudniu 2011 r. w Brukseli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Czaplickiej**

**w sprawie refundacji szczepionek przeciwko
pneumokokom w grupach ryzyka (8817)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Barbary Czaplickiej, przekazane przy piśmie z dnia 28 lutego 2010 r., znak: SPS-024-8817/11, w sprawie kryteriów, jakie będą brane pod uwagę przy najbliższym przetargu na zakup szczepionki przeciwko pneumokokom dla dzieci z grup ryzyka, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

W oparciu o zapotrzebowanie zgłaszane przez Główny Inspektorat Sanitarny, zakupy szczepionek stosowanych do obowiązkowych szczepień realizowane są na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, ze zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 5 ww. ustawy, szczepionki służące do przeprowadzania obowiązkowych szczepień ochronnych zakupuje minister właściwy do spraw zdrowia zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Koszt zakupu szczepionek, o których mowa w ust. 5 ustawy, finansowany jest z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, zamawiający, w tym przypadku jest nim Zakład Zamówień Publicznych przy Ministrze Zdrowia, który realizuje zakup szczepionek na zlecenie ministra zdrowia, nie może opisywać przedmiotu zamówienia w sposób utrudniający uczciwą konkurencję.

Oznacza to, że zamawiający nie może stosować oznaczeń, które wskazują na konkretnego producenta zdolnego do wykonania zamówienia lub konkretny produkt spełniający wymagania zamawiającego albo z użyciem parametrów charakterystycznych dla konkretnego produktu.

Kryteria oceny ofert stosowane przy wyborze wykonawcy zamówienia są publikowane wraz z ogłoszeniem o zamówieniu w specyfikacji istotnych warunków zamówienia m.in. w Biuletynie Zamówień Publicznych oraz na stronie Zakładu Zamówień Publicznych przy Ministrze Zdrowia.

Wobec powyższego informuję Pana Marszałka, że nie ma możliwości, aby kryteria, jakie będą brane pod uwagę przy najbliższym przetargu na zakup szczepionki przeciwko pneumokokom dla dzieci do 2. roku życia, były podane do publicznej wiadomości przed opublikowaniem powyższego ogłoszenia.

Obecnie dostępne są dwie szczepionki skoniugowane przeciw pneumokokom przeznaczone dla dzieci (Prevenar 13 firmy Pfizer i Synflorix firmy GSK), które mogą być stosowane w realizacji PSO. Zarówno skuteczność szczepionki Prevenar 13, jak i Synflorix

w zapobieganiu inwazyjnej chorobie pneumokokowej IChP (w tym również w zapaleniu płuc, izolowanej bakteriemii czy zapaleniu opon mózgowo-rdzeniowych) nie była badana. Zgodnie z zaleceniami WHO ocena potencjalnej skuteczności obu powyższych szczepionek w zapobieganiu IChP oparta jest na porównaniu odpowiedzi immunologicznej w odniesieniu do siedmiu serotypów zawartych w szczepionce Prevenar, której skuteczność ochronną udowodniono wcześniej.

Należy także podkreślić, iż szczepionka ordynowana zgodnie ze wskazaniem od 2. miesiąca do 5. roku życia jest 13-walentna. Druga szczepionka ordynowana od 2. miesiąca do 2. roku życia obejmuje 10 serotypów. Obie szczepionki nie mogą być podawane zamiennie w cyklu szczepienia ze względu na różniący je skład oraz sposób wytwarzania rzutuujący na komponenty białkowe (nośnikowe) zawarte w gotowych szczepionkach. Dotąd nie zostały przeprowadzone badania dotyczące bezpieczeństwa i wpływu naprzemiennego podawania powyższych szczepionek na odpowiedź immunologiczną organizmu. Jednak, co warto podkreślić, zarówno po szczepię 10-, jak i 13-walentnej może w dawce przypominającej zostać podana szczepionka 23-walentna (Pneumovax lub Pneumo 23).

Jednocześnie należy zauważyć, iż oba produkty, pomimo odmiennych właściwości, zapewniają realizację obiektywnej potrzeby zamawiającego, choć w różnym stopniu i ze zróżnicowaną efektywnością.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na zapytanie posła Lucjana Karasiewicza**

**w sprawie dyskryminowania praw ojców
w aspekcie sprawowania władzy rodzicielskiej
nad dzieckiem (8818)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie wicemarszałka Sejmu z dnia 2 marca 2011 r. zapytanie pana posła Lucjana Karasiewicza w sprawie dyskryminowania praw ojców w aspekcie sprawowania władzy rodzicielskiej nad dzieckiem, uprzejmie informuję, co następuje.

Będąca przedmiotem zapytania poselskiego sprawa sądowa o sygn. akt III Nsm 259/10 prowadzona przez Sąd Rejonowy w Mikołowie o zmianę kontaktów z dzieckiem i zmianę wyroku rozwodowego w czę-

ści dotyczącej władzy rodzicielskiej była i nadal pozostaje przedmiotem zainteresowania Departamentu Sądów Powszechnych Ministerstwa Sprawiedliwości.

Analiza toku przeprowadzonego w sprawie postępowania dokonana została zarówno w związku z pismem pani J. S., jak i pana K. W.

Uprzejmie informuję, że skarżącym zostały udzielone odpowiedzi, a ponadto w ramach przysługujących ministrowi sprawiedliwości uprawnień związanych z wykonywaniem zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów zlecono czynności nadzorcze w postaci przeprowadzenia doraźnej lustracji w III Wydziale Rodzinnym i Nietletnich Sądu Rejonowego w Mikołowie.

W związku z zaistniałymi uchybieniami w toku prowadzonego postępowania zobowiązano prezesa wskazanego sądu do udzielenia informacji w przedmiocie podjętych w ramach nadzoru czynności.

Odnosząc się do podnoszonych przez pana posła pytań, pragnę wyjaśnić, że z posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości danych statystycznych dotyczących rozstrzygnięć o władzy rodzicielskiej z podziałem na płeć stron wynika, iż w sprawach rozwodowych na wydane ogółem w 2007 r. 40 795 rozstrzygnięć w 23 302 przypadkach władzę rodzicielską powierzono matce, a w 1596 – ojcu. Razem matce i ojcu władza rodzicielska została powierzona w 15 121 sprawach, a w 354 – oddzielnie matce i ojcu, zaś w 422 wydano inne w tym zakresie rozstrzygnięcie.

Natomiast w 2008 r. odnotowano 22 228 rozstrzygnięć o powierzeniu władzy rodzicielskiej matce, zaś 1592 ojcu na ogólną liczbę 39 500 orzeczeń w tym zakresie. Razem wykonywanie władzy rodzicielskiej ojcu i matce powierzono w 14 912 sprawach, a oddzielnie matce i ojcu – w 381, zaś w 387 rozstrzygnięto w inny sposób.

W 2009 r. spośród wydanych ogółem 39 004 orzeczeń rozstrzygnięcie o powierzeniu władzy rodzicielskiej matce zawiera 20 516, zaś ojcu – tylko 1503. W 16 174 sprawach władzę rodzicielską powierzono razem matce i ojcu, zaś w 362 – oddzielnie każdemu z rodziców, natomiast w 449 wydano inne rozstrzygnięcie.

Przedstawione dane wskazują na utrzymywanie się na zbliżonym poziomie liczby orzeczeń sądowych, w których władzę rodzicielską nad dzieckiem powierzono ojcu, jak również w których władzę przyznano obojgu rodzicom.

Podkreślić przy tym należy, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie posiada danych statystycznych, w ilu sprawach o powierzenie opieki nad dzieckiem występowała matka, a w ilu ojciec, gdyż zgromadzenie takich informacji wymagałoby analizy konkretnych akt sprawy. Nie dysponuje również danymi za 2010 r. dotyczącymi przedmiotowej problematyki, gdyż zestawienia takie jeszcze nie zostały nadesłane z Głównego Urzędu Statystycznego.

Główny Urząd Statystyczny gromadzi dane dotyczące prawomocnie orzeczonego rozwodu, na podsta-

wie przesyłanych z sądów okręgowych kart statystycznych (D-R1).

W kontekście wyrażonych przez pana posła wątpliwości co do zabezpieczania przez sądy dobra i interesu dziecka oraz przeciwdziałania dyskryminacji ojców w kontaktach z dziećmi, jak też udzielania przez sądy rodzinne pomocy rodzicom w zabezpieczeniu i egzekwowaniu ich praw wskazać należy, że decydującym kryterium, na podstawie którego sąd powinien rozstrzygać o wykonywaniu władzy rodzicielskiej, jest dobro dziecka.

Ograniczenie i pozbawienie praw rodzicielskich może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu.

W sytuacji powzięcia przez sędziego rodzinnego informacji o zagrożeniu dobra dziecka zostaje wszczęte z urzędu postępowanie opiekuńcze, w którym sąd bada prawidłowość wykonywania przez rodziców władzy rodzicielskiej.

W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w opiece nad małoletnim sąd może rodzicom władzę rodzicielską ograniczyć w sposób wskazany w art. 109 K.r.o.

Rodzina pozostaje wówczas pod kontrolą sądu opiekuńczego tak długo, jak trwa wspomniane ograniczenie. Natomiast w sytuacji nadużywania przez rodziców władzy rodzicielskiej bądź rażącego zaniedbywania przez nich swych obowiązków względem dziecka sąd pozbawi ich władzy rodzicielskiej (art. 111 K.r.o.).

W toku ustalania praw dziecka organy władzy publicznej oraz osoby odpowiedzialne za dziecko są obowiązane do wysłuchania i w miarę możliwości uwzględnienia zdania dziecka (art. 72 ust. 3 konstytucji). Obowiązek taki wynika również z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, umieszczonych w części dotyczącej spraw rodzinnych i opiekuńczych (art. 576 § 2 K.p.c.).

Podkreślić przy tym należy, że sąd opiekuńczy w nagłych wypadkach wydaje z urzędu wszelkie potrzebne zarządzenia nawet w stosunku do osób, które nie podlegają jego właściwości miejscowej.

Przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego precyzują wypadki wymagające ingerencji sądu w sprawowanie władzy rodzicielskiej, tj. przesłanki jej ograniczenia, zawieszenia oraz pozbawienia.

Sądy mają także obowiązek nadzorowania i badania środowiska dziecka. W sprawach opiekuńczych prowadzą postępowanie z urzędu, ustalając sytuację rodzinną, zlecając przeprowadzenie przez kuratora sądowego wywiadu środowiskowego dotyczącego małoletniego.

Oprócz kuratora źródłem informacji o małoletnim i jego środowisku są jednostki pomocy społecznej, jak chociażby powiatowe centrum pomocy rodzinie, ośrodek pomocy społecznej, placówka opiekuńczo-wychowawcza, ośrodek adopcyjno-opiekuńczy, a także ośrodek interwencji kryzysowej.

Odnosząc się do kwestii kontaktów rodziców z dzieckiem, podnieść należy, że polskie ustawodawstwo jest

wyposażone w instrumenty pozwalające rodzicom dochodzić swoich praw i je egzekwować.

Podkreślić jednak należy, że ocena prawidłowości rozstrzygnięcia w tym zakresie pozostaje poza kompetencjami ministra sprawiedliwości, który w ramach czynności nadzorczych nie jest uprawniony do ingerowania w czynności orzecznicze sądów (art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.).

Katalog elementów kontaktów z dzieckiem obejmujący pobyt z dzieckiem, bezpośrednie porozumiewanie się, utrzymywanie korespondencji oraz korzystanie z innych środków porozumiewania się na odległość ma charakter otwarty i zawiera najważniejsze składniki tych kontaktów.

W przypadku utrudnień w realizowaniu przez rodzica prawa do kontaktów z dzieckiem przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dają możliwość wystąpienia przez uprawnionego do sądu opiekuńczego z wnioskiem o przymusowe odebranie dziecka na podstawie przepisów art. 598¹ i następnym K.p.c. bądź z wnioskiem o egzekucję widzeń w trybie art. 1050 K.p.c. lub art. 1051 K.p.c. Wybór postępowania zależy wyłącznie od wierzyciela, sąd bowiem w wyżej wymienionych sprawach nie działa z urzędu.

W przypadku uwzględnienia wniosku o wydanie dziecka sąd w postanowieniu określa termin, w jakim zobowiązany powinien oddać je wnioskodawcy. W razie niezastosowania się do postanowienia przez rodzica zobowiązanego sąd na wniosek uprawnionego rodzica zleci kuratorowi sądowemu przymusowe odebranie dziecka, zgodnie z art. 598⁶ i artykułami następnymi K.p.c. Natomiast w przypadku uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 1050 K.p.c. lub art. 1051 K.p.c. sąd ma możliwość nakładania na zobowiązanego rodzica kary grzywny.

Podkreślić należy, że w celu zabezpieczenia efektywności wykonania orzeczeń w sprawie kontaktów z dziećmi prowadzone są obecnie zaawansowane prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (druk sejmowy nr 3063). Projekt, który ma na celu kompleksowe uregulowanie problematyki wykonywania orzeczeń dotyczących kontaktów z dziećmi, został przedstawiony na posiedzeniu podkomisji sejmowej.

W odniesieniu do kwestii zagwarantowania interesu ojca w postępowaniu zabezpieczającym uprzejmie wyjaśniam, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego regulujące postępowanie zabezpieczające, jak również postępowanie o odebranie małoletniego i postępowanie egzekucyjne nie różnicują uprawnień procesowych z uwagi na płęć stron czy uczestników postępowania.

Zauważyć należy, że rozstrzygnięcie sądu opiekuńczego wydane w wyniku rozpoznania wniosku o zabezpieczenie roszczenia, w przypadku skutecznego wniesienia zażalenia przez stronę lub uczestnika postępowania, podlega jedynie kontroli sądu II instancji.

Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości w związku z przyjęciem przez Radę Ministrów w dniu 17 maja 2007 r. „Programu działań rządu w sprawie wykonywania wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wobec Rzeczypospolitej Polskiej” realizuje obowiązek nałożony w pkt 13.1.3 programu, który przewiduje monitorowanie skali problemu w zakresie nieskuteczności egzekucji postanowień sądowych dotyczących kontaktów z dzieckiem bądź nakazujących wydanie dziecka.

Na marginesie dodać należy, że z danych statystycznych zgromadzonych w 2010 r. wynika, iż do sądów rodzinnych wpłynęło 583 000 spraw, w tym 2292 wnioski dotyczyły egzekucji sądowej w trybie art. 1050–1051 K.p.c. Uwzględnionych zostało 419 wniosków, zaś 1073 wnioski dotyczyły wydania dziecka w trybie art. 598¹ K.p.c., z czego ostatecznie pozytywnie rozpoznano 224 wnioski.

Powyższe dane pozwalają wnioskować, że sprawy o wydanie dziecka stanowią niewielki odsetek wszystkich kategorii spraw należących do właściwości wydziałów rodzinnych i nieletnich.

Należy także zaznaczyć, że w praktyce wielu rodziców z powodzeniem i bez udziału sądu reguluje kontakty z dziećmi. Dopiero gdy zainteresowani nie są w stanie osiągnąć porozumienia, sprawę rozstrzyga sąd opiekuńczy.

Odnosząc się do podniesionej przez pana posła kwestii „spraw istotnych”, przykładowo można wskazać, że do spraw takich należą m.in.: wybór dla dziecka imienia, określenie miejsca jego pobytu, wybór szkoły i przyszłego zawodu, decyzja co do leczenia dziecka, jak również co do wyjazdu dziecka za granicę.

W sprawach istotnych dotyczących dziecka, w przypadku braku porozumienia między rodzicami, ostateczną decyzję podejmuje sąd opiekuńczy.

Ponadto pragnę poinformować, że zarządzeniem nr 98 prezesa Rady Ministrów z dnia 19 września 2007 r. został powołany Międzyresortowy Zespół do spraw Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych, którego zadaniem jest podjęcie działań zmierzających do poprawy skuteczności wykonania orzeczeń sądowych, jak i analiza potrzeb legislacyjnych m.in. w zakresie problematyki poruszanej w przedstawionym zapytaniu.

Przedstawiając powyższe, pozostaję w przekonaniu, że udzielona odpowiedź wyczerpuje oczekiwania pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie projektu utworzenia strefy
ochronnej zwierząt łownych w otulinie
Poleskiego Parku Narodowego (8854)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-024-8854/11, przesyłające zapytanie pani poseł Beaty Mazurek, dotyczące utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego, uprzejmie informuję, że do ministra środowiska nie wpłynął wniosek Poleskiego Parku Narodowego o utworzenie ww. strefy. W związku z powyższym obecnie nie prowadzi się w tym zakresie żadnych prac legislacyjnych. Z uzyskanych informacji wynika, że powyższy temat został poruszony w trakcie jednego z posiedzeń rady naukowej parku.

Sprawę utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku narodowego reguluje art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw środowiska ustanawia w drodze rozporządzenia w otulinie parku narodowego strefę ochronną zwierząt łownych, określając obszary wchodzące w jej skład oraz kryteria i sposoby utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych. W tym przypadku minister właściwy do spraw środowiska kieruje się potrzebą ochrony gatunków zwierząt łownych w parku narodowym, tworzenia strefy bezpieczeństwa dla gatunków zwierząt łownych wychodzących na żerowiska poza obszar parku narodowego oraz utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych na obszarze parku narodowego w celu zachowania równowagi przyrodniczej. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody, ochrona zwierząt łownych w strefie ochronnej zwierząt łownych należy do zadań dyrektora parku narodowego.

W sytuacji, gdy park narodowy złoży wniosek w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w jego otulinie, rozporządzenie w tej sprawie poddawane jest procesowi legislacyjnemu, w trakcie którego prowadzone są w szerokim zakresie konsultacje ze społeczeństwem oraz z zainteresowanymi podmiotami, w tym m.in. z wojewodą, marszałkiem województwa, jednostkami samorządów terytorialnych, na terenie których położona jest strefa, oraz z instytucjami i organizacjami społecznymi związanymi z ochroną przyrody.

Ponadto pragnę nadmienić, że zgodnie z art. 126 ust. 7 i 8 ustawy o ochronie przyrody szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne występujące w parkach

narodowych i strefach ochronnych zwierząt łownych szacuje się oraz dokonuje za nie wypłat odszkodowań według zasad określonych w rozdziale 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.), a odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne na ww. obszarach są pokrywane ze środków parku narodowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zapytania w ww. sprawie skierowane do ministra środowiska nadeszły uprzednio: pan poseł Sławomir Zawisłak, pan poseł Tadeusz Sławecki, załączając pismo pana Roberta Jakubca, prezesa Lubelskiej Izby Rolniczej, pan Robert Jakubiec, prezes Lubelskiej Izby Rolniczej, pan poseł Marian Starownik, pan poseł Mariusz Grad oraz pan Marian Rudnik, prezes Okręgowej Rady Łowieckiej w Chełmie. Na wszystkie wymienione pisma udzielone zostały odpowiedzi.

Reasumując, uważam, że wyrażone obawy dotyczące utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego należy uznać za przedwczesne i nieuzasadnione.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłanek Ewy Malik
i Anny Paluch**

**w sprawie działań Ministerstwa
Spraw Zagranicznych w kwestii ustalenia
miejsca pochówku śp. arcybiskupa
Jana Cieplaka w Wilnie oraz możliwości
sprowadzenia jego doczesnych szczątków
do Polski (8855)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pań posłanek Ewy Malik i Anny Paluch (pismo nr SPS-024-8855/11 z dnia 3 marca br.) w sprawie działań Ministerstwa Spraw Zagranicznych w kwestii ustalenia miejsca pochówku śp. arcybiskupa Jana Cieplaka w Wilnie oraz możliwości sprowadzenia jego doczesnych szczątków do Polski uprzejmie informuję, że Wydział Konsularny Ambasady RP w Wilnie występował już do miejscowej kurii biskupiej z zapytaniem o grób arcybiskupa Jana Cieplaka.

Pismem z dnia 1 grudnia 2009 r. kanclerz kurii biskupiej w Wilnie ksiądz Robertas Šalaševičius oficjalnie potwierdził, że prochy arcybiskupa Cieplaka nadal spoczywają w katedrze wileńskiej. Poinformował także, iż inicjatywę przeniesienia prochów arcy-

biskupa Jana Cieplaka do Polski, z którą w 2009 r. wystąpił poseł Jarosław Pięta wraz z grupą zagłębiowskich posłów Platformy Obywatelskiej, zna metropolita archidiecezji wileńskiej kardynał A. J. Bačkis oraz biskup pomocniczy J. Tunaitis.

Jest sprawą oczywistą, że decyzja o ewentualnym wszczęciu starań mających na celu sprowadzenie prochów arcybiskupa Cieplaka do Polski musiałyby zostać głęboko przemyślana i uzgodniona z Episkopatem Polski.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie jest zwolennikiem przenoszenia do Polski prochów wszystkich Polaków zmarłych na obczyźnie, związanych z krajem, w którym zostali pochowani i często dla niego bardzo zasłużonych. Takich polskich grobów jest wiele również na terytorium Litwy. W przypadku arcybiskupa Jana Cieplaka powód pochowania go w Wilnie, mimo że nie zdążył on objąć arcybiskupstwa, był dla ówczesnych władz Rzeczypospolitej i władz kościelnych oczywisty. Przeniesienie miejsca wiecznego spoczynku arcybiskupa Jana Cieplaka prowadziłoby do zatarcia kolejnego śladu polskiej obecności w Wilnie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie nowej struktury organizacyjnej
Komendy Miejskiej Policji w Chełmie (8857)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8857/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Beaty Mazurek w sprawie nowej struktury organizacyjnej Komendy Miejskiej Policji w Chełmie uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze powiatu jest komendant powiatowy (miejski) Policji. Jego wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej (miejskiej) Policji określa § 10 zarządzenia nr 1041 komendanta głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegó-

lowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP Nr 18, poz. 135).

W gestii komendanta miejskiego Policji w Chełmie pozostaje właściwe zorganizowanie na terenie powiatu jednostek Policji z odpowiednimi komórkami organizacyjnymi, w których liczba policjantów dostosowana jest do liczby mieszkańców, wielkości terenu, stopnia zagrożenia przestępczością oraz realizacji ustawowych zadań Policji.

Należy zaznaczyć, że na polecenie komendanta wojewódzkiego Policji w Lublinie podlegli komendantowi miejscy i powiatowi Policji dokonali analizy struktur organizacyjnych. Wnioski z powyższej analizy pozwalają uznać, że struktura organizacyjna Policji na Lubelszczyźnie, zwłaszcza na terenie powiatu chełmskiego, wymaga wprowadzenia zmian mających na celu usprawnienie służby. Warto podkreślić, że poziom bezpieczeństwa na terenie powiatu chełmskiego jest stosunkowo wysoki. W związku z powyższym podstawowym celem jest utrzymanie obecnego poczucia bezpieczeństwa lub jego poprawa. Zamierzenie to możliwe jest do realizacji poprzez polepszenie wskaźnika czasu reakcji na zgłoszenie, przy zwiększeniu całodobowych służb policyjnych.

Tworzone jednostki Policji mają zapewnić całodobową służbę patrolowo-interwencyjną na podległym terenie. Należy podkreślić, że na skuteczność i sprawność interwencji mają wpływ patrole rozlokowane w terenie, a nie siedziby posterunków.

Zgodnie z treścią zarządzenia nr 254 komendanta głównego Policji z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji (Dz. Urz. KGP Nr 4, poz. 13) zostały ustalone priorytety komendanta głównego Policji składające się na planowanie strategiczne w Policji. Priorytet III dotyczy podniesienia jakości czynności prowadzonych na miejscu przestępstwa i wykroczenia. Warto podkreślić, że istotne znaczenie dla tego priorytetu ma m.in. miernik dotyczący czasu reakcji na zdarzenie. W związku z powyższym jest on monitorowany, a dane na jego temat zbierane są w zestawieniu sprawozdawczym określonym w zarządzeniu nr 254 komendanta głównego Policji.

Dla powiatu chełmskiego oceny czasu reakcji za pierwsze dwa miesiące funkcjonowania w nowych strukturach wydają się potwierdzać słuszność zmian. Ponad 75% zdarzeń (wymagany próg to 70%) zostało obsłużonych poniżej zakładanego dla terenu wiejskiego czasu, czyli 18 minut od zgłoszenia. Obecnie zbyt wcześnie jest na jednoznaczną ocenę, jak wdrożenie nowej struktury organizacyjnej wpłynie na czas reakcji na interwencje.

Należy także zaznaczyć, że żaden z policjantów z likwidowanych posterunków nie stracił pracy. Etyty wraz z zajmującymi je funkcjonariuszami z likwidowanych jednostek Policji zostały przesunięte do funkcjonujących posterunków Policji.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że komendant główny Policji zalecił przy podej-

nowaniu decyzji reorganizacyjnych zachowanie uwagi i uzyskanie konsensusu z władzami samorządowymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie fatalnego w skutkach przeniesienia
orzecznictwa lekarskiego ZUS z Inspektoratu
w Chełmie do oddalonego o ponad 100 km
Oddziału w Biłgoraju (8861)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-024-8861/11, zapytanie pani poseł Beaty Mazurek w sprawie fatalnego w skutkach przeniesienia orzecznictwa lekarskiego ZUS z Inspektoratu w Chełmie do oddalonego o ponad 100 km Oddziału w Biłgoraju pragnę uprzejmie wyjaśnić, że kwestie organizacji orzecznictwa lekarskiego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych reguluje rozporządzenie ministra polityki społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711). Usytuowanie lekarzy orzeczników i głównego lekarza orzecznika w oddziale zapewnia bezpośredni nadzór nad wykonywaniem orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników oraz szybsze załatwienie spraw z uwagi na większe możliwości elastycznego zarządzania zespołem lekarzy orzecznictwa lekarskiego.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zapewnił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych w swoich działaniach ukierunkowanych na obsługę osób ubezpieczonych dąży do zapewnienia jak najwyższej jakości świadczonych usług. W ramach tych działań zakład dokłada starań, aby postępowanie związane z ustalaniem uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych prowadzone było z uwzględnieniem racjonalnego wydatkowania środków publicznych i dotrzymywania standardów orzecznich – zgodnie z wymogami formalnymi gwarantującymi prawidłowy przebieg procesu orzeczniczego.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jednocześnie podkreślił, że przy podejmowaniu decyzji przez kierownictwo Oddziału w Biłgoraju o zlokalizowaniu lekarzy orzeczników w siedzibie oddziału uwzględniono również konieczność organizowania

posiedzeń wyjazdowych lekarzy orzeczników zarówno do Inspektoratu w Chełmie, jak i w Zamościu. Przy kierowaniu spraw, które są rozpatrywane przez lekarzy orzekających w tych inspektoratach, uwzględnia się przede wszystkim dostępność środków komunikacji oraz odległość od miejsca zamieszkania ubezpieczonego do siedziby zakładu, tak aby wprowadzone zmiany organizacyjne nie powodowały utrudnień dla osób ubezpieczonych.

Lekarze orzecznicy realizują zadania związane z orzekaniem o niezdolności do pracy przy zachowaniu zasad określonych obowiązującymi przepisami, w świetle których istnieje możliwość wydania orzeczenia bez potrzeby osobistego stawienia się ubezpieczonego w oddziale zakładu, a w szczególności:

— osoby, które w ocenie lekarza leczącego są niezdolne do odbycia podróży na badanie, nie muszą na badanie do lekarza orzecznika przyjeżdżać; informacja o tym zawarta jest w treści formularza stanowiącego skierowanie na badanie; w takich przypadkach badanie zostanie przeprowadzone w miejscu pobytu tej osoby;

— jeżeli dokumentacja medyczna dołączona do wniosku o ustalenie uprawnień do świadczenia jest wystarczająca do wydania orzeczenia, orzeczenie może zostać wydane bez przeprowadzania bezpośredniego badania;

— ewentualne badania dodatkowe, konsultacje specjalistyczne lub obserwacje szpitalne zlecane w postępowaniu orzeczniczym są wykonywane w placówkach służby zdrowia znajdujących się w pobliżu miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
(8862)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji połączeń kolejowych przekazuję poniższe informacje.

Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania koordynacyjne mające na celu wyeliminowanie w jak największym zakresie niedogodności, jakie napoty-

kają podróżujący transportem kolejowym. W szczególności zobowiązano PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono odwołanie ok. 30 pociągów pospiesznych TLK, głównie na trasach, na których pociągi kursowały co godzinę, tak aby odzyskać wagony do obsługi relacji, w których popyt ze strony pasażerów jest znacząco większy niż podaż miejsc siedzących. Uzgodnione zmiany, które zostały wprowadzone z dniem 1 marca 2011 r., nie pozbawiły mieszkańców województwa podlaskiego żadnych istotnych połączeń kolejowych. Na trasie Białystok – Warszawa nadal kursuje 9 połączeń pośpiesznych TLK spółki PKP InterCity oraz 3 pociągi InterRegio spółki Przewozy Regionalne.

Umiejętne wprowadzenie zmian w rozkładzie jazdy umożliwi uzyskanie oszczędności w zakresie liczby wagonów niezbędnych do realizacji oferty przy zachowaniu liczby przewożonych pasażerów. Działania takie przynoszą efekty w przypadku zidentyfikowania nierównomiernego wykorzystania składów pociągów w przeciwnych kierunkach na danej trasie. Zgodnie z przekazanymi przez PKP InterCity SA informacjami podjęte kroki pozwoliły na zmniejszenie o połowę deficytu w zakresie niezbędnej liczby wagonów potrzebnych do prawidłowego realizowania opracowanej oferty. Ponadto PKP InterCity SA w 2011 r. planuje skierować do napraw rewizyjnych ok. 950–1050 wagonów. Do dnia 11 marca br. zakontraktowano 673 naprawy rewizyjne wagonów. Powyższe działania powinny powodować systematyczną poprawę warunków podróżowania transportem kolejowym w zakresie przewozów dalekobieżnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Kazimierza
Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA
(8863)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca, które zostało przysłane przy piśmie z dnia 2 marca br., znak: SPS-024-8863/11,

w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w przedmiotowym zapytaniu. Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmożonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

W chwili obecnej konkretne wskazanie placówek wytypowanych do przekształcenia na terenie województwa podlaskiego nie jest możliwe, gdyż trwają analizy przedmiotowej kwestii. Pragnę jednocześnie przekazać, iż Zarząd Poczty Polskiej przekazał mi informację, że zmiana formy organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości Wizna ujęta jest w planie przekształceń na rok bieżący, jednakże decyzja w tej sprawie nie została jeszcze podjęta.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnosięwiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obowiązkowym wymogu zachowania przez Poczta Polską SA odpowiedniej dostępności do usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłoszenia przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostępność klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Odnosząc się do kwestii poruszonych w trzecim pytaniu, uprzejmie przekazuję, iż w związku z trwającymi analizami dotyczącymi przekształceń sieci przed ich zakończeniem nie jest możliwa odpowiedź na pytanie, ilu pracowników będzie dotyczyła redukcja. Pragnę jednak poinformować, że Zarząd Poczty Polskiej prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowania skutków społecznych zwolnień grupowych w każdym ich etapie. Należy podkreślić, że działania są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników na inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach. Jednocześnie stale prowadzony jest monitoring wolnych miejsc pracy, specjaliści z Centrum Zarządzania Kadrami identyfikują spośród osób przewidzianych do zwolnień tych pracowników, którzy mogą podlegać alokacji, tj. zatrudnieni byli na podob-

nych stanowiskach lub zajmowali inne stanowiska, ale posiadają wymagane wykształcenie i kompetencje lub mogą je szybko uzupełnić.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż przy przekształceniach placówek własnych w agencje pocztowe brana będzie pod uwagę możliwość zawierania umów agencyjnych z byłymi pracownikami Poczty Polskiej, co pozwoli na zachowanie ciągłości obsługi klientów indywidualnych i zapewni odpowiednią jakość realizowanych usług.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu panów posłów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie połączenia wschodniej i zachodniej
obwodnicy Poznania z autostradą A2 (8866)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Dariusza Lipińskiego, przekazane przy piśmie z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-024-8866/11, w sprawie połączenia wschodniej i zachodniej obwodnicy Poznania z autostradą A2 przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

W kwestii, jak przebiegały i jakim wynikiem zakończyły się negocjacje GDDKiA i spółki Autostrada Wielkopolska na temat zakresu prac przy węzłach Głuchowo i Kleszczewo, uprzejmie informuję, iż realizacja węzłów Głuchowo i Kleszczewo, o których mówi umowa koncesyjna o budowę i eksploatację autostrady A2 z 1997 r., miała się rozpocząć po przystąpieniu do budowy drogi ekspresowej S5. Lokalizacja, typ węzłów oraz ich parametry geometryczne zostały określone w projekcie wstępnym opracowanym na podstawie decyzji o ustaleniu lokalizacji autostrady płatnej A2 z 1996 r. W związku z zaplanowaniem nowego układu drogowego regionu oraz decyzją o budowie drogi ekspresowej S11 tworzącej zachodnią obwodnicę Poznania należało uwzględnić podłączenie do autostrady dodatkowej drogi, a tym samym przyjąc do projektowania zwiększony prognozowany ruch na autostradzie i łącznicach węzłów. Modyfikacje w stosunku do projektu wstępnego spowodowały zwiększenie zakresu prac m.in. w ilościach

robót ziemnych, nawierzchni, zwiększeniu szerokości obiektów inżynierskich, wysokości ekranów akustycznych oraz przebudów kolizji z infrastrukturą techniczną. Negocjacje strony publicznej z koncesjonariuszem dotyczyły kształtu węzłów oraz parametrów technicznych, jakim powinny odpowiadać poszczególne węzły autostradowe. Pod uwagę brane było rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 16 stycznia 2002 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących autostrad płatnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 12, poz. 116, wraz z późn. zm.) oraz kwestie bezpieczeństwa użytkowników autostrady. Ponadto Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad była zobowiązana do uzgodnienia ze spółką kosztów budowy. Zgodnie z zapisami umownymi z powodu modyfikacji projektu wstępnego koncesjonariuszowi przysługuje zwrot wzrostu wydatków.

Odnosnie do aktualnego podziału obowiązków w zakresie budowy obu węzłów pomiędzy GDDKiA a spółką Autostrada Wielkopolska, informuję, iż w myśl umowy koncesyjnej do zaprojektowania i wybudowania węzłów zobowiązana jest Autostrada Wielkopolska SA. W stosunku do rozwiązań opisanych umową koncesyjną GDDKiA wprowadziła zmiany w układzie drogowym. W węźle Głuchowo pierwotnie przewidywano połączenie z autostradą wyłącznie drogi S5 i wybudowanie węzła jako trójwłotowego. W węźle Głuchowo z autostradą połączone zostaną dwie drogi: S5 prowadząca na południe od autostrady i droga S11 prowadząca na północ od autostrady. Obecnie realizowany wariant polega na budowie węzła składającego się z dwóch „trąbek”: jednej umiejscowionej na autostradzie, włączającej S5 od południa, a drugiej, umieszczonej na drodze ekspresowej S5, włączającej S11 od północy. Pierwszą z nich buduje koncesjonariusz natomiast druga z obiektów leży w gestii GDDKiA. W przypadku węzła Kleszczewo cały zakres prac spoczywa na spółce.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania przetargowego na wybór wykonawcy budowy węzła Głuchowo wybrano firmę Strabag sp. z o.o., z którą w najbliższym czasie zostanie podpisana umowa na budowę, natomiast dla węzła Kleszczewo obecnie trwa procedura przetargowa.

Spółka koncesyjna przygotowuje umowy wykonawcze na budowę przedmiotowych węzłów z terminem zakończenia oraz przekazaniem do użytkowania przed mistrzostwami Euro 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

w sprawie prezentowania przez Wydział Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości danych dotyczących liczby prawomocnie zasądzonych w latach 1999–2010 odszkodowań z tytułu niesłusznego skazania, a także liczby wznowionych w latach 1999–2010 postępowań w sprawach karnych (8868)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 2 marca br., nr SPS-024-8868/11, przekazujące zapytanie poselskie pana Jana Widackiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie danych statystycznych dotyczących liczby prawomocnie zasądzonych odszkodowań i zadośćuczynień w trybie art. 552 Kodeksu postępowania karnego uprzejmie informuję, jak następuje.

Po przeanalizowaniu kwestionowanych przez pana posła danych statystycznych z zakresu prawomocnie zasądzonych odszkodowań w trybie art. 552 Kodeksu postępowania karnego zamieszczonych na stronie internetowej wyjaśniam, że są one poprawne. W roku 2009 prawomocnie zasądzono odszkodowanie za niesłusne skazanie wobec 18 osób, zaś zadośćuczynienie wobec 6 osób. W I półroczu 2010 r. na podstawie art. 552 § 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego zasądzono odszkodowanie 15 osobom, natomiast zadośćuczynienie – 9. Z przykrością jednak stwierdzam, że opis tabeli nie był wystarczająco precyzyjny i zamieszczone w tabeli informacje o prawomocnie zasądzonych zadośćuczynieniach za niesłusne skazanie mogły być odczytane także jako dane o odszkodowaniach. Za tę nieścisłość przepraszam.

Dziękując za zwrócenie uwagi na opisany powyżej brak precyzji w załączeniu przedstawiam zmodyfikowaną tabelę, prezentującą w sposób jednoznaczny dane statystyczne za lata 1999–2010 odnośnie do odszkodowań i za lata 2009 i 2010 z zakresu zasądzonych zadośćuczynień. Tabela będzie zamieszczona na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Ponadto uprzejmie przedstawiam w załączeniu opracowanie tabelaryczne zawierające dostępne w Wydziale Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości informacje o liczbie spraw o wznowienie postępowania karnego w sądach powszechnych w latach 2005–2010. Tabela prezentuje liczbę spraw do załatwienia w sądach okręgowych i apelacyjnych w danym okresie sprawozdawczym (spraw, które pozostały do załatwienia z poprzedniego okresu sprawozdawczego, i spraw, które wpłynęły w danym okresie sprawozdawczym), a także liczbę spraw o wznowienie postępowania kar-

nego, które zostały załatwione w określonym przedziale czasowym*).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie refundowania ze środków
Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych
młodocianym pracownikom (8869)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Sztorca w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-024-8869/11, uprzejmie informuję.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust 7 ustawy z dn. 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji wynagrodzeń pracodawcom i składek na ubezpieczenie społeczne dla młodocianych pracowników, którzy mają umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy;

2) po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego; po zakończeniu przygotowania zawodowego; (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty

te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dn. 7 września 1991 o systemie oświaty (Dz. U. 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy w całości zobowiązań wynikających z już podpisanych umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi umowami wynosi 35,6 mln zł.

Środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Komendant główny OHP dysponuje środkami finansowymi Funduszu Pracy przeznaczonymi na refundację wynagrodzeń i w związku z tym może on podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) „jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...)”.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że komendant główny OHP jest właściwym organem do podjęcia decyzji o zawieraniu umów o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, a także o wstrzymaniu zawierania umów w sytuacji braku możliwości sfinansowania zobowiązań wynikających z tych umów w ramach środków Funduszu Pracy przeznaczonych na ten cel w planie Funduszu Pracy na 2011 r.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego,

* Złącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych (...), na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Osiągnięcie tego celu możliwe będzie również w przypadku przyjęcia przez Sejm rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym z dniem 1 maja 2011 r. składka do otwartych funduszy emerytalnych ograniczona zostanie w 2011 r. do poziomu 2,3% podstawy wymiaru składki.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych (...) pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, w tym na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników, zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Reagując na zaistniałą sytuację, w oparciu o przepis art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych, w dniu 25 lutego br. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy skutkującą zwiększeniem środków Funduszu Pracy na realizację w 2011 r. zadań na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej łącznie o kwotę 1 200 605 tys. zł, w tym o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając odmowę wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Jeśli chodzi o to, jakie zasady przyznawania refundacji będą obowiązywały w 2011 r., to należy podkreślić, że przepisy w tym zakresie nie zmieniły się. Jed-

nak ze względu na fakt, że refundacja ta ma charakter fakultatywny w przypadku braku środków Funduszu Pracy na finansowanie tego rodzaju pomocy dla pracodawców, komendant główny OHP nie będzie mógł podjąć zobowiązań wobec pracodawców.

Należy także podkreślić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować.

Informuję ponadto, iż na bieżąco monitoruję sytuację na krajowym rynku pracy oraz w poszczególnych województwach, a w przypadku jej niekorzystnego rozwoju podejmę środki polegające na uruchomieniu 163 mln zł z istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Minister pracy i polityki społecznej liczy na to, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż choć uznaję, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, to jednak ograniczenie środków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia
przyczyn odwołania przez starostę
szczecineckiego dyrektora Powiatowej Stacji
Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinku
(8871)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8871/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana

Czesława Hoca w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn odwołania przez starostę szczecińskiego dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Szczecinku uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż stosownie do przepisów ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) minister spraw wewnętrznych i administracji w zakresie działu: administracja publiczna (vide: art. 6 ww. ustawy) nie jest właściwy do prezentowania opinii i stanowisk w każdej sprawie należącej do zakresu zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, których zakres i sposób wykonywania regulują przepisy szczególne. Pragnę zaznaczyć, że organy samorządu terytorialnego wykonują zadania i kompetencje z zakresu różnych dziedzin administracji publicznej, regulowane przepisami różnych aktów prawnych mieszczących się w działach administracji rządowej i podległych różnym podmiotom.

Jednocześnie warto wskazać, iż stosownie do art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy o działach administracji rządowej organem właściwym w sprawach warunków sanitarnych i nadzoru sanitarnego pozostaje minister właściwy do spraw zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemioniak

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia
przyczyn odwołania przez starostę
szczecińskiego dyrektora Powiatowej Stacji
Sanitarnej-Epidemiologicznej w Szczecinku
(8871)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-024-8871/11, z dnia 2 marca 2011 r., przy którym przekazano interpelację poselską pana Czesława Hoca z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wyjaśnienia przyczyn odwołania przez starostę szczecińskiego państwowego powiatowego inspektora sanitarnego w Szczecinku, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i jego zastępcę

powołuje i odwołuje starosta za zgodą państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego. Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że z informacji przekazanej przez Wojewódzką Stację Sanitarnej-Epidemiologiczną w Szczecinie do Głównego Inspektoratu Sanitarnego wynika, że starosta szczeciński zwrócił się do zachodniopomorskiego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego z prośbą o wyrażenie zgody na odwołanie ze stanowiska państwowego powiatowego inspektora sanitarnego w Szczecinku. W odpowiedzi na powyższą korespondencję zachodniopomorski państwowy wojewódzki inspektor sanitarny pismem z dnia 16 lutego 2011 r. wyraził zgodę w przedmiotowej sprawie.

Ponadto pragnę uprzejmie poinformować, że szczegółowymi informacjami dotyczącymi odwołania państwowego powiatowego inspektora sanitarnego w Szczecinku dysponuje starosta szczeciński, który podejmował decyzję w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie
zniszczeń popowodziowych w gm. Olszyna
na Dolnym Śląsku (8872)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-8872/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gminie Olszyna na Dolnym Śląsku, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Straty w infrastrukturze komunalnej jednostek samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego powstałe w wyniku ubiegłorocznej powodzi oszacowane zostały na łączną kwotę ponad 511 mln zł, z czego w gminie Olszyna na 3,1 mln zł.

Minister spraw wewnętrznych i administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, na odbudowę zniszczonej w wyniku powodzi z 2010 r. infrastruktury komunalnej przekazał jednostkom samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego środki finansowe w następującej wysokości:

— w 2010 r. 54 jednostki samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego otrzymały środki finansowe w wysokości 58,2 mln zł, w tym gmina Olszyna 0,5 mln zł,

— w 2011 r. 63 jednostki samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego otrzymały dofinansowanie w wysokości 36,2 mln zł, w tym na odbudowę dróg i mostów gmina Olszyna otrzymała środki finansowe w wysokości 0,7 mln zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie badań dotyczących zachowania
opon zimowych w różnych warunkach
atmosferycznych (8873)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8873/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Beaty Małeckiej-Libery w sprawie badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych uprzejmiem przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie dysponuje wiedzą ani też materiałami świadczącymi o istnieniu jednoznacznych wyników badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych. Opinię w tej sprawie można kształtować w oparciu o badania prowadzone przez instytuty i stowarzyszenia motoryzacyjne, w tym także zagraniczne, jak również w oparciu o badania prowadzone i publikowane przez redakcje czasopism motoryzacyjnych.

Na podstawie analizy dostępnych publikacji można stwierdzić, że o ile zalety opon zimowych na nawierzchni pokrytej śniegiem i lodem są nie do podważenia, o tyle taka ocena dla nawierzchni asfaltowej suchej lub mokrej nie wypada już tak korzystnie. Jest to spowodowane dążeniem producentów do osiągnięcia najlepszych wyników dla ogumienia zimowego w skrajnych warunkach atmosferycznych. Na obecnym etapie postępu technologicznego w dalszym ciągu występuje prawidłowość, że im lepiej radzi sobie opona w trudnych warunkach zimowych, tym osiąga gorsze rezultaty na innego rodzaju nawierzchniach.

Na mokrej nawierzchni droga hamowania opon zimowych w stosunku do opon letnich wydłuża się nawet o 20%. Przykładowo, wyniki testów (ADAC 2010/2011) przeprowadzonych przez niemiecki automobilklub ADAC i fundację Warentest wskazują, że niektóre modele opon całorocznych, użytkowane w określonych warunkach atmosferycznych i drogowych, mogą stanowić alternatywę dla ogumienia zimowego.

Zestawiając wady i zalety stosowania opon zimowych, trzeba mieć na względzie, że w dużej mierze o bezpiecznej drodze hamowania decyduje stan nawierzchni, a nie sama jej temperatura.

Przedstawione uwarunkowania sprawiają, że w bardzo zmiennych warunkach jesienno-zimowych nie zawsze stosowanie ogumienia zimowego będzie korzystniejsze z punktu widzenia bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. Warto również podkreślić, że dotychczas brak jest w przedmiotowym zakresie rekomendacji Komisji Europejskiej, a ustawodawstwo poszczególnych krajów europejskich jest bardzo zróżnicowane.

Wynika to również z położenia geograficznego Europy i związanej z tym różnorodności warunków pogodowych, nawet w obrębie jednego państwa. Należy ponadto zaznaczyć, że w Polsce zima ma bardzo zróżnicowany przebieg, zarówno jeśli chodzi o opady atmosferyczne, jak i amplitudę temperatur. Ponadto zupełnie inaczej wygląda eksploatacja pojazdu zimą w warunkach jazdy miejskiej i pozamiejskiej. W związku z tym, w przypadku ewentualnego uwzględnienia postulatu wprowadzenia obowiązku stosowania opon zimowych, należałoby bardzo wnikliwie rozważyć, w jakim okresie stosowanie tego rodzaju ogumienia miałyby z założenia wpływ na poprawę bezpieczeństwa jazdy.

Przytoczone argumenty wskazują, że sformułowanie rzetelnych wniosków co do zasadności stosowania ogumienia zimowego w danym okresie kalendarzowym nie jest możliwe. Tym samym niemożliwe jest obecnie wprowadzenie w policyjnym Systemie Ewidencji Wypadków i Kolidacji (SEWIK) rubryki zawierającej informację na temat wyposażenia pojazdu w ogumienie zimowe. Wiedza na temat rodzaju ogumienia pojazdów uczestniczących w wypadkach i kolizjach drogowych musiałaby zostać skonfrontowana ze szczegółową informacją na temat warunków atmosferycznych, w tym także w zakresie temperatury nawierzchni jezdni w chwili zdarzenia. Dlatego też wydaje się, iż jedynie szczegółowe badania, oparte na analizie konkretnych zdarzeń drogowych, przeprowadzone przez specjalistyczne ośrodki, a nie ogólnie formułowane wnioski z bazy SEWIK, mogłyby doprowadzić do określenia prawidłowości dotyczących bezpieczeństwa pojazdów w różnych warunkach pogodowych.

Jednocześnie uprzejmiem informuję, że kwestia właściwego określenia warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia, podniesiona w wystąpieniu, należy do zadań ministra infrastruktury, do którego właściwości należą

sprawy objęte działem administracji rządowej: Transport.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Staszowie (8874)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Pałysa w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie, przesłane przy piśmie z dnia 3 marca 2011 r., nr SPS-024-8874/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) uwzględniło zniesienie z dniem 1 kwietnia 2011 r. siedemdziesięciu czterech wydziałów pracy w sądach rejonowych, w tym Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie.

Uzasadniając przedmiotową zmianę organizacyjną, podnieść należy, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W związku z tym podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

W kontekście omawianej reorganizacji wskazać trzeba, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyzacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich.

Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy.

Zmiana organizacyjna polegająca na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych uwarunkowana jest potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wyspecjalizowanej kadry orzeczniczej. W tym przypadku kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

W wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu kieleckiego podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez ten wydział do Sądu Rejonowego w Sandomierzu.

Pragnę przy tym wskazać, że dla oceny zasadności przeprowadzenia omawianej zmiany organizacyjnej istotne znaczenie ma fakt, że została ona pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do staszowskiego sądu rejonowego negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie poprawy sytuacji lokalowej
i kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie
(8875)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Budnika w sprawie poprawy sytuacji lokalowej i kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie, przesłaną przy piśmie z dnia 3 marca 2011 r. nr SPS-024-8875/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnośząc się do pytania dotyczącego sytuacji lokalowej Sądu Rejonowego w Wejherowie, należy podnieść, że w grudniu 2008 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zakupił nieruchomości w Wejherowie.

W 2009 r. wykonana została inwentaryzacja przedmiotowego budynku oraz koncepcja jego zagospoda-

rowania na potrzeby Sądu Rejonowego w Wejherowie, a w 2010 r. w wyniku przeprowadzonego postępowania przetargowego wyłoniono wykonawcę na opracowanie dokumentacji wraz z wykonaniem robót remontowych. Zakończenie prac i oddanie obiektu do użytkowania planowane jest w I połowie 2013 r.

Jednocześnie należy podkreślić, że w 2010 r., poza przygotowaniem prac remontowych w budynku Sądu Rejonowego w Wejherowie, prowadzono również roboty remontowe w siedzibie V Zamiejscowego Wydziału Ksiąg Wieczystych w Pucku.

Zaznaczyć trzeba, że Sąd Okręgowy w Gdańsku od wielu lat prowadzi działania zmierzające do rozwiązania niedoboru powierzchni i stworzenia pracownikom prawidłowych warunków pracy w jednostkach całego okręgu gdańskiego. Poprawa warunków lokalowych w ostatnich latach następuje poprzez pozyskanie w drodze zakupu lub przejęcia obiektów oraz ich przystosowanie i zmodernizowanie, co wymaga znacznych środków finansowych z budżetu państwa.

W związku z obowiązującą tzw. regułą wydatkową brakuje możliwości przeznaczenia dodatkowych środków finansowych na dostosowanie budynku w Wejherowie dla potrzeb sądu, a tym samym przyspieszenia realizacji remontu. Ewentualne zwiększenie finansowania może nastąpić jedynie w ramach zmian planu wydatków pomiędzy jednostkami apelacji gdańskiej.

Odnosząc się natomiast do sytuacji kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie, wskazać należy, że poziom obciążenia pracą sędziów tego sądu jest różnicowany w zależności od pionu orzeczniczego. Obciążenie pracą sędziów jest statystycznie zdecydowanie wyższe od przeciętnego w kraju w pionie karnym. W pionie rodzinnym jest nieznacznie wyższe od przeciętnego, natomiast w pionie cywilnym zdecydowanie niższe niż przeciętne. Jednocześnie poziom rzeczywistej obsady sędziowskiej (po odliczeniu okresów nieobecności w pracy – zwolnienia lekarskie, urlopy itp.) w poszczególnych pionach orzecznich sięga jedynie 65% limitu posiadanych przez sąd etatów orzecznich.

W tym stanie rzeczy brakuje podstaw do dalszego zwiększania limitu etatów w tym sądzie. Wskazać bowiem należy, że minister sprawiedliwości, korzystając z uprawnienia wynikającego z przepisu art. 56 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1010, z późn. zm.), dokonał w 2007 r. przesunięcia dwóch stanowisk sędziowskich (i związanych z nimi etatów), zwolnionych w jednym z sądów apelacji gdańskiej, do Sądu Rejonowego w Wejherowie, mając na uwadze kryteria określone w § 1 cyt. Przepisu, tj. racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Aktualna sytuacja w zakresie obciążenia pracą w pionie karnym ma zatem charakter przejściowy i powinna zostać rozwiązana w ramach dotychczasowego

limitu etatów i stanu kadrowego sądu m.in. w trybie art. 22 § 1a wskazanej wyżej ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie poprawy efektywności
Biura Odzysku Mienia (8879)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8879/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Adama Wykręta w sprawie poprawy efektywności Biura Odzysku Mienia, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Decyzją Rady Unii Europejskiej 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącą współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz. Urz. UE. L 332 z 18.12.2007 r.) każde państwo członkowskie w terminie do dnia 18 grudnia 2008 r. zostało zobowiązane do utworzenia lub wyznaczenia krajowego biura ds. odzyskiwania mienia (ang. Assets Recovery Office – ARO), którego celem jest usprawnienie procesu poszukiwania i identyfikacji korzyści uzyskanych z przestępstwa.

Uwzględniając różnice w systemach prawnych państw członkowskich, uregulowania unijne umożliwiają umieszczenie biura ds. odzyskiwania mienia w strukturach:

- organów administracji (np. finansowej);
- organów ścigania (np. prokuratury, policji);
- organów sądowniczych.

Poprzez tworzenie biur ds. odzyskiwania mienia Unia Europejska ma na celu wzmocnienie i usprawnienie dotychczasowej współpracy w zakresie rozpoznania majątkowego za granicą prowadzonej w ramach Międzyagencyjnej Sieci Odzyskiwania Mienia Camden – CARIN. Współpraca ta dotychczas obejmowała nieoficjalne działania ukierunkowane na ustalenie składników majątkowych powiązanych z przestępstwem oraz ich lokalizacji. Były to zarówno działania stanowiące w rozumieniu przepisów prawa krajowego czynności operacyjno-rozpoznawcze (m.in.

wywiad, obserwacja), jak i oficjalne sprawdzenia (m.in. w policyjnych bazach danych czy rejestrach publicznych) oraz inne ustalenia.

Zgodnie z przyjętymi założeniami tworzenie biur ds. odzyskiwania mienia ma na celu intensyfikację nieformalnej współpracy w ramach CARIN. Państwa członkowskie zostały zobligowane do utworzenia tego typu struktur i wyznaczenia ich jako punktów kontaktowych CARIN; państwa mają obowiązek zapewnić biurom ds. odzyskiwania mienia warunki do prowadzenia współpracy międzynarodowej z biurami ds. odzyskiwania mienia innych państw członkowskich Unii Europejskiej bez względu na status krajowy tych jednostek; biura ds. odzyskiwania mienia mają wymieniać informacje zgodnie z reżimem określonym w decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE. L 386 z 29.12.2006 r.).

Problematyka utworzenia w Polsce biura ds. odzyskiwania mienia stała się przedmiotem prac grupy międzyresortowej, w której brali udział przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Krajowej, Komendy Głównej Policji oraz Komendy Głównej Straży Granicznej. Ostatecznie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji został opracowany dokument pt. „Biuro ds. Odzyskiwania Mienia – propozycja rozwiązań” zaakceptowany przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Założenia przedstawione w przedmiotowym dokumencie zostały poparte przez przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości, Ministerstwa Finansów oraz Komendy Głównej Policji i stały się podstawą do prac mających na celu wprowadzenie właściwych rozwiązań systemowych.

W dniu 18 grudnia 2008 r. została podpisana deklaracja współpracy pomiędzy ministrem finansów, ministrem sprawiedliwości – prokuratorem generalnym, ministrem spraw wewnętrznych i administracji w sprawie współdziałania przy stosowaniu decyzji Rady Unii Europejskiej 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącej współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem. Ponadto, celem szczegółowego określenia zasad współdziałania w obszarze skutecznego wypełniania zadań dotyczących wykrywania i identyfikacji nielegalnie uzyskanych korzyści i innego mienia pochodzącego z działalności przestępczej, w dniu 15 września 2009 r. podpisane zostało porozumienie pomiędzy ministrem spraw wewnętrznych i administracji, ministrem finansów i ministrem sprawiedliwości w sprawie współpracy w wykrywaniu i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem w zakresie zadań Krajowego Biura ds. Odzyskiwania Mienia.

Z uwagi na rangę oraz złożoność problematyki krajowy system ds. odzyskiwania mienia oparty został o trzy filary: filar centralny – Komenda Główna Policji wzmocniony dwoma filarami pomocniczymi usytuowanymi w ramach Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Finansów. Po rozdzieleniu Ministerstwa Sprawiedliwości i Prokuratury Generalnej trzeci filar został umiejscowiony w Prokuraturze Generalnej.

W tak powstałym systemie rolę instytucji wiodącej spełnia Komenda Główna Policji, gdzie zostało utworzone Krajowe Biuro ds. Odzyskiwania Mienia. Szefem Krajowego Biura ds. Odzyskiwania Mienia jest komendant główny Policji. Zadania związane z funkcją Krajowego Biura ds. Odzyskiwania Mienia realizuje Wydział ds. Odzyskiwania Mienia usytuowany w strukturze Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji utworzony na mocy rozkazu organizacyjnego nr 120/08 z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie zmian organizacyjno-etatowych w Komendzie Głównej Policji.

Do głównych zadań wydziału należy:

1) zapewnianie wymiany informacji, pomiędzy jednostkami organizacyjnymi Policji i innymi uprawnionymi krajowymi podmiotami oraz odpowiednimi organami państw Unii Europejskiej, dotyczących ujawniania, identyfikowania, zabezpieczania i odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa lub mającego związek z przestępstwem;

2) współdziałanie z krajowymi podmiotami uprawnionymi do ujawniania, identyfikowania, zabezpieczania i odzyskiwania mienia, w szczególności z podległymi lub nadzorowanymi przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra sprawiedliwości oraz prokuratora generalnego.

Wymienione powyżej zadania odpowiadają działaniom biur odzyskiwania mienia w całej Unii Europejskiej, które w każdym kraju stanowią centralny punkt kontaktowy dla przychodzących i wychodzących zapytań (biura są odpowiedzialne za zbieranie dostępnych w danym państwie informacji dotyczących składników majątkowych, stąd konieczność współdziałania z krajowymi podmiotami, a następnie przekazanie ich partnerom zagranicznym).

W związku z tym należy wskazać, iż Wydział ds. Odzyskiwania Mienia dokonuje jedynie ustalenia składników majątkowych i pośredniczy w wymianie informacji, lecz nie prowadzi postępowań przygotowawczych i co za tym idzie nie dokonuje tymczasowego zajęcia mienia, prowadzącego do zabezpieczenia majątkowego. Zadania te realizowane są przez całą Policję.

Przed Wydziałem ds. Odzyskiwania Mienia postawiono ponadto następujące zadania:

1) prowadzenie „zbioru dobrych praktyk” oraz upowszechnianie rozwiązań sprzyjających ujawnianiu i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem;

2) opracowywanie propozycji zmian w przepisach prawa regulujących problematykę dotyczącą ujawniania, identyfikowania, zabezpieczania i odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa lub mającego związek z przestępstwem;

3) prowadzenie (pozaoperacyjnej) współpracy międzynarodowej dotyczącej problematyki ujawniania, identyfikacji, zabezpieczania i odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa lub mającego związek z przestępstwem, w szczególności w zakresie działalności Międzyagencyjnej Sieci Odzyskiwania Mienia Camden (CARIN).

W ramach ww. „dobrych praktyk” rozpowszechniono szereg materiałów szkoleniowych opracowanych przez WOM BK KGP oraz systematycznie prowadzono lokalne doskonalenia zawodowe dla funkcjonariuszy KWP/KSP, podczas których w 2010 r. przeszkolono ok. 700 osób. Ponadto opracowano program szkolenia specjalistycznego z zakresu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego i zabezpieczenia mienia, zatwierdzony decyzją komendanta głównego Policji, który realizowany jest jednocześnie w Szkołach Policji w Katowicach, Legionowie i Pile oraz w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie. Program skierowany jest do policjantów ze wszystkich jednostek i komórek organizacyjnych Policji, które w swoich zadaniach mają ujawnianie i ustalanie składników majątkowych sprawców przestępstw. Funkcjonariusze wydziału biorą w tych szkoleniach udział w charakterze wykładowców.

Wydział ds. Odzyskiwania Mienia BK KGP reprezentuje ponadto polską Policję, prowadząc (pozaoperacyjną) współpracę międzynarodową między innymi w następujących projektach współfinansowanych ze środków Komisji Europejskiej:

1) CEART – Centre of Excellence in Assets Recovery and Training (projekt dla „ustanowienia centrów doskonalenia zawodowego w zakresie odzyskiwania mienia i wdrożenia programu profesjonalnego szkolenia”);

2) EUDEFI – EU to Deliver Excellence in Financial Investigation, UE (nowe możliwości działań śledczych w zakresie przestępczości finansowej).

W Wydziale ds. Odzyskiwania Mienia dokonuje się także comiesięcznej analizy wyników uzyskiwanych przez poszczególne jednostki Policji. Ocenie poddawana jest wartość zabezpieczonego mienia w korelacji ze średnią wartością mienia zabezpieczonego u podejrzanego oraz wartości uzyskiwane w poszczególnych obszarach, tj.:

1) monitorowanie wskaźnika procentowego spraw zakończonych z zabezpieczeniem majątkowym do spraw zakończonych pozytywnie;

2) monitorowanie wartości zabezpieczonego mienia w postępowaniach o przestępstwa z art. 178a Kodeksu karnego;

3) monitorowanie wartości zabezpieczonego mienia przypadającej na jednego podejrzanego w postępowaniach o przestępstwa z art. 178a K.k.;

4) monitorowanie wartości zabezpieczonego mienia przypadającej na jednego podejrzanego z uwzględnieniem wartości mienia zabezpieczonego przez Centralne Biuro Śledcze KGP;

5) monitorowanie wartości zabezpieczonego mienia ogółem oraz wartości zabezpieczonego mienia na jednego podejrzanego w 7 rodzajach przestępstw (udział w bójce lub pobiciu, uszczerbek na zdrowiu, kradzież mienia, kradzież samochodu, kradzież z włamaniem, przestępstwa rozbójnicze oraz uszkodzenie mienia).

Monitorowanie w cyklu miesięcznym wyników w obszarze zabezpieczenia mienia prowadzone było regularnie od stycznia 2009 r., a wyniki systematycznie przesyłano do komend wojewódzkich i Komendy Stołecznej Policji.

W 2010 r. Policja zabezpieczyła mienie o wartości 307 319 741 zł, w porównaniu z 2009 r. (277 793 899 zł) nastąpił wzrost o 10,6%.

W styczniu i lutym 2011 r. zabezpieczono mienie o wartości 67 304 072 zł, co w porównaniu z analogicznym okresem 2010 r. daje wzrost o 23%.

Podkreślenia przy tym wymaga, że kwestia poprawy efektywności i skuteczności działań podejmowanych przez służby zaangażowane w proces odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych jest stałym elementem strategii i programów z obszaru porządku i bezpieczeństwa publicznego realizowanych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Obecnie trwają prace nad projektem strategii „Sprawne Państwo 2011–2020”, która ma zostać przyjęta przez Radę Ministrów w czerwcu 2011 r. Wśród zakładanych celów ww. dokumentu jest cel o nazwie „Sprawne funkcjonowanie służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny”. W ramach podpunktu „Przeciwdziałanie, zapobieganie, zwalczanie przestępstw i zagrożeń związanych z bezpieczeństwem powszechnym” znajduje się działanie pn. „Sprawne odzyskiwanie mienia pochodzącego z przestępstw”. Wskazano w nim, iż pozbawianie sprawców korzyści majątkowych pochodzących z popełnianych przez nich przestępstw stanowi istotny element w walce z przestępczością, szczególnie zorganizowaną. W celu skutecznego odzyskiwania i zabezpieczania mienia pochodzącego z przestępstw konieczne są szkolenia dla funkcjonariuszy Policji i innych służb oraz prokuratorów. Niezbędna jest sprawna wymiana informacji pomiędzy instytucjami, urzędami oraz organami władzy publicznej na potrzeby prowadzonych czynności służbowych, w tym m.in. z generalnym inspektorem informacji finansowej w zakresie danych obejmujących transakcje podejrzanego i ponadprogowe, mogące mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. Należy zorganizować wspólny system gromadzenia danych na temat odzyskiwanego i zabezpieczanego mienia przez wszystkie instytucje i służby, które wykonują tego typu zadania.

Ponadto ww. zagadnienie zostało uwzględnione w projektach następujących dokumentów procedowa-

nych w ramach prac resortu spraw wewnętrznych i administracji:

— „Rządowy program przeciwdziałania korupcji na lata 2011–2016”;

— „Rządowy plan zwalczania przestępczości zorganizowanej w Polsce”.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji od listopada 2006 r. uczestniczy w ramach projektu twinningowego Transition Facility 2005 i Transition Facility 2006 „Poprawa działań antykorupcyjnych w Polsce” w pracach nad stworzeniem narzędzia informatycznego wspierającego pracę prokuratorów, policjantów i funkcjonariuszy Straży Granicznej, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, służb skarbowych oraz żołnierzy Żandarmerii Wojskowej w zakresie odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych.

Należy podkreślić, iż powyższe przedsięwzięcie było wzorowane i realizowane na podstawie doświadczeń Policji niemieckiej nabytych przy tworzeniu i praktycznym wykorzystaniu systemu nazwanego Archiwum Odzyskiwania Mienia.

Opracowany ostatecznie Elektroniczny System Odzyskiwania Mienia (ESOM), którego właścicielem praw jest MSWiA, stanowi skuteczny, pomocniczy instrument elektroniczny do wykorzystywania przez prowadzących dochodzenie funkcjonariuszy ww. podmiotów w celu efektywnego odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych. U podstaw stworzenia systemu leżała chęć wspierania doskonalenia zawodowego oraz wykorzystania jako narzędzia pomocniczego dla wszystkich, którzy podejmują czynności w przedmiotowym obszarze. Jego przeznaczeniem jest podanie prawnych, taktycznych i przede wszystkim praktycznych instrukcji w zwartej formie.

Głównym celem utworzenia i wdrożenia Elektronicznego Systemu Odzyskiwania Mienia (ESOM) jest udoskonalenie metod i zasad pozbawiania przestępców korzyści majątkowych pochodzących z przestępstw karnych, jak i karnoskarbowych. Ponadto rozwiązania proponowane w ramach ESOM pozwalają na usprawnienie i podniesienie efektywności wszelkich czynności związanych z pozbawianiem mienia sprawców przestępstw i osób czerpiących korzyści z przestępstw.

Obecnie Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie, przy wsparciu MSWiA, w związku z projektem szkoleniowym finansowanym w ramach PO „Kapitał ludzki”, priorytet V: Dobre rządzenie, działanie 5.2: Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej pt. „Poprawa skuteczności odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych” realizuje cykl szkoleń dla pracowników/funkcjonariuszy organów ścigania uczestniczących w systemie odzyskiwania mienia sprawców przestępstw. Celem szkolenia jest doskonalenie umiejętności funkcjonariuszy służb państwowych z zakresu ujawniania i zabezpieczania mienia sprawców na poczet groźących im kar i środków karnych o charakterze majątkowym w ramach

czynności operacyjnych i procesowych oraz z zakresu obsługi programu ESOM. W latach 2010–2011 planowane jest przeszkolenie 270 osób (przedstawiciele Policji, Straży Granicznej, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Żandarmerii Wojskowej, powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, służb skarbowych).

Dodać należy, że w dniach 20–21 października 2010 r., z inicjatywy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Komendy Głównej Policji, Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie zorganizowała w Warszawie międzynarodową konferencję pt. „Doświadczenia w budowie krajowego systemu odzyskiwania mienia na tle rozwiązań europejskich”. W trakcie konferencji podkreślono, że zwiększenie skuteczności służb i instytucji uczestniczących w procesie odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych jest ściśle skorelowane z potrzebą dokonania szeregu zmian o charakterze prawno-organizacyjnym. Wskazano na konieczność transpozycji na grunt krajowy nowoczesnych i skutecznych rozwiązań funkcjonujących w innych państwach UE, w szczególności w kontekście kompleksowego podejścia do zagadnienia przestępczości finansowej oraz stworzenia specjalnego funduszu zarządzającego składnikami majątkowymi pochodzącymi z czynów przestępczych i podlegających odzyskaniu.

Należy również wskazać, iż w związku z koniecznością implementacji przez Polskę decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej i decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 350/60 z 30.12.2008 r.) została podjęta decyzja o dostosowaniu krajowych przepisów również do decyzji Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r.

W rezultacie działań podjętych przez resort spraw wewnętrznych i administracji we współpracy z Prokuraturą Generalną oraz Ministerstwem Finansów opracowano propozycje nowelizacji szeregu ustaw, które stanowią obecnie integralną część projektu ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, który znajduje się obecnie na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Powyższy akt prawny wprowadzi szereg zmian w ustawie z dnia 6 kwietnia 1997 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65, z późn. zm.), w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (t.j. Dz. U. z 2004 r.

Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.), w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.), ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.).

Proponowane zmiany prawne mają na celu głównie:

1) rozszerzenie uprawnień Policji poprzez umożliwienie dostępu do informacji chronionych tajemnicami: skarbową i zawodowymi, które są przetwarzane przez fundusze inwestycyjne, osoby wykonujące działalność w zakresie obrotu papierami wartościowymi i innymi instrumentami finansowymi, podmioty wykonujące działalność na podstawie ustawy o giełdach towarowych oraz informacji o umowach kredytowych zawieranych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (w chwili obecnej Policja posiada dostęp jedynie do informacji objętych tajemnicą bankową i ubezpieczeniową);

2) uzyskanie przez Policję, w określonych przypadkach i ograniczonym ustawowo zakresie, możliwości dostępu do podstawowych informacji objętych różnego rodzaju tajemnicami już na etapie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, na zasadzie mechanizmu trafienie/brak trafienia; przedmiotowa regulacja pozwoliłaby na ustalenie, czy konkretna osoba posiada rachunek bankowy, czy jest płatnikiem podatku oraz czy jest stroną umowy ubezpieczenia; po uzyskaniu odpowiedzi twierdzącej następowaliby dalsze czynności związane z ustalaniem składników majątkowych już pod kontrolą sądu (na podstawie art. 20 ustawy o Policji); w przypadku odpowiedzi negatywnej uniknięto by konieczności prowadzenia bezzasadnych ustaleń.

Przyjęcie proponowanych regulacji w znaczący sposób usprawni prowadzenie śledztw finansowych oraz ujawnianie i odzyskiwanie mienia w Polsce. Należy podkreślić, że projektowane poszerzenie uprawnień ma charakter ograniczony jedynie do najcięższych przestępstw, a uprawnienia będą przysługiwały na ściśle określonych zasadach (zgoda sądu i/lub komendanta głównego/wojewódzkiego Policji).

Przedstawiając powyższe, jednocześnie pragnę poinformować, że doświadczenia dwóch lat funkcjonowania krajowego systemu odzyskiwania mienia wskazują, iż niezbędne jest wypracowanie kompleksowych i innowacyjnych rozwiązań usprawniających czynności w przedmiotowym obszarze. Konieczne jest podjęcie dyskusji pomiędzy MSWiA, Ministerstwem Finansów, Prokuraturą Generalną, Komendą Główną Policji oraz ewentualnie Ministerstwem Sprawiedliwości na temat założeń reformy krajowego systemu odzyskiwania mienia pochodzącego z czynów przestępczych. Dyskusja ta obejmować powinna w szczególności zagadnienia:

— efektywnego zarządzania zabezpieczonym mieniem, np. poprzez utworzenie specjalnego funduszu zarządzającego składnikami majątkowymi pochodzącymi z czynów przestępczych i podlegających odzyskaniu,

— wypracowywania wspólnych standardów postępowania w zakresie kwestii związanych z odzyskiwaniem mienia pochodzącym z czynów przestępczych – powołanie tzw. śledczych finansowych,

— zwiększenie funkcjonalności BOM np. poprzez wyposażenie go w multidyscyplinarną strukturę wykorzystującą ekspertów z różnych służb i organów funkcjonujących na zasadzie łączników pomiędzy BOM a tymi podmiotami.

Realizacja powyższego musi być ściśle skorelowana z rekomendacjami i zaleceniami dla Polski zawartymi w raporcie ewaluatorów unijnych, którzy w dniach 18–22 października 2010 r. odbyli wizytę ekspercką w ramach V rundy ewaluacji wzajemnych dotyczących przestępczości finansowej i dochodzeń w sprawach finansowych. Celem wizyty było wskazanie ewentualnych luk w polskim systemie odzyskiwania mienia wraz z propozycją poprawy sytuacji. Po przyjęciu ww. dokumentu na forum unijnym, co nastąpi w kwietniu 2011 r., Polska będzie miała 18 miesięcy na wprowadzenie zaproponowanych zmian.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie usprawnienia instytucjonalnej
pomocy w zakresie promocji projektów
dotowanych przez UE (8880)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Wykręta, które zostało dołączone do pisma pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 3 marca br. (znak: SPS-024-8880/11), dotyczące usprawnień instytucjonalnej pomocy w zakresie promocji projektów dotowanych przez Unię Europejską, poniżej przedstawiam wyjaśnienia.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego prowadzi szereg działań komunikacyjnych zmierzających do podwyższenia poziomu wiedzy i świadomości na temat funduszy europejskich, kierowanych do opinii publicznej, potencjalnych beneficjentów, jak również beneficjentów już realizujących projekty. Działania informacyjne i promocyjne w zakresie funduszy europejskich prowadzone są dwutorowo:

1) jako szeroko pojęta promocja funduszy europejskich o charakterze przekrojowym, oparta m.in. na przykładach ciekawych, właściwie realizowanych projektów (kampanie medialne, eventy, serwisy in-

ternetowe, koordynacja punktów informacyjnych) oraz

2) jako działania wspierające beneficjentów w realizacji obowiązków (w tym obowiązku promocji) wynikających z prowadzonych przez nich projektów współfinansowanych z funduszy UE.

Działania wspierające beneficjentów są prowadzone przez instytucje systemu wdrażania funduszy europejskich, tj.: instytucję koordynującą Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia w zakresie informacji i promocji, instytucje zarządzające poszczególnymi programami operacyjnymi oraz poszczególne instytucje pośredniczące i wdrażające (wytyczne MRR w zakresie informacji i promocji nakładają na instytucje zarządzające programami operacyjnymi, krajowymi i regionalnymi, obowiązek przekazania podlegającym im właściwym instytucjom pośredniczącym i wdrażającym szczegółowych zasad wypełniania obowiązków informacyjnych w zakresie projektów współfinansowanych z FE, zaś instytucje te zobligowane są te zasady przekazać dalej – beneficjentom).

W tym celu w portalu Fundusze Europejskie i w serwisach internetowych poszczególnych programów zostały założone specjalne zakładki poświęcone promocji projektów, w których są udostępnione do pobrania właściwe logotypy wraz z wytycznymi do ich stosowania. Praktyką stosowaną przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, jak również poszczególne instytucje systemu wdrażania funduszy europejskich są również wykłady otwarte oraz bieżące konsultacje organizowane i realizowane w punktach informacyjnych funduszy europejskich, prowadzonych w całym kraju. Natomiast w ramach poszczególnych programów operacyjnych instytucje zarządzające we współpracy ze swoimi instytucjami pośredniczącymi prowadzą również wiele działań służących pomocy beneficjentom w zakresie promocji projektów dotowanych z funduszy europejskich. Instytucje te publikują poradniki i podręczniki poświęcone promocji projektów dofinansowanych w ramach programów, a także prowadzą szkolenia z zakresu promowania projektów. Przykładem jest zakończony w ubiegłym roku cykl seminariów, warsztatów i wykładów poświęconych zasadom wypełniania obowiązków informacyjnych i promocyjnych, zrealizowany przez instytucje wdrażające program Infrastruktura i środowisko”.

Inną dobrą praktyką jest inicjatywa prowadzona przez instytucję zarządzającą programem „Rozwój Polski Wschodniej” pt. „Promuj z pomysłem”, której celem jest zainspirowanie beneficjentów programu „Rozwój Polski Wschodniej” do promowania projektów współfinansowanych z funduszy europejskich. „Promuj z pomysłem” to szkolenia, platforma wymiany dobrych praktyk i konkurs dla beneficjentów tego programu. W trakcie warsztatów beneficjenci poszerzają wiedzę z zakresu współpracy z dziennikarzami, przygotowywania ciekawych materiałów dla mediów, organizacji konferencji, prowadzenia działań promocyjnych w Internecie, tworzenia efektywnej wizualizacji materiałów informacyjnych i promocyjnych oraz zasad oznakowania projektów w ramach programu

„Rozwój Polski Wschodniej”. Natomiast do konkursu „Promuj z pomysłem”, ogłoszonego 1 października 2010 r., można zgłaszać atrakcyjne działania promocyjne, które dotyczą projektów finansowanych z programu „Rozwój Polski Wschodniej” i zostaną zrealizowane do 31 maja 2011 r.

Jeśli chodzi o program „Innowacyjna gospodarka” (PO IG), pierwsze działania instytucji zarządzającej kierowane do opinii publicznej i potencjalnych beneficjentów miały miejsce już na przełomie lat 2006 i 2007, kiedy została przeprowadzona pierwsza kampania promocyjna PO IG – jej zadaniem było przedstawienie komunikatu, iż jest przygotowywany program oferujący wsparcie w wybranych dziedzinach, kierowany do konkretnych grup odbiorców. Przekazywana informacja miała za zadanie poinformowanie o założeniach programu i zachęcenie do poszukiwania dalszych informacji. Dalsze działania informacyjne i promocyjne, w tym kampanie medialne, konferencje, stałe prowadzenie i aktualizacja strony www.poig.gov.pl, są realizowane na bieżąco. Stałe prowadzone są też badania opinii publicznej na temat znajomości programu, potrzeb komunikacyjnych grup docelowych i skuteczności prowadzonych działań.

Odnosząc się do przywołanego w piśmie argumentu, że znaczna część ankietowanych beneficjentów nie ma wystarczającej wiedzy w zakresie promocji, przypuszczam, iż pan poseł, powołując się na „analizę przeprowadzoną przez ministerstwo”, odnosi się do prezentowanych wyników badania „Ocena wiedzy beneficjentów z zakresu spełniania wymagań promocji realizowanych projektów Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 przeprowadzonego przez MillwardBrown SMG/KRC w październiku 2010 r. (raport dostępny na stronie programu pod adresem: <http://www.poig.gov.pl/AnalizyRaportyPodsumowania/Strony/default.aspx#zakladka=2&strona=1>). Wnioski zawarte w prezentowanym raporcie nie potwierdzają jednak przedstawionego w piśmie stanowiska, iż ponad połowa ankietowanych nie potrafiła wskazać nawet jednego dokumentu dotyczącego zasad promocji. Zgodnie z raportem (kluczowe dane w tym zakresie są przedstawione m.in. na slajdach nr 11, 13, 15, 17, 19 i 21):

— zdecydowana większość badanych beneficjentów zna cel prowadzonych działań promocyjnych w ramach PO IG; cel prowadzenia tego rodzaju działań wydaje się respondentom oczywisty, a promocję postrzegają jako naturalną konsekwencję uzyskiwania środków na realizację projektów,

— badani najczęściej wskazywali na konieczność informowania, skąd pochodzą środki,

— znajomość celu prowadzonych działań promocyjnych była najmniejsza w grupie małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw; wśród dużych przedsiębiorstw oraz instytucji otoczenia biznesu panuje przekonanie co do konieczności prowadzenia działań informacyjnych w zakresie projektu w celu informowania opinii publicznej o pochodzeniu środków finansowych,

— ponad 60% badanych beneficjentów zadeklarowało, że zna wymogi informacyjno-promocyjne. Bliższe co piąty badany zna część wymogów, które musi spełnić, realizując projekt. Grupami deklarującymi znajomość wszystkich wymagań byli: przedstawiciele jednostek naukowych oraz instytucji otoczenia biznesu,

— najbardziej znanymi źródłami informacji na temat prowadzenia działań informacyjno-promocyjnych (wymienionymi spontanicznie) są: umowa, Internet (ogólnie), portale poświęcone funduszom unijnym i „Przewodnik w zakresie promocji projektów finansowanych w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 dla beneficjentów i instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu”. Oprócz tych źródeł beneficjenci dopytywani o inne, wskazywali na instytucje wdrażające PO IG oraz punkty informacyjne.

W kontekście przedstawienia ww. informacji na temat podejmowanych działań informacyjno-promocyjnych w ramach PO IG oraz wyników najnowszego badania „Ocena wiedzy beneficjentów z zakresu spełniania wymagań promocji realizowanych projektów Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 IZ PO IG uważa, że instytucjonalna pomoc dla beneficjentów w zakresie promocji projektów dotowanych przez Unię Europejską jest na odpowiednim poziomie. IZ PO IG stale monitoruje zakres wszystkich prowadzonych działań informacyjno-promocyjnych, reagując na zgłaszane podczas spotkań otwartych i szkoleń potrzeby beneficjentów. Z tą myślą powstał m.in. dokument zbiorczo traktujący kwestie promocyjne związane z realizacją projektów, ukazujący konkretne przykłady tych działań – „Przewodnik w zakresie promocji projektów finansowanych w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 dla beneficjentów i instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu”. Powyższy dokument dostępny jest na stronie www.poig.gov.pl, a w wersji papierowej jest dystrybuowany do punktów informacyjnych w regionach podczas organizowanych szkoleń i konferencji, a także indywidualnie w odpowiedzi na zapotrzebowanie zgłaszane przez beneficjentów.

Opisane powyżej stosowane narzędzia i inicjatywy realizowane z poziomu Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, poszczególnych programów operacyjnych i instytucji zapewniających wdrażanie tych programów zapewniają dostęp beneficjentów do wiedzy niezbędnej do podjęcia promocji realizowanych projektów oraz wpływają na wzrost świadomości społeczeństwa co do korzyści wynikających z obecności w Unii Europejskiej i, co się z tym wiąże, możliwości korzystania z funduszy europejskich.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego

w sprawie środków Funduszu Pracy (8881)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazanym przy piśmie SPS-024-8881/11 z dnia 4 marca 2011 r. zapytaniem, jakie złożył poseł Krzysztof Borkowski w sprawie środków Funduszu Pracy w 2011 r., uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r. stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Projekt ustawy o zmianie niektórych

ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych uzyskał akceptację Rady Ministrów i trafił do Sejmu RP.

Wcześniej prowadzone były prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw, do którego w trakcie prac sejmowych poprawkę wniósł Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego ograniczającą od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego odprowadzanej przez ZUS do OFE, zbieżną w tym zakresie z aktualnym projektem rządowym. W przypadku uchwalenia przez Sejm RP ograniczenia wysokości przekazywanej do OFE składki, zgodnie z ww. projektami, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięcznie.

Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w połowie 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi dodatkowymi potrzebami krajowego rynku pracy, określanymi na 1500 mln zł. Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów, w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25.02.2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych

do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Rygla**

**w sprawie niskiej opłacalności produkcji rolnej
oraz drastycznie niskich cen skupu
żywca wieprzowego (8882)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8882/11, przysyłam odpowiedź na interpelację poselską z dnia 3 marca 2011 r. pana Wiesława Rygla, posła na Sejm RP, w sprawie niskiej opłacalności produkcji rolnej oraz drastycznie niskich cen skupu żywca wieprzowego.

Analizując sytuację w poszczególnych sektorach produkcji rolnej, trzeba stwierdzić, iż na poszczególnych rynkach poziom opłacalności produkcji jest zróżnicowany i uzależniony od wielu czynników. Część z nich, jak np. warunki agrometeorologiczne, jest niezależna od człowieka, ale ma istotny wpływ na wielkość zbiorów, a w efekcie również na poziom cen oraz opłacalność produkcji rolnej. Należy również zwrócić uwagę, że poszczególne gałęzie produkcji rolniczej są ze sobą wzajemnie powiązane. Dla przykładu niskie ceny zbóż powodują spadek ich opłacalności, natomiast mają pozytywne przełożenie na opłacalność produkcji zwierzęcej. Z kolei wzrost pogłowia zwierząt powoduje zwiększone zapotrzebowanie na pasze, a tym samym może spowodować wzrost cen zbóż i wzrost ich opłacalności. Pożądanym byłoby wzajemne zbilansowanie produkcji roślinnej i produkcji zwierzęcej z zapotrzebowaniem rynku, jednak w praktyce gospodarki rynkowej, szczególnie w warunkach postępującej globalizacji, jest to trudno osiągalne. Stąd też wahania cen i zróżnicowanie opłacalności produkcji rolnej będzie nieuniknione także w przyszłości.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi wielokrotnie przedstawiał na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa sprawy priorytetowe dla polskiego rolnictwa mające wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach wspólnej polityki rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniej-

sze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r. na wniosek Polski uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym. Polska wniosowała również o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny. Na przełomie 2010 r. i 2011 r. sytuacja na tym rynku uległa dalszemu pogorszeniu w związku z kryzysem związanym z wykryciem dioksyn w Niemczech. Wniosek Polski i innych państw członkowskich o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny uzyskał poparcie Komisji Europejskiej i w dniu 24 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, podjęto decyzję o uruchomieniu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. W ramach mechanizmu, zawieszono z dniem 22 lutego, a ostatecznie zamkniętego w dniu 4 marca 2011 r., w całej UE złożono wnioski o objęcie dopłatami 144 tys. t mięsa wieprzowego, w tym w Polsce 9 tys. t. W związku z wysokimi cenami zbóż na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w dniu 17.02.2011 r. przyjęto projekt rozporządzenia Komisji, zgodnie z którym zawieszają się pobieranie ceł na import pszenicy zwyczajnej innej niż wysokiej jakości (CN 1001 90 99) oraz jęczmienia (CN 1003 00) importowanych obecnie w ramach kontyngentów taryfowych o zredukowanej stawce celnej. Zawieszenie ceł będzie obowiązywać do dnia 30.06.2011 r. Przepisy mają zastosowanie do zboża, którego bezpośredni transport rozpocznie się co najpóźniej do końca czerwca 2011 r.

Na rynku trzody chlewnej sytuacja cenowa w Polsce uległa poprawie. Od początku lutego 2011 r. cena skupu żywca wieprzowego rosła. W drugim tygodniu marca 2011 r. wg danych ZSRIR MRiRW cena wyniosła 4,19 zł/kg w wadze żywej i była o 6 gr (1,3%) wyższa w porównaniu do tygodnia poprzedniego. W stosunku do analogicznego okresu roku 2010 r. cena jest wyższa o 47 gr (12,0%).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzi działania stwarzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np. Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego, utworzony na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. Natomiast na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich za krajowy system jakości żywności uznane zostały System Gwarantowanej Jakości Żywności (QAFP) opracowany przez Unię Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego oraz System Jakości Wieprzowiny PQS (Pork Quality System) opracowany przez Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „Polsus” oraz związek „Polskie Mięso”. W ramach działań resortu realizowany jest program zwalczania choroby Aujeszkiego u świń na terytorium Rzeczypospolitej Pol-

skiej. Uznanie Polski jako kraju wolnego od choroby Aujeszkiego wpłynie pozytywnie na eksport polskiego mięsa i żywca wieprzowego, a także pozyskiwanie nowych rynków zbytu.

Czynnikami różnicującymi ceny kwalifikowanego materiału siewnego są możliwości wykorzystania ziarna i wartość plonotwórcza odmian. Nasiona odmian jakościowych np. pszenic są ok. 10% droższe niż nasiona odmian paszowych. Wiosną 2010 r. przeważały tendencje spadkowe, nasiona zbóż jarych były 5–10% tańsze niż rok wcześniej. Podobnie jak przed rokiem kształtowały się ceny sadzeniaków ziemniaka. Praktycznie nie zmieniły się jedynie ceny nasion kukurydzy. Obserwowane obecnie zmiany cen nie odbiegają od prawidłowości wieloletnich. Przewaga popytu na nasiona nad podażą skutkuje wzrostem cen materiału siewnego, które rosną szybciej niż ceny ziarna. Wprowadzony w 2007 r. system dopłat do zużycia kwalifikowanego materiału siewnego zbóż, ziemniaków i roślin strączkowych stymulująco wpływa na popyt i ożywienie na rynku nasion poprzez częściowe przejmowanie ciężaru kosztu zakupu takiego materiału. Dopłaty do kwalifikowanego materiału siewnego cieszą się coraz większym zainteresowaniem producentów rolnych, o czym świadczy ponad 60 tys. wniosków o przyznanie dopłaty z tytułu zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego kategorii: elitarny lub kwalifikowany. Wzrost zainteresowania producentów rolnych uzyskaniem dopłat do zakupionego i zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego w 2010 r. wskazuje jak ważnym elementem wsparcia dla polskiego rolnictwa stały się dopłaty. W stosunku do 2009 r. powierzchnia gruntów objęta dopłatami wzrosła o 150 tys. ha. Według danych Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej (IERiGŻ) w 2010 r. odnotowano spadek dynamiki wzrostu cen środków ochrony roślin z 6,6% w 2009 r. do 3,1%. Minister podejmuje nieustanne działania w celu zwiększenia asortymentu środków ochrony roślin na rynku. Na podstawie danych z rejestru środków ochrony roślin w latach 2008–2010 minister rolnictwa i rozwoju wsi wydał 481 zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin, dla porównania w latach 2005–2007 wydano 159 zezwoleń. Jednocześnie dokonano usprawnienia procesu rejestracji środków ochrony roślin, które wpłynęły na przyspieszenie tempa rozpatrywania wniosków dotyczących środków ochrony roślin oraz wpływają pozytywnie na konkurencyjność na tym rynku. Według IERiGŻ zaobserwowano znaczną poprawę uwarunkowań produkcji rolnej w zakresie nawozów mineralnych. Średnioroczne ceny nawozów mineralnych w 2010 r. były o ok. 18,4% niższe w porównaniu z 2009 r. W tym samym okresie znacząco poprawiły się relacje cen nawozów mineralnych do cen skup zbóż. W 2010 r. 1 kg NPK (nawozy azotowo-potasowo-fosforowe) stanowił równowartość sprzedaży 5,7 kg pszenicy, tj. o 2,8 kg mniej niż w 2009 r.

W warunkach gospodarki rynkowej minister rolnictwa i rozwoju wsi nie ma bezpośredniego wpływu

na kształtowanie się cen detalicznych środków produkcji rolnej, ponieważ zakłady produkcyjne ustalają je we własnym zakresie, kierując się rachunkiem ekonomicznym zysków i strat oraz aktualną sytuacją panującą na rynku. Na poziom cen środków produkcji rolnej (środków ochrony roślin i nawozów) wpływają przede wszystkim ceny surowców, energii i ogólne koszty produkcji. Minister rolnictwa i rozwoju wsi, dostrzegając problemy, w szczególności wzrost cen, spotykał się wielokrotnie z producentami, dystrybutorami środków ochrony roślin i nawozów oraz przedstawicielami związków zawodowych w celu omówienia podejmowanych działań na rzecz poprawy zaistniałej sytuacji.

Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. Organy administracji publicznej co do zasady nie mają kompetencji do wprowadzania ograniczeń swobodnego przepływu towarów pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zwłaszcza w przypadku gdy nie dysponują jakimikolwiek dowodami na to, że wprowadzana na rynek danego państwa członkowskiego żywność może stanowić poważne ryzyko dla zdrowia ludzi. Wprowadzanie przez Polskę jakichkolwiek działań mających na celu dyskryminowanie podmiotów wprowadzających na polski rynek towary z innych uprawnionych do tego państw (z państwa członkowskiego UE czy państwa trzeciego), nie jest dozwolone. Powyższa zasada w bardzo istotny i jednoznacznie pozytywny sposób wpłynęła na sytuację polskich rolników producentów drobiu i jaj w okresie wystąpienia w Polsce grypy ptaków. Wywóz/eksport zarówno mięsa drobiowego, jak i jaj przebiegał bez poważniejszych zakłóceń, co pozwoliło uniknąć wystąpieniu dekonunktury na rynku tych produktów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu

**w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Konwińskiego**

**w sprawie refundowania kosztów kształcenia
młodocianych pracowników w rzemieślniczych
zakładach pracy (8883)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie refundowania kosztów kształcenia młodocianych

pracowników w rzemieślniczych zakładach pracy uprzejmie informuję:

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1. Po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008 r., Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji wynagrodzeń pracodawcom i składek na ubezpieczenie społeczne dla młodocianych pracowników, którzy mają umowy o pracę, w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rządu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy.

2. Po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia – w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia. Kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. 2004 r., Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

Odpowiadając na pytanie pana posła, należy zatem wyraźnie podkreślić, że oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obowiązkowe wsparcie w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki.

Jednocześnie przypominam, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym i obecnie nie przewiduje dodatkowych form wsparcia finansowego dla pracodawców, jak opisane powyżej.

W 2010 r. na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników i składek na ubezpieczenia społeczne od wypłacanych wynagrodzeń wydano kwotę 230 mln zł ze środków Funduszu Pracy. Komendant Główny OHP określił zapotrzebowanie środków Funduszu Pracy na ten cel na rok 2011 na poziomie 250 mln zł, a w planie finansowym Funduszu Pracy przyjętym przez Sejm w ustawie budżetowej przyznano kwotę 170 mln zł. Wystarcza to z trudem na po-

krycie zobowiązań związanych z refundacją wynagrodzeń pracowników młodocianych kontynuujących naukę zawodu w drugiej i trzeciej klasie, nie pozwala na zaciąganie nowych zobowiązań finansowych.

Środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu ww. ustawy ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Osiągnięcie tego celu możliwe będzie również w przypadku przyjęcia przez Sejm rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym z dniem 1 maja 2011 r. składka do otwartych funduszy emerytalnych ograniczona zostanie w roku 2011 r. do poziomu 2,3% podstawy wymiaru składki.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych (...) pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, w tym na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników, zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

W oparciu o przepis art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych w dniu 25 lutego br. wystąpiłam do

ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy skutkującą zwiększeniem środków Funduszu Pracy na realizację w 2011 r. zadań na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej łącznie o kwotę 1 200 605 tys. zł., w tym o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając odmowę wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Informuję ponadto, iż na bieżąco monitoruję sytuację na krajowym rynku pracy oraz w poszczególnych województwach, a w przypadku jej niekorzystnego rozwoju podejmę środki polegające na uruchomieniu 163 mln zł z istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także na kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę na to, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż uznaję, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, jednak ograniczenie środków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie uciążliwości dla środowiska
naturalnego, jakie może nieść powstanie
kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego**
(8887)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8887/11, dotyczące zapytania poseł Jadwigi Wiśniewskiej

w sprawie uciążliwości dla środowiska naturalnego, jakie może nieść powstanie kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 28 marca 2006 r. minister środowiska udzielił Śląsko-Krakowskiej Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o. koncesji nr 5/2006/p na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża molibdenowo-wolframowo-miedziowego w rejonie „Myszków–Żarki”, zlokalizowanego częściowo na terenie pow. myszkowskiego. W dniu 21 maja 2010 r. koncesja powyższa została zmieniona, m.in. w zakresie przedłużenia czasu, na jaki została udzielona. Prace objęte niniejszą koncesją zmierzają do rozpoznania i udokumentowania przedmiotowego złoża, a od wyników zawartych w dokumentacji geologicznej zależeć będzie opłacalność budowy kopalni rud metali na rozpoznanym terenie i związane z tym plany inwestycyjne spółki. Aktualnie minister środowiska nie posiada jednak informacji na temat przygotowań przedsiębiorcy do uruchomienia eksploatacji na ww. terenie.

W myśl ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze ewentualna budowa kopalni rud metali musi zostać poprzedzona postępowaniem przeprowadzonym przez właściwy organ koncesyjny, zmierzającym do udzielenia koncesji na wydobywanie kopaliny ze złoża. W momencie kiedy przedsiębiorca podejmie taką inicjatywę, czyli złoży wniosek o udzielenie koncesji na wydobywanie rud metali ze złoża, minister środowiska zarówno rozważy zgodność wniosku ze wszystkimi wymogami obowiązującego prawa, jak i podda analizie inne okoliczności mogące mieć znaczenie w danej sprawie.

Jednocześnie przepisy art. 71 i 72 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko nakładają obowiązek przeprowadzenia przed ww. procedurą koncesyjną oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, których efektem będzie decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, będąca, w myśl przywołanych przepisów, załącznikiem do wniosku o uzyskanie koncesji. Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze podjęcie inicjatywy związanej z projektowaniem i budową kopalni, a co się z tym wiąże – z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie leży po stronie Ministerstwa Środowiska, ale przedsiębiorcy zainteresowanego taką działalnością.

Podstawę do oceny bezpieczeństwa eksploatacji i zagrożeń dla występujących w tym regionie zasobów naturalnych stanowić będzie załączona do wniosku koncesyjnego decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, wydana przez właściwy, na podstawie art. 75 ustawy z dnia 3 października 2008 r., organ posiadający kompetencje w tym zakresie. Z całą pewnością ewentualna działalność wydobywcza na złożach rud metali w opisanym regionie będzie musiała spełniać szereg wymagań, w szczególności dotyczą-

cych bezpieczeństwa, gospodarki odpadami, a także ochrony środowiska, ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz wód powierzchniowych i podziemnych. W przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko do wniosku obligatoryjnie należy dołączyć raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Jednocześnie, gdy przedsięwzięcie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, organ środowiskowy, zgodnie z art. 68 ustawy z dnia 3 października 2008 r., może zdecydować o nałożeniu na przedsiębiorcę obowiązku sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko wraz z określeniem zakresu raportu. Warte nadmienienia jest to, iż to przedsiębiorca odpowiedzialny jest za sporządzenie raportu. Dopiero po zakończeniu powyższych procedur możliwa będzie wnikliwa analiza ich wyników oraz realna prognoza wpływu na środowisko konkretnej działalności, objętej oceną. Aktualnie minister środowiska nie posiada informacji o ewentualnych toczących się przed właściwymi, zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 3 października 2008 r., organami postępowaniach środowiskowych dotyczących działalności polegającej na wydobywaniu rud metali ze złóż w pow. myszkowskim.

Wobec powyższego, z uwagi na brak znamion aktywności przedsiębiorców w kierunku prowadzenia działalności polegającej na wydobywaniu rud metali ze złoża na terenie pow. myszkowskiego, na chwilę obecną przedwczesne jest prowadzenie jakichkolwiek badań dotyczących oddziaływania na środowisko takiej działalności. Z tego też powodu Ministerstwo Środowiska nie jest w posiadaniu ekspertyz bądź też innych dokumentów oceniających zagrożenie dla środowiska naturalnego ewentualnej kopalni rud metali na terenie pow. myszkowskiego.

Podkreślenia wymaga również, że koncesja nie stanowi autonomicznej decyzji ministra środowiska, bowiem, zgodnie z przepisami ustawy Prawo geologiczne i górnicze, w trakcie postępowania koncesyjnego organ koncesyjny uwzględnia, w drodze uzgodnienia, stanowiska organów współdziałających, tj. ministra właściwego do spraw gospodarki, prezesa Wyższego Urzędu Górniczego oraz właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Brak uzgodnienia któregośkolwiek z ww. organów uniemożliwia wydanie koncesji.

Podsumowując, minister środowiska nie ma możliwości zajęcia stanowiska odnośnie do planów inwestycyjnych jakiejkolwiek spółki zainteresowanej działalnością wydobywczą na terenie pow. Myszkowskiego, nie posiadając stosownych danych o przedsięwzięciu i środowisku zawartych w ww. dokumentach. Dopiero po przedłożeniu ministrowi środowiska, jako właściwemu organowi koncesyjnemu, wniosku o udzielenie koncesji na wydobywanie rud metali ze złoża w przedmiotowym regionie wraz z uzyskaną uprzednio decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach oraz stosownymi załącznikami przedstawiającymi dane dotyczące zakresu i technologii planowanej

działalności minister środowiska będzie miał możliwość dokonania oceny ryzyka wystąpienia ewentualnych zagrożeń dla środowiska związanych z tą działalnością.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jezierski

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Waldemara Andzela**

**w sprawie możliwości odmrożenia środków
zgromadzonych w Funduszu Pracy
i przeznaczenia ich na aktywizację zawodową
osób pozostających bez pracy (8890)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Waldemara Andzela z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie niezadowolającego poziomu środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przewidzianych w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r., przekazane przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 4 marca 2011 r., sygn. SPS-024-8890/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na rok 2011, na kwotę 3 235 080 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przekazywanych na wskazany wyżej cel powiatowym urządowi pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostroż-

nościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych uzyskał akceptację Rady Ministrów i trafił do Sejmu RP.

Wcześniej prowadzone były prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw, do którego w trakcie prac sejmowych poprawkę wniósł klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego, ograniczającą od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, zbieżną w tym zakresie z aktualnym projektem rządowym. W przypadku uchwalenia przez Sejm RP ograniczenia wysokości przekazywanej do OFE składki, zgodnie z ww. projektami, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięcznie.

Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w połowie 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi, dodatkowymi potrzebami krajowego rynku pracy, określanymi na 1500 mln zł.

Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn.

zm.) na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostaje aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych, lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy, będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł.

Środki rezerwy na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy pracy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, minister pracy i polityki społecznej w dniu 25 lutego 2011 r. skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy.

Na podstawie powołanego przepisu ustawy o finansach publicznych minister pracy i polityki społecznej, będący dysponentem Funduszu Pracy, może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego, jakim jest Fundusz Pracy, ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Zmiana dotyczyła m.in. zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Szacunkowa liczba osób korzystających ze środków Funduszu Pracy wzrosłaby o 303 tys. osób, z czego o 219 tys. osób wzrosłaby liczba osób aktywizowanych w ramach programów realizowanych przez powiatowe urzędy pracy.

Pismem z dnia 7 marca 2011 r. minister finansów poinformował, iż nie wyraża zgody na dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, będących przedmiotem wniosku, o którym mowa wyżej.

Pragnę również podkreślić, iż środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane także ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ra-

mach realizowanych projektów, które finansowane są ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) przewidują szeroki zakres usług rynku pracy oraz wspierających je instrumentów rynku pracy. Urzędy pracy dysponują zatem znacznym zakresem możliwości w przedmiocie stosowania skutecznych usług i instrumentów aktywizacji zawodowej, również przy ograniczonym udziale środków Funduszu Pracy. Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków.

W tym miejscu wskazać należy, iż w 2009 r. aktywizowano ponad 697 tys. osób bezrobotnych (wobec 668 tys. aktywizowanych w 2008 r.). W 2010 r. aktywnymi programami rynku pracy objęto 804,6 tys. osób, czyli o 107,2 tys. osób więcej niż w 2009 r. (wzrost o 15,4%).

Mając na uwadze powyższe, trudno zgodzić się z tezą o „odchodzeniu od sprawdzonych, skutecznych metod”.

Trudno również jednoznacznie wskazać przyczynę, dla której – jak twierdzi pan poseł – urzędy pracy praktycznie zaprzestały przyjmowania wniosków pracodawców o przydzielenie osób na staż czy też wniosków osób bezrobotnych o skierowanie na szkolenie. Warto w tym kontekście zwrócić uwagę na fakt, iż to urzędy pracy kształtują sytuację na lokalnych rynkach pracy i w zależności od analizy rynku i jego potrzeb, znając jednocześnie skuteczność aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu, wybierają te, które ich zdaniem są najbardziej adekwatne.

Analizując sytuację na rynku pracy w Polsce, warto zwrócić uwagę, iż w 2010 r. zwiększyła się liczba ofert pracy, tj. od stycznia do końca grudnia 2010 r. zgłoszono do urzędów pracy 1021,2 tys. ofert pracy (o 118,6 tys. więcej niż rok wcześniej).

W liczbie zgłaszanych ofert coraz większe jest zapotrzebowanie na pracowników subsydiowanych. W latach 2004–2008 oferty pracy subsydiowanej stanowiły ok. 40% ogółu ofert będących w dyspozycji urzędów pracy. W 2009 r. udział ofert pracy subsydiowanej wzrósł do 53% (478,7 tys. ofert), natomiast w 2010 r. oferty subsydiowanego zatrudnienia stanowiły 53,5% ogółu ofert (546,8 tys.).

Pragnę przypomnieć, iż do pracowników, którzy utracili pracę i zarejestrowali się w powiatowych urzędach pracy jako osoby bezrobotne, adresowane

jest wsparcie wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, m.in. w zakresie:

1) pomocy w znalezieniu pracy, przede wszystkim przez pośrednictwo pracy, a w razie braku możliwości zapewnienia odpowiedniej pracy, także przez poradnictwo zawodowe i informację zawodową oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,

2) pomocy w szeroko rozumianym rozwoju zawodowym przez oferowane szkolenia, staże, przygotowanie zawodowe dorosłych, finansowanie studiów podyplomowych, stypendia na kontynuowanie nauki,

3) pomocy w podjęciu zatrudnienia subsydiowanego u pracodawcy przez skierowanie do wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych, prac na zasadach dotyczących robót publicznych, niezwiązanych z wyuczonym zawodem, w instytucjach użyteczności publicznej oraz organizacjach zajmujących się problematyką kultury, oświaty, sportu i turystyki, opieki zdrowotnej lub pomocy społecznej,

4) pomocy w podjęciu samozatrudnienia przez przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa, związanych z podjęciem tej działalności.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy istnieją przepisy dotyczące programów specjalnych, które umożliwiają rozwijanie inicjatyw lokalnych w sposób uwzględniający specyfikę i uwarunkowania lokalnych rynków pracy. Działania te mogą być realizowane przez starostę samodzielnie lub we współpracy z innymi organami, organizacjami i podmiotami zajmującymi się problematyką rynku pracy.

Specyfiką wprowadzonego rozwiązania jest możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy ze specyficznymi rozwiązaniami dostosowanymi do indywidualnych potrzeb uczestników programu oraz możliwość obejmowania każdego uczestnika programu kilkoma formami aktywizacji zawodowej przy równoczesnym wspieraniu całokształtu działań „specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie”, w sytuacji kiedy proces aktywizacji i doprowadzenia do zatrudnienia wymaga niestandardowych rozwiązań.

W ramach programu specjalnego podejmowane mogą być działania adresowane w pierwszej kolejności do bezrobotnych i niektórych kategorii osób poszukujących pracy, w stosunku do których zastosowane wcześniej usługi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Jeżeli chodzi o instrumenty adresowane do pracodawców, należy wspomnieć między innymi o zwolnieniu z obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w przypadku zatrudnienia starszych pracowników, tj. kobiet, które ukończyły 55. rok życia i mężczyźni, którzy ukończyli 60 lat. Ponadto ulga ta

czasowo, tj. przez okres 12 miesięcy, przysługuje pracodawcom, którzy decydują się na zatrudnienie osoby bezrobotnej w wieku powyżej 50 lat.

Wspomniana ustawa pozwala również zrefundować podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

Ponadto ustawa stwarza możliwości nawiązania fachowej współpracy między pracodawcami a doradcami zawodowymi w urzędach pracy, przy czym poradnictwo zawodowe jest dla pracodawców bezpłatne. Pracodawcy zainteresowani własnym rozwojem i rozwojem swoich pracowników mogą skorzystać z pomocy doradcy zawodowego i uzyskać indywidualne porady zawodowe, udzielane z zachowaniem zasady poufności i ochrony danych. W szczególności doradca może dokonać analizy kompetencji pracowników i zaproponować szkolenia dla uzupełnienia luk kwalifikacyjnych lub wskazać takie kompetencje, które nadają się do przeniesienia do nowych warunków pracy. Urzędy pracy udzielają także bezpłatnie zainteresowanym pracodawcom pomocy w doborze kandydatów do pracy spośród bezrobotnych i poszukujących pracy.

Dodatkowo należy wspomnieć o rozwiązaniach wprowadzonych ustawą z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035). Ustawa zawiera szereg rozwiązań, których celem jest pomoc przedsiębiorcom dotkniętym skutkami kryzysu, znajdującym się w przejściowych trudnościach finansowych oraz zatrudnianym przez tych przedsiębiorców pracownikom, a mianowicie:

1) rozwiązania z zakresu prawa pracy służące elastyczniejszemu organizowaniu procesu pracy w sposób dostosowany do bieżącej sytuacji przedsiębiorcy, a więc: możliwość przedłużania okresu rozliczeniowego czasu pracy, ustalania indywidualnego rozkładu czasu pracy pracownika, obniżania wymiaru czasu pracy, instytucja przestoju ekonomicznego;

2) świadczenia finansowane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ukierunkowane na ochronę stanu zatrudnienia przedsiębiorcy znajdującego się w przejściowych trudnościach finansowych, tj.: świadczenie na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas przestoju ekonomicznego, świadczenie na częściowe zrekompensowanie obniżenia wymiaru czasu pracy, świadczenie na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, należnych od pracodawcy na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych od przyznanych świadczeń, o których mowa wyżej, oraz możliwość ustalania nowych warunków spłaty określonych należności Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w tym odraczenia terminu płatności należności, rozłożenia spłaty należności na raty oraz zawieszenia, na wskazany w ustawie okres czasu, postępowania egzekucyjnego

i naliczania odsetek od niespłaconej kwoty świadczeń pracowniczych stanowiących należność funduszu;

3) rozwiązania wspierające środkami Funduszu Pracy inwestowanie przez przedsiębiorców w podnoszenie kwalifikacji pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, przeznaczone dla przedsiębiorców posiadających fundusz szkoleniowy, tj.: refundacja kosztów szkolenia oraz kosztów studiów podyplomowych skierowanych pracowników, podjętych przez tych pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, stypendium dla pracowników podnoszących kwalifikacje w obu wskazanych wyżej formach – szkolenia czy studiów podyplomowych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie przewidywanego terminu remontu
i modernizacji dworca kolejowego
w Charsznicy w woj. małopolskim (8891)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Zbysława Owczarskiego z dnia 18 lutego 2011 r., przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8891/11, w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca PKP w Charsznicy, uprzejmie przedkładam następujące informacje.

Zgodnie z wyjaśnieniami otrzymanymi od Zarządu PKP SA nieruchomość zabudowana, na której usytuowany jest dworzec kolejowy w Charsznicy oraz część linii kolejowej nr 62, na dzień dzisiejszy nie należy do PKP SA. Budynek dworca położony jest na działce nr 43/16 z obrębu Charsznica, która to działka decyzją wojewody małopolskiego z dnia 29 maja 2007 r. (nr SN.VII.SA.7720-1-205-07) z mocy prawa przeszła na własność gminy Charsznica.

Na powyższą decyzję PKP SA wniosła skargę do Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej, która orzeczeniem z dnia 18 lipca 2008 r. utrzymała ją w mocy. Orzeczenie to następnie zostało zaskarżone do wojewódzkiego sądu administracyjnego, jednakże skarga została oddalona wyrokiem z dnia 13 lutego 2009 r. (sygn. akt SA/WA 1705/08).

Od kilku miesięcy PKP SA prowadzi z gminą rozmowy zmierzające do ostatecznych uregulowań za-

dawalających obie strony. Zakłada się, że po dokonaniu podziału geodezyjnego mającego na celu wydzielenie z nieruchomości obszaru zajętego torowiskiem działka, na której usytuowana jest linia kolejowa, zostanie uwłaszczona na rzecz PKP SA. Natomiast co do pozostałej infrastruktury, w tym budynków mieszkalnych i budynku dworca, zostaną podjęte czynności mające na celu przekazanie ich gminie Charsznica.

Obecnie w budynku dworca nie są realizowane żadne funkcje obsługi podróżnych, a operatorzy przewozowi nie wykazują zainteresowania ich przywróceniem, dlatego też spółka, jak wynika z wyjaśnień przedłożonych przez Zarząd PKP SA, nie przewiduje remontu dworca.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty celnej
za auto (8893)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przez Pana Marszałka przy piśmie, nr SPS-024-8893/11, z dnia 11.03.2011 r. zapytaniem posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Jarosława Rusieckiego w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty celnej od sprowadzonego z zagranicy samochodu, uprzejmie przekazuję wyjaśnienia w ww. sprawie.

W przedmiotowej sprawie Ministerstwo Finansów wystąpiło o informacje i udzielenie szczegółowych wyjaśnień do dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu, tj. organu celnego, który dokonywał w sprawie niektórych czynności administracyjnych i który jest jednocześnie organem nadzoru w stosunku do naczelnika Urzędu Celnego w Wałbrzychu prowadzącego postępowanie celne.

Z wyjaśnień uzyskanych od ww. organu wynika, iż w dniu 13.08.2002 r. pan S. Ł. dokonał wprowadzenia na polski obszar celny samochodu osobowego na zagranicznych numerach rejestracyjnych w trybie odprawy celnej czasowej. Ww. procedura celna pozwala na wykorzystanie na polskim obszarze celnym towarów niekrajowych przeznaczonych do powrotnego wywozu za granicę bez dokonywania żadnych zmian z wyjątkiem zwykłego zużycia z całkowitym lub z częściowym zwolnieniem od należności celnych.

W świetle przepisów Prawa celnego obowiązujących w dniu wprowadzenia ww. samochodu, w tym m. in. § 128 pkt 2, § 129 i § 130 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra finansów z dnia 8 marca 2001 r. w sprawie gospodarczych procedur celnych (Dz. U. Nr 18, poz. 214, z późn. zm.), przedmiotem odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych mogły być m.in. pojazdy samochodowe zarejestrowane za granicą przywiezione przez osobę krajową przebywającą za granicą w związku z zatrudnieniem, studiami, działalnością naukowo-badawczą lub leczeniem, jeżeli będą użytkowane wyłącznie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury odprawy czasowej.

Zgodnie z postanowieniami § 30 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 7 września 2001r. w sprawie deklaracji skróconych i zgłoszeń celnych (Dz. U. Nr 117, poz. 1250, z późn.zm.) ww. pojazdy samochodowe mogły być zgłaszane do odprawy czasowej w formie innej czynności niż forma pisemna lub ustna. Jako zgłoszenie do procedury traktowane było więc wprowadzenie pojazdu przez przejście graniczne drogowe pasem ruchu z zieloną sygnalizacją świetlną i napisem: nic do oclenia. Zgłoszenie celne przedmiotowego samochodu miało zatem charakter nieudokumentowany.

Mając na uwadze ww. przepisy Prawa celnego, należy stwierdzić, iż dokonując wprowadzenia samochodu na polski obszar celny, pan S. Ł. nie spełniał warunków do skorzystania z procedury odprawy celnej czasowej. Pobyt za granicą pana S. Ł. nie był bowiem związany z zatrudnieniem, studiami, działalnością naukowo-badawczą lub leczeniem.

Sprowadzony z zagranicy samochód nie został przy przywozie zatrzymany, ponieważ pan S. Ł. skorzystał z tzw. nieudokumentowanej formy dokonywania zgłoszeń celnych, tj. przejazd pasem ruchu z zieloną sygnalizacją świetlną. Dokonanie zgłoszenia celnego w ww. formie spowodowało objęcie pojazdu samochodowego procedurą odprawy czasowej z całkowitym zwolnieniem od należności celnych, jednakże z naruszeniem warunków wymaganych do objęcia towaru tą procedurą. W świetle natomiast postanowień art. 212 § 1 pkt 2 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 9 stycznia 19097 r. Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, z późn. zm.) niedopełnienie warunku wymaganego do objęcia towaru procedurą celną skutkuje powstaniem długu celnego w przywozie.

Po ujawnieniu (w wyniku zatrzymania samochodu przez Policję) okoliczności wprowadzenia na polski obszar celny pojazdu samochodowego z naruszeniem warunków procedury celnej i bez uiszczenia należności celnych organ celny decyzją z dnia 25.08.2003 r. nakazał wywóz przedmiotowego pojazdu poza polski obszar celny. W związku z tym, iż pan S. Ł. nie zastosował się do ww. wezwania i nie dokonał powrotnego wywozu samochodu za granicę, organ celny wszczął z urzędu postępowanie celne, w wyniku którego w dniu 20.05.2005 r. wydał decyzję

nr 4540000-RPC-4603-16/05/AW, którą określił kwotę wynikającą z długu celnego, kwotę odsetek, o których mowa w art. 242 § 3 ww. ustawy Kodeks celny, oraz wymierzył opłatę za przechowanie towaru w depozycie urzędu celnego.

Należności określone w ww. decyzji nie zostały uiszczone. W związku z powyższym, po uprzednim wysłaniu upomnienia, dyrektor Izby Celnej we Wrocławiu w dniu 2.11.2005 r. wystawił tytuł wykonawczy nr W2329/05/MK obejmujący należności celne i opłatę depozytową, a w dniu 7.02.2006 r. wystawił tytuły wykonawcze nr W358/06/MK i nr W/359/06/MK obejmujące podatek VAT i podatek akcyzowy. Po otrzymaniu ww. tytułów egzekucyjnych przez organ egzekucyjny, tj. dyrektora Izby Celnej w Krakowie, organ ten dokonał szeregu czynności w celu ustalenia miejsca zatrudnienia, aktualnego adresu i ewentualnego majątku dłużnika. Z raportu poborcy skarbowego wynikało, iż dłużnik nie przebywał w miejscu swojego zamieszkania i prawdopodobnie przebywa za granicą.

Wszczęcie egzekucji poprzez doręczenie zobowiązanemu tytułu wykonawczego wraz z zawiadomieniem o zajęciu rachunku bankowego w Banku Pekao SA nastąpiło dopiero w dniu 11.10.2008 r. Pismem z dnia 2.10.2008 r. bank poinformował organ egzekucyjny, iż zajęcie rachunku jest skuteczne, ale wkład na rachunku nie przekracza kwoty wolnej od zajęcia. W dniu 13.01.2009 r. organ egzekucyjny został poinformowany o zamknięciu rachunku dłużnika. Pismem z dnia 6.07.2010 r. organ egzekucyjny został poinformowany przez wierzyciela, tj. dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu, iż upłynął termin na dochodzenie należności podatkowych i uległy one przedawnieniu.

Niezależnie od ww. czynności podjętych przez organ egzekucyjny w maju 2008 r. dyrektor Izby Celnej we Wrocławiu, działając w trybie art. 241 § 2 ww. ustawy Kodeks celny, podjął pierwszą próbę sprzedaży zajętego samochodu. W świetle postanowień ww. przepisu organ celny mógł dokonać sprzedaży towaru uprzednio zatrzymanego lub zajętego w celu zabezpieczenia należności. Sprzedaż taka mogła być dokonana w celu pokrycia ciężących na tym towarze należności. Pierwsza informacja o przystąpieniu do sprzedaży zajętego samochodu została skierowana do pana S. Ł. w dniu 6.05.2008 r. Ze względu na niemożność doręczenia pisma samochód został wycofany z przetargu. Ponowne informacje kierowano do zobowiązanego kolejno w dniach: 13.06.2008 r., 13.10.2008 r., 17.11.2008 r. i 17.08.2009 r. Zawiadomienie o przystąpieniu do sprzedaży samochodu zostało doręczone (w trybie doręczenia zastępczego) w dniu 21.10.2009 r. Wobec powyższego organ celny po zebraniu większej liczby pojazdów w dniu 18.03.2010 r. ponownie przystąpił do sprzedaży zajętego samochodu. Sprzedaż samochodu nastąpiła ostatecznie w trybie przetargu ofert w dniu 25.05.2010 r., przy czym kwota uzyskana ze sprzedaży nie pokryła ciężących na towarze należności celnych.

Pismem z dnia 5.01.2011 r. pan S. Ł. zwrócił się do dyrektora Izby Celnej we Wrocławiu o odwołanie decyzji o postępowaniu egzekucyjnym w administracji i umorzenie. W odpowiedzi organ celny wyjaśnił, iż ze względu na przedawnienie zobowiązania podatkowego umorzone zostało postępowanie egzekucyjne w tym zakresie. Przedawnieniem nie były natomiast objęte należności celne. W zakresie poboru ww. należności zastosowanie miał przepis art. 242 § 5 ww. ustawy Kodeks celny, zgodnie z którym 5-letni termin na dochodzenie należności przerywa m.in. wszczęcie egzekucji. W przedmiotowej sprawie w wyniku doręczenia tytułu wykonawczego wraz z zawiadomieniem o zajęciu rachunku bankowego w dniu 11.10.2008 r. nastąpiło przerwanie terminu na dochodzenie należności celnych i tym samym nie uległy one przedawnieniu.

Reasumując, pragnę podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie pan S. Ł. dokonał wprowadzenia na polski obszar celny pojazdu samochodowego bez uiszczenia należności celnych z naruszeniem warunków procedury odprawy celnej czasowej. Ze względu na formę zgłoszenia celnego, z którego pan S. Ł. skorzystał, organ celny nie miał możliwości zatrzymania pojazdu w chwili wprowadzenia. Z tytułu niedopełnienia warunku wymaganego do objęcia towaru procedurą powstał dług celny w przywozie i pan S. Ł. był i jest w dalszym ciągu zobowiązany do uiszczenia kwoty należności wynikającej z tego długu. Podnoszony przez pana S. Ł. argument braku znajomości przepisów celnych nie może być okolicznością usprawiedliwiającą i jednocześnie wyłączającą stosowanie przez organ celny przepisów prawa w tym zakresie. Przed wydaniem decyzji określającej kwotę należności celnych organ celny wezwał pana S. Ł. do wywozu samochodu za granicę, co nie zostało dokonane mimo dość długiego czasu na tę czynność. W przedmiotowej sprawie kwestią niewątpliwą jest również, iż w związku z nieuiszczeniem należności celnych ciążyących na towarze organ celny miał prawo dokonać sprzedaży zajętego samochodu. Wprawdzie sprzedaż tego samochodu mogła nastąpić wcześniej, niemniej jednak dyrektor Izby Celnej oczekiwał na skuteczne podjęcie czynności przez organ egzekucyjny i zaspokojenie roszczeń w inny sposób. Brak efektów w postępowaniu egzekucyjnym spowodował podjęcie decyzji o sprzedaży.

Mając na uwadze okoliczności sprawy i czynności podejmowane w tej sprawie przez organy administracji państwowej, należy zauważyć, iż w pewnym zakresie pan S. Ł. najprawdopodobniej ponosi konsekwencje nieodbierania osobiście licznej korespondencji z urzędów z powodu pobytu za granicą. Nie jest to jednak okoliczność wyłączająca odpowiedzialność za uiszczenie wymaganych należności. Fakt zatrzymania pojazdu samochodowego przez organ celny był znany i pan S. Ł. mógł spodziewać się ze strony organów celnych podjęcia czynności administracyjnych, a jako osoba przebywająca za granicą powinien ustanowić w kraju pełnomocnika dla doręczeń.

W ww. sprawie nieuzasadnione są również zarzuty dotyczące przedawnienia należności celnych. Do dnia dzisiejszego ww. należności nie uległy przedawnieniu i mogą być dochodzone.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę o przyjęcie i uwzględnienie przedłożonych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opióły**

**w sprawie zagrożenia likwidacją oddziału
urazowo-ortopedycznego Samodzielnego
Publicznego Zespołu ZOZ w Płońsku (8894)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Marka Opióły, posła na Sejm RP, z dnia 22 lutego 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8894/11), w sprawie zagrożenia likwidacją oddziału urazowo-ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu ZOZ w Płońsku, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem Mazowieckiego Oddziału Woje-

wódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, z uwagi na zbyt duże przeciążenie oddziału ortopedyczno-urazowego SP ZZOZ w Płońsku, zespół lekarzy ortopedów zatrudnionych u ww. świadczeniodawcy wypowiedział umowy o współpracy, co mogło grozić zamknięciem oddziału urazowo-ortopedycznego u tego świadczeniodawcy.

Płatnik świadczeń opieki zdrowotnej, mając jednak na uwadze konieczność właściwego zabezpieczenia dostępu pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, podjął stosowne działania wynikające między innymi z zapisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 81, poz. 484), zmierzające do utrzymania stanu realizacji umów zgodnie z obowiązującymi przepisami – świadczenia z zakresu ortopedii na terenie województwa mazowieckiego w tym czasie zabezpieczały 33 placówki mające podpisaną umowę z Mazowieckim Oddziałem Wojewódzkim NFZ.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie z wyjaśnieniami Mazowieckiego OW NFZ, dyrektor szpitala w Płońsku poinformował płatnika świadczeń, iż w chwili obecnej usługi w zakresie ortopedii i traumatologii narządu ruchu są świadczone bez zakłóceń i nic nie wskazuje na zagrożenie zaprzestania działalności oddziału urazowo-ortopedycznego w związku z podpisaniem umów dalszej współpracy lekarzy ortopedów pracujących w SP ZZOZ w Płońsku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie dofinansowania pracodawcom
kosztów kształcenia oraz refundacji
wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie
społeczne młodocianych pracowników (8899)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego przekazaną pismem z dnia 11.03.2011 r. (znak: SPS-024-8899/11) w sprawie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne

młodocianych pracowników przekazują poniższą odpowiedź.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w Planie Finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy w całości zobowiązań wynikających z już podpisanych umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi umowami wynosi 35,6 mln zł.

Z informacji uzyskanych od komendanta głównego OHP wynika, że w wojewódzkich komendach OHP znajdują się wnioski od pracodawców oczekujące na podpisanie umów na szacunkową kwotę ok. 133,2 mln zł. Na podpisanie umów oczekuje ok. 22 tys. pracodawców, którzy zawarli umowy o prace w celu przygotowania zawodowego z blisko 47 tys. młodocianych pracowników.

Należy zaznaczyć, że komendant główny OHP dysponujący środkami finansowymi Funduszu Pracy przeznaczonymi na refundację wynagrodzeń może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków, pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich.

W związku z powyższym komendant główny OHP jest uprawniony do wstrzymania zawierania nowych umów o refundację wynagrodzeń młodocianych w razie braku możliwości sfinansowania zobowiązań wynikających z tych umów w ramach środków Funduszu Pracy przeznaczonych na ten cel w planie Funduszu Pracy na 2011 r.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się następującymi przesłankami:

— koniecznością ograniczenia wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB,

— koniecznością ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z uzupełnieniem niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu

emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu ww. ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Osiągnięcie tego celu możliwe będzie również w przypadku przyjęcia przez Sejm rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym z dniem 1 maja 2011 r. składka do otwartych funduszy emerytalnych ograniczona zostanie w roku 2011 r. do poziomu 2,3% podstawy wymiaru składki.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, w tym na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników zgodnie z uzasadnionymi potrzebami rynku pracy.

Informuję również, że w oparciu o przepis art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) w dniu 25 lutego br. wystąpiłam do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy skutkującą zwiększeniem środków Funduszu Pracy na realizację w 2011 r. zadań na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej łącznie o kwotę 1 200 605 tys. zł, w tym o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając odmowę wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Jednocześnie zaznaczam, iż na bieżąco monitoruję sytuację w zakresie refundowania pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym, a w przypadku jej niekorzystnego rozwoju podejmem środki

polegające na uruchomieniu 163 mln zł istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Wyrażam przekonanie, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Pragnę również przypomnieć, iż oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obligatoryjne wsparcie z Funduszu Pracy w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki. Dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych gwarantuje art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dofinansowanie wypłacane jest po zakończeniu przygotowania zawodowego. Wysokość dofinansowania na jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego i wynosi (jest waloryzowane o wskaźnik inflacji):

- przy okresie kształcenia 24 miesiące – 4587 zł,
- przy okresie kształcenia 36 miesięcy – 7645 zł,
- w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia.

Środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano na ten cel kwotę 303 mln zł.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie realizacji przez samorzady
terytorialne zapisów art. 42 ustawy
Karta Nauczyciela (8901)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Marka Wojtkowskiego z dnia 3 marca 2011 r., nr SPS-024-8901/11, w sprawie re-

alizacji przez samorządy terytorialne zapisów art. 42 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Ad 1 i 5. W myśl art. 42 ust. 1–2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela czas pracy nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć nie może przekraczać 40 godzin na tydzień. W ramach tego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia nauczyciel obowiązany jest realizować:

1) zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, prowadzone bezpośrednio z uczniami lub wychowanymi albo na ich rzecz, w wymiarze określonym w ust. 3 lub ustalonym na podstawie ust. 4a albo ust. 7;

2) inne czynności i zajęcia wynikające z zadań statutowych szkoły, ze szczególnym uwzględnieniem zajęć opiekuńczych i wychowawczych wynikających z potrzeb i zainteresowań uczniów, z tym że w ramach tych zajęć:

a) nauczyciel szkoły podstawowej i gimnazjum, w tym specjalnych, jest obowiązany prowadzić zajęcia opieki świetlicowej lub zajęcia w ramach godzin przeznaczonych w ramowych planach nauczania do dyspozycji dyrektora szkoły, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, w wymiarze 2 godzin w tygodniu,

b) nauczyciel szkoły ponadgimnazjalnej, w tym specjalnej, jest obowiązany prowadzić zajęcia w ramach godzin przeznaczonych w ramowych planach nauczania do dyspozycji dyrektora szkoły, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, w wymiarze 1 godziny w tygodniu;

3) zajęcia i czynności związane z przygotowaniem się do zajęć, samokształceniem i doskonaleniem zawodowym.

W myśl § 2 ust. 5a pkt 1–2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej

i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 15, poz. 142, z późn. zm.) godziny do dyspozycji dyrektora, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy Karta Nauczyciela, to zajęcia zwiększające szanse edukacyjne uczniów przeznaczone na pracę z uczniem zdolnym lub z uczniem mającym trudności w nauce oraz zajęcia rozwijające zainteresowania uczniów. Zajęcia te powinny zatem wychodzić naprzeciw indywidualnym potrzebom uczniów poprzez udzielanie im pomocy w przezwyciężaniu trudności, rozwijaniu zdolności lub pogłębianiu zainteresowań, a także poprzez sprawowanie nad nimi opieki, zależnie od potrzeb. Wspomagając się tymi godzinami, szkoła podstawowa i gimnazjum może również wzbogacić ofertę świetlicy. Jednocześnie rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach wskazuje, że dyrektor przedszkola, szkoły i placówki, or-

ganizując pomoc psychologiczno-pedagogiczną, uwzględnia godziny do dyspozycji dyrektora szkoły, o których mowa właśnie w art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy Karta Nauczyciela.

Podjęcie decyzji w kwestii, jakie zajęcia będą realizowane w szkole w ramach godzin, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ww. ustawy, należy zatem do kompetencji dyrektora szkoły. Godzin tych nie można jednakże przeznaczyć na zajęcia obowiązkowe, opiekę nad uczniami podczas ich dowozu do szkoły, doraźne zastępstwa oraz nauczanie indywidualne.

Jeśli dyrektor szkoły zdecyduje, iż zajęciami rozwijającymi zainteresowania uczniów jest ich udział np. w spektaklu teatralnym, to wyjazd do teatru zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (Dz. U. Nr 135, poz. 1516) jest wycieczką przedmiotową. W myśl § 9 ust. 1–2 ww. rozporządzenia wycieczkę lub imprezę przygotowuje się pod względem programowym i organizacyjnym, a następnie informuje się uczestników o podjętych ustaleniach, a w szczególności o: celu, trasie, harmonogramie i regulaminie. Zapewnienie opieki i bezpieczeństwa przez szkołę uczniom podczas wycieczek i imprez odbywa się w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889 i Nr 102, poz. 1115) i ustawy o systemie oświaty. Na podstawie § 10 ust. 1 rozporządzenia program wycieczki lub imprezy organizowanej przez szkołę, listę uczestników, imię i nazwisko kierownika oraz liczbę opiekunów zawiera karta wycieczki lub imprezy, którą zatwierdza dyrektor szkoły. Zgodnie z kartą wycieczki początkiem wycieczki jest wyjazd, a końcem – powrót dzieci do szkoły, a więc czas pracy nauczyciela realizującego zajęcia opiekuńczo-wychowawcze w ramach wycieczki szkolnej jest taki sam, jak czas tej wycieczki.

W sytuacji wycieczki trwającej 24 godziny należy pamiętać, że Karta Nauczyciela ogranicza wymiar czasu pracy nauczyciela do 40 godzin tygodniowo, a zatem nie upoważnia także dyrektora szkoły do powoływania dodatkowych obciążeń dla nauczycieli w zakresie czasu pracy powyżej wskazanego. Przy czym w art. 42c ust. 1 ww. ustawy ustawodawca nakłada na nauczyciela obowiązek pracy w ciągu 5 dni tygodnia, nie przewidując w tym względzie okresu rozliczeniowego (dyrektor szkoły może ustalić czterodniowy tydzień pracy wyłącznie nauczycielom doszkalającym się, wykonującym inne ważne społecznie zadania lub – jeżeli to wynika z organizacji pracy w szkole). Ustalony dla nauczyciela pięciodniowy tydzień pracy może ulec skróceniu tylko wtedy, gdy w dzień roboczy dla nauczyciela przypada święto określone w ustawie z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28, z późn. zm.). Jeżeli jednak święto przypada w dzień wolny dla na-

uczyciela, to nie powoduje to zmniejszenia tygodniowej liczby dni pracy.

Problem konieczności wydłużenia czasu pracy nauczyciela (opiekuna) podczas imprez wyjazdowych powyżej ograniczeń wynikających z ustawy Karta Nauczyciela, w odniesieniu do maksymalnego czasu pracy, powinien zostać rozwiązany przez pracodawcę, czyli dyrektora szkoły, poprzez odpowiednie zwiększenie stanu osobowego wycieczki (czy zielonej szkoły). W sytuacjach szczególnych możliwe jest ponadto skorzystanie przez pracodawcę (organizatora wycieczki czy zielonej szkoły) z przepisów powszechnych regulujących wykonywanie zadań wykraczających poza zakres obowiązków pracowniczych.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że wszelkie inne (niż realizowane w szkole) formy organizacyjne wykonywania zadań szkolnych są integralnym elementem systemu kształcenia. Odpowiednio, ustawodawca nie powołuje tu odrębnych i szczególnych zasad dotyczących wykonywania zadań pracowniczych w okresie imprez wyjazdowych. Mają tu zatem zastosowanie w pełni przepisy ogólne, które determinują organizację pracy w szkole. Decyzje o organizacji wyjazdu na wycieczkę szkolną, obsadzie kadrowej, zabezpieczeniu podejmuje dyrektor szkoły w ścisłym odniesieniu do obowiązujących przepisów w zakresie pragmatyki zawodowej nauczycieli, statutu szkoły i możliwości finansowych wynikających z planu finansowego szkoły.

Ponadto uprzejmie informuję, iż kwestię organizacji oraz bezpieczeństwa regulują przepisy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (Dz. U. Nr 135, poz. 1516) oraz rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 6, poz. 69, z późn. zm.).

Ad 2–3. Zajęcia, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ww. ustawy, nie są godzinami bezpłatnymi. Jest to praca nauczyciela wykonywana w ramach tygodniowego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 42 ust. 7a pkt 2 ustawy Karta Nauczyciela zajęcia realizowane w wymiarze określonym w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b są rejestrowane i rozliczane w okresach półrocznych w dziennikach zajęć pozalekcyjnych. Zajęcia te powinny być rozliczane z wyłączeniem: ferii zimowych, ferii letnich, dni wolnych od pracy oraz przerw w nauce, określonych w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie organizacji roku szkolnego (Dz. U. Nr 46, poz. 432, z późn. zm.).

Na podstawie 42 ust. 3b ww. ustawy nauczycielowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze zajęć wymiar zajęć, o którym mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b Karty Nauczyciela, w półrocznym okresie rozli-

czeniowym, obniża się proporcjonalnie do wykonywanego wymiaru zajęć.

W sytuacji usprawiedliwionej nieobecności nauczyciela, wynikającej z niezdolności do pracy, wymiar zajęć, o którym mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b Karty Nauczyciela, ulegnie obniżeniu o 2 lub 1 godzinę – za każdy tydzień niezdolności nauczyciela do pracy, w półrocznym okresie rozliczeniowym.

Z uwagi na to, iż nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć obowiązuje pięciodniowy tydzień pracy, za tydzień usprawiedliwionej nieobecności z powodu niezdolności do pracy trzeba rozumieć pięć dni roboczych. W rozliczeniu półrocznym należy zatem sumować nieobecności nauczyciela z powodu niezdolności do pracy trwające krócej niż tydzień i za każde pięć dni obniżyć wymiar godzin, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy Karta Nauczyciela.

Zgodnie z powyższym nie ma przeszkód, by nauczyciel za zgodą dyrektora szkoły zrealizował zajęcia w pierwszym półroczu, na poczet drugiego półrocza.

Ponadto uprzejmie informuję, iż na podstawie art. 91c ww. ustawy w związku z § 1 i 4 rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 60, poz. 281, z późn. zm.) przyczynami usprawiedliwiającymi nieobecność pracownika w pracy są zdarzenia i okoliczności określone przepisami prawa pracy, które uniemożliwiają stawienie się pracownika do pracy i jej świadczenie, a także inne przypadki niemożności wykonywania pracy wskazane przez pracownika i uznane przez pracodawcę za usprawiedliwiające nieobecność w pracy. Pracodawca jest obowiązany zwolnić pracownika od pracy, jeżeli obowiązek taki wynika z Kodeksu pracy, z przepisów wykonawczych do Kodeksu pracy albo z innych przepisów prawa.

W przypadku gdy nauczyciel jest nieobecny w pracy z powodu usprawiedliwionej nieobecności innej niż niezdolność do pracy, wymiar zajęć, o którym mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a lub b ustawy Karta Nauczyciela, nie ulegnie obniżeniu. W tym miejscu warto zaznaczyć, iż ww. godziny nie są obciążone sztywnymi unormowaniami prawnymi, co umożliwia elastyczną regulację w zakresie ich realizacji. Dodatkowo warto przypomnieć, że sześciomiesięczny okres rozliczenia zajęć pozwala na obniżenie liczby zajęć w jednym miesiącu i zwiększenie tej liczby w innym miesiącu okresu rozliczeniowego.

Ad 4. Na podstawie art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) do realizacji zadań statutowych szkoła publiczna powinna zapewnić uczniom możliwość korzystania z:

- 1) pomieszczeń do nauki z niezbędnym wyposażeniem;
- 2) biblioteki;
- 3) świetlicy;

4) gabinetu profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej;

5) zespołu urządzeń sportowych i rekreacyjnych;

6) pomieszczeń administracyjno-gospodarczych.

W myśl art. 39 ust. 1 i 4 pkt 1 ww. ustawy dyrektor szkoły lub placówki w szczególności:

1) kieruje działalnością szkoły lub placówki oraz reprezentuje ją na zewnątrz;

2) sprawuje nadzór pedagogiczny, z zastrzeżeniem art. 36 ust. 2;

3) sprawuje opiekę nad uczniami oraz stwarza warunki harmonijnego rozwoju psychofizycznego poprzez aktywne działania prozdrowotne;

4) realizuje uchwały rady szkoły lub placówki oraz rady pedagogicznej, podjęte w ramach ich kompetencji stanowiących;

5) dysponuje środkami określonymi w planie finansowym szkoły lub placówki zaopiniowanym przez radę szkoły lub placówki i ponosi odpowiedzialność za ich prawidłowe wykorzystanie, a także może organizować administracyjną, finansową i gospodarczą obsługę szkoły lub placówki;

5a) wykonuje zadania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniom i nauczycielom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę lub placówkę;

6) wykonuje inne zadania wynikające z przepisów szczególnych;

7) współdziała ze szkołami wyższymi oraz zakładami kształcenia nauczycieli w organizacji praktyk pedagogicznych;

8) odpowiada za właściwą organizację i przebieg sprawdzianu i egzaminów, o których mowa w art. 9 ust. 1, przeprowadzanych w szkole lub placówce,

9) stwarza warunki do działania w szkole lub placówce: wolontariuszy, stowarzyszeń i innych organizacji, w szczególności organizacji harcerskich, których celem statutowym jest działalność wychowawcza lub rozszerzanie i wzbogacanie form działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej szkoły lub placówki.

Ponadto dyrektor szkoły jest kierownikiem zakładu pracy dla zatrudnionych w szkole lub placówce nauczycieli i pracowników niebędących nauczycielami. Dyrektor w szczególności decyduje w sprawach zatrudniania i zwalniania nauczycieli oraz innych pracowników szkoły lub placówki.

Na podstawie art. 7 ust. 1–2 ustawy Karta Nauczyciela szkołą kieruje dyrektor, który jest jej przedstawicielem na zewnątrz, przełożonym służbowym wszystkich pracowników szkoły, przewodniczącym rady pedagogicznej. Dyrektor sprawuje opiekę nad dziećmi i młodzieżą uczącą się w szkole. Dyrektor szkoły odpowiedzialny jest w szczególności za:

1) dydaktyczny i wychowawczy poziom szkoły;

2) realizację zadań zgodnie z uchwałami rady pedagogicznej i rady szkoły, podjętymi w ramach ich kompetencji stanowiących, oraz zarządzeniami organów nadzorujących szkołę;

3) tworzenie warunków do rozwijania samorządnej i samodzielnej pracy uczniów i wychowanków;

4) zapewnienie pomocy nauczycielom w realizacji ich zadań i ich doskonaleniu zawodowym;

5) zapewnienie w miarę możliwości odpowiednich warunków organizacyjnych do realizacji zadań dydaktycznych i opiekuńczo-wychowawczych;

6) zapewnienie bezpieczeństwa uczniom i nauczycielom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę.

Zgodnie z powyższym zapewnienie bezpieczeństwa dzieciom przebywającym m.in. w świetlicy szkolnej oraz organizacja pracy nauczycieli sprawujących opiekę nad dziećmi należy do kompetencji dyrektora szkoły.

Ad 6 i 10. Przepis art. 42 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) był wielokrotnie zmieniany przez kolejne nowelizacje ww. ustawy. Początkowo określał on tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych nauczycieli, bez wskazania maksymalnego tygodniowego czasu pracy. Przepis stanowiący, że czas pracy nauczycieli nie może przekroczyć 40 godzin w tygodniu, został wprowadzony nowelą Karty Nauczyciela z dnia 5 czerwca 1992 r. W art. 42 przepisy ust. 1 i 2 dotyczące charakteru zajęć realizowanych w ramach 40 godzin pracy wprowadziła ustawa z dnia 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 87, poz. 395). Natomiast brzmienie powyższych przepisów obowiązujące do dnia 31 sierpnia 2009 r. zostało określone ustawą z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 179, poz. 1845). W ramach 40-godzinnego tygodnia pracy oraz otrzymywanego wynagrodzenia nauczyciel nie tylko realizuje zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, ale również wykonuje inne czynności wynikające z zadań statutowych szkoły, np. bierze udział w posiedzeniach rady pedagogicznej, przeprowadza wywiadówki z rodzicami, sprawdza prace pisemne uczniów, a także przygotowuje się do prowadzenia zajęć, dokształca we własnym zakresie i doskonali zawodowo. Ostatnia nowelizacja przepisu art. 42 ww. ustawy została dokonana ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 1) i weszła w życie z dniem 1 września 2009 r.

Odnosząc się do czasu trwania zajęć, należy stwierdzić, iż tygodniowa liczba godzin obowiązkowego wymiaru zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych dotyczy liczby jednostek zajęć lub liczby jednostek lekcyjnych, których czas, na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. z 2001 Nr 61, poz. 624, z późn. zm.), określają statuty szkół. Zgodnie z ramowym statutem publicznej szkoły podstawowej oraz ramowym statutem publicznego gimnazjum, załącznikami ww. rozporządzenia godzina lekcyjna trwa 45 minut. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się prowadzenie zajęć edukacyjnych w czasie 30–60 minut, zachowując ogólny

tygodniowy czas zajęć ustalony w tygodniowym rozkładzie zajęć. Czas trwania poszczególnych zajęć edukacyjnych w klasach I–III szkoły podstawowej ustala nauczyciel prowadzący te zajęcia, zachowując ogólny tygodniowy czas zajęć. We wszystkich szkołach ponadgimnazjalnych godzina lekcyjna również trwa 45 minut. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się prowadzenie zajęć edukacyjnych w innym wymiarze, nie dłuższym jednak niż 60 minut, zachowując ogólny tygodniowy czas zajęć ustalony w tygodniowym rozkładzie zajęć. Przez pojęcie godziny lekcyjnej, która zgodnie z ramowymi statutami publicznych szkół trwa 45 minut, rozumie się również inne zajęcia o charakterze dydaktycznym. Natomiast pozostałe zajęcia o charakterze opiekuńczo-wychowawczym trwają 60 minut.

Na podstawie § 7–8 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej oraz rodzajów tej dokumentacji (Dz. U. Nr 23, poz. 225, z późn. zm.) szkoła prowadzi dla każdego oddziału dziennik lekcyjny, w którym dokumentuje się przebieg nauczania w danym roku szkolnym. Do dziennika lekcyjnego wpisuje się w porządku alfabetycznym lub innym ustalonym przez dyrektora szkoły nazwiska i imiona uczniów, daty i miejsca urodzenia oraz adresy ich zamieszkania, imiona i nazwiska rodziców (prawnych opiekunów) i adresy ich zamieszkania, tygodniowy plan zajęć edukacyjnych, a w szkołach dla dorosłych prowadzących kształcenie w formie zaocznej – semestralny plan zajęć edukacyjnych, a także imiona i nazwiska nauczycieli prowadzących poszczególne zajęcia edukacyjne. W dzienniku lekcyjnym odnotowuje się obecność uczniów na poszczególnych zajęciach edukacyjnych oraz wpisuje się tematy przeprowadzonych zajęć edukacyjnych, oceny uzyskane przez uczniów z poszczególnych zajęć edukacyjnych, a w przypadku szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe na podstawie modułowego programu nauczania dla zawodu – również oceny uzyskane przez uczniów z poszczególnych modułów oraz oceny zachowania. Przeprowadzenie zajęć edukacyjnych nauczyciel potwierdza podpisem, z zastrzeżeniem § 20a ust. 5. W klasach I–III szkoły podstawowej opisowe oceny roczne i oceny zachowania, sporządzone komputerowo i podpisane przez wychowawcę klasy, można dołączyć do dziennika lekcyjnego, co jest równoznaczne z wpisem do dziennika lekcyjnego. Do dziennika lekcyjnego prowadzonego przez szkołę dla dorosłych nie wpisuje się danych dotyczących rodziców (prawnych opiekunów) słuchaczy pełnoletnich. Wewnątrzszkolne ocenianie uczniów może być także dokumentowane w innym niż dziennik lekcyjny dokumencie, określonym w statucie szkoły, z tym że ustalone dla ucznia oceny roczne (semestralne) i oceny zachowania wpisuje się do dziennika lekcyjnego.

Ad 7. Uprzejmie informuję, iż przepisy prawa oświatowego nie definiują pojęcia zajęć społecznych,

więc nie mogę odnieść się do kwestii organizacyjnych takich zajęć.

Ad 8. Na podstawie art. 5 ust. 7 pkt 4 ustawy o systemie oświaty wyposażenie szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych należy do zadań organu prowadzącego szkołę lub placówkę. Ministerstwo Edukacji Narodowej w celu wsparcia organów prowadzących realizowało w latach 2005–2008 centralne zakupy sprzętu komputerowego w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich”. W obecnej perspektywie finansowej (2007–2013), w ramach realizowanych projektów, możliwy jest zakup w uzasadnionych przypadkach sprzętu komputerowego ze środków cross-finansingu (do 10% wartości projektu).

W związku z tym zadanie to spoczywa na organach prowadzących szkoły, tj. w przypadku szkół publicznych głównie na jednostkach samorządu terytorialnego. Organy prowadzące szkoły przy realizacji tego zadania oprócz środków własnych mogą wykorzystywać środki finansowe pochodzące z funduszy Unii Europejskiej, dla perspektywy finansowej 2007–2013, w ramach regionalnych programów operacyjnych oraz krajowych programów operacyjnych, takich jak: Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka”, Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko” oraz Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej”.

Zgodnie z danymi z Systemu Informacji Oświatowej według stanu na 30 września 2010 r. ogółem w szkołach znajduje się 10 591 tablic interaktywnych, z czego 3408 w szkołach podstawowych.

Ad 9. Na podstawie § 13 ust. 1–2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutowych publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm) w szkołach specjalnych i w szkołach ogólnodostępnych z oddziałami specjalnymi dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym i znacznym, z niepełnosprawnością ruchową, z autyzmem i niepełnosprawnościami sprzężonymi w klasach I–IV zatrudnia się pomoc nauczyciela. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się zatrudnienie pomocy nauczyciela w klasach V i VI. W szkołach integracyjnych i w szkołach ogólnodostępnych z oddziałami integracyjnymi zatrudnia się dodatkowo nauczycieli posiadających specjalne przygotowanie pedagogiczne oraz specjalistów prowadzących zajęcia rewalidacyjne. W uzasadnionych przypadkach w szkołach tych można zatrudnić pomoc nauczyciela.

W myśl § 15 ust. 1–2 ww. rozporządzenia w uzasadnionych przypadkach w gimnazjach specjalnych i w gimnazjach ogólnodostępnych z oddziałami specjalnymi dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym i znacznym, z niepełnosprawnością ruchową, z autyzmem i niepełnospraw-

nościami sprzężonymi dopuszcza się zatrudnienie pomocy nauczyciela. W gimnazjach integracyjnych i w gimnazjach ogólnodostępnych z oddziałami integracyjnymi zatrudnia się dodatkowo nauczycieli posiadających specjalne przygotowanie pedagogiczne oraz specjalistów prowadzących zajęcia rewalidacyjne. W uzasadnionych przypadkach w gimnazjach tych można zatrudnić pomoc nauczyciela. Zgodnie z powyższym w szkole może być zatrudniona pomoc nauczyciela lub dodatkowy nauczyciel posiadający specjalne przygotowanie pedagogiczne tylko w wymienionych przypadkach.

Jednocześnie wyjaśniam, że z rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 29 marca 2001 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. z 2001 r. Nr 34, poz. 405) wynika, iż w grupie nowych zawodów pomocy społecznej został wprowadzony zawód asystenta osoby niepełnosprawnej. Zadaniem asystenta osoby niepełnosprawnej jest umożliwienie tej osobie aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym, wykonywanie usług opiekuńczych i pomoc rodzinie niepełnosprawnego.

Możliwość zatrudnienia asystenta osoby niepełnosprawnej wynika z art. 50 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) i rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 22 września 2005 r. w sprawie specjalistycznych usług opiekuńczych (Dz. U. Nr 189, poz. 1578, z późn. zm.), a nie z przepisów prawa oświatowego. Na podstawie tych przepisów rodzice ucznia posiadającego orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego powinni wystąpić do właściwego ośrodka pomocy społecznej z wnioskiem o zatrudnienie dla niego asystenta osoby niepełnosprawnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie braku wyłączenia z opłat
autostradowych całego odcinka autostrady A1
przebiegającego w rejonie Częstochowy (8902)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 marca 2011 r., znak: SPS-024-8902/11, przekazujące zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej, dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z ob-

wodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowym zapytaniu pani poseł zwróciła się z pytaniem, czy projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdu fragmentami obwodnic miast zostanie uzupełniony o dodatkowy odcinek autostrady A1 w rejonie Częstochowy.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, iż podtrzymuję stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 15 marca 2011 r., znak: TA4-LŁ-0701-25/11, stanowiącym odpowiedź na zapytanie: SPS-024-8886/11. W przedmiotowym piśmie wskazałem, że ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Projekt zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie zwiększenia środków
dla woj. lubuskiego z Funduszu Pracy (8903)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 14 marca 2011 r., nr SPS-024-8903/11, zapytaniem, jakie złożyła poseł Elżbieta Rafalska w sprawie zwiększenia środków Funduszu Pracy w 2011 r. dla województwa lubuskiego, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. W dniu 22 lutego br. pani marszałek województwa lubuskiego otrzymała do podziału kwo-

tę 13,7 mln zł przypadającą z tego tytułu dla województwa. Decyzje ministra pracy i polityki społecznej zwiększające w oparciu o dokonany podział poszczególnym samorządom powiatowym kwoty limitów wydane zostały w dniu 22 marca 2011 r. Jednocześnie pragnę zdementować, jakoby tegoroczne środki Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były zmniejszane o spłatę zobowiązań z roku 2010.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie likwidacji urzędu pocztowego
w miejscowości Skąpe w woj. lubuskim (8904)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Elżbiety Rafalskiej, znak: SPS-024-8904/11, w sprawie likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości Skąpe w województwie lubuskim, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą do kompetencji zarządu spółki. Ponadto art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia nie decyduje o sposobie funkcjonowania konkretnej placówki pocztowej. Decydowanie o tego typu kwestiach leży w kompetencjach zarządu, który przy ustalaniu kształtu sieci pocztowej musi uwzględniać wymagania prawne nałożone na pocztowego operatora publicznego.

Poczta Polska zobowiązana jest do zapewnienia dostępności do powszechnych usług pocztowych, określonej między innymi gęstością sieci placówek pocztowych. Poczta Polska, decydując o zmianach w tejże sieci, zobowiązana jest do przestrzegania

wskazników gęstości sieci placówek wskazanych w § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.), który obliguje ją do utrzymania średnio w skali kraju: minimum jednej placówki na 7 tys. mieszkańców w miastach; minimum jednej placówki na 85 km² na obszarach wiejskich; oraz ogólnej liczby placówek w kraju nie mniejszej niż 8240. Ponadto w myśl treści rozporządzenia operator publiczny utrzymuje w każdej gminie co najmniej jedną placówkę pocztową. Jedynie w przypadku gmin wiejskich liczących poniżej 5 tys. mieszkańców istnieje możliwość objęcia takiej gminy obszarem działania stałej placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienie placówki ruchomej, lecz pod warunkiem m.in. uzgodnienia tej lokalizacji z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta).

W związku z powyższymi wymaganiami Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym. Zmiany dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych, wynikający z ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi, zwłaszcza w formie elektronicznej, wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej. Bardzo istotny jest również fakt, że na świadczenie powszechnych usług pocztowych Poczta Polska nie otrzymuje żadnych środków z budżetu państwa.

Odnosząc się do kwestii funkcjonowania urzędu pocztowego w miejscowości Skąpe, informuję, zgodnie z aktualnymi wyjaśnieniami uzyskanymi od Zarządu Poczty Polskiej, że w bieżącym roku nie jest przewidywane jego przekształcenie. W związku z tym placówka ta funkcjonować będzie w obecnym kształcie i będzie świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych. Obecnie na wniosek prezesa Poczty Polskiej przeprowadzany jest przegląd procesu przekształceń urzędów pocztowych w filie i agencje pocztowe. Decyzje odnośnie do przyszłej formy organizacyjnej danej placówki Poczta Polska podejmuje na podstawie szczegółowej analizy zasadności jej przekształcenia.

Pragnę również wyjaśnić, że zmiany formy organizacyjnej placówek nie mają wpływu na kody pocztowe, ponieważ kody są przypisane do miejscowości, a nie do placówki pocztowej. Dlatego też nie są wymagane żadne zmiany w dokumentach w przypadku takich przekształceń.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opióły**

**w sprawie likwidacji gminnych posterunków
Policji w pow. plockim (8906)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8906/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Marka Opióły w sprawie likwidacji gminnych posterunków Policji w pow. plockim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze powiatu jest komendant powiatowy (miejski) Policji. Jego wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej (miejskiej) Policji określa § 10 zarządzenia nr 1041 komendanta głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP Nr 18, poz. 135).

Zgodnie z przepisami ww. zarządzenia do zakresu działania komendy wojewódzkiej Policji należy doskonalenie struktury jednostek Policji nadzorowanych przez komendanta wojewódzkiego Policji w celu zwiększenia efektywności ich działania poprzez monitorowanie i ocenę rozwiązań organizacyjnych oraz analizowanie i opiniowanie propozycji zmian, jak również nadzór nad prawidłowym zorganizowaniem struktur organizacyjnych tych jednostek.

Na podstawie § 7 ww. zarządzenia decyzją nr 251/10 z dnia 31 grudnia 2010 r. komendant wojewódzki Policji w Radomiu powołał zespół do opracowania projektu kompleksowych zmian organizacyjnych w jednostkach Policji. Głównym założeniem prac zespołu jest poprawa funkcjonalności jednostek Policji garni-

zonu mazowieckiego w celu dalszego ograniczenia zagrożeń, poprawy i wzmacniania społecznego poczucia bezpieczeństwa poprzez:

- tworzenie silnych komisariatów i posterunków Policji,
- zwiększenie liczby i dostępności patroli,
- zwiększenie szybkości interwencji i reakcji na zdarzenia,
- skuteczność dowodzenia działaniami policyjnymi,
- podniesienie jakości pracy wykrywczej,
- racjonalne korzystanie z zasobów osobowych, lokalowych i materiałowych,
- spłaszczenie struktury organizacyjnej jednostek Policji w celu zwiększenia liczby policjantów realizujących zadania bezpośrednio na ulicy.

Podkreślić należy, iż w ramach prac zespołu prowadzone są spotkania komendantów powiatowych (miejskich) Policji z przedstawicielami władz samorządowych w celu przedstawienia uzasadnienia dla propozycji zmian organizacyjnych oraz uzgodnienia ich ostatecznego charakteru.

Na posiedzeniu zespołu w dniu 8 lutego 2011 r. wspólnie z komendantem miejskim Policji w Płocku wypracowano koncepcję zmian w organizacji Policji w powiecie plockim, która zakłada likwidację posterunków policji w Słubicach, Łącku i Radzanowie. Obsługę gmin Słubice i Łąck zapewni Komisariat Policji w Gębinie posiadający 45 etatów, natomiast obsługę gminy Radzanowo zapewni Posterunek Policji w Słupnie, w którym służbę będzie pełnić 10 policjantów.

Jednocześnie informuję, że w ramach prac zespołu przeprowadzona została symulacja pracy Komendy Miejskiej Policji w Płocku, która wykazała, że podjęte działania usprawnią zarządzanie zasobami Policji i wpłyną na poprawę skuteczności i efektywności działań na terenie powiatu plockiego w zakresie zapobiegania przestępstwom i wykroczeniom oraz realizacji procesu wykrywczego.

W odniesieniu do kwestii stanu przestępczości w gminach, w których planuje się likwidację posterunków Policji, poniżej przedstawiam dane statystyczne przekazane przez Komendę Główną Policji:

1) Posterunek Policji w Radzanowie, ogólna liczba dochodzeń i śledztw wszczętych w okresie:

- w 2009 r. – 105,
- w 2010 r. – 133,
- styczeń–luty 2010 r. – 12,
- styczeń–luty 2011 r. – 7;

2) Posterunek Policji w Łącku, ogólna liczba dochodzeń i śledztw wszczętych w okresie:

- w 2009 r. – 77,
- w 2010 r. – 84,
- styczeń–luty 2010 r. – 8,
- styczeń–luty 2011 r. – 9,

3) Posterunek Policji w Słubicach, ogólna liczba dochodzeń i śledztw wszczętych w okresie:

- w 2009 r. – 69,
- w 2010 r. – 73,

— styczeń–luty 2010 r. – 8,
— styczeń–luty 2011 r. – 6.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opióły**

**w sprawie możliwości sfinansowania
przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa
Narodowego rewitalizacji zabytkowego
budynku Liceum Ogólnokształcącego
im. Marszałka Stanisława Małachowskiego
w Płocku (8907)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Opióły z dnia 2 marca 2011 r. (pismo: SPS-024-8907/11 z dnia 14 marca 2011 r.; 15 marca 2011 r. – data wpływu do MKiDN) w sprawie możliwości udzielenia pomocy finansowej na remont zabytkowej szkoły im. Stanisława Małachowskiego w Płocku uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego, działając zgodnie z przepisami rozdziału 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz przepisami aktów wykonawczych, może udzielać dofinansowania na przeprowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy obiekcie zabytkowym wpisanym do rejestru zabytków wyłącznie w ramach programu MKiDN „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 1: Ochrona zabytków.

W myśl regulaminu tego priorytetu, właściciel zabytku wpisanego do rejestru zabytków może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac przy tym zabytku. Dotacja może zostać udzielona na dofinansowanie nakładów koniecznych na wykonanie prac, które zostaną przeprowadzone w roku udzielenia dotacji. Katalog prac, na które można otrzymać dofinansowanie, określa art. 77 wspomnianej ustawy.

Szczegółowy regulamin priorytetu 1 programu „Dziedzictwo kulturowe”, w tym rodzaje kwalifikujących się zadań, określenie uprawnionych wnioskodawców oraz zasady trybu naboru i wyboru wniosków, są zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, pod adresem www.mkidn.gov.pl. Obecnie do dnia 31 marca 2011 r. trwa drugi nabór wniosków na zadania

planowane do realizacji w roku 2011. Jednocześnie informuję, że budżet priorytetu 1: Ochrona zabytków w roku 2011 miał 37 000 mln na wspieranie prac konserwatorskich, restauratorskich i budowlanych przy wszystkich zabytkach położonych na terenie Polski. Nie jest zatem możliwe udzielenie w ramach tego priorytetu wsparcia dla jednego projektu w wysokości 30 000 mln zł. W tym roku do rozdysponowania w drugim naborze wniosków zostało ok. 1,8 mln zł.

Zgodnie z art. 71 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zakresie sprawowania opieki nad zabytkami osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna posiadająca tytuł prawny do zabytku wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu, ograniczonego prawa rzeczowego albo stosunku zobowiązaniowego finansuje prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy tym zabytku. Finansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku, do którego tytuł prawny posiada jednostka samorządu terytorialnego, jest zadaniem własnym tej jednostki.

Zgodnie z art. 72 wskazuje się, że na zasadach i w trybie określonych odrębnymi przepisami prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach będących w posiadaniu jednostek organizacyjnych, zaliczanych do sektora finansów publicznych, są finansowane ze środków finansowych przyznanych odpowiednio przez dysponentów części budżetowych bądź jednostki samorządu terytorialnego, którym podlegają te jednostki. Właściciel lub dysponent obiektu powinien na etapie opracowywania projektu swojego budżetu zabezpieczyć odpowiednie środki na przeprowadzenie działań konserwatorskich, restauratorskich lub remontowych w zabytku. Rola ministra kultury i dziedzictwa narodowego polega na wsparciu działań podejmowanych przez właściciela zabytku, nie polega na przejęciu jego obowiązków.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie wprowadzenia odpłatności
za korzystanie z autostrady A4 na terenie
woj. opolskiego (8910)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tomasza Garbowskiego, przesłane przy piśmie z dnia 14 marca 2011 r., znak: SPS-

-024-8910/11, dotyczącym odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie woj. opolskiego, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z generalną zasadą określoną w art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Aktem prawnym regulującym kwestię opłat za przejazd autostradą jest również rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 121, poz. 1034), w którym wprost, enumeratywnie określono odpłatne odcinki autostrad. Znajduje się wśród nich odcinek autostrady A4 Wrocław – Gliwice.

Biorąc pod uwagę przytoczone przepisy prawa oraz fakt, że ww. odcinek autostrady zostanie dostosowany do poboru opłat do dnia 1 stycznia 2012 r., resort infrastruktury nie przewiduje przesunięcia terminu wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradą A4 na odcinku Wrocław – Gliwice.

Odnosząc się do zapytania dotyczącego ewentualnego zabezpieczenia dróg alternatywnych do przedmiotowego odcinka autostrady, uprzejmie informuję, że resort infrastruktury nie planuje wdrożenia specjalnego programu w tym zakresie.

Ministerstwo nie przewiduje znaczącego odpływu ruchu samochodów osobowych z odcinka autostrady A4 Wrocław – Gliwice na drogi alternatywne po wprowadzeniu opłaty za przejazd. Resort wychodzi bowiem z założenia, że na drodze zapewniającej wyższy komfort jazdy i możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym powstaną największe korzyści po stronie kierowców, płynące z wyboru ekonomicznego pomiędzy możliwością szybkiego dotarcia do celu podróży a skorzystaniem z bezpłatnej trasy alternatywnej i narażeniem się na dodatkowe koszty związane z dodatkowym ryzykiem powstania opóźnienia powstałego w wyniku utknięcia w korku czy też uczestniczenia w zdarzeniu drogowym.

Jako że samochody osobowe nie powodują znaczącego zwiększenia kosztów utrzymania infrastruktury drogowej w porównaniu do samochodów ciężarowych, resort nie planuje dokonania inwestycji w zakresie infrastruktury drogowej w związku z ewentualnym przeniesieniem się ruchu osobowego na drogi alternatywne do autostrad płatnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie połączenia Samodzielnego
Publicznego Specjalistycznego Zespołu
Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ
Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze (8914)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posłanki Marzeny Machałek, przekazane przy piśmie, znak: SPS-024-8914/11, dotyczące połączenia dwóch samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w województwa dolnośląskim, przedstawiam poniżej następujące stanowisko.

Odnosząc się do opisanego w zapytaniu przypadku łączenia dwóch samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, dla których podmiotem tworzącym jest województwo dolnośląskie, tj. Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach z SPZOZ Szpitalem Wojewódzkim w Jeleniej Górze, należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) tworzenie, przekształcenie i likwidacja publicznego zakładu opieki zdrowotnej następuje w drodze uchwały właściwej jednostki samorządu terytorialnego; kwestie łączenia zakładów precyzyjnie reguluje art. 43h przywołanej ustawy. Ponadto, zgodnie z brzmieniem art. 16 ust. 2 Konstytucji RP, samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Z uwagi na powyższe wydaje się, że minister zdrowia nie jest uprawniony do recenzowania działań innych organów władzy publicznej.

Jednakże, odnosząc się do pytań postawionych w piśmie pani poseł, uważam, że łączenie zakładów opieki zdrowotnej może być uzasadnione, a nawet korzystne np. z punktu widzenia organizacji, efektywnego zarządzania czy optymalizacji kosztów. Podejmując decyzję w tym zakresie, podmiot tworzący powinien wziąć pod uwagę różne kryteria, m.in. medyczne, organizacyjne, finansowe oraz społeczne. Wierzę, że w tym przypadku władze województwa dolnośląskiego rozważyły i przeanalizowały wszelkie aspekty omawianego przedsięwzięcia. Oczywiście wszelkie działania i wynikające z nich zmiany niosą ze sobą ryzyko. Jednakże zaniechania również obciążone są ryzykiem.

Reasumując, należy zauważyć, że w omawianym przypadku organy podejmujące rozstrzygnięcia powinny kierować się interesem publicznym. Ponoszą

za to odpowiedzialność cywilną, karną, polityczną i moralną.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie planowanego wprowadzenia opłat
na dolnośląskim odcinku autostrady A4 (8915)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r., znak SPS-024-8915/11, przekazujące zapytanie pani poseł Marzeny Machałek dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pani poseł zwróciła się z pytaniem, czy Ministerstwo Infrastruktury planuje wprowadzenie odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie Dolnego Śląska, a także czy przeprowadza analizy dotyczące konsekwencji ewentualnego wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie Dolnego Śląska.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast zgodnie z art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.), w okresie ważności tej opłaty (tzw. winieta).

Mając na względzie powyższe dane, należy stwierdzić, że resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami. Ze względu na fakt, że kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę

mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa.

Należy więc podkreślić, że poprzez projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych resort infrastruktury zaproponował rozwiązanie wprost przeciwne do dotychczasowego, tak aby na wybranych odcinkach wybrani użytkownicy wskazanych autostrad mieli możliwość korzystania z nich bez obowiązku ponoszenia opłaty. Zatem propozycja resortu zmierza ku ograniczaniu obowiązującej zasady odpłatności w sytuacjach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

W kolejnym pytaniu pani poseł zwróciła się o wskazanie, jakie istnieją plany dostosowania odcinków autostrady A4 do wymogów płatnej autostrady.

W kontekście kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji (braki systemu łączności alarmowej, brak siatek zabezpieczających) można uznać, iż pani poseł sugeruje, że niektóre odcinki autostrad ze względu na niezadowolający kierowców stan techniczny nie powinny być płatne.

Należy zatem stwierdzić, że przepisy techniczno-budowlane dotyczące autostrad płatnych i związanych z nimi urządzeń określa rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 16 stycznia 2002 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących autostrad płatnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 12, poz. 116, z późn. zm.). Przepisy te stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu i eksploatacji autostrad i związanych z nimi urządzeń, a także ich odbudowie, rozbudowie i przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę. Zatem z powyższego wynika, iż kwestia zweryfikowania, czy autostrada spełnia określone w przepisach parametry, należy do zakresu zadań organów wydających decyzje związane m.in. z jej budową bądź przebudową. Natomiast sukcesywne monitorowanie stanu drogi należy do jej zarządcy. Autostrady zalicza się do kategorii dróg krajowych, których zarządcą jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do zarządcy drogi należy w szczególności: przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego; wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających; przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników; wprowadzanie ograniczeń lub zamykanie dróg i drogowych obiektów in-

żynierskich dla ruchu oraz wyznaczanie objazdów drogami różnej kategorii, gdy występuje bezpośrednio zagrożenie bezpieczeństwa osób lub mienia.

Należy również podkreślić, że rozpoczęcie poboru opłat nastąpi dopiero po zamontowaniu urządzeń umożliwiających na poszczególnych odcinkach pobór opłat dla danej kategorii pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie wydłużenia relacji pociągu
TLK 26102/3 spółki PKP InterCity Lublin –
Wrocław do Jeleniej Góry (8916)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marzeny Machałek w sprawie wydłużenia relacji pociągu TLK 26102/3 spółki PKP InterCity Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 11 marca 2011 r., nr SPS-024-8916/11, przekazuję poniższe informacje.

W najbliższym czasie nie jest rozważane wydłużenie przedmiotowego połączenia do Jeleniej Góry ze względu na ograniczone środki finansowe przeznaczone na dofinansowanie pociągów międzywojewódzkich, nieatrakcyjny czas jazdy pociągu na odcinku Wrocław – Jelenia Góra oraz problemy taborowe spółki PKP InterCity SA.

Na niekorzyść takiego rozwiązania przemawia również fakt, iż po wydłużeniu relacji pociąg TLK 26102/3 pokonywałby odcinek Wrocław – Jelenia Góra ok. 30 minut przed kursującym obecnie pociągiem osobowym nr 69251 spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o.

W związku z tym informuję, że wprowadzenie postulowanej zmiany od 1 czerwca 2011 r. w ramach korekty rozkładu jazdy nie jest możliwe. Nie wyklucza się natomiast zwiększenia liczby pociągów TLK na odcinku Wrocław – Jelenia Góra po wykonaniu prac remontowych mających na celu wyeliminowanie ograniczeń prędkości na przedmiotowej trasie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie statusu publicznego
Szpitala Powiatowego w Pszczynie (8921)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Bożeny Kotkowskiej przekazane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8921/11), w sprawie statusu Publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Tworzenie, przekształcenie i likwidacja publicznego zakładu opieki zdrowotnej następuje w drodze rozporządzenia właściwego organu administracji rządowej albo w drodze uchwały właściwego organu jednostki samorządu terytorialnego, o czym stanowią przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 43 ww. ustawy rozporządzenie lub uchwała o likwidacji publicznego zakładu opieki zdrowotnej powinny określać sposób i formę zapewnienia osobom korzystającym z oznaczonych rodzajów świadczeń zdrowotnych likwidowanego zakładu dalszego nieprzerwanego udzielania takich świadczeń, bez istotnego ograniczenia ich dostępności, warunków udzielania i jakości, oraz termin zakończenia działalności, nie wcześniej niż 3 miesiące od daty wydania rozporządzenia lub podjęcia uchwały o likwidacji. Projekt rozporządzenia lub uchwały o likwidacji publicznego zakładu opieki zdrowotnej wymaga opinii wojewody oraz opinii właściwych organów gminy i powiatu, których ludności zakład udziela świadczeń zdrowotnych, a także sejmiku województwa, jeśli zasięg działania zakładu obejmuje województwo lub jego znaczną część.

Warto w tym miejscu podkreślić bardzo istotny fakt, że powyżej przytoczone przepisy art. 43 ust. 1 i 2 ustawy stosuje się odpowiednio przy wydawaniu rozporządzenia i podejmowaniu uchwały o przekształceniu zakładu, jeżeli w wyniku przekształcenia ma nastąpić likwidacja lub istotne ograniczenie poszczególnych rodzajów działalności zakładu i udzielanych świadczeń zdrowotnych.

Przytoczyć tu także należy brzmienie art. 53 ust. 2 i 3 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, zgodnie z którym zbycie aktywów trwałych samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, oddanie ich w dzierżawę, najem, użytkowanie oraz użyczenie może nastąpić wyłącznie na zasadach określonych przez podmiot, który utworzył zakład. Zasady te mogą polegać w szczególności na ustanowieniu wymogu uzyskania zgody podmiotu, który utworzył zakład, na zbycie, wydzierżawienie, wynajęcie, oddanie w użytkowanie oraz użyczenie aktywów trwałych.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie ma w swoich kompetencjach merytorycznych takich narzędzi prawnych, które pozwalałyby na ingerowanie w struktury organizacyjne jednostek, dla których nie jest podmiotem tworzącym.

To podmiot, który utworzył zakład, dokonuje kontroli i oceny działalności zakładu opieki zdrowotnej, w szczególności w zakresie realizacji zadań statutowych, dostępności i poziomu udzielanych świadczeń, prawidłowości gospodarowania mieniem i gospodarki finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie prywatyzacji Śląskiej Fabryki Wódek
Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej
(8922)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pani poseł Bożeny Kotkowskiej (pismo z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8922/11) przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedzi na pytania zadane przez panią poseł w sprawie prywatyzacji spółki Skarbu Państwa Śląska Wytwórnia Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej.

Czy ministerstwo, sprzedając ww. zakład, zadba o zachowanie pakietu akcji (udziałów) oraz zapewnienie produkcji Polmosu, zapewniając świadczenia gwarantowane dla załogi pracowniczej?

W celu wykonania dyspozycji Rady Ministrów ujętej w zaktualizowanym rządowym „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011”, przyjętym uchwałą nr 22/2009 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 2009 r., w dniu 18 stycznia 2011 r. w dzienniku „Rzeczpospolita” oraz na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa opublikowane zostało zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia pakietu 85% akcji spółki Śląska Wytwórnia Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej. Pozostałe 15% akcji, stosownie do zapisów zawartych w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), zostanie przeznaczone do nieodpłatnego nabycia przez uprawnionych pracowników spółki.

Wybrany tryb prywatyzacji – negocjacje podjęte na podstawie publicznego zaproszenia – pozwala na

uzyskanie przez Skarb Państwa optymalnych warunków transakcji zbycia akcji przedmiotowej spółki i umożliwi pozyskanie silnego partnera kapitałowego inwestora branżowego, który zapewni stabilny rozwój prywatyzowanej spółki.

W ocenie ministerstwa ewentualny nabywca akcji oprócz zapłaty godziwej ceny powinien podjąć także zobowiązanie co do realizacji niezbędnych dla spółki inwestycji, a realizacja programu inwestycyjnego zapewniającego rozwój spółki jest najlepszym gwarantem utrzymania miejsc pracy.

Ponadto prywatyzacja spółki w trybie negocjacji na końcowym etapie procesu umożliwi wyłonionemu inwestorowi, po uzgodnieniu z Ministerstwem Skarbu Państwa warunków umowy prywatyzacyjnej, przeprowadzenie rozmów z przedstawicielami pracowników prywatyzowanej spółki i uzgodnienie pakietu gwarancji socjalnych.

Jak rząd zamierza przeciwdziałać sytuacjom, w których nowy właściciel firmy realizuje jedynie własną strategię, nie bacząc na utratę miejsc pracy przez załogę?

Realizując proces prywatyzacji danej spółki w trybie zaproszenia do negocjacji, Ministerstwo Skarbu Państwa podejmuje wszelkie działania zmierzające do uzyskania korzystnych dla Skarbu Państwa warunków transakcji oraz starania w celu zabezpieczenia ciągłości prowadzenia działalności przez sprywatyzowany podmiot. Wybrani inwestorzy zobligowani zostają do podjęcia zobowiązania, iż w danym okresie nie dokonają obniżenia kapitału zakładowego w nabywanej spółce, nie spowodują zaniechania prowadzenia podstawowego przedmiotu działalności, nie doprowadzą do likwidacji czy rozwiązania spółki. W przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania któregokolwiek z zobowiązań inwestorzy obowiązani są do zapłaty kar umownych na rzecz Skarbu Państwa, co powoduje po ich stronie konieczność dotrzymania zobowiązań zawartych w umowie prywatyzacyjnej.

Pragnę zapewnić, że Ministerstwo Skarbu Państwa prowadzi postępowanie prywatyzacyjne Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej z zachowaniem obowiązujących przepisów prawa oraz dochowaniem należytej staranności w celu zabezpieczeniu interesu Skarbu Państwa i prywatyzowanej spółki.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Czechyry**

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 79,
zwłaszcza na odcinku Ryczywół – Kozienice
(8923)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r., znak SPS-024-8923/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Czesława Czechyry w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 79 na odcinku Ryczywół – Kozienice, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na przebudowie drogi krajowej nr 79 na odcinku Ryczywół – Kozienice nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego**

**w sprawie remontu dworca PKP w Legnicy
(8924)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie re-

montu dworca PKP w Legnicy poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. Czy zapadły już oficjalne i wiążące decyzje w przedmiocie rozpoczęcia remontu dworca PKP w Legnicy?

Zgodnie z listą dworców zgłoszonych do przebudowy przez Polskie Koleje Państwowe SA dworzec PKP w Legnicy został ujęty na liście inwestycji zaplanowanych do realizacji w 2011 r. Łączny koszt przebudowy ww. inwestycji realizowanej ze środków własnych PKP SA oraz dotacji budżetu państwa wyniesie 11 537 tys. zł.

Ad 2. Jeżeli tak, to jaki jest termin rozpoczęcia procedury inwestycyjnej oraz terminarz remontu?

Przebudowa powyższego dworca prowadzona będzie w latach 2011–2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju
biogazowni rolniczych w Polsce
w latach 2010–2020” (8925)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8925/11) poniżej przedstawiam stanowisko do zagadnień podniesionych w zapytaniu pana posła Adama Krupy w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”.

Na wstępie należy podkreślić, że rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw, jest jednym z priorytetów określonych w „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.”. W „Programie działań wykonawczych na lata 2009–2012” stanowiącym załącznik do „Polityki...” zawarto m.in. działanie 4.5: Wdrożenie kierunków budowy biogazowni rolniczych przy założeniu powstania do roku 2020 średnio jednej biogazowni w każdej gminie. Ww. działanie zostało już częściowo zrealizowane poprzez przyjęcie przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. dokumentu przygotowanego przez Ministerstwo Gospodarki we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”.

Ww. dokument definiuje, iż za koordynację realizacji działań zapisanych w „Kierunkach...” odpowie-

działny jest minister właściwy do spraw gospodarki. Ministrowie właściwi do przedstawienia propozycji zmian w przepisach prawnych oraz stosownych działań nie później niż w ciągu roku od daty przyjęcia dokumentu przez Radę Ministrów zobowiązani zostali do rozpoczęcia procedur legislacyjnych. W ramach prowadzonego monitoringu postępu prowadzonych działań na zakończenie każdego roku kalendarzowego instytucje i jednostki odpowiedzialne za wdrażanie dokumentu opracowują szczegółową informację nt. stanu zaawansowania prac legislacyjnych.

Rozwiązania prawne mające usprawnić procesy rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biogazowni rolniczych, zostały zawarte w nowelizacji ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. Prawo energetyczne. Kontynuowane są prace nad nowelizacją ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu oraz nad nowym rozporządzeniem ministra środowiska w sprawie procesu odzysku R10. Ponadto w 2010 r. na etapie projektowania rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wyłączone z grupy przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko instalacje biogazu rolniczego o mocy do 0,5 MW.

W ramach propagowania rozwoju biogazowni rolniczych z inicjatywy ministra gospodarki został opracowany praktyczny poradnik „Przewodnik dla inwestorów zainteresowanych budową biogazowni rolniczych” stanowiący — kompendium wiedzy nt. możliwości wsparcia finansowego inwestycji, obowiązujących procedur oraz rozwiązań prawnych. Przewodnik będzie dostępny na stronie internetowej ministerstwa w najbliższym czasie.

1. Ile w 2010 r. powstało instalacji wytwarzających biogaz rolniczy i jaka jest ich łączna moc?

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne od dnia 1 stycznia 2011 r. działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania biogazu rolniczego lub wytwarzania energii elektrycznej z biogazu rolniczego stanowi działalność regulowaną, w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wymagającą wpisu do rejestru przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem biogazu rolniczego. O wpis do ww. rejestru mogą ubiegać się przedsiębiorcy, którzy spełniają następujące warunki:

— są zarejestrowani w Centralnym Rejestrze Przedsiębiorców administrowanym przez Agencję Rynku Rolnego,

— posiadają tytuł prawny do obiektów budowlanych, w których będzie wykonywana działalność gospodarcza, oraz

— dysponują odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej.

W sumie do rejestru zostało wpisanych 10 biogazowni, z których 2 (w Kostkowicach o mocy 0,6 MW oraz w Skrzatuszu o mocy 0,5 MW) powstały w 2010 r., natomiast wpis do rejestru uzyskały w 2011 r. Łączna zainstalowana moc elektryczna wszystkich biogazowni z rejestru wynosi 9,5 MW, natomiast łączna zainstalowana moc cieplna 9,0 MW.

Jeżeli chodzi o ilość biogazowni, które powinny powstać w ciągu najbliższych lat, chciałabym przypomnieć, iż celem na rok 2020 jest wybudowanie średnio jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie wykorzystującej biomasę pochodzenia rolniczego, przy założeniu posiadania przez gminę odpowiednich warunków do uruchomienia takiego przedsięwzięcia. W „Krajowym planie działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych”, który został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 7 grudnia 2010 r., założono, że w 2020 r. łączna moc zainstalowana wszystkich biogazowni w Polsce wyniesie 980 MW. Przewiduje się, że biogazownie będą powstawać w tych gminach, na których terenach występują duże zasoby arealu, z którego można pozyskiwać biomasę, co jest swego rodzaju harmonizacją działań krajowych rządu z priorytetami wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej.

Obserwując wzmożone zainteresowanie inwestorów tego typu inwestycjami z jednej strony, zaś z drugiej mając świadomość, że szybki rozwój biogazowni rolniczych ogranicza szereg barier o charakterze psychologicznym, społecznym, instytucjonalnym, prawnym i ekonomicznym, należy przyjąć, że cel dotyczący ilości zrealizowanych inwestycji biogazowni rolniczych założony do roku 2020 nie jest łatwy, ale na pewno możliwy do wykonania.

Do barier psychologicznych i społecznych można zaliczyć niską świadomość społeczną w zakresie produkcji biogazu i obawy związane z uciążliwością działalności biogazowni. Jedną z barier jest również słabo rozwinięta sieć przesyłowa, która blokuje część inwestycji lub wymusza na inwestorach dodatkowe koszty związane z budową instalacji elektrycznej lub cieplnej, do której będzie wtłaczany biogaz. Kolejną przeszkodą jest brak zaplecza technicznego do budowy instalacji biogazowych, co może stanowić niekorzystny czynnik dla rozwoju tego sektora w początkowej fazie rozwoju. Część urządzeń do budowy biogazowni będzie musiała być sprowadzana z zagranicy, co może podnieść koszty inwestycyjne. Brak jest również projektantów, generalnych wykonawców, firm budowlanych oraz technologów wyspecjalizowanych w projektowaniu, budowie oraz eksploatacji biogazowni rolniczych. Pokonanie ww. barier stanowi pewne wyzwanie, ale również bodziec do dalszych działań w celu rozwoju sektora biogazu w Polsce.

2. Ile podmiotów skorzystało z dofinansowania tego rodzaju inwestycji?

W zakresie dofinansowania do biogazowni rolniczych, według stanu danych z bazy Krajowego Systemu Informatycznego SIMIK 2007–2013 na dzień 3 stycznia 2011 r., środki finansowe z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata

2007–2013 w ramach działania 9.1: Wysokosprawne wytwarzanie energii zostały przyznane 5 beneficjentom na budowę łącznie 8 biogazowni (ponad 60 mln zł), natomiast w ramach działania 9.4: Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych – 2 beneficjentom na budowę 2 biogazowni (ponad 47 mln zł).

Inwestycje dotyczące odnawialnych źródeł energii można sfinansować również z 16 regionalnych programów operacyjnych (RPO). Regionalne programy wspierają budowę małych i średnich jednostek wytwarzania energii elektrycznej i ciepła w skojarzeniu o wartości do 10 mln zł.

Szczegółne możliwości dofinansowania projektów biogazowych stwarza w nadchodzących latach program „System zielonych inwestycji, część 2: biogazownie rolnicze” wdrażany przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFO-ŚiGW). Celem programu jest budowa, rozbudowa lub przebudowa obiektów wytwarzania energii elektrycznej z wykorzystaniem biogazu na poziomie 40 MW_{el}. Program ten został skierowany do podmiotów zamierzających zrealizować przedsięwzięcia związane z wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepłej z wykorzystaniem biogazu rolniczego oraz z wytwarzaniem biogazu rolniczego celem wprowadzenia go do sieci gazowej dystrybucyjnej.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu złożonym przez pana posła Adama Krupę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

w sprawie stanu usuwania azbestu w Polsce

(8926)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Krupy w sprawie stanu usuwania azbestu w Polsce (znak: SPS-024-8926/11), uprzejmie przedkładałam poniższą informację.

W zapytaniu pan poseł sformułował pytanie, ile ton materiałów zawierających azbest udało się unieszkodliwić od momentu wprowadzenia wieloletniego „Programu oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032”.

Obecny „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” uchwalony przez Radę Ministrów w 2009 r. jest kontynuacją „Programu usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest stosowanych na terytorium Polski” z 2002 r. W czasie trwania obu tych programów, tj. od 2003 r., udało się unieszkodliwić 1250 tys. ton wyrobów azbestowych, a więc średniorocznie 156 tys. ton. W 2002 r. oszacowano, że na terenie Polski znajduje się 15,5 mln ton wyrobów azbestowych. Z całą pewnością można przyjąć, że od 2002 r. nie wzrastała ilość wyrobów zawierających azbest. Aby osiągnąć założony cel, tj. usunąć ponad 14 mln ton do końca 2032 r., należy czterokrotnie zwiększyć tempo usuwania i unieszkodliwiania wyrobów azbestowych.

Kolejne zagadnienie poruszone w zapytaniu pana posła dotyczy liczby beneficjentów, którzy skorzystali z możliwości uzyskania dofinansowania do usuwania wyrobów azbestowych z terenu swoich nieruchomości.

Niestety nie ma możliwości zebrania danych jednostkowych o wszystkich osobach, które takie wsparcie otrzymały. Warto podkreślić, iż wzrasta liczba gmin, które organizują systemy finansowego i organizacyjnego wsparcia usuwania azbestu dla swoich mieszkańców i finansują je ze środków pozyskanych z wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, Banku Ochrony Środowiska w formie preferencyjnych kredytów, regionalnych programów operacyjnych czy Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2009–2013.

Jak wynika z danych zebranych przez Federację Zielonych Gaja 983 gminy rozpoczęły usuwanie wyrobów azbestowych na swoim terenie. Gminy indywidualnie ustalają regulaminy przeznaczania środków wspierających usuwanie wyrobów azbestowych. Niektóre z nich refundują poniesione przez osoby fizyczne koszty usunięcia wyrobów azbestowych, inne zaś wybierają specjalistyczną firmę, która świadczy taką usługę na rzecz mieszkańców.

Minister gospodarki w ramach realizacji „Programu oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” dysponuje rocznie kwotą 4 mln zł. Środki te przeznaczone są na dofinansowanie opracowania gminnych programów usuwania azbestu, prowadzenie działań edukacyjno-informacyjnych o zasięgu lokalnym i ogólnopolskim oraz na badania stężenia włókien azbestu w powietrzu na terenie kraju. W 2009 r. minister gospodarki udzielił wsparcia 78 samorządom, natomiast w 2010 r. –101 samorządom. Obecnie do końca marca trwa nabór wniosków o dotacje z budżetu 2011 r.

Zgodnie z programem marszałkowie województw są zobowiązani do przedkładania głównemu koordynatorowi programu corocznej informacji o realizacji zadań na terenie województwa. Po raz pierwszy informacje te wpływają w tym roku, po ich uzupełnieniu zostanie wykonana analiza, której wyniki zostaną zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki do końca maja br.

Kolejnym pozytywnym elementem jest uruchomienie przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej programu priorytetowego, w ramach którego przekazywane są środki finansowe do wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej przeznaczone na dotacje dla samorządów.

Oprócz powyższego pragnę przypomnieć, że na początku roku weszła w życie zmiana ustawy Prawo ochrony środowiska, która przywróciła samorządom możliwość udzielania dotacji swoim mieszkańcom z budżetów gmin i powiatów na usuwanie wyrobów azbestowych, co także powinno przyczynić się do wzrostu tempa usuwania azbestu na terenie kraju.

Ponadto zostały poczynione pewne działania legislacyjne mające na celu intensyfikację oczyszczania kraju z azbestu. W rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania wyrobów zawierających azbest oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których były lub są wykorzystywane wyroby zawierające azbest, została stworzona możliwość pozostawienia w ziemi rur azbestowo-cementowych z wyłączonych z użytkowania rurociągów, co ograniczy ilość wyrobów, które powinny być usunięte.

Przepisy rozporządzenia ministra gospodarki z dnia 5 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobów i warunków bezpiecznego użytkowania i usuwania wyrobów zawierających azbest dopuszczają również możliwość wykorzystania wyrobisk górniczych do składowania odpadów azbestowych. Projekt uruchomienia składowiska podziemnego w kopalni Bogdanka, w ramach którego będzie można składować odpady azbestowe z całego województwa lubelskiego oraz województw ościennych, jest już zaawansowany. Dla projektu w kopalni Bogdanka bardzo istotne jest przyjęcie zerowej stawki opłaty za składowanie odpadów azbestowych. Taką propozycję zawarto w projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo geologiczne i górnicze, który to projekt wpłynął do Sejmu 17 grudnia 2008 r.

Dyskutowane jest również ustawowe nałożenie na gminy obowiązku organizowania akcji wywozu odpadów niebezpiecznych powstałych w wyniku demontażu wyrobów zawierających azbest. Wszystkie działania prowadzone przez Ministerstwo Gospodarki mają na celu wzrost zaangażowania samorządów w usuwanie wyrobów azbestowych oraz oczyszczenie kraju z azbestu do 2032 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Janiny Okragły
oraz grupy posłów**

**w sprawie zmian zasad kontraktowania
w zakresie ratownictwa medycznego (8927)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Janiny Okragły, przesłane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8927/11, w sprawie zmian zasad kontraktowania uprzejmie informuję, co następuje.

Przesłanką wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu systemu ratownictwa medycznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443), było stworzenie możliwości dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i poważniejszych wypadków skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego. W ustawie zawarto także przepis o tym, iż Narodowy Fundusz Zdrowia zawierać będzie umowy z dysponentami zespołów na poszczególne rejony operacyjne, co oznacza w praktyce stosowanie zasady: jeden rejon operacyjny – jedna umowa.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach realizacji zadań, o których mowa powyżej, i na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz kryteriów kalkulacji kosztów działalności zespołów ratownictwa medycznego (Dz. U. Nr 3, poz. 6) wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie przekazywany ministrowi zdrowia celem zatwierdzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Zgodnie z ww. przepisami w dniu 31 stycznia 2011 r. wojewoda opolski złożył projekt planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne celem zatwierdzenia go przez ministra zdrowia. Minister zdrowia zgłosił zastrzeżenia do planu z jednoczesną prośbą o ponowne przeanalizowanie rozmieszczenia rejonów operacyjnych. Ostatecznie przedmiotowy plan zawierający 7 rejonów operacyjnych (w tym 2

rejonów obejmujące zasięgiem po jednym powiecie i 5 rejonów dwupowiatowych) został zatwierdzony w dniu 9 marca 2011 r. Będzie on miał zastosowanie, począwszy od dnia 1 lipca 2011 r. W tym miejscu trzeba podkreślić, że równoległe ze zmianami w organizacji systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji trwały prace nad reorganizacją systemu powiadamiania ratunkowego w kraju. W dniu 15 marca 2011 r. weszła w życie nowelizacja rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 130, poz. 1073, z późn. zm.). Zgodnie z ww. rozporządzeniem planuje się, że:

— jedno centrum powiadamiania ratunkowego (CPR) będzie tworzone dla populacji nie mniejszej niż 1 mln mieszkańców,

— jedno stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadało na każde 200 tys. mieszkańców,

— jedno stanowisko operatora numerów alarmowych będzie przypadało na każde 250 tys. mieszkańców.

W odniesieniu do możliwości zabezpieczenia świadczeń ratowniczych w dużych rejonach operacyjnych przez poszczególne zakłady opieki zdrowotnej, z wykorzystaniem własnych sił i środków oraz na podstawie umów z innymi zakładami – podwykonawcami, należy wskazać, iż na podstawie art. 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie. Jednocześnie § 8 ust. 1 zarządzenia nr 12/2011/DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne stanowi, iż świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne w danym rejonie operacyjnym w poszczególnych zakresach, o których mowa w § 5, mogą być wykonywane przez świadczeniodawcę z udziałem podwykonawców udzielających świadczeń na zlecenie świadczeniodawcy, wymienionych w wykazie podwykonawców.

Odnosząc się do postulatu w sprawie preferowania w postępowaniu konkursowym prowadzonym przez NFZ beneficjentów programów unijnych, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Jakikolwiek preferowanie zakładów

będących beneficjentami PO IŚ pozostawałoby w sprzeczności z ww. przepisem. Niezależnie od powyższego informuję, iż zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) zmienionym ustawą z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw jednostkami systemu są:

- 1) szpitalne oddziały ratunkowe,
- 2) zespoły ratownictwa medycznego, w tym lotnicze zespoły ratownictwa medycznego, na których świadczenia zawarto umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zmiana statusu dysponenta zespołu ratownictwa medycznego (z wykonawcy głównego na podwykonawcę) nie wpływa na kryterium trwałości projektów realizowanych w ramach programów operacyjnych UE. Ambulanse zakupione ze środków unijnych ciągle stanowią bowiem wyposażenie jednostek systemu. Z kolei gdyby beneficjent przestał realizować świadczenia z zakresu ratownictwa medycznego finansowane ze środków publicznych, istnieje możliwość przekazania zakupionych ambulansów w użytkowanie nowemu podmiotowi.

W podsumowaniu należy więc stwierdzić, iż nowelizacja ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym nie niesie żadnych dodatkowych zagrożeń związanych ze spełnieniem kryterium trwałości przez dysponentów zespołów ratownictwa medycznego w stosunku do wcześniej obowiązujących przepisów. Przeciwnie, kryterium to spełniać będą zarówno wykonawcy główni umów zawartych z Narodowym Funduszem Zdrowia, jak i ZOZ występujące w roli podwykonawców. W ramach działań mających na celu lepsze wykorzystanie środków unijnych oraz większą stabilizację systemu minister zdrowia wystąpił do prezesa NFZ o zawieranie z dysponentami zespołów umów 5-letnich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie dalszych losów 3. Brygady
Zmechanizowanej Legionów im. R. Traugutta
w Lublinie oraz jej pododdziału stacjonującego
w Chełmie (8928)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Zbigniewa Matuszczaka w spra-

wie dalszych losów 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów im. R. Traugutta w Lublinie oraz jej pododdziału stacjonującego w Chełmie (SPS-024-8928/11) uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Działania reorganizacyjne w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej są determinowane zmieniającymi się uwarunkowaniami i potrzebami obronnymi państwa. Poddawane są one wszechstronnym analizom w kontekście potrzeb obronnych, a także efektywnego wydatkowania środków finansowych z budżetu państwa, które mają na celu zmniejszenie kosztów realizacji zadań niezbędnych dla obronności i rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przez ich usprawnienie oraz integrację jednostek wojskowych. Potrzeby w tym zakresie muszą być respektowane w szczególności w obecnej sytuacji gospodarczej, która wymusza podejmowanie działań racjonalizacyjnych w sferze finansowania sił zbrojnych.

Likwidacja każdej jednostki wojskowej niesie za sobą określone negatywne skutki dla społeczności lokalnej, dlatego też wszelkie decyzje dotyczące planów w tym zakresie poprzedzane są wnikliwą i rzetelną analizą, z uwzględnieniem interesów danego miasta i regionu.

Odnosząc się bezpośrednio do zamierzeń dotyczących 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów w Lublinie, informuję, że przewiduje się, do dnia 30 czerwca br., zintegrowanie pododdziałów tej brygady i 1. Brygady Pancerniej. W stosunku do pododdziałów z Garnizonu Chełm planowane jest włączenie batalionu zmechanizowanego i dywizjonu artylerii samobieżnej w skład organizacyjny 1. Brygady Pancerniej w Wesołej, bez zmiany rozmieszczenia tych jednostek. Jednocześnie likwidacji ulegną kompania rozpoznawcza i kompania saperów. Oznacza to, że w Chełmie w dalszym ciągu stacjonować będą jednostki wojskowe, co jest przedmiotem mojej osobistej troski. Planowane jest także przeformowanie dowództwa 3. Brygady Zmechanizowanej w polską część Dowództwa Wielonarodowej Brygady Litewsko-Polsko-Ukraińskiej, wraz z utworzeniem batalionu dowodzenia tej brygady, dyslokowanych w Lublinie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie projektu likwidacji
Urzędu Poczтового w Rejowcu (8929)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie Urzędu Poczтового w Rejowcu, które to zostało przesłane przy piśmie z dnia 11 marca br. (znak: SPS-024-8929/11), pragnę przedstawić, co następuje.

Na wstępie zaznaczam, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Sprawa Urzędu Poczтового w Rejowcu jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na liczne wystąpienia w tej sprawie. Opierając się na uzyskanych uprzednio od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miej-

sce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie, oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Uzyskałem od Zarządu Poczty Polskiej SA informację, iż Urząd Pocztowy w Rejowcu nie jest placówką przeznaczoną do przekształcenia w roku 2011. Decyzje w sprawie planowanych przekształceń na kolejne lata będą podlegały szczegółowej analizie i ocenie zasadności, w szczególności w odniesieniu do szacowanych, spodziewanych efektów finansowych.

Dostałem zapewnienia ze strony zarządu spółki, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach, poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostępność klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu posła Zbigniewa Matuszczaka.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Zuby**

**w sprawie liczby podjętych przez
przedsiębiorców decyzji o zawieszeniu
wykonywania działalności gospodarczej
w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie
działalności gospodarczej (8931)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8931/11, przesyłam odpowiedź na zapytanie poseł Marii Zuby w sprawie liczby podjętych przez przedsiębiorców decyzji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Institucja zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej została wprowadzona ustawą z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 141, poz. 888) z dniem 20 września 2008 r.

Na podstawie tej nowelizacji do ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dodany został art. 14a, który w ust. 1 umożliwił przedsiębiorcy niezatrudniającemu pracowników zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy.

Przepisami powołanej ustawy zostały wprowadzone także zmiany do ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.), w szczególności dodany został art. 7ba. Według tego przepisu wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej podlega informacja o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Przedsiębiorca, który zamierza zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, jest obowiązany dokonać zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej.

Zgłoszenie informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej powinno zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy oraz jego numer ewidencyjny PESEL, o ile taki posiada;
- 2) oznaczenie miejsca zamieszkania i adres przedsiębiorcy;
- 3) wskazanie okresu, na jaki następuje zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej.

Do zgłoszenia przedsiębiorca dołącza oświadczenie o niezatrudnianiu pracowników. Zgłoszenie informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej jest zwolnione z opłat.

Przepisy dotyczące zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej zostały następnie uzupełnione ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97), która wprowadziła m.in. zintegrowany wniosek o wpis do ewidencji działalności gospodarczej.

Jednocześnie informuję, że obowiązujące przepisy nie nakładają na żaden organ administracji publicznej obowiązku monitorowania zgłaszanych przez przedsiębiorców informacji o zawieszeniu bądź wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej.

Pragnę zauważyć, iż minister gospodarki nie prowadzi obecnie monitoringu instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, ponieważ ewidencję działalności gospodarczej prowadzą jeszcze właściwe gminy. Przewiduje się, że informacje o zawieszeniu i wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej będą gromadzone w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, która będzie prowadzona w systemie teleinformatycznym przez ministra właściwego do spraw gospodarki (art. 23 ust. 1 i 2 w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej – Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447). Przepisy o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wejdą w życie w dniu 1 lipca 2011 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

w sprawie zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej, ujętego na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 (8933)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posłanki Jolanty Szczypińskiej, które zostało przekazane pismem z dnia 11 marca br., znak: SPS-024-8933/11, odnośnie do przedsięwzięcia pn. „Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej”, które zostało ujęte na liście projektów indywidualnych dla PO „Infrastruktura i środowisko”, informuję, że zgodnie z przyjętymi zasadami zarządzania i monitorowania projektami indywidualnymi w ramach

procesu aktualizacji listy projektów indywidualnych uczestniczą instytucje zaangażowane we wdrażanie programów operacyjnych w danym obszarze. Instytucje te są zobowiązane do przedłożenia ministrowi rozwoju regionalnego propozycji zmian w zapisach listy projektów indywidualnych dla projektów umieszczonych w powyższym wykazie oraz propozycji nowych inwestycji przeznaczonych do finansowania ze środków unijnych. W przypadku przedsięwzięć sektora transportu funkcję takiej instytucji pełni Ministerstwo Infrastruktury.

Dodatkowo odnoszę się do szczegółowych pytań ujętych w zapytaniu pani poseł.

Ad 1. Na jakiej podstawie Ministerstwo Rozwoju Regionalnego oszacowało orientacyjny koszt całkowity projektu (mln PLN) dla zadania „Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej”, na kwotę 99,69 mln PLN?

W dniu 4 lutego 2011 r. Ministerstwo Infrastruktury przekazało do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego propozycję zmian zapisów na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, która uwzględniała propozycję zmiany tytułu oraz kosztu całkowitego dla projektu miasta Słupska. W uzasadnieniu dla zaproponowanej zmiany kosztu projektu minister infrastruktury wskazał na konieczność dostosowania zapisów listy projektów indywidualnych do zaktualizowanego kosztorysu inwestorskiego inwestycji. Propozycja Ministerstwa Infrastruktury przedłożona do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego nie zawierała natomiast rekomendacji zwiększenia kwoty dofinansowania unijnego w związku z aktualizacją kosztu całkowitego inwestycji.

Ad 2. Czy ujęcie zadania „Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej” na liście projektów podstawowych w działaniu 8.2: Drogi krajowe poza siecią TEN-T z listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 oznacza, że miasto Słupsk ma zagwarantowane ze strony Ministerstwa Rozwoju Regionalnego środki na dofinansowanie wykonania tej inwestycji?

Umieszczenie projektu na liście projektów indywidualnych oraz zawarcie przez instytucję wdrażającą (w przypadku tytułowego projektu jest to Centrum Unijnych Projektów Transportowych) z beneficjentem umowy (umowy wstępnej) stanowi wstępną deklarację jego realizacji i nie powinno być traktowane jako automatyczne uzyskanie dofinansowania ze środków unijnych. Jest ono bowiem uzależnione od spełnienia przez projekt szeregu wymogów formalnych i merytorycznych. Na podstawie umowy beneficjent zobowiązuje się do przygotowania projektu w określonym terminie, w tym uzyskania poszczególnych decyzji administracyjnych wymaganych w procesie inwestycyjnym oraz przedłożenia do instytucji wniosku o dofinansowanie projektu.

Wniosek jest przedmiotem szczegółowej oceny pod kątem spełnienia kryteriów formalnych i meryto-

rycznych. W przypadku gdy wynik ww. oceny jest pozytywny, z beneficjentem projektu zawierana jest umowa o dofinansowanie określająca prawa i obowiązki stron (w tym m.in. zobowiązanie do współfinansowania projektu ze środków unijnych). Na podstawie umowy beneficjent zobowiązuje się do zrealizowania projektu w pełnym zakresie, z należytą starannością, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa krajowego i wspólnotowego.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że w przypadku niezrealizowania projektu zgodnie z terminami i zasadami określonymi w zawartej umowie o dofinansowanie wsparcie ze środków unijnych może zostać anulowane.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie łamania przepisów ustawy
o ochronie przyrody na terenie Poleskiego
Parku Narodowego (8935)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do otrzymanego przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8935/11, zapytania poseł Beaty Mazurek w sprawie łamania przepisów ustawy o ochronie przyrody na terenie Poleskiego Parku Narodowego, informuję, że zawarte w formie pytań problemy były zbadane przez kontrolę resortową oraz Prokuraturę Rejonową we Włodawie.

Poseł Beata Mazurek sformułowała szczegółowe pytania, na które przedkładam następujące odpowiedzi.

Ad 1. Czy prawdą jest, że w maju 2009 r. dyrektor PPN w strefie ochrony cietrzewia wpuścił ciężki sprzęt i pozyskiwał ziemię torfową bez wymaganej zgody? Jakiego poniósł z tego tytułu konsekwencje?

W maju 2009 r. ówczesny dyrektor parku narodowego, na prośbę wójta gminy Sosnowica przekazał na potrzeby budowy boiska szkolnego ziemię z przyzmi zlokalizowanych przy uczęszczanej drodze gminnej we wsi Lipnik. Przyzmy ziemi, określone przez eksperta jako niewielkie zwałowiska, utworzono podczas prac melioracyjnych ponad 40 lat temu, jeszcze przed utworzeniem parku.

Jedną z przyzmi, z których pobierano ziemię, była usytuowana na łące przy drodze, druga – w odległo-

ści ok. 20 m od drogi użytkowanej przez pojazdy, w tym przez traktory z przyczepą. Ziemia była pozyskiwana koparką i przenoszona na przyczepę traktorową. Miało to miejsce we fragmencie parku stanowiącym strefę ochrony cietrzewia. Pozyskiwana ziemia nie była torfem, lecz glebą antropogeniczną składającą się w ponad 90% z piasku drobnoziarnistego. Potwierdziła to ekspertyza wykonana przez samodzielnego pracownika naukowego z Instytutu Gleboznawstwa i Kształtowania Środowiska Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie.

Minister środowiska, po uzyskaniu informacji o powyżej opisanym zdarzeniu, pismem z dnia 13 lipca 2009 r., znak BKiAW-kr-0943-16/736/09, powiadomił Prokuraturę Rejonową we Włodawie, która postanowieniem z dnia 30 października 2009 r., sygn. akt Ds.1242/09, umorzyła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez dyrektora Poleskiego Parku Narodowego. Natomiast w toku postępowania konkursowego na dyrektora Poleskiego Parku Narodowego minister środowiska powołał nową osobę. Informuję, że byłby dyrektor nie jest już pracownikiem parku.

Ad 2. Czy takie działanie nie zagroziło istnieniu objętej ochroną populacji cietrzewia na tym terenie?

Przedmiotowe przyzmy ziemi traktowane były i są jako bezużyteczne, powodujące dysfunkcję płaskiego krajobrazu na łąkach parku, a także negatywnie oddziałujące na proces restytucji cietrzewia. Przyzmy są ponadto miejscami chętnie wykorzystywanymi przede wszystkim przez lisy polujące na cietrzewie. W ocenie pracowników parku, którą podzielam, usunięcie przyzmi ziemi usytuowanych w bezpośrednim sąsiedztwie drogi gminnej nie miało negatywnego wpływu na warunki bytowania cietrzewi i restytucję tego gatunku.

Ad 3. Ile pozyskano tej ziemi i na co została ona przeznaczona?

Według oceny pracowników parku pozyskano ok. 20–25 m³ ziemi, która została przeznaczona na potrzeby budowy boiska sportowego w miejscowej gminie Sosnowica.

Ad 4. Czy prawdą jest, że sprawa ta trafiła do włodawskiej prokuratury i czy została zakończona, a jeśli tak, to z jakim skutkiem?

Minister środowiska złożył zawiadomienie w Prokuraturze Rejonowej we Włodawie (vide odpowiedź w pkt 1). Postanowieniem z dnia 30 października 2009 r. prokuratura umorzyła śledztwo.

Ad 5. Jakie środki finansowe były wydatkowane na 3-letni program restytucji cietrzewia w PPN i jakie są jego efekty?

Poleski Park Narodowy w 2001 r. przyjął program restytucji cietrzewia i przystąpił do jego realizacji. Koszty związane bezpośrednio z działaniami restytucji cietrzewia były ponoszone w latach 2001–2005. W 2005 r. zakończono przemieszczanie ptaków z Białorusi i Ukrainy i wsiedlanie ich na teren parku. W omawianym okresie na restytucję cietrzewia Po-

leski Park Narodowy poniósł koszty łącznie w kwocie ponad 470 tys. zł.

W tym okresie wsiadłono na teren parku 98 ptaków. Stan populacji cietrzewia na terenie parku nie jest jeszcze ustabilizowany i składa się na to wiele czynników. Monitoring liczebności prowadzony co roku w okresie toków wykazuje wahania, z tendencją spadkową liczby bytujących w parku cietrzewi.

Ad 6. Dlaczego dokonano takich wykopów na terenie chronionym, pomimo iż w jawny sposób godzą w ochronę środowiska naturalnego? Czyż zadaniem takich miejsc, jak parki narodowe i ludzi nimi zarządzających nie jest ochrona polskiego środowiska naturalnego, a nie jego niszczenie?

Przekazanie ziemi na potrzeby gminy Sosnowica nie wiązało się z wykonaniem jakichkolwiek wykopów. Była to ziemia ze sztucznie uformowanych zwałowisk, podczas prac melioracyjnych, ponad 40 lat temu, kiedy grunty te należały do miejscowego państwowego gospodarstwa rolnego. Niwelacja przyzmi ziemi w omawianym miejscu nie była istotną ingerencją w ochronę zasobów przyrody parku. Można uznać aktualnie sformułowaną opinię pracowników parku, że usunięcie w tym przypadku zwałowisk ziemi ma pozytywny wpływ na przyrodę parku. Wyraża się to w ograniczeniu siedlisk i kryjówek lisa, jednego z głównych drapieżników wpływających na ograniczenie liczebności cietrzewi i innych chronionych gatunków zwierząt, a ponadto na krajobraz. Zwały ziemi są elementem dysharmonii w stosunku do ładnego, płaskiego krajobrazu poleskich łąk.

Ad 7. Czy w efekcie podjętych działań przez ministra środowiska, pan minister posiada gwarancje, że przytoczone powyżej działania niezgodne z ustawą o ochronie przyrody nie mają miejsca na terenie PPN?

Podniesiona sprawa łamania przepisów ustawy o ochronie przyrody była dogłębnie badana na gruncie przez zespół kontrolny Ministerstwa Środowiska. Przeprowadzono wiele rozmów wyjaśniających z ówczesnym kierownictwem parku, a także wieloma pracownikami parku. Minister środowiska wydał zalecenia pokontrolne, w których omawiana sprawa znalazła odpowiednie odzwierciedlenie.

Minister środowiska oprócz posiadanych instrumentów kontrolnych otrzymuje także informacje od organizacji, stowarzyszeń, a także osób prywatnych zainteresowanych ochroną przyrody na obszarze parków narodowych i reaguje, tak jak przedstawiono w omawianym przypadku Poleskiego Parku Narodowego. Wyrażam przekonanie, że zatwierdzone dla parku zadania ochronne są wykonywane prawidłowo i nie ma miejsca łamanie ustawy o ochronie przyrody.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie planów likwidacji małych urzędów
pocztowych na terenach wiejskich (8937)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie małych placówek pocztowych na terenach wiejskich (SPS-024-8937/11), pragnę przedstawić, co następuje.

Na wstępie zaznaczam, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że konieczność zachowania wyżej określonych wymagań w zakresie dostępności usług powoduje, iż Poczta Polska w ramach projektowanych zmian planuje jedynie przekształcenia urzędów pocztowych w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzanych analizach o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas używane szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem istniejących placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecz-

nościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany. Pod uwagę brana jest również kwestia zapewnienia odpowiedniej jakości świadczonych usług. Brana jest także pod uwagę wpływ planowanej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

W zdecydowanej większości przypadków po przekształceniu lokalizacja placówki pozostaje niezmienną – agencja pocztowa funkcjonuje w tej samej miejscowości, z reguły w niewielkiej odległości od miejsca, w którym usługi pocztowe były dotychczas świadczone. Oznacza to, że dostępność usług pocztowych nie ulega zmianie. Agencje pocztowe podobnie jak urzędy pocztowe i filie urzędów pocztowych świadczą wszystkie usługi pocztowe o charakterze powszechnym. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki przekształconej (agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często funkcjonują do późnych godzin wieczornych).

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że o zamiarze przekształcenia placówki pocztowej powiadamiane są lokalne władze samorządowe, które informowane są o motywach projektowanych działań i wynikach analiz będących podstawą do podjęcia decyzji o przekształceniu danej placówki w inną formę organizacyjną. W sytuacji, kiedy na danym terenie nie można pozyskać kandydata do prowadzenia agencji pocztowej, Poczta Polska w naturalny sposób w dalszym ciągu zmuszona jest do utrzymywania własnej placówki pocztowej, zobligowana bowiem jest koniecznością zachowania wskaźników dostępności, o których wspominałem powyżej.

Na terenie powiatu chełmskiego ewentualne przekształcenia placówek pocztowych zlokalizowanych w miejscowościach będących siedzibami gmin i w miastach w chwili obecnej są przedmiotem szczegółowej oceny ekonomiczno-organizacyjnej.

W odniesieniu do pytania pani poseł związanego ze zwolnieniami uprzejmie przekazuję, że Poczta Polska, jako pracodawca prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowania skutków społecznych zwolnień grupowych na każdym ich etapie. Należy podkreślić, że działania są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników na inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach.

Dodatkowo zarząd przekazał informację, że przy przekształceniach placówek własnych w agencje pocztowe brana będzie pod uwagę możliwość zawierania umów agencyjnych z byłymi pracownikami Poczty Polskiej, co pozwoli na zachowanie ciągłości obsługi klientów indywidualnych i zapewni odpowiednią jakość realizowanych usług.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Biernata**

**w sprawie projektu zarządzenia określającego
warunki zawierania i realizacji umów
w rodzaju ratownictwo medyczne – projekt
planu działania systemu państwowego
ratownictwa medycznego dla woj. łódzkiego
(8943)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Biernata, przesłane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8943/11, w sprawie warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne oraz planu działania systemu państwowego ratownictwo medyczne dla woj. łódzkiego uprzejmie informuję, co następuje.

Przesłanką wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu systemu ratownictwa medycznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443), było stworzenie możliwości dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i poważniejszych wypadków, skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego. W ustawie zawarto także przepis o tym, iż Narodowy Fundusz Zdrowia zawierać będzie umowy z dysponentami zespołów na poszczególne rejony operacyjne, co oznacza w praktyce stosowanie zasady: jeden rejon operacyjny – jedna umowa. Powstające nowe rejony operacyjne były wytycane z uwzględnieniem usytuowania powstających centrów powiadamiania ratunkowego i dyspozytorni medycznych, przy założeniu, że jedno stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadać na każde 200 tys. mieszkańców, zaś jeden CPR powinien

zabezpieczać populację nie mniejszą niż 1 mln osób. System wykorzystywać będzie najnowsze rozwiązania informatyczne i telekomunikacyjne, które wypełniają zalecenia dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników. Wojewodowie, po przeprowadzeniu analizy liczby zgłoszeń napływających na numery alarmowe, będą mogli dostosować liczbę poszczególnych stanowisk i ich obsadę do rzeczywistych potrzeb. Opisany model ma charakter docelowy, a zmiany będą wprowadzane stopniowo, w zależności od lokalnych uwarunkowań i możliwości.

W odniesieniu do możliwości zabezpieczenia świadczeń ratowniczych w dużych rejonach operacyjnych przez poszczególne zakłady opieki zdrowotnej, z wykorzystaniem własnych sił i środków oraz na podstawie umów z innymi zakładami – podwykonawcami, należy wskazać, iż na podstawie art. 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie. Jednocześnie § 8 ust. 1 zarządzenia nr 12/2011/DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne stanowi, iż świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne w danym rejonie operacyjnym w poszczególnych zakresach, o których mowa w § 5, mogą być wykonywane przez świadczeniodawcę z udziałem podwykonawców udzielających świadczeń na zlecenie świadczeniodawcy, wymienionych w „Wykazie podwykonawców”.

Formami współpracy pomiędzy świadczeniodawcą a podwykonawcami mogą być:

1) w przypadku publicznych zakładów opieki zdrowotnej – umowa o udzielanie zamówienia na świadczenia zdrowotne na podstawie przepisu art. 35 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), z tym że podwykonawcą nie może być inny publiczny ZOZ; ustawa o zakładach opieki zdrowotnej stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy o zamówieniach publicznych i jako taka powinna być stosowana w pierwszej kolejności przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej, dopiero po wyczerpaniu tej możliwości przez publiczny zakład może być zastosowana ustawa Prawo zamówień publicznych;

2) umowa zawarta w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.) może być stosowana przez publiczne i niepubliczne zakłady, z zastrzeżeniem pkt 1;

3) umowa cywilnoprawna, jeżeli jej wartość nie przekracza 14 000 euro (co w przypadku zadań zespołów ratownictwa medycznego w zasadzie nie powinno mieć zastosowania, gdyż koszt działania jednego zespołu wynosi ponad 1,2 mln zł w skali roku).

Możliwość zastosowania powyższych rozwiązań prawnych w celu zawierania umów przez NFZ na duże rejon operacyjne, w których dysponenci zespołów ratownictwa medycznego realizują świadczenia samodzielnie lub z pomocą innych dysponentów – podwykonawców wyłonionych na podstawie omówionych wyżej przepisów, daje szansę uzyskania większej stabilności w realizacji świadczeń pozaszpitalnych z zakresu ratownictwa medycznego oraz nawiązania efektywnej współpracy pomiędzy dysponentami zespołów.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z § 4 ust. 2 ww. zarządzenia w prowadzonym postępowaniu w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne, zgodnie z art. 22 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, uwzględnia się wytyczne planu działania systemu, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 7, w odniesieniu do rejonu operacyjnego, liczby zespołów ratownictwa medycznego i ich rodzaju, obszaru działania oraz miejsc stacjonowania każdego zespołu ratownictwa medycznego. W związku z powyższym oferent/świadczeniodawca nie ma możliwości samodzielnego wskazywania innych miejsc stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego niż wymienione w planie.

W kwestii kryterium cenowego przy wyborze świadczeniodawcy należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z zarządzeniem nr 13/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 marca 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określania kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej wśród kryteriów oceny dla zespołów ratownictwa medycznego wyróżnia się jakość, ciągłość i cenę, z czego procentowy udział kryterium cenowego wynosi jedynie 5,32% w przypadku specjalistycznego zespołu ratownictwa medycznego i 7,46% w przypadku podstawowego zespołu ratownictwa medycznego. Dlatego też należy przyjąć, iż względy finansowe nie stanowią kluczowego kryterium wyboru świadczeniodawców.

W odniesieniu do uwag dotyczących projektu planu działania systemu państwowe ratownictwo medyczne dla województwa łódzkiego informuję, iż zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. Wojewoda przygotował na podstawie art. 21 ww. ustawy wojewódzki plan działania systemu PRM i przekazał go do zaopiniowania powiatowym i wojewódzkim jednostkom samorządu terytorialnego. Po otrzymaniu opinii od powiatowych i wojewódzkich

jednostek samorządu terytorialnego projekt planu przeanalizowany został pod kątem wniesionych uwag. Mając na uwadze przedstawione opinie i zasadność podniesionych argumentów, w tym zgłoszonych przez starostę poddębickiego, podjęta została decyzja o pozostawieniu aktualnego stanu granic rejonów operacyjnych, obszarów działania i rozmieszczenia ZRM.

W ostatecznym projekcie, zaakceptowanym przez wojewodę łódzkiego w dniu 31 stycznia 2011 r. i przesłanym do zatwierdzenia ministrowi zdrowia, granica administracyjna powiatu poddębickiego stanowić będzie granicę rejonu operacyjnego nr 10/21. Liczba ZRM stacjonujących na terenie powiatu pozostanie bez zmian, a miejscem stacjonowania ZRM (1 ZRM „S” i 1 ZRM „P”) będzie miasto Poddębice. Minister zdrowia zatwierdził plan w tym kształcie w dniu 2 marca 2011 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, w przypadku powiatu poddębickiego nie będzie konieczne korzystanie z podwykonawstwa dla zabezpieczenia świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego, a granice rejonu operacyjnego pokrywać się będą z granicami powiatu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Sellina**

**w sprawie działań, jakie będą realizowane
w placówkach edukacyjnych w związku
z Narodowym Dniem Życia obchodzonym
w Polsce już siódmy raz 24 marca (8945)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Sellina z 25 lutego 2011 r. (SPS-024-8945/11) w sprawie działań, jakie będą realizowane w placówkach edukacyjnych w związku z obchodami Narodowego Dnia Życia, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ochrona i budowanie szacunku do życia ludzkiego jest jednym z celów edukacyjnych zawartych w podstawie programowej kształcenia ogólnego realizowanej w szkołach. Podstawa programowa jest dokumentem precyzyjnie określającym, czego szkoła w tym zakresie jest zobowiązana nauczyć ucznia na każdym etapie kształcenia, zachęcając jednocześnie do wzbogacania i pogłębiania treści nauczania.

Nowa podstawa programowa, określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17), przywiązuje szczególną wagę do wychowania, w tym zwłaszcza do kształtowania właściwych postaw uczniów.

Treści przygotowujące ucznia do rozumienia, czym jest godność człowieka, do przyjmowania odpowiedzialności za siebie, uczestnictwa w grupie oraz do poszanowania wolności przekazywane są w ramach prawie wszystkich przedmiotów, w szczególności w ramach przedmiotu etyka. W ramach zajęć z przedmiotu etyka prowadzony jest dialog na temat moralnego wymiaru ludzkiego działania, w tym uczenia szacunku dla siebie i innych.

Obchody Narodowego Dnia Życia w placówkach edukacyjnych mogą być również jednym z wielu elementów realizowanych w ramach programu wychowawczego.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem ministra edukacji narodowej, szkoły są zobowiązane do corocznego opracowywania programu wychowawczego szkoły. Program wychowawczy szkoły obejmuje wszystkie treści i działania o charakterze wychowawczym skierowane do uczniów, a realizowane przez nauczycieli.

W opracowaniu programu wychowawczego szkoły, w tym w wyborze priorytetów stanowiących jego treść, powinni brać udział nauczyciele, uczniowie i ich rodzice. Program wychowawczy uchwała rada rodziców w porozumieniu z radą pedagogiczną. Oznacza to, że to społeczność szkolna decyduje, czy w danym roku szkolnym obchody Narodowego Dnia Życia zostaną czy też nie uwzględnione w programie wychowawczym danej szkoły. Punktem wyjścia do tworzenia szkolnego programu wychowawczego jest diagnoza problemów wychowawczych występujących w danej szkole.

Konstruowany w danej szkole program wychowawczy powinien być:

- tworzony z udziałem uczniów, rodziców i nauczycieli,
- spójny z programami nauczania,
- osadzony w tradycji szkoły i lokalnej społeczności oraz
- uwzględniać kształtowanie postaw uczniów.

Ministerstwo Edukacji Narodowej z uznaniem odnosi się do wszelkich inicjatyw promujących ochronę i budowanie szacunku dla życia ludzkiego. Stymulowanie rozwoju osobowości, propagowanie odpowiedzialności za założenie rodziny i zachęcanie do życia w rodzinach wielodzietnych wymaga systematycznej współpracy wielu środowisk, w szczególności rodziny i szkoły. Kształtowanie właściwej postawy ucznia poprzez zindywidualizowane wspomaganie jego rozwoju powinno prowadzić do przygotowania młodego pokolenia do odpowiedzialnego życia oraz tolerancji dla innych. Wyłącznie systematyczna praca rodziny

i szkoły stanowi gwarancję realizacji założonych celów edukacyjnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie działalności w Wojskowej Agencji
Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa
Budownictwa Społecznego Kwatera sp. z o.o.
(8946)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Mariusza Błaszczaka w sprawie działalności w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego „Kwatera” sp. z o.o. (SPS-024-8946/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do działań podjętych przez ministra obrony narodowej w celu właściwego wypełniania zadań przez Wojskową Agencję Mieszkaniową i Wojskowe Towarzystwo Budownictwa Społecznego „Kwatera” sp. z o.o., pragnę poinformować, że w dniu 14 lutego 2008 r. podpisana została decyzja nr 67/MON w sprawie przedsięwzięć organizacyjnych zapewniających sprawną realizację procesu profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w której prezes Wojskowej Agencji Mieszkaniowej został zobligowany do określenia standardów zakwaterowania żołnierzy w warunkach profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jak również rozpoczęcia prac nad rozwiązaniami prawnymi w zakresie nowelizacji ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 1 lipca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 143). Przewidziano w niej zwiększenie kontroli ministra obrony narodowej nad Wojskową Agencją Mieszkaniową przez przekazanie jej w bezpośrednie podporządkowanie szefowi resortu, który posiada także uprawnienia do powoływania i odwoływania prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Dodatkowo do ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, ze zm.) wprowadzono rozdz. 3a: Kontrola działalności agencji. Z przepisów w nim zawartych już skorzystano, przeprowadzając w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w dniach od 15 do 30 li-

stopada 2010 r. kontrolę pod kątem rozliczania niektórych ustawowych zadań zleconych przez Wojskową Agencję Mieszkaniową Wojskowemu Towarzystwu Budownictwa Społecznego „Kwatera” i spółkom utworzonym przez agencję, a także racjonalności i efektywności wykorzystania dotacji.

Ustawa o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw zmieniła w istotnym zakresie również stan prawny w obszarze uprawnień mieszkaniowych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, przyznając je wszystkim żołnierzom zawodowym i wprowadzając świadczenie mieszkaniowe pozwalające im decydować o formie realizacji ich potrzeb mieszkaniowych. Rezultatem tego jest znaczne ograniczenie środków z dotacji budżetowej na realizację inwestycji mieszkaniowych w 2010 r. do kwoty 20 mln zł. Na lata następne nie przewiduje się angażowania środków budżetowych w budownictwo mieszkaniowe dla żołnierzy.

Ponadto w ramach działań podjętych przez prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w celu właściwego wypełniania zadań przez Wojskowe Towarzystwo Budownictwa Społecznego „Kwatera” sp. z o.o. znajduje się przede wszystkim opracowanie i wprowadzenie nowelizacji treści zasad organizacji i sprawowania nadzoru właścicielskiego nad spółkami utworzonymi przez Wojskową Agencję Mieszkaniową, w których prezes agencji wykonuje, w imieniu Skarbu Państwa, prawa i obowiązki wspólnika, co prowadzi do wzmocnienia nadzoru właścicielskiego. Pion nadzoru właścicielskiego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej został zobligowany przez prezesa do bieżącej analizy przekazywanych przez spółkę sprawozdań kwartalnych i dokonywania okresowych ocen Rady Nadzorczej. Jednocześnie każdy wspólnik, korzystając ze swoich uprawnień, w trybie art. 212 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, ze zm.) może wnosić o udzielanie dodatkowych informacji i wyjaśnień w zakresie realizowanych przez spółkę zadań.

Dodatkowo aktem notarialnym Rep. A nr 1215/2010 z dnia 30 czerwca 2010 r. dokonano zmian statutu spółki Wojskowe Towarzystwo Budownictwa Społecznego „Kwatera” sp. z o.o. zmierzających do zwiększenia kompetencji zgromadzenia wspólników. Powołana została komisja doraźna do przeprowadzenia kontroli kosztów ponoszonych przez spółkę na utrzymanie zasobu mieszkaniowego. Zgodnie z wnioskami Najwyższej Izby Kontroli dokonano ponownej oceny zasadności funkcjonowania omawianego podmiotu. Przeprowadzona analiza wykazała, że likwidacja Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego „Kwatera” sp. z o.o. byłaby niezmiernie kosztowna, czasochłonna i niecelowa. W związku z tym spółka zobligowana została do opracowania nowej strategii, która będzie uwzględniać postulat Najwyższej Izby Kontroli w zakresie zapewnienia samowystarczalności finansowej. Jednocześnie od kwietnia br. planowane jest rozpoczęcie realizacji przez nią

nowego zadania – zarządzania siecią internatów wojskowych. Spółce postawiono również zadanie zwiększenia tempa inwestycji mieszkaniowych.

Wspomnianemu wyżej efektywnemu wykorzystaniu dotacji budżetowej na cele związane z zaspokajaniem potrzeb mieszkaniowych żołnierzy zawodowych służy również porozumienie w sprawie określenia celu, trybu i terminów przekazywania oraz sposobu rozliczania dotacji budżetowej, a także sprawowania kontroli nad jej wykorzystaniem, zawarte w dniu 17 czerwca 2010 r. między prezesem Wojskowej Agencji Mieszkaniowej a ministrem obrony narodowej. Określono w nim szczegółowe procedury i nałożono dodatkowe obowiązki na Wojskową Agencję Mieszkaniową w zakresie sposobu rozliczania oraz sprawowania kontroli nad wykorzystaniem dotacji budżetowej, stosownie do postanowień określonych w ustawie o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W ramach sprawowanego nadzoru nad planowaniem i wykorzystaniem dotacji na cele inwestycyjne Departament Infrastruktury Ministerstwa Obrony Narodowej uczestniczy w procesie planowania dotacji przez określenie proponowanych kwot dotacji w drodze sporządzenia lub weryfikacji wykonanych przez Wojskową Agencję Mieszkaniową szacunkowych kalkulacji. W tym zakresie analizowane są pod względem merytorycznym informacje przekazywane przez prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej do ministra obrony narodowej o przebiegu finansowania i rozliczania inwestycji finansowanych z dotacji budżetowej. Jednocześnie prowadzone są systematyczne kontrole we wszystkich strukturach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej i monitoring działalności całej instytucji.

W latach 2008–2010 w czterech oddziałach regionalnych Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (w Gdyni, Olsztynie, Poznaniu i Zielonej Górze) Departament Infrastruktury MON przeprowadził kontrole problemowe dotyczące wykorzystania i rozliczania dotacji na cele inwestycyjne przez agencję. W ich wyniku stwierdzono, że przydzielana dotacja w każdym przypadku została w 100% wydatkowana na właściwy cel, tj. budowę lokali mieszkalnych. Nie stwierdzono nieprawidłowości w jej rozdysponowaniu i rozliczaniu. Kontrole wykazały również dobrą jakość robót budowlanych przeprowadzonych w wizytowanych obiektach.

Oprócz szeregu działań wskazanych powyżej właściwym osobom funkcyjnym w resorcie obrony narodowej postawione zostały, do realizacji w drugim półroczu 2010 r., zadania, m.in. w zakresie monitorowania potrzeb mieszkaniowych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, dokonywania okresowej oceny przepisów regulujących przyznawanie świadczenia mieszkaniowego, przedstawiania wyników kalkulacji tych potrzeb (wraz z wnioskami i rekomendacjami), a także przeciwdziałania opuszczaniu kwater służbowych przez żołnierzy zawodowych w celu otrzymania świadczenia mieszkaniowego, weryfika-

cji uprawnień do korzystania z tego świadczenia i poprawy jakości zakwaterowania na terenie koszar bez podnoszenia dodatkowych nakładów finansowych.

Jak zaznaczono wyżej, Wojskowa Agencja Mieszkaniowa i Wojskowe TBS „Kwatera” sp. z o.o. podlegają systematycznym kontrolom. Ich działalność jest stale monitorowana, a wyniki tego nadzoru były i są nadal przedmiotem wielu analiz, ocen półrocznych, rocznych odpraw rozliczeniowych oraz posiedzeń kierownictwa resortu obrony narodowej, na podstawie których podejmowane są działania zmierzające do efektywniejszego funkcjonowania agencji i podległej jej spółki.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie wpisania na listę procedur
refundowanych przez NFZ operacji
chirurgicznych wykonywanych robotem
da Vinci (8947)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Henryka Gołębiowskiego przekazanym pismem z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8947/11) w sprawie wpisania na listę procedur refundowanych operacji chirurgicznych wykonywanych robotem da Vinci uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Według dostępnych informacji, systemy robotowe uzyskały pierwszą aprobatę The U. S. Food and Drug Administration (FDA) już w 2000 r. (da Vinci) i w 2001 r. (Zeus). Systemy robotowe od początku były wykorzystywane marketingowo przez amerykańskie szpitale. Zapewniają one większą precyzję zabiegów, skracają czas pobytu i okres zdrowienia. Natomiast nie zbadano dotychczas efektywności kosztowej systemu i dlatego instytucje ubezpieczeniowe, zgodnie z posiadaną wiedzą, nie finansują dodatkowo zabiegów wykonywanych za ich pomocą.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje, w systemie jednorodnych grup pacjentów, procedury medyczne, a nie aparaturę i narzędzia, za pomocą których są one wyko-

nywane. W związku z powyższym wszystkie zabiegi wykonywane za pomocą systemu da Vinci, o ile są świadczeniami gwarantowanymi, są refundowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia zgodnie z przyjętymi zasadami finansowania.

Jednocześnie wykaz świadczeń gwarantowanych nie może być tworzony w sposób zagrażający lub naruszający interes innego przedsiębiorcy, a Narodowy Fundusz Zdrowia zobowiązany jest postępować w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji, w szczególności nie może opisywać przedmiotu zamówienia przez wskazanie znaków towarowych, patentów lub pochodzenia, a więc przestrzegać zasad określonych w ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, t.j. z późn. zm.). Dlatego też niemożliwe jest wskazanie systemu chirurgicznego da Vinci będącego własnością amerykańskiej firmy Intuitive Surgical.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie przewidywanego terminu remontu
i modernizacji dworca kolejowego w Kozłowie
w woj. małopolskim (8948)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana Zbysława Owczarskiego, posła na Sejm RP, z dnia 28 lutego 2011 r., przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8948/11, w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Kozłowie, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia.

Właścicielem infrastruktury, o której jest mowa w piśmie, tj. kładki nadziemnej nad torami i dojść do peronów, w tym peronów i przejazdów kolejowych, jest spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA, natomiast obiekty dworcowe i przyległe do nich tereny są własnością spółki Polskie Koleje Państwowe SA.

Według informacji otrzymanej od spółki PKP PLK SA wspomniana w piśmie kładka dla pieszych wyremontowana została w 2007 r., a w grudniu 2010 r. odbył się odbiór pogwarancyjny. Obecnie kładka jest w stanie technicznym dobrym.

Ponadto w Kozłowie znajdują się dwa przejazdy kolejowe kat. B i kat. D w stanie technicznym dostatecznym. Spółka PKP PLK SA nie planuje żadnych innych robót inwestycyjnych w Kozłowie w najbliższym okresie.

Należy też podkreślić, iż zgodnie z „Planem odnowy miejscowości Kozłów na lata 2009–2016” – cyt.: „Mieszkańcy nie zgłaszają problemów z dojazdem do innych wsi, miast (miejscowości, w których pracują)”.

Aktualnie PKP SA jest właścicielem około 1000 czynnych dworców kolejowych. Obiekty te są zróżnicowane pod względem wielkości, zakresu pełnionych funkcji obsługi podróżnych oraz stanu technicznego i estetycznego.

Infrastruktura dworcowa większości polskich dworców jest w stanie niedostatecznym, a PKP SA ma tego pełną świadomość.

Niestety wysokość środków finansowych dotychczas przeznaczanych na eksploatację, bieżące utrzymanie, niezbędne remonty oraz inwestycje nie pozwalała na utrzymanie całego zasobu nieruchomości dworcowych w oczekiwanym przez społeczeństwo standardzie estetycznym, technicznym i funkcjonalnym. Część obiektów tego typu ma charakter zabytkowy, co w istotny sposób podnosi koszty niezbędnych remontów, modernizacji i inwestycji.

Jedyną możliwą drogą rozwiązania tego problemu jest wspomaganie finansowe inwestycji na dworcach przez budżet państwa (co zostało skutecznie wdrożone w 2009 r. z widocznymi rezultatami) oraz uzyskanie środków finansowych na utrzymanie pozostałej infrastruktury dworcowej. Problemy te dotyczą również dworców kolejowych w powiecie miechowskim.

PKP SA przyjęła następujące kryteria kwalifikacji dworców do przedsięwzięć inwestycyjnych, w celu objęcia ewentualnym finansowaniem ze środków budżetu państwa:

- liczba odprawianych pasażerów miesięcznie/rocznie,
- liczba odprawianych pociągów miesięcznie/rocznie,
- lokalizacja na sieci,
- znaczenie dworca jako węzła komunikacyjnego,
- komplementarność z modernizacjami PKP PLK SA,
- komplementarność przebudowy dworca z modernizacją peronów i dojść,
- konstruktywna współpraca z samorządem lokalnym,
- koncepcja zagospodarowania powierzchni dworca.

Działając według tych kryteriów, w latach 2010–2011 uruchomionych zostało 68 inwestycji na dworcach.

W województwie małopolskim rozpoczęto w 2010 r. modernizację obiektów dworcowych w Krzeszowicach, Bochni, Brzesku-Okocim. Trwa również budowa nowego podziemnego dworca Kraków Główny, współfinansowana ze środków UE.

Sprawa poprawy stanu technicznego, zlikwidowania barier architektonicznych utrudniających pełną

dostępność tych obiektów, dostosowania do obsługi osób z ograniczoną możliwością poruszania się i zapewnienia intermodalności transportu publicznego oraz odpowiedniego standardu świadczenia usług na dworcach kolejowych jest traktowana przez PKP SA priorytetowo.

Działania te realizowane są sukcesywnie ze środków własnych PKP SA, prywatnych inwestorów, budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego oraz funduszy europejskich.

PKP SA dostrzega konieczność wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu obiektów dworcowych, m.in. poprzez wprowadzenie „opłaty dworcowej” pobieranej od wszystkich przewoźników, która pokryje koszty utrzymania powierzchni ogólnodostępnej i komunikacyjnej dworca, tj. koszty utrzymania, czystości, ogrzewania, oświetlenia, ochrony (monitoringu) itp.

Inną formą przyspieszenia działań dot. modernizacji obiektów dworcowych jest przekazanie ich samorządom lokalnym przy wykorzystaniu źródeł finansowania inwestycji dostępnych dla gmin. Przykładem takich działań jest oddanie do użytkowania w drodze wieloletniej umowy dworców w Tychach, Zabrze i Łazach.

Wyrażam przekonanie, że wdrożenie zaplanowanych rozwiązań, tak w zakresie zarządzania nieruchomościami dworcowymi, jak i finansowania kosztów odnoszących się do powierzchni ogólnodostępnych z opłaty dworcowej oraz realizowania inwestycji dworcowych z udziałem środków budżetowych, spowoduje w najbliższych latach realny skok cywilizacyjny w zakresie standardów obsługi podróżnych na dworcach kolejowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie przejścia spółki ENEA SA przez
państwową spółkę francuską EdF (8950)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Mieczysława Marcina Łuczaka z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie przejścia spółki ENEA SA przez francuską państwową spółkę EdF uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja – „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”, przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r., a także dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.” w rozdziale 3 „Wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii” podpunkt 3.1.2 „Wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej oraz ciepła” dla realizacji powyższego celu wskazano jedynie dwie spółki: PGE Polska Grupa Energetyczna SA i Tauron Polska Energia SA, w których Skarb Państwa utrzyma większościowy lub kontrolny pakiet akcji na poziomie pozwalającym zachować władztwo korporacyjne.

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA podjęta została wstępna decyzja o sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących EdF należy podkreślić, iż do chwili obecnej nie została podjęta decyzja o sprzedaży akcji ENEA SA temu inwestorowi. Niemniej jednak EdF jest światowym liderem w branży energetycznej, posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EdF w Polsce należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w kraju, w tym Elektrownia Rybnik, wytwarzająca ok. 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EdF posiada ok. 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i ok. 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln t węgla rocznie Grupa EdF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości w odniesieniu do realizacji przez EdF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EdF International/Finelex

BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponadtrzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EdF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezę, iż EdF może nie realizować inwestycji sieciowych, wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową.

W odniesieniu do przedstawionych propozycji przez związki zawodowe nabycia ENEA SA przez PGNiG SA w ramach tworzenia przedsiębiorstwa multienergetycznego pragnę zwrócić uwagę, iż prowadzony przez MSP proces prywatyzacji jest procesem otwartym i przejrzystym. Oznacza to, iż każdy podmiot zainteresowany nabyciem ENEA SA mógł zgłosić swoje zainteresowanie i przystąpić do negocjacji ze Skarbem Państwa. Z uwagi jednak na fakt, że PGNiG SA nie odpowiedział na publiczne zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia akcji ENEA SA, minister skarbu państwa w trwającym procesie prywatyzacji nie ma możliwości, aby uwzględnić PGNiG SA jako potencjalnego inwestora ENEA SA. PGNiG SA jest spółką publiczną, notowaną na GPW w Warszawie. Decyzje dotyczące planów inwestycyjnych, zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych, podejmują właściwe organy PGNiG SA, a nie minister skarbu państwa.

Jednocześnie w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek, poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. 2002, Nr 171, poz.1397, z późn. zm.), obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 185, poz. 1439, ze zm.).

Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawne.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka
w sprawie zmniejszenia środków
Funduszu Pracy na aktywizację zawodową
osób bezrobotnych (8951)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przy piśmie SPS-024-8951/11 z dnia 11 marca 2011 r. zapytaniem, jakie złożył poseł Marcin Łuczak w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywizację bezrobotnych, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r. stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczonej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Fun-

duszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych uzyskał akceptację Rady Ministrów i trafił do Sejmu RP.

Wcześniej prowadzone były prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw, do którego w trakcie prac sejmowych poprawkę wniósł Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego ograniczającą od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego odprowadzanej przez ZUS do OFE, zbieżną w tym zakresie z aktualnym projektem rządowym. W przypadku uchwalenia przez Sejm RP ograniczenia wysokości przekazywanej do OFE składki, zgodnie z ww. projektami, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne.

Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w połowie 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi dodatkowymi potrzebami krajowego rynku pracy, określanymi na

1500 mln zł. Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów, w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25.02.2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie przyszłości 115.
Szpitala Wojskowego w Helu (8954)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jerzego Budnika w sprawie przyszłości 115. Szpitala Wojskowego w Helu (SPS-024-8954/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Szef Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia, na podstawie udzielonego przeze mnie pełnomocnictwa, wystąpił z propozycją przekazania poza resort obrony narodowej 115. Szpitala Wojskowego z Przychodnią – Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Helu do właściwych władz samorządowych.

Burmistrz miasta Helu wraz z Radą Miasta widzą możliwość i potrzebę przejęcia tego szpitala, a resort obrony narodowej jest zainteresowany przekazaniem go na zasadach określonych w art. 43h ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U z 2007 r. Nr 14, poz. 89, ze zm.). Pragnę wskazać, że zgodnie z treścią tego przepisu połączenie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej może być dokonane przez:

1) przeniesienie całego mienia co najmniej jednego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej (przejmowanego) na inny taki zakład (przejmujący);

2) utworzenie nowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej powstałego z co najmniej dwóch łączących się zakładów.

Należy jednocześnie zauważyć, że mienie obejmuje zarówno sprzęt i aparaturę medyczną wykorzystywaną przez szpital, jak i nieruchomości użytkowane do prowadzenia przez wskazaną placówkę działalności statutowej.

Na obecnym etapie nie przewiduje się wprowadzenia zmian organizacyjnych w szpitalu w Helu polegających na wyłączeniu z jego struktury przychodni przyszpitalnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 15 lutego br. dyrektor szpitala i burmistrz miasta Helu spotkali się z dyrektorem Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w Gdańsku, który zapewnił o możliwości przeniesienia w drodze cesji obecnego kontraktu na nowo powstały podmiot.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie zróżnicowanych cen eksportu
rosyjskiego gazu dostarczanego przez Gazprom
do Polski w porównaniu do cen gazu
dostarczanego do państw Europy Zachodniej,
tj. Niemiec, Włoch, Francji, Finlandii
czy Turcji oraz podejmowanych działań rządu
w tej sprawie (8958)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8958/

11), przy którym przesłane zostało do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka, oraz w nawiązaniu do pisma szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasza Arabskiego z dnia 15 marca 2011 r., upoważniającego wiceprezesa Rady Ministrów ministra gospodarki pana Waldemara Pawlaka do udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w zapytaniu, przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszonych przez pana posła.

Odnosząc się do pierwszego pytania pana posła, dlaczego rząd polski dopuszcza do sytuacji, w której nasze kontrakty gazowe są zawierane na skrajnie niekorzystnych dla państwa polskiego warunkach w porównaniu do innych państw Europy Zachodniej, pragnę poinformować, że do 2006 r. cena importowanego z Federacji Rosyjskiej gazu do Polski była atrakcyjna – jedna z najniższych cen, po jakich był nabywany rosyjski gaz przez państwa Unii Europejskiej. Jednak w trakcie negocjacji zakończonych w listopadzie 2006 r. na dodatkowe dostawy gazu z kierunku wschodniego ówczesny Zarząd PGNiG SA zgodził się na zmianę wielkości składników formuły, co przełożyło się na prawie 11-procentową podwyżkę cen gazu w kontrakcie jamalskim. A zgodę na taki wzrost cen wyraził ówczesny minister skarbu państwa. W rezultacie ceny gazu kupowanego od Gazprom Export wzrosły już w 2007 r., kiedy władzę sprawował rząd PiS. Zatem to nie w czasie ostatnich negocjacji ze stroną rosyjską, zakończonych podpisaniem w dniu 29 października 2010 r. w Warszawie protokołów do porozumienia międzyrządowego i podpisaniem aneksu do tzw. kontraktu jamalskiego pomiędzy Polskim Górnictwem Naftowym i Gazownictwem SA i OAO Gazprom, doszło do niekorzystnej dla Polski zmiany sposobu obliczenia cen importowanego gazu. W czasie ostatnich negocjacji gazowych ze stroną rosyjską cena zakupu gazu ziemnego nie była przedmiotem negocjacji międzyrządowych. Głównym celem było uzyskanie dodatkowych ilości gazu brakujących w bilansie Polski po wygaśnięciu kontraktu ze spółką RosUkrEnergo, który był podpisany w 2006 r. i wygasł 31 grudnia 2009 r. Jak ważne było uzyskanie dodatkowych dostaw dla Polski, pokazuje zużycie gazu w 2010 r., które wzrosło do 14,4 mld m³ z poziomu 13,3 mld m³ w 2009 r.

Jednocześnie chciałabym poinformować, że na poziomie korporacyjnym, czyli pomiędzy PGNiG SA a Gazprom Export, ustalono rabat na ilości gazu, które nie są objęte klauzulą take or pay. Między innymi dzięki tym ustaleniom od 1 stycznia 2011 r. średnia cena paliw gazowych została obniżona o 3,2%. Gdyby nie było tych ustaleń stron związanych z rabatem, prawdopodobnie niezbędna byłaby podwyżka cen gazu ziemnego z początkiem br. w Polsce.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, informuję, że zgodnie z obowiązującą „Polityką energetyczną Polski do 2030 r.” do priorytetów zalicza się:

- poprawę efektywności energetycznej,
- wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii,

— dywersyfikację struktury wytwarzania energii elektrycznej poprzez wprowadzenie energetyki jądrowej,

— rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw,

— rozwój konkurencyjnych rynków paliw i energii,

— ograniczenie oddziaływania energetyki na środowisko.

Głównym celem polityki energetycznej w obszarze gazu ziemnego jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego kraju poprzez dywersyfikację źródeł i kierunków dostaw gazu ziemnego. Szczegółowymi celami w zakresie zwiększenia bezpieczeństwa dostawa gazu ziemnego są m.in.: zwiększenie możliwości wydobycia gazu ziemnego na terytorium Polski, zapewnienie alternatywnych źródeł i kierunków dostaw gazu do Polski, rozbudowa systemu przesyłowego i dystrybucyjnego gazu ziemnego oraz zwiększenie pojemności magazynowych, zwiększenie przez polskie przedsiębiorstwa zasobów gazu ziemnego pozostających w ich dyspozycji oraz pozyskanie dostępu do złóż gazu ziemnego poza granicami kraju. Odnosząc się do relacji z Rosją w obszarze dostaw węglowodorów, należy pokreślić, że wielkości dostaw gazu przewidziane w podpisanym 29 października 2010 r. polsko-rosyjskim porozumieniu międzyrządowym są optymalne, umożliwiają zbilansowanie potrzeb, z uwzględnieniem pozyskania gazu z krajowego wydobycia, oraz rozbudowę alternatywnych wobec istniejących na wschodzie punktów odbioru gazu w perspektywie najbliższych lat, a w szczególności budowę terminalu LNG w Świnoujściu, który jest obecnie projektem priorytetowym w obszarze dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego.

Udzielając odpowiedzi na trzecie pytanie pana posła, pragnę podkreślić, że nieprawdziwe jest stwierdzenie, jakoby PGNiG nie domagał się obniżki na gaz od rosyjskiego Gazpromu. Kwestia ceny gazu ziemnego odbieranego w ramach kontraktu jamalskiego jest przedmiotem kolejnych negocjacji na poziomie korporacyjnym pomiędzy PGNiG SA i Gazprom Eksport. Negocjacje te rozpoczęły się z końcem 2010 r. PGNiG jest bardzo zdeterminowane i będzie starało się – wzorem innych europejskich koncernów energetycznych – wynegocjować korzystniejsze warunki dostaw gazu importowanego w ramach kontraktu jamalskiego.

Równocześnie pragnę podkreślić, że w dniach 22–23 marca br. w Moskwie odbyło się posiedzenie grupy roboczej ds. współpracy w sektorze energetycznym Polsko-Rosyjskiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Gospodarczej i jednym z głównych tematów było udzielenie wsparcia dla negocjacji ceny gazu, co znalazło odzwierciedlenie w protokole tego posiedzenia. W kwietniu planowane jest posiedzenie komisji międzyrządowej ze stroną rosyjską i tam także podjęta zostanie kwestia negocjacji cenowych.

Odnosząc się do czwartego pytania pana posła, pragnę poinformować, że realizacja celów polityki energetycznej Polski w obszarze gazu ziemnego wzmocni

bezpieczeństwo energetyczne kraju. W najbliższych latach przewiduje się znaczące – nienotowane w ostatnim okresie – inwestycje w sektorze gazu ziemnego:

— Gaz-System SA, w ramach programu inwestycyjnego opiewającego łącznie na 8 mld zł do 2014 r., sfinansuje budowę ponad 1000 km gazociągów za ok. 5 mld zł i terminal LNG,

— PGNiG SA w 2011 r. wyda na zwiększenie mocy wydobywczych, odwierty, zagospodarowanie złóż, budowę infrastruktury, a także rozbudowę pojemności magazynowych, projekty energetyczne oraz na inwestycje w informatykę ok. 3 mld zł.

Pragnę podkreślić, że Ministerstwo Gospodarki aktywnie wspiera działania związane z pozyskaniem funduszy europejskich na realizację projektów umożliwiających realizację strategicznych z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego inwestycji w sektorze gazu ziemnego. Wszystkie projekty mające priorytetowe znaczenie dla sektora gazowego starają się o dofinansowanie środkami publicznymi z trzech podstawowych źródeł, którymi są:

— Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ),

— EEPR (European Energy Programme for Recovery),

— TEN-E (Trans-European Networks – Energy).

W ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) na lata 2007–2013, priorytet 10: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii, na podstawowej liście projektów istotnych dla sektora gazowego znajdują się:

— budowa i rozbudowa podziemnych magazynów gazu ziemnego, na których realizację szacowane jest dofinansowanie o łącznej wartości ok. 673,49 mln zł,

— budowa gazociągów przesyłowych, na których realizację szacowane jest dofinansowanie o łącznej wartości ok. 782,1 mln zł,

— budowa terminalu regazyfikacyjnego skroplo-nego gazu ziemnego w Świnoujściu – instalacja rozładunkowa i regazyfikacyjna z szacunkową kwotą wsparcia 456 mln zł.

W ramach programu European Energy Programme for Recovery (EEPR), zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 693/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającym program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki, Komisja Europejska oceniła zgodność otrzymanych wniosków z kryteriami kwalifikalności oraz kryteriami wyboru i przyznawania pomocy określonymi w ww. rozporządzeniu. Poniżej wyszczególniono działania w zakresie gazu ziemnego, które spełniają wytyczone kryteria, a co za tym idzie, znacząco przyczyniają się do poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, bezpieczeństwa dostaw oraz rozwoju gospodarki europejskiej. W związku z powyższym Komisja uznałam, że poniższe inwestycje należy objąć pomocą finansową na ich realizację.

— projekt Scanled/Baltic Pipe – w dniu 26 sierpnia 2010 r. KE podjęła decyzję o dofinansowaniu tego projektu w wysokości 50 mln euro, gdzie całkowity koszt inwestycji szacowany jest na 100 mln euro;

— rozbudowa systemu przesyłowego w rejonie Lasowa (połączenie Polska – Niemcy) – w dniu 15 października 2010 r. KE podjęła decyzję o dofinansowaniu tego projektu w wysokości 14,4 mln euro. Całkowity koszt inwestycji szacowany jest na ok. 76 mln euro (I etap – 60 mln euro, II etap – 16 mln euro);

— budowa połączenia międzysystemowego pomiędzy Polską a Czechami – w dniu 19 sierpnia 2010 r. KE podjęła decyzję o dofinansowaniu tego projektu w wysokości 14 mln euro (10,5 mln euro dla strony polskiej oraz 3,5 mln euro dla strony czeskiej). Całkowity koszt inwestycji szacowany jest na ok. 28 mln euro;

— budowa terminalu LNG w Świnoujściu – w dniu 5 listopada 2010 r. KE podjęła decyzję o dofinansowaniu tego projektu w wysokości 79,6 mln euro, przy szacowanej całkowitej kwocie inwestycji wynoszącej ok. 997,69 mln euro.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez pana posła pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie przekazania na własność na rzecz
Muzeum w Raciborzu obrazu „Kłos zboża”
(8962)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na powołane zapytanie (SPS-024-8962/11) pana Henryka Siedlaczka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie obrazu „Kłos zboża” uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi wyjaśnieniami.

Chciałbym przede wszystkim podkreślić, że minister kultury i dziedzictwa Narodowego popiera wszelkie działania mające na celu udostępnianie zabytków i promocji wiedzy na ich temat. Z informacji, jakimi dysponuje ministerstwo, wynika, że Agencja Nieruchomości Rolnych, jako właściciel zabytku, wiąże się, odnośnie do przedmiotowego obiektu, z obowiązków wynikających z art. 4 i 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad

zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.). Agencja zapewnia także dostęp do omawianego zabytku wszystkim zainteresowanym osobom.

Wszystkie kwestie związane z ewentualnym przekazaniem obrazu pozostają w wyłącznych kompetencjach bezpośrednio zainteresowanych podmiotów.

Mam nadzieję, że pan poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

w sprawie likwidacji szkół (8964)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Kochanowskiego, z dnia 8 marca br., nr SPS-024-8964/11, w sprawie likwidacji szkół, w szczególności na obszarach wiejskich, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa. Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1 ww. ustawy). Część oświatową subwencji ogólnej – po odliczeniu rezerwy ustawowej 0,6% (art. 28 ust. 2) – dzieli się między jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 5) według zasad określanych corocznie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 28 ust. 6). Subwencja oświatowa ustalana jest na dany rok budżetowy i przekazywana do jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa.

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych.

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców spowodowane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych (wiejskiego i mieszkaniowego) dla nauczycieli: w algorytmie podziału subwencji uwzględniona została specyfika takich szkół poprzez zastosowanie następujących parametrów: wagi $P_1 = 0,38$ dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5 tys. mieszkańców, oraz wagi $R = 0,12$ – w ramach wskaźnika korygującego D_i dla uczniów szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5 tys. mieszkańców. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad kierunkiem zmian w algorytmie mających na celu podniesienie efektywności podziału części oświatowej subwencji ogólnej. Rozważana jest koncepcja zmiany administracyjnego charakteru wagi P_1 na funkcjonalny, uwzględniający gęstość zaludnienia oraz ewentualnie inne charakterystyki gmin mające znaczący wpływ na sieć szkolną i na średnią wielkość oddziału klasowego w gminie.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję, że nie jest możliwe uwzględnienie w podziale części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych kosztów dowożenia uczniów do szkół i placówek, bowiem zgodnie z art. 28 ust. 5 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zadanie to wyłączone jest z zadań objętych finansowaniem w ramach subwencji oświatowej.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły: rodziców uczniów (w przypadku szkoły dla dorosłych – uczniów), właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu. Jedno-

ześnie zgodnie z art. 59 ust. 2 i 2b ustawy o systemie oświaty szkoła prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego może zostać zlikwidowana po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny.

Opinia kuratora oświaty zawiera m.in. ocenę zgodności zamiaru likwidacji szkoły z przepisami prawa oświatowego. Wydając opinię, kurator oświaty bierze pod uwagę przepisy nakładające na organ prowadzący określone obowiązki związane z zapewnieniem uczniom odpowiednich warunków nauki, wychowania i opieki, w tym okoliczności wskazane w art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, jak termin likwidacji szkoły, zapewnienie możliwości kontynuowania nauki, dokonanie stosownych zawiadomień o zamiarze likwidacji szkoły, a także okoliczności, o których mowa w art. 17 ust. 3 i 3a, dotyczące zapewnienia dzieciom transportu do szkoły. Kurator oświaty wyraża swoją opinię w formie pisemnej.

Z analizy danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że w ciągu 5 lat (od roku szkolnego 2005/2006) ze szkół podstawowych zniknął cały rocznik uczniów. Liczba dzieci zmniejszyła się w tym okresie o 411 tys.; dla porównania obecny rocznik populacji uczniów klas I w szkołach podstawowych wynosi ok. 370 tys.

Szczegółowe dane dotyczące szkół podstawowych dla dzieci i młodzieży zawiera poniższa tabela.

Rok szkolny	Liczba uczniów w szkołach podstawowych	Liczba szkół podstawowych
2005/2006	2 602 020	14 572
2006/2007	2 484 820	14 503
2007/2008	2 375 205	14 330
2008/2009	2 294 369	14 067
2009/2010	2 234 937	13 968
2010/2011	2 190 842	13 881

Zestawienie wskazuje, że spadek ogólnej liczby szkół związany jest bezpośrednio ze spadkiem dzieci i młodzieży. Obecne prognozy wskazują, że niż demograficzny będzie obejmował gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne, natomiast liczba dzieci w wieku 6–10 lat będzie utrzymywała się na obecnym poziomie.

Należy też zaznaczyć, że liczba uczniów w roku szkolnym 2010/2011 – w porównaniu do roku szkolnego 1999/2000 – uległa zmniejszeniu o 1996 tys. uczniów (tj. o 26,7%) i wynosi 5481 tys. uczniów. Natomiast ogólna kwota części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległa zwiększeniu o 17 557 466 tys. zł (tj. o 90,7%) i wynosi 36 924 829 tys. zł. Znacznemu zwiększeniu w roku 2011 – w porównaniu do roku 2000 – uległ też finansowy standard A, bo o 2784,04 zł (tj. o 144,0%) i wynosi 4717,01 zł.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i projektując działania legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić dyrektorom szkół i orga-

nom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) stworzyła możliwość przekazania szkoły publicznej do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej z pominięciem procesu likwidacji. W myśl art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego może, na podstawie uchwały organu stanowiącego oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, przekazać innemu podmiotowi szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów. Celem przyjętego rozwiązania jest zapobieganie likwidacji małych szkół.

Obecnie przygotowywana jest zmiana ustawy o systemie oświaty, która umożliwi tworzenie grup szkół. W skład grup szkół będą mogły wchodzić – inaczej niż dotychczas w przypadku zespołów – szkoły tego samego typu. Przewiduje się możliwość tworzenia grup przedszkolno-podstawowych oraz grup gimnazjalno-licealnych. Dotychczasowe przepisy uniemożliwiały organom prowadzącym szkoły przyjmowanie takich rozwiązań organizacyjnych, nawet wówczas, gdy było to uzasadnione względami i potrzebami społecznymi lub demograficznymi.

Zmiany ustawy o systemie oświaty stworzą dogodnie możliwości formalno-prawne sprzyjające lepszemu dostosowaniu oferty edukacyjnej do potrzeb środowiska lokalnego. Przewiduje się, że nowe rozwiązanie sprzyjać będzie powstrzymaniu likwidacji małych szkół. Umożliwi także efektywne zarządzanie zasobami oświatowymi i optymalne wykorzystanie kwalifikacji nauczycieli, a nauczycielom realizowanie zajęć zgodnie z kwalifikacjami nie tylko w jednej szkole, lecz także w innych szkołach wchodzących w skład grupy szkół. Zatrudnienie nauczycieli w grupie szkół zniweluje problemy dotyczące łączenia zatrudnienia w kilku szkołach jednocześnie, gdyż nauczyciele ci będą realizowali swoje pensum w ramach jednego stosunku pracy. Uczniowie natomiast będą mogli nadal kształcić się blisko swojego miejsca zamieszkania.

Odnosząc się do pytań pana posła, uprzejmie Pana Marszałka informuję:

Ad 1. Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej ustalone dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą być zwiększone wyłącznie ze środków 0,6% rezerwy subwencji – zgodnie z kryteriami jej podziału, ustalonymi po przeprowadzeniu uzgodnień z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ze stroną samorządową Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Kryteria te zostały przesłane do wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych wraz z pismem z dnia 15 marca br., nr DKOW-WJST-337-JJ-10/2011. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej (www.men.gov.pl).

Natomiast w budżecie ministra edukacji narodowej nie ma żadnych innych środków, które mogłyby być przeznaczone dla gmin likwidujących szkoły.

Ad 2. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego ponosi koszty utrzymania szkół artystycznych, dla których jest organem prowadzącym i – zdaniem Ministerstwa Edukacji Narodowej – brak jest podstaw, aby ponosiło część kosztów utrzymania budynków szkół prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Ad. 3. Nawiązując do przedstawionej wyżej prognozy demograficznej w zakresie liczby uczniów, nie wydaje się konieczne odtwarzanie w przyszłości całej infrastruktury w miejscowościach, w których szkoły zostały już zlikwidowane lub będą likwidowane w najbliższych latach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie automatycznego odrolnienia
działek w granicach miast (8965)**

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 16 marca 2011 r., znak: SPS-024-8965/11, przy którym zostało nadesłane zapytanie posła na Sejm RP pana Artura Dunina w sprawie automatycznego odrolnienia działek w granicach miast, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zagadnienia związane z przeznaczeniem gruntów rolnych na cele nierolnicze – pod zainwestowanie – regulują przepisy:

1) ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.),

2) ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 tej ustawy).

Z kolei z przepisu art. 7 ust.1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych wynika, że przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, a więc zgody ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ministra środowiska, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Oznacza to, że przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I–III, jeżeli ich zwarty obszar projektowany do takiego przeznaczenia przekracza 0,5 ha (od dnia 1 stycznia 2009 r. położonych tylko na obszarach wiejskich), musi nastąpić każdorazowo w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

O zmianie przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów, które w procedurze opracowywania planu miejscowego nie wymagają uzyskania zgód na zmianę przeznaczenia, zgodnie z art. 7 ust. 2 tej ustawy decyduje rada gminy, podejmując uchwałę w sprawie uchwalenia planu miejscowego.

Zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 wskazanej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym koszty sporządzenia planu miejscowego obciążają budżet gminy.

Jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty sprzedaje tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę, ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości. Wynika to z przepisu art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Opłaty, o której mowa wyżej, nie wnosi jednak inwestor – właściciel gruntów, który rozpoczyna realizację inwestycji na własnych gruntach rolnych przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania na cele nierolnicze.

Natomiast w przypadku braku planu miejscowego zmiana zagospodarowania terenu, polegająca na budowie obiektu budowlanego, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy (art. 59 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Decyzję o warunkach zabudowy wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta na wniosek zainteresowanego inwestora.

Zgodnie z treścią przepisu art. 61 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w spo-

sób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;

2) teren ma dostęp do drogi publicznej;

3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;

4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;

5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

W związku z tym zainteresowany zmianą przeznaczenia właściciel gruntów rolnych położonych zarówno w granicach administracyjnych miast, jak i na obszarach wiejskich powinien wystąpić z wnioskiem do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o opracowanie dla wskazanego obszaru miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wójt (burmistrz, prezydent miasta) może wydać decyzję o warunkach zabudowy dla realizacji określonej we wniosku inwestycji na wskazanym terenie. Wydanie takiej decyzji jest oczywiście możliwe po spełnieniu warunków określonych w cytowanym wyżej przepisie art. 61 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Natomiast po uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania lub po otrzymaniu decyzji o warunkach zabudowy, gdy inwestor rozpocznie realizację inwestycji na gruntach rolnych klas I–III (od dnia 1 stycznia 2009 r. położonych tylko na obszarach wiejskich), wówczas od daty rozpoczęcia budowy tej inwestycji uiszcza jednorazową należność i opłaty roczne z tytułu wyłączenia określonej powierzchni gruntów zajętej pod budowę planowanej inwestycji, ustalone zgodnie z przepisem art. 11 i 12 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Z obowiązku uiszczania takich opłat zwolnieni są tylko inwestorzy budownictwa mieszkaniowego.

Jednak z dniem 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1657, z późn. zm.), zgodnie z którą przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.) nie stosuje się do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne, położonych w granicach administracyjnych miast (art. 5b).

Głównym celem tej nowelizacji ustawy było skrócenie procedury przeznaczania na cele inwestycyjne wszystkich gruntów rolnych stanowiących użytki rolne, położonych w granicach administracyjnych miast, oraz gruntów rolnych stanowiących użytki

rolne klas IV–VI, położonych na obszarach wiejskich, poprzez rezygnację z uzyskiwania zgód ministra rolnictwa i rozwoju wsi lub marszałka województwa na zmianę przeznaczenia ww. gruntów rolnych na cele nierolnicze do opracowywanego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a także zwolnienie inwestorów z obowiązku uiszczania należności i opłat z tytułu wyłączenia tych gruntów pod zainwestowanie.

Oznacza to, że:

1) w przypadku przeznaczenia w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na cele nierolnicze gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I–III, położonych w granicach administracyjnych miast, nie ma obowiązku uzyskiwania zgody ministra rolnictwa i rozwoju wsi na przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze;

2) w przypadku przeznaczenia w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas IV–VI, położonych w granicach administracyjnych miast, jak i na obszarach wiejskich, nie ma obowiązku uzyskiwania zgody marszałków województwa na ich przeznaczenie na cele nierolnicze.

Wprowadzona zmiana nie oznacza jednak, że grunty rolne stanowiące użytki rolne, położone w granicach administracyjnych miast, automatycznie z mocy prawa stały się gruntami budowlanymi. Grunty te pozostają nadal w ewidencji gruntów oznaczone jako użytki rolne i będą mogły być nadal użytkowane rolniczo do czasu ewentualnego ich faktycznego zainwestowania.

O tym, czy na użytkach rolnych położonych w granicach administracyjnych miast bądź na obszarach wiejskich będą mogły być realizowane inwestycje, nadal decyduje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który opracowuje gmina, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania – decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, którą wydaje wójt (burmistrz, prezydent miasta). Wynika to z przepisów cytowanej wyżej obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Przyjęta zmiana ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych przewiduje również, że inwestorzy realizujący inwestycje na wszystkich użytkach rolnych w miastach oraz na użytkach rolnych klas IV–VI wytworzonych z gleb pochodzenia mineralnego, położonych na obszarach wiejskich, są zwolnieni z obowiązku uiszczania należności i opłat rocznych z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji rolniczej.

A zatem cytowane wyżej przepisy wyraźnie wskazują, że organem właściwym do podjęcia działań zmierzających do przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze – pod zabudowę – położonych zarówno w granicach administracyjnych miast, jak też na obszarach wiejskich, jest wójt (burmistrz, prezydent miasta) i w związku z tym wszelkie wątpliwości w tym zakresie powinny być kierowane do organu właściwego w tych sprawach. Ponadto zgodnie z przepisami

Kodeksu postępowania administracyjnego od każdej decyzji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) ustalającej warunki zabudowy dla wskazanej inwestycji służy stronom odwołanie do miejscowego samorządowego kolegium odwoławczego, a następnie skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie utworzenia strefy ochronnej
zwierząt łownych w otulinie Poleskiego
Parku Narodowego (8966)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 16 marca 2011 r., znak SPS-024-8966/11, przesyłające zapytanie pana posła Włodzimierza Karpińskiego dotyczące utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego, uprzejmie informuję, że do ministra środowiska nie wpłynął wniosek Poleskiego Parku Narodowego o utworzenie ww. strefy. W związku z powyższym obecnie nie prowadzi się w tym zakresie żadnych prac legislacyjnych. Z uzyskanych informacji wynika, że powyższy temat został poruszony w trakcie jednego z posiedzeń rady naukowej parku.

Sprawę utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku narodowego reguluje art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw środowiska ustanawia w drodze rozporządzenia w otulinie parku narodowego strefę ochronną zwierząt łownych, określając obszary wchodzące w jej skład oraz kryteria i sposoby utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych. W tym przypadku minister właściwy do spraw środowiska kieruje się potrzebą ochrony gatunków zwierząt łownych w parku narodowym, tworzeniem strefy bezpieczeństwa dla gatunków zwierząt łownych wychodzących na zewnątrz parku narodowego oraz utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych na obszarze parku narodowego w celu zachowania równowagi przyrodniczej. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody, ochrona zwierząt łownych w strefie ochronnej zwierząt łownych należy do zadań dyrektora parku narodowego.

W sytuacji gdy park narodowy złoży wniosek w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w jego otulinie, rozporządzenie w tej sprawie poddawane jest procesowi legislacyjnemu, w trakcie którego prowadzone są w szerokim zakresie konsultacje ze społeczeństwem oraz z zainteresowanymi podmiotami, w tym m.in. z wojewodą, marszałkiem województwa, jednostkami samorządów terytorialnych, na terenie których położona jest strefa oraz z instytucjami i organizacjami społecznymi związanymi z ochroną przyrody.

Ponadto pragnę nadmienić, że zgodnie z art. 126 ust. 7 i 8 ustawy o ochronie przyrody szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne występujące w parkach narodowych i strefach ochronnych zwierząt łownych szacuje się oraz dokonuje za nie wypłat odszkodowań według zasad określonych w rozdz. 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.), a odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne na ww. obszarach są pokrywane ze środków parku narodowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że interpelacje i zapytania w ww. sprawie skierowane do ministra środowiska nadesłali uprzednio: pan poseł Sławomir Zawiaślak, pan poseł Tadeusz Sławewski, załączając pismo pana Roberta Jakubca, prezesa Lubelskiej Izby Rolniczej, pan Robert Jakubiec, prezes Lubelskiej Izby Rolniczej, pan poseł Marian Starownik, pan poseł Mariusz Grad, pani poseł Beata Mazurek, pan poseł Henryk Młynarczyk wraz z grupą posłów oraz pan Marian Rudnik, prezes Okręgowej Rady Łowieckiej w Chełmie. Na wszystkie wymienione pisma udzielone zostały odpowiedzi.

Reasumując, uważam, że wyrażone obawy dotyczące utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego należy uznać za przedwczesne i nieuzasadnione.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.